LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 1 (246) SÖNDAGEN DEN 1 JANUARI 1933 ÅRG. 9

Hovet–Enskilda Banken N.K.–Epa

på samlad front mot Sveriges köpmän

Det kungliga engagemanget bör upphöra

Bland storfinansiella affärsföretag med fientlig inställning mot den svenska köpenskapen är främst att nämna det under Kungl. Hovets och Stockholms Enskilda Banks beskydd arbetande judiska jättebolaget Nordiska Kompaniet och dess dotterbolag Enhetsprisaktiebolaget Epa. Det sistnämnda bolagets illojala konkurrensmetoder, vilka som sådana även fastslagits av Sveriges Köpmannaförbund, ha i denna tidning vid upprepade tillfällen påtalats. Att den israelitiska varuhusrörelsen hade stöd från högtstående kretsar framgick tydligt därav, att svenska myndigheter, såsom t. ex. Kungl. kommerskollegium, mobiliserades till hänsynslös motattack, när våra köpmän för ett år sedan dristade uppta försvaret av sin sak. Man hade tydligen pretentioner på att de motståndslöst skulle böja sig. Så mycket nödvändigare är det att fullt ljus sprides kring affärsföretaget Nordiska Kompaniet—Epa, som tack vare sina förbindelser i ledande samhällsskikt och sina obegränsade kapitalresurser utvecklar sig till en allt större fara för den lojala svenska handeln.

Enligt Nordiska Kompaniets årsberättelse för 1931 hade bolaget under året investerat ett kapital av nom. 1.800.000 kr. i Enhetsprisaktiebolaget och sålunda gjort sig till dess huvuddelägare. Vi fingo härmed papper på, att det är Nordiska Kompaniet och dess mäktiga beskyddare inom Finans och Societet som stödja den s. k. enhetsprisrörelse som för närvarande medels illojala metoder söker konkurrera ihjäl den lojala, bofasta svenska handeln i landets större städer. I årsberättelsen gav N K:s styrelse uttryck för sina höga förväntningar av denna illojala konkurrens och ställde väldiga framtida profiter i utsikt för bolagets aktionärer. Man förstår herrarnas i styrelsen tankegång: det gäller nu att ta hand om den samlade vinsten från den stora massan smärre handelsidkare i landet, vilka ju inte ha möjlighet att kunna möta en konkurrens från ett företag med Stockholms Enskilda Bank och Kungl. Hovet bakom sig! Det bollades redan i andanom med blivande miljonvinster.

Enhetsprisaktiebolaget Epa.

Nordiska Kompaniets dotterbolag Enhetsprisaktiebolaget Epa, som officiellt står för enhetsprisrörelsen i Sverige, bildades vid konstituerande bolagsstämma i Göteborg den 22 april 1930 av judiske direktören H. G. Turitz med det blygsamma aktiekapitalet 10.000 kr. Redan vid bolagsstämman den 23 oktober samma år var man färdig med en utvidgning av bolaget till en miljon kr. Samtliga då nytecknade aktier, uppgående till 990.000 kr., tecknades av Aktiebolaget Turitz & C:o. Av Nordiska Kompaniets nyssnämnda årsberättelse framgick, att den verklige tecknaren var det ifrågavarande bolaget, vars nuvarande ordförande, justitierådet Johannes Hellner, och verkställande direktör, generalkonsul Josef Sachs, begge samtidigt äro ledamöter av Stockholms Enskilda Banks direktion. I styrelsen för Enhetsprisaktiebolaget Epa figurera enligt senaste i Kungl. Patentverket tillgängliga bolagsstämmoprotokoll av 23 okt. 1930 följande personer: direktörerna H. G. Turitz och Isidor Aronsson, begge judar och boende i Göteborg, samt vidare majoren Edvard Philip Hjalmar Helling, Stockholm.

Aktiebolaget Nordiska Kompaniet.

Ett närmare studium av huvudbolaget Nordiska Kompaniet är i hög grad intressant och avslöjar hemligheten beträffande den enastående framgång detta judebolag kunnat glädja sig åt i vårt land på bekostnad av den svenska köpenskapen. Bolaget bildades å konstituerande stämma i Stockholm den 14 januari 1902 av grosshandlarna Josef Sachs, Arthur Thiel, Abraham Nachmansson och vice häradshövdingen Walter Philipsson, samtliga judar, samt vidare grosshandl. Karl J. Lundberg och vice häradshövd. Carl Frisk med ett aktiekapital av 2.700.000 kr. Förste ordförande blev presidenten Herman Wikblad och övriga styrelseledamöter grosshandl. Lundberg, Sachs, Thiel och vice häradshövd. Frisk.

Aktiekapitalet ökades år efter år och vid behov ändrades bolagsordningen till möjliggörande av bolagets enorma expansion. 1904 finna vi häradshövding Per Henrik Santesson efterträda den samma år avlidne presidenten Wikblad som styrelseordförande. 1912 — judebolagets stora jubelår — gjorde Kungl. Hovet och Stockholms Enskilda bank högst officiellt sin entré i "Nordiska" Kompaniet. I samband härmed ökades antalet ledamöter i styrelsen till sju samt entledigades de begge förutvarande styrelseledamöterna hrr Lundberg — det tidigare "Nordiska Kompaniets" ägare — och Frisk. Styrelsen fick nu följande högförnämliga utseende: förste hovmarskalken, sedermera riksmarskalken Otto Hack Roland Printzsköld, ordförande, och justitierådet Johannes Hellner — begge ledamöter i Stockholms Enskilda Banks direktion — samt vidare överstelöjtnanten C. G. Hammarskjöld, generalkonsul Sachs, direktörerna Thiel, Adolf Wennberg och Tore Grönwall.

1915 avgick riksmarskalken Printzsköld ur styrelsen och efterträddes å ordförandeposten av förre generaldirektören Fredrik Wilhelm Pegelow. Samma år ökades aktiekapitalet till lägst 9 och högst 27 milj. kr. 1924 beslöts bolagets rekonstruktion i sådan riktning, att aktiekapitalet skulle utgöra minst 20 milj. kr. och högst 60 milj. kr., varje aktie lydande på 50 kr. mot tidigare 100 kr. samt med förmånsrättigheter för förutvarande aktieägare.

Enligt senaste i Kungl. Patentverket tillgängliga bolagsstämmoprotokoll 1 april 1931 utgöres styrelsen i Aktiebolaget Nordiska Kompaniet av följande personer: f. d. justitierådet Johannes Hellner, ordförande, generalkonsul Josef Sachs, verkställande direktör, förste hovmarskalken Nils Fredrik Louis Rudebeck, bankdirektörerna Mauritz Philipsson och Harald Lettström, grosshandl. Arthur Thiel och Semmy Thiel, ingenjören Paul Toll samt direktörerna Ragnar Sachs och Gunnar Ernmark. Suppleanter äro direktörerna Rolf Heyman, Tore Grönwall och Erik Adolf Wennberg, samtliga i Stockholm, samt disponenten Arvid Lindberg, Jönköping. I bolagets aktieregister återfinner man bland aktieägare Hans Majestät Konungen och medlemmar av Hans höga hus jämte en betydande skara av hovets, bördens och börsens storheter, kring vilka flocka sig mängder av smärre kapitalister — grosshandlare, militärer, präster etc. Bland större poster observeras generalkonsul Josef Sachs' å 5.000 aktier och direktör Ragnar Sachs' å samma antal.

Det samarbete som etablerats Kungl. Hovet—Stockholms Enskilda Bank—Nordiska Kompaniet—Enhetsprisaktiebolaget Epa till favör för judiska affärsintressen och skada för den svenska handeln ligger således i öppen dag. Genom den markerade beskyddareställning Kungahuset och Stockholms Enskilda Bank intagit till Nordiska Kompaniet har det judiska affärsföretaget nått en privilegierad position i konkurrensen och beretts möjligheter till en expansion av abnorma mått samt utvecklar sig till ett allt större hot mot den svenska företagsamheten. Ett bevis härpå är dess senast igångsatta dotterbolag Enhetsprisaktiebolaget Epa, där man ej ens skyr att betjäna sig av illojala och osunda metoder för att kunna konkurrera ihjäl de svenska handelsidkarna. Dessa böra nu även ha klart för sig hur mycket de i verkligheten ha att räkna på samhällets s. k. spetsar i den hårda kampen för sin närings bestånd. Men det kan ifrågasättas om kungamaktens direkta engagemang i konkurrensstriden inom näringslivet överhuvudtaget är på sin plats. En välvillig neutralitet borde väl åtminstone från svensk sida kunna förväntas från statsöverhöghetens sida.

Det är av vikt, att Sveriges köpmän i sin bistra kamp för tillvaron göra dessa här relaterade förhållanden fullt klara för sig — *och även handla därefter!*

Hamrins Moskvaresa

Inofficiella förhandlingar ang. »non-agressiv-pakt», handelsavtal och svensk kreditgaranti

Våra i föregående nummer uttalade förmodanden rörande förre statsministern Hamrins Rysslandsresa ha visat sig riktiga. Det var icke någon turistresa utan ett förberedande affärsbesök. Naturligtvis! Och nu understryker herr Hamrin i ett offentligt uttalande: "Jag har gjort resan som privatman, utan officiellt uppdrag vare sig av svenska myndigheter eller av enskild organisation. Detsamma betonade han för "representanterna för Sovjetregeringen". Vi ha icke heller sagt, att herr Hamrin företagit sin resa på *officiellt* uppdrag. Men ett *uppdrag* hade han — och därför sammanträffade han med "representanterna för Sovjetregeringen" i Moskva och förde timslånga samtal med dem. Självfallet icke över det vackra vädret, över konst, litteratur och dylikt. Herr Hamrin är en affärskarl och därför har han talat affärer.

Av den berättelse över resan herr Hamrin lämnat det i saken intresserade Dagens Nyheter erfar man att förre statsministern haft "ett flera timmars samtal med en av folkkommissarierna i dennes hem, dit jag till min överraskning en kväll blev inbjuden. Där voro för övrigt flera av de högre tjänstemännen i folkkommissariatet." Med andra ord: man hade berett den inofficielle herr Hamrin ett fullt officiellt emottagande. Var var det, vem var denne folkkommissarie, som av någon anledning kallade herr Hamrin till sig? Det kunde naturligtvis vara den judiske folkkommissarien för utrikeshandel Rosengoltz. Det vore ju också ganska naturligt, att en handelsminister mottager en förutvarande handelsminister. Men varför sådan hemlighetsfullhet? Vi förmoda dock, att herr Hamrin blev mottagen icke av Rosengoltz utan av en annan sovjetjude: Litvinoff-Finkelstein, folkkommissarien för utrikes ärenden, och att detta mottagande ägt rum i kommunistiska utrikesministeriets representativa palä. Man har i så fall uppenbarligen ej endast diskuterat *handels-* utan jämväl *politiska frågor*. Herr Rosengoltz kunde också vara närvarande. Var det inte så, herr Hamrin?

Om vad har man talat under de timslånga samtalen? Herr Hamrin upplyser delvis härom. Han säger, att hans intryck från Ryssland var: en militärstat! "Att vi ha en stark militärstat bredvid oss, kan ej bortförklaras eller döljas. Överallt möter man truppförband, som marschera på gatorna och övas på de öppna platserna. Det vackra Kreml har delvis förstörts genom en nyuppförd, stor regementskasern och framför den ståtliga Isakkatedralen i Leningrad övas rekryterna dag efter dag." Det första herr Hamrin gjorde vid sitt inofficiella sammanträffande med officiella representanter för Moskvaregeringen var att framställa den frågan, om alla dessa trupper voro avsedda för krig eller fred. Man skyndade sig försäkra herr Hamrin, att Sovjetryssland rustar sig endast för att bevara freden. "Alla betygade naturligtvis Sovjetrepublikernas fredskärlek." Och i all synnerhet försäkrade man, att det för Sverige i varje fall ej hotade någon fara: "Alla gjorde gällande att beträffande Sverige ingen högre önskan fanns än att utveckla varuutbytet och de fredliga förbindelserna." Var herr Hamrin nöjd med dessa svar? Det veta vi ej. Vi vet ej heller, om han ställt eller underlåtit ställa den frågan: varför bedriver man egentligen, när man är

(Forts. å sid. 7.)

ANSVARET

Om det tidigare låtit sig göra att skjuta allt oangenämt åt sidan och endast beakta den egna fördelen för stunden, är det visst att vi nu nått det skede i utvecklingen, där alla tvingas att se verkligheten i ögat. Satsen "efter oss syndafloden" har ej längre giltighet, då den stora syndaflodens perspektiv kastar sin skugga över den levande generationen. Ett gigantiskt avgörande mellan Andens makter på gott och ont stundar i världen, och att avgörandet ej blir någon lek, visar det redan iscensatta förspelet.

Vår tids utveckling har fortlupit å det plan, som leder till kaos och bolsjevism, i vars tecken den historiskt framvuxna kristna samhällsbyggnaden skall omstörtas och det judiska världsherraväldet proklameras. Statsmännen le ej längre åt dessa "fria fantasier" utan veta att det är sanning. Att folkens ledare ofta i blindo låtit förleda sig att tjäna främmande folkfientliga och landsskadliga intressen, är otvivelaktigt, men de finnas även som spelat rollen av medvetna lejda förrädare mot det egna landet och folket. Sedan klarhet i begreppen vunnits, ges ingen ursäkt längre för någon.

Den riksdag, som i januari 1933 möter upp, är utgången ur allmänna val och den regering, som konfronteras med folkrepresentationen, är utgången ur denna och således i överensstämmelse med formaldemokrationens krav. Allt vore gott och väl, om riksdag och regering i gärning motsvarade sina förpliktelser till väljarna. En mångårig erfarenhet ger emellertid vid handen, att riksdag och regering förgäta sina skyldigheter till fullmakternas givare och ställa sig till förfogande för folket fjärran stående enskilda storfinansiella intressen, vilka under demokratiens hägn tillskansat sig ett bestämmande inflytande över partier och opinionsbildning. Således har politiken såväl i fråga om ekonomi och näringsliv som nationell vård, kultur och vetenskap kommit att tjäna främmande, osvenska syften.

Vi skåda resultatet av denna politik i en lång rad regeringars och riksdagars handläggning av viktiga nationella, ekonomiska och kulturella angelägenheter. Under loppet av några årtionden ha statens och kommunernas framprovocerade skuldsättning till det internationella judiska lånekapitalet ökats från relativt blygsamma belopp till åtskilliga miljarder kronor, varigenom samhället och folket bragts i ett ruinerande slavberoende av samma internationella finansmakt, som nu i kraft av sin ställning som svenska folkets gäldenär gör anspråk på bestämmanderätt över dess öden. Under sken av att vilja tillgodose småfolkets väl har man fört en politik gentemot de smärre företagarna, framför allt inom jordbruk och handel, som förvandlat våra en gång fria, självägande svenska jordbrukare och handelsidkare till bankernas legohjon. Hela vårt offentliga liv har förgiftats genom en i system satt destruktiv, folkförvillande upplysning i press och litteratur. Och för att underlätta arbetet för den falskeligen i proletariatets namn framstormande revolutionära judendomen har man låtit nedskrota vårt nationella försvar!

Den riksdag och regering, som nu träda inför rampljuset, skola mötas av en strängt kritisk observation från Sveriges folk. Det har ingen mening att fortsätta i de gamla spåren och endast betrakta riksdagen som en akt till folkets förströelse. Den etablerade judediktaturen över svenska opinionen har i viss utsträckning brutits. En ny, fri och obunden folkopinion växer fram, vilken de makthavande ej kunna negligera. Vårt folk låter sig ej längre nöja med fagra ideologiska talesätt och parlamentariska taskspelarkonster — det fordrar nu sina livsfrågor ställda under allvarlig behandling, fordrar klara linjer, positiva handlingar. Ingen må invagga sig i föreställningen, att Rävsten och Rättartinget i det nutida svenska samhället fullbordats genom Torsten Kreugers dom inför Stockholms Rådhusrätt.

Sverige är i fara! De som ha inblick i verklighetsförhållandena veta, att detta ord ej är någon överdrift. Må alla de som känna svenskt veta sin plikt! Det ges kanske ännu tid att gottgöra begångna synder — men en dag kan det vara för sent. Vad som brustit i fråga om nationell och social solidaritet måste rättas. *En vädjan till statsöverhuvud, regering och riksdag, till alla dem som officiellt bära ansvaret, att helt känna sitt ansvar!*

PRESSKONSERTEN

Falsk kristendom

Det under religiös täckmantel verkande *Svenska Morgonbladet* (f.) frisinnade partiets huvudorgan, har hittills i allmänhet manövrerat med en viss varsamhet för att ej riskera att bli genomskådat till sin rätta natur — som ett renodlat judeorgan. Oroad av Nationens upplysningsarbete har tidningen nu emellertid sett sig nödsakad frångå sin tidigare försiktigare taktik och öppet bekännt färg. Det sker under formen av en trespaltig ledare, "Judehatets provokatörer".

Efter att ha redogjort för förföljelserna från de kristna i olika länder mot "medlemmar av Kristi eget folk" konstaterar Sv. M. till sin stora sorg, att "den hemska farsoten" nu nått också vårt land, och det allra värsta är att det finns religiösa människor som lyssna till den hemska propagandan. Vad skall juden få för uppfattning av vår kristna tro, då han känner sig hatad och undanträngd av de kristna på livets alla områden? "Man talar så mycket om förstockelse bland judarna; borde man ej tala om förstockelse även bland de kristna?" Nationalsocialismen, tidens största förbannelse, har nu börjat sprida sitt gift också till Sverige:

Det är ingen anledning att överskatta den svenska nationalsocialismens betydelse — här i Sverige är den dess bättre av mycket begränsad räckvidd. Men det är dock bedrövligt att se, hur den lilla falangen ligger i för att här sprida sitt judehat. Det sker i tvenne tidningar, spalt efter spalt fyllda med hetsande skandalhistorier om framstående svenska judar — en ful och skamlig trafik. Här sås en ond sådd, och det är häpnad väckande, att tidningar av denna art genom att ibland begagna sig av religiös fraseologi synas ha lyckats dupera även religiöst sinnade människor.

Liksom man svärmar för den "ariska rasens renhet", den "germanska andans" pånyttfödelse, så kräver man också i sin yverborna germanism en äktgermansk religion, byggd på den förkristna germanska hedendomens grund. Att en rörelse som Hitlers begynt kamp mot de judiska elementen, är ju en förryckthet, men en förrykthet i stil med hela rörelsens program. I Sverige sakna vi lyckligtvis en chauvinism av denna grova kaliber och därför skall det också visa sig fruktlöst att här sprida judehatets *otäcka* ogräsfrön. Men själva syftet är så nesligt, att det någon gång bör påtalas.

Herrarna i Svenska Morgonbladet sakna uppenbart både förmåga och vilja att sätta sig in i den sak de diskutera. Det hade ej heller fallit oss oss in att bemöta sammelsuriet, därest det ej stått att läsa i det frisinnade partiets själva huvudorgan. En mer ovederhäftig framställning av den nya rörelsen ha vi icke sett återgiven i tryck. Man hade eljest kunnat förvänta av en ledande tidning, som utger sig för att vara religiös och kristlig, att den åtminstone i någon mån vinnlade sig om saklighet i debatten.

Har Svenska Morgonbladet alldeles förgätit, att den religionsstiftare, vars namn det ständigt för på sina läppar, var Sanningens budbärare till mänskligheten? Det är en hädelse mot Kristi Gud att beteckna judarna, det folk som förföljde och mördade Honom och till den dag som är ej upphört därmed, "Kristi eget folk"! Kristus kallade dem "huggormars avföda". Att judiska skriftställare under tidernas lopp lyckats insmuggla en del lögner i den Heliga Skrift — däribland också den, att Jesus Kristus skulle varit jude — till människornas förvillande rörande innebörden av Hans livsverk, ändrar icke Sanningen.

Svenska Morgonbladet har underlåtit att i sak ingå på de många utförliga tillvitelser vi riktat mot judarna för antigudlig strävan och för systematisk förstörelseverksamhet bland folken — en förstörelseverksamhet av samma slag som den Kristus förde kampen emot och slutligen led korsets död, liksom otaliga Hans efterföljare gjort. Denna tidningens uraktlåtenhet att gå problemet in på livet blottar dess brist på respekt för Sanningen. Den saknar därför även all rätt att tala i den kristna religionens namn.

Vi rekommendera slutligen Svenska Morgonbladet att studera Martin Luthers på annat ställe i vår tidning återgivna sista predikan, vari vår store reformator uttalat sitt slutomdöme om judarna.

Epa en fara för svensk kvalitetsfabrikation

Trots att svenska folket sedan gammalt haft en viss svaghet för det som smakat utländskt har det haft namn om sig att vid sina inköp främst se till att erhålla god och gedigen kvalitetsvara, framhåller *Helsingborgs Dagblad* (h.) i en artikel, vari enhetsprisbasarernas osunda konkurrens påtalas. Hand i hand med denna allmänhetens inställning har vår industri och vårt näringsliv i övrigt arbetat på att få fram produkter av yppersta kvalitet, och denna strävan har krönts med en framgång, som ställt många grenar av svenska industrialster bland de allra främsta på världsmarknaden. Tidningen fortsätter:

Man tyckes dock ha glömt det viktiga faktum, att kvalitetsfrågan spelar en minst lika stor roll som priset vid bedömandet av en varas reella värde. Under dessa förhållanden är det tydligt, att lågkonjunkturen drabbat de svenska köpmännen onormalt hårt. De ha inriktat sig på att sälja kvalitetsvara och ha högst ogärna velat gå med på en omläggning efter köpekretsens nya sämre smak. Å andra sidan finns det företag som i hög grad profiterat på allmänhetens vrånga, krispåverkade inriktning. Vi syfta på de företag, som efter den från utlandet importerade enhetsprisidén satt i gång med affärer, vilka likt svampar vuxit upp i krispsykosens jordmån i våra större och mindre städer. Och jämsides med dess Epas basarer har i dagarna startats ett nytt företag av samma slag, som under firmanamnet Tempo tyckes vilja trampa i Epas fotspår. Till egen vinning, men till köparens och det allmännas förlust.

Hur långt kommer det att gå, innan den svenska allmänheten uppmärksammar de allvarliga faror, som hota från dessa enhetsprisföretag? Frågan kan med skäl göras, eftersom det är ställt utom allt tvivel att skador kunna åsamkas vårt lands ekonomi och näringsliv, som det kan taga många och långa år att bota.

Om man nu först ser till industrin, så är det självklart, att den just ifråga om framställningen av kvalitetsvara — ett område, där den under många års gradvisa och energiska arbete lyckats skapa sig en över hela världen erkänd ställning — är allvarligt hotad. Ju mer enhetsprisföretagen genom sitt prisbilliga kram lyckas locka allmänheten till sina kombinerade varu-, musik- och kaffehus, och ju mer köparna övergiva de fria handelsidkarna och deras kvalitetsvaror, i desto större utsträckning pressas fabrikanterna att på bekostnad av kvaliteten framställa prisbilligare varor. Orderna från Epa till våra svenska industriföretag ha redan nu i konkurrensens tecken åstadkommit en kvalitetsdumping mellan de skilda fabrikanterna, som hotar att ruinera vad som byggts upp under många års arbete.

Kniv- och stålstaden Eskilstuna, vars industri sedan år tillbaka främst levat på dess produkters överlägsna kvalitet kan lämna exempel på varthän det bär genom enhetsprisbasarernas kvalitetsruinerande politik. När Epa startade, stodo de tyska kramfabrikanterna redo att fylla enhetsprisbutikernas lager av dåliga men billiga varor. Epa försåg sig också i stor utsträckning med just dylika importerade artiklar, ända till dess den abnorma stegringen av tyska marken omöjliggjorde dessa inköp. Man måste då se till att komplettera lagren med motsvarande varor från svenska fabriker utan att behöva höja försäljningspriserna. Icke så få svenska fabriker, som i övrigt ledo under lågkonjunkturen, föllo för frestelsen att offerera till önskade priser men med kvalitativt sämre varor. Så har det skett i Eskilstuna, där mellan olika fabriker en konkurrens påbörjats om leveranserna, som i allt högre grad dumpar varornas kvalitet. I något fall har det t. o. m. gått så långt, att fabrikanter skämts för att stämpla sitt firmamärke på de enhetsprisartiklar, som utgått från deras företag.

Att en sådan utveckling i längden måste verka ruinerande för såväl företag som arbetare är självklart. Fabrikanten måste pressa tillverkningskostnaderna, och han måste använda sig av billigare råvaror. I förra fallet innebär det, att han omöjligt kan betala det arbete, som hittills nedlagts på en artikel för att få den till den lödiga kvalitetsprodukt, på vilken han hittills med stolthet kunnat sätta sin firmastämpel. I många fall blir det rena halvfabrikatet, som levereras till Epaaffärerna som färdig vara, och det arbete, som i normala fall skulle nedläggas på artikeln, stjäles helt enkelt genom enhetsprissystemet från arbetarna, vilka främst äro de som gynna systemets butiker! Detta är Epasystemets ocker på krisen, som konsekvent genom sin kvalitetsdumping medför en ökning av den rådande arbetslösheten.

Den stegring av arbetslösheten, som sker genom enhetsprissystemet, ökar med nödvändighet samhällets utgifter, samtidigt som skatteunderlaget minskas, och följden blir att den enskilde skattedragaren belastas med tyngre bördor. Härtill bidrager ej minst det förhållandet, att kapaciteten hos de skatteobjekt, som vi ha i idkarna av den fria köpenskapen, minskas genom den osunda konkurrens, som våra köpmän direkt äro utsatta för från enhetsprisaffärernas sida. I samma mån som inkomsterna för våra köpmän minskas minskas också skattekronornas andel. Genom sina vidlyftiga organisationer ha enhetsprisaffärerna de mest utomordentliga möjligheter att bolla med sina inkomstdeklarationer och placera affärsvinsterna på de platser, där man finner det lämpligast.

Det borde ej råda mera än ett omdöme om denna sorts geschäft. Vår "fosterländska" Societet i "Nordiska" Kompaniet — Epabasarernas moderfirma — har emellertid sin mening för sig. Det intensiva umgänget med den invandrade Societeten har tydligen ej undgått sin verkan.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Judeinflytandet i press och politik

Redaktören-senatorn i *Karlstads-tidningen* (l.) herr Mauritz Hellberg har efter en lång själapina över vilket som vore klokast att "med tystnad förbigå eller för allmänheten uppvisa" samhällsföreteelsen Nationen dristat taga steget att avslöja vår "skadliga propaganda". Vi endast icke förstå varför senatorn gör herr Furugård i Deje ansvarig för våra yttranden. För Nationens uttalanden svarar ensam dess redaktör. Tidningen står oberoende av alla partier och förbehåller sig full självständighet och fri prövning i alla frågor, om den ock gillar nationalsocialismens grundidéer och därför med tillfredsställelse ser att dessa vinna utbredning även hos oss, med anpassning till svenska förhållanden.

I en längre ledande artikel söker herr Hellberg tillbakavisa vår beskyllning mot den nutida svenska pressen att tjäna judedömets intressen. Judeinflytandet inom press, partier och politik är för den gamle parlamentarikern nästan så gott som en nyhet. Men alldeles kan han ej förneka spåren av den Dolda Handens verksamhet. Ty medan han på ena raden indignerat protesterar mot våra påståenden gör han på den andra högst viktiga medgivanden:

Att Bonnier äger aktiemajoriteten i Dagenns Nyheter är ju bekant. Men i nazist-

---

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo samt av
Förlagsaktiebolaget Hammaren
Mechelingatan 23 A 8
Helsingfors - Tel. 468 93

Rasbiologisk forskning

Ett storstilat program

Från styrelsen för Statens institut för rasbiologi har till regeringen ingivits ett förslag till ny stadga, åtföljt av ett betydelsefullt arbetsprogram, vari frågan om rasforskningen belyses ur såväl folksynpunkt som ekonomisk synpunkt. Samtidigt har till universitetskanslern inlämnats en skrivelse, i vilken de argument sakligt bemötas som tidigare anförts mot institutets verksamhet.

I skrivelsen framhålles önskvärdheten av att de psykiska folksjukdomarnas problem utrönas. Enligt den officiella statistiken funnos i Sverige 1930 26,756 sinnessjuka och 12,502 sinnesslöa mot respektive 16,276 och 9,209 1911. Dessa officiella siffror äro dock såväl beträffande sinnessjuka som sinnesslöa betydligt för små. En annan viktig grupp sjukdomar, där ärftliga faktorer spela en betydande roll och där ingående ärftlighetsundersökningar äro av nöden, äro vissa ögonsjukdomar, orsakande blindhet, vidare dövstumhet och dövhet samt en del konstitutionella sjukdomar. Beträffande särskilt sinnessjukdomarna föreligger vid landets sinnessjukhus ett utomordentligt omfattande och värdefullt kliniskt material, som bör komma forskningen till godo. Styrelsen tänker sig den framtida uppdelningen av arbetet i ärftlighetsmedicinsk rasbiologi vid institutet på trenne avdelningar: 1) psykiatri, 2) andra ärftliga sjukdomar, 3) kriminalitet.

Till förädling av växter utgå för närvarande femdubbla beloppet av rasbiologiska institutets anslag, framhålles vidare, och husdjursförädlingen disponerar dubbelt så mycket. Rasbiologiska institutet verksamhet måste dock i jämförelse med såväl växt- som djurförädlingen betraktas som varande av långt större betydelse för folket. De därå nedlagda medlen komme mångfalt igen, ej minst under form av minskade kostnader för sinnessjukhus, fattigvård etc.

Institutets viktigaste uppgift skulle bliva vetenskaplig forskning som grundval för positiv rashygien. Den positiva rashygienen strävar efter de värdefulla folkelementens, de värdefulla arvsanlagens bevarande och stärkande. Då emellertid hos människan ett urval av värdefullare beståndsdelar ej kan ske på samma direkta, enkla sätt som inom växtoch djurförädlingen, måste i framtiden en utomordentlig vikt läggas särskilt vid nativiteten hos olika biologiska grupper och det indirekta urval som därmed är förbundet. Vetenskaplig forskning rörande nativiteten inom olika rasbiologiskt skilda grupper av befolkningen, rörande dess orsaker och medel till dess förskjutning i önskvärd riktning är därför en uppgift av allra främsta rang.

Men denna forskning kräver grundläggande arbeten, framför allt studium av normalpsykiska egenskapers ärvtlighet, såsom arter av begåvning etc., dessa egenskapers olika fördelning i befolkningar och befolkningsgrupper, och vidare djupgående studier över den roll som miljö av olika slag spelar vid sidan om arvsanlagen i och för psykiska egenskapers utveckling.

Mot kulturbolsjevismen

Den under huset Bonniers hägn bedrivna kulturbolsjevismen i vårt land har genom statsrevisorernas kraftiga inskridande mot Dramatiska teatern fått ett välförtjänt mothugg. Det har länge framstått som en skandal, att svenska staten med hundratusentals kronor årligen skall stödja en "kulturverksamhet" av det slag teaterns nuvarande ledning företräder. Senaste år utbetalades av lotterimedel ej mindre än 540,227 kr.

I sin kritik ifrågasätta statens revisorer om Dramatiska teatern under det gångna spelåret tillfredsställande fullföljt sin kulturella uppgift att vara landets främsta bildningsanstalt på den dramatiska konstens område och säga sig ha förmärkt en tendens till övergång till allt lättare pjäser. De framhålla vidare, att repertoarens karaktär intimt sammanhänger med frågan till vilket belopp det allmännas bidrag till teaterverksamheten bör fastställas. Om dessa synpunkter ej vinna beaktande, bör riksdagen ta under övervägande huruvida staten i fortsättningen bör lämna ekonomiskt stöd åt teaterrörelsen i dess nuvarande form.

Den igångsatta aktionen mot det Bonnierska kulturregementet å Dramatiska teatern torde i viss grad få betraktas som ett utslag av Wallenbergska husets vägran att längre vara med på den kulturella bolsjevismen. I varje fall motsvarar den helt den uppfattning, som omfattas inom ansvarskännande svenska kretsar och kommer ej en dag för tidigt.

HANDLA SVENSKT!

Judeinvasion över landet

Krav på statsingripande

Tid efter annan ha meddelanden gått genom pressen om utländska lurendrejares framfart i landet och senast för några dagar sedan lästes i Svenska Dagbladet en längre skildring, emanerande från Exportföreningens informationsavdelning, vari vederbörandes bravader närmare belystes. Det behöver knappast sägas, att dessa "utländska handelsresande" så gott som uteslutande äro herrar av semitisk ras. I Centraleuropas länder är konjunkturen ej längre densamma som den varit, och man söker sig därför nu i allt större utsträckning till Sverige, där toleransen gentemot internationella ockrare icke känner några gränser.

"Sverige har blivit en tummelplats för utländska handelsresande, som kuska land och rike omkring från Ystad i söder till Karesuando i norr", heter det i den nyssnämnda artikeln i Sv. D. De resa i egenskap av representanter för högst tvivelaktiga firmor och "manipulera med ordersedlarna, så att både firmor och enskilda, som inlåta sig i förbindelse med dem, tillskyndas kännbara förluster". Bland varuslag som för varande äro särskilt uppskattade vid dessa bedrägerier äro muttrar, maskinpackningar, filar, elektriska säkerhetspropper, kontorsmaterial och textilvaror. De presentera sig som tyska krigsinvalider, f. d. flygofficerare etc. och visa prov på prima varor, men när beställaren per postförskott utlöst varorna befinnas de vara rent undermåliga. Agenten är då redan utom räckhåll, och mottagaren har blott att tiga och lida. Ofta begagnar man sig av det det s. k. multiplikationssystemet: säljer t. ex. 10 proppar av ett slag jämte 10 reservdelar. När varorna komma, visar det sig emellertid att de 10 reservdelarna förökat sig tiofalt i det partiet innehåller 10 reservdelar till varje propp. Knepen äro legio och i regel gå offren i fällan.

I de allra flesta fall är skojet omöjligt att praktiskt beivra. De judiska lurendrejarna äro utrustade med svenska handelspass och åtnjuta full handelsrätt. Firmanamnen äro apokryfiska och växlas vid behov från dag till dag. Polisen står totalt maktlös och måste passivt åse hur allmänheten skinnas. De svenska myndigheterna ha heller icke ansett skäligt vidtaga anordningar för den ständigt tilltagande lurendrejartrafikens stävjande. Naturligtvis av "tolerans"-hänsyn!

De internationella bedragarna kunna således operera obehindrat, då de veta att den svenska lagen tolererar deras verksamhet. I motsats till i många andra länder saknas nämligen här en lagstiftning, som ger myndigheterna rätt att utvisa icke-önskvärda element. Det är alltså mycket naturligt, att dessa i allt större utsträckning söka sig hit, där de så att säga åtnjuta officiellt beskydd.

Från den svenska allmänhetens sida måste nu kravet uppställas

att statsmakterna omedelbart gå i författning om åtgärder till stoppande av invasionen av icke-önskvärda utlänningar samt till stävjande av deras landsskadliga verksamhet!

---

artikeln säges "m. fl. tidningsorgan". Vilka äro dessa — utom några veckotidskrifter? Det är den utomstående obekant. Men bland de pressmän som fått riklig belöning för sin verksamhet "i Judas tjänst" nämnes också redaktör Ljunglund i Nya Dagligt Allehanda. Samme redaktör Ljunglund, som i första kammaren ställde till ett stort rabaldernummer för att söka rycka Svenska pressbyrån ur hr Bonniers händer! — han är köpt av Bonnier!

Det är ju sant att Bonnier äger pressbyrån; men den ojämförligt största delen av svenska tidningar distribueras inte genom den utan genom prenumeration. Och annonserna — över de lokala av dessa kan hr Bonnier då omöjligen kommendera. Och det stora flertalet riksannonsörer äro säkert också oberoende av honom. Att Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst behärskas av honom är en nyhet, som synes tarva övertygande bekräftelse, innan den kan tros av normala människor.

Men det som måste göra den stora allmänheten mest häpen det är väl ändå att de politiska partierna äro "dirigerade och kontrollerade av judarne". Märk väl att "Nationen" talar om "de politiska partierna" — överlag. Hade den talat endast om bolsjevikerna, så kunde det låtit åtminstone inte alldeles oresonligt — det talas ju om judarnes stora inflytande i sovjetriket. Men högern, bondeförbundet, frisinnade, socialdemokrater — alla skulle lyda under judarne!

Sveriges tidningspress har för visso sina svaga sidor, och en av dem har här i tidningen ofta framhållits: det beroende av storkapitalet, varför särskilt de stora företagen äro utsatta. Men att framställa denna press överlag som judarnes kreaur, det är inte sanning med modifikation utan det är sanningens raka motsats. Även huvudstadspressen torde endast till en mindre del kunna sägas vara judiskt "dirigerad". Detsamma kan väl sägas om Göteborgspressen. Och över den egentliga landsortspressen kan väl judiskt inflytande sägas vara så gott som alldeles okänt.

Senator Hellberg erkänner således, att juden Bonnier äger Dagens Nyheter jämte en del veckotidskrifter, men tror att hans inflytande över pressen stannar vid detta! Det ytterst intima samarbetet mellan Dagens Nyheter och en mängd andra tidningar av såväl vänster- som högerfärg tyder emellertid på att herr Bonniers ekonomiska intressentskap sträcker sig vida längre, men det ges ju alltid möjligheter att genom bulvaner, förlagslån o. dyl. beslöja den verkliga ägaren — liksom Kreuger gjorde i Svenska Dagbladet, Stockholms-tidningen och Aftonbladet. Beträffande t. ex. det frisinnade huvudorganet Svenska Morgonbladet har det visat sig omöjligt att vinna klarhet rörande t. o. m. de nominella ägarna, men då tidningen är inhyst i Dagens Nyheters palä i Stockholm och i alla frågor företräder en klart judisk uppfattning i herr Bonniers anda, är det ej svårt att gissa vem som där för spiran — antingen nu detta sker genom direkt eller bulvanägande, genom speciella hyresvillkor eller förlagslån. Och liksom med Svenska Morgonbladet förhåller det sig helt visst med åtskilliga andra tidningar i landet, vilka ständigt sjunga i Dagens Nyheters tonart. Man må vidare icke glömma herr Bonniers intima personliga förbindelser med inflytelserika personer i olika ledande tidningar!

Av herr Ljunglunds i Allehanda visade oberoende av judiska intressen har under senare åren ej skådats mycket. Herrar Ljunglunds och Engbergs attack mot Bonniers innehav av Pressbyråmonopolet vid 1927 års riksdag får väl mest betraktas som ett uttryck av självhävdelse från Nya Dagligt Allehanda och Socialdemokraten gentemot Pressbyråns visade tendens att låta de nämnda tidningarnas försäljningssiffror dala alltför starkt. I varje fall vittnade ej herr Ljunglunds riksdagsanförande — vari han vältaligt tog avstånd från den antisemitiska "skandalpressen" — om något underskattande av det Bonnierska inflytandet inom press och politik, när han yttrade orden: "Det skulle vara lätt för de mäktiga krafter, som stå emot mig, att slakta mig till den förestående påskahögtiden"! Den stolta aktionen rann ut i sanden utan annat synbart resultat än att Nya Dagligt Allehanda och Socialdemokraten fingo sina intressesynpunkter något bättre beaktade inom tidningsförsäljningen. Sedermera har herr Ljunglund bemödat sig om ett korrekt uppförande, vilket synbarligen tacksamt kvitterats å Allehandas annonsavdelning. Senator Hellberg tyckes emellertid underskatta betydelsen av Pressbyrån för tidningarnas, särskilt rikstidningarnas spridning.

Senator Hellberg vägrar att tillsvidare sätta tilltro till våra uppgifter om Bonnierinflytande inom Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst. Redan genom innehavet av stora aktieposter (Dagens Nyheter) 500 aktier i Tidningarnas Telegrambyrå och (kapten S. Dehlgren och Direktör G. Reutersvärd tills.) 221 aktier i Radiotjänst är det Bonnierska intresset starkt företrätt i de nämnda bolagen. Som styrelseordförande i T T finner man Dagens Nyheters chefredaktör, kapten Dehlgren. Verkställande direktör i båda bolagen är direktören G. Reutersvärd, gift med judinnan Elin Lamm, under vilkens ledning dessa viktiga instrument för folkupplysning utvecklats till rena judiska propagandacentraler. Snart sagt varje upplysning som genom T T når svensk publik t. ex. rörande tyska förhållanden är färgad judiskt och hämtad från den judiska Wolffbyrån eller det judiska Berliner Tageblatt.

Herr Hellberg erkänner, att annonserna från storkapitalet inkräkta på tidningarnas självständighet. Ett erkännande som vi taga fasta på! Det är otvivelaktigt riktigt, att landsortspressen i viss utsträckning ej är fullt lika beroende i sin existens av storkapitalets subsidieannonser, men svårigheterna för denna att basera sin ekonomi uteslutande på lokala annonser ökas i samma mån som de judiska jätteföretagen, såsom exempelvis Nordiska Kompaniet-Epa och Konsum, sträva efter att utslå den bofasta, lokala köpenskapen ur konkurrensen. Faktum är även, att huvudparten av landsortspressen i sin upplysning i stort sett följer signalerna från de ledande starkt judebetonade partiorganen och de olika judiska propagandacentralerna i Stockholm.

Herr Hellberg tillbakavisar slutligen våra beskyllningar mot partierna att tjäna judiska intressen. Med undantag för kommunistpartiet. Vi respektera erkännandet beträffande det sistnämnda partiet! I fråga om liberalismen och socialismen — en art av marxismen — ligger dock saken fullt lika klar. De äro båda i realiteten intet annat än beslöjad judendom. Frisinnade partiet är en avart av judisk liberalism, varmedels de religiöst sinnade hållas fjättrade vid Judas triumfvagn. Högern har genom inflytande dels från storbankerna, dels från pressen och dels från frimureriet — där "amiralen" Lindman är en av de ledande — även i allt högre grad utvecklats till ett judebetonat parti. Vad Bondeförbundet angår, var partiet ursprungligen fritt och oberoende, men numera är också detta parti, framför allt genom insmusslade agenter samt genom bondetidningarnas låneengagemang hos storbankerna bundet. Karaktäristiskt för situationen är, att en judeättling — redaktören Hjalmar Berlin, härstammande från den på 1700-talet invandrade judiske rabbinen Brode-Berlin — är chefredaktör för bondeförbundets största tidning Skånska Dagbladet samtidigt som ordförande för bondepressens förening.

Främst genom herraväldet över pressen och opinionsväsendet samt genom partiernas finansiella beroende av storkapitalet behärskas judarna det samtliga partiväsendet i Sverige. Några andra personer än sådana som äro särskilt väl sedda av Juda nå praktiskt taget icke fram till inflytelserika poster inom partierna. Att den svenska pressen och politiken av i dag behärskas av judeväldet, bevisas tillfullo av den å resp. håll företrädda andan, som är judisk. De praktiska gärningarna tala förövrigt ett språk som ej kan missförstås.

VINTERIDROTT I SVERIGE

I vårt nordiska klimat med dess växlande varma somrar och kalla vintrar äga vi en nationell tillgång av oskattbart värde. Här har under årtusendenas lopp i hård kamp för tillvaron framvuxit, härdats och utvecklats en andligen och kroppsligen högtstående folkstam, om vars storslagna insats för mänsklighetens utveckling historien lämnar talrika vittnesbörd.

Rangplatsen bland nordiska vinteridrotter intar av ålder skidlöpningen. Vid en årstid, som bereder svårigheter för utövande av de flesta andra idrotter, för den oss ut i Guds fria natur, fyller våra lungor med frisk luft, lär oss känna hembygdens skogar och dalar, skänker oss hälsa och levnadslust, framkallar mod och djärvhet.

När snön om vintern breder sitt vita täcke över markens ojämnheter, när myrarna frysa till och bli lätt farbara slätter och när den skrovliga uren å fjällsluttningen bäddas in under drivor — då ger skidan oss möjligheter att färdas omkring med en lätthet, som närmar sig foglarnas fria flykt. Vi kunna då vida lättare än under sommaren nå in till fjällvärldens underbaraste härligheter långt borta från järnvägar och skorstenar.

*

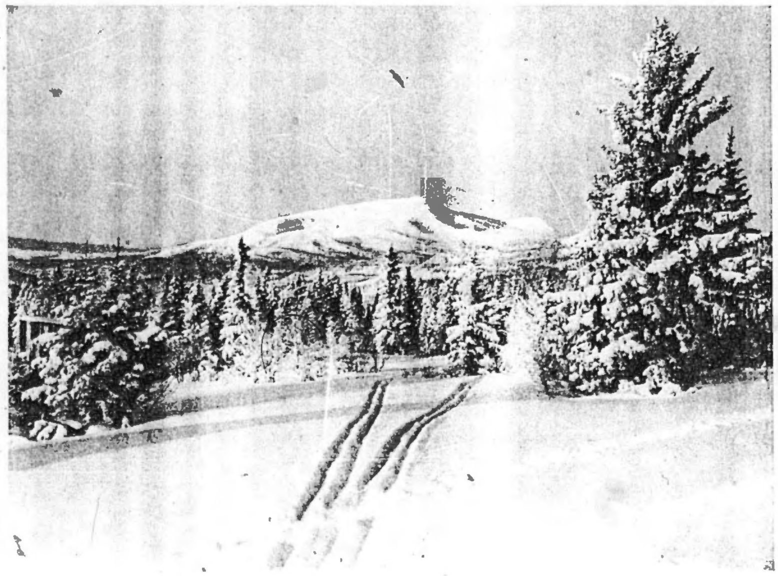

Åreskutan, Jämtland

Landets skilda delar erbjuda utmärkta tillfällen till vintersport, framför allt skidåkning. För Stockholmstrakten ha vi närmast in på staden Djurgården, Fiskartorpet, Drottningholm, Haga, Ulriksdal och Nacka samt för längre turer Saltsjöbadstrakten, Djursholmslandet, Mälareområdet samt de stora skogarna söder om Tyresö och Tullinge. Där möter oss en nära nog norrländsk natur. Genom att hålla sig vid foten av hjödernas nord- och östsluttningar och i de långa, sjöbildande förkastningssänkorna kan man i dessa skogstrakter stundom göra mångmilafärder på skidor ännu vid påsktid.

Det sydsvenska höglandet är för sydsvenskarna det lättast tillgängliga högland, som kan bjuda pålitligt vinterklimat och goda tillfällen till en omväxlande sport. Inlandsklimatet sätter sin prägel på området ända ned mot Skåne- och Hallandsgränserna, där säsongen likväl är kortare än i norra delen av höglandet.

Vämland och Dalsland ha ett gott och pålitligt vinterklimat. Vintern är mestadels lång, kall och snörik och ger möjligheter till vintersport redan från jultiden och fram till påsken. Skidlöparen finner här kuperad skogsterräng. Slädpartier äro ett stort nöje för en vintersemestrande stadsbo och en tur med klingande bjällror till Gösta Berlings-sagans vackra gårdar ger stämningsbilder som kunna tävla med vår barndoms skönt illustrerade sagoböcker. Västra Värmlands stora skogsbygd — finnskogarna, som kraftigt höja sig mot nordväst — ger långlöparen hans lystmäte å snörika och öde skogar.

Dalarna är kanske den provins, som främst lockar turisten. I regel blir marken snötäckt redan i slutet av november och sportsäsongen räc-

Utsikt över Järvsödalen, Helsingland

Skidutflykt i Stockholmstrakten

Arierståndpunkten — en nyckelfråga

Judarna äro de första som insett rasfrågans betydelse. Deras religion, hela deras nationella och folkliga lagstiftning, utvecklingslära och planer på världsherravälde äro uppbyggda på rasgrundsatsen. Under det de behandla den kvinnliga delen av sitt släkte som en bisak och ofta avsiktligt använda sig av densamma till rasblandning och försämring av särskilt de ariska ledareskikten—aristokratien, är det icke tillåtet för den manliga delen att ingå blandäktenskap. Hos Rothschildarna och andra ledande judiska familjer är äktandet av en icke-judinna på det strängaste förbjudet. I de för israeliterna bestämda skrifterna och rabbinlärorna framhålles åter och åter, att rasrenheten är en livsfråga för judiska folket och att detta uteslutande har sin rasrenhet att tacka för sitt stora uppsving.

Den bekante engelsk-judiske skriftställaren D'Israeli uttryckte sin livserfarenhet i orden: "Ingen får likgiltigt betrakta rasprincipen, rasfrågan. Den är nyckeln till världshistorien." Även Rembrandt påvisade rasfrågans betydelse och präglade ordspråket "Gesichtsforschung (ansiktsforskning) ist Geschichtsforschung (är historieforskning)". De ariska folkens intelligenser vilja dock ej veta av denna fråga och sakna därför numera i stor utsträckning rasmedvetna ledareskikt. Morerna, som för 600 år sedan under förhållandenas tryck läto döpa sig i Spanien, sökte nyligen bli återupptagna i judendomen och framhöllo därvid, att de hela tiden hållit sig rasrena.

*

Den 1 maj 1927 hade den judiska tidningen Neue Freie Presse infört en uppsats av den kände zionisten dr. Wolfgang Weisl under titeln "Slavhandeln i Arabien", vari stod skrivet: "Slavarna fördärva sina herrars ras, de fördärva sina herrars politik samt befordra deras laster och perversitet. För sina slavars skull gå Mohammeds anhängare i Arabien under. Samma lag, som för judarnas vidkommande föreskriver rasskydd i möjligaste mån, bragte under ändrade förutsättningar en våg av svart blod in över Arabien. Den arabiska rasen går under." Och på ett annat ställe heter det: "Slavarna slå sina herrar med smickrets och lastens dubbla gissel — och bliva deras herrar. Smickret fördärvar räddningslöst furstarna och dödar varje känsla av manlig stolthet vid emirernas och furstarnas hov liksom det fördärvar ministrarna och generalerna. Slavarna bli sina ägares herrar, de styra snart genom sina ägare dessas hus och därefter furstehoven och landet — och kommer det att gå under. Slavarna politiskt — slavinnorna i rashänseende."

Dylika betraktelser skriver ej en man som Weisl utan avsikt. Det är en förnyad varning och maning till judarna att förbli rasrena samtidigt som en förnyad fingervisning till dem huru de på mest verkningsfulla sätt skola fördärva sina värdfolk.

*

Judarna förgifta de ariska folken liksom negern är i färd med att förgifta araben. Juden äter sig in överallt, i hus och affärer, i ämbeten och på förtroendeposter, vid tronen och altaret. Han behärskar affärsliv och statsstyrelse, penningväsen och press, militär, polis, domstolar och den offentliga meningen. Frimureriet, socialdemokratien och staten har han förstått att utnyttja för sina syften. Det inhamras dagligen och stundligen i folkets medvetande: "Vi äro alla människor, det existerar ingen skillnad i rashänseende." Dock, hur uppröres ej en jude i sitt innersta, om

ker till mitten av mars, i fjälltrakterna mot norska gränsen från början av november till början av april. Skidterrängen växlar från Bergslagens och södra Dalarnas kuperade skogsbygd, insprängd med öppna gläntor och odlade marker, i allmänhet på en höjd av 100—150 meter över havet.

Nedre Norrlands kustlandskap bilda ett kraftigt kuperat område kring Norrlandsälvarnas nedre lopp, med omväxlande skogstrakter och odlade dalar samt utmärkta sportmöjligheter. Skidlöparen finner här en briljant terräng. Många av våra stora skidlöpare härstamma från denna snörika kustbygd, där idealiska träningstillfällen erbjudas från december till mars månad.

Fjälltrakterna i västra Jämtland och Härjedalen bjuda på vårt lands allra förnämsta skidterräng och äro genom systematiskt utförda turistanläggningar tillgängliga för alla. Från området kring Östersund får en resande söder ifrån en första blick över den vita fjällvärlden. Det är Oviksfjällens ståtliga rygg sydväst om den frusna Storsjön. Vintern börjar här redan i november eller december, men dagarna äro korta. Den egentliga säsongen infaller i mars och april, då dagarna äro långa och vädret mestadels strålande.

Vintern i Lappland kan bjuda på en obeskrivligt klar och ren luft, en gnistrande ljusfylld rymd under dagens korta timmar och om natten intensiv stjärnglans och ofta sällsamma norrsken. Vintervädret i fjällvärlden är dock ej att leka med och endast den säkre fjällmannen går ut på långtur i ödemarken. Men fram på eftervintern bli dagarna längre, vädret lugnare och solen kommer igen. Då infaller Lapplands skidsäsong.

—

MOD

Järngrå, hotande olyckshärar
välva framåt i tunga massor,
ugglevingar på hjälmar flaxa,
luften fylles av cimbriskt tjut.
Upp ur gungande spjuthav dyka
jätteskepnader, grymma syner —
lilla skara, om nu du bleknar,
är du krossad och allt är slut.

Mellan hopplösa hövitsmänner
ängsligt viskas, och tiodubblad
tycks den rytande myriaden:
Bistra anleten utan tal!
Re'n med huvudet gömt i skölden
falla svigtande led tillbaka —
hör, då kallar en plötslig maning,
väldig tuba och gäll cymbal!

Purpurmantlad, bland gyllne örnar,
högrest tyglande vita springarn,
själv uppvägande legioner
fältherrn synes vid lyft standard.
För en blick ur hans klara öga
svaghet spänner som stål sin sena,
vilddjurshamnen ej mer förskräcker —
bländver k, bländverk dess hot blott var

Du, som väcker, då allt ses vackla,
gammal tillit till gamla vapen,
du, vars blixtrande öga hejdar
nederlagets, fördärvets flod,
genom skockande mörka hopar
du vet bryta en väg till räddning —
Hell ungdomlige, skölduppburne
segerhjälte, ditt namn är Mod!

CARL SNOILSKY

Samhörighetskänslan

Under ett par mansåldrar har ett nytt slags feodalism hunnit uppväxa, vilken lika ogärna som den gamla feodalismen velat erkänna statens överhöghetsrätt och som i konkurrensens form utövat en mer ohejdad fejderätt än den medeltida samt framkallat å ena sidan affärsringar, syndikater, truster och lockoutföreningar med mera, å andra sidan fackföreningar och arbetareförbund, såsom den medeltida framkallade borgherrefederationer och landsförbund. För folkhälsan och moralen är den nya fejderätten mer ödeläggande än den gamla var. Svärdet kan icke tränga så in och elden icke bränna så djupt som den i system satta och utövade själviskheten. Tegar, som kriget härjat, kunna odlas på nytt. Själviskheten förtär det närande i dess mull och förvandlar allt till öken.

Till de tecken, vid vilka hoppet om en framtid för vår ras gärna vill fästa sig, hör den riktning i de naturvetenskapliga upptäckternas och de tekniska uppfinningarnas gång, som tyckes lova hemarbetet hjälp från samma håll som förut stjälpte det. Men dessa tecken äro osäkra, och hoppet kan gäckas. *Ett* tecken vore dock säkert: återuppvaknandet av samhörighetskänslan, känslan av enhet mellan släkten som gått, det släkte som är och de släkten som komma. Om så icke sker och om det som sker skall bestämmas av den enskildes trångsynta, men mycket "förståndiga" och från synpunkten av hans bekvämlighet ovederläggligt riktiga mening, att han med de framtida släkterna ingenting har att skaffa, då skall den nuvarande befolkningen i Europa otvivelaktigt gå under.

Alla mänsklighetens släktleder bilda ett system, en andlig lekamen i Guds tankevärld, skapad där i, genom och till Ordet av begynnelsen, och den kristna församlingen är den tempelbyggnad, i vilken jordemänskligheten, splittrad genom synden, skall under historiens lopp återsammanfogas till ett helt av levande stenar, till en fullkomlig man, en förnyad andlig lekamen, vars huvud är Kristus, vars lemmar äro alla mänsklighetens släktleder.

Läran finns i Nya testamentet. Hon ser metafysisk ut, men är allmänfattlig lika visst som hon är sublim och fördenskull mäktig att verka pånyttfödelse. Men hon finns där lik en skrinlagd skatt, som ej gjorts fruktbärande, lik en bunden kraft, som ej gjorts levande i medvetandet hos de kristna folken och deras ledare.

Viktor Rydberg.

---

man jämför honom med kineser och negrer! Likväl låta sig de ariska folken motståndslöst jämställas med juden. Det tyska liksom det svenska blev redan för årtionden sedan art- och raslöst. Ordet ras blev ett spöke, som ingen politiker vågade uttala, och ingen lärd hade mod att från katedern tala om människoraser eller ens nämna något om rasolikheterna mellan ariern och juden. Vår sedligt grundade kärlek till rasen, som gör oss till trogna vårdare av våra fäders arv, har judendomen beljugit såsom "rashat" och förhånat. På så sätt kom ett andligt tvång att läggas på den ariska intelligensen, så att den förvisat rasfrågan och dess dryftande och därmed dödat vår rasstolthet och vårt ariska medvetande. Och då ingen mera vågar öppet och ärligt skapa klarhet och säga sanningen, har det också hos oss gått därhän, att de forna herrarna i dag förslavas under de främmande inkräktarna.

Det är rena hånet mot vår ras och våra förfäders rasarv, som vi i vördnad böja oss för, när en tysk-japansk bastard — vars fru naturligtvis är judinna — "greve" Coudenhove-Calergi, den paneuropeiske förkämpen, tillåter sig att i den judiska "Wiener Freimauerzeitung" n:r 9110 uttala följande: "Den kommande människan i världen blir den rasblandade. För Europas vidkommande önskar jag en eurasisk-negroid framtidsras, för att framkalla en mångsidig personlighet. De ledande skola judarna lämna, ty en god Försyn har begåvat Europa med juden, en ny adelsras av Guds nåde."

*

Den paneuropeiske förslagsställaren fordrar alltså, att judarna skola tillerkännas ställningen som aristokrati över de ariska folken. Att något dylikt kunnat skrivas visar urartningen hos de ariska folkens rättsordning, då ju trohet mot det egna folket, vördnad för anfäderna, rasskydd och rasförädlingsvilja äro obekanta begrepp för lagen. Därför finnes det heller inga lagliga straff längre för folkförräderi och rasförstörelse. Heltvisst kräves det ett mångårigt, målmedvetet arbete för att åter avlägsna de hos ariska folken innästlade främmande parasiterna. Först måste juden uteslutas ur alla sällskaps- och välgörenhets-, vetenskaps-, kulturella och politiska sammanslutningar. Nyckeln ligger i *ariergrundsatsen:* vad korset är för djävulen, det är ariergrundsatsen för juden. Här får ej finnas hänsyn. Ty genom den döpte juden, den judebesläktade, blandrasmänniskan och den judiskt inficierade smyger det judiska giftet in. Dessa äro förtrupperna, det fördärvbringande giftet, varmedels den ariska stötkraften lamslås — äro de krafter genom vilka judendomen upplöser kärnan inifrån.

Arierståndpunktens upptagande i alla de samfunds stadgar, i vilka juden befinner sig i minoritet — detta är självbevarelsekampens första bud. Vi tränga oss icke in i de israelitiska föreningarna, i "Hokoah", frimurareorden "Bne Briss" och andra; och om vi gjorde det, skulle man med hån och spott slå igen dörren mitt framför oss. Slapphet och dröjsmål kunna nu icke försvaras. Ogräset måste utrotas! Och utrensningen skall göra underverk. Många ariska frimurarebröder leva ännu i den föreställningen, att de tjäna en god och ädel sak utan att veta att de endast utgöra statister, bakom vilkas ryggar stormästarna och höggradsbröderna uteslutande bedriva judisk maktpolitik.

Arierståndpunkten måste strängt upprätthållas. I tvivelaktiga fall bör en familje- och rasforskningsinstans upprättas såsom högsta avgörande myndighet, vilkens utslag icke kan överklagas. Denna institution utfärdar — på grundval av ärftlighetsforskning — arierintyg. Vetenskapligt tillämpad skall den utgöra en obetvinglig borgen för varje sammanslutning av ariska människor. Fiendernas list skall här vara förgäves, enär rasrena arier icke låta köpa sig för judiskt guld för att förråda det egna lägret. Det bör ihågkommas, att den över hela världen spridda judendomen genom sin fasta inre sammanhållning bildar en järnring, som pressar de ariska folken. Sluta sig de ariska folken samman och bilda ett fast bålverk, i vilket judar icke förmå intränga, växer detta block till följd av ariernas oerhörda flertal till jättelika dimensioner. Arierblocket måste till slut få ett sådant omfång, att det inifrån spränger Judas järnring i tusen stycken.

*

Arierståndpunkten måste i framtiden ge sig tillkänna också i statsförfattningarna, till säkerställande av företrädesrätten samt skyddet för arierna i deras egna samhällen. Ty om rasblandningen i de övre, ledande folkskikten fortskrider som hittills, skola vi en dag icke mera ha några ledande rasrena arier. Ju fler sammanslutningar som företa en inre upprensning genom att avskilja juden jämte i rasligt hänseende jämförliga element, desto större och starkare blir även bålverket mot fiendemakten. De judefria organisationerna böra till förmån för ett enhetligt uppträdande i huvudfrågan sammansluta sig till ett *arierförbund*. Så snart i minst fem europeiska länder ett dylikt arierförbund bildats, böra de högsta ledarna för förbunden sammankalla en världskongress och till densamma inbjuda likasinnade i övriga ariska länder för åvägabringande av en internationell samverkan samt grundande av ett *ariernas världsförbund*, vars uppgift skall vara att fastställa skyddsåtgärder för den ariska världsrörelsen, upprätta ett permanent centralorgan samt årligen anordna en världsarierkongress. Medan de ariska folkens företrädare i det frimurarebehärskade folkförbundet till större delen är judar, skall i ariernas världsförbund följande grundsats råda: ariern låter sig endast representeras av arier ur samma nation.

Att åtgärder i här angivna riktning äro av behovet påkallade bevisas ej minst av de i senare tid hållna olika världskongresserna av antiarisk karaktär, såsom Eukaristiska kongressen, Zionistkongressen, Paneuropakongressen och den nyligen hållna Judiska världskonferensen m. fl. Den ariska frågan bör skyndsamt framläggas offentligt och lösas, såvida ej de uppluckrade västerländska kultursamhällena skola förintas genom de asiatisk-syrisk-negroida orientalerna. Det ges blott en lösning, en nyckel till problemet — *arierståndpunkten.*

R. K.

Striden om oljan

Liksom stenkolen under förra århundradet är oljan i dag ett av grundelementen för den storindustriella utvecklingen, konkurrerande med "vita kolen" — vattenkraften. Än större roll spelar oljan i vårt motorväsendets tidevarv för krigsbruk. Automobiler, tanks, flygmaskiner, moderna krigsskepp etc. betjäna sig alla av oljeprodukter. Oljan är i dag nyckeln till makt — och därför äro också vår tids största strider strider om oljan.

Det är förklarligt att Tyskland före världskriget så energiskt strävade mot turkisk-arabiska östern, byggde Bagdadbanan samt understödde Turkiet: där fanns Mesopotamien-oljan, vars rika förråd Tyskland hade behov av för säkrande av sin stormaktsställning. Denna dess strävan mot öster — efter olja — var en av de viktigaste orsakerna till världskriget. I dag, då landet avskurits från stora oljeområden, vore tyskarna i händelse av krig prisgivna åt sina oljerika motståndare, om de ej ur stenkolen lyckats framställa en användbar produkt av oljesurrogat. Men detta räcker icke och Tyskland måste därför alltjämt för krigseventualitet hava en oljerik bundsförvant, antingen England eller Ryssland. I samma läge befinner sig Italien.

De med oljeförråd rikast utrustade länderna i världen äro Amerika och Ryssland. England med sina förråd intar tredje platsen. Därför tog England under revolutionens första år så ivrigt del i den sovjetryska interventionen, synnerligast i Kaukasusområdet, där Rysslands största oljefyndigheter äro belägna.

*

Den centrala punkten i Englands oljehushållning är Engelsk-Persiska sällskapet, som omfattar 30 procent av oljekompanierna i världens skilda delar (Egypten, Mexico, Australien, Argentina, Indien, Irak). De rikaste källorna, som tillhöra sällskapet, ligga dock i Sydpersien — oljebasen för det engelska världsväldet.

Engelsmännen erhöllo sin första koncession i Persien 1901 men först 1903 lyckades man att uppbringa tillräckligt kapital för koncessionernas utveckling i önskvärd skala. Vid denna tid grundades Engelsk-Persiska sällskapet. Kapitalet för sällskapet anskaffades av lord Fischer, Englands marinminister, vilken fullt insåg oljans blivande stora betydelse samt vikten för imperiet att äga egna oljekällor. Strax därefter reorganiserades hela den engelska krigsflottan med omläggning från stenkol till olja. 1908 avslöt Churchill, Fischers efterträdare, ett fördrag med Engelsk-Persiska sällskapet om leverans till den engelska flottan av oljeprodukter. Engelsk-Persiska sällskapet är stödet och källan för den engelska flottans liv och framtid — och den engelska flottan är det brittiska imperiets liv och framtid.

Engelsk-Persiska sällskapet utvecklade sig alltmer och tillförsäkrade sig i första rummet den Främre Orientens oljerikedomar. 1913 erhöll sällskapet källorna i det område, som av Persien avträddes till Turkiet. I början av 1914 förvärvades 50 procent av aktierna i den tyska koncessionen i Mesopotamien. Tyskarna avsågo härmed att neutralisera det engelska inflytandet. Men två månader före världskrigets utbrott förvärvade engelska regeringen den kontrollerande aktieposten i sällskapet. Engelsk-Persiska sällskapet var därmed i realiteten engelsk statsegendom.

Efter kriget ha sällskapets oljerikedomar ytterligare förstorats. Samtidigt framträdde emellertid betydande motståndare. Efter fördraget i San-Remo angående fördelningen av oljeförråden mellan England och Frankrike kom Frankrike i missgynnad ställning. Från detta ögonblick uppstod en underjordisk kamp om oljan mellan England och Frankrikes oljeintressenter. Ej mindre mäktigt och för England betydelsefullt var det amerikanska motintresset.

England gjorde nu försök att enas med en del av de amerikanska oljefurstarna, vilket även lyckades. Engelsmännen avträdde en del av den mesopotamiska oljan jämte rätten till undersökningar i Palästina till nordamerikanska sällskapet "Standard Oil". "Standard Oil" skulle å sin sida förvärva oljekonsession i Nord-Persien samt dela denna med Engelsk-Persiska sällskapet. Nord-Persiens oljerikedomar, som på zartiden förvärvats av Ryssland, återlämnades av sovjetregeringen under första revolutionsåren till Persien. 1921 förvärvade "Standard Oil" koncession i Nord-Persien; men redan 1922 annulerade persiska regeringen koncessionen. Orsaken härtill var, att persiska regeringen erfarit att bakom "Standard Oil" stod Engelsk-Persiska sällskapet. Persiska regeringen handlade under trycket av olika krafter, utgörande "Standard Oils" konkurrenter: Sinclair-kompaniet samt Frankrikes och Sovjet-Rysslands oljeintressenter. Sinclair-kompaniet önskade förvärva den nord-persiska konsessionen, men "oljeskandalen" (med mutor i jättestil) 1924 i Amerika lade hinder i vägen för anskaffande av behövligt kapital. 1930 erhöll Fransk-Ryska sällskapet koncessionen.

*

De krafter som i dag stå emot England i oljefrågan äro alltså: Amerika, Frankrike och Sovjet-Ryssland. England kunde dock bjuda ett kraftigt motstånd i sitt inflytande över persiska regeringen, så länge en del av de amerikanska intressena ("Standard Oil") stod på dess sida. Men i år har även den mäktiga Rockfeller-gruppen vänt sig mot England. Det säges, att dagens stora kamp mot engelska oljeintressen, d. v. s. mot det engelska världsväldet, ledes av en person, som är bosatt i Paris och som företräder stora oljeintressen. Denne person stod tidigare i samarbete med den engelske oljekungen H. Deterding, men är i dag hans motståndare och bekämpare.

Det nuvarande stadiet i jättekampen om oljan ter sig ej lovande för England. Persiska regeringen har plötsligt annulerat Engelsk-Persiska sällskapets koncession. Frågan har från engelsk sida överlämnats till Folkförbundet — men samtidigt koncentrerar England sina krigsskepp i de persiska hamnarna. Oljefrågan är det engelska jätterikets livsfråga, och vid försvaret av sina rättigheter i Persien kommer det ej att rygga tillbaka för några medel.

Den viktigaste slutsats, som kan dragas av den nuvarande situationen på oljefronten är, att man kan urskilja en helt ny gruppering av stormakter, nämligen på ena sidan: Amerika, Frankrike, Sovjet-Ryssland; på den andra: England, Tyskland, Japan, Italien. Denna "oljegruppering" kan lätt bliva även en politisk-militär gruppering.

Sådana fakta som Sovjet-Rysslands non-agressiv-pakt med Frankrike och Polen står i tecknet av oljekampen i världen. Före avslutandet av denna pakt besökte representanten för Frankrikes oljeintressen Baron Sovjet-Ryssland. Ett fördrag ingicks samtidigt om oljeleveranser från Ryssland till Frankrike. Det förtjänar emellertid ihågkommas, att folkens massor känna mindre solidaritet med finansgruppernas och regeringarnas imperialistiska politik än någonsin. I Frankrike t. ex. finner en mot England fientlig politik och ett närmande till Amerika och Sovjet-Ryssland ej sympatier i vida kretsar — och därför föll kabinettet Herriot.

V.

Ridderlig journalistik

Publicistklubbens ordförande redaktör Leonard Ljunglund har i ett uttalande delgett världen sin uppfattning om journalistisk ridderlighet. Under det att den journalistik som går ut på att såra motståndaren är taktlös är den som ser honom uteslutande genom humorns glasögon takfull och ridderlig. Som mönster för sistnämnda slag av journalistik framhålles gyckelmakaren Abergson — kand. Sten Hammarskjöld, landshövding Hammarskjölds son — i Dagens Nyheter. Här ha vi den äkta "svenska journalistiken" — journalistiken efter Herr Ljunglunds hjärta:

"Det är en humor som icke spetsar offret, men behandlar det varsamt, leker finurligt med det tills både läsaren, Åbergson och offret, allt tre roa sig kostligt. Detta är journalistik efter mitt hjärta".

Är det säkert att läsaren alltid är lika kostligt road av Åbergsons kvickheter som Herr Ljunglund och han själv? Vi ha hört omdömen i motsatt riktning. Endast bevis på bristande intelligens — svarar på gammalt manér Presidenten i Publicisternas vittra samfund. Det förefaller dock som Herrar Publicisters sinne för humor ibland vore något för starkt utvecklat. Allmänheten har svårt att följa galoppen och senterar ej helt benägenheten för gyckel å dess bekostnad. När detta tar sig formen av konsekvent förvillande i frågor som ej lämpa sig för skämtet — då är humorn malplacé och talet om egen ridderlighet och talang blott bländverk.

Det är aeran från Publicistklubben som går igen. Ingen skall tro, att Herrar Journalister där mötas som samma fiender som de i spalterna agera. Ack nej! Inom samfundets väggar avläggas maskerna från det dagliga förvärvsarbetet — man ler åt skenfäktningarna i tidningarna till publikens förströelse, äter, dricker och roar sig av hjärtans lust. Och fortsätter följande morgon åter å tjänstens vägnar att leverera skenbataljer i sina resp. "moderata", "liberala", "frisinnade", "socialistiska" och "kommunistiska" blad — folket lever inte bara av bröd, det måste också ha litet skådespel. Att vännerna från "Klubben" spara varandra i sina tourneringar inför offentligheten blir således förståeligt — de sitta ju också alla i glashus, tillhöra samma orkester under mosaisk övyerledning.

Den som vill komma missförhållandena i samhället till livs kan ej acceptera Publicistklubbens paroll — att icke såra utan endast roa sina fiender. En förövrigt underbar stridstaktik! Höga Vederbörande ha överskattat allmänhetens sinne för humor och gjorde klokast i att ej fortsätta att utmana. Ridderlig är icke den journalistik som har obegränsat översynde med kollegernas svartkonster inför publiken utan endast den som känner sitt ansvar och sin hedersplikt gentemot allmänheten.

Eva Bonnier-nämnden

en kulturbolsjevikisk central

Ännu ett bevis för Bonniers destruktiva inflytande inom svensk kultur ger oss Eva Bonnier-nämndens senaste prisbelöning av konstverk för dels dekorativ utsmyckning av samlingssalen i Olovslunds folkskola, dels skulpturalt prydande av Katarina realskolas gård. Då nämnden består av en Bonnier, två personer anställda hos Bonnier samt två ekonomiskt beroende av samma hus, förstår man att tävlingsresultatet blev som det blev: Sven Erixon — själv medlem av nämnden, ivrig judeanhängare samt rabulistisk modernist — tilldelades ett första pris å 1.500 kr. för förslaget "Nils Holgersson" till Olovslunds skolsal samt Stig Blomberg och Eric Grate vardera ett pris å 1.500 kr. för de skulpturala förslagen "Inför det stora äventyret" och "Kvarnen".

De begge prisbelönta skulpturerna har av Bonnier-nämnden premierats för sin höggradigt dekadanta karaktär. "Inför det stora äventyret" framställer en skelettartad och rachitisk pojke med ett ansikte, bärande tydliga spår av degeneration och ärftlig belastning. Denna gestalt skulle enligt judisk uppfattning passa utmärkt som prydnad på en skolgård för svenska barn — naturligtvis om man erinrar om huru dessa under judiskt regemente böra se ut! "Kvarnen" är surrealistisk, en form av konst som alls icke är någon så-dan utan blott ett av de många uttrycken för Bonniers kulturbolsjevism med dess förvirrande och förstörande inverkan å den svenska konsten.

Man må ej förvåna sig över, att Bonnier-nämndens prisbelöning väckt en storm av förbittring inom konstintresserade kretsar och framför allt bland våra hederliga svenska konstnärer, som ej äro villiga att låna sig till medhjälpare åt judarnas destruktiva arbete inom konsten. Det är på tiden, att konstens och kulturens män i vårt land på allvar resa motstånd mot den Bonnierska kulturförstörelsen!

Judelakejen Östlund på laglös stråt

Ombudsman Artur Östlund, som officiellt är anställd och avlönad av Sveriges tobakshandlare, har gentemot Nationen behagat överskrida sin befogenhet och beträtt laglöshetens mark, vilket på det skarpaste måste påtalas. I ett uttalande i sin tidning "Tobakshandlaren" — som i likhet med "tobakshandlarnas ombudsman" visat sig framför allt vara ett språkrör för den svenska företagsamhetens dödsfiende: den monopolistiska judefinansen — söker han tubba Nationens försäljare att tillbakahålla tidningen i försäljningen. Det sällsport fräcka tilltaget motiveras med, att vår tidning offentligt påtalat huset Bonniers dunkla förehavanden.

Vi skulle tro, att judarnas ombudsman Östlund numera tillräckligt genomskådats till sin rätta natur och funktion av landets till sväl-gränsen pressade tobakshandlare, för att någon av dem skulle ta notis om hans laglösa råd och förmaningar, vilka helt visst hemfalla inför den juridiska Rättvisans forum. Med sin beskyllning mot vår tidning för "smutsskriveri" har han ostentativt understrukit sin solidaritet med den judiska förbrytarverksamheten i Sverige.

Ombudsman Östlund önskar strid. Gärna för oss! Hans illojala trafik står i strid mot lagen. Sveriges rikes lag bjuder skydd för den enskilde medborgaren i hans lagliga näringsfång gentemot uppsåtlig skadegörelse av det slag herr Östlund gör sig skyldig till. Det hjälper här ej att ha det "allsmäktiga" judehuset Bonnier bakom sig, lagen har likaväl sin gång — vilket "tobakshandlarnas ombudsman" i sinom tid skall få erfara!

Banks aktieförvärvsrätt bör upphöra

1932 års banklagstiftningssakkunniga ha till finansministern överlämnat sitt betänkande, vari föreslås vissa betydelsefulla ändringar i gällande banklag.

De sakkunniga föreslå bl. a., att banks allmänna aktieförvärvrätt må upphöra.

Svenska adelns "resignation"

"Den svenska adeln känner sig ej längre som herre utan som borgare, men därigenom har den riktat en stöt mot sin egen livsnerv", skriver B. M. von Willebrand i ett nyligen utkommet arbete om Sveriges och Finlands adel.

"Ty det står fast, att en renässans för dess sociala liv skulle i bokstavlig bemärkelse ha medfört en pånyttfödelse för dess biologiska kraft. Det är den resignation med vilken adeln möter sitt öde som är beklämmande, ty den förråder en absolut bristande tro på sig själv. Den svenska adelns tragik ligger däri, att den varit för lojal mot idéer, som den trodde vara gagneliga för samhället, men som blott voro skadliga för den själv. Adeln har övergått till sina egna fiender, emedan den icke trott sig ha något att leva för. Viktigare än alla materiella omsorger och yttre arbeten skulle det därför vara att gjuta in en ny mentalitet i den och påvisa, att, huru än de sekundära samhällsförhållandena växla, en verklig adel dock har ej blott rätt utan även plikt att fortfarande sköta sina sysslor och verka med den rätt, som tillkommer den högtstående och bäst skickade."

HAMRINS MOSKVARESA . . .

Forts. fr. sid. 1.
så fredligt inställd mot Sverige, ett sådant intensivt militärspionage här? Men herr Hamrin har tydligen fullständigt låtit sig nöja med sovjetherrarnas fredliga ord eftersom han strax övergick till sin resas egentliga syfte. Han berättar: "Naturligtvis gav detta (Sovjets önskan att utveckla varuutbytet och de fredliga förbindelserna) mig anledning *att diskutera de kommersiella förbindelserna.* Min värd gjorde ingen hemlighet av att Sovjet behöver köpa mycket mera varor än vad som hittills exporterats av oss till republiken i öster. Men i gengäld ville man naturligtvis också sälja mycket mera varor.

— Vad vill ni sälja?

— Naftaprodukter, antracitkol, frukt och dylikt.

"Jag behöver väl knappast nämna, att den ryske regeringsledamoten hade väl reda på sammansättningen av såväl vår export- som importstatistik. Det klagades också över att vårt land visade mindre tillmötesgående mot Sovjetrepubliken än andra länder. *Det blir möjligen tillfälle att i annat sammanhang diskutera den frågan.*"

*

Vad är detta allt om ej *början* — hemligt, inofficiellt — till politisk-ekonomiska förhandlingar? Av vad herr Hamrin *redan* berättat står det klart, att man för förhandlingar med Sovjetryssland i tvenne riktningar:

1. Politiskt — angående en separat "Non-agressiv" pakt sådan Sovjet redan för länge sedan föreslagit men Sverige hittills alltid avböjt, finnande Kellog-pakten tillräckligt fullständig för dess intressen.

2. Ekonomiskt — angående en handelstraktat, där uppenbart frågan även gäller *en viss kreditgaranti från svenska staten eller bankgrupper, eftersom Sovjetryssland av i dag intet kan köpa utan krediter.*

Vi äro övertygade om, att våra antaganden äro riktiga. Vi skola dock ej närmare diskutera förhandlingarna med Sovjetryssland ur politisk och affärsmässig synpunkt, innan vi erhållit klara svar på frågan: Huru långt ha dessa förhandlingar fortskridit? Samt vidare: varför ha dessa förhandlingar — vilka enligt vad vi försport i viss utsträckning även först i Stockholm av alls icke "inofficiella" personer — hållits så hemliga? Varför får Sveriges offentlighet intet veta därom och ej själv uttala sin mening? Passar dylikt våra svenska förhållanden och seder?

Av vad herr Hamrin vidare berättar kan man draga den slutsatsen, att man vid förhandlingarna i viss grad även avser att binda den svenska friheten. "Hur kan en av edra tidningar skriva på detta sätt?, frågade en högre sovjetherre mig och drog fram ur fickan en avskrift av en artikel, översatt till ryska, vilken uppgavs ha stått att läsa i en av våra huvudstadstidningar. Jag blev svaret skyldig . . ." Så berättar herr Hamrin. Vad kan detta betyda? Vill man i överenskommelsen med Rysslands kommunistiska herrar jämväl offra den svenska pressfriheten? Vill man för framtiden blott tillåta sådant i tryck som är behagligt för Moskva? Så sker redan i stor utsträckning. Just därför är Dagens Nyheter, enligt herr H., särskilt uppskattad av sovjetherrarna. Men vill man inte också antingen på något sätt tysta eller ställa i Moskvas tjänst de pressorgan, som äro mindre väl sedda i Moskva? Skola vi kanske här i Stockholm begåvas med en Moskva-censur-kommissarie för våra tidningar? Härom fordras besked av den "inofficielle" förhandlaren, Herr Hamrin!

Herr Hamrin är själv mycket nöjd med sin resa. *"Sovjetherrarna visade mig en alldeles för stor uppmärksamhet, jag kan tillägga vänlighet och tillmötesgående."* Huruvida Sverige har anledning att vara nöjd med herr Hamrins resa, det kan blott framtiden visa. Först bör Sverige veta vad egentligen herr Hamrin och de som stå bakom honom bära i skölden!

Olo.

*

Efter nedskrivandet av ovanstående ha trenne fakta kommit till vår kännedom, vilka förtjäna observeras.

1. I Moskvas "Pravda" för 12 december lästes följande telegram från Stockholm: "Den från en resa till Sovjetunionen återkomne förutv. svenske statsministern Hamrin har till korrespondenten för Tass (Sovjets telegramagentur) avgivit följande förklaring: 'Sverige och Sovjetunionen befinna sig i goda relationer. Vi ha ingen annan uppgift än att bevara och vidare utveckla dessa relationer. *Vad beträffar utvecklandet av handelsförbindelserna anser jag, att frågan om kredit och garantier för den svenska exporten till Sovjetunionen är aktuell.* Avgörandet i denna fråga tillkommer svenska riksdagen. Lättast skulle man där kunna komma till resultat, om det rörde sig om produkter från det svenska lantbruket och icke från ekonomiskt starkare grenar av det svenska näringslivet, vilka äro i stånd att giva kredit utan statlig hjälp. *Jag finner U. S. S. R:s önskan att öka sin export till Sverige och således förbättra sin handelsbalans helt klok och lojal.'*

Med anledning av Nya Dagligt Allehandas uppträdande mot inköp från svenska statsmyndigheters sida av sovjetolja yttrade herr Hamrin, att han finner ett dylikt uppträdande opassande liksom överhuvud varje tal om bojkott av sovjetvaror.

'På mig hat', fortsatte herr Hamrin, 'den mäktiga industriella utveckling som försiggår i Sovjetunionen gjort det allra största intryck. Denna utveckling skapar å sin sida förutsättningar för en utveckling av handelsförbindelserna. Ett mycket djupt intryck efterlämnade även den entusiasm, som möter en inom detta uppbyggnadsarbete — och alldeles särskilt ungdomens entusiasm.'

Slutligen understök herr Hamrin Sovjetregeringens förtjänster i fråga om bevarandet av de oerhörda rikedomarna i dess muséer samt gav sitt varma erkännande åt de resultat som uppnåtts av den nya konsten i U S S R".

2. Enligt ett meddelande, infört i Dagens Nyheter för den 18 dec., har Exportföreningen ingivit en ansökan till handelsministern om beviljande av en statskredit på 100 milj. kronor för export av svenska varor. Statsgarantien skulle begränsas till 60 procent av fakturabeloppen. Det står ej i Exportföreningens ansökan, att krediten huvudsakligen är avsedd för Sovjet-Ryssland, men man har anledning förmoda, att så är fallet. Där står ej heller, att produkter av svenskt lantbruk böra erhålla någon slags företrädesrätt eller att de ekonomiskt starka grenarna av näringslivet, d. v. s. den stora industrien, ej skulle erhålla några krediter och garantier.

3. På sista tiden ha i utlandet rykten varit i omlopp, att Sovjetregeringen lider brist på pengar till täckande av sina utländska skulder — och därför icke kunnat verkställa sina sista stora utbetalningar utan nödgats träffa en överenskommelse med sina kreditorer, enligt vilken betalningarna uppskjutas, ehuru under betydligt skärpta räntevillkor. Dessa rykten ha tagit ett så oroande omfång, att Sovjets sändebud i Frankrike funnit nödvändigt officiellt dementera. Huru berättigad dementin är, kunna vi icke bedöma. Men allt vad vi känna om det ekonomiska läget i Sovjet-Ryssland tyder bestämt på, att landets betalningsförmåga i närvarande stund är högst problematisk; och den blir helt säkert än mer problematisk, om sovjetexporten till England minskas — och den engelska krediten för sovjetexporten indrages. Detta allt är möjligt — redan i den allra närmaste framtiden.

*

De på svensk sida bl. a. genom herr Hamrin igångsatta inofficiella förhandlingarna med Sovjetregeringen i syfte att i Sverige öppna jättestora krediter åt Sovjet framstå under nämnda förhållanden i en högst egendomlig dager. Man har svårt för att värja sig för den uppfattningen, att aktionen i realiteten mera ser till det i kreditsvårigheter råkade Sovjets än svenska folkets väl. Har Sverige överhuvud anledning att spela rollen av sympatiserande finansiell stödjare av världsrevolutionens regering? De stora ekonomiska riskerna i de planerade avtalen ligga i öppen dag. Hemlighetsfullheten kring hela den inledda förhandlingsaktionen är icke förtroendeingivande. *Vi fordra att saken öppet framlägges och att den svenska opinionen får tillfälle uttala sig, innan några som helst bindande förhandsavtal hunnit träffas.*

Luthers varningsrop
mot judarna

Luthers sista predikan, som hölls några dagar före hans död — i Eisleben den 15 febr. 1546 — var ett varningsrop mot judarna. I D. Georg Buckwalds på förlaget "Landesverein für Innere Mission" i Dresden utgivna skrift "Vom Schem Hamphoras und von Geschlecht Christi" återfinnas utdrag ur den märkliga predikan, varav följande må återgivas:

"Judarna äro våra uppenbara fiender, de upphöra icke att smäda vår Herre Kristus, kalla jungfru Maria för en hora, Kristus för en horunge. Oss kalla de bortbytingar och missfoster, och om de kunde döda oss alla, så skulle de gärna göra det, och de göra det också ofta, isynnerhet de som utge sig för läkare, om ock de ibland hjälpa. De känna även den medicin, som man använder i Välskland (Italien), där man ger ett gift, av vilket han måste dö inom en timme, nom en månad, inom ett år, ja inom tio eller tjugo år. De känna konsten.

Låten därför icke förvirra eder av dem, vilka intet annat göra bland eder än smäda vår käre Herre Jesus Kristus på det mest fasaväckande sätt och vilja komma åt oss till liv och lem, ära och gods. Därför beder jag eder, att I icke viljen göra eder delaktiga i de främmande synderna. I haven att förnöjsamt bedja till Gud att Han är eder nådig och bevarar edert styre, liksom jag ännu dagligen beder, böjande mitt huvud under Guds Sons beskydd. Honom betraktar jag och ärar som min Herre, till vilken jag måste löpa och fly, anfäktad av synd eller annan olycka. Ty Han är mitt skydd, så länge himmel och jord stå. Därför kan jag icke hava något gemensamt eller fördragsamhet med dessa förstockade smädare och skändare av denna kära helgedom.

Detta har jag som ett landets barn velat säga Eder till avsked, att I icke måtten beblanda eder med de främmande syndarna. Ty jag menar det väl och troget åt såväl herrarna som undersåtarna. Vilja judarna omvända sig till oss och upphöra med sin smädelse och allt vad de övrigt bedriva, så vilja vi gärna förlåta dem. Varom icke skola vi heller varken tåla eller tolerera dem ibland oss."

Juda och Marxismen
En tysk stockholmsdiplomats vittnesbörd

"Efter utbrottet av den ryska februarirevolutionen 1917 visade sig de första tecknen på en marxistisk högkonjunktur, vars då oanade utvecklingsmöjligheter följande år nådde sin höjdpunkt", skriver bl. a. "f. d. diplomat" i "Der Weltkampf".

"Som en omedelbar följd av Kerenskijs system uppstod tanken på en internationell konferens, varigenom man hoppades kunna åstadkomma en inledning av fredsförhandlingar. Men det stannade vid 'rumpkongressen' i Stockholm, sedan ententen vägrat sina socialister pass för resa till Sverige. I den svenska huvudstaden församlades således endast representanter för de marxistiska partierna från centralmakterna, Ryssland och de neutrala.

Såsom kunde förväntas rann detta initiativ ut i sanden. Men Stockholm förblev under 1917 en träffpunkt för politiska personligheter och ekonomiskt storfolk från alla länder. Där uppehöll sig vid denna tid bl. a. en viss Helphant, sedermera ryktbar under pseudonymen 'Parvus'. En dag i slutet av augusti 1917 hade jag ryktesvis erfarit, att Philipp Scheidemann inträffat i Stockholm, där han tidigare lett majoritetssocialisternas fraktion vid konferensen. Partichefens inträffande i Stockholm var en sensation, vars bakgrund jag önskade utforska. Men vart skulle jag vända mig?

På eftermiddagen gick jag ut och uppsökte Helphant. Snart satt jag mitt emot honom i hans arbetskabinett och ställde efter några inledande ord den frågan: 'Är Scheidemann kommen än?' Utan att yttra ett ord reste sig Helphant, gick mot dörren, som han öppnade, och bjöd mig med en handrörelse att skåda in i rummet intill. Där satt ingen mindre än Philipp Scheidemann. Tablå!

Jag har sedermera erfarit de närmare omständigheterna rörande den ledande tyske socialdemokratens uppehåll i Stockholm. Han önskade åter en gång rådgöra med sin kollega Hjalmar Branting. Det handlade visserligen ej om några saker av världsbetydande art; men betecknande var det faktum, att den i främsta ledet av socialdemokratien och II internationalen stående tyske politikerns, sedermera rikskanslerns första besök i Stockholm just gällde en man, som räknas till den judiska stammens mest typiska och och sämst beryktade gestalter, en man vars verksamhet vållat den tyska folkkroppen de svåraste sår, vilka intill den dag som är förblivit oläkta.

Att sammanvävnaden mellan judendomen och II internationalen nått en sådan grad, att varje gränsskillnad mellan de bägge intressesfärerna är omöjlig att uppdraga — detta vet i dag varje tysk. Men icke mindre innerliga äro förbindelserna mellan judendomen och tredje internationalen, såsom även framgår av följande fall: Så snart Lenin hunnit slå upp sitt högkvarter i Petersburg, var det av vikt att ej förlora kontakten med den yttre världen samt att äga en central informationspost utanför Ryssland. För detta ändamål inrättades i Stockholm en icke-officiell bolsjevikisk representation, bestående av tre personer, nämligen Vorovskij, Ganetskij och Karl Sobelsohn, de bägge sistnämnda polska judar, Ganetskij från Ryssland och Sobelsohn under pseudonymen 'Radek' från Galicien. Sobelsohn-Radek hade förut i sin veckotidskrift överöst 'socialpatrioternas' konferens med hån och galla, men detta hindrade honom ej att stå på bästa fot med representanten för 'Vorwärtz' och 'Arbeiterzeitung', dr. Otto Pohl, vilket jag senare personligen kunde övertyga mig om, när Pohl föreställde mig för sin rasfrände Sobelsohn-Radek.

Vi möta alltså här å ena sidan tvenne representanter för det utvalda folket i egenskap av bolsjevikiska förtroendemän och å den andra kommunistiska 'diplomater' i intimt umgänge med en företrädare för socialdemokratien, vilken de på det bittraste bekämpade. Vill man förklara denna kuriositet, räcker det att framställa följande bild: *Bolsjevism och socialdemokrati under världsjudendomens gemensamma ledning.*"

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3: —

En ropandes röst i öknen

om det judiska världsherradömet Kr. 0: 75

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

SÖNDAGEN DEN 1 JANUARI 1933

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Turism i Röda Paradiset

Vår folkfrisinnade förre statsminister Felix Hamrin har varit och hälsat på i Röda Paradiset. Resan annonserades i Fria Pressen som turistresa och blev en sådan av underbaraste slag.

Knappt hade Herr Felix hunnit innanför Paradisets portar förrän långa raden röda överstepräster kommo ilande i hans famn, hälsande honom hjärtligt välkommen. Madame Kollantay är inte mindre skicklig när det gäller turistresor än sällskapliga arrangemang för Stockholmssocietén! "Sovjetherrarna (ordet klingar här vackrare än Sovjetjudarna) visade mig alldeles för stor uppmärksamhet, vänlighet och tillmötesgående", berättar han rörd för fränderna i Bonniers Nyheter. Varför all denna ära för hans ringa person?

Saken är dock ej så mirakulös som Herr Felix tyckes tro. Först och främst har han släktskapen med de Röda Regenterna att tacka för all älskvärdheten. Därtill har han efter Carl Gustafs fall ryckt upp till Politisk Vågmästare och ledare för Frisinnet i detta land, så nog förstår man både Madame Kollantays och Sovjetherrarnas och Bonniers Nyheters intresse för hans person.

Man förstår nu även bättre ivern hos Moralens riddersvakt i Bonnier-Wallenbergspressen för C. G:s avlägsnande från politiken. Den Svenska Rikskölden hade fläckats genom Kreugerpengar och fläcken måste utplånas — gott och väl! Men än viktigare var, att Carl Gustaf skulle gjort sig mindre väl som Vågmästare vid de avgöranden som stunda i samband med förverkligandet av den Mosaiska Världskonferensens dekret — den sysslan stod bättre i samklang med ersättarens mentalitet.

Ja, att Herr Felix verkligen är mannen ser man av hans lyckosamma resa i Paradiset, vars system fortfarande hägrar som idealet för vissa storsvenska kretsar. Vem blev väl förut mottagen av Röda Regenterna så storslaget på en turistfärd österut! Det gällde ju närmast att fördjupa förståelsen för Arbetarnas Eget Regeringssystem i vår borgerliga Mitt — Per Albins marxistiska regering kunde ju inte tänkas ha något emot vidgade hjärtliga relationer med Marxismens Överregering.

Inledningen av turistfärden till Paradiset blev också storartad. Men Herrarna i Sovjet äro stränga herrar! De läto förstå, att de icke äro nöjda med Svenska Pressens hållning — en viss kontroll över tidningarnas redigering i Bonniers Nyheters anda vore nödvändig! Någon motsägelse härvidlag fann Herr Felix så mycket mindre påkallad som kravet på en viss kontroll lär överensstämma med såväl hans som Bonniers uppfattning — att döma av ett i Morgonbladet samtidigt publicerat inlägg, vari kräves regeringsinskridande till stoppande av den antisemitiska pressens verksamhet i Sverige. Så här föreligga uppenbart gemensamhetsintressen av vidsträcktaste slag.

Det är inga små uppgifter som Frisinnet i vårt land under Herr Felix' ledning satt sig före. Heroismen förtjänar alltid uppskattande, och därför förena vi oss gärna med dem som nu tillönska den frejdige kämpen ett Lycklig fortsättning!

*

Antikrist triumferar

Med den stigande bolsjevikiska kulturen i Ryssland har man också fått en mängd nya dopnamn: Antikrist, Proletär, Kommunist och Sovjetist — i dessa ords ryska lydelse och de små flickorna döpas med förkärlek till Cooperativa eller Pjatiletka. Särskilt rikligt förekommer Antikrist.

Antikrist förpliktar! Det är inte heller små fordringar man ställer på alla dessa Antikrister, som komma till världen. De födas till gudsförnekare och upprorsmän, skola störta kyrkor och begrava religionerna i blod!

*

Mera "bibeldramatik"

Bibeldramatiken har blivit på modet i Amerika — heter det i judebladen. Nu är det "en av Newyorks mest kända journalister", Don Marquis, som gjort succés med ett "religiöst" skådespel "Korsets tecken", som skildrar Jesu korsfästelse och händelserna efter densamma. Det mest karaktäristiska för skådespelet är att förf. framställt både Pilatus och Judas Iskariot som sympatiska figurer.

Släktskapen med Sovjet-Judéen kommer här tydligt till uttryck. Hos Sovjet har man ju gått så långt att man upphöjt Judas Iskariot till en Marx' vederlike och rest statyer åt honom i Rysslands städer.

Med erfarenheten från Guds Gröna Ängar skulle det ej förvåna om Herr Teaterchef Wettergren sökte få även detta "bibeldrama" uppfört på vår Kungliga Nationalscen. Tänk, vilket jubel det skulle bli i Israel!

*

Paneuropeisk Aristokrati

Huvudstaden hedras för närvarande med besök i stor stil av Paneuropeisk Aristokrati. Det är mest handelsfolk, slängda i Mercurii ädla konst. De nobla gästerna arbeta med orderböcker och studera ivrigt annonssidorna i bladen, vilka ge många goda uppslag. De komma från Das Grosse Vaterland, där de lidit hårt under kriget och den efterföljande krisen, varit flygofficerare och blivit krigsinvalider; och som svenskarna äro kända för sitt medlidsamma sinne, teckna de gärna på ordersedlarna.

Man möter den Nya Aristokratin litet varstans i vår Huvudstad liksom naturligtvis även i landsorten — på gator och torg, i kaféer och restauranger, med ett ord överallt där det görs affärer. När vi händelsevis häromdagen råkade stiga in i pensionatet Wallingatan omkring 40 för att intaga en enklare frukostmåltid, möttes vi — för att taga ett exempel — av en enda körsång å tysk-jiddisch. En hel koloni av Jerusalems stolta Adel satt kring borden efter just intagen måltid, damer och herrar i behaglig blandning, ivrigt och muntert diskuterande affärer. Det hade tydligen varit en lyckad morgon, då stämningen redan hunnit bli så animerad. Vi läto oss emellertid inte genera, ehuru vi naturligtvis kände vår ofrälseliga ringhet i en så aristokratisk miljö. Vi leva ju i demokratiens tid — en ann' kan var så god som en ann'. Alltså beställde vi vår måltid och läto maten smaka.

Men snart bröt hela det församlade Ridderskapet upp. Det ringde åter och åter på tamburtelefon — affärerna på sta'n kallade! Ja, Stockholm är på väg att bli ett internationellt handelscentrum, därpå behöver ingen tvivla. Våra Demokrater med Herr Generaldirektör Örne i spetsen kunna vara nöjda och lyckliga — deras ädla kamp för Frihet och Internationell Förbrödring har icke varit förgäves.

*

Civilisationens framsteg i Indien

1833, för jämt hundra år sedan, presenterade sig civilisationen i Indien såsom framgår av vår övre bild. Brittannien var då härskare över det stora lydfolket

eller rättare sagt lydfolken och var ärat och hedrat.

*

1933 ter sig situationen som synes av vår undre bild. Se här frukten av ett hundraårigt judiskt styre i imperiet! Indien är frigjort och det stolta engelska världsväldets saga lider mot sitt slut — såvida ej hastigt en radikal förändring

inträder i dess liv och leverne, varpå dock för närvarande knappast några tecken tyda.

*

När Herrenklub "arbetar"

En svensk tidning har haft ett samtal med ledaren för den celebra frimurareklubben Deutscher Herrenklub, friherre von Gleichen. Efter att ha understrukit att konfession icke fick spela in i Herrenklub — självklart! — och att tyska herren är detsamma som engelska gentlemen, vilka "föredraga att vara framför att synas", gav Herr Baronen följande karaktäristik av klubben och dess verksamhet.

"Deutscher Herrenklubs medlemmar äro inte förtjusta i Weimarrepubliken, men de söka inte åstadkomma en restauration med hjälp av högröstad offentlig propaganda. Herrenklub avfattar inga resolutioner. Herrenklub 'arbetar' genom att äta lunch och middag och genom att låta ett mer eller mindre spirituellt samtal krydda maten. Herrenklubs furstar, grevar och baroner, generaldirektör och bankchefer äro inga trumslagare på torgen. De diskutera politik vid matbordet — diskret och ihärdigt. Kanske äro de för den skull desto farligare! Ty vad stort sker, sker som bekant tyst, och när trustchefer och bankmatadorer smälta maten i Herrenklubs fåtöljer — tja, då kan det mycket väl inträffa, att de fatta beslut som betyda mera än många mötesresolutioner."

*

"Mänsklighetens rationalisering"

Österrikiska polisen upptäckte nyligen i Gretz och Wien ett vittutgrenat kvacksalverigeschäft, vilket visar hur man på hebreisk sida ej skyr några medel, när det gäller att förtjäna på och komma de ariska folken till livs.

En del medecine studerande, huvudsakligen "utlänningar", ha överbevisats om att i stor omfattning — enligt polisens beräkning i många hundra fall — ha utfört steriliseringsoperationer å män, varigenom dessas fortplantningsförmåga tillintetgjorts. Man tillgodoräknade sig höga honorar för "operationerna" och en särskild anskaffningsagentur arbetade på att locka till sig kunder. Som grundare av geschäftet uppspårades och häktades den judiske anarkisten Rudolf Grossmann, gående under namnet Pierre Ramus. Grossmann, som var ledare av "Förbundet för herrelösa socialister" och företog vidsträckta resor genom Europa, hade sedan lång tid tillbaka i flygskrifter verkat för "mänsklighetens rationalisering" genom fruktsamhetens inskränkning och tillgodoräknade sig en betydande andel av vinsten från varje "operationshonorar".

Det är ganska visst att juden Grossmanns "rationaliserande" arbete icke enbart haft sin grund i rent personligt förvärvsbegär utan att det skett på "högre" uppdrag, liksom fallet är med hela den prohibitiva verksamhet på området som numera bedrives i alla länder under judisk regi och som intet annat är än ett led i Judafolkets strävan till alla andra folks tillintetgörelse.

*

Första invasionen i London

Från 12. århundradet intogo de judiska affärsmännen en synnerligen stark ställning i London, framhåller Kurt Knoll i sitt i Wien utgivna arbete "London im Mittelalter". De flesta kommo i sällskap med nordmanderna efter erövringen av England. De slogo sig ned i en bestämd del av staden och erhöllo 1115 en gata i London, benämnd Jew Street. Men Londons borgare vore ej särskilt vänligt stämda mot dem, då de på grund av sin tro och sin egenartade rättsliga ställning utgjorde en stat i staten. Judarna bedrevo uteslutande handel och penningaffärer, medan kyrkan förbjöd de kristna all låneverksamhet mot ränta. De bedrevo dessutom växelaffärer och pantlåneverksamhet, och då utlåningsräntan belöpte sig till omkring 40 procent, förvärvade de sig hastigt oerhörda rikedomar.

Snart trädde de även i förbindelse med kungarna och deras bankirer. Till gengäld för det beskydd konungen lämnade dem måste de betala särskilda avgifter till kronan. Detta kom i verkligheten att bli en beskattning av hela engelska näringslivet, i det att judarna blevo herrar över landets kreditväsen och tillgodoräknade sig extra favörer vid fastställandet av utlåningsräntan. I London fingo judarna sin egen domstol för rättsangelägenheter mellan judar inbördes, vid vilken dömdes efter judisk och icke efter engelsk lag. Under loppet av 13. århundradet blev emellertid judarnas ställning allt osäkrare och deras impopularitet tilltog. 1275 utfärdade Edouard I under inflytande av kyrkliga kretsar en förordning "De Judaismo" som förbjöd judarnas utlåningsverksamhet, varigenom deras verksamhet förlamades, och 1290 beslöt parlamentet utvisa alla judar ur England. Omkring 16,500 judar måste den gången lämna de brittiska öarna, och först 1556 under Cromwell fingo de åter tillåtelse att uppehålla sig i landet.

*

Likkistor i propagandan

I alla länder konstateras en ökad röd aktivitet och Polen hör ej till dem som sparas. Polisen har där jämnt att göra med att hålla aktionärerna inom måttliga gränser. Att Sovjet under sitt mångåriga arbete hunnit lära sig åtskilliga knep, när det gäller att dra myndigheterna i Europa vid näsan, är känt. I många fall lyckas man, men ibland händer det att man också misslyckas.

Så berättas från Warschau, att polisen i vojvodskapet Wilna vid polsk-ryska gränsen för någon tid sedan observerat, att förseglade likkistor transporterades över gränsen och avlastades i en av byarna intill. Enligt bifogade fraktsedlar innehöllo likkistorna liken av invånare i vederbörande by, vilka avlidit i Sovjetryssland och nu skulle bisättas å kyrkogården. Vid undersökning visade det sig emellertid, att kistorna innehöllo förpackningar av kommunistisk agitationslitteratur, tryckt i Ryssland på polska språket. Det konstaterades samtidigt, att komunisterna i olika polska gränsdistrikt sedan lång tid tillbaka använt sig av denna metod för att smuggla upprorisk litteratur över gränsen.

*

På Folkviljans redaktion

Redaktionschefen: — Kom framför allt ihåg, att det viktigaste är inte vad ni skriver utan vad ni inte skriver. Det är här journalisten visar sin verkliga skicklighet.

Den nyanställde: — Jag skall alltså icke röra vid judarna?

Redaktionschefen: — Nej, inte i annan mån än till försvar mot de hemska antisemiterna och bevarande av uppfattningen, att judarna äro Guds utvalda folk, som blott utför Guds vilja.

Den nyanställde: — Skall ske, Herr Redaktionschef!

Polsk "antisemitism"

Från Polen meddelas, att allvarliga sammanstötningar ägt rum mellan judar och polska element i Lemberg. En jude hade nedstuckit en polsk student, och de polska studenterna ville hämnas. Slagsmål uppstod och åtskilliga av deltagarna blevo illa tilltygade. I judekvarteren krossades fönster i en del affärer. Polisen hade svårt att tygla de upprörda massorna, vilket dock slutligen lyckades.

Man skriar nu i hela världspressen över denna "skändliga förföljelse" mot de stackars judarna i Polen. De som känna judetyranniet i landet böra kanske ej förvåna sig så mycket över att folkvreden någon gång tar sig uttryck. Säkert är att judarna själva icke äro utan skuld till de förföljelser de tid efter annan få utstå. Uppträdde de lojalt i de länder, där de åtnjuta gästfrihet, skulle ingen fara hota dem — men det ha de ännu aldrig velat göra.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 2 (247) ONSDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1933 ÅRG. 9

Partiernas finanser böra undersökas!

En uppfordran till Överståthållareämbetet för polisärenden

Under sist förflutna år ha en serie händelser inträffat, vilka blottat ett betänkligt moraliskt tillstånd i det svenska samhällslivet. Kulmen i denna händelseutveckling betecknade Kreugerkraschen. En snöpligare lyktad "storhetstid" hade knappast kunnat tänkas! Genom de rättsliga avslöjandena i denna affär råkade emellertid vissa tidigare förborgade delar av det moderna samhällsmaskineriet att blottställas. Publiken, som hittills hållits helt utanför sådana ting, fick plötsligt höra talas om storfinansiella subsidier till tidningar och partier samt om obehöriga inflytelser inom riksvårdande myndigheter.

För det harskande systemet blev Kreugerkraschen ett allvarligt memento. Förtroendet till detsamma hade fått en kraftig törn och det gällde att reparera skadan samtidigt som kraschens frukter bärgades i säkrare källarvalv än dem vid Trädgårdsgatan. Så fingo vi skåda den iscensatta stora rävsten med "Kreugerintresset". Inför Sveriges folk framställdes denna aktion under ledning av de finanshusen Bonnier och Wallenberg närstående Dagens Nyheter och Nya Dagligt Allehanda som en moralisk akt till rehabiliterande av landets ära och anseende utåt samt som en nödvändig uppröjning av det förfall, som Kreuger åstadkommit i samhället.

Om också långt ifrån hela sanningen i Kreugeraffären framkommit och det därför för närvarande icke är möjligt att objektivt bedöma den i dess helhet, står likväl fast, att den mer än något annat bidragit att blotta verklighetstillståndet i det nutida svenska samhället När man emellertid i de motsatta finanslägrens press, där "upprensningen" bedrivits, vill hävda, att alla missförhållanden härröra från Kreuger och hans moraliska metoder, måste dylika försök tillbakavisas. Ivar Kreuger som finansman var ett barn av sin tid, ehuru i saknad av äldre kollegers traditionella utrustning, erfarenhet och klokhet.

Nej! Missförhållandena i samhället, den moraliska förvildningen och korruptionen, bottna djupare än i Ivar Kreugers person. De bottna i själva det rådande systemet — i den av storfinansen genomförda korrumperingen av statsmakten, som var ett faktum långt innan Kreugers namn var känt och som består i samma grad som tidigare efter hans försvinnande. Det härskande partisystemet på höger och vänster är nämligen icke något utslag av svenska folkets behov eller vilja utan endast en destruktiv skapelse av den världserövrande judemakten, som medels mutor och förräderi lyckats avveckla vårt historiskt framvuxna representationsskick på intressegrund för att i stället införa ett nytt efter grundsatsen "Söndra och härska!", baserat på en falsk internationell ideologi. Ett system av falska idépartier instiftades, inbördes samhörande, finansierade och ledda av storfinansen. Och genom övertagande av den offentliga informationen i pressen bragtes den allmänna opinionen under samma ledning. Vi hade begåvats med Storfinansens Diktatur i demokratiens skepnad!

Kapitlet om partiernas finansiering var alltifrån det nya systemets införande den ömma punkten, som man bemödat sig att dölja för offentligheten. Men efter hand råkade detaljer komma ut, vilka bröto hemlighetsmakeriet. Redan hösten 1925 kunde Nationen i en artikel, införd i n:r 9 den 27 november, omtala, att svenska statens spritmonopol av statsverket tillhöriga medel lämnat en "gåva" till frisinnade partiets valrörelse å 50,000 kr. Det fanns skäl antaga, att liknande "gåvor" även lämnats övriga partier, vilka sett genom fingrarna med den senare avslöjade korruptionsförvaltningen inom statsmonopolen, där enligt Monopolutredningens betänkande hundratals statsmiljoner fått rinna bort på otillåtna vägar. Under 1931 kunde vidare Nationen offentligt påvisa, att bondeförbundet från okänd givare mottog regelbundna valunderstöd, uppgående till vid riksdagsval 5,000 kr. och vid landstingsval 1,000 kr. per valkrets. Ej ens de ledande männen inom valkretsarna fingo veta namnet på givaren.

Genom avslöjandena i samband med Kreugerkraschen bragtes frågan om partiernas finansiering till full aktualitet. Det framgick ju härvid, att Kreugerfinansen i syfte att påverka opinionsbildningen inom partier och press lämnat betydande bidrag till olika partiers kassor och tidningar. Bl. a. konstaterades, att bolsjevikledaren Kilbom erhållit ett lån å 200,000 kr., "vilket aldrig skulle återbetalas", att chefen för liberala partiet Lövgren för de underliga tjänster han gjort Ivar Kreuger tillgodoräknat sig jättehonorar, att förre statsministern Ekman i sin egenskap av frisinnade partiets ledare uppburit sammanlagt 100,000 kr., att högerpartiets ledare Lindman mottagit minst en gåva å 25,000 kr. samt slutligen att socialdemokratiska partiet direkt och indirekt, genom annonser i partipressen och på annat sätt mottagit understöd av samme givare. Och man har skäl anta, att vad som kanske mer händelsevis kommit i dagen rörande "gåvor" till partiledare från Ivar Kreuger ingalunda rymmer allt. Avenså fick man vet, att Kreuger ägde olika tidningar, vilkas egentliga uppgift var att skydda hans och hans koncerns intressen.

Vad som offentligt blottats angående Ivar Kreugers finansiella förbindelser med olika partier och tidningar gäller även i fråga om övriga ledande finansgrupper i vårt land. De Kreugerska avslöjandena ha i själva verket ställt hela det härskande "demokratiska" systemet i blixtbelysning. En ytterligare påminnelse om att systemet ej försvunnit med Ivar Kreuger fingo vi i de i dessa dagar livligt omdebatterade "gåvor" från viss onämnd person å sammanlagt 150,000 kr., vilka ställts till herr Ekmans förfogande för de frisinnades valrörelse 1932. Det hade varit av allmänt intresse att veta vem denne givare var, vilken begagnat sin tidigare generositet för att senare söka komma sin omhuldade skyddsling till livs.

När ledarna för den igångsatta pressattacken mot herr Ekman slutligen hotade att låta fälla honom genom domstol, om han ej godvilligt droge sig tillbaka från offentligheten, svarade herr E. med nedanstående märkliga dokument, distribuerat genom Tidningarnas Telegrambyrå:

"Med anledning av den artikel Socialdemokraten i dag offentliggjorde och i vilken påyrkades, att en undersökning borde verkställas rörande valbidragen till frisinnade landsföreningen, anhåller jag få uttala, att jag för min personliga del icke har någon anledning motsätta mig en undersökning. Men en allmän förutsättning för denna undersökning synes vara att liknande undersökningar samtidigt anordnas beträf-

(Forts. å sid. 7.)

Riksgäldskontoret och judespekulationen

Bonnier, N. K. och Åhlén & Holm gynnade vid statslånens emittering

Det är ej nog med att den nuvarande under judisk ledning förda statsekonomiska politiken, utmynnande i skuldsättning och förpantning av svenska statens alla värden till storfinansen, är statsfientlig och leder till landets ofrihet samt folkets utarmande och förslavande under den internationella kapitalmakten; denna landsförrädiska statsskuldsättning utnyttjas också under statligt beskydd direkt vid obligationsplaceringen för tillgodoseende av storfinansiärernas omättliga profithunger. Av statsrevisorernas berättelse över "Riksgäldskontorets tillstånd och förvaltning för tiden 1 juli 1931—30 juni 1932" framgår, att den renodlade judespekulationen behärskar jämväl detta svenska ämbetsverk — något som överhuvud knappast överraskar.

*

Den 30 januari 1931 beslöto riksgäldsfullmäktige att till inlösen uppsäga svenska statens premieobligationslån av 1921 och i samband därmed till teckning utbjuda ett premieobligationslån å 100 milj. kr., varvid innehavare av 1921 års premieobligationer skulle äga företrädesrätt till teckning av de nya obligationerna. Utbyte av 1921 års premieobligationer mot 1931 års skulle äga rum under tiden 8—30 juni 1931, varefter försäljningen skulle taga sin början. För det nya obligationslånets placering i marknaden fastställdes följande villkor: 1) att personer och firmor, som medverkade vid utbyte av obligationerna, skulle åtnjuta ersättning med 20 öre för varje utbytt och redovisad obligation vid redovisning av minst 100 utbytta obligationer, 2) att vid fast köp av 1931 års obligationer rabatt skulle lämnas vid första köp av 20,000 obligationer 3 proc. av deras nominella belopp, av 10,000 obligationer 2,5 proc., av 5,000 obligationer 2 proc. samt vid efterföljande inköp av obligationer till ett antal av minst 10 proc. av det förut inköpta samma rabatt som då tillgodoräknats köparen, samt 3) att vid försäljning i kommission av 1931 års premieobligationer kommissionären skulle åtnjuta provision av 1,5 proc. av obligationernas nominella belopp. Som försäljare i kommission anlitades *dels* riksgäldskontorets kassakontor, *dels* kungliga postverket, *dels* riksbanken, *dels* flertalet av landets privata banker och sparbanker, *dels* slutligen vissa av riksgäldsfullmäktige antagna kommissionärer. Av 1931 års premieobligationer å nominellt 100.000.000 kr. utväxlades 74.608.000 kr. mot 1921 års premieobligationer samt försåldes obligationer å 35.392.000 kr.

Postverket tvangs återlämna sitt obligationsinnehav

Vid tiden för försäljning av premieobligationerna — då den högre kommissionsvinsten vinkade! — d. v. s. den 1 juli 1931 inträdde hausse på obligationsmarknaden och riksgäldskontoret såg sig ur stånd att tillmötesgå förmedlarnas stora anspråk på obligationer. Vad gjorde man då? Riksgäldsfullmäktige fordrade återremittering från postverket, den största förmedlaren, av hela dess inneliggande lager av obligationer. Redan 30 juni 1931 — sista dagen för utväxlingen av 1921 års obligationer — återställdes från postverket obligationer å nominellt 2.000.000 kr. samt den 24, 27 och 29 juli ytterligare obligationer å resp. 100,000, 250,000 och 50,000 kr. Generalpoststyrelsens invändningar mot obligationernas återlämnande samt en dess framställning om större tilldelning för omsättning lämnades av riksgäldsfullmäktige utan avseende. I ett till rikets postanstalter utsänt meddelande tillkännagav generalpoststyrelsen, att dess obligationsförråd var slut och att komplettering ej kunnat erhållas från riksgäldskontoret, varför "generalpoststyrelsens obligationsavdelning icke är i stånd effektuera rekvisitioner från postanstalterna".

Den mest betydande insatsen vid omsättningen av 1931 års obligationer gjordes av postverket, som av mottagna obligationer å 25,000,000 kr. omsatte ej mindre än 17,692,000 kr. genom utbyte och 4,897,900 kr. genom försäljning. Genom riksbanken utväxlades obligationer för nominellt 3,433,200 kr. samt försåldes för nominellt 1,599,800 kr. Något återkrav av obligationer från riksbanken torde ej förekommit, men ej heller någon ytterligare tilldelning. Provisionen till riksbanken var densamma lägre som till postverket: 20 öre per utbytt obligation samt 1,5 proc. å försåld obligation. Likvid för samtliga försålda obligationer fullgjordes av riksbanken redan 27 juli 1931.

(Forts. å sid. 7.)

SVERIGE
UTAN LEDNING

Det parlamentariska spelet av 1933 har börjat. Ouvertyren, framförd i trontal, statsverksproposition och remissdebatt, befäste intrycket av det nutida Sverige under judendomens herravälde: ett statsskepp utan roder, ett folk utan ledning! Från Kungl. Maj:ts Regering eller något av riksdagens partier förspordes intet allvarligt tecken till nationell vilja. Det stora folkskådespelet med orationer och effekter fortsättes efter vedertaget manér. Nationens livsfrågor och de trängande aktuella spörsmålen antingen helt överhoppas eller ägnas ett periferiskt intresse. Som en äkta företrädare för II internationalens Sverigeavdelning har judiska Marxismens regering formulerat sitt program i internationalismens tecken: den ruinerande statsskuldsättningen skall fullföljas i högsta tempo liksom det nationella kapitalets utplundring till den internationella storfinansens favör, näringslivets oräntabilitet och förslavandet under samma finansmakt skall ävenså fortsättas; genom underlåtande av varje positivt handlande och alltsköns sterila åtgöranden bevaras den framprovocerade krisen samt fastlåses arbetslösheten, och den obetydliga resten av nationellt försvar reduceras ytterligare.

Trots olika talares försök att visa sig karska, förmärktes under remissdebatten flerstädes en tryckt stämning. Marxismens regering hänvisade myndigt till sin auktoritativa ställning som Folkviljans — den av Bonnier i pressen formulerade Folkviljans! — bärare samt hotade med kraftåtgärder, om den ej respekterades. På den "borgerliga" oppositionen imponerar alltid slikt tal! Man fruktar där intet så mycket som massornas revolt — vilket de judiska regissörerna väl veta! De s. k. samällsbevarande partierna visade sig också oförmögna att hävda en nationell ståndpunkt. Detta naturligtvis till en del beroende på att något sådant ej ingår i de judisk-"borgerliga" partiernas uppgift, men till ej ringa del även därpå, att ifrågavarande partier fullständigt sakna personer, kapabla att framträda som ledare för en nationellt svensk politik.

Högerpartiets ledare, den i Salomos tempelhärlighet åldrade frimurareamiralen och Karl XIII:s-riddaren Lindman, tillhör en allt för hög åldersklass för att kunna fatta situationens krav ur nationell synpunkt och är fastlåst vid en politisk åskådning, som har mycket litet med det svenska idealet att skaffa. Beträffande "tronpretendenterna" Wohlin och Järte, äro de båda allt för komprometterade för att kunna ifrågakomma för en nationell ledareroll. Bondeförbundet har under inflytande av strebrar med kosmopolitisk läggning nedsjunkit till ett färglöst parti i saknad av politisk handlingskraft. Det liberala — ett renodlat judiskt parti — med sin komprometterade ledare är redan genom sin fåtalighet dömt till betydelslöshet. De frisinnade, det enda parti som skulle kunnat uppvisa en personlig ledarekraft, är, sedan C. G. Ekman lämnat riksdagen, utan dylik. — I medvetandet om allt detta kan judiska Marxismen i regeringsställning taga sin sak med ro och behöver ej rädas för någon nationell opposition.

Sverige är således i parlamentariskt hänseende försvarslöst mot II internationalens krafter, vilka nu i regeringsställning inrätta sig för den judiska folkutplundringens och det nationella raseringsarbetets fullföljande. Marschen utför skall fortsättas, främst genom statsskuldens lavinartade tillväxt. Den 31 dec. 1932 hade man nått upp till en statsskuld av 2,202,477,231 kr., d. v. s. en ökning sedan närmast föregående årsskifte av 351,063,503 kr. Hanssonska regeringen lovar att energiskt fortsätta genom upplåning av nya hundratal miljoner. Så ter sig i verkligheten Marxismens strävan för "folkets frigörelse ur kapitalismens ok"! Man fortsätter av all kraft att inteckna land och folk till det internationella utplundringskapitalet — tills Sverige är intecknat till grunden och vårt folk ett lydfolk under Juda. Kanske man härvid stimuleras av historiens förebilder? Men den tid är ej avlägsen, då följderna av den landsförrädiska skuldsättningen ligga i öppen dag, då vårt folk skall känna verkningarna därav i hela dess vidd.

Sveriges ödestimma närmar sig. När den korrumperade parlamentarismen nått sitt mål och eländet och nöden också hos oss stigit till sin kulmen under det beslöjade judiska herraväldet — då är befrielsens stund inne. I stället för den planerade judiska bolsjevismen, avsedd att övertaga arvet efter parlamentarismen, skall en svensk folkresning av oemotståndlig kraft bryta fram och på svensk grund återupprätta detta rike samt befria folket från dess judiska förtryckare. Då skall ledaren, som nu saknas, uppenbara sig för befrielseverkets genomförande och alla ärliga svenskar skola följa honom. Då skall ansvaret för förräderiet fastställas och svensk rättvisa skipas. Avgörandet gäller Sveriges vara eller icke vara under överskådlig tid — om vårt folk skall fortleva som ett fritt och oberoende folk liksom tidigare eller utplånas som nation för att uppgå i den "internationalistiska" folkgemenskapen, där dess öde skulle bli evig träldom under det blod- och rovgiriga Israel.

Men innan befrielseverket kan genomföras, måste folket upplysas. Viktigare än allt annat är fördenskull i närvarande stund, att upplysningen sprides inom alla folklager, så att sanningen rörande förhållandena må komma ut till varje svensk man och kvinna. Först när detta skett, är tiden mogen för den befriande handlingen. Må alla goda krafter därför nu samlas kring uppgiften att med *Upplysningens* medel rycka vapnet ur fiendens hand — rycka bort bindeln, som bundits för svenska folkets ögon, så att det åter blir seende och kan handla till sin egen välfärd!

———

PRESSKONSERTEN

Nordiska rasens tillbakaträngande

Förf. Gustaf Olsson framhåller i en artikel i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) den försämrade rasbalansen i vår värdsdel och särskilt det nordiska raselementets tillbakagång, vilket i rasbiologernas ögon är liktydigt med kulturellt och politiskt stillestånd, avmattning och förfall. Vid kolonisatoriska och administrativa företag av större mått betraktas det nordiska rasdraget eller rasinslaget i ledningen såsom något ganska självfallet. Tendensen till den nordiska rasens undanträngande är universell:

Medan det nordiska raselementet i England framför allt i de högre samhällsklasserna fick vidkännas den värsta avbränningen i döda och sårade under krigsåren, gick det hemmasuttna alpina raselementet jämförelsevis oberört ur krisen. Som följd av dessa störningar i rasbalansen griper nu oföretagsamheten omkring sig, initiativet sinar, en spetsborgerlighetens och tröghetens anda, påminnande om den franska småborgarmentaliteten, börjar genomsyra parlamentet, affärslivet och sällskapslivet. För alla stora frågor, för imperiets bestånd, handelsvägarnas skyddande och den brittiska maktställningens upprätthållande överhuvud saknar den nuvarande övervägande alpint bestämda engelska medelklassen förståelse och intresse. Att det nordiska, för djärv organisation och maktutövning fallna rasanlagets undanträngande på något sätt sammanhänger med den avmattning, som redan före världskriget började skymta över Storbritannien och som numera starkare accentuerats, torde icke vara tvivel underkastat.

Vad Frankrike beträffar har redan franska revolutionen betraktats som ett av mediterräna och alpina raselement (under judisk ledning!) igångsatt uppror mot den företrädesvis nordiska herreklassen. Inga lära ha varit så säkra på en placering på bödelskärran som just de blonda adelsmännen. Under Napoleon kom det nordiska rasinslaget såsom vid alla krigstillfällen ånyo till heders men föröddes och utarmades under den långa krigsperioden. 1800-talet kännetecknas av en ständigt skeende tillbakagång för de nordiska raselementen, en förträngning, som får sin avslutning med världskrigets fruktansvärda åderlåtning. Den franska efterkrigspolitikens hopplösa avsaknad av linjer och nybildningsförsök får väl åtminstone till en del sin förklaring i denna rasförskjutning. Vi möta med andra ord i Frankrike samma utvecklingstendens som i England, en avmattning, som till mycket stor del kan förklaras rent rasbiologiskt.

I Tyskland sitter det nordiska raselementet på det hela taget trångt. Det kan på goda grunder antagas, att storstadsbildningen med påföljande minskning av nativiteten träffat den nordiska rasen hårdast. Krigsårens åderlåtning försköt rasbalansen ytterligare till den nordiska rasgruppens nackdel. Günther konstaterar bittert utarmningen och förtunningen efter kriget, framför allt inom den preussiska adeln. Lyckligtvis undgicks en revolution i den ryska stilen. I händelse av en dylik hade med säkerhet den tyska befolkningen till den grad topphuggits på ledande krafter, att Centraleuropa förlorat varje möjlighet till återhämtning. I Ryssland beseglade som bekant revolutionen och skräckregementet det nordiska raselementets öde.

Vi stå i fråga om rasförskjutningen inför en allmän-europeisk för att icke säga europeisk-amerikansk utvecklingstendens. Den resliga, blonda människan ersättes i Östeuropa av gråhyade, satta ostbalter, i Central- och Västeuropa av en kortvuxen, sjaskigt brunhyad alpin typ, i U. S. A. av en uppåtstigande "smutsvit" befolkning, där ostbaltiska, främre-asiatiska och mediterräna rasdrag förhärska.

Författarens konstateranden äro givetvis fullt riktiga, men vad han ej funnit opportunt uttala, det vilja vi säga, nämligen att bakom det nordiska raselementets tillbakaträngande står ett annat raselement: det judiska, som i den nordiska rasen ser sin enda verkliga konkurrent för ledarrollen i världen. Av särskilt intresse för oss svenskar bör vidare vara att veta, att den nordiska rasen i intet land finnes så rikt och så rent representerad som just i Sverige, enligt prof. Günther, som under en följd av år studerat det svenska rasbeståndet på ort och ställe. Det är främst på den svenska landsbygden vi finna den nordiska rasen starkt företrädd. Man är emellertid också hos oss från motsidan i livlig verksamhet för att komma den till livs, bl. a. genom en jordbruksfientlig politik, som undergräver den övervägande nordiska jordbrukarebefolkningens ekonomiska ryggrad.

———

Mot den andliga förvildningen!

Representanter för samtliga borgerliga partier i andra kammaren ha avgivit en motion, vari föreslås samhälleligt ingripande mot gudlöshetspropagandan. I andra länder står man ej handfallen inför företeelsen, som är internationell. Sålunda erinrar *Nya Dagligt Allehanda* (h.) om, att rikspresident Hindenburg i Tyskland förra året förbjudit och upplöst de olika gudlöshetsorganisationerna med till dem hörande institutioner, såsom bokförlag etc. samt belagt överträdelser häremot med allvarliga straffbestämmelser. Tidningen skriver:

Den modernaste "upplysningens" mål betecknas öppet och oförblommerat som en strävan att utrota religionen. Stamhärden för denna strävan är den ryska sovjetstaten, vars program på detta område är hittills enastående i historien med hänsyn till både dimensioner och brutalitet. Människans djupaste behov av förbindelse med en högre andlig verklighet skall förintas, utsikten till evighetssyner inom och bortom vad som närmast för ögonen är skall stängas. Betlehemsstjärnans försonande ljus skall släckas och vika för sovjetstjärnans mordbrandsröda hatsymbol.

Det är uppenbart, att oförytterliga andliga värden, förutsättningar för ett människoliv i högre och ädlare mening, här hota att tillspillogivas till omätlig och kanske obotlig skada för folk och länder. Må ingen inbilla sig, att vi svenskar sitta på ett garanterat undantag i detta avseende! Det är här fråga om en internationell andlig farsot, och våra förebyggande medel att råda bot på det onda fylla verkligen icke mönstergillt kraven på en effektiv själslig profylax. I offentliga skådespel neddragas den kristna religionens heliga trosföremål till gycklarstadiet, och den genomsnittliga folkandan är allt för hållningslös och förytligad för att verksamt och hälsosamt reagera. Religionssmädelsen breder obeivrad ut sig från radikala talaretribuner och tryckalster, och barnen, framtidens bästa tillgång hos ett sunt folk, utbildas till råa hädare och religiösa analfabeter. Och samtidigt bedriver den bolsjevikiska pionjärrörelsen med ökad intensitet sitt arbete på att göra barnen till en förtrupp för gudlöshetspropaganda.

Man får hoppas, att den ansats till reaktion mot den andliga förvildningen, som enskilda medlemmar av andra kammaren genom motionens framläggande visat, ej måtte bli utan resultat.

———

Stockholmstidningen—Aftonbladet till Åkerlund

En viktig förändring har inträtt beträffande huvudstadspressen i det direktör Erik Åkerlund i spetsen för ett konsortium från förutvarande ägaren generalkonsuln Torsten Kreuger inköpt aktiemajoriteterna i de bolag, som äga Stockholmstidningen och Aftonbladet.

Vi ha således härefter att räkna med trenne intressegrupper inom huvudstadspressen, dels *Bonniergruppen*, omfattande de vänsterorienterade tidningarna med Dagens Nyheter i spetsen, dels *Wallenbergsgruppen*, inneslutande de högerorienterade tidningarna, främst Nya Dagligt Allehanda och dit sannolikt också Svenska Dagbladet är att räkna, dels slutligen den nya, *Åkerlundsgruppen*, Stockholmstidningen och Aftonbladet, vilka sistnämndas allmänna inställning väl blir att kryssa mellan de förenämnda bägge grupperna.

———

Schismen inom nazismen

Meddelandet om schismen inom den svenska nationalsocialismen väckte förstämning ej mindre bland rörelsens sympatisörer än dess egna medlemmar. Övertygad om, att förverkligandet av Hitlers grundidéer — naturligtvis i anpassning till varje lands säregna förhållanden — utgör en förutsättning för utvecklingens återinförande i sunda banor, har Nationen med glädje sett rörelsens framväxt också hos oss samt även i sin mån sökt främja en dylik, ehuru vi ansett oss böra stå utanför partiet och förbehålla tidningen en fullt fri talan, i överensstämmelse med vår programenliga ståndpunkt: oberoende av alla partier och organisationer.

Genom den uppkomna schismen mellan riksledaren Furugård och stf. riksledaren Lindholm har rörelsen söndrats i tvenne fraktioner, naturligtvis till stor glädje för motståndarna. Man hade kunnat vänta, att dess ledande personer i sakens intresse icke låtit det gå till öppen brytning på sätt som skett utan att de valt en författningsenlig väg för tvistens biläggande. Furugård och Lindholm äro otvivelaktigt bägge övertygade och ärliga nationalsocialister. Furugårds banbrytande gärning måste respekteras likaväl som Lindholms förtjänstfulla insats.

Sett från en annan sida är det möjligt att schismen ej bör bedömas

———

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo samt av Förlagsaktiebolaget Hammaren
Mechelingatan 23 A 8
Helsingfors - Tel. 468 93

Marxistisk utmaning

Riksdagens revisorer hade i sitt betänkande anmärkt på vissa missförhållanden inom skilda slag av statlig verksamhet, däribland dels det sätt, varpå den statsunderstödda dramatiska nationalscenen exploaterades i judendomens tjänst, dels det sätt, varpå riksgäldskontoret till förlust för svenska staten medgav samma intresse fritt svängrum för sitt profitbegär i det kungliga ämbetsverket. Att statsrevisorerna för sitt visade nit skulle bli underkända av Folkviljan, var alltså att förvänta.

Under livliga applåder från den exclusiva judepressen deklarerade härpå vår ateistisk-marxistiske kulturminister Engberg på ett sensatio-nellt sätt sitt ogillande av statsrevisorernas kritik av den kulturbolsjevikiska regimen å Kungl. Dramatiska teatern. Han avpolleterar styrelseledamöterna och bjuder älskvärt teaterchefen Wettergren, den för teaterns ekonomiska såväl som ideela vanvård främst ansvarige, att sitta kvar. Vidare presenterar han en storslagen plan till de kungliga scenernas omvandling till *riksteater*, vilken under samverkan med folkliga organisationer och kommunala organ skall bli vårdare av det allmänna teaterintresset i Sverige. Slutligen tillsätter han en "sakkunnigkommitté" med juden Lamm som ordförande för att utreda teaterfrågan samt framlägga förslag till dess ordnande.

Vår marxistiske kulturminister har med denna åtgärd att lägga det svenska teaterväsendets öde i en judes händer utmanat hela Sveriges folk. Den skam han härmed dragit över Kungl. Maj:t skall han sannolikt ej undgå att i sinom tid få känna verkningar av. Kanske behövs det sådana slag i ansiktet på det fosterländska Sverige för att den slumrande självkänslan åter skall vakna till liv.

Herr Engberg och hans kolleger, som i årtionden utvecklat en intensiv verksamhet för svenska folksjälens förgiftande med judisk-marxistisk lögnideologi, tyckas ha nått samma insikt som folkdemagogerna vid ledningen av romarriket före dess fall. Då liksom nu sökte man mildra folkets lidelser förmedels bröd och skådespel. När folkekonomien spolierats och näringslivet gjorts oförmöget att fylla sin uppgift i hushållningen, lånar man upp hundratals miljoner i taget för att skaffa bröd åt de hungrande massor, som berövats tillfälle till arbetsförtjänst — dessa massor som utgöra underlaget för demagogernas maktställning, och man vidtar storslagna anordningar för att ge samma massor skådespel. Det räcker här ej längre med endast parlamentariska skådespel! För en tid kunna de möjligen genom slika trics hävda sina redan sviktande positioner, men ej för någon längre. Såsom vår kulturministers historiska förebilder visa.

Skall Sveriges folk finna sig i denna marxistiska utmaning att lägga vården av svensk teaterverksamhet i en judes händer? Vi vilja icke tro det. Man får hoppas att en reaktion mot det fräcka tilltaget skall växa fram bland vårt lands svenska befolkning, vilken klart och tydligt visar, att ännu vill det vara herre i eget hus.

---

alltför tragiskt. Det är vanligt, att inom framväxande folkrörelser den de starka viljornas inre kamp kommer till uttryck i första stadiet — detta behöver icke nödvändigtvis utgöra något olyckligt varsel. Vad som eventuellt icke varit som sig bör i ena eller andra avseendet kan därvid regleras och en mera solid plattform för det fortsatta arbetet skapas.

En bestående splittring av den svenska nationalsocialismen vore emellertid i hög grad olycklig. Man får därför hoppas, att alla goda krafter inom Furugårds såväl som Lindholms läger må låta personliga hänsyn vika och endast se till sakens bästa, som ovillkorligen kräver inre enighet och samförstånd — gentemot en värld av fiender. Vore det månne ej under rådande förhållanden klokast att *tillsvidare*, tills full klarhet vunnits rörande den personliga ledarefrågan, låta rörelsens bestämmande funktion utövas av ett direktorium å exempelvis fem personer, däribland Furugård och Lindholm — försåvida dessa äro beredda att i fortsättningen arbeta i samförstånd på basis av den nationalsocialistiska grundåskådningen. Den man, som betros med ledarefunktionen i den svenska nationalsocialismen, måste självfallet besitta de erforderliga kvalifikationerna för ledarekallet samt vara ett föredöme för alla medlemmar, ja för allt folket.

»Folkförbundet»

Bland våra judeorienterade svenska politiker råder ju blott en uppfattning om "folkförbundet", nämligen att det är de fria folkens på ideel grund tillkomna förening till realiserande av den universella Friheten, Rättfärdigheten och Freden — Tusenåriga Riket på denna jord. Inom israelitiska kretsar har man emellertid sin egen syn på den underbara företeelsen såsom utgörande en vederbörandes mera privata angelägenhet. Så förklarade t. ex. den judiske advokaten d:r Klee i ett tal i Breslau 19 januari 1926, att folkförbundet alltigenom var en judisk skapelse. Han yttrade bl. a.: "Folkförbundet är visst inte Wilsons verk utan en stor judisk skapelse, varöver vi äro stolta."

Herrar delegater i "folkförbundet" böra alltså veta vilka de ha att tacka för sina förtjusande tripper till Genève, där värdarna vetat att på mest utsökta sätt sörja för deras personliga välbehag.

Tyska spärren mot Epa

Den i mars 1932 i samband med tyska nödförordningen genomförda spärren mot enhetsprisaffärer, vilken endast gällde städer med invånareantal under 100,000, blev genom rikspresidentens förordning av 23 dec. 1932 utsträckt att gälla alla städer. Därjämte ha föreskrifterna skärpts. Beteckningen "enhetsprisaffär" får t. ex. endast användas, då ej mer än 10 fastställda prislägen förekomma. Förordningen gäller från nämnda datum till den 1 april 1934.

Revolutionen

Judarnas krigsmetod

Det första auktoritativa judiska erkännandet att revolutionen är judarnas krigsmetod gjordes i mitten av förra århundradet av Benjamin Disraëlli i hans bok "Lord George Bentick", vari han bl. a. yttrade följande:

"Men samhället har valt att förfölja den judiska rasen, vilken skulle skaffa det utvalda medarbetare. Och vilka ha blivit följderna härav?

Man kan spåra följderna i denna senaste stora explosion, varunder Europas principer ödeläggas (1848). Där göres uppror mot traditionen, mot överklassen, religionen och egendomen. Ödeläggandet av den semitiska principen, utrotandet av religionen i dess mosaiska såväl som dess kristna form, människans naturliga likvärdighet och avskaffandet av egendomen proklameras av hemliga sällskap, som utse tillfälliga regeringar och i spetsen för vilka alla stå judar.

Guds utvalda folk arbetar samman med ateisterna; de smartaste samlarna av rikedomar förena sig med kommunisterna; det utvalda folket räcker handen till Europas undre värld och förenar sig med denna. Och detta medför att de vilja ödelägga den otacksamma kristenheten, vars tyranni de ej längre kunna uthärda."

Trots att de mest framstående judar redan för århundraden sedan öppet erkänt sig vara revolutionens iscensättare och ledare och den västerländska kulturens dödgrävare, vägra ännu i dag våra svenska politiker och kulturledare — ej minst de som utge sig för att vara kristna — att erkänna judarnas roll i utvecklingen, karaktäriserande dem som önska sanningens uppenbarande för folket såsom simpla "judehatare" och "folkförledare"!

Hitlers betydelse

Den ansedda tyska tidskriften "Der Weltkampf" återger ett uttalande om Adolf Hitler i sovjetregeringens officiösa organ "Pravda", som uttryckt sig sålunda:

"Hitler ensam är skuld till, att de förtvivlade massorna i Tyskland ej i sin helhet stå bakom K. P. D. (kommunistiska partiet). Utan Hitler hade Sovjet-Tyskland för länge sedan varit en verklighet!"

Dessa ord förtjäna observeras särskilt av våra s. k. borgerliga element som tanklöst acceptera lögnhetsen mot Hitler i den svenska judepressen. De ifrågavarande elementen kunna vara förvissade om att det ej skulle dröja många månader eller dagar efter upprättandet av Sovjet-Tyskland förrän världsrevolutionens regering även kunde notera bildandet av Sovjet-Sverige.

När kommer spärren mot det osunda geschäftet, vilket äventyrar kvalitetsfabrikation och lojal handel, också i vårt land?

Flykten till huvudstaden

Den kyrkobokförda folkmängden i Stockholm uppgick vid 1933 års början till 522,367 personer, vilket innebär en ökning av stadens folkmängd sedan 1932 års början med 7,125 personer. Av dessa föllo 7,107 å inflyttningsöverskottet, medan nativitetsöverskott inskränkte sig till 18 personer.

Ehrenpreis och världskriget

I oktobernumret av Nationen 1932 refererades in extenso överrabbin Marcus Ehrenpreis' märkliga uttalande i Judisk Tidskrift n:r 6 1929, vari han i sak bekräftade riktigheten av "Zions Vises Protokoll" — den av zionistkongressen i Basel 1897 av Theodor Herzl framlagda planen för Israels världserövring. Av särskilt intresse var d:r E:s konstaterande, att "profeten" Herzl till punkt och pricka "förutsagt" de följande 25 årens världspolitiska utveckling, "världskrigets omvälvningar", Turkiets sönderfallande, Englands omhändertagande av Palästina och detta lands överlämnande till det judiska folket o. s. v. — vilket allt karaktäriserades som "Herzls verk". Härmed har alltså från auktoritativt judiskt håll öppet erkänts, att alla de fasor vår världsdel under senaste kvartsekel utsatts för var resultatet av *en judisk konspiration.*

Att dr Ehrenpreis har haft sin andel i det skedda framgår tydligt av ett nytt uttalande i n:r 6 av Judisk Tidskrift 1932, vari han med hänförelse talar om "den historiska sommaren 1897". I förberedelserna till Balselmötet säger han sig ha tagit en särdeles aktiv del. Överläggningarna vid det förberedande mötet i Wien våren 1897 "gällde i huvudsak sammankallandet av en världskongress, som skulle ge fast form åt Herzls och våra planer och drömmar: det judiska folkets pånyttfödelse i samband med återuppbyggandet av det judiska Palästina. Vi alla, som hade den sällsynta lyckan att ha fått vara med och deltaga i det förberedande arbetet, vi kände det stora ansvaret, som vilade på våra unga skuldror, på samma gång voro vi oändligt tacksamma att med våra ringa krafter få verka för det utstakade målet sida vid sida med Herzl.

Sommaren 1897 gick det oss som arbetarna vid Jerusalems mur: 'de gjorde sitt arbete med den ena handen och med den andra höllo de vapnet' (Neh. 4: 17). Berdycewski och jag sysslade med förberedandet av den litterära framstöt, som åsyftade att modernisera den hebreiska litteraturen och att befria den både från dess teologiska och dess upplysningsbetonade (maskiliska) kedjor. Men samtidigt höllo vi 'vapnet' — det fredliga arbetets vapen — i handen för att bygga upp den sammanhållande mur, som den nye Nehemja igångsatte för att skydda Israels bestånd som folk."

Ja, så lyder den "teologiska" framställningen av förberedelserna till de hemska tilldragelser, som togo sin början sommaren 1914!

L i t t e r a t u r

P o u l S o m m e r: **Under Hagekorset.** Svea Rikes Bokhandel, Stockholm. Pris: 50 öre.

Förf. ger en koncentrerad framställning av nationalsocialismens inställning till nutidens aktuella politisk-ekonomiska, kulturella och religiösa spörsmål.

För c:a 2000 år sedan gick antikens grekisk-romerska samhälle under i rasblandningens kaos. Med andliga, politiska och ekonomiska medel hade den judiska andan undergrävt denna stolta kulturskapelse av nordiskt ursprung. Idag hotas Nordens folk av samma fara. Men, medan de antika folken gingo under endast för att låta sin kultur gå i arv till nya germanska stammars friska nordiska reserver, stå vi nu inför en sista avgörande maktstrid — en uppgörelse mellan mörkrets och ljusets makter av till synes slutgiltig betydelse. Ty nu har Norden dessvärre ej mer några reserver. Hela den nordiska hemisfären är omspunnen av judendomens, frimureriets, marxismens och Bolsjevismens nätverk, underminerad och försvagad. Det är därför ej liksom tidigare enbart en kulturperiod som står på spel utan allt vad nordisk ras, nordisk kultur och nordisk-kristlig anda heter.

Den judisk-materialistiska anda, som nationalsocialismen uppreser sig emot, har i alla tider haft sina oförsonligaste och mest stridbara motståndare i k r i s t e n d o m e n o c h d e n n o r d i s k a a n d a n.

En nationalsocialistisk upplysningsskrift av detta slag har länge efterlysts — ej minst från kulturellt och religiöst håll. Den fyller ovedersägligen ett tomrum i den nordiska frihetskampens vapenarsenal.

N. E g g i s: **Frimureriet.** Hätte 1, Frimureri—Politik—Judendom. Frimureriets uppkomst, dess olika system samt kort historik. Svea Rikes Bokhandel. 75 öre.

Ludendorffs förintande attack mot frimureriets hemliga världsbrödraskap har uppväckt författarens håg för fördjupade studier på egen hand i tillgängliga europeiska frimurardokument. De resultat och historiska fakta han framlägger och belyser i sitt politiska sammanhang äro ej mindre uppseendeväckande än de tidigare ludendorffska avslöjandena. Hans rön äro så mycket värdefullare som de alltigenom vila på självständiga iakttagelser och forskningar. Av särskilt värde i kampen mot marxism och judendom äro de bevis han framlägger rörande frimureriets uppkomst, dess olika system, de fransk-skotska, egyptiska och svenska systemen, ävensom den koncentrerade överblick han ger av frimureriets historiska utveckling i England, Frankrike och Spanien-Portugal.

I E n t e n t e-F r i m u r e r i e t s h e m l i g a s p e l u n d e r v ä r l d s k r i g e t (25 öre) blottas händelserna bakom kulisserna till mänsklighetens ohyggligaste blodsdrama. "En de oärligas, penninggirigas och rovlystnas international har sedan ett århundrade bedragit folken och utplundrat dem. Det är hög tid att en international av ärliga och skapande människor bildas som motvikt och skakar av sig världsförbrytarnas sällskap" — slutar författaren till sistnämnda från tyskan översatta skrift. Så skall det låta! "För eller mot djävulen — något t r e d j e finnes ej" (Gustaf II Adolf).

T.

Boknyheter

KOLLEKTIVMÄNNISKAN. En antimarxistisk studie av M. Hentzel. Kr. 1: 25

FRIMURERI-POLITIK-JUDENDOM. Av N. Eggis. Kr. 0: 75.

ENTENTE-FRIMURERIETS HEMLIGA SPEL UNDER VÄRLDSKRIGET. Kr. 0: 25.

UNDER HAGEKORSET. Den nordiska frihetskampen i aktuell politisk-ekonomisk, kulturell och religiös belysning. Av P. Sommer. Kr. 0: 50.

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

SVENSK FORNMINNESVÅRD

Kungshög

Ett betydelsefullt led i det kulturvårdande arbetet är bevarandet av minnena från vårt folks liv och verksamhet under gångna tider. I den kulturmiljö, där vi vuxit upp och som vi från tidigaste barnaår lärt oss älska, flyter nuet samman med det förflutna och tillkommande. Fornminnesvården är därför ingen onyttig vakthållning vid gravar utan ett utslag av den sunda och naturliga insikten om rotens betydelse för trädets växt.

*

Länge var det fara för att de svenska fornminnesmärkena skulle spolieras av tidens tand, av okunnighet och pietetslös vandalisering. Ännu i sen tid kunde man se allmogen, stundom med befallningsmän och själasörjare i spetsen, släpa sten från det längst förflutnas grifter och tempel för att mura grund och täppa hål i dagens kornbodar och potatiskällare. Hade icke vår store konung Gustaf II Adolf 1630 instiftat ett särskilt ämbetsverk, riksantikvarieämbetet, för handhavande av vården om våra fornminnen, skulle vi ej på långt när ägt den kännedom om vårt folks tidigare liv och verksamhet som vi i dag äga. I intet land torde man så tidigt som i Sverige ha insett förpliktelsen att genom en statlig myndighet tillvarataga minnena av en gången kultur.

Den andra mera betydelsefulla tilldragelsen i den svenska fornforskningens och kulturminnesvårdens historia var de av förmyndarregeringen 1666 utfärdade "plakat och påbud om gamle monumenter och antiquiteter i riket" — vår första fornminneslagstiftning. Här stadgades förbud mot "att nedbryta, förstöra och rubba de urgamla antiquiteter, kvarlevor och efterdömen", som funnos i riket, såsom stora borgar, skansar, stenkummel, dels runda och dels även "grifter och ättebackar" samt "alla stora hopburna jordhögar". Vidare stadgades skydd för de minnesmärken som funnos i kyrkliga byggnader, för alla kyrkor och klosterbyggnader i riket jämte inventarier såsom "prydnad på väggar och fönster, målningar samt gravar såväl i kyrkan som på kyrkogården". Hädanefter skulle alla dessa historiska minnen noga vårdas och skyddas.

På den så lagda grunden har sedermera under ledning av riksantikvarieämbetet, vilket lyder under Kungl. Vitterhets Historie och Antikvitetsakademien, en storstilad verksamhet utförts, varigenom det svenska fornminnesbeståndet i väsentlig grad kunnat bevaras åt nutid och eftervärld. Fornminnesvården har härunder utvidgats till verklig kulturminnesvård och kommit att omfatta jämväl byggnadsminnesmärken och andra minnen, som tillhöra senare perioder än forntiden och medeltiden. Man får ett begrepp om arten av det utförda arbetet när man erfar, att antalet bevarade förhistoriska svenska fornlämningar beräknas till omkring en halv miljon.

*

Sveriges bebyggelse går åtskilliga årtusenden tillbaka i tiden. När islandsisen drog sig tillbaka och landet frigjordes från is, började det tagas i besittning av människor, vilka följde efter den retirerande isen liksom i vår tid sker på Grönland. För omkring 15,000 år sedan torde människor ha satt sin fot å Skånes jord och efter alla tecken voro de första bebyggarna ett jägarfolk. De bevarade fynden från dessa äldsta tider äro ej många; de första ovan jord synbara minnena äro döserna, lokaliserade till landets sydligare delar. I stort sett torde Sverige varit befolkat för omkring 4,000 år sedan.

Domarring

Såsom exempel på bevarade typiska fornminnesmärken äro här avbildade dels en kungshög, dels en domarring, dels en dös, dels slutligen en runristning i häll. *Kungshögen* är från Tureberg, Sollentuna socken, Uppland. Den visar en gravvård över en konung eller hövding från folkvandringstiden, troligen 600-talet efter Kristus. Begravningen är s. k. brandbegravning. Den döde har bränts på bål tillsammans med en del ägodelar, vilka ansågos behövliga för färden till och vistelsen i dödsriket. Över brandplatsen har sedermera högen uppkastats. Vår andra bild föreställer en *domarring* från södra Halland. Med en dylik förstods en rund stensättning, uppbyggd av enstaka större klumpstenar, vanligen 7, 9 eller 12. I mitten kan stundom även ligga en sten. Enligt folktraditionen skola dessa stensättningar ha varit tingsplatser, där tingsnämndens ledamöter samlades. Utförda undersökningar ge vid handen, att de även använts som gravplatser. Sannolikt började byggandet av domarringar under tiden 400—800 efter Kristus. De finnas speciellt i södra Sverige. *Dösen* härrör från Håslöv, Gustaf Adolfs socken, Skåne. Vi ha här ett typiskt exempel på de storvulna stenbyggnader våra förfäder uppförde för om-

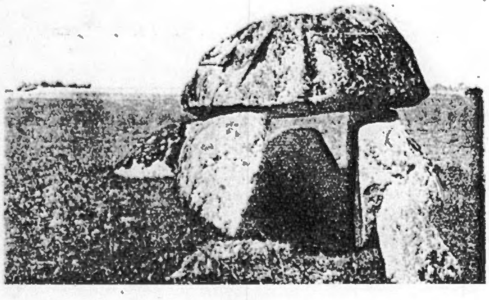

Dös

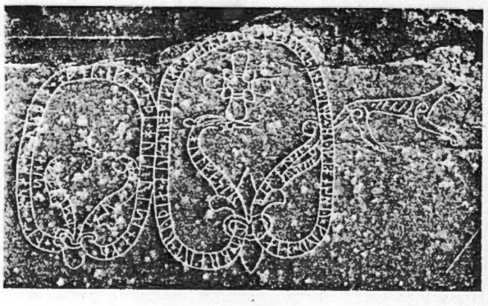

Runristning

Kristus var ej jude

Ofta hör man de godtrogna, förvillade människorna yttra om judarna: Guds utvalda folk! Kristi eget folk! Men är det sant? Var Kristus verkligen en jude? Ha den kristna religionen och det kristna Gudsbegreppet något med judendom att skaffa? Självfallet ej. Man må endast tänka litet närmare över judendomen, dess karaktär, historia och religion — och allt skall stå klart.

Judarna ha alltid och långt före Kristus varit desamma som i dag: parasiter på de andra folken, rovgiriga utplundrare utan medlidande, förstörare av den höga mänskliga kulturen. De voro alltid de utpräglade bärarna av materialismens idé, vars huvudprincip lyder: egennytta framför allmännytta!

Man må blott betänka vad som menas med det judiska begreppet "Gud". Innebär det kanske detsamma som för oss, för arierna? Ingalunda. Den judiske guden, sådan han beskrives i Gamla Testamentet, den äktjudiska historien, är en grym, blod och hämnd, t. o. m. mänskliga blodsoffer krävande och bringande gud. Av idealism finnes i Gamla Testamentet intet. Gamla Testamentets gud och hans utvalda människor äro alltid de mest utpräglade materialister. Pengar, rikedom, kvinnor, många barn, herravälde över andra folk, möjlighet att utnyttja dem, plundra, döda etc. — detta är alltid den belöning Gamla Testamentets gud ger sina tjänare. Ingenstädes finner man de ideela bevekelsegrunderna för mänskligt handlande eller ett ord om uppoffrande för andra människor eller om belöning av annat slag än den materiella. Gamla Testamentets judar känna i likhet med våra dagars överhuvud ej någon *Himmel* — vad de vilja och vad *deras* gud lovar och ger är alltid materiellt, hänför sig till jorden. Har detta något gemensamt med kristendom, med det kristna Gudsbegreppet? Nej!

Vi känna alla hur judarna beklaga sig över den orättfärdighet, varmed de "grymma kristna" behandla dem. I synnerhet skria de över de s. k. pogromerna, när de av judarna utplundrade och till halvdöds uthungrade människorna i någon by eller stad, ej finnande hjälp hos de judevänliga myndigheterna, i den sista förtvivlan resa sig och anordna en "Bartholomeinatt" för att hämnas och bortjaga utplundrarna. Ingen sund människa gillar dylika handlingar. Men man kan förstå folkmassornas förtvivlan, om man och ställer sig ogillande på grund av att dylika gärningar för det första stå i strid mot vår kristna idealism och det vidare icke är möjligt att på dylika vägar nå en slutgiltig lösning av den för oss alla så fruktansvärda judefrågan.

Vi böra emellertid ej glömma, att judarna voro de första uppfinnarna av pogromer. Ty hämndens lag är den judiska religionens och historiens lag. Intet folk i världen utom judarna firar en pogrom såsom sin förnämsta nationella högtidsdag. Varje år fira de religiösa judarna Purim, Mordokais dag. Varifrån kommer då denna högtidsdag? Vi kunna öppna Gamla Testamentet, Esters bok, kapitel 9, och vi skola förstå allt. Där läsa vi, huru befolkningen i den store perserkonungen Ahasveros' rike under ledning av sin nationella överklass beslutat att befria sig ur det judiska väldet. Men judarna hade makten över allt folket i sina händer: konungens hustru var judinnan Ester och den inflytelserikaste mannen vid konungens sida var hans släkting juden Mordokai. Av planerna hos folket och dess nationella ledareskikt blev också intet, då judarna voro så starkt representerade vid hovet. Vi citera ordagrant:

"På den dagen församlade sig judarna i sina städer i alla konung Ahasveros' hövdingdömen, för att bära hand på dem som sökte deras ofärd; och ingen kunde stå dem emot, ty förskräckelse för dem hade fallit över alla folk. Och alla furstarna i hövdingdömena och satraperna och ståthållarna och konungens tjänstemän understödde judarna, ty förskräckelse för Mordokai hade fallit över dem. Ty Mordokai var nu stor i konungens hus, och hans rykte gick ut i alla hövdingedömen, eftersom denne Mordokai blev allt större och större. Och judarna anställde med sina svärd ett nederlag bland sina fiender och dräpte och förgjorde dem och förforo såsom de ville med sina motståndare. I Susans borg dräpte och förgjorde judarna fem hundra män." Bland dessa, som alla tillhörde ledningen av den nationella folkrörelsen, voro i första rummet "sex söner till Haman, Hammedatas son, judarnas ovänner". "Samma dag fick konungen veta, huru många som hade blivit dräpta i Susans borg. Då sade konungen till drottning Ester: 'I Susans borg hava judarna dräpt fem hundra män utom Hamans tio söner; vad skola de då icke hava gjort i konungens övriga hövdingedömen? Vad är nu din bön? Den vare dig beviljad. Och vad är ytterligare din begäran? Den skall uppfyllas'. Ester svarade: 'Om det så täckes konungen, så må det också i morgon tillstädjas de judar, som äro i Susan, att göra efter påbudet för i dag; och må Hamans tio söner bliva upphängda på pålen'. Då befallde konungen, att så skulle ske, och påbudet blev utfärdat i Susan; därefter blevo Hamans tio söner upphängda. Och de judar, som voro i Susan, församlade sig

kring 4,500 år sedan. Dylika gravbyggnader finnas bevarade i Skåne och Bohuslän. *Runristningen* är från Vaghärads socken, Södermanland. Seden att rista runor till minne över en död man eller en märklig händelse var mycket populär under 900- och 1000-talen i vårt land, speciellt i Mälardalen.

I en tid av ringaktan för andliga värden, då starka krafter äro i verksamhet för att upplösa traditionens band och göra människorna och folken rotlösa, är det av vikt att påminna sig de levandes skuldförhållande till gångna generationer, utan vilkas arbete vi i dag icke voro där vi äro. Ofta höras röster till och med inom den egna nationen, vilka i fanatisk förblindelse fordra avskaffandet av all nationell tradition — allt detta som förenar oss som folk med det förflutna och som utgör föreningslänken mellan släkten som varit, äro och efteråt skola ta vid och förvalta arvet samt föra det vidare. Intet vore olyckligare än att lyssna till sådana röster. Hur det går med folk, som förneka fädren och sig själva, visar historien. Deras roll i det mänskliga kulturarbetet upphör enligt den gudomliga lagen. Må vi därför anse det icke endast som en fosterländsk plikt utan som en akt av självbevarelse att ägna vårt kulturhistoriska arv en kärleksfull omvårdnad.

Upplysning - vägen ur krisen

Joseph Caillaux, den franska parlamentarismens ende respektable personlighet, har väckt uppseende genom att i ett anförande bryta staven över de franska statsmännens bedrägeri att inför opinionen framställa Tyskland som skulden till världskrisen.

"Felet är icke Tysklands", yttrade Caillaux, "utan människornas egen dumhet. Vi trodde, att vi skulle kunna pressa hundratals miljarder ur vår besegrade fiende, eller snarare vi visste att det inte gick, men vi vågade inte tala om det för allmänheten. Statsmännens feghet bär till en stor del skulden till världskrisen. Vägen ur krisen och hyckleriet går över upplysning. Opinionen måste upplysas om världskrisens egentliga innebörd och världskriget måste nu en gång för alla likvideras."

HÄVDERNAS RÖST

Det blev då endast Tidens lott
att göra rätt åt hjältars ära!
Och marmorns, kalla marmorns blott
att lagrar utan avund bära!
Det fria offer sanning ger
då endast får på gravar brinna!
Och tacksamhetens dag ej mer
av all förtjänst än askan finna!

Ännu är världen den hon var,
hon bävar hellre än förtryter;
hon hellre okets tyngd fördrar
än styrkan av den arm som bryter;
hon såtas mer av hjältars dygd
än av tyranners brott och ränker;
och hatar mer än bojans blygd
den ära hennes räddning skänker.

Slit, Svea, slit ur dina hår
de kransar segern däri lämnat:
vänd ögat från de hjältars spår,
som dig på utländskt högmod hämnat;
Glöm cimbriska tyranners fall,
glöm lagerns skörd på Tyska Fälten,
glöm Warschaus hedars segerskall
och Sälands strand och Leck och Bälten!

Nej rys, nej rys, med ädel harm,
att fräckt beles av dem du tuktat.
Höj än, ur Nordens klyftors barm,
den forna glav Europa fruktat.
Än kämpar, bären I ej band
av vildar, dem i strida lärden;
och ännu dröjer minnets hand
att teckna Er för eftervärlden.

CARL GUSTAF AV LEOPOLD

---

också på fjortonde dagen i månaden och dräpte i Susan tre hundra man... Och de övriga judarna, de som voro i konungens hövdingedömen, församlade sig till försvar för sitt liv och skaffade sig ro för sina fiender, i det att de dräpte sjuttiofem tusen av dessa sina motståndare... Detta skedde på trettonde dagen i månaden Adar, men på fjortonde dagen vilade de och firade dagen såsom en gästabuds- och glädjedag... Och Mordokai upptecknade dessa händelser och sände skrivelser till alla judar i alla konung Ahasveros' hövdingdömen, både nära och fjärran och stadgade såsom lag för dem, att de alltid, år efter år, skulle fira den fjortonde och den femtonde dagen i månaden Adar, eftersom det var på dessa dagar som judarna hade fått ro för sina fiender och eftersom i denna månad deras bedrövelse hade blivit förvandlad till glädje och deras sorg till högtid. Därför skulle de fira dessa dagar såsom gästabuds- och glädjedagar, på vilka de skulle sända gåvor till varandra av den mat de tillagat, så ock skänker till de fattiga... Och stadgade judarna och antogo såsom orygglig sed för sig och sina efterkommande att alltid, år efter år, fira dessa båda dagar... så att deras åminnelse icke skulle upphöra bland deras efterkommande." (Esters bok IX: 1—28).

Så blevo dessa blodiga dagar — då judarna genom att mörda 75,000 av det stora perserrikets bästa befolkning beseglade sitt herravälde över den fordom ariska Östern — intill nu judendomens största högtidsdag. När man tänker på de av judarna ledda revolutionernas hetakomber av människoliv till judeherraväldets befästande — vad är detta om icke detsamma? När man vidare tänker på de miljoner arbetslösa, som till följd av det judiska finansherraväldet i våra dagar gå under — är icke också det detsamma, ehuru under nya former? Judarna ha intet medlidande med andra människor; grym, blodig och obarmhärtig är hela den judiska religionen. Kan kristendomen ha något gemensamt med allt detta? Nej och åter nej!

Berättelsen i Esters bok ger en föreställning om vad judarna redan på den tiden voro. Genom sitt på ideal och principer blottade tänke- och handlingssätt, genom sin insikt om värdet av materiella rikedomar förskaffade de sig ett bestämmande inflytande i regerande kretsar. De dåtida konungarna och adeln gifte sig med judiska döttrar, hela handeln, ofta hela förvaltningen låg i judiska händer. Judarna betraktade då hela Mindre Asien som sin koloni. Följderna av detta deras herravälde känna vi: de stora rikena och de stora kulturerna — de assyriska, syriska och persiska — förstördes och gingo slutligen helt under, sedan folkens ariska grundsatser offrats. Så är det och så går det överallt där judarna härska.

Kristus var en arier. Kristi lära var en rent arisk religion, som vill rycka människorna bort från jordens brutala materialism och höja dem till de ideela tankarnas, målens och gärningarnas Himmel. En människa skall vara en människa och icke ett djur! Allmännytta före egennytta — så lyder arierdömets lösensord. Därför: icke blod, utan fred, icke hämnd, utan kärlek; den största mänskliga gärningen ligger ej i utplundrandet av andra, utan i uppoffrandet av egna intressen och om så erfordras även av sitt liv för de andra, för mänskligheten. Endast på den vägen åstadkommes en äkta mänsklig kultur och en äkta människa. Har detta något med den judiska religionen att göra? Ingenting. Som tvenne motpoler stå å ena sidan penningens, livsnjutningarnas, det blodiga herraväldets och hämndens judiska religion och å den andra Kristi ariska religion om kärleken. Därför gick även Kristus i alla sina ord och gärningar mot judendomens ord (lagar) och gärningar. Och därför dödade judarna Kristus såsom sin största fiende, mänsklighetens befriare ur det judiska herraväldet.

Men hur har det varit möjligt att av Kristus göra en jude? Det är felaktigt att tro, att Palästina på Kristi tid endast var befolkat av judar. Nej, då liksom nu voro judarna i Palästina blott den härskande minoriteten. Konungarna voro judar, alla rikedomar i judiska händer: Jerusalems tempel var den judiska centralbanken och börsen — man erinre sig endast hur Kristus drev ut mäklarna ur templet! — liksom bankerna och börserna i dag äro judendomens förnämsta tempel och nästan alla rikedomar ligga i judiska händer. Den religiösa ledningen, allt vad som förstods med andlig kultur, låg även i judarnas händer; översteprästerna i det dåtida Palästina voro våra dagars Bonnier, fariséerna och saducéerna våra nutida liberaler och socialdemokrater; det fanns också då judiska konservativa och judiska kommunister liksom judiska konstnärer och judiska skriftställare. Alla områden av materiellt och andligt inflytande befunno sig i judiskt våld. Men den undertryckta lantbefolkningen, i synnerhet i Galiléen, var arisk. I Nazaret, därifrån Kristus kom, fanns det mycket litet judar — varav också uttrycket "vad gott kan komma från Nazaret?" Kristi moder var av det enkla folket och icke judinna. Hans fader — om vi betrakta Kristus som människa — var okänd. I varje fall kunde judarna ej bevisa, att han var en jude, ehuru de senare — av orsaker som vi längre fram skola se — givit Kristus en judisk genealogi, vilken vid närmare betraktande befinnes löjligt falsk. Ser man i Kristus Gudssonen, ges här en riktig och stor symbolik: man bör och får ej i Honom se en enskild människas son. — Han är hela arierdömets son, bäraren av den gudomliga ariska idén, Messias, arierdömets stora befriare. Man må erinra sig Buddas liv och jämföra det med Kristi. *Samma liv* i stora drag. Och många av lärans idéer *desamma*. Vad betyder detta? Att Kristus var den gudomlige bäraren av arierdömets under årtusenden i samma yttringar uppenbarade eviga idé. Därför är kristendomen ej heller i dag död, trots judarna använda alla sina krafter på dess tillintetgörande; åter och åter växer den eviga ariska religionen fram under nya former. Betrakta vi vår tids nationalsocialism, är också den en yttring av den eviga kristendomen — och Hitler är den nya ariska reformationens Luther.

Judarna insågo strax vilken fara Kristus och kristendomen utgjorde för dem. Därför dödade de Kristus på ett djuriskt sätt — men Hans ande kunde de ej döda. Kristendomen segrade — befriade mänskligheten, erövrade henne för stora ariska ideal. Då företogo judarna *historiens största förfalskning:* de sammankopplade sitt Gamla Testamente med det Nya och gjorde samtidigt förfalskningar och tillägg till det Nya, förklarande Kristus för en jude — för att därmed å ena sidan försvaga den rena Kristusläran och å den andra framställa sig själva inför mänskligheten som Guds utvalda folk, Kristusfolket, och för att under denna mask, benyttjande sig av idégiftet i Gamla Testamentet, den judiska religionen, tillintetgöra kristendomen och åter ställa mänskligheten under sitt herravälde.

Så är det! Och därför är det varje kristens, varje ariers största uppgift att inför alla människor klargöra de nedriga judiska lögnerna och att fastställa: Kristus kunde icke vara en jude — Kristus var icke en jude! Att veta detta är mycket viktigt i vår tid, vilken i så hög grad erinrar om Mordokais och den blodiga Esters tid.

Ansgar.

Israels väg till världsvälde

Ett belysande aktstycke

I N:r 3 av "Zions Vises Protokoll", judarnas stora strategiska plan för världens erövring, föredragen av Theodor Herzl vid första zionistiska världskongressen i Basel 1897, läses följande:

Symboliska Ormens betydelse. I dag kan jag meddela Eder, att vi stå blott några steg från målet. Det återstår blott en liten vägsträcka och hela vår tillryggalagda väg är färdig att sluta den Symboliska Ormens cirkel. Då denna krets blir sluten, komma alla europeiska riken att omslutas av den som i ett skruvstäd.

Terrorn i slotten. Den samtida konstitutionella vågen faller inom kort, emedan vi reglerat den utan noggrannhet, för att hindra den att komma i jämvikt innan dess stöd blivit utslitet. Gojerna (icke-judarna) hava antagit, att de smitt den tillräckligt fast och vänta att vågen skall komma i jämvikt. Men stödet — de regerande — är undanskymt av sina representanter, vilka göra dumheter i det de låta sig hänföras av sin okontrollerbara, oansvariga makt. För denna hava de att tacka terrorn som behärskar slotten. Då regenten icke kan närma sig sitt folk och intränga i dess krets, kan han icke komma överens med folket och befästa sig emot de maktlystna. Den seende, agerande makten och den blinda folkmakten, vilka av oss äro avskilda från varandra, hava förlorat varje betydelse, ty skilda från varandra äro de maktlösa som en blind utan käpp.

Missbruk av makten. För att förleda de maktlystna till maktmissbruk hava vi rest alla krafter mot varandra i det vi utvecklat deras liberala tedenser till oberoende. I denna riktning hava vi uppeggat all företagsamhet, hava beväpnat alla partier och ställt makten som en skottavla för all slags ambition. Vi ha förvandlat rikena till arenor för oroligheter och uppror. Ännu en liten tid och oroligheter, fallisemang uppstå överallt.

Outtröttliga pratmakare ha förvandlat alla parlamentariska och administrativa sammanträden till oratoriska tävlingar. Oförsynta tidningsskrivare och ogenerade pamflettförfattare anfalla dagligen den administrativa personalen. Missbruk av makten skall komma alla institutioner på fall och allt kommer att ramla under de rasande massornas slag.

"Folkens rättigheter." Folken äro fastare fjättrade vid tungt arbete genog fattigdom än de voro det genom slaveri, livegenskap. Vi hava infört i konstitutionerna rättigheter, vilka för massorna bliva fingerade, icke verkliga rättigheter. Alla dessa "folkets rättigheter" kunna endast existera i inbillningen, aldrig i praktiken. Vad betyder det för proletären-kroppsarbetaren, böjd över sitt tunga arbete, nedtryckt av sin svåra lott, att pratmakarna få rättighet att skrävla, tidningsskrivarna att skriva allt möjligt dravel jämsides med allvarliga saker, om proletären ej har annan fördel av konstitutionen än de ynkliga smulor vi slänga till honom från vårt bord för att han röstar till förmån för våra intressen och våra kandidater, för våra agenter? Republikanska rättigheter för fattigman — äro en bitter ironi, ty nödvändigheten av så gott som dagligt arbete hindrar honom att verkligt begagna sig därav, men i stället berövar den honom garantin av en ständig och säker arbetsförtjänst i det han göres beroende av arbetsgivarnas eller kamraternas strejker.

Aristokratins tillintetgörelse. Folket har under vår ledning tillintetgjort aristokratien, vilken var dess naturliga försvarare och försörjare, för sin egen fördels skull oupplösligt förenad med folkvälståndet.

Frimurar-judarnas armé. Vi uppträda som arbetarens räddare från detta ok, då vi erbjuda honom att inträda i leden av våra arméer av socialister, anarkister och kommunister, vilka vi alla giva understöd, skenbart följande de broderliga reglerna för allmänmänsklig solidaritet i vårt sociala frimureri. Aristokratien, som hade rätt att begagna sig av den arbetande klassens arbete, var intresserad av att arbetarna voro mätta, friska och kraftiga. Vi äro intresserade av motsatsen — av gojernas degeneration. Vår makt ligger i kronisk hunger och svaghet hos arbetaren, emedan han genom allt detta bindes vid vår vilja. Hungern befäster kapitalets rättigheter över arbetarna säkrare än den rätt som den lagliga, regerande makten givit aristokratien. Genom hungern och därav uppkommande avundsjuka och hat leda vi folkmassorna och med deras händer undanrödja vi dem som hindra oss på vår väg.

Folkmassan och världshärskarens kröning. Då tiden är inne för vår världshärskare att låta kröna sig, komma dessa händer att bortsopa allt som kunde vara till hinder.

Huvudämnet i den blivande frimurare-undervisningen. Gojerna hava avvänt sig från att tänka utan våra vetenskapliga råd. Därför se de ej den trängande nödvändigheten i det som vi, då vårt rike kommer, ovillkorligen skola hålla på, nämligen att man i folkskolorna bör lära en enda sann vetenskap, den förnämsta av alla — vetenskapen om organisationen av det mänskliga livet, av det sociala tillståndet, som kräver en fördelning av arbetet och följaktligen indelning av människorna i klasser och stånd. Det är nödvändigt att alla må veta, att jämlikhet icke kan finnas till följd av olika verksamheters bestämmelse.

Den sociala organisationens rätta vetenskap, i vars hemligheter vi icke tillåta gojerna att blicka, skulle visa alla, att plats och arbete böra bevaras inom bestämda kretsar, för att icke bliva källan till mänskligt eländе i följd av olikformigheten mellan uppfostran och arbete. Vid inlärandet av denna vetenskap komma folken frivilligt att underkasta sig makten och den av densamma ordnade styrelseformen i staten. Under det nuvarande tillståndet hos vetenskapen och den av oss skapade riktningen hyser folket, blint troende det tryckta ordet och fånget i villfarelser, i sin okunnighet fiendskap till alla stånd, vilka det anser stå över sig, ty det känner icke betydelsen av varje samhällsklass.

Den allmänna ekonomiska krisen. Massornas revolt. Den nämnda fiendskapen ökas ännu mera på grund av den ekonomiska krisen, vilken kommer att förhindra alla börsavtal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som helt och hållet är i våra händer — åstadkommit en allmän ekonomisk kris, kasta vi ut på gatorna hela massor av arbetare samtidigt i alla länder i Europa. Dessa massor skola med förnöjelse utgjuta deras blod, vilka de i sin okunnighet avundats allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra.

De våra komma de icke att röra, emedan stunden för anfallet är oss känd, och av oss skola åtgärder vidtagas för de våras säkerställande.

Frimureriets despotism. Vi hava övertygat alla, att progressen för till förnuftets herravälde. Vår despotism blir även sådan, ty den skall veta att genom förnuftig stränghet dämpa alla oroligheter, utrota liberalismen ur alla institutioner.

Då folket märkte att man i frihetens namn gjorde eftergifter och visade undseende, föreställde det sig att det var härskare och kastade sig över makten, men som varje blind stötte det naturligtvis på en hop hinder, sökte fåfängt finna en ledare, förstod icke att återvända till det förra och nedlade sin fullmakt för våra fötter. Påminnen eder den franska revolutionen, åt vilken vi givit benämningen "den stora"! Hemligheten av dess tillkomst är oss väl bekant, ty den är uteslutande våra händers verk. Sedan dess föra vi folken från den ena missräkningen till den andra, för att det skall avstå även från oss till förmån för en härskaredespot av Zions blod, vilken vi uppfostra för världen.

Frimureriets osårbarhet. För närvarande äro vi såsom internationell kraft osårbara, emedan vi, om vi anfallas, finna stöd i andra riken. Gojimfolkens bottenlösa nedrighet, kryperi för makten, obarmhärtighet mot svagheter, skoningslöshet mot förseelser och nedlåtenhet mot förbrytelser, ofördragsamhet mot motsägelser i en fri organisation, tålmodighet ända till martyrskap inför en djärv despotisms övervåld .. se där vad som medverkar till vår oavhängighet. De tåla och lida av de nutida diktatorerna missgrepp och orättvisor för vilka de skulle halshugga konungar.

De hemliga frimurareagenternas roll. Huru skall man förklara en dylik företeelse, en sådan brist på följdriktighet hos folkmassorna i anseende till händelser, som det tyckes, av samma slag? Dessa företeelser förklaras sålunda, att diktatorerna viska i folkets öra genom sina agenter, att de genom missbruk bereda folken för ett högre mål — uppnåendet av folkens sanna väl, deras internationella broderskap, solidaritet och jämlikhet. Naturligtvis tala de icke om, att detta kan ske endast under vår spira. Ja, folket dömer dem som hava rätt och frikänner de skyldiga, inbillande sig att det kan göra allt vad det vill. Tack vare denna villfarelse tillintetgör folket all rättsordning och skapar oordning vid varje steg.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Från Europas horisont

Spanien har på nytt erövrats och judarna sitta nu på andra året vid makten i detta land, skriver "Nationalt Tidskrift", Oslo, i en översikt över det allmänna läget vid årsskiftet.

Också i Spanien har revolutionens utveckling försiggått efter klart bolsjevikiska principer. Allt som haft med kyrka och religion att skaffa här avskaffats, äktenskapet har inrättats efter talmudiska principer, såsom att icke-judar äro att betrakta som djur och deras äktenskap underordnade djurens fortplantningslag. Alla kronans egendomar ha "socialiserats", d. ä. förvandlats till schackerobjekt för judarna. Detsamma gäller adelns gods. Belysande för de principer som härvid tillämpas är ett nyligen inträffat fall, varvid en adelsmans gods övertogos av en ockerjude som pant för skuld: adelsmannens gods "socialiserades" icke! När de adliga godsherrarna sökte slakta sin boskap för att skaffa kontanter, skyndade sig statsjudarna — precis som på sin tid i Ryssland — att "socialisera" också den.

Den spanska revolutionen genomfördes programenligt, såsom åratal i förväg beslutats. Lika planmässigt synes revolutionen på Irland utveckla sig. Med stöd av de överstatliga revolutionsmakterna kan den spanske halvjuden de Valera som president i samförstånd med juden Robert Briscoë som direktör för de finansiella operationerna föra den revolutionära kampen inom det engelska imperiet. Redan 1920 uttalade de Valera: "Vad England beträffar, önskar jag det irländska folket, att Tyskland måtte vinna kriget ... Århundraden tillbaka gjorde vi gemensam sak med Spanien, då det förde krig mot England. För hundra år sedan stödde vi Frankrike i dess krig mot England. Vi skola göra precis detsamma nästa gång England angripes. Vår önskan skall alltid vara att se den imperialistiske tyrannen slagen". I enlighet med detta program har den judiske presidenten med stor iver arbetat på att utrota engelskan ur skolorna och terroriserar irländska befolkningen efter bolsjevikiska principer.

I Tyskland är ställningen vid årsskiftet brokigare än någonsin. Brünings fall förorsakades närmast av hans försök att socialisera och kolonisera Ostpreussen med sydtyska katoliker av främmande ras — ett försök att rasligt och kulturellt undergräva folkenheten i Preussen. Enligt Ludendorff hade Brünings linje nått sitt slut: det kunde ej pressas ut mera av tyska folket på den vägen. Därför var von Papens uppträdande fullt programenligt — hans uppgift var att fortsätta utpressningen av tyska folket efter ett nytt och än mera effektivt system. Denna utpressningstaktik inleddes redan av Luther 1925 i enlighet med de judiska föreskrifter, som stå att läsa i 5 Mosebok, kap. 15, vers 1—3, som lyda:

"Vart sjunde år skall du låta vara ett anståndsår. Och så skall förhålla sig med det anstånd, som då gives: Var långivare, som har lånat något åt sin nästa, skall då lämna anstånd med betalningen. Han får då icke kräva sin nästa och broder, ty ett Herrens anståndsår har då blivit utlyst. En utlänning må du kräva, men om du har något att fordra av din broder, skall du lämna honom anstånd med betalningen".

Man planerar nu en "konvertering" av skuld efter sådana grunder, att alla som ha överstatliga relationer beredas moratorier, medan de oinvigda få blöda och gå under. I verkligheten nås härmed samma resultat som i Ryssland, ehuru på ett humanare sätt. Ludendorff förutser en utveckling till kollektivisering med slavarbete och avnationalisering samt en ny kapitalisering, möjligen med tillhjälp av en ny inflationssvindel.

Friheten. Ordet "frihet" framkasta samhällsorganisationer i kampen med varje makt. T. o. m. den gudomliga och naturens. Det är därför som vi, då vi komma till herraväldet, måste utesluta detta ord ur mänsklighetens lexikon som en princip av den djuriska styrka, vilken förvandlar folkmassorna till blodtörstiga vilddjur. Det är visst så, att dessa djur insomna varje gång de ha druckit sig mätta av blod, och därvid är det lätt att slå dem. Men om man icke ger dem blod, sova de icke utan strida.

Kinas hemlige härskare

När det knappast är möjligt att öppna folkens ögon beträffande judarnas anstiftelser av kriser och revolutioner i de europeiska länderna med deras mera genomskinliga förhållanden, må man ej förvåna sig över att de i ett världsrike som Kina kunna driva sitt spel utan att bli offentligt avslöjade. Också i Kina finasierades revolutionen, Sun Yat Sens, från detta håll. Den central, varigenom det amerikanska guldet under senaste tjugo åren tillfördes och fördelades i Kina, bär namnet Moritz Cohen, medlem av zionistiska organisationen och således underställd Felix Warburgs överledning.

I yngre år kom Moritz Cohen från Tyskland till London, där han växte upp i Whitechapels getto och tidigt innästlade sig hos kineserna, vilkas språk han även lärde sig. Sedan han i Amerika genom spekulationer samlat en förmögenhet, reste han till Kina, varest han — i likhet med sin rasfrände Briscoë på Irland — finansierar de "nationella" partierna. Han står i hemlig förbindelse med bolsjevikerna och var den som 1918 ställde de kinesiska truppavdelningar till Lenins förfogande, vilka blevo grundstammen i tjekans skarprättarkår.

Londontidningen "Daily Mail", lord Rothermeres organ, skrev nyligen i en artikel om "Kinesernas generaldiplomat och finansiär", att "Moritz Cohen för närvarande kan betraktas som Kinas hemlige ledare", ja att han i verkligheten sedan länge fungerat som sådan.

Alla dessa hemliga diktatorer världen runt äro placerade av zionistiska organisationer, alla äro de beroende av de finansiärer som regera världen och som arbeta på att genom "sociala revolutioner" och den personliga frihetens avskaffande "förena" världen under den israelitiska dynastiens spira. Ännu uppträda de icke allestädes med öppet visir, men i Ryssland, där röda armén har Davidsstjärnan på hjälmen och folkkommissarierna utöva sitt maktspråk under "Salomos insegel" — där generar sig ej dynastien för att utkräva tribut och ärebevisning.

Således företog i juli 1931 fru Otto Kahn, änkan efter Wolf, en av Kuhn, Loeb & C:o-bankens grundläggare, och nu gift med en av husets medlemmar, en resa genom det röda Ryssland. Hon mot-

Riksgäldskontoret och ...

(Forts. fr. sid. 1.)

Privatbankernas medverkan resulterade i en utväxling av obligationer å 32,633,250 kr. samt en försäljning å 6,823,250 kr., varav 4,250,000 kr. genom fast köp till en provision av 2—3 proc. samt 2,573,250 kr. vid köp i kommission till en provision av 1,5 proc. Sparbankernas utbyte av obligationer uppgick till sammanlagt 2,852,300 kr. med en försäljningsprovision av 1,5 proc.

Den större obligationsförsäljningen reserverades för Bonnier, NK och Åhlén & Holm.

I statsrevisorernas berättelse anmärkes på den favoriserade ställning vissa enskilda kommissionärer, firmorna Albert Bonnier, Åhlén & Holm samt Aktiebolaget Nordiska Kompaniet medgivits vid emissionen. Dessa ha starkt gynnats på stats- och övriga kommissionärers bekostnad. Oaktat särskilt de båda förstnämnda i blott ringa mån medverkade vid genomförandet av emissionens första och egentliga uppgift — utväxlandet av 1931 års obligationer mot 1921 års — bereddes de tillfälle till en högst betydande insats vid försäljningen. Redan 17 juni 1931 träffades skriftliga avtal med de ifrågavarande firmorna om övertagande av obligationer för försäljning, med Åhlén & Holm till nominellt 2.000.000 kr. i fast räkning för försäljning tidigast från och med 1 juli efter vissa likvideringsgrunder samt med Albert Bonnier (innehavare Karl Otto Bonnier) och Nordiska Kompaniet (Josef Sachs) till nominellt 1.000.000 kr. vardera efter enahanda villkor som Åhlén & Holm. Sedermera 6 juli — samma dag generalpoststyrelsen utsände meddelandet till rikets postanstalter om obligationernas indragning — träffades nya avtal med de nämnda kommissionärerna om ytterligare försäljning, till Albert Bonnier och Åhlén & Holm av obligationer å vardera 1.000.000 kr. och till Nordiska Kompaniet å 500.000 kr. efter samma grunder som det tidigare avtalet.

På grund av förenämnda kontrakt omsattes av firman Åhlén & Holm obligationer å 3.000.000 kr., av firman Albert Bonnier obligationer å 2.000.000 kr. samt av Aktiebolaget Nordiska Kompaniet obligationer å 1.500.000 kr. Av dessa reserverades 80.000 st. å 4.000.000 kr. för de tre firmorna från och med 1 juli samt ytterligare 50.000 st. å 2.500.000 kr. från och med den 6 samma månad. Å berörda köp tillerkändes förmedlarna högsta fastställda provision eller 3 proc. Sedan så gott som alla mellanhavanden med övriga förmedlare genom slutlikvider reglerats, 1 augusti 1931, överlämnades från riksgäldskontoret till de favoriserade kommissionsfirmorna ytterligare obligationer å 2.200.000 kr., varav obligationer å 1.000.000 kr. till vardera av firmorna Albert Bonnier och Åhlén & Holm samt obligationer å 200.000 kr. till Aktiebolaget Nordiska Kompaniet. Provisionerna utgingo här till 1,5 proc.

De gynnade firmorna fritogos från avtalsenliga förpliktelser.

Statsrevisorerna konstatera vidare, att de favoriserade firmornas obligationer varken likviderats eller till dem utlämnats i enlighet med avtalens bestämmelser. Likviderna skedde i mindre belopp mot bekommande i varje särskilt fall av däremot svarande obligationsposter. Vid de tidpunkter då firmorna enligt avtal haft att fullgöra förut angivna dellikvider inbetaltes i förhållande till dessa likvider jämförelsevis obetydliga poster till riksgäldskontoret. Slutlikviderna fullgjordes först i slutet av juli 1932. Enligt avtalen voro de tre kommissionärerna skyldiga att erlägga ränta å oguldna belopp från och med 1 dec. 1931 efter samma räntesats, som tillämpades vid belåning av svenska statsobligationer på längre tid än tre månader. Då riksbankens ifrågavarande räntesats kom att överstiga 6 proc., medgavs dem emellertid efter hand, att nämnda ränta skulle utgöra maximiränta.

Börsspekulation i premieobligationer.

På riksgäldskontorets framställning upptogos 1931 års premieobligationer till notering å Stockholms börs från och med 31 aug. 1931. Riksgäldskontorets egen försäljning å dess kassaexpedition av 1931 års premieobligationer fortgick även under tiden 31 aug.—29 nov. 1931 till nominellt 103,750 kr., d. v. s. 50 kr. pr obligation, medan samtidigt obligationerna enligt officiella kurslistan å börsen noterades mellan 51 och 52 kr. och merendels över sistnämnda belopp.

"Vad angår obligationernas fördelning å de olika förmedlarna är att märka", sluta statsrevisorerna sitt sensationella betänkande i ämnet, "att, ehuru vederbörande inom riksgäldskontoret med de erfarenheter, som vid emissionen av 1923 års premielån vunnits i fråga om möjligheterna att med postverkets hjälp omsätta obligationer av ifrågavarande slag, haft skälig anledning att vänta det bästa resultat av postverkets medverkan vid den nya emissionen och ehuru denna medverkan kunnat i detta fall ske mot fördelaktigare villkor med avseende på provisionens storlek än beträfande de enskilda firmor som anlitats som förmedlare, man från riksgäldskontorets sida vidtagit den åtgärden att mot postverkets egen önskan fråntaga detsamma en avsevärd del av den postverket tilldelade obligationsposten och i stället ökat i ungefär motsvarande grad tilldelningen av obligationer åt berörda enskilda förmedlare. Detta förfarande måste revisorerna beteckna som anmärkningsvärt.

Vidare finna revisorerna det anmärkningsvärt, att vederbörande inom riksgäldskontoret icke gentemot berörda enskilda firmor upprätthållit de ingångna kontraktens föreskrifter i fråga om likvidernas fullgörande. Under det att övriga förmedlare avfordrats slutredovisning till omkring den 1 augusti 1931, hava de omtalade firmorna i strid mot kontraktens bestämmelser medgivits anstånd i ett par av fallen med större delen av hela likviden och i ett fall med omkring hälvten av densamma till inemot slutet av juni 1932.

Till slut bör framhållas, att berättigade erinringar kunna riktas mot de anordningar, som inom riksgäldskontoret träffats med avseende å bokföring och redovisning av riksgäldskontorets eget obligationsinnehav under emissionstiden."

*

Riksgäldsfullmäktige ha i avgivet yttrande sökt inför riksdagen rättfärdiga riksgäldskontorets emissionspolitik. Fullmäktiges sällsport torftiga försvar torde vara belysande för den anda, som numera flerstädes råder inom riksvårdande svenska institutioner. Favoriserandet av de judiska kommissionsfirmorna vid placeringen av det svenska statslånet var nödvändigt med hänsyn till tryggandet av lånets succés! Nåväl, att vederbörande i riksgäldskontoret tacksamt ihågkommits av de favoriserade finansherrarna, därom behöver ingen tvivla. Fullmäktige sticka för övrigt ej under stol med sitt missnöje över statsrevisorernas närgångenhet samt erinra dem om det opassande i att meddela upplysningar rörande riksgäldsfullmäktiges verksamhet, vilka "ej lämpligen böra offentliggöras". "Fullmäktiges låneprotokoll, där revisorerna hämtat vissa sakuppgifter, är ej avsett för offentligheten och åtnjuter fördenskull skydd enligt tryckfrihetsförordningen". Jo, man har förstått att gardera sig mot obehöriga blickar! Hemligstämpeln är ofta bra att ha. Men någon gång händer det, fatalt nog, att det geniala maskineriet vägrar fungera efter plan och beräkning — att en flik råkar lyftas av förlåten, som döljer det allra heligaste. Statsrevisorerna glömde för ett ögonblick konvenansen. Det gäller att se, om de bli återvalda. I varje fall böra vi vara dem tacksamma för att de — om ock med överskridande av sekretess och laglig befogenhet — djärvts blotta det judiskt-spekulativa skumraskspelet i svenska riksgäldskontoret. Deras avslöjanden tala sitt tydliga språk utan alla kommentarer.

Vi lova dock att återkomma till saken.

---

togs officiellt av sovjetregeringen, som gav en stor diplomatisk dinér och föranstaltade glansfulla fester till hennes ära. Den härvid utvecklade ceremonielen överträffade vida den glans och prakt som presterades vid kungens av Afghanistan besök i sovjetlandet. Röda armén bildade häck och överlämnade under högtidliga former gåvor till fru Kahn från New York. Det var också det minsta "proletariatets diktatur" kunde bestå sig i fråga om hyllningsgärd till det suveräna härskarväldet. — Nästa gång gäller kanske hyllningsfärden Kina!

Partiernas finanser

(Forts. fr. sid. 1).

fande samtliga partiers inkomster till valrörelsen. Undersökningen bör sålunda omfatta högerns, bondeförbundets, de frisinnades, de liberalas, socialdemokraternas, Kilbomskommunisternas och Sillénkommunisternas räkenskaper och valkassor. Under denna förutsättning vill jag gärna, därest förslag därom uppkommer, medverka till att en sådan kommer till stånd, varigenom fullständig klarhet bringas över hela detta område. Härigenom skall det bli möjligt erfara, huruvida här i landet valbidrag lämnats på sådant sätt, att de kunna befaras binda eller påverka partierna eller partiledarna, i regeringsställning eller riksdagen, eller eljest åstadkomma ett obehörigt inflytande".

Formuleringen av detta svar från herr Ekman, vilken ju måste anses synnerligen välunderrättad angående hithörande saker, tyder bestämt på, att finanssubsidier i stor utsträckning förekomma inom det nuvarande partisystemet. Den omständigheten, att partipressen knappast observerat hans förslag, än mindre ägnat det något intresse, utgör också ett tecken till att grund finnes för de insinuationer som däri framställts. De stämma även helt med de informationer, som av oss efterhand inhämtats liksom de observationer vi varit i tillfälle göra.

För den oförvillade delen av svenska folket måste det stå klart, att ett partisystem, som är hänvisat att leva på subsidier från Finansens Herrar, ej kan vara sunt och ej heller kvalificerat att rätt tillvarataga landets intressen — något som vår tids utveckling förövrigt klart visar. Därför måste full klarhet vinnas i hithörande angelägenheter, på det att de brister som vidlåda systemet må kunna avskaffas och den folkrepresentativa institutionen, grunden för den svenska statsmakten, återförlänas den auktoritet och det förtroende, som äro oundgängliga förutsättningar för en sund utveckling. Ett fortsättande på den inslagna vägen kan hastigt leda i fördärvet. De regleringar, som kunna och måste ske för åvägabringande av ett bättre tillstånd, få icke uppskjutas.

Det måste anses vara den svenska polismyndighetens plikt att efter vad som framkommit gå i författning om en till grunden gående objektiv undersökning av samtliga nuvarande svenska partiers finansiella förhållanden. Vi uppfordra fördenskull i en utbredd opinions namn Överståthållareämbetet för polisärenden i Stockholm att omedelbart vidtaga åtgärder i dylik riktning.

Judeväldet i socialdemokratien

En arbetarledares vittnesmål

I sammanhang med den roll socialdemokratin spelar i världspolitiken och nu särskilt i vårt land, där den placerat sig vid statsstyret, bör det vara av intresse att erinra sig ett märkligt uttalande av den kände österrikiske arbetare- och socialistledaren Engelbert Pernerstorper i Wiener "Volkstribune" april 1915.

"Vad jag här önskar göra", skrev Pernerstorper, "det är helt enkelt att karaktärisera en typ inom vårt parti, som har inflytelserika företrädare och som kan bliva rent av fördärvlig för partiet. Vilka äro väl de så att säga autoritära företrädarna för fosterlandslösheten och dennas outtröttliga förkunnare?

"En liten samling akademiker, vilka bilda en fast sluten krets, beredd att i avgörande ögonblick gripa partiregeringens tyglar och fungera som högsta dömande instans, den där avgör vad som är tvättäkta socialism. Men denna lilla krets består ej endast av akademiker utan därtill uteslutande av judar.

Och nu måste vi tyska socialdemokrater finna oss i, när sådana judar i inflytelserika ställningar med iver trakta efter att inge de tyska arbetarna avsmak för tyskheten. Denna verksamhet är icke blott skadlig för partiet utan också skymflig för tyska folket!

Den socialdemokratiske arbetaren står i ett intimt förhållande till sitt folk, ty endast inom detta kan han verka för socialismen. Arbetaren har ej endast en klass- och arbetarära, han har även en nationell ära. Det förstår också Danneberg (den dåtida judiske ledaren av österrikiska socialdemokratin) ganska väl, när det gäller den belgiska arbetarvärlden. Blott gentemot tyskarna förneka han och hans fosterlandslösa själsfränder den nationella äran. De ha överhuvud en livlig känsla för alla andra nationer än den tyska. Detta visar ett nästan obegripligt hat mot tyskheten.

Jag frågade vid ett tillfälle Danneberg, till vilken nation han räknade sig. Han svarade: 'Jag är kosmopolit.' Ett präktigt svar för ett logiskt huvud, som Danneberg ansåg sig vara. Varje människa är ett folkets barn. Men Danneberg vill icke vara tysk och inte heller bekänna sig som jude. Nej, själv är han ett 'blandat subjekt' och vill neddraga de tyska arbetarna på en lägre nivå."

Den gamle Pernerstorper blev omedelbart efter publicerandet av dessa rader oskadliggjord. Han tilläts ej mera att skriva i den parti-judiska pressen, ja överhuvud ej i någon press. Och dock uttalade Pernerstorper icke med tillräcklig skärpa sin uppriktiga mening. Hade han vetat vad som i dag över hela världen blivit av socialdemokratin — endast och allenast en leksak i judiska händer! — hade han sannolikt skrivit något helt annat. I varje fall giva hans ord i dag särskilt de ärliga människorna inom socialdemokratiska arbetarkåren en del att tänka på.

Moskva finansierade Spanienkuppen

Det senaste misslyckade kommunistiska upproret i Spanien, vilket krävde ett sextiotal människoliv och ett hundratal sårade, finansierades av Sovjetryssland. Spanska myndigheterna ha bevis för att sovjet ställt minst en miljon pund sterling till de revolutionäras förfogande för kuppens genomförande. De revolutionära hade sålunda beretts möjlighet anskaffa de modernaste vapen samt förfogade bl. a. över nya kulsprutor, revolvrar och bomber av nyaste konstruktion.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —.

Judendom o. kristendom

Ett väckelserop.
Kr. 1: 50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 3: —.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 FEBRUARI 1933

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

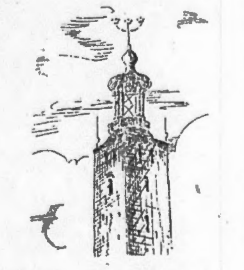

Vida Världen

Folklig själavård

Efter ett halvt århundrades hårda kamp är Svenska Folket äntligen Herre i eget hus; de forna bojorna brutna och förtryckarna, om ej helt avskaffade, så dock ställda åt sidan. Folket självt regerar — sig själv till glädje och lycka!

Inom själavården finna vi Folkets Självstyre förkroppsligat i den salomoniske Bonniers gestalt. Han företräder Folkets Vilja och tankar i press och litteratur på ett underbart sätt. För alla är det

sörjt. För kunglighet, hög och låg av alla kategorier, för arbetagivare och arbetare — för envars mentalitet.

Och duktiga hjälpare har Han förstått att ställa vid sin sida, bland dem ej att förglömma majoren i Kungliga Svenska Armén Gustaf Fredrik Achates Reutersvärd, vilken fått sig anförtrott att som verkställande i T. T. och Radiotjänst svara för nyhetsspisen till pressen samt för radiounderhållet i anpassning till Folkviljans krav. Att Herr Achates är väl skickad för uppgiften förstås redan därav, att han genom äktandet av den "utvalda" Elin Lamm förskaffat sig inblick i den Högre Visdomen. I utövandet av kallet lyder han förövrigt troget de lagar som utgå från själavårdens Översteprästvid Sveavägen samt — vad utlandet beträffar — från Översteprästerna i "Das grosse Vaterland" Wolff, Mosse och Ullstein, vilka i likhet med vår egen Överstepräst tillhör den Vise Salomos stam.

Svenska Folket kan ej vara nog tacksamt mot de ädla varelser, som av ren oegennytta offra sig för dess själsliga välfärd.

*

Morgonbladets idol och Capitoliumgässen

Det judisk-religiösa organet Svenska Morgonbladet uttalade nyligen sitt djupa beklagande av att antisemitismen urartat därhän, att "Tysklands mest lysande vetenskapsman, professor Einstein, förklarat sig ämna bosätta sig i Amerika för att undkomma hetsen mot sina stamfränder judarna". Bladet borde eljest veta, att glorian kring den "vetenskaplige" trollkarlen Einstein numera helt skingrats och att de tyska vetenskapsmännen alls icke erkänna honom som sin gelike, sedan hemligheten i hans vetenskap avslöjats. Karaktäristiken "Tysklands mest lysande vetenskapsman" håller alltså knappast.

Inte heller i Amerika tyckes man emellertid vara vidare trakterad av att få ta emot "det vetenskapliga geniet" — i värsta fall får väl Morgonbladet, d. v. s. Bonniers Sverige, bjuda honom välkommen. De amerikanska kvinnoorganisationerna ha nämligen utvecklat en livlig verksamhet för att söka förmå regeringen att vägra honom inresetillstånd, detta framför allt på grund av hans kända kommunistiska sympatier och moderna åsikter. Men professorn tar saken lugnt — han känner rasfrändernas inflytande i U. S. A. De protesterande kvinnorganisationerna sände han en chevaleresk förklaring, vari det bl. a. hette:

"Jag har ännu aldrig från det täcka könets sida mött ett så energiskt avvisande av varje närmande. Har det dock hänt någon gång, så har det ej varit från så många på en gång. Men ha de inte rätt dessa vaksamma medborgarinnor? Varför skall man också inbjuda en människa som äter hårdkokta kapitalister med samma aptit och behag som odjuret Minotairus på Kreta en gång åt läckra grekiska flickor och som till på köpet är nog gemen att avvisa varje krig med undantag för det oundvikliga mellan man och hustru? Amerikanare! Lyssna därför till edra kloka, patriotiska kvinnor och tänk på, att också det mäktiga Roms Capitolium en gång räddades genom att dess trofasta gäss pratade."

Ja, så talar Morgonbladets vetenskapliga idol! Vi kunna livligt föreställa oss, hur Herrarna i bladet måste sentera visdomsorden. Men hur kom det sig, att de så älskvärt översågo med de Einsteinska ras- och själsfrändernas "befrielseverk" i Ryssland? Ännu hördes ingen protest på allvar mot mördandet av kristna i detta land — de under revolutionen mördade skola dock uppgå till ca. 10 millioner! Man låtsade aldrig om judarnas roll i denna människoslakt. För Morgonbladet var naturligtvis detta mördande jämförelsevis tolerabelt, då det skedde på "utvalda" folkets befallning — till Jahvegudens ära!

*

När Stockholms Sossepampar räddade Revolutionen

Det naturligtvis mycket välunderrättade Bonniers Nyheter lämnar en intressant skildring av det historiska möte som ägde rum mellan våra svenska socialistkoryféer och Lenins bolsjevikfölje vid uppehållet i Stockholm på resan till Ryssland för revolutionens genomförande.

Vid sin ankomst till Stockholms Central fredagen den 13 april 1917 kl. 10 f. m. mötte förutom alla de i huvudstaden församlade ryska socialdemokraterna dåv. borgmästaren Lindhagen, Fredrik Ström och Ture Nerman. Sedan resenärerna installerats å Hotell Regina hölls där en konferens, varvid de aktuella revolutionära spörsmålen diskuterades. Bland de närvarande förmärktes å svensk sida Hjalmar Branting, nuv. försvarsministern Wennerström (bekant bl. a. som författare av tillägget i det socialdemokratiska militärprogrammet: "Avrustningen är det väsentliga, som med all kraft skall eftersträvas"), vidare Z. Höglund (som 1907 skrev: "Vi socialister äro inga tolstoyanska fredsfjantar som gråta en skvätt vid varje tal om blodsutgjutelse"), skönhetsrådet Ström, Ture Nerman m. fl. tappra kämpar för proletariatets sak. På den ryska märktes förutom Lenin själv särskilt judarna Sinovjev-Apfelbaum och Radek-Sobelsohn, ett par av de mest ökända bödlarna från det stora judiska blodbadet å kristna i Ryssland.

Resenärerna hade emellertid råkat i en liten förlägenhet — reskassan var slut. Medan förhandlingarna pågingo, tog plötsligt Radek-Sobelsohn ordet och yttrade följande till de svenska socialisterna: "Kan ni låna ryska revolutionen 2,000 kronor?" Judens påpasslighet förnekar sig då aldrig! Enligt vad skönhetsrådet Ström upplyst framställde han sin begäran på ett särdeles humoristiskt sätt — vilket väl får tolkas så att situationen kanske ej var fullt så prekär som juden ville göra troligt. Enbart Warburgska bankirfirman hade ju satsat 200 miljoner på revolutionens förberedande. Men några extra tusenlappar tas naturligtvis alltid gärna emot!

Och tusenlapparna anskaffades också i en hast. Inte fick Bolsjevikrevolutionen förolyckas för futtiga 2,000 kronor! Varifrån man skaffade dem, berättar dock ej Bonniers husorgan, — finkänsligt nog — så intressant det vore att ta veta det. Men Wennerström, Ström, Höglund, Nerman & Consorters kunde i varje fall leva i den lyckliga föreställningen att ha räddat Ryska Revolutionen.

*

Fram för Internationalen!

De socialistiska internationalernas roll i arbetet för Israels "tusenåriga rike" illustreras av vidstående bild hämtad ur en tysk publikation. Formellt avser ju

den proletära internationalismen arbetarnas i alla länder frigörelse ur kapitalets bojor — reelt det "utvalda" folkets upphöjelse å Världstronen.

"Arbetareinternationalerna" föra också en förtvivlad kamp mot den kapitalism, som råkar befinna sig i de "ogudaktigas" (icke-judarnas) händer, medan den som hör hemma hos det "utvalda" folket på allt sätt skyddas och gynnas. På somliga håll övertar man de "ogudaktigas" kapital medels blodig revolution — såsom senast i Ryssland — annorstädes nöjer man sig med att expropiera på laglig väg, "socialisera" etc. — såsom i Sverige m. fl. länder. Alltid med välvilligt stöd av "övre" brödraskapet, bröderna i de Fria Murarnas heliga samfund.

Det är alltså förklarligt, att de socialistiska internationalerna utåt presentera sig som judarnas beskyddare par préférence, såsom framför allt brukar ske vid politiska valtillfällen samt när tendenser till antisemitism uppenbara sig.

*

Ljusets symbol

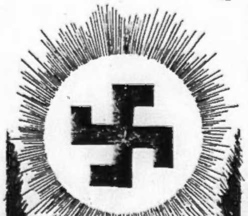

Medan de fem- och sexuddiga stjärnorna symbolisera judendomens bolsjevikiska och frimuriska världssträvanden i mörkret, är solkorset sedan äldsta tider symbolen för de ariska folkens kamp i ljuset. Det är alltså endast naturligt att solkorset eller som det kallats hakkorset är hatat och fruktat av judarna och den i deras sold stående svenska dagspressen, vilken överlag betecknar ljusets symbol som kännetecknet på all slags uselhet, ondska och oförstånd.

Men ljusets kämpar böja sig ej för dvärjalåten, som möter från mörkrets makter, vetande att blott ljuset kan bringa en sjuk värld i tillfrisknande.

Uppvaknande i England

Den judiska tidningen "Die Zeit" berättar, att den judiska befolkningen i Manchester är ohyggligt uppskakad av "den råa agitation som bedrives av antisemitiska organisationer, till väsentlig del bestående av yngre element". "Manchester Daily Dispatch" rapporterar: "Under de senaste två veckorna ha många välkända judiska ledare, däribland två magistratspersoner, blivit grovt förolämpade. Lappar med antisemitisk text hade klistrats på deras hus och ämbetslokaler. En av de förnämsta judarna mottog på sin högtidsdag ett förolämpande brev. Lappar med förnärmande text hade även klistrats på ryggen på framstående medlemmar av börsen."

*

Frimurarpresidentens val

Den nyvalde amerikanske presidenten Franklin Roosevelt är frimurare, medlem av Hollandlogen n:r 8 i New York. Han är avlägsen släkting till den 1919 avlidne presidenten Theodor Roosevelt, vilken även var frimurare och förutom medlemskapet i sin egen loge var hedersledamot av logen Rienzi i Rom, upplyser "Katolische Korrespondenz" n:r 128.

Den nyvalde presidenten var ställföreträdande marinsekreterare i Wilsons kabinett, som med sina "14 punkter" bragt så mycken olycka över Europa och om vilken man vet att han i högsta grad var beroende av frimurarna. Under dessa omständigheter är den hänförelse förståelig, som gripit alla frimurare över att att Amerikas viktigaste post nu innehas av en logeman. Man får ej glömma, att Amerika räknar fyra miljoner organiserade frimurare, vilka med alla sina dotter- och brodersällskap ryckt in för Roosevelts kandidatur och utvecklat en enorm propaganda för honom. Härtill kommer massan av organisationer, som äro beroende av frimureriet, bland vilka räknas de judiska frimurarnas välgörenhetssällskap, resande gesällerna, som enbart i Amerika omfatta två miljoner medlemmar, samt ett stort antal föreningar, medelbart eller omedelbart avhängiga av logerna.

Hela denna väldiga valapparat stod till Franklin Roosevelts förfogande, vilken dessutom eftertryckligt stöddes av det samlade alkoholkapitalet på grund av sitt i valprogrammet givna löfte att inträda för restriktionslagens hävande. När man känner allt detta, förstår man hemligheten med Roosevelts stora valseger. Icke-frimuraren Hoover föll för logebrodern Roosevelt. Därest logerna i Europa i framtiden visa sig i stånd att öka sin effektivitet, vet man varifrån det kommer.

*

Canadensarnas försvarskamp

Canada har under senare åren varit utsatt för en judeinvastion och -expansion, som också där aktualiserat judefrågan. I Montreal utger Menardbolaget tre antisemiska tidningar å franska, "Le Miroir" "Le Goglu" och "Chameau", av vilka den förstnämnda utkommer 32-sidig och 5-spaltig. Den ingalunda betydelselösa presskoncernen utgör ett svårt aber för judarna i Canada, vilka gått till motaktion, för att få tidningarna stoppade.

En judisk köpman framställde krav i dylik riktning inför domstolen. Domaren ställde sig välvillig i sak, men beklagade att lagen ej medgav tidningarnas beslagtagande. I ett memorandum klandrade han skarpt den "fredsförstörande antisemitismen". Med stöd av detta memorandum är det nu meningen att söka förmå kongressen att utfärda en tvångslag som förbjuder antisemitism. Någon utsikt att lyckas härutinnan lär dock ej förefinnas. Judepressen gör emellertid gällande, att i stort sett samma lagar gälla för Canada som England, där all antisemitism är undertryckt. Den antisemitiska tidningstrion i Montreal fortsätter med oförminskad iver kampen för canadensiska befolkningens upplysande.

*

II internationalen till skydd för Argentinas judar

Kampen mot kommunismen i Argentina artar sig alltmera till en försvarskamp också mot judendomen, meddelas till judetidningarna i New York. Socialisterna i kammaren beklagade sig över att judar varje natt överföllos, särskilt i kinolokalerna, och att de fascistiska bladen föra ett utmanande språk mot judarna. En judisk deputation hänvände sig till inrikesministern med begäran om skydd för trosförvanterna. Svaret blev naturligtvis tillmötesgående.

*

Schleicher — judarnas gunstling

Hemlighetsfullheten kring generalenrikskanslern von Schleicher börjar skingras. På sista tiden har rapporterats, att de internationella kapitalisterna i allt större utsträckning återskänka Tyskland sitt förtroende, vilket bl. a. kommit till uttryck i kapitalets återinvandring. Betecknande är ett nyligen publicerat uttalande i de engelska judarnas officiella organ "Jewish Chronicle", vari general von Schleichers utnämning till rikskanler entusiastiskt lovordas:

"Judendomens ledare se med förtroende på Schleichers fasta hand, som skall framtvinga respekt för lag och ordning och som åsyftar att undertrycka den antisemitiska agitationen. von Schleicher har aldrig uttalat sig i antisemitisk anda, tvärtom har han upprepade gånger betonat, att han anser den antisemitiska

agitationen skadlig för Tyskland. Nyligen förklarade han för en pressrepresentant, att han betraktade antisemitismen som höjdpunkten av oförnuft."

"Världsjudendomen är alltså enig beträffande herr von Schleichers värde som tysk rikskansler", kommenterar Hitlers organ "Völkischer Beobachter". "Vi erinra oss vid detta tillfälle, att också förre rikskanslern, under vilkens regeringstid Tyskland råkade allt djupare i elände, vid sitt tillträde hyllades med välkomsthälsningar av den judiska pressen. Så mycket mer utgör detta judiska beröm för den nye rikskanslern en anledning att med största misstroende betrakta von Schleichers verksamhet".

I ett senare nummer återger "Völkischer Beobachter" ett nytt uttalande ur "Jewish Chronicle", vilket fällts av tjänstemannen i föreningen för tyska stadsmedborgare av judisk tro dr. Alfred Hirschberg: "Det synes som om man äntligen har lyckats finna en bred front för alla anständiga och förnuftiga människor. Rikskanslern general von Schleichers program är det tyska judiska samfundets program."

*

Kulturblomster

Paris har uppfunnit en ny dans, som beräknas skola göra sitt segertåg genom världen. Denna gång har man varken tagit björnen eller Söderhavets öbor till förebild utan Ishavets pinguin. Dansmästarna ha sökt efterlikna dessas vaggande gång. Musiken påminner om Rumba-rytmen och fotrörelserna om charleston. Något för vår kultursocietet!

*

Antisemitism också i Antwerpen

Enligt "Jewish Chronicle", London, har på Antverpens torg stora plakat uppsatts, vari befolkningen uppmanas att ej verkställa några inköp hos judiska affärsmän. Bladet konstaterar, att det är första gången en dylik propaganda förekommit i Antverpen.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 3 (248) ONSDAGEN DEN 1 MARS 1933 ÅRG. 9

Respekt för rikets författning!

Monopolen i strid mot grundlagen

En av de vägar, varå det världserövrande Juda främst söker förverkliga folkens underkastelse, utplundring och förslavande under sin spira, är de ekonomiska monopolen. I Sions Vises protokoll 5 heter det: "För att kapitalet skall kunna verka utan hinder, är det nödvändigt att erhålla frihet för monopol i handel och industri, något som redan genomdrives av en osynlig hand i alla världsdelar", och i protokoll 6 yttras: "Snart skola vi organisera enorma monopol-reservoarer för kolossala rikedomar, av vilka t. o. m. de största gojimförmögenheterna skola vara så beroende, att de tillsammans med staternas kredit drunkna däri dagen efter den politiska katastrofen".

De män, som en gång lade grunden för Sveriges nu gällande författning, voro kloka nog att inse vådorna för landet av monopolbildningar inom det ekonomiska livet och läto i grundlagen inskriva bestämmelser, vilka lade hinder i vägen för bildandet av dylika. Så är stadgat i Regeringsformen paragraf 60: "Ej heller må Konungen statens inkomster förpakta eller till vinning för sig och kronan eller enskilda personer och korporationer några monopolier fastställa". Grundlagens förbud mot monopolbildning är alltså så tydligt avfattat, att någon tvekan rörande dess mening aldrig kunnat råda. Men det judiska programmet föreskriver monopolbildning såsom något ur vederbörandes synpunkt högst önskvärt, och därför sattes för vårt lands vidkommande den alltfort bestående grundlagsbestämmelsen utan vidare ur gällande kraft. Och tjänstvilliga vetenskapsmän saknades ej, vilka på beställning förklarade lagbrottet såsom "fullt lagligt".

*

I strid mot rikets författning instiftades, som vi veta, på initiativ av judisk-storfinansiella kretsar de "halvstatliga" Sprit- och Tobaksmonopolen, vilkas laglösa, korrumperande verksamhet till skada för land och folk numera är tillräckligt känd för att närmare behöva behandlas. Den efter ett intensivt motstånd från folkrepresentationens sida omsider tillsatta Monopolkontrollutredningen bragte sensationella upptäckter i dagen, bl. a. att hundratals miljoner kronor statsmedel försvunnit otillåtna vägar. Betänkandet fick aldrig framläggas för riksdagen utan uppdansmusslades av finansminister Wohlin i Lindmanska regeringen. Den omständigheten, att de båda monopolcheferna, kapten Wallenberg och doktor Bratt, nödgades frånträda sina chefsposter, vittnade dock om hur sjuk saken i själva verket var. Den sistnämnde vågade ej ens stanna kvar i riket utan fann för gott att rymma landet och bosätta sig i Paris. Det rörde sig här om en organiserad utplundring av svenska folket i jättestil. Inte nog med att varorna från de till namnet statliga men till gagnet privatfinansiella monopolen väsentligt fördyrats och till kvaliteten försämrats, man hade därtill bestulit vårt folk på hundratals miljoner, vilka skolat inlevereras till svenska staten.

Hur var det möjligt, att något sådant kunnat försiggå? Riksdagen hade ju kontrollen över "statsmonopolen"! Ja, formellt men ej reellt. För det första hade monopolens storfinansiella skapare förstått att ge dem en sådan sammansatt karaktär, att de betraktades och behandlades som statliga, när så passade, och som privata, när så passade. För det andra var kontrollen från begynnelsen så ordnad, att någon effektiv sådan från riksdagens sida var utesluten. De utsedda särskilda monopolrevisorerna voro uteslutande en proformaakt. Herrar Bernhard Eriksson och Kvarnzelius sågo älskvärt genom fingrarna med spritfinansherrarnas laglösa transaktioner. Och med en iver som hade det gällt ett attentat mot folkrepresentationens heligaste rättigheter tillbakavisades varje försök att briga statsmonopolens verksamhet under riksdagsrevisionen. Nej, då voro monopolen ej längre statliga utan helt privata företag, vilkas förehavanden riksdagen ej hade att befatta sig med! Direktör Lithander har emellertid till årets riksdag återkommit med sitt gamla krav, att riksdagens revisorer skola vara berättigade taga del av Sprit- och Tobaksmonopolens räkenskaper.

Den allvarligaste sidan av dessa "statsmonopols" verksamhet är dock, att den härskande judiska storfinansen genom dem beretts tillfälle i system genomföra det politiska livets korrumpering i vårt land. Som betecknande kan erinras om, hur den allmänna uppmärksamheten inom och utom riksdagen vid olika tillfällen orienterats om svindlerierna inom Spritmonopolet, men det stora flertalet riksdagsmän motsatte sig in i det sista varje förslag om undersökning av de allom uppenbara missförhållandena. Storfinansen i Spritmonopolet hade varit så omtänksam att genom ekonomiska förmåner binda ett stort antal folkrepresentanter vid regimen, och dessa ville ej genom en utredning riskera förlusten av sina pekuniära fördelar, vilket de fruktade i händelse av en undersökning. Det har konstaterats, att en stor del av de riksdagsmän, vilka vid alla tillfällen motsatt sig en undersökning, åtnjuta direkt favör av den rådande regimen i form av avlöningar och arvoden. Man hälsar därför med tillfredsställelse, att direktör Lithander i sin till årets riksdag ingivna motion yrkat beslut med grundlagsändring i sådan riktning, att "riksdagens ledamöter icke böra beklädas med avlönade uppdrag inom de av riksdagen tillskapade monopolen, d. v. s. aktiebolaget Svenska Tobaksmonopolet och aktiebolaget Vin- och Spritcentralen eller något som helst annat därmed jämförligt hel- och halvstatligt monopol, som av riksdagen beslutats eller kan komma att beslutas". "Ett motsatt förhållande, d. v. s. en riksdagsmans större eller mindre inkomstberoende av ett dylikt under riksdagen sorterande eller för sin tillkomst och fortbestånd av riksdagen beroende monopol, måste", heter det vidare, "anses strida mot önskvärd ordning och obundenhet vid besluts fattande rörande dessa organisationer".

*

Med dessa offentligt omvittnade och från allmänhetens sida skarpt kritiserade erfarenheter för ögonen hade kunnat förväntas, att riksdagen åtminstone skulle undvika ett fortsättande å den inslagna vägen med lagstridiga monopol. Men nej! Finansministern i den sittande marxistiska regeringen har tillkännagivit, att han har för avsikt att begåva svenska folket med ännu ett monopol — ett kaffemonopol. Det nya monopolet presenteras naturligtvis som en folklig och social instiftelse till folkets nytta och statsekonomiens förbättrande, men i realiteten rör det sig om ett nytt judiskt instrument till svenska folkets utplundring och den svenska företagsamhetens utplånande. Arbetarmassorna lockas med på planen under föregivande, att det gäller en åtgärd i socialiserande riktning — den gamla vanliga finten; medan de marxistiska ledarnas sympati vinnes genom förespeglande av nya personliga förmåner i samband med monopolets upprättande. Man fick vidare veta, att en kunglig kommitté tillsatts, bestående av bolsjevik- och judevännen Felix Hamrin och monopolspecialisten juden Moritz Marcus. Den i Sionsprotokollen ovan omnämnda "osynliga" handen är här således fullt synlig — förmodligen anser man sig ej längre behöva hålla så strängt på osynligheten av den styrande handen. Marxismen sitter ju själv i regeringshögsätet! Med största sannolikhet har herr Hamrin på förhand utlovats chefsposten i det blivande "kaffemonopolet".

Skall svenska folket finna sig också i denna utmaning att påtvingas ett nytt olagligt monopol till medborgarnas utplundring och finansherrarnas och politikernas riktande? Vi vilja ej tro det. Erfarenheterna från de hittillsvarande "statsmonopolen" ge ingen anledning att tolerera ett fortsättande på stråten. Må opinionen i landet ge vederbörande i regering och riksdag ett klart besked i denna sak!

Befriaren

År 1889 föddes Adolf Hitler i den lilla österrikiska gränsstaden Branau vid Inn. Hans fader var av en fattig tysk bondesläkt och hade som trettonårig kommit till Wien, där han blev skomakare; hade emellertid en stark vilja, ville framåt i livet; arbetade, studerade och blev slutligen tulltjänsteman; återvände på äldre dagar till sina fäders yrke: köpte ett stycke jord och blev lantbrukare. Offrade sin sista slant för att ge sonen Adolf en god utbildning. Denne studerade i realskolan; men ville bli konstnär, drömde om konstakademien. Plötsligt dog fadern och kort därpå även modern. Den unge Adolf — knappt mer än pojke — stod ensam i världen utan pengar och utan avslutad utbildning.

Han for till Wien. Att vinna inträde i konstakademien var dock ej möjligt: därtill fordrades akademisk examen. Han blev då byggnadsarbetare i förhoppning att kunna avancera till arkitekt. Kom som arbetare i beröring med socialdemokratiska organisationer, började studera marxistisk och all slags politisk litteratur. Förstod snart — vad som blev hans hela livsinställning — att marxismen är en pest, som fördärvar och ruinerar mänskligheten. Förstod också vilka som äro marxismens upphov: judarna. Förstod att marxismen — liksom den av judarna ledda internationella storfinansen och parlamentarismen — i verkligheten endast är ett medel i judarnas hand att bringa alla världens folk i slaveri under sig. Började hysa ett dödligt hat mot judarna. Dessa å sin sida hatade och förföljde honom redan vid denna tid. Adolf Hitler var ofta utan arbete och måste lida hunger. Vid ett tillfälle försökte de judiska socialdemokraterna döda honom.

1912 lämnade Hitler det förhatliga, av judarna behärskade Wien. Begav sig till München och blev konstnär. Levde av inkomsten från sina sålda teckningar samt av tillfälligt arbete. Fortsatte studera och kände sig lycklig: han var äntligen på äkta tysk mark, återförenad med den tyska hembygden.

Så bröt kriget ut. Hitler gick med som frivillig i ett bajerskt regemente. Uppehöll sig under alla krigsåren i första stridslinjen. Avböjde befordran, förblev hela tiden enkel soldat. Tjänstgjorde ofta som frivillig order- och rapportförare — gick mitt i kulregnet, alltid med döden i ögat, över de förödda slagfälten för att överbringa order och rapporter. Blev svårt sårad. Återvände, ännu ej fullt återställd, till sitt regemente. Blev i oktober 1918 vid Ypern gasförgiftad och hade så när blivit helt blind. Återfick emellertid synen. Sändes till ett lasarett i Pommern: och erfor här den ohyggliga underrättelsen om det judisk-marxistiska förräderiet den 9 november 1918. Han beslöt nu att bli politiker och att sätta in alla sina krafter på sitt tyska fäderneslands räddning.

Hitler kom tillbaka till München. Upplevde där sovjet-judarnas skräckdiktatur. Dömdes till döden för sitt

(Forts. å sid. 7.)

Trons makt

Sanningen rörande förhållandena i tiden börjar bryta igenom. Möjlighet har skapats för gemene man att skåda in i helgedomen, som tidigare förbehållits det lilla utvalda fåtalet — att skåda händelsernas gång sådan den i verkligheten gestaltas. Åtskilliga av dem som nyss gingo i blindhet men som blivit seende visa dock tecken till misströstan. De säga: Vad vi aldrig kunnat föreställa oss är verkligen sanning; men vi kunna ej se någon möjlighet att komma ur det elände, vari en förrädisk folk- och statsledning sedan lång tid tillbaka fört vårt arma folk. Det är för sent! Utvecklingen må ha sin gång, vi kunna i alla fall intet göra.

Detta betraktelsesätt är falskt. Så länge det finns liv, finns det hopp; i nödens stund är hjälpen närmast. Anledning till misströstan ges ej heller i dag. I verkligheten är den dådlösa misströstan vår värsta fiende, medan vår styrka är tron och hoppet. Tron har i tider som varit försatt berg, och den kan det än i dag! Behöver någon tvivla därpå? Vi göra det icke. När vi för åtta år sedan startade detta folkliga upplysningsorgan, var det ej många som togo vårt uppsåt på allvar. Man ställde sig mestadels skeptisk, där man ej hånade en sådan verklighetsfrämmande idealism, som Nationen gjorde sig till talesman för. Vår oerfarenhet beredde oss otroliga svårigheter. Men vi veko ej — vi trodde! Och i dag, efter åtta års arbete, veta vi, att tusenden, ja tiotusenden dela vår tro. Detta exempel i all sin ringhet är ett vittnesbörd om trons makt!

Ett vittnesbörd om trons makt, i jämförelse varmed alla andra i vår tid rent av försvinna, ger oss det tyska folket. Efter det förödande världskriget och revolutionen tedde sig situationen där för ett vanligt mänskligt omdöme som hopplös. Den revolutionära judendomen hade i förening med Kristi falska ställföreträdare på jorden, påven i Rom, lagt Tyskland i spillror. Men där fanns en man, som var nog djärv att våga tro på sitt fosterlands återuppstående ur förödelsen. Varje "praktiskt lagd" människa utdömde honom som en verklighetsfrämmande drömmare, en fantast. Men han trodde! Tillsammans med sex lika verklighetsfrämmande landsmän bildade han ett politiskt parti med syfte att rädda fosterlandet. Ack, hur måste icke de mäktiga inom världsfinansen och -politiken ha skrattat, om de hört talas om den dristige obetydlige mannen utan en pfennig på fickan, som åtog sig uppgiften att återuppbygga det med alla teknikens medel förstörda Tyskland!

Men med sina sex man och sina båda tomma händer framskapade Adolf Hitler på halvtannat årtionde en armé av likasinnade å mer än tiotalet miljoner, beredda att gå i döden för sin ledare och hans höga ideal. Och på uppfordran av denna andens miljonarmé såg sig tyska rikets president för en månad sedan föranlåten tillerbjuda honom posten som högst maktbetrodd ledare av tyska folkets öden. Världen kunde ej fatta det skedda. Vad som skett var ett under. Men ack, naturen och verkligheten äro fulla av under. Här rörde det sig om ett trons under! Hitler hade den starka tron. Han var övertygad om det sanna och rätta i sin åskådning — han trodde! Och hans heliga tro övervann alla hinder som funnos och som restes i hans väg. Han svek ej i de svåraste situationer utan förblev sitt höga ideal trogen — som en sann kristen kämpe. Och segrade!

Situationen bland världens kulturfolk är i stort sett likartad. De förhållanden och svårigheter, dessa konfronteras med, äro allestädes väsentligt desamma, om också formerna variera. Alla folk se sig i större eller mindre grad ställda inför enahanda problem. Intet kan undgå att ta ställning till dem. Vilja de fortbestå som suveräna nationer, måste de på allvar ta itu med problemen samt undanrödja sjukdomsorsakerna i samhällena, så att dessa åter må varda friska och kunna fortleva. Den renodlade materialismen har lidit skeppsbrott och bragt mänskligheten till yttersta gränsen av olycka och lidande. Dess fjasko är allom uppenbart. Blott de djärva tankarna och tron på ett bättre tillstånd kunna bringa räddning. För pessimism och dådlöshet finns ej plats. Tiden är nu åter kommen för tron — tron, som försätter berg! Här finna alla de krafter, som äro besjälade av den heliga viljan, i Adolf Hitlers personliga verk ett föredöme av högsta valör.

Den troskamp, som nu utkämpas bland folken, påminner i flera avseenden om den som för tre århundraden sedan fördes av Gustaf II Adolf på Tysklands jord. Det gällde då liksom nu folkens andliga frihet. Den gången hotade det katolska Rom. Vår store konung beseglade med sitt blod å Lützens slagfält segern över den övermäktige fienden och räddade Europa. I dag hotar i första rummet Juda. Må samma trosvissa Gustaf Adolfs anda besjäla oss i den strid för kristen tro och livsåskådning, för Sveriges frihet och ära, som nu förestår i vårt land!

PRESSKONSERTEN

Judeinflytandet i svenska pressen

I en artikel, "Till den politiska lögnens och pressens sociologi", införd i *Västsvenska Dagbladet* (n.) påtalar dr *Malte Welin* den under judiska inflytelser stående svenska pressens lögn- och hetskampanj mot det nationella Tyskland. Förf., som nyligen hemkommit från ett besök i Berlin, skildrar den förstämning som den våldsamma antityska presshetsen i Sverige där åstadkommit, vilken man har så mycket svårare att förstå i betraktande av de sedan gammalt bestående banden av vänskaps- och gemensamhetsintressen mellan de båda besläktade folken. Men saken har sin förklaring: svenska pressen av i dag lyder under judiska storkapitalistiska intressen och det är dessa och icke den sanna folkmeningen som kommer till uttryck i den bedrivna hetsen mot det nationella Tyskland:

När det gäller de stora av judarna ägda tidningarna såsom Dagens Nyheter och andra är denna iver att beljuga och smutskasta nationalsocialismen naturlig, eftersom nationalsocialismens seger betyder att judarnas makt är slut. Alla de mot nationalsocialismen fientliga meddelanden, som stå att läsa även i icke direkt judeägda svenska tidningar, äro antingen klipp ur Stockholms judeorgan eller stamma från Tidningarnas Telegrambyrå, som intet annat är än Stockholmsfilialen av det judiska pressmonopol, som behärskar hela världen och vars tyska filial heter Wolffs byrå. Från denna judiska Berlinfilial eller från de stora tidningskoncerner, Ullstein och Mosse — vilka motsvara den Bonnierska tidningstrusten i Stockholm och således äro naturliga fiender till allt som går emot judisk storkapitalism och internationell liberalism — hämtar Tidningarnas Telegrambyrå alla sina uppgifter om det nationella Tyskland. På denna väg spridas till hela svenska pressen sådana lögner rörande den nationalsocialistiska rörelsen, som de tyska judetidningarna själva ej våga publicera. Att Socialdemokraten och övriga marxistorgan anse även de mest gemena medel tillåtna, när det gäller att bekämpa marxismens numera enda framgångsrike motståndare, är självklart. Däremot skulle man tro, att Nya Dagligt Allehanda med sympati skulle bedöma en antimarxistisk rörelse, som har möjlighet att rädda Västerlandet från att dela Rysslands öde. Men i stället får man se Nya Dagligt Allehanda använda om möjligt ännu simplare och smutsigare medel än bolsjeviktidningarna för att smutskasta och förlöjliga bolsjevismens enda utsiktsrike bekämpare. Det är uppenbart, att även Nya Dagligt Allehanda (Wallenbergs organ. Red. anm.) är så beroende av de judiska makterna, att tidningen först måste tjäna dessa i deras försvarskamp mot den nationella rörelse, som allvarligt hotar judarnas maktställning.

Den okunnighet rörande tyska förhållanden, som kommer till uttryck i den svenska pressen är oerhörd. Det finnes tidningsredaktioner, där man utan samvetsbetänkligheter sätter sig till doms över Hitler och hans män utan att ha läst en tysk tidning. Och där man är hjälpligt kunnig i språket nöjer man sig med "Prager Presse"; det tjekoslovakiska, mot Tyskland fientliga utrikesdepartementets organ, som gratis tillsändes svenska tidningar för att tjäna den panslaviska politikens intressen. I huru hög grad svenska tidningar lika okritiskt förnedra sig till drängar åt den tjekiska fiendskapen mot våra tyska stamfränder som till tjänare åt den judiska rovkapitalismen mot nationalsocialismen framgår därav, att man kan få se den tjekiska tidningens ledande artiklar översatta och införda såsom ledande artiklar även i ansedda svenska tidningar. De ledande svenska tidningarna, även de s. k. nationella, hämta stoffet till omdömena om vårt germanska broderfolks kamp för sin existens enbart från de stora judisk-kapitalistiska "världsbladen" Berliner Tageblatt, Vossische Zeitung, Frankfurter Zeitung etc.

En hälsosam betraktelse för de "fria" Herrarna i Ljunglunds Publicistklubb!

Bolsjevikfaran

Generalmajoren *Erik Söderhjelm* behandlar i en publikation, "Respekt för samhället". den hotande bolsjevikiska faran. Man börjar mera allmänt förstå, att de revolutionära förehavandena ej äro fullt så oskyldiga till sin natur som Bonniers tidningspress vill låta påskina. Generalmajor S. skriver:

Innevarande års händelser ha visat, att bolsjevikfaran uppenbarligen existerar i större utsträckning än man på de flesta håll tänkt sig. De ha också ådagalagt, att den röda ledningen är enhetlig och arbetar efter bestämda taktiska linjer.

De socialistiska ledarna söka bevisa riktigheten av sin optimistiska uppfattning genom att hänvisa till de kommunistiska partiernas splittring och relativt svaga numerär. I själva verket betyder detta alls ingenting. En röd samhällsomstörtare ändrar icke beskaffenhet, även om han finner opportunt att låta inskriva sig i det stora moderpartiet, och, i samma ögonblick som ett lämpligt tillfälle verkligen skulle yppa sig att på någon ort förverkliga den röda diktaturen, förlora partigränserna här ute till vänster all betydelse. Engbergare, Höglundare, Kilbommar, Sillénare och allt vad de heta skulle löpa samman i broderlig förening med de eljest så bekämpade syndikalisterna. Till höger om denna röda enhetsfront har man att räkna med ett brett, rent passivt skikt, som icke kommer att deklarera sin ställning, förrän striden fortgått så långt, att den lämnat klarhet om, vem makten kommer att tillfalla. Men var gränsen kommer att gå mellan detta skikt och samhällets verkliga bundsförvanter bland socialdemokraterna, det vet inte herr Hansson och ingen annan heller.

Trots den påfallande likgiltighet våra myndigheter enligt gammal vana visa för ryska förehavanden i Sverige, vet man, att den kommunistiska cellbyggnaden pågår med iver och målmedvetenhet över hela landet. Man vet, att vapen finnas till ett betydande antal och att ryska pengar ställts tillförfogande för vapenanskaffning. Man vet också, att militära instruktörer arbeta i cellerna. Det farligaste är dock, att ledningen av det hela ligger i förfarna utländska händer.

Vi ha anledning att med större uppmärksamhet än hittills följa både de rödas bedrivanden och våra myndigheters åtgärder. Vad vi därvid i första rummet måste beakta är, att, när det gäller återupprättandet av samhällets sjunkande prestige, viljan betyder mer än antalet poliser. Utan ett fast stöd från dem, som känna solidaritet med samhället, bli myndigheternas åtgärder vacklande. Vi måste säga ifrån så att det hörs, att vi k r ä v a, att respekten för samhället upprätthålles. Vi måste lägga bort att låta oss pratas omkull av den röda pressens blandning av sentimentalitet och knytnävshot. Den är hämtad ur socialdemokraternas gamla reservförråd och avser huvudsakligen att göra intryck på oss andra; för bolsjeviken ha individens liv och frihet ingen reel betydelse.

Vi gjorde klokt, om vi i medvetandet om våra svagheter mera allmänt bekämpa vår av samhällets fiender så grovt missbrukade benägenhet för tolerans och medborgerlig sorglöshet. Vill samhället komma till rätta med en så träckt självsvåldig och kallblodigt cynisk rörelse som bolsjevismen, får det nog finna sig i att byta ut silkesvantarna mot åtminstone boxhandskar, även med risk att därigenom framkalla olustkänslor hos en eller annan liten herre med högtalare.

Reflektionerna äro fullt motiverade. Dock bör observeras, att ett verkligt avvärjande av den bolsjevikiska faran endast kan tänkas i samband med ett radikalt uppröjande av det judiska inflytandet i samhället, då bolsjevismen intet annat är än kämpande judendom.

Judepressen contra Göring

"Intet annat lands press har så beljugit och smutskastat den tyska nationalsocialistiska rörelsen som den svenska" — så ungefär lödo nuvarande tyske riksministern Görings allt annat än smickrande omdöme om den svenska pressen vid ett samtal som nedskrivaren av dessa rader hade med den tyske statsmannen under hans besök i Sverige sistlidna sommar. Vi funno emellertid för gott inskjuta, att Sveriges folk ej fick göras ansvarigt för denna smutstrafik, som uteslutande föll på den svenska judendomen, som här lyckats tillvälla sig herraväldet över det fria ordet.

Att Herrmann Göring i sin ställning som tysk riksminister i sin tur vidare skulle tolerera ett fortsättande av den judiska lögn- och smädeskampanjen i den judaiserade svenska dagspressen gentemot det nationella Tyskland till skada för de befryndade folken, var endast vad som kunde väntas. Han handlade också i enlighet med ej endast det tyska utan i ej mindre grad det svenska folkets sannskyldiga intresse, när han med sitt mycket omskrivna telegram till den fanatiske judelakejen, chefredaktören för Göteborgs Handelstidning, professor Segerstedt, framhöll önskvärdheten av ett sådant uppträdande från det offentliga ordets sida, som ej störde det önskvärda goda förhållandet mellan de båda nationerna.

Det måhända mest beklagliga i denna affär är, att ej ens de s. k. nationella tidningarna visat sig ha tillräckligt gott omdöme för att förstå det sakligt berättigade i riksminister Görings påminnelser utan mer eller mindre oförbehållsamt skänkt de Segerstedtska förlöpningarna sitt gillande. Man borde dock där vid detta laget ha kommit underfund med denne "teologs" rätta valör! Nu bevittnades det ömkliga skådespelet av en enhetsfront Nya Dagligt Allehanda—Folkets Dagblad Politiken mot riksminister Görings påstådda "attentat mot den svenska pressfriheten". Det jongleras något vårdslöst med ordet "pressfrihet", bäste Herr Publicistklubbsordförande Ljunglund!

Det bör sägas ifrån inför Sveriges såväl som Tysklands folk på ett sätt som ej kan missförstås, att det är ett skamlöst tilltag att utge vad som skrives i den judaiserade svenska dagspressen som uttryck för svenska folkets tankar och vilja. Nämnda press representerar allenast den svenska judendomens antinationella åskådning. Den saknar varje rätt att tala i svenska folkets namn.

Statsanslaget till Rasbiologiska institutet

Ecklesiastikminister Engberg har sin marxistiska kulturuppgift trogen yrkat på en betydande nedskärning av anslaget till Rasbiologiska institutet i Uppsala, vars verksamhet som bekant ej ses med blida ögon av hans höga judiska beskyddare. En motion har emellertid i riksdagen väckts av hr Ossbahr m. fl. om ett extra reservationsanslag till institutet å 55,000 kr. för budgetåret 1933—34.

Man får hoppas att den rasbiologiska forskningens betydelse för vårt folk numera måtte vara tillräckligt allmänt insedd även inom folkvalda kretsar för att trygga ett riksdagsbeslut i enlighet med motionärernas förslag.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Judarnas ställning i Sverige

Öppen fråga till folkets representanter

Sanningen om Judafolket, dess religion, ställning och verksamhet bland de kristna värdfolken, där det allestädes åtnjuter fulla medborgerliga rättigheter, börjar tränga igenom. Ehuru spridda i alla länder bilda judarna ända till närvarande tid ett slutet samfund, sammanbundet ej endast av trosband utan också av gemensamma materiella och politiska mål. Lika lätt som de anpassa sig efter förhållandena i de länder där de vistas glömma de aldrig sitt eget förbund, vilket står utanför alla andra raser och folkslag och vars intressen och strävanden gå emot dessa. Den judiska tron lovar judarna ej blott herraväldet över alla folk och äganderätten av all världens rikedomar — den förkunnar dem samtidigt undergången, den blodiga tillintetgörelsen av alla andra folk genom judendomen.

Förklaringen till de framgångar judarna hittills uppnått i denna sin strävan är framför allt att söka i det sakförhållandet, att de kristna folken av sina korrumperade ledare låtit förmå sig att tilldela dem fulla medborgerliga rättigheter, så att de i realiteten blivit dubbelmedborgare i de stater som mottagit dem. Något gemensamt mellan judarna och deras värdfolk finnes ej. Hela deras inställning är emot dessa. I verkligheten utgöra de en särskild nation, en "stat i staten". Denna särställning tillförsäkrar dem oerhörda fördelar. Medan de åtnjuta samma medborgarrätt som andra medborgare äga de samtidigt skydd av den judiska staten samt ha möjligheter att verka för sin internationella hemliga stat under utnyttjande av de förmåner detta erbjuder dem. Och erfarenheten ej minst från vårt land visar, att de på alla områden till det yttersta utnyttja dessa möjligheter under medverkan av folkets egna valda representanter.

Judarnas religions- och lagböcker liksom hela deras praktiska politiska och kulturella verksamhet ge ovedersägliga bevis för riktigheten av dessa påståenden. De göra numera i sin litteratur ingen hemlighet av denna sin särställning bland folken. Det kan också vara av allmänt intresse att erfara, huru de i sina egna församlingsblad bedöma frågan.

"Trots all förskingring förbliva vi judar över hela världen förenade till ett enhetligt folk", skriver den zionistiske dr Jakob Klatzkin i tidskriften "Der Jude". "Vi äro genom oöverstigliga murar skilda från alla andra folk. Det var icke de yttre gettomurarna som skilde oss från folken utan de inre murarna, som grunda sig på vår religion. Dessa hålla oss för alla tider fjärran från allt främmande väsen. Vår religion är ingen idélära utan en laglära, som garanterar oss självbestämningsrätten. Vi hava visserligen förlorat vår yttre stat, men ingalunda vår statsförfattning. Vi äga så att säga en flyttbar stat, som också i förskingringen möjliggjorde för oss en viss nationell autonomi. De främmande folkens lagar hava för oss ingen giltighet, blott den judiska kodexen behärskar och gestaltar vårt liv. Vi erkänna icke landets rättsväsen. Blevo vi påtvingade detsamma, betraktade vi det som ett olyckligt öde, vilket vi städse bemödat oss att åsidosätta och kringgå.

Främlingsregeringarna ha därför ej kunnat fråntaga oss vår självförvaltning. Vi stå under våra egna lagars myndighet. Vi voro aldrig något trossamfund utan en i sig sluten rätts- och förvaltningsgemenskap. Icke det religiösa och sedliga läreinnehållet i judendomen utan långt mer vår statsförfattnings konkreta form skiljer oss från alla andra nationer. Vi vilade ej på värdfolkets vilodagar och firade ej dess märkesdagar, delade ej dess glädje och lidande samt bekymrade oss ej om den främmande statens välfärd. En stark mur — upprättad av oss själva — söndrade oss från värdfolket, och bakom levde en judisk särstat i miniatyr."

Ett öppenhjärtligt tal av den lärde judiske zionisten! Det kunde tyckas som våra nutida svenska politiker inför ett dylikt skulle ha svårt att vidhålla sin hittills hävdade uppfattning om judarnas solidaritet med svenska folket och svenska staten, varpå de grunda sin principiella beskyddareställning gentemot invandrarna. Naturligtvis äro våra folkrepresentanter fullt underkunniga om den ställning judarna på grundval av sitt dubbla medborgarskap faktiskt intaga i det svenska samhället liksom om den illojala verksamhet till skada för land och folk som de i kraft härav bedriva. Men i stället för att vakta om det egna folkets av de främmande inkräktarna alltmer hotade intressen bemöda sig vårt folks representanter på allt sätt att förhjälpa judarna till seger i deras mot land och folk riktade brottsliga strävanden.

Till svenska folkets valda representanter i riksdagen ställa vi därför den frågan: *Ansen I den privilegierade ställning judarna genom sitt innehavda dubbla medborgarskap intaga i Sverige vara rättsligt motiverad samt den av dem på grundval härav bedrivna verksamheten vara till Sveriges och dess folks sanna fördel? Om icke, hur kunnen I låta detta tillstånd fortfara?*

Vår folkstam i fara

Den svenska folkstammen är i fara! Kunna vi icke finna några hämmande medel mot den sjunkande nativiteten inom de högre folkraserna, skola vi en vacker dag se jorden behärskad av malajer och sämre folkraser, förklarar professor *Alfred Pettersson* vid Karolinska institutet i ett uttalande.

Statistikerna kunna säga tiden för malajernas och deras gelikars inträde på världsarenan. Såvida intet göres, som kan stoppa den nuvarande utvecklingen. Sedan länge är det klart för Sveriges vidkommande, att folkökningen avtar och att en fortsatt sänkning av nativitetsöverskottet i samma tempo som nu kommer att resultera i stammens utdöende. De förnämsta orsakerna till nativitetsminskningen äro **d e l s** att äktenskapsåldern framskjutits, varigenom automatiskt en större eller mindre del av kvinnans fruktsamhetsperiod konstant avskäres, **d e l s** den ökade användningen av preventivmedel, **d e l s** slutligen tilltagandet av de kriminella aborterna.

Det vore utan tvivel till stor skada om den svenska folkstammen ginge under. Den åsikten är numera tämligen grundmurad, att folkstammarna äro varandra olika, somliga goda, andra dåliga. Vad den nordiska folkstammen beträffar framstår den med sina insatser genom tiderna som synnerligen förnäm. Men inom denna stam liksom inom alla civiliserade raser endast sjunker och sjunker nativitetsöverskottet, medan de sämre folkraserna ej göra det minsta för att begränsa sin tillväxt. Resultatet är klart för var och en som vill se.

I stället för att söka stoppa denna utveckling skyndar man avsiktligt på den exempelvis genom att legalisera fosterfördrivning. Västerländsk civilisation har alltid hållit på, att man ej får utsläcka människoliv. Strykes den principen, är gärdet upprivet. En broms på utvecklingen skulle emellertid kunna åstadkommas genom en förändrad inställning från samhällets sida mot de ogifta mödrarna. En annan väg att skydda den svenska stammens bestånd är skattereglering till familjernas förmån. Varför skola ej de som bidra till rasens bestånd och skaffa barn till världen få sin ekonomiska situation underlättad? Barnlösa familjer och ogifta böra beläggas med högre skatt än andra. Men samtidigt må tillses att den ras, man strävar efter att öka, ej blir sämre. De dåliga elementen måste hindras från att föröka sig. Lagstadgad sterilisering av samma slag som införts i Amerika bör genomföras även i Sverige.

Befrielse från Guldet

Redaktionen har från en känd svensk bankman fått mottaga nedanstående beaktansvärda inlägg i den högaktuella frågan om guldet.

Den nuvarande depressionen synes sätta sin prägel på allt, och med var dag, som går, minskas resurserna och pessimism får allt mer överhand.

Ansvarskännande människor, som ej vilja finna sig i ett lågtå-system utan av inneboende kraft trots allt önska föra mänskligheten framåt mot välgång och hälsa, ställa sig frågande inför orsakerna till den allt omfattande modlösheten och bristen på förtroende. Den kris, vi nu genomgå, kan om någon kallas självförvållad. Efter goda skördeår, i en tid av stor tillgång å snart sagt alla livets förnödenheter, efter en period av tekniska framsteg, som borde ha gjort människans tillvaro nästan idealisk, stå vi häpna och modstulna mitt i en ekonomisk kris, som den nuvarande generationen ej sett maken till. Nationalekonomerna skylla på överproduktion och brist på förtroende, statsmännen på krigsskadeständen och tullarna, idealisterna på de lösa sederna och de samhällsupplösande tendenserna. Sammanlagt skulle det hela verka undergång för den nuvarande världen — jag menar den ariska rasen. Och dock har ingen ännu tänkt, att felet med litet god vilja kan avhjälpas, att det ligger i vår egen makt att rätta till förhållandena.

Kräftskadan hos tiden ligger däri, att vi behärskas av gammal halvt religiös vördnad för guldet som värdemätare, och ingen synes ha mod att avskaffa denna guldets hegemoni i världen. För att hävda denna synas de härskande finansmännen villiga att offra hur mycket som helst, t. o. m. hela mänsklighetens välfärd, och alla som våga anfalla guldet eller avfalla därifrån förklaras antingen för dårar eller förständigas att med snaraste återvända till fadershuset. Detta vore kanske motiverat, om guldet realiter vore en nyttighet; men om människan utan men skulle kunna avvara något, så vore det väl guldet, ej blott den minst nyttiga av alla metaller, utan därtill den som vållat människan dess största lidande. Just genom den lätthet, varmed guldet flyttas från land till land, har med nuvarande kommunikationsmöjligheter guldets ägare förmåga att på kort tid förstöra ett lands handel och demolera dess värden samt påtvinga detsamma oerhörda bördor. Tag bort guldet och en del finansmäns fördärvbringande välde skulle upphöra. De samlade guldhögarna i New-York och Paris, f. n. c:a 30.000 ton, kunna säljas som skrot eller ligga där de äro, till varning för människor att ej offra allt på fåfängans altare.

Israels barn samlade en gång i tiden sitt guld på liknande sätt och gjorde sig därav en guldkalv; de kunna nu åter därav göra sig ett monument, alla tiders största dårskap, och skriva därpå: "Efter 4.000 års framåtskridande i guldets tecken är detta resultatet". Förbränn sedan det hela, men låt aldrig någon dricka vatten blandat med dess stoff, så att mänskligheten åter får lida av den allt förgörande guldtörsten.

Men det är ej nog med att blott riva ned. Något annat måste sättas i stället, som kan fylla behovet av växelmedel mellan folken, mellan staterna, och mellan de enskilda individerna. Härtill skola vi återkomma i en följande artikel.

Ekonom.

Storbankernas "borgerliga" miljonfond

Ett intressant bidrag till kapitlet om det härskande judisk-storfinansiella partiväsendets finansiering har lämnats av regeringsorganet Social-Demokraten, som berättar om hur en fond å c:a 4 milj. kr. av de fyra ledande storbankerna upprättades för finansiering av de borgerliga partiernas valkampanj "mot arbetarerörelsen" vid 1932 års andrakammarval. Av dessa medel hade herr C. G. Ekman för frisinnade partiets räkning bekommit 150.000 kr. och bondeförbundet 50.000 kr. Fondens medel hade tillkommit genom insamlingslistor bland landets miljonärer och ledande banker. Den slutliga fördelningen av medlen skulle emellertid skett först efter valet, då beloppet delades mellan de borgerliga partierna efter antalet riksdagsmän i den nya andra kammaren.

Något svar från de av regeringsorganet tillsporda storbankscheferna kom icke, men väl ett genmäle i Wallenbergsorganet Nya Dagligt Allehanda, där redaktör Ljunglund beklagar sig över den bristande takt det socialistiska huvudorganet ådagalagt genom artikeln i fråga. Allehanda medger visserligen, att på borgerligt håll insamlingar ägt rum för tryggande av de samhällsbevarande partiernas valrörelse, men detta vore en sak som ej angick socialdemokraterna. Om man på det hållet ej ville ta sitt förnuft till fånga, komme inför offentligheten interiörer att framläggas beträffande de socialdemokratiska och kommunistiska partiernas valrörelsefinansiering, som skulle bli i högsta grad komprometterande för vederbörande.

Snygga interiörer från de demokratiska "idépartiernas" liv och leverne! De stämma tämligen väl med Nationens tidigare lämnade upplysningar. Att regeringsorganet gett sig ut på hal is är uppenbart, såsom också Allehanda påpekar. Ty de sitta alla dessa nuvarande partier i en och samma båt — leva alla på storfinansens nåd. N. D. A.-intressenterna inskränkte sig till en varning till Soc.-Dem. om offentliggörande av de röda partiernas finansiella valhemligheter — man förstår att herrar storbanksdirektörer anse att det skrivits nog i pressen om deras roll vid finansieringen av demokratiens partisystem och helst se att diskussionen tystnar. Så vitt vi kunnat finna ha också herrarna i regeringsorganet följt vinken och där dragit in tentaklerna — säkerligen till stor sorg för skönhetsrådet Ströms vänner i Sovjet. Man må med sådana fakta som de här relaterade för ögonen ej förvåna sig över att de riksdagspolitiska partierna visa sig totalt inkapabla att åstadkomma något positivt för Sveriges folk utan att deras handlingar alltid ske till favör för den judiska storfinansens intressen.

———

Boknyheter

HITLER
En objektiv framställning av den store tyske reformatorns liv och gärning. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenskan av C.-E. Carlberg.
7 illustrerade häften à 30 öre.

KOLLEKTIVMÄNNISKAN.
En antimarxistisk studie av M. Hentzel. Kr. 1: 25.

UNDER HAGEKORSET.
Hitlerrörelsen i aktuell politisk-ekonomisk, kulturell och religiös belysning. Av P. Sommer. Kr. 0: 50.

FYRA ZIONS PROTOKOLL.
Ej förut utgivna på svenska. Kr. 0: 25

FRIMURERI—POLITIK—JUDENDOM.
Av N. Eggis. Kr. 0: 75.

ENTENTE-FRIMURERIETS HEMLIGA SPEL UNDER VÄRLDSKRIGET.
Kr. 0: 25.

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

Bland de snöklädda nordanfjäll

Den tid är passerad då bergen troddes vara hemvist för mot människan fientliga makter, då det ansågs för en hjältebragd "att våga trotsa farorna av dessa förskräckliga berg", för att tala med den kände engelske resenären Maximilian Misson i hans 1687 nedskrivna berättelser. I mitten av 1700-talet skall bergens avdemonisering ha ägt rum. I dag kan sägas, att berg- och fjällvärlden helt erövrats av människan. I stället för att hon fordomdags fruktade och skydde de höga bergen, flyr hon nu dit av hängivelse — ty hon har lärt att här finna naturen i sin mest majestätiska gestalt, vederkvickande för både kropp och själ. Framför allt gäller detta den tid av året, då de höga bergen presentera sig i vit snö och ge tillfälle till utövande av den härligaste bland idrotter — skidlöpningen.

*

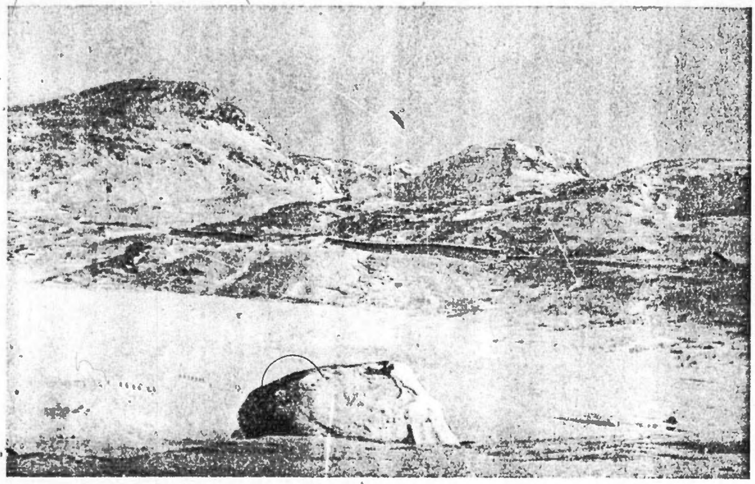

Fjällregionen

Med full rätt har skidlöpningen betecknats som vår svenska nationalidrott, den äger mångtusenårig tradition i vårt land och har sedan äldsta tider varit gouterad av våra landsmän såsom ingen annan idrott. Sedan den 23 mars 1892 hava vi även en särskild organisation för främjande av vår nationalidrott, benämnd Skidfrämjandet. Dess valspråk lyder: "Manlig idrott, fädrens arv". Föreningen ställde som sin uppgift "att bevara och förkovra det arv som vår svenska nationalidrott, skidlöpningen, innebär". Frukten av dess arbete har också blivit ett väsentligt vidgat intresse för den ädla sporten, varom bland annat vittnar att dess medlemsantal under de gångna 38 åren stadigt ökats intill 14,000.

Som en röd tråd genom föreningens verksamhet går dess strävan för ungdomens fysiska fostran. Ett stort antal skidlöparklubbar och länsförbund ha på Skidfrämjandets initiativ bildats, en ändamålsenlig utrustning har åstadkommits samt skidkurser och vinteridrottstävlingar anordnats för ungdomen. Förutom Skidstugan vid Fiskartorpet utanför Stockholm har föreningen upprättat ett antal sportplatser och turiststationer i skilda delar av landet, såsom turiststationen Högfjället vid Storlien, Jämtland, turiststationen Rämshyttan norr om Ludvika, Dalarna, samt turiststationen vid Riksgränsen.

För skidentusiasten erbjuder en sejour i Riksgränsen sitt alldeles särskilda behag. Han möter här en fjällterräng, som i vildhet och skönhet söker sin like. Riksgränsen bjuder möjlighet att skida i fjällen under en tid av året, då bländande sommarsol dag och natt strålar över snövidderna. Det nordliga läget och höjden över havet tillåta skidlöpning i regel under större delen av juni, och i veckor bjudes sensationen av skidlöpning vid midnattssol. Tjusningen och rekreationen av skidlöpning i riksgränsfjällen under strålande, värmande maj- och junisol kunna ej beskrivas, de måste upplevas.

*

"Det var intensivt solsken den 6 maj uppe vid Riksgränsen, då vi med vår ledare, Skidfrämjandets ordförande, i täten gledo fram, alla i samma spår, upp mot den underbara kittedalen mellan Vassåive och Vuoitaspakte, lapparnas heliga "berg", skriver rektor Carl Svedelius i en skildring av en skidkurs vid Riksgränsen några soliga majdagar 1929. "Och så var det till på köpet vindstilla. Man tyckte sig känna, hur solljusets ultravioletta strålar brunbrände hyn, och t. o. m. från snötäcket, det mer än meterdjupa snötäcket, ångade det av värme. Det var det riktiga snölandet, kringgärdat av fanatiskt formade bergjättar och bestrålat av en härlig leende majsol.

Vår nya station vid Riksgränsen öppnar möjligheter för oss att nå och njuta av ett skidlöparens sannskyldiga Eldorado. Där har man fjällen inpå sig. April, maj och juni månader rekommenderas särskilt. Det har på sistone hänt, att svenskar, både män och kvinnor, rest till Alperna för att under sommarens sol få löpa skidor. Det behövs inte längre. **Res i stället till Riksgränsen! Där har man då också dager och —**

Turiststationen vid Riksgränsen

Camping i snöfälten

Sann kristendom

I judendomen finna vi själviskheten utexperimenterad till sin höjdpunkt. Behöva verkligen vi kristna för vår religiösa utveckling tillägna oss kännedom om en lära, grundad på lögnaktiga, omoraliska och egoistiska beräkningar såsom den judiska, för att bli medvetna om sanningarna i den kristna läran; är det nödvändigt att först lära känna judarnas sataniska gudsbegrepp Jahve-Sebaot för att övertygas om Jesu uppenbarelse av alla människors helige och kärleksrike Himmelske Fader? Äro vi så andligen fattiga och religiöst efterblivna, att vi såsom överlägsen kunskap i teologi och sedlig-etisk gudsgemenskap böra betrakta en lära, bestående av barbariska fantasifoster och uteslutande avsedd att tjäna ett vilseganget folks egoistiska, materialistiska intressen? Skola vi tro, att Gud utvalt ett litet asiatiskt rövarfolk till sitt särskilda "egendomsfolk" med rätt att utplundra och mörda alla andra samt taga deras länder och egendom i besittning?

Ett dylikt barbariskt religionssystem motsvarar icke vår uppfattning av vad den sanna kristendomen fordrar av sina bekännare, då den är oförenlig med Jesu lära och hans Himmelske Faders bud; antikristliga judiska villoläror kunna ej göras till föremål för kristen gudsgemenskap. I stället bör det vara varje sann kristens plikt att följa Jesu maning att söka utrota den "judiska surdegen" ur kristendomsförkunnelsen. (Matt. 16: 6—12; Luk. 5: 36, 37). Underlåta vi att fullgöra denna vår plikt äventyra vi den kristna religionens bestånd och utveckling liksom vår tillvaro som kristlig stat.

Jesu Himmelske Fader måste beredas den plats i den kristna kyrkan som Honom tillkommer, ty i detta gudsbegrepp finna vi sanningens och helighetens princip, som representerar det eviga gudomsväsendet i vår förnimmelse. Är denna sanning kanske för enkel och det gudomliga för ofattbart för att finna tilltro i vårt medvetande? Ingalunda. Det etiskt höga och moraliskt rena står i harmoni med förnuft och samvete och är fattbart för vår tankeverksamhet. Men varför skola vi då låta påtvinga oss ett lömskt, antikristligt system, innehållande judiska familjetraditioner av omoralisk art, det s. k. gamla testamentet?

Ett kraftigt motstånd bör resas mot denna förjudning av kristendomen. De judiska författarnas avsikt med innehållet i den bibliska judekrönikan har varit att söka inbilla en godtrogen allmänhet, att judarna druckit till botten ur vishetens brunn, medan produkten av deras i själva verket barbariska tankegång utgör en grumlig bottensats ur den mänskliga själviskhetens djupaste förfall. De ge sig sken av att ha ägnat sig åt utforskandet av livets hemligheter, medan de i verkligheten förirrat sig i fantasiernas och fanatismens omoraliska irrgångar, föregivande sig vara "fullkomligt vissa om sanningen av det allra orimligaste". Detta framställes som "helig gudstjänst", utmynnande i obrottslig lydnad inför judegudens befallningar att mörda, plundra och icke låta något leva som andas, varvid han själv med sina änglar vill gå i spetsen under rövarbragderna till utrotande av alla "oomskurna". (2 Mos. 12: 29; 23: 20, 23; 4 Mos. 31; 17: 14).

Judendomen utgör en fast sammanslutning under religiös förklädnad av ett härsklystet rövarfolk, som ställer krav på ensam besittningsrätt till hela jorden samt att alla utanför deras ras stående folk skola utrotas eller göras till deras slavar. (5 Mos. 11: 23—25; 6: 10, 11). Den är alltså icke endast antikristlig utan i högsta grad antihuman. För de kristna folken är det därför en livsbetingelse att gemensamt reagera mot den människofientliga Jahve-Sebaot-religionen, vilken obehörigt inblandats i kristen dogmatik och förkunnelse i syfte att tillintetgöra den kristna kulturen genom allsidigt avkristnande. Jesus hänvisade till människosjälens evighetsvärde i en kommande tillvaro, men var finna vi i det judiska Jahve-Sebaot-systemet någon hänvisning till mänskligt evighetsvärde? Ingenstädes! Endast självförgudning, maktbegär, egoism och mammonism möta vi här. Vilken klarhet i framställningen och trovärdighet i syftemålet med människolivet finna vi däremot ej i Jesu skildring av vårt förhållande till vår Himmelske Fader, i vilkens gemenskap alla människor — även judarna om de så önska — kunna bli delaktiga, i ett heligt barnaskapsförhållande!

Inför det kristna gudomsväsendet finnes intet annat utvalt folk än de som blivit medvetna om sitt barnaskapsförhållande till sin Himmelske

vill det sig riktigt väl — sol nästan dygnet om, och det kan inga alper bjuda på. Mitt på natten kan man vid fullt ljus ge sig ut på en färd. Och har man tur med sig, kan man, sedan solen gått ned eller innan den dyker upp igen, få se vad mången långväga resenär till Schweiz satt som sitt yppersta färdemål "Alpenglühen", få se, hur fjälltoppar skimra i rosa, i violblå, underbara, harmoniskt nyanserade färger. Vi sågo det en afton, och den synen skall ingen av oss förgäta.

Runt om stationen resa sig de majestätiska fjällen, så höga och otillgängliga, att nykomlingen först undrar, om det verkligen är meningen, att man skall åka skidor bland dessa ättestupor. Men det går, förvånansvärt lätt till och med, man lär sig snart klättra uppför de brantaste sidor och njuter, när man susar utför fjällväggen. Man gör kullerbyttor också ,det ska alla veta, men snön är djup, det är inga träd, som stå i vägen i dessa regioner, endast sälgens mjuka kvistar, som lyfta sina burriga kissungar ovan snön.

Är ni frisk och så spänstig, att ni måste taga er för något alldeles extra, eller är ni nere och ur humör, så att ni måste kurera er — res till Riksgränsens snö och sol."

Vadan och Varthän?

Jag drömde mig fly bland solars mängd
från stjärneängd och till stjärneängd.
Var stjärna, ack, var ett fängelse
för tvivel, kval och förgängelse,
från alla stego där suckar opp:
"var stamma vi från och vart går vårt lopp?"
Var stråle, som hän genom rymden far,
är ett bud, som letar och ber om svar.
Men svaret på "Vadan och Varthän?"
var gömt på det tigande mörkrets knän.

*

Jag drömde mig se'n i den bästa hamn:
jag var ett barn i min moders famn.
På frågan, jag hört från stjärnorna nyss,
gav hon mig svar med en ljuvlig kyss.
Vi sågo och sågo på varann,
allt annat än hon försvann,
och rummets oändlighet slöt sig då,
och tiden stod: i min moders blick
jag in i det Eviga skåda fick.

Viktor Rydberg

Tillbaka till naturen!

Maskinkulturen har fått utveckla sig för fritt, den har ej på nödigt sätt kompletterats med vad som borde följa den, förklarar Stockholms nye fastighetsdirektör, civilingenjör *Axel Dahlberg* i ett uttalande. Maskinkulturen har gått fram med stormsteg, naturligtvis till en viss grad till välsignelse men också till förödelse genom att så många arbetande händer gjorts arbetslösa och så många munnar utan bröd för dagen.

Denna ensidiga utveckling måste kompletteras så att i proportion till teknikens utveckling ett förkortande av arbetstiden inträder, varigenom alla beredas tillfälle till arbete. Då först kan maskinen bli till välsignelse. Det är orimligt att blott en del av mänskligheten skall ha arbete och arbetsförtjänst, den andra delen ej, och att den förra skall försörja den senare. Alla måste få samma möjlighet till att försörja sig genom arbete, om det också skall ske genom förkortad arbetstid. Den längre ledighet från arbetet, som därigenom uppstår för alla, kan bli till stort gagn, om den tillgodogöres på rätt sätt.

Ett behov gör sig gällande att få något att syssla med på fritiden. Det finnes intet som skänker en sådan tillfredsställelse som en jordbit. Städerna komma säkerligen alltmer att utvecklas på vidden samtidigt som de hem vilka bildas alltmer få karaktären av hem för dem som där bo. Den påbörjade utvandringen från hyreskasernerna är ej enbart en flykt från hyran, det är mänsklighetens längtan till natur och naturlighet, som kan undertryckas under en generation men icke för evigt.

Det är en småningom skeende övergång tillbaka till den gamla svenska bostadsformen.

Fader och i enlighet därmed inställa sin livsföring gentemot Honom och medmänniskorna. Vår gud är en ande och vi skola tillbedja honom i anda och sanning (Joh. 4: 24), ej såsom judeguden befaller, genom att "mörda, plundra, tända eld på städer och döda både man och kvinna, både barn och spenabarn och icke låta något leva som andas" (2 Mos. 11: 4—6; 4 Mos. 31; 5 Mos. 3: 3—6; 20: 10—16; Jos. 8: 8; 1 Sam. 15: 3).

Den härskarställning Judafolket anser sig berättigat etablera bland folken är uppbyggd på deras omoraliska religionsåskådning och människofientliga, mammonistiska gudsbegrepp Jahve-Sebaot, som inspirerar till de grövsta brott mot alla icke-judiska folk. Man behöver blott stanna inför några få utdrag ur gamla testamentet över judegudens karaktär för att övertyga sig om att man i Jahve-Sebaot-systemet har att göra med en satanisk ande. Förutom ovanstående må här blott följande återges: "Och Jahve sade till Mose: 'Se jag begynner med att giva konung Sihon och hans land i ditt våld. Begynn nu och fördriv honom och tag hans land i besittning'. Och Jahve, vår gud, gav honom i vårt våld och vi slogo honom och hans söner och allt hans folk. Och vi intogo alla hans städer på samma tid och gåvo alla städerna till spillo, med deras män, kvinnor och barn. Vi lämnade ingen övrig. Boskapen endast behöllo vi såsom byte och det plundrade godset som fanns i de städer vi intogo." (5 Mos. 2: 31—34). "Och vi vände oss och togo vägen till Basan; och Og, konungen i Basan, med allt sitt fok drog ut att strida mot oss. Och Jahve sade till mig: 'Frukta honom ej; i ditt våld har jag givit honom och allt hans folk och hans land; och gör du med honom såsom du har gjort med Sihon . . .' Och Jahve, vår gud, gav i vårt våld även Og, konungen i Basan, och allt hans folk, och vi slogo honom, så att ingen blev övrig. Och vi gåvo dem till spillo, liksom vi gjort med Sihon, och vi tillspillogåvo varje stad med män, kvinnor och barn. Men all boskapen och det plundrade godset som fanns i städerna behöllo vi som byte." (5 Mos. 3: 2—8).

Då vår nuvarande kristna kyrka framställer denne judegud, som sålunda uppträder med mord och plundring, som identisk med Jesu Himmelske Fader, må man fråga: är det ett värdigt umgänge med Jesu Himmelske Fader att tillskriva Honom dylika sataniska handlingar som judeguden här anbefaller "sitt utvalda folk" utföra och kunna vi kristna beteckna dylika handlingar och ingivelser som gudomlig inspiration i enlighet med vår kristna teologiska uppfattning? Vilken himmelsskriande förvillelse ligger ej i ett sådant antagande!

Förgäves skall man hos något annat folk än judarna söka efter en slik irrlära med anspråk på att kallas helig gudsgemenskap, och med blygsel måste vi bevittna att den kristna kyrkan upptagit sådan satanism i sin dogmatik och med sin auktoritet förklarar den ande, Jahve-Sebaot, som uppenbarar sig i det judiska religionssystemet, "trefalt helig". Att detta barbarsystem befunnits värdigt införlivas i den kristna kyrkan som "helig skrift och gudomlig inspiration" är en hädelse mot gudomlighetens princip och till anstöt för varje ärlig kristen bekännare. Hur länge skall den kristna allmänheten matas med dylik själaspis, hämtad ur den antikristliga Jahve-Sebaot-läran? Här vore man frestad tillropa kristendomsförkunnarna Joh. Olof Wallins varningsrop i något ändrad form:

Själasörjare din plikt du glömmer,
Skåda vidden av ditt kall!
Inför den som rättvist dömer,
Räkenskap du göra skall.

Det är sinnets renhet, uttryckets klarhet, tankegångens skärpa, föremålets sannolikhet och bevisföringens trovärdighet som religiöst skall leda människa till övertygelse om att tron fått en rätt riktning; ett tomt svammel av ord om helighet och gudomlig inspiration i ett system, där motsatsen av dessa egenskaper föra spiran, är ej ägnat att framkalla en övertygande tro på att man kommit i beröring med någon helig ande och något tillbedjansvärt gudsväsen. Därför är icke heller det judiska gudsbegreppet användbart för att leda människorna till sann kristlig utveckling, ty judegudens principer äro sataniska och främmande för kristligt tänkesätt. Den antikristliga judeläran och hela dess omoraliska anhang måste bort ur den kristna förkunnelsen, med vilken de intet ha gemensamt.

*

Att sträva mot det kristna målet innebär utveckling till andlig förnyelse mot fullkomning, medan det judiska Jahvesystemet ej innesluter någon antydan i sådan riktning. Judafolkets högsta mål ligger i deras Jahve-löfte, att "hela jorden skall bliva full av Jahves härlighet." (4 Mos. 14: 21). Men denna härlighet måste vi bedja vår Himmelske Fader bevara oss ifrån, ty den har redan tillräckligt visat sina förödande verkningar varhelst "Jahves utvalda folk" kommit till makten, varom på sin tid Kanaan och i vår det arma Ryssland lämnat tillräckligt avskräckande bevis. För övrigt finna vi den i vår nuvarande "kultur"-utveckling i frivolitet, lättsinne, gudsförakt och laglöshet.

Grunden för den kristna kyrkans existens och utveckling måste uteslutande vara baserad på de rent kristliga principerna: sanning, rättfärdighet, helighet. Varje viljeyttring, som framgår ur det judiska gudsbegreppet och som vi få lära känna som judisk "gudsgemenskap", består i föreskrifter om hur Judafolket skall gå tillväga mot de icke-judiska folken för att tillägna sig deras länder och ägodelar; den enklaste sederegel bör dock säga oss, att det här blott rör sig om ett under religiös täckmantel lagstadgat rövarvälde. De kristna folken borde äntligen kommit till klarhet om, att Judafolkets "religions"-utövning endast består i att det använder orden "gudsbegrepp" och "helighet" till beslöjande av sina egoistisk-materiella syften, sina människofientliga handlingar samt sin omoraliska maktlystnad — vilket allt ges sken av gudomliga befallningar.

Endast i den rena kristendomen ha vi att söka förståelse för vårt livs tillvaro och mål, såsom Viktor Rydberg så lättfattligt framhåller. I Jesu personlighet finna vi människans broder och förebild. Vi ha alla samma tillvaro och mål, samma utveckling att genomgå som han, ehuru ett lindrigare lidande, kroppsligen och andligen. Men lidandet är, rätt uppfattat, närmaste vägen till fullkomning. Denna vår likhet och gemenskap med Jesus i vår existens innesluter förut-tillvaro, sinnlig tillvaro samt slutlig förhärligad tillvaro. I människans otillfredsställelse med jordiska njutningar ligger beviset för hennes outplånliga längtan till förnyad livsgemenskap med hennes ursprungskälla i en annan värld än den sinnliga.

J. L.

Kreugerutredningen — komedi

Varför häktas ej Rydbeck och Juhlin—Dannfelt?

Myndighetens handläggande av utredningen angående Kreugerkraschen och rättsförfarandet i samband därmed ha väckt uppseende inom och utom landet. Efter upptäckten av de kriminella transaktioner, som legat bakom sammanbrottet av Kreuger & Toll och de till Kreugerkoncernen anslutna företagen, hade förväntats att regeringens utsedda förvaltare samt polis- och åklagaremakter skulle gå till botten med saken samt ställa de skyldiga till ansvar.

I stället för att genast inskrida mot de personer i Kreuger & Tolls ledning, vilka jämte Ivar Kreuger voro främst ansvariga, lät allmänne åklagaren i Kreugermålen vid Stockholms rådhusrätt, polisassessor K. Sandström, anhängiggöra en rad åtal mot i bolagets förvaltning underordnade eller utanförstående personer. I en del fall voro dessa åtal så illa övervägda, att de tilltalade häktade sedermera av domstol helt frikänts. Man får det intrycket, att allmänne åklagaren genom anordnadet av en jämförelsevis stor mängd åtal velat ge sken inför världen av ett energiskt och kraftigt fullföljande av den honom anförtrodda uppgiften. Först nyligen försporde om åtals anställande mot en av Kreuger & Tolls styrelseledamöter. Varför så sent och varför blott mot en och ej mot samtliga bolagets direktörer och styrelseledamöter?

Allmänne åklagarens visade intresse för underordnade, vilka antingen ej alls eller i ringa grad kunna betraktas som medansvariga i de kriminella transaktionerna inom Kreugerkoncernen, framstår så mycket märkligare mot bakgrunden av sakförhållandet, att han samtidigt underlåtit att utreda den skuld, som drabbar de ledande männen, eller att ställa dessa till ansvar för vad de låtit sig komma till last. Detta hans tillvägagångssätt har väckt internationellt uppseende. Särskilt finner man egendomligt, att utredning ej företagits rörande de mycket intima förbindelserna mellan Kreugerkoncernen och den storbank, Skandinaviska Kreditaktiebolaget, som förmedlat Kreugers förbindelser med de internationella penningeinstituten, samt att inga åtgärder vidtagits mot förgrundsfigurerna i nämnda banks verksamhet, bankdirektören Oscar Rydbeck. Det synes som om hela det tongivande Sverige varit enigt om att undvika en rättslig strålbelysning av just den punkt i Kreugermysteriet, som sannolikt mer än någon annan skulle vara ägnad att förklara mycket som hittills befunnits dunkelt. Varför dessa hänsyn?

Allmänne åklagarens intresse i Kreugerutredningen — där det ju framför allt gällde att inför världen genom ett omutligt rättsförfarande återupprätta Sveriges skadade anseende! — har i påfallande grad varit inställt på de s. k. stämpelmålen, där det rör sig om ansvar för underlåtenhet hos olika företag inom koncernen att ombesörja stämpelbeläggning av förekomna aktietransaktioner, i vilka mål åklagaren enligt hittills gällande regler har att tillgodoräkna sig andel i eventuellt utdömda böter, andelen i lyckligaste fall här beräknad till 500,000 kr.

Utredningen och rättsförfarandet i Kreugerkraschen gestalta sig till en enda stor komedi. Det allmänna rättsmedvetandet reagerar och fordrar en ändring. De verkligt ansvarige vid Ivar Kreugers sida, koncernens högsta ledning, direktörer och styrelseledamöter, vilka hittills av åklagaremakten skyddats, böra ställas till ansvar. Främst gäller detta bankdirektören Oscar Rydbeck, som under åratal noga följt och måste betraktas som särdeles väl initierad i koncernens verksamhet dels i sin egenskap av direktör i Skandinaviska Kreditaktiebolaget och dels i sin funktion i Kreuger & Tolls styrelse. Näst bankdirektör Rydbeck, vilken introducerat Ivar Kreuger på den världsfinansiella marknaden, torde direktören G. Juhlin-Dannfelt vara att anse som den mest komprometterade nu levande ledamoten av Kreuger & Tolls styrelse — Ivar Kreuger själv är ju enligt den officiella versionen alltjämt icke i livet utan förvandlad till stoft i Stockholms krematorium.

Det har väckt förvåning, att Justitiekanslern, som är Konungens förtroendeman med uppgift bl. a. att vaka över att allmänne åklagaren med oväld och skicklighet fullgör sina åligganden, ej funnit anledning göra föreställningar beträffande rättsförfarandet i Kreugerroteln, och man frågar sig, om allmänne åklagarens handläggning av sin uppgift sker med Justitiekanslerns gillande? Man frågar sig vidare, om Kungl. Maj:t, som ytterst svarar för Justitiekanslerns ämbetsutövning, anser den sakernas ordning, som kommit i dagen, tillfredsställande?

● MALMÖ ●

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4. Tel. 18216

Antisemitisk o. nationalsocialistisk litteratur.

Tyska tidningar.

Skol- och skrivmaterial m. m.

Nationalsocialismen i Sverige

Beklagligtvis ändade icke Stora Rådets sammanträde i Göteborg den 5 februari i den försonings- och enighetsakt, som rörelsens medlemmar och sympatisörer hoppats. Den befinner sig alltjämt splittrad i tvenne konkurrerande falanger, Furugårds och Lindholms, arbetande å skilda linjer.

Nationen vill för sin del ej taga ställning för eller mot endera av den splittrade rörelsens fraktioner, åtminstone ej i nuvarande läge, vilket synes något oklart. Vi äro fullt övertygade om, att Furugård såväl som Lindholm mena ärligt och att den ärliga viljan förefinnes hos majoritetens medlemmar å ömse sidor, och anse, att enighet inom en nära framtid måste komma till stånd.

Ungerns biskop om judarna

Ungerns biskop, Mgr Ottokar Prokaszyka, har enligt Le Miroir uttalat följande:

"Vi säga det till hela världen, att vi kunna icke i det oändliga tåla judarnas usurpatoriska makt och att vi vilja frigöra oss. Det kan icke bli tal om assimilering. De allierade makterna ha proklamerat, att judarna äro en ras och en nation. De ha öppnat dörrarna för dem till Palästina för att låta dem återvandra. Må alltså judarna i Palästina grunda det rike, som utlovats dem av Moses och andra profeter! Israel själv har i dag haft modet förklara, att det aldrig uppriktigt omfattat idén om assimilering med andra folk och att det vill leva sitt eget liv. Vi ungrare äro här helt överens med Israel.

Vi hata ingen, ej heller juden. Men vi älska i första linjen vårt folk och vårt fosterland. Vi böra i första linjen försvara vår egen existens. Frankrike åt fransmännen, England åt engelsmännen — utmärkt! Men till vem Ungern? Till ungrarna! Ungern tillhör oss: och vi tillåta ingen att vare sig med våld eller list beröva oss vårt fosterland.

Man må anklaga oss för antisemitism, för reaktion, för vad man vill — men vi låta icke avskräcka eller dupera oss därav. Vi vilja rycka undan skylten från den s. k. liberalismen, som vill jaga oss bort ur vårt fosterland för att 'liberalt' överlåta Ungern åt judendomen. En dylik liberalism är intet annat än förräderi!"

Gud vare lov! Det finnes ännu kristliga präster, som våga uttala sanningen, som icke göra sig medskyldiga i förrådandet av sitt fosterland till Juda. Gud vare lov!

Ny judisk framstöt mot Ford

För den judiska storfinansen har bilkungen Henry Ford länge varit en nagel i ögat. Alla ansträngningar att tvinga hans företag under bankernas kontroll voro förgäves. Man erinre sig, hur dessa för ett årtionde sedan sökte bringa honom till finansiell bankrutt genom att stoppa krediten. Ford räddade den gången situationen genom att sända sina tusentals försäljare världen runt telegrafisk order att realisera inneliggande billager till underpris. Resultatet blev en jätteförsäljning. Miljonerna inströmmade och räddade Ford. I sammanhanget tvangs han göra avbön för sin antisemitiska bok "Den internationelle juden" samt beordra hela den tryckta upplagans förstörande.

Ett meddelande nyligen från Detrojt tillkännagav, att den gamla striden på nytt uppblossat. Denna gång föredrogo judebankerna att hålla sig bakom och låta de organiserade arbetarmassorna sköta saken. Man hade lyckats genom sina agitatorer uppvigla arbetarna vid Fords dotterbolag Briggs Company, som tillverkar karosserierna till hans vagnar, att inställa arbetet. Ford svarade med att inställa driften vid sina samtliga fabriker. Inför pressen förklarade han: "den egentliga orsaken till strejken är att mina gamla fiender genom bråket och den ekonomiska oron vid fabrikerna vilja förskaffa sig kontroll över min tillverkning. Det är de amerikanska bankirerna, som stå bakom hela strejken."

Naturligtvis skyndade de amerikanska bankirerna att "dementera". Men världen vet, att Ford utslungar ej en dylik beskyllning utan fog. Varför skulle förövrigt ej judefinansen tillämpa samma principer vid bekämpandet av Ford som alla andra kristna affärsmän?

Vädjan till allmänheten

Kampfond för ökad upplysningsverksamhet.

För flertalet av Nationens läsare torde stå klart, att vi inom en ej avlägsen framtid ha att räkna med ett *historiskt avgörande*, då det skall bestämmas huruvida svenskarna i fortsättningen skola förbli ett fritt och oberoende folk såsom tidigare eller såsom det nu tenderar ett trälande slavfolk under den internationella judiska kapitalmakten. Viktigare än något annat framstår inför detta stundande avgörande, att *upplysning i sanningens anda* sprides i största möjliga utsträckning till alla lager av vårt folk rörande verklighetsförhållandena.

Redan det arbete som nu utföres av Nationen är av påtaglig betydelse, varom bl. a. vittna talrika inkommande skrivelser från alla delar av landet, och tidningen kan glädja sig åt en ständigt ökad konstant spridning. De uppgifter som föreligga öka emellertid i omfång och betydenhet. Vi kunna och få endast vara till freds med den högsta möjliga insats, då utvecklingen rider fort och kräver allas medverkan för den fosterländska saken. Fienden arbetar med febrilare iver för var dag och har oändliga ekonomiska resurser till sitt förfogande.

För möjliggörande av *ett vidgat och mera effektivt upplysningsarbete* från Nationens sida vädjas till våra själsfränder att efter råd och lägenhet ekonomiskt stödja oss i kampen genom att insända bidrag till

Nationens Kampfond.

Bidragen torde insändas å postgiro 3643 och postfack 1145, Stockholm 16, (smärre bidrag i frimärken i brev). Även de minsta bidrag mottagas med tacksamhet. Samtliga inflytande bidrag redovisas efter hand i Nationens spalter, och efter årets slut offentliggöres redovisning över deras användning, för vilken svarar

Utgivaren.

Socialistledarnas förräderi

Dr. *Erwin Liek* i Danzig uppställer i sin månadsskrift "Soziale Erneuerung" följande fråga, som förtjänar att begrundas allestädes där socialdemokratien är verksam: "Huru lösa de socialdemokratiska ledarna den sociala frågan?" Dr. L., som besitter en synnerligen omfattande kännedom om förhållandena bland de breda folklagren i sitt land, hävdar att den ledande grundsatsen hos de marxistiska folkledarna är: Först jag, sedan de andra, massorna alls icke! Häri ligger även förklaringen till socialdemokraternas misslyckande på det sociala området.

"Undantagslöst gå de socialdemokratiska ledarnas strävanden ut på egna fördelar, för samlande av egendom och kapital. De sakna den allvarliga viljan att hjälpa massorna. Bebel yttrade i ett uttalande 1891, att 'såren i den sociala kroppen måste bevaras öppna'. Han handlade även själv efter denna grundsats och efterlämnade vid sin död ett hus i Schweiz samt nära en miljon francs. Ingen socialdemokratisk ledare har dött fattig. Jag har personligen lärt känna många av vår tids ledande socialdemokrater och det har alltid varit samma bild: På mötet en rasande kamp mot kapitalet och kapitalisterna, men i hjärtat borgerliga önskningar om ett eget hem, egen torva eller framtidens säkerställande genom välavlönade platser eller räntor, kapitalbesittning etc. samt därtill en god uppfostran för barnen och familjens höjande. Målet för de socialdemokratiska ledarna är alltid detsamma, endast vägarna till målet variera och detta ofta på ett sorgligt sätt: partislaveri, skapande av onödiga ämbeten, kontrollfunktioner, förtroendesysslor med betalt arbete etc. Och det värsta är, att ledarna, som endast för egen räkning söka förverkliga sitt mål, alltjämt hålla de ledda massorna i ett ovärdigt beroende samt i svåraste sociala betryck. Marxisternas väg leder därför till allmän proletarisering, till slaveri, till bolsjevism. En positiv socialpolitik är dock en trängande nödvändighet."

Judiskt understöd till Amerikas förnegring.

Enligt meddelande i det italienska metodistorganet "L'Evangelista" i Rom var den i Chicago för någon tid sedan avlidne Julius Rosenwald en av vår tids största välgörare. Han bortskänkte för välgörande ändamål över 20 milj. dollars. Till Kristliga föreningen av unga män skänkte han över 3 milj. dollars, vilka huvudsakligen användes till upprättande av 21 byggnader för negrernas ynglingsföreningar. Vidare gav han stora summor till byggnader åt de unga negerkvinnornas föreningar.

Ett belägg alltså för den betecknande benägenheten hos vissa judiska kretsar för att understödja de färgade elementens frammarsch, vilka utveckla sig till ett allt starkare hot för den vita rasen i Nordamerika! Man har där inom en sannolikt ej avlägsen framtid att vänta ett raskrig, angående vars omfattning och karaktär ingen i dag kan göra sig en föreställning.

Läs inga av judar utgivna och ledda tidningar eller av judiska företag utgivna böcker. Lämna inga annonser till judiska tidningar.

*

För att göra ett slut på kriget är det nödvändigt att tillintetgöra judeherraväldet. Judarna äro anstiftare av de flesta krig, emedan krigen göra judarna rikare.

Folkomröstning om Brattsystemet!

Folkomröstning om det s. k. Brattsystemet — det vore något! Då skulle förvisso det i laglöshetens tecken tillkomna och verkande systemet försvinna lika hastigt och lustigt som dess upphovsman försvann efter monopolutredningsmännens uppseendeväckande avslöjanden.

Men hur skall det ske? Visst är detta hela folkets sak, ej blott riksdagens; men hur det skall kunna gå utan riksdagens medverkan, det är frågan. Det heter så vackert, att riksdagen representerar Svenska folket. Men hur mycket sanning ligger däri? Det är ej folkviljan, som är företrädd i den nuvarande riksdagen, bland svenska män och kvinnor, valda ombud för Sveriges folk, såsom de kallas i trontalet. Det är den yrkespolitiska partiviljan. Man erinre sig då, hurusom för ej länge sedan en motion i riksdagen i syfte att få utrett, hur många och vilka av riksdagens ledamöter åtnjöte pekuniära fördelar av Brattsystemet och därigenom kommit i ekonomiskt beroende av detsamma, blev glatt avslagen. Reflektionerna göra sig själva. Men man kan med rätta fråga sig: Är icke en sund folkvilja mäktigare än en partibetonad riksdags? Kan den icke göra sig gällande, oberoende av vad folkets s. k. representanter vilja? Förvisso! Så har skett i Norge och i Finland. Så håller nu på att ske i U. S. A. Varför skulle då ej så kunna ske även i Sverige? Det är på folket, det beror. Ske alltså! Till gagn för individen, till gagn för staten.

Ha kanske icke spritpotentaterna redan förtjänat nog och ockrat tillräckligt på den stora nyktra allmänhetens beskedlighet, för att icke säga rent ut — tafatthet! Har icke staten slösat bort tillräckligt många miljoner av en hårt betungad allmänhets pengar på ett lönlöst försök att bekämpa s. k. smuggling av sprit, oaktat staten väl förstått att pengarna voro bortkastade, ett oförlåtligt slöseri, som skulle automatiskt upphöra med Brattsystemets fall! Vad har icke hela det ruttna "systemet" kostat oss! Svenska folket har knotat och knorrat med näven i byxfickan. Det är på tiden, att det tar fram den näven för att visa, att det legat allvar bakom missnöjet. Från regeringshåll är intet att vänta, så länge regeringar bildas av nuvarande yrkespolitiska partier. Ingen regering har heller vågat företaga något i folkets intresse mot spritpotentaternas vilja. *Fram för folkomröstning om Brattsystemet!* Då komma vi och ur den dy, varur spritsmugglare, langare och lönnbrännare uppstått, och om vilken den socialdemokratiske socialministern nyligen talade i radio till svenska folket.

F. C.

En folkrörelse mot maskinerna

Den våldsamma depressionen, som främst är att betrakta som ett av det ariska kultursamhällets asiatiska dödsfiender avsiktligt framskapat tillstånd, erbjuder också en ny påminnelse om den gamla sanningens giltighet, att Försynen sörjt för att träden ej växa i himmeln. Fåvitsk ävlan åstadkommer inga bestående resultat. Praktbyggnader, uppförda å lösan sand, falla samman vid första som politiska och sociala system, som allvarligare påfrestning. Ekonomiska likej grundats på moralisk grund, få endast kort varaktighet; det hjälper ej att de makthavande taga till svärd och våld — deras verk sakna motståndskraft mot tidens stormar.

Runt om i världen förmärkas i dag folkrörelser av oppositionell och agressiv karaktär, riktade mot storfinansens demokratiska regeringssystem, som fört utvecklingen mot kaos på alla områden. Folken ha bjudits tillfälle pröva Guldkalvens styre och söka allestädes utvägar ur eländet. Ej minst märklig är den på sistone framvuxna rörelse i Amerika, som reser sig mot maskinernas herravälde och fordrar återgång till händernas arbete.

Den amerikanska rörelsen, vars anhängare kalla sig teknokraterna, omfattar miljoner människor. Det är framför allt maskinerna, som göra människorna arbetslösa, säger man. Maskinerna, som skapats av geniala människor, skulle ej bli till människornas fördärv! Men hur är det i verkligheten? En maskin har knappt blivit byggd förrän den är föråldrad. Om industrin skall kunna klara sig, måste nya maskiner anskaffas med åtföljande ny skuldbörda innan de gamla äro betalda. Resultatet blir en katastrofal produktion för att kunna förränta maskinerna. Industriens skuldbörda stiger starkare än produktionen, och fortsätter utvecklingen på detta sätt komma producenterna, som bli allt fåtaligare, att ti slut drunkna i varor, som de varken kunna sälja eller använda. Vid deras sida kommer att stå en liten krets kapitalister med ett överflöd av pengar, vilka de ej längre ha användning för. Men runt omkring dessa bägge parter skall finnas en oerhörd skara människor, som varken ha föda eller kläder eller pengar att köpa för.

Världsorganismen har bragts ur sina normala gängor. Det ondas rot är prissystemet, förklarar teknokraternas ledare, mr. Scott. Att åvägabringa jämvikt mellan pris, lön och penningvärde har länge varit ett av de problem, som sysselsätta nationalekonomerna. Problemet kan lösas genom att reglera värdet av den cirkulerande penningmängden efter mängden av den kraft, som användes för produktiva ändamål. Man skulle då kunna begränsa varuproduktionen genom att kontrollera krafttillförseln.

Hakkorset i Orienten.

Tyske regeringsbyggmästaren Schmülling meddelar i Deutsche Allgmeine Zeitung, att man vid utgrävningar av synagogor från Kristi tid i flera fall påträffat hakkors liksom man funnit talrika sådana på egyptiska mumier samt i de gamla hypogeerna och katakomberna i Efesus, Neapel, Rom m. fl. platser. Dessa hakkors äro uppenbart, framhåller förf., ett hemligt gnostiskt tecken och framställa symbolen för det uppgående solljuset, som bebådar upplysning, kunskap om sanningen, återlösning samt förebudet för den kommande Messias, en metafysisk och ej en kroppslig, krigisk Messias.

Judiska sekter, däribland essenerna och terapeuterna, bådo varje morgon vid soluppgången samt sjunde dagen till den uppgående solen. Josef Flavius omnämner dessa morgonböner, ägnade solens uppgång, i sitt "Judiska krig", beskrivet 75 efter Kristus. Ur detta hakkors uppstod senare det kristna korset, vilket, såsom katakomberberättelserna visa, i första århundradet efter Kristus ej avsåg Kristi lidandes kors utan solljuset och det ömsesidiga igenkänningstecknet och av de urkristna och vissa judiska sekter på essenernas vis brukades som symbol för den kommande återlösarens sol.

Det är riktigt att köpa svenska varor. Men de varor, som produceras eller säljas av judar, äro inga svenska varor. Köp inga judiska varor. Köp ingenting av judarna.

Befriaren ...

(Forts. fr. sid. 1.)

modiga uppträdande — men räddades genom sitt mod. Skyndade till general Epps befrielsearmé, med vilken han återvände till München.

1919 grundade Hitler tillsammans med sex likasinnade ur tyska folkets breda led Tyska Nationalsocialistiska Arbetarepartiet. Blev först dess propagandachef, från 1921 partiledare med oinskränkta fullmakter. Partiet uppställde tre huvuduppgifter:

1. Kamp mot judeherraväldet, för den idealistiska ariska världsåskådningen.
2. Tysklands nationella befrielse och förenandet av alla tyskar i en stat.
3. Social befrielse av den tyska nationens arbetande massa från den judiska internationella kapitalismen.

Partiet växte mycket hastigt, räknade snart hundratusental anhängare.

Den 9 november 1923 försökte Hitler från München förverkliga Tysklands befrielse från den judisk-marxistiska Weimarregimen. Försöket misslyckades på grund av förräderi från en del av de bayerska borgerliga nationalisterna. Hitler arresterades, anklagades inför domstol för högförräderi och dömdes till 5 års fängelse. Tysklands folkmassor voro emellertid redan nu med honom. 1925 utsläpptes han ur fängelset och begynte återuppbyggandet av sitt parti. Trots alla repressalier från de dåvarande regeringarna, som voro i judiska händer, trots marxistisk terror, genom vilken systematiskt tusental av hans anhängare dödades — gick Hitler-partiet från seger till seger. 1931 hade det vuxit till det mäktigaste i Tyskland. Och den 30 januari 1933 kom Adolf Hitler till makten såsom Tysklands folklige rikskansler.

För Tyskland betyder Hitler långt mer än en vanlig rikskansler. Han är grundaren och ledaren av vår tids största folkrörelse. Han är tyska nationens ledare. Med honom har en ny arisk världsåskådning kommit till makten — av honom kommer, hoppas vi, ett nytt Tyskland att skapas. Om ödet tillåter, skall han på en gång spela rollen av det tyska rikets Cromwell och den nya germanska reformationens Luther.

Hitler är ej endast Tysklands befriare, han är *befriaren för alla arier i världen ur det judiska herraväldet.* Ty han visar oss alla kampens och segerns väg.

Därför skall i dag och alltid i varje ariskt hjärta stå inristad kamp- och befrielseparollen: Heil Hitler! Leve Hitler!

V.

Doktor Munthes underliga propaganda.

En storm av indignation har från det nationella Tysklands sida mött livmedikus d:r Axel Munthes på engelska utgivna tyskfientliga bok "Red Cross and Iron Cross", vilken indignation bland annat tagit sig uttryck i den tyska läkarekårens avståndstagande. Enligt vad meddelas oss från ett av Tysklands mest kända nationalistiska förlag gör sig författaren här skyldig till de mest oerhörda beskyllningar och förolämpningar mot den tyska hären och tyska folket. Särskilt karaktäristiska äro d:r Munthes slutord, som vittna om en utpräglad prosemitisk åskådning: "Du Israels stränga Gud (vilken förf. redan förut betecknat som hämndens Gud) . . . Du hämnande Judas Gud . . . medan de skända dina altare . . . Konungarnas Konung . . ."

Vår meddelare erinrar vidare om, att d:r Munthe under kriget deltog mot Tyskland på fransk sida och finner det egendomligt, att en läkare med dylik åskådning kunnat befinnas lämplig som kunglig livmedikus för ett furstehus som det svenska, med vilket ett tyskt furstehus nu åter trätt i intimaste förbindelse.

Man kan ej annat än dela den tyske skribentens uttalade förvåning. Inför vad som kommit i dagen beträffande d:r Munthes allmänna inställning synes det oförklarligt, att denne person kunnat anställas som drottning Victorias livmedikus under hennes senare levnad.

L i t t e r a t u r

HITLER av S. Dmitrievsky. Översatt till svenskan av C. E. Carlberg. Svea Rikes Förlag.

Ännu har ej på svenska språket utkommit en objektiv och ärlig framställning av Hitler och hans världsförnyande rörelse. Föreliggande bok avser att avhjälpa denna brist. Författaren bygger sin framställning på autentiskt källmaterial, skildrar den store tyske reformatorns liv och gärning. Hans och hans anhängares hjältemodiga kamp för sina ideal.

Alla som läsa denna bok måste inse, huru förfalskad den av dagspressen lancerade "populära" bilden av Hitler är. Ingen kan undgå att ta intryck av den offervilja, osjälviskhet och djupa människokärlek som den förkättrade nationalsocialismen besjälas av samt den politiska skarpblick, det heroiska mod, den fasthet, konsekvens och järnhårda vilja som dess ledare alltigenom ådagalagt.

Den svenska Hitlerboken utges i två upplagor. Första upplagan tryckes i 7 separat utkommande häften, behandlande olika perioder av Hitlers och den tyska nationalsocialistiska rörelsens utveckling.

Första	häftet:	Den namnlöse.
Andra	„	Nationalsocialist.
Tredje	„	Partiets födelse.
Fjärde	„	De första segrarna.
Femte	„	Den 9 november.
Sjätte	„	Kampen går vidare.
Sjunde	„	Hitler kommer till makten.

Varje häfte förses med en eller flera efter innehållet lämpade bilder. Pris 30 öre per häfte.

Andra upplagan omfattar samtliga sju häften jämte bilder inbundna i ett band. Pris Kr. 2: 25.

HENTZEL, MARC., Kollektivmänniskan. Svea Rikes förlag, Stockholm, 1932. Pris kr. 1: 25.

Marc. Hentzel har givit sin lilla skrift undertiteln: Vad våra marxister och liberalisterna båra i skölden. Det är också närmast en kritisk analys av marxismens kollektivistiska uppfattning han ger, huvudsakligast ur psykologisk synpunkt.

Bakgrunden för marxismens utbredning bland de kroppsarbetande lagren finner förf. i det sociala elände, som det kapitalistiska systemet fört med sig. Han säger sålunda i inledningen till sin bok, att dettas bärare "genom sina gärningar ständigt befordra samhällstientliga rörelser såsom anarkism, kommunism, banditism etc. Utplundraren-kapitalisten, roffaren-bankiren, ockraren-företagaren, parasiten-börshajen, alla dessa äro trots motsatta påståenden bolsjevikens och banditens huvudsakliga frambesvärjare och gynnare. Den verklige bolsjevikprovokatören, den farlige, den som sätter massorna i brand, är ej pratmakaren på torget, nej, det är polypen — finansmannen som sitter i sitt kontor och organiserar nöden och misären".

BRITONS: 4 Zions protokoll. E. P. Holmvalls Förlag. Svea Rikes Bokhandel. Pris 25 öre.

På serien "Bibliotek i judefrågan" har utkommit ett litet häfte, innehållande 4 judiska protokoll, vilka förut ej varit publicerade på svenska språket. Protokollen äro hämtade ur en broschyr, utgiven av det välkända antijudiska londonförlaget "The Britons".

Efter att inledningsvis ha berört den judiska andan och omoralen övergår författaren till de egentliga protokollen, vilka äro dagtecknade 1489, 1860, 1869 och 1919 och i likhet med de tidigare på svenska utgivna Nilus-protokollen tala sitt tydliga språk rörande det "utvalda" folkets känslor och planer mot de kristna. "Judaism är satanism och inga försök att med rituella och kabbalistiska täckmantlar dölja detta faktum skola hädanefter lyckas", slutar utgivarna den högtintressanta skriften.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Broschyr, som bör spridas

KRISTUS EJ JUDE

Den i förra numret av Nationen införda artikeln *"Kristus var ej jude"* har utgivits i broschyrform med illustrerat omslag å Nationens förlag. Broschyren erhålles mot beställning och insändande av 50 öre per ex. antingen å postgiro 3643 eller i frimärken under tidningens postadress, Box 1145, Stockholm 16.

Kompletta årgångar av NATIONEN 1932

kunna erhållas mot insändande av kr. 3: — (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Följande uppseendeväckande högst aktuella böcker:

BERGTAGNA

Nyckeln till världshändelsernas gåta. Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —.

Judendom o. kristendom

Ett väckelserop.
Kr. 1: 50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 2: 50.

Sändas mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 26.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 MARS 1933

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Världens underbaraste Teologie Professor

Vår herostratiskt världsberyktade Teologie Professor i Göteborgs Handelstidning Torgny Segerstedt har låtit offentligheten veta att han är stolt över den stora uppmärksamhet, som ägnats honom med anledning av hans uppgörelse med denna skam inte bara för Tyskland utan för hela den civiliserade världen som heter Adolf Hitler. "Det är en utmaning mot sunda förståndet att upphöja en individ av denna kaliber till ledare för ett stort folk", yttrade han i sitt första inlägg. "Vi skola nu alla tvingas att sysselsätta oss med vad som faller herr Hitler in. En karl med detta utseende skall man offra tankekraft på! Det är oförskämt att fordra något sådant. Att tvinga världspolitiken och världspressen att befatta sig med denne figur, är oförlåt-

ligt. Herr Hitler är en förolämpning."

På en privat anmaning från tyske inrikesministern Göring att framdeles om möjligt undvika ett sårande skrivsätt mot Tysklands rikskansler, varigenom de goda relationerna mellan de båda folken kunde ta skada, svarade Teologie Professorn, förtjust över den uppmärksamhet han lyckats tilldraga sig, med ett nytt opus: "Vi vidhålla, att det är en förödmjukelse att världsopinionen och världspressen dag ut och dag in skall behöva syssla med en företeelse som denna. Det är beklämmande att det politiska livet skall ha hemfallit åt slikt barbari... Vi ha tillspetsat omdömet i orden att Hitler är en förolämpning. Det är vår uppriktiga mening."

Den tyska nationalsocialistiska pressen svarade med att förklara, att man mycket väl förstod att Segerstedts orationer voro "beställda" — mycket riktigt! Men av vem? Av den Judiska Makten i Sverige! Inte bara Bonniers Nyheter och de judisk-marxistiska bladen utan också den stora massan "borgerliga" högertidningar kastade sig i hänryckning över Teologie Professorns yttranden och instämde i hans indignerade protest mot riksminister Görings försök att öva censur över svenska pressen. Denna press är i sin fulla rätt att hysa vilken uppfattning den behagar om herr Hitler!

Bra rutet, Juda! Att Teologie Professorn är stolt över sin bravad förvånar ingen. Men frågan är, om han ej, när allt kommer omkring, bör dela med sig en smula av den ära han ny yves över. Tills för omkring ett årtionde sedan ägdes den illustra tidning, där hans visdom nu flödar, av ett antal utsökta exemplar av Jerusalems adel, vilkas svenska namn lydde: Otto Mannheimer, Albert Rubensson, Ludvig Rubensson, Berta och Pauline Warburg. Numera innehas som bekant aktiemajoriteten i bladet officiellt av advokat Forssman, genom äktenskap förenad med judinnan Heyman. Forssman anses ju heller intet annat vara än bulvan för de forna innehavarna av Judas stam. Men ej nog härmed! I Västkustmetropolen menas allmänt, att anden som svävar över Handelstidningens vatten i verkligheten inte så mycket är Teologie Professorns utan fastmer hans mycket intima väninnas, judinnan Heyman-Forsmans, som svarar för den "teologiska" inspirationen i bladet. Här finnas alltså kanaler, som ge en fullgiltig förklaring till fenomenet Segerstedt och hans påkomna raseri över att en antisemit blivit ledare av Tysklands politik. Saken är så logisk: För Juda är Hitler en utmaning, en skam, en förolämpning!

Teologie Professorn begår alltså ett litet misstag — för att här inte säga något värre — inför hela den civiliserade världen, när han presenterar sina omdömen icke såsom Judas utan Svenska Folkets. Det är mot detta hans lätta sätt att handskas med realiteter vi velat inlägga en protest i förhoppning, att hans samvete skall vakna och han snart inför världen måtte tillkännagiva sitt fel. Segerstedt håller ju på att det är mänskligt att fela, och då borde väl också Hans Högvördighet själv kunna erkänna ett fel som han i sitt — kanske något för stora religiösa nit råkat begå. Renlighet är en dygd, också för en andans man, inte sant, Herr Professor?

*

Arvprinsen under speciell observation

I samband med behandlingen av första huvudtiteln i riksdagen höll bolsjevismens representant, "kamrat" Spångberg ett enligt Aschbergsorganet F. D. P. livligt uppmärksammat anförande, vari han skarpt påtalade att nazistiska tendenser på sistone framträtt bland medlemmar av kungliga familjen. Det oerhörda hade inträffat, att arvprinsen Gustaf Adolf närvarit vid en Stalhelmparad i Tyskland — "en person i sådan ställning kan inte komma ifrån den officiella prägel, som ett arvodestagande medlemskap av kungahuset medför".

Juda i Sverige har redan förut på olika sätt demonstrerat sitt missnöje med prins Gustaf Adolfs ingångna giftermål med en prinsessa av ett tyskt furstehus, vilket i varje fall ej anses fientligt inställt till den "hemska" antisemitiska Hitlerrörelsen, såsom vid Stockholms stads uppträdande vid prinsparets mottagande i Sverige, tillbakavisandet av förslaget om apanage till prinsparet etc. När man slutligen låter sina för sitt arbete för det svenska samhällets revolutionering av svenska statsmedel rikligen honorerade revolutionära agenter från riksdagskatedern under högtidliga later läsa lagen för kungahusets medlemmar om vad deras plikt tillkommer — under vederbörlig respekt från folkrepresentationens och pressens sida! — då må ej undras över att de mosaiska herrarna på svensk mark bli allt djärvare och djärvare och slutligen tro sig kunna handskas med Sverige och svenskarna presis efter behag.

*

Lejontjut i Gamla Allehanda

Ett lejonhuvud, titulerande sig hovrättsråd, visar tänderna i Gamla Allehanda mot antisemiterna. Förmodligen trodde Herr Leonard, att de hemska antisemiterna — vilka hans vänner bruka se i syner i mörkrum — skulle ge sig av till världens ände inför ett sådant ramaskri från en välboren ättling av djurens konung.

Lejonhuvud berättar, att det är judarna i Sverige som äro svensksinnade och icke svenskarna. Vi arier äro i alla avseenden ett undermåligt släkte, på intet vis jämförligt med den ädla israelitiska rasen. Höjden i vår uselhet är tolererandet av den avskyvärda antisemitismen — "den rena omoralen, kräftsvulsten som i tid med kraft måste bekämpas".

Bra rutet, lejon!

*

Ljus över världen!

Ingen kamp ställer sig så svår på denna jord som kampen för ljuset. Den har stått årtusenden igenom, men ännu denna dag intar mörkret högsätet. "Människorna äro sådana", säger man, "de vilja ej sanningen — de föredra mörkret". T en tid, men endast till en tid! En dag går sanningen upp, med eller mot deras

vilja. Och ju större motståndet mot henne varit, desto värre blir uppvaknandet.

Det härskar mörker över jorden med all den förbannelse som följer. Folken kvida under betryck och från alla håll bjudas botemedel och utlovas bättring. Men intet hjälper. Eländet och missnöjet stiga och stiga. Statsmännen begynna bli oroliga. Vad att göra?

Det ges blott en utväg ur mörkret: Ljuset! Endast sanningens ljus kan bringa en sjuk värld i tillfrisknande. Må ljusets heliga fackla lysa — visande mänskligheten vägen tillbaka till dess rätta hemvist!

*

Sanningen på hebreiska

Sovjetregeringens organ Pravda utkommer förutom på ryska naturligtvis också på hebreiska, det egentliga sovjetspråket. Den hebreiska upplagan av Sanningen (= Pravda) säljes jämsides med de gud-

lösa bladen från judiska affärsdiskar jorden runt, till stor hugsvalelse för Israels barn i förskingringen.

*

De bägge nyutnämnda sovjetryska folkkommissarierna judarna Grossman och Lewitan handha kontrollen över alla födoämnen i Ryssland. — Paul Schiffer i "Berliner Tageblatt" berättade nyligen i ett föredrag i London, att Sovjets utrikesledning så gott som uteslutande utgöres av judar. — "Jewish Chronicle" skrev den 6 januari, att "en tredjedel av judarna i Ryssland blivit statsfunktionärer". Självklart, eftersom bolsjevismen är och förblir en judisk inrättning!

Rotarygeneralen åter hemma

Den stora frimurarsegern i Amerika, när brodern av Hollandlogen n:r 8 i New York Franklin Roosevelt upphöjts till Staternas president, gav oss anledning i föregående nummer bebåda en ökad aktivitet i logerna världen runt. Ingående meddelanden från den internationella brödrafronten synas bekräfta vår förmodans riktighet.

Bland annat får man veta, att vår illystre president i svenska Rotary, börschef-broder Belfrage varit i Chicago och inhämtat ny visdom för sitt härvarande arbete i utövandet av Kunglig Konst. Rotary räknas ju till det internationella frimureriets för närvarande mest betydelsefulla "sällskapliga" institutioner med speciell uppgift att "riva ned murarna mellan folken" — förutsättningen för det judisk-salomoniska världsrikets upprättande.

För den andäktigt lyssnande judepressen berättar broder Belfrage, att resan varit högst givande. Som representant för Rotary-Internationals 14-mannastyrelse har börschefen-brodern gästat Chicagos rotaryklubb samt talat i radio till Amerikas folk. Några närmare upplysningar angående sina nya rotarianska planer undvek dock den vise brodern att lämna, utan meddelade blott, att nästa Rotarykongress hålles i Boston nästa år.

Man avvaktar med ett visst intresse de fortsatta livsyttringarna av börsbroder Belfrages rotarianer, vilkas dunkla strävanden och mål — naturligtvis skrudade i Ljusets mantel — numera lyckligtvis ej längre äro någon hemlighet. Det gäller för svenska folket att se upp med vederbörandes frimuriska hemlighetsmakeri. Vi ha haft nog av dylikt i detta land!

*

Roosevelts hälsning till Juda

Den nyvalde amerikanske presidenten Franklin Roosevelt, vars upphöjande till statschef såsom förut nämnts framför allt var ett verk av amerikanska frimureriet, är en utpräglad judevän. Första synliga resultatet av hans val blev också ett officiellt erkännande från U. S. A. av Sovjetryssland. Sin stora beundran och tillgivenhet för den judiska nationen gav han uttryck åt i ett telegram till de amerikanska judarna vid deras senaste nyårsfest, vari han yttrade:

"Jag bringar Amerikas medborgare av judisk trosbekännelse mina uppriktigaste hälsningar med anledning av den stora högtiden. Den stora andliga hängivenhet, varom dessa dagar bära vittnesbörd, framtvingar vördnad från de amerikanska medborgarna av annan trosbekännelse. Det judiska folkets bidrag till nationens andliga liv är präglat i dess prestationer på vetenskapens, forskningens, konstens, statstjänandets och affärslivets områden. I det uppbyggnadsarbete, som gjort den amerikanska nationen stor, ha judarna sin utomordentliga förtjänst. Måtte det kommande året för Eder bli ett strålande och lyckligt år och måtte de djupa religiösa grundsatser, som äro rotade i det judiska folket, alltjämt inspirera den yngre generationen."

När ledaren för den största kristliga staten kan vältra ur sig en dylik gallimatias, får man ej förvåna sig över, att Juda allt fortfarande betraktar den samtliga kristliga mänskligheten som ovetande och själlös.

*

Grand Orient om spanska republiken

I Grand Orients av frimureriet organ "Bulletin of the Supreme Council of the Thirty-third Degree" återfinna vi följande utlåtande om den spanska republiken: "Den nya republiken är tillkommen fri från alla fel, i besittning av alla allmänna dygders makt. Vi äro i stånd att säga, att det är den perfekta bilden, skapad med säker hand av vår lära och våra principer. Det är icke möjligt att uppnå en mera fullkomlig Frimureriets revolution än den spanska revolutionen."

Upplysning om Sovjet i U. S. A.

Enligt "New York Times" har i Amerika börjat utges en rysk tidning, "Ranneye Abro" (Tidig Morgon), vars uppgift skall vara "att underrätta amerikanska folket om den tragiska sanningen, att sovjetregeringen har tvingat det ryska folket i slaveri". — Bara inte denna upplysning kommer för sent för det amerikanska folket, som självt tyckes befinna sig vid randen av bolsjevismen!

*

Också Jamaica "lyckliggjort"

Jamaicas enda tidning, "Jamaica Times", i vilken både redaktören och direktionen äro judar, hade nyligen infört en betraktelse över huru i ett land på omkring 1 miljon människor endast omkring 250 vuxna judar kunna behärska invånarna, all handel och verksamhet även som undervisningsväsendet. — Orsaken är naturligtvis densamma som överallt annorstädes där "egendomsfolket" lyckats tillvälla sig makten: Befolkningens godtrogenhet och de styrandes falhet.

*

Tredje Statsmakten

Vem känner ej Tredje Statsmakten? När första och andra statsmakten, Regering och Riksdag, tappa koncepten, är alltid den Tredje redo att klara besvärligheterna. Vi ha väl inte för inte en Folkvilja liksom ett Folkets hus, som vid behov kan ge de officiella myndigheterna besked om hur de skola bära sig åt! I publicisternas samfund hållas ofta

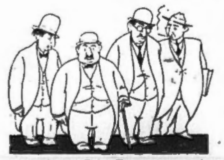

granna tal om Fria Pressens — d. v. s. Folkviljans — många dygder, varpå man dricker en allmän förbrödringsskål. Är det inte så, Herr Leonard?

*

En galghumoristisk strejk

Det är inte längre bara Marx's proletära lärjungar i all världen som gripa till strejkvapnet för sina intressen — också Rothschilds kapitalistiska disciplar etablera gärna en liten strejkdemonstration, när de makthavande glömma bort sina heliga förpliktelser mot "egendomsfolket". Så erfor man nyligen genom våra svenska tidningar om den förbittring franska finansutskottets beslut mot börsjobbet framkallat i "finansiella kretsar". Besluten gingo ut på att aktier i stället för att lyda på innehavaren skola vara försedda med ägarens namn och inga andra utländska papper få noteras än det relativa fåtal, för vilka börsavgift betalas till staten.

Som protest mot försöket från politikerna att inkräkta på börherrarnas helgade domän arrangerades en strejk från bank- och mäklarefirmornas personal — mäklarna själva voro i sin egenskap av ämbetsmän förhindrade deltaga. För en dag nedlades alla affärer på börsen. Låtsade försök från mäklarna att notera kurser besvarades av den strejkande massan — naturligtvis till allra största delen judiska mäklarebiträden — med ett frenetiskt oväsen. Man skrek och hojtade och rev ned de uppsatta noteringarna. Så snart en mäklare visade tecken att vilja verkställa en notering, utsattes han för ett öronbedövande tjut och ett regn av papperstussar, så att han strax måste avstå från sitt förehavande. Slutligen blev villervallan så stor, att polis måste tillkallas och lugna börsherrarna.

Prydlig aristokrati!

*

En förståndig emir

Emiren Abdullah av Trans-Jordanien har annulerat ett ingånget avtal om utarrendering av 17,500 acres jord till judarna. I annuleringsakten förklarar han, att ingen av hans underlydande domäner får överlåtas till judarna.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 4 (249) LÖRDAGEN DEN 1 APRIL 1933 ÅRG. 9

Upprensning av det judisk—bolsjevikiska väldet!

Stockholm europeiskt kominterncentrum — Underjordiskt rött fäste

I oktobernumret av Nationen 1932 återgavs ett från London till tidningen ingånget meddelande att Moskva beslutat överflytta kominterns och tjekans i Berlin förlagda centraler till Stockholm och att härvarande sovjetlegation fått order att skyndsamt ordna för deras installering. Anledningen till den beslutade flyttningen vore dels den ur röd synpunkt hotfulla utvecklingen i Tyskland, dels den svenska socialdemokratiska regeringens tillkomst, som ansågs garantera en välvillig hållning från officiellt håll. I Moskva väntade man därtill utbrottet av ett nytt världskrig inom en nära framtid. Den röda generalstaben önskade "redan nu utbygga sin organisation i Stockholm med tanke på eventuella framtida lämpliga spioneriavdelningars verksamhet".

Senaste tids händelser ha bekräftat uppgiften att Moskva förberett sig på vad som skulle ske i Tyskland samt i god tid före det nationella övertagandet av makten till annat land överflyttat viktiga delar av de nämnda centralerna. Enligt meddelande från Trotskij närstående håll hade före besättandet av det kommunistiska Berlinhögkvarteret Karl Liebknechthaus hela det där förvarade hemliga arkivet med rysk kurirpost förts till Stockholm, dit även de aktivt verksamma kominternledarna begivit sig. Mot bakgrunden härav förstår man än bättre den marxistiske svenske regeringschefens och det marxistiska svenska regeringsorganets starkt pointerade inställning mot den nationella regimen i Tyskland för den röda omstörtningens krafter. Man saknar även anledning betvivla riktigheten av ingångna underrättelser att Sverige och Stockholm fått äran rymma III internationalens mordcentraler för Europa.

*

Med kännedom om arten och syftet med den kommunistiska verksamheten är det ofattligt, att våra svenska myndigheter under gångna år kunnat tillstädja dylik inom landets gränser. De i främmande sold stående öppet revolutionära kommunistiska partierna ha officiellt erkänts som legala samt tillerkänts representationsrätt i Sveriges riksdag. Detta skedde under den camouflagiska förevändningen, att kommunismen i verkligheten ej vore farlig och knappast allvarligt menad — en uppfattning som huvudsakligen grundade sig på inspirationer från den juderegerade dagspressen under Bonniers ledning. Denne lät i sin tidning Dagens Nyheter energiskt förfäkta den åskådningen, att kommunismen vore en ideellt betonad arbetarrörelse, som man vore skyldig respekt och som i likställdhet med andra "framstegsvänliga partier" hade rätt att medräknas i den politiska folkgemenskapen. I verkligheten förhåller det sig dock så, att kommunismen endast till namnet är en arbetarerörelse: realiter är den judendomens sedan årtusenden nyttjade yttersta kampmedel för de ickejudiska samhällenas omstörtning och övriga folks förgörande — till jämnande av vägen för det drömda judiska världssjälvhärskardömet.

Om svenska statsmän önskat, hade det varit lätt för dem att skaffa sig en ingående kunskap om kommunismens verkliga väsen. Ett överväldigande teoretiskt såväl som praktiskt bevismaterial föreligger härutinnan. Men antingen ha de ej velat lära känna den eller ha de känt den alltför väl, men föredragit att låta den leva och frodas. Hur grundfalsk våra styresmäns förfäktade uppfattning om kommunismens ofarlighet är illustreras av de i Tyskland i samband med det nationella maktövertagandet nyligen gjorda upptäckterna över kominterns arbete. Tack vare riksminister Görings kraftfulla inskridande upptäcktes underjordiska röda befästningsanordningar av betydande omfattning under den tyska rikshuvudstaden liksom andra tyska städer. Myndigheterna sågo sig emellertid av hänsyn till de diplomatiska förbindelserna med Sovjetryssland förhindrade att offentliggöra mer än en del av vad som upptäckts under den verkställda razzian.

Så mycket fick man dock veta, att ett helt nät av underjordiska gångar och rum, genom tunnlar förbundna med angränsande hus, påträffats under Karl Liebknechthaus. I den underjordiska "revolutionsstaden" hittades mängder av högförrädiskt material, vapen och ammunition av skilda slag, revolutionära tryckalster och upprop till en ny blodig revolution, listor med namn å ansedda personer i det tyska samhället, vilka skulle häktas och skjutas, och mycket mera. Bland annat fann man också hakkorsvimplar samt lager av nationalsocialistiska stormavdelningsuniformer. Genom sistnämnda fynd erhölls förklaringen till de av hela världens judepress sedan långt tillbaka med sådan livfullhet skildrade "nationalsocialistiska dåden" och "morden". Fienden hade låtit utrusta sina våldsmän med nationalsocialistiska uniformer för att inför världen kunna presentera sina egna våldsdåd som "nazistdåd" och dymedels skapa en antinationalsocialistisk världsopinion.

*

Avslöjandena rörande kommunisternas underjordiska verksamhet i Tyskland har sitt aktuella intresse för övriga länder och i synnerhet Sverige. Den Bonnierska teorien om kommunismens harmlösa karaktär har åter en gång ihjälslagits. Det har hela tiden varit känt — naturligtvis också av de svenska myndigheterna — att den sovjet tillerkända exterritorialrätten för legation och handelsdelegation i Stockholm utnyttjats till främjande av kominterns revolutionära planer mot vårt land. På okränkbar diplomatisk väg förses härvarande Moskvaparti med alla för revolutionens utförande erforderliga medel: vapen, ammunition, litteratur, propagandamaterial m. m. Det har även länge varit känt, att vapen och ammunition delvis förvarats i källarvalv under Stockholm. Depåerna ha varit "flygande", varför det ej skulle varit möjligt att vid viss tidpunkt konstatera förläggningen till ena eller andra huset och kvarteret. De senast gjorda upptäckterna under Berlin ge emellertid goda hållpunkter för den hittillsvarande mystikens skingrande. Man kan utgå ifrån, att liknande underjordiska system som de under tyska rikshuvudstaden anträffade praktiseras även på andra håll. Naturligtvis också i den svenska rikshuvudstaden, dit kominterns och tjekans Europacentraler numera förlagts.

Granska vi Sovjet-Kominterns bostadsförhållanden i Stockholm, finna vi att sovjetunionen har sin bostad Karlavägen 18, medan minister Kollantay sedan något år bebor ett eget palats Villagatan 15. Sovjetunionens handelsdelegation har sin tillvaro i det nybyggda palatset Norrmalmstorg 1 och Sovjetunionens Vänners Förening logerar Klara NorraKyrkogata 20 — för att nu icke ingå på Sovjetunionens härvarande "svenska" parti- och pressfilialer. Samtliga dessa bygnader förtjäna förvisso noggrann observation från svenska polismyndigheternas sida. Särskilt gäller detta minister Kollantays lägenhet Villagatan 15. Det torde knappast förelegat några tvingande skäl ur bostadssynpunkt för minister Kollantay att lämna sin förutvarande bostad å Karlavägen — det måste ha varit något annat speciellt skäl som föranlett inköpet och flyttningen till Villagatan.

Också i Sverige måste det komma till en upprensning av det röda judiska väldet. Vårt folk har ej lust att agera försöksobjekt för det "världsfrälsande" orientaliska barbariet. Därför resa vi åter kravet på en grundlig upprensning samt vädja till det av sina ledare förrådda folket i landet att enigt ställa sig bakom vårt krav.

———

Arbetsprestationen *bör avlösa guldet*

Det kan synas omotiverat, att en värdemätare som guldet, vilken genom sekler likväl kunnat bestå och för vilken människorna ha ett obegränsat förtroende, ej längre kan vara normgivande för värdesättningen. Vi ha ju nyligen sett ett exempel på guldets dragningskraft med dess konsekvenser i Förenta Staterna, där en besinningslös befolkning på kort tid tvingar en av världens största guldinnehavare att i själva verket suspendera guldmyntfoten. Till vad nytta äro då de hopade guldmassorna, om de vid första anlopp avstängas från allmänt bruk? Praktiskt sett vore det synnerligen lämpligt att de sedelutgivande bankerna icke tvingades att inlösa sina sedlar med guld, då det genom mångfaldiga exempel konstaterats att en dylik inlösningsskyldighet vid rusning genom förordningar snart upphör.

Då emellertid förtroendet för valutan är en nödvändig faktor att räkna med såväl inom respektive länder som i den internationella handeln, måste vissa beräkningsgrunder antagas för respektive länders myntsystem. De värden, som tekniskt sett borde vara mest stabila, äro fastighetsvärdena, efter vilka också skatter uttagas av staten. Då på sin tid de enskilda bankerna hade sedelutgivningsrätt, lades i riksbanken som säkerhet för denna inteckningar inom 50 % av taxeringsvärdet å jordbruksfastigheter. Att just i dessa dagar peka på en dylik säkerhet kan synas djärvt, om man betänker att åtskilliga jordbruksfastigheter f. n. i marknaden icke betinga högre pris än 50 % av taxeringsvärdet. För dem som eftersträva att verkliga värden ej skifta alltför mycket borde jordbruksfastigheternas fall vara ett talande exempel på vårt nuvarande myntsystems bankrutt. Prisfallet å jordbruksprodukter har varit synnerligen stort och därmed även prisfallet å jordbruksfastigheter. De fallande hyrorna komma tydligen att medföra samma reducering å stadsfastigheter, därest nuvarande tendens skall fortsätta.

Vad detta innebär för staten och enskilda, är lätt att förstå. Med minskade inkomster för den enskilde följer indragningar och nödvändigheten att göra besparingar samt minskade skatter för staten. Härigenom ökas än mer arbetslösheten och därmed missnöjet bland folket. Kreditvolymen vill man på allt sätt söka minska, och snart har folk vänjt sig av med att söka lån i banker. Det är ej heller att undra på att bankledningarna bli betänksamma, då de se den katastrofala minskningen i hypoteksvärdena. Det är sannerligen på tiden, att en kraftansträngning göres att råda bot för nuvarande missförhållanden. Vi i Sverige äro i den lyckliga belägenheten att kunna balansera vår export och import. Vår valuta gentemot utlandet kunna vi tydligen väl försvara, och det gäller således att råda bot för förhållandena inom landet. Det lyckligaste vore då en sakta pris- och värdestegring, varigenom köpkraften ökades och därmed konsumtionen. I stället för att minska lönerna borde man stabilisera lönerna för att låta dem sakta ökas, detta under förutsättning att även priserna å varor ökades. Tyvärr ha vi ännu ej sett någon prisstegring å varor, varför lönesänkningarna fortsätta.

Vi ha att välja mellan att följa med i krisens botten och vänta på den s. k. naturliga återhämtningen eller själva söka råda bot för missförhållandena. En ändring i försörjningen med betalningsmedel är bland de första reformer, som måste vidtagas, och till ett lyckligt resultat i detta hänseende borde såväl riksbanken som de privata bankerna bidraga. Riksbanken för sin del genom en vidsynt räntepolitik parad med en ökad sedelutgivningsrätt, och affärsbankerna genom att bättre tillse näringarnas kreditbehov. Att just i svåra tider på allt sätt strama åt krediten och begära avbetalningar å lån, kan näppeligen vålla annat än ytterligare krisskärpning. Till denna medverkar också i hög grad pressens hållning, och det är egendomligt att just arbetarpressen fanatiskt yrkar på prisreducering samtidigt den pläderar för högre löner. Samtliga samhällsbevarande organ borde givetvis arbeta för en prispolitik som stimulerar företagsamheten.

Då denna är i högsta grad beroende av tillgång på kapital, ha bank-

(Forts. å sid. 7.)

Restauration

Världen är i dag skådeplats för historiska avgöranden, vilkas omfattning och betydelse blott få ana. Vi ha nått kulminationen av en utveckling, sedan årtusenden ledd mot ett bestämt mål: Judafolkets världsherravälde. För möjliggörande av detta måls uppnående har mången blomstrande kultur spolierats och stolta kulturbärande folk bragts till undergång. Det gäller nu den avgörande slutstriden om den ännu till namnet härskande vita rasens herravälde.

Det har klarnat kring de hemlighetsfulla krafter, vilka sedan årtusenden stört folkens liv och som främst bära ansvaret för deras iråkade olyckor och kval. De bägge om världshegemonien — ehuru i inre solidaritet — konkurrerande imperialistiska makterna Juda och Romkyrkan ha genom otaliga hemliga såväl som öppet verkande internationaler lett utvecklingen till nuets situation: andligt och materiellt sammanbrott. Med sin fientliga inställning mot individens och nationens frihet och rätt sökte de under våldförande av det skapade självt påtvinga världen en österländsk despotism samt fordra på grundval av sina talmudiska och jesuitiska lärosatser alla folks underkastelse.

Vid nittonde seklets början stod Juda till synes som segrare på valplatsen. Från ledande judiska håll förnummos yttranden som: striden är slutkämpad, Världens Herar äro Vi! Saken ansågs så klar, att man ej längre behövde spela komedi utåt. Folken hade låtit snärja sig och intet ont anande överlåtit vården av sina andliga och materiella värden — statsmakt, press, litteratur och allt — åt den "lojale" inkräktaren. Och denne försummade ej chansen. Från sin med list och mutor förvärvade position i samhället byggde han ut sin maktställning till att omfatta folkets hela liv. Domän efter domän lades under Juda, som genom en bedövande trumeld av andligt gift i press, litteratur och konst slutligen lyckades bryta gojimfolkets motståndskraft.

Men det gives en Försyn, som ej tillåter träden att växa in i himlen. Vad som bygges i fåvitsko, i strid mot naturens och förnuftets lagar, är dömt att förvandlas i grus. I det ögonblick då segern var färdig att inhösta — glider den segraren ur händer. Balansen i Skapelsen tar ut sin rätt. Folken vakna ur giftnarkosen och upptäcka bedrägeriet. De finna sig själva, bli åter medvetna om sina gudagivna rättigheter — resa sig till försvar för sin frihet och sitt liv. Judas plan på världsherravälde är i själva verket redan förolyckad, det har haft sin högsta makt. Ehuru det borde inse detta tvekar det ej att i sin vilda fanatism nu söka tilltvinga sig allmakten genom att i alla länder släppa lös bolsjevismen.

Alla folk och även vi svenskar äro ställda inför tvånget att ta ställning till den allt överskuggande frågan. Vi ha att välja mellan endera av de två vägarna: självbevarelse och nationell restauration eller definitiv underkastelse under Juda. Någon tvekan i valet borde ej ifrågakomma. Skulle våra stora frihetshjältar i det förflutna förgäves ha ofrat sina liv för bevarande av vårt folks frihet och ära? Skulle vi i historiens skickelsedigraste stund förneka vårt historiska arv, vår mission och oss själva? En dylik tanke måste avfärdas som utesluten. För oss ges blott en väg: *den nationella restaurationens*, det svenska rikets återupprättande. Hur skall detta ske? Många visa rådgivare skola uppenbara sig, ej minst sådana som ha hemortsrätt i fiendelägret. Det gäller här att vara på sin vakt!

Den svenska restaurationen skall vara byggd på traditionens fasta grund, i innerligaste samklang med folkets egen själ och den miljö vari det lever och utvecklas. Vi få ej nöja oss med ett tillfälligt undanskjutande av faran, vi måste gå till djupet och utan kompromiss kämpa striden till slut. Det onda skall ryckas upp med roten och naturliga förutsättningar skapas för en ordning, som tryggar en fri utveckling av svensk kultur, svenskt ekonomiskt och andligt liv. Sanningen måste i sin helhet uppenbaras för folket och det nuvarande förrädiska systemets bakgrund och drivande krafter blottas. Söndringssystemet i klasskampens tecken skall avlösas av ett nytt, byggt i folkgemenskap och moral. Ett nytt fritt Sverige skall skapas, där den sannt kristna nationella och sociala tanken härskar. Nationell och social solidaritet, allmännytta framför egennytta!

Den nya frihetskampen kan och får ej inskränkas till att vara uteslutande en intern nationell angelägenhet. Det läge vi ha att råda bot mot är av internationell natur, den makt mot vilken vi ha att kämpa vår självbevarelse- och försvarsstrid är till sitt väsen internationell och kan blott övervinnas genom samverkan folken emellan. Därför äro vi hänvisade att gå fram i intim känning med de folkrörelser inom andra folk, vilka kämpa samma frihetskamp. Linjen för de nationella folkliga frihetsrörelsernas internationella samverkan har angivits av ledaren för den tyska nationalsocialismen, nuvarande rikskanslern Adolf Hitler, vars framförda allmänna grundsatser ha allmän giltighet.

För Sverige gäller det närmast att genom upplysning i Sanningens anda driva bort de giftångor som genom det judiska lögnupplysningsväsendet under Bonnier lägrats över vårt land samt att åstadkomma en den svenska andens pånyttfödelse, i kraft varav den nationella restaurationen skall möjliggöras.

Beslöjat kaffemonopol

Inför den kraftiga opinion som mött planen på inrättande av ett nytt monopol — kaffemonopolet vågade icke Finansens Herrar låta finansministerns utsedda sakkunniga, "frisinnets ledare" Hamrin och monopolspecialisten-juden Marcus, föreslå öppet monopol utan tillsvidare endast ett beslöjat sådant under form av "importreglering".

I "importreglerings"-monopolet skulle k. m:t tillsätta halva antalet styrelseledamöter, medan resten utses "i vanlig ordning". Partiförsäljning och detaljhandel liksom inköpen å främmande marknad "bli fria" — ehuru efter anvisningar från k. m:t. Staten ges möjlighet att kontrollera hela kaffehandeln — "till det allmännas gagn".

PRESSKONSERTEN

Pressjudendomen rasar

Den internationella judendomens ledande organ i Sverige Bonniers *Dagens Nyheter* (!) har i en serie redaktionella artiklar tolkat de känslor av raseri och ängslan som Hitlers överväldigande valseger den 5 mars och den lyckade nationella revolutionen i Tyskland uppväckt hos "egendomsfolket". Tidningen gör naturligtvis gällande att talet om hotande kommunistrevolution endast varit provokation.

Världen har, enligt herr Bonnier, knappast tillförene skådat motsvarighet till en sådan bestialitet som Hitler och hans folk gjort sig skyldiga till. Denna vore en skam för kulturen och civilisationen:

Regeringspartierna med Hitler och Göring i spetsen kastade sig över oppositionen med en bestialitet vilken endast det av världens civiliserade länder som har Mussolini till styresman kan uppvisa motstycke till. Man får finna sig i att en valrörelse utspelas på en nivå som ligger åtskilligt under den vanliga politiska moralen. Men hissen måste — liksom Pär Lagerkvists makabra novell om en visit i helvetet — sjunka i det oändliga innan man når de regioner, där tyska regeringspartierna utkämpat sin valrörelse. Tidningarna ha dag för dag lämnat rapporter om det obeskrivliga våldförandet av den stora tyska kulturnationens mest elementära rättigheter. Men de ha inte kunnat ge en tillräckligt tydlig föreställning om den andliga misär som regeringspartierna trott sig kunna dölja genom att trumma ihjäl oppositionen med förbud, häktningar och blodiga terroristdåd.

Jo, det låter något!

Det bedrövligaste av allt är dock att svenska tidningar på högersidan, vilka vilja betraktas som kulturorgan, visa benägenhet för att "förstå Hitler". Gentemot dessa uttalar herr Bonnier sin allvarliga varning: "Högerpressen gör klokt uti att ta sig till vara". Eljest skall här frammanas "starka motkrafter" — varmed uppenbart avses s. k. proletär enhetsfront och röd revolt. Men lyckligtvis ges ett lysande undantag från förfallet inom högerpressen, Ljunglunds Nya Dagligt Allehanda, som alltid varit en trogen väktare av "demokratien":

Nya Dagligt Allehandas förhållande till fascismen och nationalismen är känt och dokumenterat sedan ett årtionde tillbaka. Tidningen intar i detta liksom i en del andra avseenden en särställning inom den mera representativa högerpressen. Med ett enda undantag — Nya Dagligt Allehanda förfäktade ensam bland högertidningarna i huvudstaden i Lappoaffären den demokratiska rättsstatens program.

Herrar Bonnier och Ljunglund arm i arm i försvaret av den judiska "rättsstaten" — en uppbygglig syn!

Internationalernas »enhetsfront»

Socialistiska Internationalens byrå i Zürich har i enlighet med de av Judiska Världskonferensen i Genève i augusti 1932 fattade beslut utsänt ett upprop till världens socialistiska organisationer, vari påbjudes "röd enhetsfront" med den kommunistiska internationalens kampskaror "till skydd mot fascism och kapitalism", d. v. s. till tryggande av det hotade judiska världsherraväldet. De ledande svenska socialisttidningarna återgåvo under sensationella former parollen. Här ett utdrag ur regeringsorganet *Socialdemokraten* (s.):

I ett ögonblick av största fara för arbetarklassen, för friheten och freden, för mänskliga kulturen vända vi oss till eder.

I förbund med den storkapitalistiska och feodala reaktionen har Hitler övertagit regeringen Tyskland. Lyckas det fascismen i Tyskland att upprätthålla och befästa sin makt, då går med den tyska demokratien, den tyska republiken, resultatet av ett halvt århundrades proletära klasskamp förlorat. Inför det fruktansvärda hotet mot Tysklands arbetareklass och därmed hela världen bli de tragiska följderna av arbetarerörelsens splittring märkbarare än någonsin förr. Vi uppmana de tyska arbetarna, arbetarna i alla länder, att inför nuets oerhörda faror inställa alla angrepp sins emellan och gemensamt bekämpa fascismen.

Ansvariga för de fruktansvärda faror, som hota frihet och fred, äro de härskande klasserna i alla länder. Å ena sidan har den kapitalistiska bourgeoisin i de segrande länderna genom sin imperialistiska politik hindrat och förlamat den unga spirande demokratin och arbetarklassens frigörelse i de besegrade länderna. Å andra sidan har den kapitalistiska bourgoeisin i de besegrade länderna utnyttjat nederlagets följder för att hetsa de nationalistiska lidelserna och återerövra sina maktpositioner genom användande av en mordisk och krigisk fascism. Därför gäller det att förena kampen mot fascicsmen och krigsfaran med kampen mot kapitalismen, för erövring av den politiska makten åt arbetarklassen, för socialismen.

Den av internationalen utsända parollen om enig kampfront mot de nationella samhällena vittnar om en viss oro inom judiska kretsar. För tryggande av judarnas världshärskarställning, som överallt skapats och upprätthållits med lögn, med våld och blod, kommenderas all världens arbetare upp till "sista striden" — för tillintetgörande på judiskt historiskt vis av de ledande, kulturbärande klasserna inom alla nationer.

Det är karaktäristiskt, att alla missförhållanden, till vilka uppropet hänvisar för höjande av den proletära kamplustan, äro av judarna själva framprovocerade sådana. Man låtsas ej om den verkliga kapitalismen — den judiska, som för närvarande leder utvecklingen i världen mot den punkt, där bolsjevismen är tillämnad att ta ledningen. Det är att hoppas, att Sveriges intelligenta arbetare vid detta laget genomskådat det sataniska spelet.

Bryt guldets makt!

Från de mest skilda håll ingå meddelanden om upprättande av clearinghus för ordnande av byteshandel folken emellan. Enligt vad direktören för handelskammaren i Grimsby uppgiver planeras ett stort engelskt clearinghus inom en nära framtid. En firma i Leeds har sålt hudar och skinn mot betalning i spanska viner. Cross & Blackwell säljer konserver mot kanadensiskt vete och en firma i Newcastle har sålt kol till de svenska och finska statsbanorna mot betalning i timmer. Egypten har köpt 50,000 ton gödningsämnen i Tyskland mot 15,000 balar bomull. — Detta blott några få exempel ur mängden.

Ett clearinghus för handel mellan Ryssland och Frankrike har nyligen upprättats i Paris, och med anslutning från 100 firmor inom olika branscher har en bytescentral öppnats i Bremen.

Ljunglunds anti-antisemitism

Det beslöjade judiska herraväldet utövas företrädesvis genom utvalda personer, skenbart tillhörande det svenska släktet men i realiteten genom mestadels hemlighållna blodsband förenade i solidaritet med "egendomsfolket". Åtskilliga av dem, som på skilda områden i dag leda utvecklingen i vårt land, räkna judisk härstamning och verka såsom "äkta svenskar" för den fientliga judendomens sak i kraft av sitt rasarv. Genom detta falskspel vilseledas stora kategorier av ärliga svenska medborgare och bringas att uppfatta judisk ideologi som svensk. Ett vaket aktgivande å svenskhetens officiella talesmän är även i närvarande tid i högsta grad befogat.

Bland dem som särskilt förtjäna observation är Publicistklubbens ordförande, chefredaktör Leonard Ljunglund i Nya Dagligt Allehanda, en av folkförvillelsens mest obscura krafter i vårt land, rörande vars judiska börd något tvivel ej längre råder. Inför händelseutvecklingen i Tyskland med dess segerrika frammarsch för de nationella förlorade herr Ljunglund fullständigt fattningen. På sin tidnings alla avdelningar, i lätta och tunga ledare, i kvasivetenskapliga utredningar, i rikt utbroderade sensationsartiklar samt sist men ej minst i "insändare" ger han dag ut och dag in uttryck åt sitt hat mot förfäktarna av den nordiska rastanken och svenska folkets rätt till självbevarelse. Dessa karaktäriseras som "rashatets folk" och framställas som idel undermåliga individer, behäftade med alla slags dåliga egenskaper. Själva Bonniers Dagens Nyheter såg sig föranlåtet ge honom sin eloge för hans ståndaktighet gentemot den övriga högerpressen, som höll på att falla för "frestelsen att vilja förstå Hitler". Nej, Ljunglund kommer såsom äkta israelit aldrig att kunna förstå Hitler, om han så ock av sina förläggare i Enskilda Banken skulle åläggas att formellt acceptera honom.

I sin hätska kampanj mot den nordiska rastankens företrädare inom och utom Sverige förebringar herr Ljunglund bl. a. ett med väldiga rubriker utstyrt "avslöjande", gående ut på att Zions Vises Protokoll, "antisemiternas bibel", är en förfalskning — "århundradets största förfalskning". Vad han kommer med är dock ingalunda något nytt, såsom

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Arbetslösheten

Bland problem som den nya tiden fört med sig och som för närvarande välla folken de största bekymren hava vi i första rummet arbetslösheten. Över hela linjen ha de styrande undvikit att se frågan reellt och huvudsakligen bedömt den som en social angelägenhet. Det borde dock stått klart för envar, att den rådande permanenta stora arbetslösheten framför allt har sin grund *dels* i maskinteknikens utveckling, *dels* i den av de makthavande själva framprovocerade flykten från landet till städen, *dels* slutligen i den av Guldets judiska innehavare bedrivna sabotagen mot staternas myntsystem med åtföljande allmänna ekonomiska kris, varigenom folkhushållningarna bragts i oordning.

Det kan ha sitt intresse för envar att i sammanhanget studera den punkt i Zions Vises Protokoll n:o 3, vari den nu rådande allmänna krisen står tecknad: "Den ovannämnda fiendskapen (mellan gojimfolkets övre och undre lager) ökas ännu mera på grund av den allmänna ekonomiska krisen, vilken kommer att förhindra alla börsavtal och all industriell verksamhet. Då vi genom alla tillgängliga medel samt genom guldets makt — som helt och hållet är i våra händer — åstadkommit en allmän ekonomisk kris, kasta vi ut på gatorna hela massor av arbetare samtidigt i alla länder i Europa. Dessa massor skola med förnöjelse utgjuta deras blod, vilka de i sin okunnighet avundats allt sedan barndomen och vilkas förmögenhet man då kan plundra."

Vi få här förklaringen varför judepartiernas politiker hittills nästan enbart betraktat arbetslöshetsfrågan som en statlig understödsfråga. Inte ville man rycka undan grundvalen för Herrar Sillén och Kilbom i deras strävan att åstadkomma det idealiska tillstånd, där möjlighet gåves att slutplundra de svenska "borgarna"!

Arbetslöshetsfrågan bör lösas på följande samlöpande vägar:

1. *Det svenska penningeväsendet måste reorganiseras* i sådan riktning, att det motsvarar sitt ändamål och täcker folkets behov av betalningsmedel. Se närmare vår artikel å tidningens första sida!

2. *Tillbaka till jorden!* En väsentlig del av den befolkning som nu driver arbetslös i städerna, rekryterande Silléns och Kilboms arméer, måste ut till jorden, skogen etc., där arbetsmöjligheter i överflöd finnas. Vi ha långt mera av jord att bruka och dika, långt mera av skog att ta vara på — vilket för närvarande ligger outnyttjat — än som erfordras för arbete åt våra arbetslösa.

3. Tredje vägen är *arbetstidens inskränkning* för sådana kategorier arbetare, där dylik inskränkning utan men kan äga rum. Härigenom vinnes, att åtskilliga av dem, som genom den maskintekniska utvecklingen gjorts arbetslösa, åter kunna placeras i arbete å sina respektive områden. Genom en inskränkning av arbetstiden till exempelvis fem dagar i veckan ernåddes vidare, att en stor del av det arbetande folket bättre än hittills bleve i tillfälle ägna sig åt vården av sina personliga angelägenheter och sin andliga utveckling. Detta skulle i sin tur medföra betydande fördelar i folkligt och kulturellt hänseende samt skapa ökat socialt och nationellt medvetande hos folklager, vilka för närvarande i stor utsträckning sakna dylikt.

Vägarna till arbetslöshetens bekämpande ligga klara. Det gäller endast att på allvar gripa verket an!

Judendomens mål

Medan våra nutida makthavare inom svensk politik och svenskt statsliv fortfarande göra gällande, att någon judefråga ej existerar och att judarna i Sverige liksom andra länder föra en fullt lojal tillvaro, gör judendomen själv ej längre någon hemlighet av sin mot folken riktade illojala verksamhet. Det hör kantänka till spelet, att Judas hantlangare inte förråda sina uppdragsgivare eller blotta dessas planer — de gå ju eljest miste rätten till sina nuvarande gager.

"Judendomens seger över alla andra folk är omedelbart förestående, ja redan förhanden", skriver juden Arthur Trebitsch i sin bok "Deutscher Geist- oder Judentum" sid 396. "På det politiska livets område är den ända till slutet genomförda omringningen och insnärjningen av alla jordens folk genom den zionistiska världsverksamheten utvecklad till sin fullkomning, och man kan utan överdrift säga, att i dag ingen politisk aktion, ingen underhandling mellan det ena eller andra folket, ingen enda utrikespolitisk plan eller åtgärd kan bringas till verkställighet, vilken ej utföres antingen av organen för det hemliga zionistförbundet (frimurarna) eller åtminstone under deras noggranna övervakande och kontroll". — Ett annat belysande auktoritativt uttalande är rabbinen Fischls i "Leipziger Israelitischen Familienblatt" 15 jan. 1926: "Vår kamp gäller ej endast vår existens utan även upprätthållandet och utvecklandet av hela vår judiska tillvaro, den gäller vår *allmakt*."

Att enstaka judar kunna tala med sådan öppenhjärtlighet visar, att de redan anse sitt folks triumf så fast grundad att ej ens den mest fullständiga självdemaskering kan medföra fara för dem. Men de ha misstagit sig. När ödestimman slog för de våldförda folken, vaknade deras självbevarelseinstinkt och de reste sig till försvar. Den stora försvarskampen är över hela linjen i full gång.

Byggnadsbolsjevismens bankrutt

Den av judendomen på universell front lagda attacken mot den nationella byggnadskosten artar sig till ett allmänt fjasko. Till bedrövelse för alla dem som i "funkis" trott sig finna det stora idealet.

Regeringsbyggmästaren Schultz vid Tekniska högskolan i Stuttgart höll nyligen ett föredrag, vilket tolkas som ej mindre än en bankruttförklaring av byggnadsbolsjevismen. De till Ryssland kallade tyska och schweiziska arkitekterna hade till största delen måst lämna landet. Det bolsjevikiska byggnadssättets sammanbrott vore allmänt. — I Amsterdam hade det energiska motståndet från de duktiga och välorganiserade privatarkiterna lett till, att flacktaket redan för tre år sedan övergavs vid allmänna såväl som privata byggnadsföretag. — Beslut har fattats att avbryta utförandet av det stora byggnadsverket i Dessau, som betecknats som den nya byggnadskonstens symbol och av sin byggherre Gropius kallats "socialismens katedral". — Också i Paris ha de tongivande professorerna inom arkitekturen på sistone uppträtt mot den trustvänliga folkfientliga "nya byggnadskonsten". Den franska byggnadsindustriens folk hälsade krigsförklaringen med jubel.

Kung Dollars seger

Den amerikanska penningkrisens utveckling visar, att upprätthållandet av penningens värde i U. S. A. alltjämt skall betraktas som viktigare än det levande livet, än människornas uppehälle och försörjning med arbete och bröd. Kung Dollar har tillbakaslagit det anfall, som riktats mot honom — och segrat över hela linjen.

Vissa tecken tyda på att deflationen kommer att fortsätta sitt härjningståg i Staterna. De först påtänkta nödmynten — vilkas utsläppande skulle verkat reflationistiskt — inhiberas. Under hot om straff lyckades man förmå amerikanarna att lämna tillbaka sina gulduttag. Vidare: därigenom att 1000-tals banker förvägras att åter öppna förlora insättarna miljarder dollars, som dragas ur den allmänna rörelsen, varigenom köpkraften minskas och storbankerna beredas möjligheter att för en billig penning kapa åt sig de stängda bankernas belånade realvärden. Slutligen minskas än mera landets köpkraft genom minskningen av krigsinvalidernas pensioner och tjänstemännens löner med ca. 600 milj. dollars.

Det säges, att storfinansen ej ämnar låta den pågående deflationsrörelsen sluta förrän H. Ford och H. Deterding tvingats att kapitulera. Det var Ford, som efter strejken i automobilfabrikerna satte i gång attacken mot bankerna, vilken i sin tur framkallade bankkrisen men slutade med bankernas seger. Deflationen skall uppenbart fortsätta i U. S. A. och därmed gå i hela världen! Penningens värde, räknat i dess köpkraft i varor, kommer alltjämt att stiga och varupriserna att falla. Produktion och handel gå ytterligare ned — företag tvingas att stänga; de senaste dagarna förmäles att den kända 81 år gamla vagn- och automobilfabriken Studebaker samt ett stort livförsäkringsbolag ha måst ställas under administration. Arbetslöshetens miljonarméer ökas och därmed också faran för den sociala revolutionen.

Man spörjer sig med oro i vilket läger den nye presidenten står — i penningens eller det produktiva livets? Är det sant, såsom allmänt säges, att han är höggradsfrimurare? Är det sant, att han till finansiell rådgivare utvalt Bernard Baruch, vilken uttalat sig mot varje eftergift å krigsskulderna till Europa?

När man betraktar den nuvarande kampen mellan penningen och det produktiva livet, förstår man innebörden av vad den gamle kämpen mot guldmyntfoten W. J. Bryan, demokraternas presidentkandindat, yttrade på demokratiska nationalkonventet i Chicago 1896: "Det amerikanska folket och mänskligheten i allmänhet ha korsfästs på ett kors av guld."

Kyrkan och gudlöshetspropagandan

En av grundarna av den engelska "Proteströrelsen mot bolsjevismen till skydd för religion och sed", l o r d G l a s g o w höll nyligen ett föredrag i London, vari han påvisade den i senaste tid skärpta religionsförföljelsen i Ryssland. Den kommunistiska centralen i Moskva räknar med att vid 1933 års slut ha definitivt utrotat varje spår av religion och tro i Ryssland.

Lord Glasgow varnade för den ständigt växande faran från de gudlösas rörelse, som i fruktansvärd grad hotar även England och gentemot vilken de kristna kyrkorna — med undantag för den romersk-katolska — använda alldeles otillräckliga åtgärder. Under förevändning att kyrkan ej fick blanda sig i politik höllo sig de protestantiska kyrkorna på misstänkt vis undan och uraktläto att handla mot den kommunistiska propagandan, som på sista tiden i oerhörd grad brett ut sig särskilt i Englands elementarskolor. Talrika folkskollärare i stad och på land voro redan anstuckna av kommunismen och sammanslutna i organisationen i "Educational Workers League". Tidningar som "Daily Worker" och "Teathers International" föra dagligen giftet ut i landet bland lärare och skolbarn, och utställningar och skådespel av blasfemisk natur göra sitt. Det gäller att ta ställning häremot ej endast av politiska utan också av religiösa skäl.

Från romersk-katolsk sida uttalas med anledning av lord Glasgows yttrande: "Vi tillåta oss att ge uttryck för den förmodan, att den av lord Glasgow med rätta påtalade återhållsamheten från Englands protestantiska kyrkors sida sammanhänger med det faktum, att deras tjänare i stor utsträckning äro engagerade i frimurarelogförbindelser."

Situationen i England har sin motsvarighet på andra håll, där frimureriet tillåtes behärska stat och kyrka.

Berlinbörsen omorganiseras

Tyska rikets kommissarie för preusiska handelsministeriet, dr. Hugenberg, har utfärdat en förordning om en grundlig omgestaltning av Berlinbörsen.

Enligt förordningen skall börsstyrelsen, vars medlemsantal minskas från 72 till 43, nyväljas före den 29 april i år. Lantbrukets inflytande skall betydligt ökas, och regeringen tillförsäkras inflytande å börsstyrelsens sammansättning. En viktig punkt är den som ger möjlighet att från börsen utesluta "olämpliga element": Utländska undersåtar få rätt att deltaga i börsaffärerna först efter handelsministeriets särskilda medgivande. — Liknande förordningar utfärdas jämväl för övriga börser i Preussen.

Fråga alltid, när ni går till en affär, vem den tillhör. Tillhör den judarna, gå ej dit, köp intet där.

han tyckes vilja inbilla sina läsare. Det från judiskt håll för länge sedan sammanförda avslöjningsmaterialet tillbakavisades redan 1925 av denna tidning, något som ju herr Ljunglund med sitt livliga intresse för frågan bort observera. Men på den tiden kunde judarna självsäkert endast le åt "den antisemitiska smutspressens skriverier", såsom herr Ljunglund i en riksdagsdebatt uttryckte sig. Att Nya Dagligt Allehandas chefredaktör ännu tror att judefrågan så enkelt låter sig avfärda, visar att han föga förstår av tiden.

Ett förnekande av protokollens äkthet från håll, vars specialitet alltid varit att föra de ariska folken bakom ljuset och skända dem i deras heligaste rättigheter, har självfallet intet värde. Zionsprotokollens äkthet är tusenfalt omvittnad och står fast trots herr Ljunglunds "avslöjanden": verkligheten, den oerhörda verkligheten visar deras sanningsenlighet i varje rad. Allt vad där finnes skrivet intill dessa dagars allmänna kris har till punkt och pricka slagit in — märk väl! — även i vad avser senaste tids fasansfulla händelser, vilka förutsagts i protokollen redan för årtionden sedan. Härom kan för övrigt envar själv övertyga sig genom att läsa de i bokmarknaden tillgängliga protokollen. I den oemotsägliga samstämmigheten mellan det skrivna ordet och det i verkligheten skedda ligger det avgörande beviset för Zions Vises Protokolls äkthet.

Vi godtaga lika litet här som i frågan om herr Ljunglunds "svenska" börd några eventuella presterade dokument. Till det yttre visar "svenska konservatismens främste representant" i pressen markanta judiska drag i hållning, fysionomi och armgester. Det avgörande beviset för hans judiska börd lämnar dock hans under årtionden exponerade mentalitet i Nya Dagligt Allehanda. Denna har varit och är rent judisk. Herr Ljunglunds publicism har konsekvent gått ut på att medels en billig humor — presenterad som genialitet! — samt allsköns sofistiska talesätt utsudda det ras- och traditionsmedvetna nationella tänkandet och bringa de sant konservativa begreppen i upplösning inom just de kretsar där fosterländskheten skulle ha sin mest naturliga förankring. Taktiken är densamma som judarna sedan äldsta tider tillämpat mot de godtrogna gojimfolken.

Allas vår fiende

År 1920 räknades bland Sovjetrysslands 544 regeringskommissarier 445 judar, erinrar den engelska tidningen "The Fascist", fortsättande: "Må vi alla tillhörande den vita rasen göra klart för oss, att det är juden som underblåser hatet. Han står bakom frimureriet, vilket leder den franska politiken. Han står bakom finansen, som bragt Tyskland till förtvivlan. Han behärskar Amerika, dess presidenter och allt. Också en person som De Walera är halvjude.

Juden är allas vår fiende. Den dag vi vita förstått detta, skola vi aldrig mer strida inbördes.

Bok-nyheter

Storfinansens synder

En vidräkning med världskapitalismen av THEODOR FRITSCH. Kr. 1:25.

Sovjets paradis

En flyktings berättelse från NUTIDENS GEHENNA. Kr. 2:—.

HITLER

En objektiv framställning av den store tyske reformatorns liv och gärning. Av S. DMITRIEVSKY. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.

Utkommer i 7 illustr. 32-sid. häften à 30 öre.

Begär katalog och prospekt!

SVEA RIKES BOKHANDEL

Karlavägen 59, Stockholm

Postgiro 4024.

VÅRT HISTORISKA FRIHETSARV

Gustaf Vasa talar till dalamännen

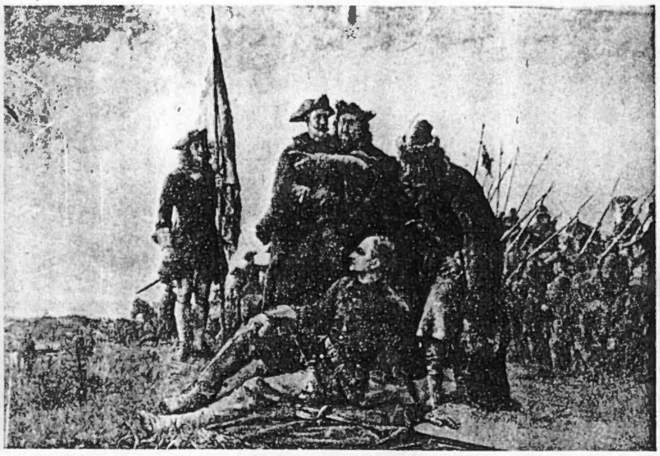

Karl XII vid Dnjepr

En historisk återblick visar, att svenska folkets utveckling i ej mindre grad varit en kamp för frihetens värnande än nationens andliga och materiella höjande. Främmande makter ha gång efter annan sökt tvinga de svenske under sitt ok samt beröva dem rätten till ett liv efter eget kynne; stundom har vårt folk befunnit sig vid undergångens rand, men alltid hittills har det i nödens stund vetat att värna sin heligaste klenod *Friheten* — och i enig handling tillbakavisat inkräktarna. Ej utan skäl skildrar skalden Sverige som "frihetens stamort på jorden". I Nyare tid utgjorde detta folk under de nordiska Vasakungarnas ledning länge ett bålverk för Europa mot orientaliska frihetsfientliga strävanden.

*

Vid Nyare tids början var situationen i Sverige och andra delar av Europa mörk och hotfull. Romkyrkan hade med danske konungens hjälp lyckats bringa landet under sitt välde. Fullt underkuvat var Sverige visserligen aldrig, men genom makten över de större slotten, särskilt i Mälarlandskapen, hade Kristian Tyrann genomfört en okupation, som gjorde fortsatt motstånd utsiktslöst. Genom Stockholms blodbad hade de andlige och frälse män röjts ur vägen, vilka ansetts hinderliga för hans planer. Med stöd av en skara förrädare med katolske ärkebiskopen Gustaf Trolle i spetsen och Stockholms stad i säkra händer ansåg den danske konungen spelet redan vunnet.

När tidpunkten för kung Kristians planerade fälttåg mot Sverige nalkades, flydde den unge svenske

Religionsdispyten Olaus Petri—Peder Galle

Gustaf II Adolfs död

Judendomens kamp mot kristendomen

Varför betraktas frågan om Kristus var jude eller icke som så utomordentligt viktig av alla riktningar inom judendomen? Varför vilja judarna — t. o. m. de antireligiösa kommunisterna — med alla medel bibringa oss den tanken, att Kristus verkligen var jude?

För att förstå detta är det nödvändigt att kasta en blick på judendomens historiska kamp mot kristendomen.

Som vi veta inledde judarna denna blodiga kamp efter sin gamla metod: de dödade Kristus. Men det hjälpte ej. Kristi lära spred sig bland de ariska folkens massor. Judarna ville emellertid ej uppge hoppet att med blodigt våld utrota den för dem så farliga religionen. Och de utvecklade härvid en ohygglig energi. Historien berättar, att bakom de blodiga förföljelserna mot kristendomen under Romarriket stodo alltid judar. För kejsar Neros hemska förföljelser — vilka kostade flera hundra tusen ariska människor, däribland gubbar, kvinnor och barn, livet — hade kristenheten att tacka juden Alitilius, som i dessa ting var Neros rådgivare. I den judiska boken "Sefer Juchasin" (Amsterdam, 1717) läses vidare, att judarna i Rom och andra städer åren 91—100 dödat "en mängd kristna, oräkneliga liksom havets sand". Historikern Gibbon säger i sitt verk "Decline and Fall of the Roman Empire", att mänskligheten måste revoltera mot de fruktansvärda blodsdåd, som judarna förövat mot de kristna i Egypten, på Cypern och Cyrène. Historikern Guisot lämnar en utförlig skildring av deras blodsorgier. I Cyrène dödade judarna 220.000 greker, på ön Cypern 240.000 invånare samt dessutom ett stort antal människor i Egypten. Största delen av de olyckliga offren kluvo de, sägande, att konung David med sitt exempel auktoriserat ett dylikt dödssätt. Dessa fakta erkännas även helt av tidigare historiker, vilka lämna fruktansvärda detaljer däröver (Dion. Cassius m. fl.). Under kejsar Antoninus var juden Jehuda kejserlig gunstling. Enligt den judiska skriften "Geder Hadoroth" hade Jehuda lyckats övertyga kejsaren, att "nasaréens lära" (judarna kallade på den tiden de kristna nasaréer, därmed betonande, att Kristus var från Nasaret och ingen jude) för det romerska riket var "en pestsjukdom" samt erhöll av kejsaren år 155 tillåtelse att döda alla nasaréer i Rom. Så skedde även. Samma judiska bok berättar, att kejsar Marcus-Aurelius, som också hade judar till rådgivare, under judiskt inflytande år 177 gav order "att döda alla nasaréer, som man kan". Vidare förmäles, att år 214 under Caracalla "dödade judarna 200,000 kristna i Rom samt alla kristna på ön Cypern". På kejsar Diocletiani tid "dödade Diocletianus, tillmötesgående judarnas önskningar, en stor mängd kristna, däribland två präster: Cajus och Marcellinus, liksom Cajus' broder och systrar".

Dessa blodiga metoder att förgöra de ariska folkens värdefullaste individer ha judarna i fortsättningen tillämpat intill vår tid. Utnyttjande sitt stora politiska inflytande, anstifta de överallt krig och revolutioner. På slagfälten stupa eller massakreras folkens bästa element, de förnämsta företrädarna för den ariska rasen. Den "stora" franska revolutionen igångsattes av judiska frimurareloger och leddes av judar. Dess blodigaste gestalt, Marat, var en jude. Genom denna revolution utrotades hundratusenden av de värdefullaste representanterna för den nordiska rasen inom franska folket. De som vunno på revolutionen voro i första linjen judarna: dessa erhöllo "rättigheter", skapade sig rikedomar ur det ariska blodet och — grundade på revolutionens "principer" sin fruktansvärda makt under följande århundraden. Världskriget 1914—1918 var också judendomens verk: detta krig ledde till det verk-

ädlingen Gustaf Eriksson Vasa i september 1519 ur sin fångenskap i Danmark — för att återvända hem och rädda fosterlandet. Efter att ha inskeppat sig med ett fartyg till Sverige genomströvade han stora delar av landet, förgäves vädjande till allmogen, ända upp till Dalarna — sista hoppet. En helgdag under julen, då Morafolket strömmade till kyrkan, sågs en ståtlig ung man stiga upp på en kulle å kyrkogården. Med kraftig, klingande stämma vädjade han till dalamännen att göra gemensamt med honom mot de främmande inkräktarna, som "ville lägga hela Sveriges rike under hård träldom och förgöra dess urgamla frihet". Men dalamännen tvekade och läto Gustaf med sorg i sinnet draga vidare på skidor mot Norge — för att för alltid lämna fosterlandet. Efteråt ångrade de sig dock och sände bud efter honom, och i januari 1520 korades Gustaf Eriksson till "Dalarnas hövitsman".

Vi känna alla gången av Gustaf Erikssons frihetsverk: hur han befriade Sverige från Danmarks, Romkyrkans och den judiska Hansans välde samt återupprättade den svenska folkfriheten. Den 6 juni 1523 valdes han av Strängnäs riksdag enhälligt till Sveriges konung. Hans fosterländska insats stannade dock ej vid befrielseverket: kung Gösta var på en gång den store riksbefriaren, riksbyggaren och rikshushållaren. På en tid av fyra decennier timrade han om Sverige från grund till tak, skapade den hållfasta grund för Svea Rike, som hittills bestått.

*

Under 1600-talet hotades åter folkfriheten i Europa av Romerska kyrkan. Luthers reformation hade råkat i fara att helt undertryckas. Katolikerna bredde på nytt ut sig, förbjudande den rena lärans förkunnelse. Tysklands furstar saknade kraft och mod att uppträda som värnare av sina undersåtars trosfrihet. I detta läge kände sig konung Gustaf II Adolf kallad att taga uppgiften på sina skuldror. Den katolska världen log åt den förmätne "snökonungen från Norden", som med sin lilla här snart skulle smälta för Söderns sol. Men de mäktige måste korrigera sin syn, skämtet vid Wienhovet förbyttes till bittraste allvar. Gustaf Adolf och hans svenska troskämpar slogo världen med häpnad. De gingo från seger till seger. Med sitt blod beseglade konungen å Lützens slagfält frihetsverket. Europa var ännu en gång räddat från slaveri i andligt mörker och förtryck.

*

Med grundandet av Sveriges stormaktsvälde hade den andliga friheten erhållit ett bålverk i Europa. Men snart voro krafter i verksamhet för att tillintetgöra detta bålverk. Det blev den unge konung Karl XII:s uppgift att försvara det svenska stormaktsväldet och den ånyo hotade trosfriheten. Hans stora fälttåg må framför allt ses mot bakgrunden av hans starka religiositet och hans övertygelse om sin egen mission som trosfrihetens värnare. I överensstämmelse med vårt lands uppgift som den evangeliska trons skyddsmakt intog Karl XII — för att nämna några exempel — i förbundstraktaten med Preussen 1703 en bestämmelse om evengeliska trons skydd; i förbundet med Polen stadgades religionsfrihet för protestanterna i detta land; i freden i Altranstädt 1706 stipulerades likaså bestämmelser om trosfriheten i Sachsen.

När konung Karl stod vid fullbordandet av sitt verk, träffades han — enligt den muntliga traditionen från bakhåll — av en kula i vallgraven utanför Fredriksstens fästning.

*

Vårt historiska frihetsarv förpliktar, ej minst i en tid som denna, då svenskarna åter hotas av slaveri under en tyrannisk främlingsmakt!

Nu vaknar våren ...

Se dig omkring och h ö r den röst, som går
lik en musik igenom rymdens sfärer.
Se skapelsen, Guds tempel, för dig står
och allt sitt lov den store fadern bärer.
Men du, men d u -var är din röst, din sång,
har du ej blick, ej känsla för det stora?
Då är din värld i sanning alltför trång.
Vill du för den din själ, ditt hopp förlora?

Nu vaknar våren. Över berg och dal
gå fågeltågen mot den sköna norden,
och Floras döttrar utan gräns och tal
stå upp i skönhet från sin sömn i jorden.
I rymden klingar lärkornas musik,
och trast och siska ifrån skogen svara.
Blå dansar böljan över solig vik,
och tusen drömmar genom hjärtat fara.

Nej upp, vak upp att skaka av det damm,
som sudlar ner och tynger våra vingar.
Vår själ är boren av gudomlig stam,
är skapt att lyfta sig i vida ringar.
Se örnen gungar i det fjärran blå!
Och svanens skrud i solens strålar glänser —
vår tankes örn, vår känslas svan också
fritt röre sig i rymder utan gränser!

Nej aldrig, aldrig skall den dagen gry,
då Sveriges ungdom tappar idealen.
Må lasten bullra och må otron gny
och sänka sig i mörkret och i kvalen.
Än Herrens ande dock i landet bor;
se våren blommar ständigt ny i gruset! —
Ett bättre släkte växer upp, som tror
på Gud och sanningen och älskar ljuset.

CARL BOBERG

Ras och kultur

Med *ras* menas den sammanfattning av inre och yttre egenskaper, som högre utvecklade livsväsen till följd av blodets homogenitet ha gemensamma och som genom sin egenart i blodet skilja dem från andra livsväsen av samma art. Rasen är det på naturlig väg framalstrade resultatet av uppfödning, urval. De väsentliga förutsättningarna för skapandet av en ras äro: tid och vård. Utan kontinuitet, utan renhet ingen ras. En dylik måste bevaras i fortgående utveckling; ras *är* icke, den *blir!* Ras kan ännu alltjämt skapas.

Mellan människoraserna bestå betydande fysiologiska, andliga och moraliska olikheter. Skillnaden i art och värde jämväl i fråga om rasens moraliska anlag visar rasbiologien, ärftlighetsläran, vilken först nu vunnit större beaktande från vetenskapens sida. Anledningen till att man, trots århundradenas rika erfarenheter från djurraserna, uraktlåtit medveten rasvård för människorna var framför allt, att ett verkligt umgänge mellan de enskilda människogrupperna tills för kort tid sedan saknats och man hittills i allmänhet traditionsmässigt överlämnat urvalet vid äktenskaps ingående åt föräldrarnas instinkt.

Enligt den vetenskapliga rasbiologien sammanhänger ej endast människans yttre utan också hennes moralitet, hennes inre anlag i hög grad med de krafter som finnas i blodet, med arvet, med rasen. Den ena rasen kan icke blott fysiskt och andligt utan även moraliskt vara den andra underlägsen. Den som ej betänker detta utan blandar sitt blod med en mindervärdig ras, ruinerar sin egen ras.

Med *kultur* — såsom etisk faktor i motsats till den endast på kroppsligt välbefinnande inriktade civilisationen — förstås ur det förgångna framvuxen tradition i förening med evolution in i det tillkommande. Kultur är samlandet av det goda, ädla och sköna från det förflutna och dessa värdens vårdande i framtiden. De etiskt starkaste folken äro de vilka ägna omsorg åt sin härstamning. En kultur erhåller först då sitt etiska grundläge, när den är helt rotfäst i det förgångnas ideal.

Endast den har kultur, vilken grundar sina begrepp om människoförädling i vetande och i vördnad för storheten, integriteten och renheten hos sin familj, sina förfäder,

---

liga judeväldet i hela världen. Och vilken var ariernas vinst därav? Miljoner och åter miljoner ariska människor massakrerades av Världsjuda på slagfälten — de övriga ruinerades. Så kom revolutionen: den ryska, varunder de judiska bödlarna under ledning av Bronstein-Trotskij och andra massakrerat många miljoner av de bästa företrädarna för den ryska nationen och bragt det stora landet i slaveri under judarna; den judiska revolutionen i Ungarn, där juden Bela Kun (Kohn), Samuely och andra massakrerat 25.000 kristna; den "tyska" revolutionen under judisk ledning med blodiga massakrer i Sovjet-Bajern, med systematisk tillintetgörelse kroppsligen och andligen av de kristna i det övriga riket under hela den ohyggliga Weimar-perioden (1918—1932); "spanska" revolutionen, där judarna äro de ledande ... o. s. v. I dag ha vi den ekonomiska krisen och stå inför nya krig — allt judiska verk, allt blott för att säkra den judiska världsmakten samt tillintetgöra arierdömet och kristendomen, den ariska religionen.

Så för judendomen kampen mot kristendomen!

Blodsdåden, den fysiska tillintetgörelsen av de kristna — detta är blott en metod. Redan för länge sedan hade judarna uppfunnit även andra metoder. Sedan de — redan under de första århundradena av den kristna tideräkningen — kommit till klarhet om, att kristendomen ej stod att tillintetgöra endast med blod, beslöto de att anlita den andra vägen för dess bekämpande — *att i sina händer övertaga kristendomens ledning.* Därför förklarade de, att Kristus var jude. Därför företogo de förfalskningarna i evangeliet. Därför sammanfogade de det gamla testamentet med evangeliet.

Och vad uppleva vi i dag? På ledande poster i den kristna kyrkan, såsom Kristi präster, se vi judar — dessa Kristi och kristendomens dödsfiender. Genom sitt guld, genom sitt politiska inflytande och sin härskarställning på alla kulturlivets områden erhålla judarna inflytandet inom den kristna kyrkan. Det är så långt gånget att — såsom en fransk tidskrift, "L'encyclopedie economique, politique, literaire", n:o 38, 1932, berättar — den nuvarande romerske påven, "Kristi ståthållare på jorden" såsom katolska kyrkan kallar honom, skall vara halvjude: hans moder var enligt den citerade tidskriften judinna. Må vi hoppas, att detta ej är sannt. Men tyvärr är det icke omöjligt, enär judar i senaste tid med feberaktig iver trängt in i den kristna kyrkan — för att inifrån taga arierdömets största och starkaste fäste i sitt våld samt inställa det för sina syften.

Läs blott vad "ledaren för den internationella judemissionen", juden C. Hoffman, som hitkommit från Amerika för att här grunda ett sällskap mot antisemitismen (d. v. s. mot arierdömets försvar) hade att säga Svenska Dagbladet den 18/2 1933: "Inom engelska kyrkan i England finnas för närvarande icke mindre än omkring 300 judekristna präster. Och de judekristnas antal växer praktiskt taget med varje dag." *Detta är våra dagars judiska linje i judendomens kamp mot kristendomen: att erövra den kristna kyrkan.*

Förstår nu läsaren, varför judarna bli så känsliga, så ursinniga, när man säger: Kristus var ej jude. Förstår läsaren, varför till och med Kilboms-kommunisterna strax äro redo att uppträda som visa teologer?

Judarna må så mycket de vilja skymfa och le och med alla medel förfölja oss. Vi, arierna, de kristna, skola alltid säga: Kristus var ej jude! Judarna voro alltid och äro än i dag Kristi och kristendomens dödsfiender. Kristus själv yttrade om dem: "De äro lögnens barn. Deras fader är Satan". Det böra vi aldrig glömma, och vi böra också draga den praktiska konsekvensen därav: Ingen fred med judarna! Inga judar i den kristna kyrkan! Det är en skam, en förbrytelse, en den största fara för kristenheten, när en jude tillåtes bli kristen präst. Bort med den judiska pesten ur den kristna kyrkan! Så lyder och skall alltid vårt tal lyda.

Ansgar

Hemlig judisk världsregering

7 frågor till politikerna

Fascistiska ligan i England, vars program går ut på tillintetgörandet av det judiska herraväldet i världen, har riktat följande frågor till ledande personer inom de engelska politiska partierna:

"1. Veten I, att judendomen icke är, vad allmänt tros, blott ett trossamfund, utan att den, såsom enstaka hederliga judar själva erkänna, är en politisk organisation; att alla judar äro medlemmar av en hemlig judisk stat, som har sitt oberoende, sin konstitution, sin regering, sina lagar?"

"2. Veten I, att de judiska deputerades råd (Jewish Board of Deputies, se The Times 22, 4, 1922), som sammanträder i London och är valt av synagogorna, till form, funktion och auktoritet är en regering; att denna regering i likhet med varje annan har sina departement eller ministerier: ett departement för utrikes ärenden, ett för lagväsendet och ärenden berörande parlamentet samt ett för pressen?"

"3. Veten I, att engelska regeringen icke får företaga något initiativ till handling utan att detta på förhand antagits av den hemliga judiska regeringen?"

"4. Veten I, att den judiska regeringens lagar tillbakavisa erkännandet av varje annan makt än denna regering och att den fordrar av varje medlem i den hemliga judiska staten ett försiktigt, men energiskt och slugt arbete på alla icke-judiska staters underminerande och förstörande?"

"5. Veten I, att judarna i hela världen äro medlemmar av denna internationella judiska stat; att det endast är camouflage när de 'naturalisera' sig som medlemmar av den icke-judiska staten och den icke-judiska nationen; att det är dem möjligt att under masken av dylik 'naturalisering' bliva statstjänstemän — detta dock endast för att kunna prisge och förråda de icke-judiska staterna åt den hemliga judiska regeringens syften?"

"6. Är det nödvändigt eller icke i den situation, vari i dag hela världen befinner sig, att försöka förstå vilken exceptionell makt judendomen genom ohederliga och förrädiska metoder förskaffat sig?"

"7. Kunnen I, om I förstån allt detta, förbli indifferenta inför judarnas ohederliga och förrädiska spel?"

"Engelska folket avvaktar Edert svar å dessa frågor för att få veta, om det i fortsättningen skall kunna skänka Edet sitt förtroende."

*

Väl motiverade frågor! De böra överallt ställas till de ledande politikerna. Och dessa politikers svar böra bekantgöras för folken. Och om också ej politikerna svara — det är dock ett svar, som folkmassorna skola förstå.

---

sin stam, sin ras. Så ha adeln, borgaren och bonden sina ur det förgångna framvuxna kulturer. Dylika sanna kulturer förläna i samma mån rättigheter och plikter till efterlämnande. Först dessa traditionens rättigheter och plikter ge varje kultur dess etiska existensberättigande.

Att handla och känna etiskt är att i sina tankar, känslor och gärningar vara ett med Gud, med själen, anden och hjärtat, med sina fäders blod. På denna tanke bero de rena idealen över familj, fosterland och folk, tro, ära och trohet. Den som av främmande bedårare och förförare låter taga sig ur detta gemensamhetsliv med sina förfäder— han förlorar sambandet med sin kultur och blir etiskt haltlös. Så degraderar den totalt kulturlösa moderna utvecklingen den vid jorden bundne bonden till rotlös arbetare, den bofaste borgaren till nomadiserande handlare och adelsmannen till internationell sällskapsdrönare.

Detta må framför allt vara sagt dem, vilka lyssna till de i den "nya" etiken och hyperetiken agerande profeterna i vår huvud- och ledarlösa tid, som tillbedja en Rutherford och Besant, en Keyserling och Steiner, en Bergson och Cuodenhove, en Basch och Freud — alla judar, judeättlingar eller judeinspirerade — dessa inrättningar som Ligan för människorättigheter, Etiska Sällskapet, Internationella Bibelforskarna, Teosofer och Antroposofer, Penklubben, Rotaryklubben, Christian Science och huru alla dessa judendomens och frimureriets kulturskändande förposter må heta.

De oundgängliga förutsättningarna för varje kultur liksom för varje ras äro: tid, mycken tid och vård. Att kultivera är att vårda. Därför ha endast ädelmodiga konservativa människor sinne för kultur. Blott kulturmänniskan känner den återhållsamhet, som räknar med medmänniskans individualitet och som underlättar kampen mot det oädla och låga. Därför kräva i dag de kulturbärande elementen revolution mot revolutionen, d. v. s. den kulturskändande anarkiens tillbakaträngande genom regler, lag och återhållsamhet. Då kulturen framgår ej endast ur det förflutnas tradition utan även är en evolution in i det tillkommande, vända vi oss ej mot den kulturbildande evolutionen, men väl mot den kulturförstörande revolutionen, som aldrig kan uppvisa annat än kulturella sammanbrott. En kultur förstenas eller förvittrar, om den ej hålles livskraftig genom en kontinuiteten upprätthållande evolution. Det gäller för kulturen detsamma som för rasen: kultur *är* icke, den *blir!*

Läs

Zion Vises Protokoll

tredje fullständiga upplagan.
Pris kr. 3: —.

Tillhandahållas av

Svea Rikes Bokhandel

Kartavägen, 59, Stockholm.
Postgiro 4024.

Litteratur

Fritsch: *STORFINANSENS SYNDER.* En vidräkning med världskapitalismen. E. P. Holmvalls Förlag. Svea Rikes Bokhandel, Stockholm, 1933. Kr. 1:25.

Den ariska frihetskampens "grand old man" Theodor Fritsch ger i denna av Ivar Ljungman till svenska överförda bok en överskådlig och fängslande framställning av det antinationella världskapitalets människofientliga verksamhet. Man fäster sig särskilt vid författarens sakupplysningar rörande Tysklands finansiella förhållanden under världsfinansens regi.

Förteckningen å de tongivande tysk-judiska "kontrollråden", ledamöterna av tyska riksbankens presidium, de trettiosju bevisen för vissa Warburgares och Schiffars landsförrädiska förehavanden i samband med världskriget och ryska revolutionen — världshistoriens och judendomens största rövarkupp! — utgöra de yppersta vapen i händerna på motståndarna till det omoraliska judisk-kapitalistiska systemet.

På tal om judarnas mentalitet och deras lek med religionen påvisar författaren hur fullständigt den judiska andan avviker från och är fientligt inställd mot allt vad arisk-kristen tro, etik och sedlighet heter. Han framhåller de oerhörda historiska förfalskningar som judiska "skriftlärde" låtit komma sig till last. Genom att utge sig själva för "Guds egendomsfolk", "Kristusfolket", "det heliga folket" etc., genom att sammankoppla Nya Testamentet med den barbariska gammaltestamentliga Jahveläran, genom att utsprida lögnen att Kristus var av judisk börd ha judarna lyckats åstadkomma en nästan hopplös förvirring i kristna hjärnor. Man står tvekande, säger förf., huruvida det är mera dumhet än medvetet missledande, när kyrkans män framställa judarna som "ett heligt folk" och skyddande hålla sina händer över dem — fastän Jesus själv avslöjade judarna såsom djävulens barn (Joh. 8: 44). Fritsch citerar i detta sammanhang den lärde ras- och kulturforskaren Lagarde, vilken, övertygad om den store nazaréens främmande börd, formulerade satsen: "Intet folk korsfäster sitt ideal".

"Storfinansens synder" är ett betydelsefullt komplement till Zions Vises Protokoll och Henry Fords "Den internationelle juden".

* * *

SOVJETS PÅRADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Ungdomsstjärnans förlag. Svea Rikes Bokhandel. Kr. 2: —.

Trovärdiga personer som besökt "föregångslandet" i öster — där judarna som bekant sedan halvtannat årtionde under proletärisk skylt härska — ha kunnat konstatera åtskilligt av den omänsklighet som judemarxismens vapendragare i dessa dagar sanningslöst jorden runt påbörda det nationella Tysklands män.

I en på Ungdomsstjärnans förlag utkommen skrift "Sovjets Paradis" skildrar en tysk jordbrukare sina upplevelser i det röda paradiset, där frihetens och mänsklighetens begrepp för länge sedan expedierats. Man är förlaget tacksam för det värdefulla bidraget till sanningens uppklarande, vilket säkert skall föra nya skaror vilseledda svenska arbetare från de gudlösas led till hakkorsets heliga symbol.

C.

Lagstadgad reglering av inteckningsräntorna!

Som ett medel till ernående av en sundare hyressättning för bostadslägenheter påyrkar en insändare i en huvudstadstidning lagstadgad reglering av de nuvarande oskäligt höga räntesatserna vid belåning av inteckningar i Stockholmsfastigheter. Fastighetsägarna få betala ända upp till 7 à 8 proc. ränta för lån som enligt gällande normer ej borde draga högre ränta än 5,5 proc.

Det är uppenbart, att den nuvarande prispolitiken å Stockholms hyresmarknad ej i längden kan fortsätta. Den föreslagna åtgärden med lagstadgad reglering av inteckningsräntorna representerar en av de vägar, som böra beträdas för åvägabringande av ett normalare tillstånd på området.

Marxistisk socialism

Belyst av Sveriges taxeringskalender

En smädekampanj utan like har under den gångna månaden från marxistledarnas sida förts mot den nationella regeringens i Tyskland ledande män, framför allt rikskansler Hitler och riksminister Göring, vilka i Sveriges socialdemokratiska press framställts som arbetarfiender av mest avskyvärda slag. Aldrig har en regering av så folkfientligt och vedervärdigt slag regerat ett kulturfolk — detta har varit det ledande temat i svensk marxistpress.

I den situation som uppstått frågar man sig: hur ha de män i spetsen för den svenska arbetarrörelsen, vilka tillåtit sig denna enastående smädekampanj mot Hitler, själva i gärning motsvarat de socialistiska ideal de i årtionden förfäktat inför Sveriges arbetande folk?

Först må då observeras, att Hitler omedelbart efter sitt tillträde till rikskanslersposten tillkännagav, att han personligen avstod från sin lön som rikskansler till förmån för de under frihetskampen stupades efterlevande, enär inkomsten från hans skriftställareskap var tillräckiig för tryggande av hans existens. Även från andra personer, vilka genom nationalsocialismens övertagande av makten kommo i besittning av högre ämbeten, förnams en liknande ton. Så förklarade en nationalsocialist, som kallats till ett statsämbete som lämnade en årsinkomst av 19,000 riksmark, att han var förhindrad mottaga mera än 6,000 riksmark i årslön, enär hans samvete förbjöd honom att medan eländet var så stort bland befolkningen själv tillgodoräkna sig mer än det minimum som erfordrades för fullgörandet av hans plikt.

När sågo vi marxismens ledare i Sverige på sådant sätt föregå med gott exempel? I årtionden ha vi hört dem dundra på folkmötena mot kapitalisterna och ockrarna i det eländiga "borgarsamhället", vilka profitera å arbetarnas nöd och elände. Det hade ju kunnat förväntas av dem som förde ett sådant tal att de själva föreginge med gott föredöme. Men ännu hörde vi ej att en svensk marxistledare avstod från sina inkomster som statsråd till förmån för det nödlidande folket på den grund att han redan hade sin försörjning i det borgerliga livet. En blick i senast utkomna taxeringskalender visar att marxistledarna över lag tillgodoräkna sig inkomster fallande inom "kapitalistkategorien", vilka bort göra det möjligt för åtskilliga ibland dem att i sin borgerliga såväl som statsanställning som statsråd etc. avstå åtminstone en del av lönen till behövande — i överensstämmelse med sina egna proklamerade principer. I taxeringskalendern finna vi bl. a. följande inkomsttagare:

Professor Østen Undén jämte fru kr. 34,730: —.

Generaldirektör A. E. Ørne kr. 31,060: —.

Øverdirektör R. J. Sandler kr. 27,850: —.

Hovrättspresident K. J. D. Schlyter kr. 26,760: —.

Generaldirektör K. S. Lewinsson kr. 23,560: —.

Redaktör Per Albin Hansson kr. 20,730: —.

Redaktör O. Fredrik Ström kr. 17,040: —.

Partisekreterare F. G. Möller kr. 16,280: —.

Redaktör J. Arthur Engberg kr. 16,170: —.

Ovanstående utdrag ur taxeringskalendern bestyrker för vårt lands vidkommande riktigheten av dr. Erwin Lieks i Danzig av oss i föregående nummer citerade yttrande, att de marxistiska ledarnas strävanden huvudsakligen gå ut på att skaffa sig egna pekuniära och andra fördelar i stället för att på allvar hjälpa massorna. Här ligger också huvudanledningen till att de så föga kunna uträtta till bestående gagn för arbetarklassen och folket i dess helhet. Det kunde tyckas, att marxismens ledare i Sverige borde undvika allt för stora ord gentemot andra "folkskändare". Synnerligast de å främmande land!

Det »utvalda» folkets expansion

Medan den härskande världsjudendomen på alla upptänkliga vägar — krig, revolution, organiserad nödtid, penningröveri och propaganda för preventivmedel och fosterfördrivning etc. — strävar efter den vita rasens utplånande, kan den triumatoriskt visa på hur det egna "utvalda" folket våldsamt ökar i antal och alltmer breder ut sig kring jordklotet. Den senaste juderäkningen verkställdes enligt Judisk Krönika 1930, varvid framgick att judarnas sammanlagda antal uppgick till ca. 16 milj. eller ca. 1 procent av världens befolkning — en beräkning som säkert ej är hållen i överkant. Ökningen sedan sekelskiftet beräknades till 5,4 milj.

Antalet judar i U. S. A. har sedan 1818 stigit från ca. 3,000 till ca. 5,000.000. Denna ofantliga tillväxt beror huvudsakligen på den starka immigrationen från Östeuropa. Mer än fjärdedelen av världens alla judar bo i Amerika, som alltså ej utan skäl benämnes "Nya Palästina". På andra plats kommer Polen med ca. 3,000,000, d. v. s. 19 proc. av världens judar. Sovjetryssland härbergerar 2,672,000 judar eller 1,8 proc. I Rumänien leva 1,100, 444 judar, i Tyskland 565,000, i Tjeckoslovakiet 360,000, i England 300,000, i Österrike 225,000 samt i Palästina 180,000. I Sverige uppgick judarnas antal vid senaste folkräkningen 1920 till 6,449 eller 1 proc. av landets befolkning, medan samma år antalet judar i Norge var 1,457. Danmark räknade 1921 5,924 judar, och i Finland visade senaste folkräkningen 1,745 judar.

Dessa officiella siffror understiga naturligtvis i hög grad de verkliga. Och en minoritet av 1 procent av hela jordens befolkning behärskar och topprider med sitt guld och sitt lögnsystem praktiskt taget alla folk, ledande dem mot avgrunden, mot kaos och bolsjevism — inkörsporten till det drömda "judiska världsriket"!

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Arbetsprestationen bör ...

(Forts. fr. sid. 1).

erna en betydelsefull funktion att fylla. Men i stället för att genom kreditgivning mot acceptabla säkerheter hjälpa till att lindra krisen strypa affärsbankerna för närvarande företagarna genom alltför stor misstro till erbjudna hypotek. Vidare hopas i centralbankerna massor av kapital, som icke kommer till användning, och följden härav kunna vi se i den egendomliga situation som inträffat. Vi ha nämligen överflöd på snart sagt allt, vi ha varuöverflöd, penningöverflöd och överflöd på arbetskraft. Däremot har fortroendet fullkomligt försvunnit utom i vad avser förtroendet till guldet. Det vore på tiden att överföra en del av det förtroende, som vi skänka den gula metallen, till förtroendet för realvärdena och människans arbetskraft.

Härigenom skulle samhällsmaskineriet åter börja fungera normalt. Sätt i stället för guldet som ensam värdemätare arbetsprestationen! Så skall t. ex. en lantarbetares arbete uppskattas till ett visst antal kronor per dagsverke, en industriarbetares eller en tjänstemans med vissa kvalifikationer till sitt värde, etc. Kommer härtill problemet arbetslösheten, kan detta delvis lösas genom reducering av arbetstiden jämte visst understöd, så beräknat att ingen arbetsvillig och arbetsduglig samhällsmedlem alltför mycket frestas att i stället för arbete lyfta arbetslöshetsunderstöd. Genom tekniska framsteg på alla områden och förbättringar har nämligen folkförsörjningen icke så svåra problem att nu brottas med som förut. Jorden frambringar större och säkrare skördar, maskinerna göra den manuella arbetskraften i många fall obehörig, samtidigt som produktionen ökas. Vi måste därför i viss utsträckning så att säga ransonera arbetet. Detta bör likväl ske med största urskiljning och samvetsgrannhet.

Till att ordna försörjningen av penningmedel inom landet behövs icke guld, då sedlar med täckning i varuväxlar, statspapper och utländska fordringar, obligationer och inteckningar med all säkerhet inom landet böra ha fullt förtroende. Gentemot utlandet ställer sig saken annorlunda, då export och import här måste vara normgivande. Ett land tvingas därför att ej förbruka större summor på import än som täckas av exporten. Det mellanfolkliga handelsutbytet bör lämpligast ordnas genom "clearing-houses", vilka ombesörja varuutbytet länderna, respektive affärshus emellan.

Ekonom.

Nationens KAMPFOND

Vår i förra numret införda vädjan till läsekretsen att ekonomiskt stödja *Nationens kamp för svenska folkets upplysande* har mötts av förståelse. Nedanstående influtna bidrag under den gångna månaden redovisas till kampfonden:

Carl Rancé, Flygskolan, Ljungbyhed	10: —
G. Morell, Hässelby V-stad	5: —
2 namngivna personer	2: —
S. H. i Malmö	3: —
E.	50: —
Svensk	6: —
H.	20: —
S. A.	10: —
F. Larsson, Gustafsvik, Motala	5: —
Summa kr.	111: —

Vårt tack till bidragsgivarna! Uttalade önskemål om tidningens utsändande till angivna adresser infrias.

Vårt arbete fullföljes mot målet: *Upplysningens ljus över allt Sveriges land! Nationen i varje svenskt hem!* Men detta kräver kostnader utöver tidningens egna disponibla medel.

Därför fortsätter insamlingen!

Bidrag kunna insändas å postgiro 3643 och postfack 1145, Stockholm 16. (Smärre bidrag i frimärken per brev.)

Judarna finansiera "röd enhetsfront"

Ett intensivt arbete bedrives för närvarande av II och III internationalernas ledande kretsar för åvägabringande av röd enhetsfront i alla länder mot den vaknande nationella folkkraften. Detta i överensstämmelse med judiska världskonferensens i augusti 1932 fattade beslut i Genève.

Från den under mars hållna konferensen i London mellan oavhängiga arbetarpartiet och kominterns representanter meddelar Aftonbladets korrespondent, att ett gemensamt utskott bildats, vilket på ett löftesrikt sätt börjat sitt arbete. Ty — "en rik jude, som önskar förbliva anonym, har ställt 10,000 pund sterling till förfogande för en enad röd front". Utskottet räknar med att enhetsfronten inom några månader skall vara ett fullbordat faktum.

Samtidigt omtalas, att en liknande konferens hållits i Chicago under deltagande av representanter för alla judiska arbetareklubbar i Amerika. Vid denna beslöts igångsättandet omedelbart av en medelinsamling för propaganda för "enig proletärfront" i hela Amerika under ledning av Sovjets icke-officielle representant i Newyork.

Rysssland och judendomen före kriget

Av frih. von Engelhardt—Schönheyden

Det bör i denna tid, då delar av den nationella adeln i andra länder anse som rätt och möjligt att understödja en judevänlig politik, vara av intresse att till jämförelse erinra om den ryska adelns om vidblick och bättre kännedom i judefrågan vittnande ställningstagande. Då 1911 fara uppstod för att ryska duman skulle uppluckra, ja rent av upphäva gällande inskränkningar i judarnas bosättningsrätt, den s. k. "Tscherta ossjedlosti" — som med få undantag medgav judarna bosättningsrätt i blott 25 vestgouvernement samt skyddade det egentliga Stor-Ryssland från detta parias-parasitfolk — tog kongressen av befullmäktigade för alla ryska adelssällskap i Petersburg på det skarpaste ställning häremot.

Sammanträdet den 12 februari ägnades helt åt debatter och rådslag i judefrågan. Från de förenade adelsförbundens råd framlades för kongressen en utarbetad berättelse, vari konstaterades, att den ledande judendomen hade spelat huvudrollen i den nihilistiska revolutionen 1905—1906 och bar hela ansvaret härför. Judendomen — som förfogade över nästan hela pressen och en stor del av de fria yrkena samt spelade en mycket betydande roll i affärslivet — hade överallt, t. o. m. från de lagstiftande församlingarnas tribuner, utbrett den politiska och religiösa bolsjevismens förstörelseteorier. Adeln fick därför ej längre vara ett tyst vittne till händelsernas utveckling utan hade plikten att öppet höja sin stämma mot judarna.

Rådet föreslog, att församlingen skulle fastslå såsom oundgängligen nödvändigt, att judar, även döpta sådana, i varje fall ej skulle få bekläda statliga tjänster, förbundna med administrativ, domare-, pedagogisk eller lagstiftande verksamhet. Vidare borde judar icke antagas till militärtjänst. Beträffande den judiska ungdomens roll vid mellan- och högskolorna fastställdes, att gemensamt undervisningsväsen för ryssar och judar skulle ha de mest fördärvbringande följder för landet och att det var nödvändigt att på laglig väg här genomföra en fullständig avsöndring av judarna.

Som hedersgäst vid kongressen hade inbjudits den kände ryske talmud- och judekännaren advokaten Schmakow från Moskva, vilken den 13 februari höll ett med största bifall mottaget föredrag om judefrågans betydelse, Talmud och den internationella judiska Kahal-organisationen. Man beslöt, att hans föredrag skulle tryckas som särtryck för spridning i största utsträckning.

Den artikel, som med anledning av adelskongressens öppnande stod införd i den högersinnade tidningen "Semschtschina", är ännu förtjänt av att observeras. Det stod däri:

"Adelskongressen måste utan dröjsmål upptaga frågan om judars likaberättigande på dagordningen samt påvisa de faror som skulle uppstå för Rysslands framtid, därest de revolutionära dumapartiernas strävanden i denna riktning kröntes med framgång; kongressen måste upplysa zaren och folket om judarnas hemliga syften samt uppenbara den avgrund, som skulle öppna sig för Ryssland, om lagen medgåve de judiska agitatorerna att överallt — ända in i den sista ryska byn — obehindrat utöva sin revolutionära propaganda."

Men ryska kejserliga regeringen underskattade olyckligtvis farorna och genom judarnas verksamhet störtades Ryssland i avgrunden. Det finnes nu endast ett S. S. S. R. i stället för Ryssland, och judarna spela där första fiolen. Ve dem den dag ryska folket vaknar!!

Att förhindra detta, var och är sedan oktober 1917 den judiska politikens i Europa främsta mål! Sedan judarna på sista tiden börjat förstå, att kommunismen dock på längden ej kan bestå, går nu all deras strävan ut på att icke låta det komma till en våldsam omstörtning av sovjetmakten utan till en ändring så småningom hän till en marxistisk-liberal demokrati. Varje annat slag av lösning skulle för dem betyda undergången.

Intressant för oss balter är att i detta sammanhang erinra om de baltiska representanternas ställningstagande i duman. De visade sig — det må sägas till vår skam — i vida högre grad än den ryska adeln i denna fråga redan anstuckna av liberala ideer och verkade för judarnas likaberättigande. Så yttrade sig t. ex. baron A. F. Meyendorff, (namnet tyder möjligen på judisk härkomst. Red. anm.) som spelade en tongivande roll i den för frågans förberedande tillsatta kommissionen, i en intervju till en jude: "Jag betraktar icke judarna av naturen som revolutionärer. De äro blott revolutionärer därför att man förtryckt dem. Detta gäller även beträffande den judiska ungdomen. Jag är ingen revolutionär och önskar därför avlägsnandet av de orsaker, som göra judedomen revolutionär". O, heliga enfald! För bifall till förslaget om upphävande av de judiska bosättningsinskränkningarna röstade i duman den 9 febr. 1911 i första linjen vänsterpartierna, medan högerpartierna röstade emot; det var redan av kommissionens sammansättning klart, att de judiska önskemålen skulle bli uppfyllda. Bland dem som röstade med vänstern voro — tyvärr — även namnen baron Völkersahm, Meyendorff, Tiesenhausen och Krüdener-Struwe.

Englands överhus — vardande synagoga

Vid senaste årsskifte förlänade konung Georg av England pärvärdigheten åt trenne "engelsmän", däribland de båda judarna sir Isaac Isaacs, generalguvernör för Australien och förut högste chef för Australiens rättsväsen, samt konsthandlaren sir Joseph Duveen i London. — Englands regerande stormästare är uppenbart fullt underkunnig om sina förpliktelser vid utövandet av den Kungliga Konsten.

Jättepogrom — i händelse attentat mot Hitler

Ett flertal tillbud till attentat mot rikskansler Hitler ha redan förekommit, ett av dessa vid hans besök under mars i München. I samband med det sistnämnda uttalade Münchens polispresident Himmler till pressens män: "När första skottet faller, likgiltigt om det når sitt mål eller ej komma i Tyskland de största pogromer att inträffa som världen skådat".

Kejsar Tiberius var antisemit

Kejsar Tiberius, vars levnad inföll samtidigt med Kristus, var enligt Holbergs Judiska Historia fientligt stämd mot judarna. Kejsaren ville avskaffa den judiska religionen i Rom samt lät föra 4,000 "libertiner" till Sardinien, där främlingar ej kunde trivas på grund av det dåliga klimatet.

Judarna spelade tydligen för 2,000 år sedan på samma frihetssträngar i sin samhällsförbättrande verksamhet som i dag. Ty med "libertiner" förstods av allt att döma ingenting annat än liberaler eller marxister i modern mening.

"Cause célèbre" i Karlskrona

Den svenska örlogsstaden Karlskrona har fått sin "cause célèbre" — om man får tro t. f. borgmästaren juden Levertins organ, den "frisinnade" Blekinge Läns Tidning. Vad innebär då Karlskronas senaste "cause célèbre"?

En representant för den av judedemokratien så innerligt hatade svenska krigsmakten, kapten Nordgren vid kungl. flottan, hade under borgmästare Levertins domarpresidium fällts i ett mål rörande en hyrestvist. Någon tid därefter möttes borgmästaren och kaptenen å stadens gata och då inträffade något oerhört: kaptenen i uniform underlät att hälsa på den civilklädde borgmästaren, vilken upptändes av eldig vrede över den förolämpning som tillfogats honom. Och vad skedde sedan?

Borgmästare Levertin fordrade saken inför krigsrätt för att på denna väg förskaffa sig full upprättelse. Kapten Nordgren — som lär vara en självständig och orädd man — menade emellertid att han var i sitt fulla rätt att hälsa på vem han behagade. Det nämnda "frisinnade" organet — i vilket borgmästare Levertin varit aktiv medarbetare i mer än 20 år och där han även skall vara ekonomisk intressent — rasar av all makt mot den förolämpande officeren. Och man inskränker sig ej till att karaktärisera den svenske kaptenens underlåtenhet att hälsa på den mosaiske borgmästaren som "en synnerligen grov förolämpning" utan vill därjämte insinuera, att kaptenens uppträdande gentemot underordnade omöjligen kan vara det rätta: "Den frågan ligger ju snubblande nära till hands, om en ung kapten kan så förgå sig gentemot en gammal domare i framskjuten ställning och i högre militär tjänsteställning, huru samme kapten 'behandlar' det honom underlydande 'folket'."

Judens "folkliga" omtanke förnekar sig aldrig! Den intellektuella rörligheten, när det gäller att dra passande konklusioner, är karaktäristisk. Nu ängslas borgmästarens tidning över att mörka planer äro å bane att söka undansmussla den riksviktiga frågan — så att stadens borgmästare skulle gå miste om sin upprättelse. Varför ta saken så seriöst, Herr Borgmästare?

Judepropagandan å film

Israeliten Ragnar Josephssons "stora succépjäs" å Vasateatern "Kanske en diktare" har efter en enorm reklam i dagspressen även presenterats som film — för att vederbörligen beundras och hyllas av folket ute i landet. På sina håll tycks den dock ej omfattas med det åsyftade sinnelaget. Så anmäler konstkritikern i Västmanlands Läns Tidning sin reservation:

"Styckets tamburvaktmästare, den av Gösta Ekman framställde Filip, är en skickligt funnen förevändning för författaren att klaga ur sig sin vånda och sitt hat, likt en jude klagar ur sig vid den gamla klagomuren. Minns man så, att Josephsson är en jude, har man klaven till alltsammans i sina händer. Författaren har i en ny, förklädd form slungat ut det patos, som vi i olika versioner förut fått till livs från judiskt håll, resulterande i ett medlidande med den stackars, genom tiderna förföljde juden. Om denna förföljelsetes alltjämt håller streck och om ej juden, som många mena, i detta nu snarare är förföljaren av den ariska rasen och dess förtryckare, skola vi i detta sammanhang ej yttra oss om. Josephsson är lyriker samt så diskret, att han döljer den djupaste avsikten och kläder den i ariska kläder. Men vissa ofrånkomliga rasdrag frambryta i alla fall: hatet mot arierna. Dessa framställas som skojare och löst folk allesammans med undantag kanske för domaren, i alla fall en smått löjligt tecknad individ. 'Förtryckaren' framställes genom den överdrivet simpla gulosch-herrn i stycket.

Författarens hela ömhet har överförts på den stackars förföljde Filip. Kunde något annat än judisk mentalitet skapat denne sällsamme rockvaktmästare? Medvetet eller omedvetet har Gösta Ekman pointerat de judiska dragen. Se denna kutande rygg, den sällsamma blicken, på en gång förryckt och klok, bakslug och demonisk, snabb som en klinga, tårmild och triumferande alltefter som tankarna växla. Han ljuger för att rädda en annan. Ljuger som en mästare och lyckas dupera både andra och sig själv, ljuger som juden ljuger, och när han förolämpas av gulaschen, kröker han än en gång rygg att borsta av dennes skor, i hjärtat gömmande sin vånda, sin slavkänsla, sitt hat, sin slughet.

En dag kunde vi kanske få en film med något inte endast till formen nytt uppslag utan, än mer, även till innehållet. Förr kan det ju inte bli tal om verklig 'ny'film".

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Kompletta årgångar av NATIONEN 1932 kunna erhållas mot insändande av kr. 3: — (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Aktuella böcker:
BERGTAGNA
Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —.
Frimureriets tillintetgörande
Av E. Ludendorff.
Två delar.
Kr. 4: —.
Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
Kr. 2: 50.
Ej att förväxla med utannonserade 25-öres broschyrer.
Sändes mot postförskott.
K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

LÖRDAGEN DEN 1 APRIL 1933

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Marxismens heroiske försvarare

Stockholms berömda Skönhetsråd, förre Generalkonsuln av Skäran och Hammaren Fredrik Ström, vilken numera för spiran i Kungliga Regeringsorganet, har ånyo fått sitt röda blod i svallning; denna gång med anledning av Hakkorsets segerrika frammarsch i Tyskland. För en revolutionär idealist av Skönhetsrådets kynne måste det ha känts som en svår självförnekelse att av omständigheternas makt gång efter annan nödgas avstå från den förlösande handlingen å barrikaden — för att nöja sig med futtiga 17,000 i årslön av "tjuvsamhället".

Men nu skall det bli fart i spelet! I marxismens heliga namn förklarade Skönhetsrådet härom dagen på mötet i Auditorium Hitlers Tysklands krig. Det skedde enligt Sossen å 4,000 proletärers

vägnar.. Antalet stannade väl vid c:a 2,000 — men det är ju inte mängden protestanter utan deras rättvisa krav som är det bärande. Hitler och Göring — de nya tyrannerna — till vilkas krossande Israels gud nu uppfordrar världens proletärer, befinna sig lyckligtvis så långt från Stockholms Folkets Hus, att vårt krigsförklarande Skönhetsråd ej heller nu behöver riskera blodig skjorta.

Det intressantaste i hans tal var det att Hakkorsets flagga aldrig kommer att vaja över Stockholms Folkets Hus. En välbehövlig försäkran som varit ägnad att lugna i Synagogan! Så talade också Skönhetsrådets själsfränder i Tyskland för att år sedan — men när nationella revolutionen kom, smögo de ut bakvägen ur Berlins Folkets Hus för att per bil och aero skynda till Schweiz och andra mondäna turistländer. Att Skönhetsrådet ej ämnar svika i det avgörande ögonblicket, det veta vi dock. Hans gloriösa bana som röd frihetskämpe utgör en garanti härför. En liten återblick å densamma saknar ej heller sitt aktuella intresse.

Man observerar särskilt den tid, då Skönhetsrådet i sin egenskap av på en gång bolsjevikisk generalkonsul och generalsekreterare i kommunistpartiet satt hos Sovjets med exterritorial skyddade legation i Stockholm i hängivet arbete för svenska samhällets röda frälsning. Ingen förstod var Generalkonsulns ämbete slutade eller var Generalsekreterarens begynte. Att det ej lyckades Skönhetsrådet att sätta sin heta revolutionsdröm i verket lär ha berott på andra faktorer än hans bristande nit och skicklighet.

Men tiden gick. Moskva fordrade handling, tröttnade på att bara ge ut rubler utan att kunna se några praktiska resultat. Ingen tvivlade på Skönhetsrådets lojalitet och vilja — men han hade benägenhet att känna tvekan i handlingens stund. Så var det ock med den proletäre Z. Höglund. Till slut blev det brytning. Skönhetsrådet och Z måste avmarschera. Men då fick Z en blixtrande idé.

En dag stegar han upp till f. d. "kamraterna" i Sovjets legation och fordrar 25,000 kr. för sin tystnad om Sovjets "arbete" i svenska samhället. Och Sovjet tar upp de 25 tusenlapparna och lämnar dem till Z, som skyndar till Skönhetsrådet. Tillsammans starta så de tu Nya Politiken, som skall konkurrera ut donators organ Folkets Dagblad. Men de 25 tusen räckte ej långt. Trots samtidigt rikligt stöd av den ädle proletärbankiren Aschberg måste de av brist på kapital och hugade proselyter redan 1925 nedlägga Nya Politiken — och återvända till ursprungliga fadershuset, där fäderna Per Albin och Artur upptogo dem under välsignelser.

Och eftersom Skönhetsrådet i dag är högsta instans för Folkviljan i Sverige och är den som å Synagogans vägnar föreskriver Hans Kungliga Majestät hur det i riket skall tänkas och handlas, är det klart att man måste betrakta hans på Auditorium uttalade ord, att Hakkorset aldrig skall svaja över Stockholms Folkets Hus — som ett kungsord. Slutligen må nämnas, att Skönhetsrådet visst inte, trots sin "separering", övergett sin gamla kärlek till Skäran och Hammaren: han är en av Madame Kollantays mest intima.

•

Judiska statsreligionen på marsch

Jugoslaviska undervisningsministeriet har förordnat, att alla lärjungar utan åtskillnad av religionsbekännelse hädanefter skola läsa en gemensam "neutral" bön vid undervisningens början och slut — vilket betyder uteslutandet av det kristliga inslaget i skolbönen till förmån för det judiska. Första steget alltså till religionens fullständiga förjudande!

•

Salomos insegel

I skyltfönstret till frimärkshandeln Karlavägen 59 strax invid Svea Rikes Bokhandel skådades nyligen en exponerad tavla föreställande skalden Gustaf Fröding, över vilkens huvud var infälld en frimurarestjärna — Salomos insegel. Det var därför ej utan ett visst intresse vi under studiet av Frödings diktsamling togo del av hans dikt "Salomos insegel". Det föreföll nästan som om vederbörande i konsthandeln velat hämnas Fröding för hans visade brist på respekt för den vise kung Salomo, då man låtit anbringa den judiska frimurarestjärnan å hans änne. Ej minst för de visa bröderna, som åtagit sig att — medels mursleven i klockkedjan — återuppbygga det raserade templet, bör det ha sitt intresse att erinra sig skaldens ord:

Ni sade mig, jag saknar karaktär
och skolad tankegång och ordnade principer
och stadighet i tron och sådant där,
som håller mänskor uppe, när det kniper.

Det finns en gammal magisk hemlighet
om andarne och Salomos signet.
Det sägs, han tog en legion av dem
en vacker afton i Jerusalem,
kanhända var det också i Damasco,
och var och en han stack i ena flasko.
I halsen lät han fasta proppar slå
och satte sedan sitt signet därpå.
Det var ett fängelse, som höll mot slå och dra,
av bästa kvalitet, solitt och bra.

Nu vill jag säga eder i förtroende:
I ären andarne, i flaskor boende,
och eder stänger en förseglad propp,
var gång I längten ut och viljen opp.
Men jag vill hellre brännas ned till aska
än låta korka in mig i en flaska.
Och om kung Salomo på tronen satt
och bjöd att lägga sju provinsers skatt
åt höger till som lön åt varje träl,
som lydigt läte korka in sin själ
— den frie tiggarns stav åt vänster till
och sade välj! och ske dig som du vill!
— jag grepe staven utan lång förbidan
och sade tack och gick åt tiggarsidan.

*

De visa bröderna föredra som bekant vägen åt höger — att stoppas i flaskan med proppen. Ack, hur skönt att själv slippa tänka och att veta sig tryggad mot tiggarens lott i detta liv!

•

Den nye Sankt Göran

Den gamla tvekampen S:t Göran-Draken

kulminerar i en åtminstone tillfälligtvis avgörande fäktning. Draken hade åter svällt ut till ett omfång och en förödande verksamhet, varest han hotade hela mänskligheten med förintelse. Hans väg kännetecknades av ondska, hat och blod. Till synes hade han redan nått allsmakten.

I den stund då allt tycktes förlorat reste sig emellertid å germanska jorden den nye Sankt Göran. Genom en kraftansträngning långt över de vanliga mänskliga måtten framskapade han en ljusets väckelse, i kraft varav han som bäst är i färd med att tillfoga Draken de första banesåren. Den kamp, som inletts å Germanias jord, berör alla folk — överallt förestår samma nödvändiga självbevarelsekamp, därest folken önska leva och ej gå under satanism.

•

"Judisk fromhet"

Judiske överrabbinen Ehrenpreis har låtit intervjua sig av Aftonbladet, var-

vid han tog avstånd från antisemitismen, synnerligast den i Tyskland, samt konstaterade att den kristna kyrkan och synagogan hölla på att finna varandra. "Kristna teologer studera Talmud och den rabbinska fromheten och judiska teologer studera Jesus och Paulus och hela den nytestamentliga religionen".

Det av Ehrenpreis omvittnade inledda samarbetet mellan kyrka och synagoga är ingen nyhet, det har fortgått i årtusenden och resulterat i judendomens nuvarande herravälde över kristendomen. Naturligtvis känna de kristna teologerna också hos oss redan väl Talmud och den judiska fromheten — men ha pietetsfullt tigit inför folket. Naturligtvis föreligger ej heller någon risk att de kristna teologerna i fortsättningen skola missbruka de insikter de kunna förvärva genom fördjupat studium av de "heliga" rabbinska lärorna. Vi förmoda att samma stränga lagar gälla för Talmudstuderande kristna teologer som för judarna själva, eller:

"Det är judens plikt att edligen bekräfta, att de judiska religionsskrifterna ej innehålla något fientligt mot de kristna. ... Den som förråder blott en del av den judiska tron är en otrogen, vilken vi måste hata och förgöra."

Ja, så säger Talmud! Ve naturligtvis även den kristne teolog, som skvallrar ur skolan! Vi skulle vilja rekommendera översättande till svenska på officiell väg av Talmud såväl som judarnas övriga gällande "religionsböcker" samt deras spridande som billighetsupplagor, så att allt Sveriges folk må få tillfälle studera den utsökta "religion", varå judarna grunda sina anspråk på världsherravälde. Här några få utdrag:

"Gud har givit världen och gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna."

"Juden begår ingen stöld, han tager endast vad som är hans."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

"Gud har befallt judarna att taga ockerräntor av gojim (icke-judarna) och att utrota dem."

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa."

"Att döda anhängarna av nasaréen (Kristus), vilka förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt."

"Vi böra, där så möjligt är, döda de bästa bland de kristna."

"Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

Ja, så lära judarna om oss kristna, som de lyckats inbilla att de själva äro ett av Gud särskilt utvalt "heligt" folk. Man bör mot bakgrunden härav kanske inte förvåna sig så mycket över, att de i sina "religiösa" böcker ofta titulera oss som "själlösa djur". Att de ovan citerade utdragen ur Talmud, vari uppmanas till mord å kristna, i praktiken tillämpas även i vår tid, därpå lämna de senaste blodiga revolutionerna och krigen tydliga bevis.

•

"Mänskligheten korsfäst på ett guldkors"

Guldets ekonomiska system, Israels stolta uppfinning, synes ha passerat höjdpunkten i förträfflighet, ej minst i fråga om Amerika, där den kapitalistiska yran efterföljts av ett "dagar efter". Handelstidningens citykorrespondent skildrar i ett brev från London det rådande tillståndet i U. S. A. ur välunderrättad källa:

"Ställningen är så förtvivlad i väststaterna, och folket är så ursinnigt över prisernas katastrofala fall, vilket de tillskriva bankerna i öststaterna och guldmyntfoten, att i en stat, Norddakota, kongressen antagit en resolution vari anbefalles skilsmässa från de sju öststaterna. Det är en revolt mot fordringsägare, av de oskyddade jordbrukarna och gruvarbetarna mot de tullskyddade industrimännen. Det är en mycket fruktansvärdare rörelse — emedan de ekonomiska förhållandena äro förtvivlade — än den av Bryan ledda, då denne som demokratisk presidentkandidat förklarade, att amerikanska folket och mänskligheten i allmänhet 'korsfästs på ett kors av guld'.

Under många månader har den praktiska motsvarigheten till ett moratorium existerat beträffande jordbrukarnas inteckningslån. Först upprätthölls lag och ordning till skenet. Några utmätningar företogos, ofta drevos utmätningsmännen bort med våld. Man har nu uppgivit allt sken av att låta lagen ha sin gång och tvinga farmarna att betala sina hypotekslån. Utmätningarna både i städer och på landsbygd ha praktiskt taget upphört utom i fall av påtagligt bedrägeri."

•

Det vaknande Schweiz

Också Schweiz har fått sitt nationalsocialistiska parti, "Nationalsozialistischen Eidgenössischen Arbeiter-Partei". I dess kamporgan "Der Eidgenosse" framställes internationalismen som den fientliga makt, vilken hindrar folken i deras naturliga utveckling och liv, och den internationelle juden som den huvudsakligen skyldige.

I ett upprop till alla kretsar av schweiziska folket fordrar "Der Eidgenosse" "endräkt i stället för tvedräkt", vidare "judars uteslutande från alla tongivande ställningar inom näringsliv, politik, försvarsväsen, uppfostran och rättsväsen" samt "kamp mot marxismen i alla dess skepnader". Parollen lyder: "allmännytta framför egennytta!"

•

Storstädning i Tyskland

Svenska judepressen med Bonniers Nyheter och Ljunglunds Allehanda i spetsen konstaterar sorgset, att den tyske "mickeln" revolterat mot republikanska lycko-

väldet och iscensatt storstädning bland sina "lyckliggörare". Tänk, sådan otacksamhet!

Man förstår Karl Otto och Leonard, om de äro bekymrade å rasfrändernas vägnar, vilka nu åter tvingas ut på vandring. "Judarna fly Tyskland", heter det i telegrammen; och naturligtvis ta de pengarna med sig. Kapitalet utvandrar ur det tyska landet för att invandra i Frankrike, England, Sverige och andra länder. Och överallt blir det välkomnat, ty alla längta efter pengar. I Tyskland missunnar man dock ingen den lyckan att få ta emot de "rörliga" kapitalisterna. Man har där fått sitt lystmäte av dylika.

•

Kommunisterna brände röda fanan

Mellan meddelandena om skarpa skärmytslingar mellan marxister och nationalister i samband med den nationella revolutionens genomförande i Tyskland berättas även om märkliga försoningsakter. Så redogjorde Svenska Dagbladet för en tilldragelse från orten Berlinchen utanför Berlin:

På torget har den kommunistiska fanvakten med sin fana ställts upp framför en front av S. A., S. S. och Stalhelm. Ortens Stalhelmledare höll ett anförande, vari han framhöll stundens betydelse och uttalade sin glädje över att "de förvillade landsmännen insett de kommunistiska lärornas vansinne och nu ville återupptagas i den tyska folkgemenskapen". Kommunisterna rullade därpå upp sin röda fana, dränkte in den med sprit och antände den, varpå man gemensamt sjöng nationalsången och Horst Wesselsången.

LÖSNUMMERPRIS | i Sverige: 25 öre
| i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 5 (250) MÅNDAGEN DEN 1 MAJ 1933 ÅRG. 9

Den Nya Frihetskampen

gäller avlägsnande av det judiska oket

Det svenska nationella medvetandet har efter lång slummer åter vaknat till liv. En hundraårig fred hade invaggat oss i en falsk trygghetskänsla och en illusorisk uppfattning om vårt välstånd. Världskrisen tog oss efterhand ur föreställningen. Vi tvungos att se verkligheten som den var samt beakta de djupare liggande sammanhang, som tidigare kanske synts oss ovidkommande. En mångfald nya problem uppkommo, däribland främst penningnöden, arbetslösheten och den konstanta revolutionsfaran.

Det dröjde innan folken lärde sig förstå "den nya tiden". De hade allmänt låtit sig fångas av den materialistiska världsåskådningens förledande läror. Franska revolutionens stolta paroll "frihet, jämlikhet, broderskap" gav genklang halvtannat århundrade igenom i alla civiliserade stater. Vad som begynts i liberalismens gestalt fortsattes i socialismens för att i vår tid bringas till fullbordan i kommunismens. Den liberala revolutionen gjorde slut på kungarnas och den nationella bördens hegemoni för att i stället placera den internationella börsen i samhällets högsäte, den socialistiska revolutionen grundmurade den nye makthavarens — den judiska internationella storfinansens — herravälde, och den kommunistiska var avsedd att definitivt utplåna de kristligt-nationella staterna. På ruinerna av den revolutionerade världen skulle därpå Judafolkets "tusenåriga rike" upprättas.

Meningen med de senaste århundradenas politiska strävan är ej längre någon hemlighet. Slöjorna som dolde spelet för allmänheten ha ryckts undan, så att envar kan beskåda det. Härmed har även dess magiska kraft brutits. "Det stora" som skedde i tysthet är ej längre stort då det är uppenbart för alla. Mörkrets makter stå vanmäktiga i samma ögonblick deras förehavanden äro kända. De intet svek anande folken trodde sina ledare, som lovade dem frihet, jämlikhet, broderskap och all världens härlighet. Men sedan förräderiet avslöjats och det blivit klart, att den under internationalens hägn bjudna friheten blott var en list av en guds- och folkfientlig främmande makt — Judendomen — som med falska löften strävade att lägga alla folk under sin blodsspira, var det slut med den röda frälsningslärans makt över sinnena.

Redan 1925 inleddes i denna tidning ett arbete till svenska folkets upplysande. Vi påvisade öppet den verklighet som dolde sig bakom den vackra fasad, som förevisades. Vi bestredo soliditeten av detta system, vilket endast till skenet var en demokratisk folkmakt och realiter en beslöjad judisk-storfinansiell diktatur. De flesta togo vårt tal som uttryck för överspändhet och fantasteri, men beklagligtvis har utvecklingen visat, att vi hade alltför rätt. Under intryck av händelseutvecklingen i Sverige och andra länder — särskilt senaste tidens i Tyskland — ha omsider fjällen börjat falla från de förblindades ögon och man börjar förstå, att läget även hos oss är allvarligare än man förut velat tro samt att snara åtgärder äro av nöden, om land och folk skola räddas ur hotande förstörelse.

Med tillfredsställelse bevittna vi också i dessa dagar en framvällande våg av patriotism och hänförd vilja till svensk självbevarelse gentemot de underjordiskt arbetande krafter, som hota vår frihet och vårt bestånd som nation. Det nationella uppvaknandet är på väg. Den förmärkes denna uppvaknande patriotism inom olika organisationer och grupper av medborgare. Varhelst de skönjas äro de att hälsa med tillfredsställelse. Men det gäller att vara på vakt gentemot det härskande korruptionssystemets professionella lycksökare och provokatörer, vilka naturligtvis även nu skola hålla sig framme. Man kan vänta ansatser av nationella skenmanövrar och befordrande av tvedräkten i de fosterländskas led till befrielseverkets saboterande och skarornas återförande till Judas fållor. De som ställa sig till förfogande för slika tjänster skola dock ej undgå att genomskådas och placeras å förrädarens bänk.

Nationen har hittills stått utanför partier och organisationer och ämnar så i fortsättningen göra. Vår uppfattning i frågan är, som våra läsare känna, att den nationella frihetskampen skall vara grundad på svenska ideal samt inställd på det svenska rikets återupprättande ur förfallet under Juda. Det kan blott ske på traditionens grund, i innerligaste samklang med folkets egen själ och den miljö vari det lever. I den nationella och sociala solidaritetens — den nationella socialismens — tecken! Vårt enda mål är: den nationella idéns seger! Därför glädja vi oss åt varje ärlig insats till sakens gagn. Vi beklaga splittringen inom den svenska nationalsocialismen och anse nödvändigt att enighet återupprättas under auktoritativ och ansvarskännande ledning. Den nationella tanken är på marsch också inom andra organisationer.

Högerpartiets ledning har sålunda under trycket av de nya strömningarna tvingats antaga programpunkter, som synas stå i viss samklang med den fosterländska rörelsens syftemål. Såsom t. ex. när partiet i en nyligen utsänd paroll yttrar: "En stark nationell anda måste ingjutas i vårt folk. Denna anda vilja vi hämta ur svenska källsprång. Diktaturtanken är oförenlig med vårt historiska samhällsskick, som av ålder vilar på lagbunden frihet och folklig självstyrelse... Samförståndspolitiken måste värnas, men får icke äventyra omistliga nationella värden... Vi fordra: klasspolitikens bannlysning; näringsvänlig och uppbyggande krispolitik till *hela* folkets välfärd; hjälp åt de arbetslösa — men rättvisa åt dem som arbeta; vårt försvarsväsendes återupprättande; den inre ordningens orubbliga hävdande; Sveriges befrielse från bolsjevismen och *förbud* mot rörelser, som på våldets väg vilja omstörta det gamla svenska rättssamhället."

Man har svårt att tro sina ögon, att den gamle frimurareamiralen, den negativa "antisocialismens" store proklamatör i vårt land, varit med om att sätta sitt namn under slikt aktstycke. Judedemokratiens ledande organ Dagens Nyheter upplyser också, att det skett med Braskens kända förbehåll "härtill nödd och tvungen". De unga inom partiet hade mot amiralens vilja framtvingat den nya "aktiva" ståndpunkten, vilken acepterats av fruktan för nationalsocialismen. Är relationen riktig, har nationalsocialismen att i högerns ändrade position tillräkna sig en vacker framgång. Den gamla partipolitikens beräkningar torde icke hålla längre, och det vore säkert felaktigt att uteslutande bedöma värdet av högerns positionsförändring såsom en taktisk manöver. De nya strömningarna inom partiet kunna ej undgå att få betydelse för dess framtida verksamhet.

För alla som åstunda en nationell samling i befriande syfte bör det stå klart, att den nu splittrade rörelsen en dag måste enas, antingen detta skall ske genom samling på ett tidigare stadium av de olika kämpande fraktionerna eller därigenom att den bland ledareaspiranterna, som i gärning visar sig som *den borne*, genom sin egen kraft rycker de splittrade skarorna till sig. Denna nationella samling kan dock endast ske på grundval av ett fullt klart program, som erkänner problemet i hela dess sammanhang samt går till grunden med den frågan, vari det nuvarande korruptionssystemet ytterst bottnar: *judefrågan*. En nationalism som ej vill sanningen i. hela dess vidd har intet att skaffa med den fosterländska rörelse som nu går fram över Sveriges land. Denna folkliga frihetskamp gäller intet mer eller mindre än *svenska folkets befrielse ur det judiska slavoket.*

Nationalsocialistiska revolutionens män

II.

Hermann Göring

Hitlers närmaste man, tyske riksdagspresidenten, preussiske ministerpresidenten och inrikesministern Hermann Göring föddes 1893 och är alltså 40 år. Han stammar från en gammal vestfalisk-nedersachsisk släkt. Hans fader tillhörde Bismarks omgivning. Som jägarofficer hade fadern kämpat med i krigen 1866 och 1870—71, blev sedermera guvernör i Sydvästafrika, vilken tyska koloni genom hans energi nådde den omfattning som den hade vid avträdandet genom Versailles-fördraget. Från faderns berättelser hämtade Göring sina första historiska kunskaper: den Bismarkska tidens storhet stod levande för honom.

Sin barndom tillbragte Hermann Göring i familjens sköte i Rosenheim i Bayern, på borgen Beldenstein i Oberfranken, i det urgamla romerska kastellet Mautendorf i salzburgiska Lungau. I de gamla murarna genomlevde den fint kännande gossen Tysklands stolta historia. Tidigt uppstod hos honom viljan att vara sina anor jämbördig: att i likhet med dem intill slutet hänsynslöst kämpa för sitt fosterlands frihet och storhet. Han ville icke vara någon obetydlig människa, icke föra något alldagligt liv. I sin pojkbok skrev han vid ett tillfälle:

"Endast för höjderna blev jag född, förblev alltid främmande för alldagens skri".

Han ville alltid vara "framme", ville alltid genomföra vad tidigare ingen uppnått, avskräcktes av intet. Han är en lidelsefull bergklättrare. Men aldrig följer han de vanliga vägarna utan söker sig alltid en brant väg, som förut ingen beträtt. En gång klättrade han i ett av de branta bergpassen i Montblanc-kedjan, då plötsligt skuldran råkar ur led. Förtvivlat läge! Han förlorar dock ej självbehärskningen. Utan främmande hjälp rycker han under fruktansvärda smärtor armen åter till rätta, klättrar vidare samt vilar först när han har den 3,000 m. höga bergskedjan för sina fötter. Han var då 15 år gammal.

*

Sin utbildning erhöll han i preussiska kadettkåren i Karlsruhe och Lichterfelde. Han lämnade kåren med den högsta utmärkelsen — "kejsarens beröm". Vid 21 års ålder drager löjtnant Göring ut i kriget. Blir flygare. Utmärker sig genom ovanlig tapperhet. Ur tyske kronprinsens händer mottager han järnkorset I klass.

Snart är han en av tyska arméns bästa och djärvaste flygbefälhavare. Blir ofta sårad. Mottager den

(Forts. å sid. 7)

Kulturens väg

Den mänskliga utvecklingen fortskrider i vågor, där de starka släktena bestå och de svaga utplånas. Det är den gudomliga utvecklingens stränga lag. Nedgång som uppgång sker under brottning mellan andliga krafter å gott och ont, varur mänskligheten gradvis reser sig till en högre tillvaro.

Vi befunno oss just i en djup vågdal, där förtvivlan höll på att gripa själarna — i en kulturskymning. Men liksom i levande naturen dag följer å natt, så följes kulturskymning av dagning. Den nya dagningen skönjes redan. Detta har ännu ej helt gått för folken, men snart skola de förnimma det. Och sinnena skola åter gripas av förtröstan och hopp, och kulturförnyelsen skall utbreda sig till allmän välsignelse.

I Kristi evangelium erhöll mänskligheten en ledstjärna för sin vandring. Men hur var det då möjligt, att kristenheten så kunnat förirra sig ut på kulturförfallets plan som nu skett? Att två årtusendens kristna utveckling ej förmått närma människorna Kristi stora mål "Frid på jorden" beror ej på Hans läras ohållbarhet utan uteslutande på människornas bristande vilja att i sina själar anamma den. Bekännelsen blev endast en bekännelse av munnen, materien behöll herraväldet.

Materialismen har åter en gång visat sin oduglighet som mänsklighetens vägledare. Det nuvarande tillståndet i världen med dess andliga och materiella nöd bär tydliga exempel härpå. Den materialistiska världsåskådningens bankrutt är uppenbar. Den var också bestämd att misslyckas i sin strävan såvisst som människan är sammansatt av både kropp och själ. Där blott den ena av dessa beståndsdelar försummas uppstår disharmoni. Och harmonin i människans väsen är förutsättningen för hennes sanna utveckling. Detta förstodo redan antikens lärde, som formade satsen "En sund själ i en sund kropp".

För många betyder alltjämt formen mera än innehållet. Man sätter sin hela tillit till systemet eller organisationen, glömmande att dess värde mindre beror av dess konstitutionella natur än den anda, vari det verkar.

Vår tids förhållanden äro särskilt ägnade att belysa sanningen härav. Den moderna demokratien lovade människorna en jordisk tillvaro, som motsades av dess eget väsen. Den byggde i lögnen och därför blev dess frukt desillusion. Följderna bevittna vi nu världen runt: människorna fly de idoler, som bevisats vara falska, vända ryggen till sina förförare.

Folken, som drivits till desperation, söka i dag efter en väg ur hotande kaos och undergång. Vilja de bort från den ofrid och förbannelse, som alltjämt vidlåda mänskligheten, står endast en väg öppen, den Kristus utvisade: *Sanningen och kärleken.* Människan måste överge lögnen och mörkret, där de nu dväljas. Blott i det tecknet kan en kulturförnyelse ske. Den tid är kommen, då de tvingas att inse att de handla i sitt eget välförstådda intresse genom att följa denna, den sanna kulturens väg.

———

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

PRESSKONSERTEN

Oro i judelägret

Den svenska judendomens ledande organ Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) befinner sig alltsedan den nationella revolutionens seger i Tyskland i ett tillstånd av höggradig nervositet. Vederbörande äro naturligtvis på det klara med att det marxistisk-bolsjevikiska spelet nu är förlorat också i Sverige. Språket i Bonniers husorgan är också i dag ett annat än för några månader sedan. Man kan gott tala om en nödtorftigt dold desperation. Regeringen och dess parti får vinkar att modifiera sina krav och söka samförstånd med borgerliga oppositionen. Vid riksdagens början var regeringens position en helt annan än nu. Då kunde den utan nämnvärd risk svinga upplösningshotet över en eventuellt tredskande folkrepresentation, men i dag är situationen framför allt genom händelseutvecklingen i Tyskland förändrad. Man är nu så illa tvungen att ta skeden i vacker hand:

Att demokratiens sammanbrott i Tyskland uppfattades som en allvarlig varningssignal, vilken satte i rörelse och medförde, en omvärdering av åtskilliga förhållanden även hos oss, torde vara säkert. Förhållandet mellan regering och riksdag har på grund av opinionens sätt att uppfatta nämnda händelseutveckling undergått en så att säga osynlig förskjutning. Ännu för några veckor sedan talades det inom regeringskretsar rätt allmänt om möjligheten av en andra kammar-upplösning. Det ansågs — med större eller mindre rätt — att bara om nämnandet av denna eventualitet skulle göra oppositionen och särskilt de frisinnade svaga i knävecken. Tror man de fortfarande? I varje fall är det ett faktum att upplösningshotet ej längre hålles vid liv, utan försvunnit. Och orsakerna äro utan tvivel delvis att söka i Göteborg och Tyskland.

De påtagliga tecken på nationellt uppvaknande även hos oss, som bland annat kunnat spåras i den beslutade aktiviseringen av högerpartiets verksamhet, manifesterad i dess nyligen utsända paroll om "högerfront", ha ytterligare ökat oron i det Bonnierska judelägret, vars relationer med ledande högerkretsar tydligen undergått försämring:

"Tidens nya tecken" tydas ju ganska olika i olika högerorgan. Medan hr Järte — nyss återkommen till fädernèslandet och de riksgagnande värven — skyndar att anlägga ett perspektiv där italiensk fascism, tysk nationalsocialism och svensk "högerfront" grupperas efter ungefär samma linje och socialdemokrati och fackföreningsrörelse utpekas som huvudfienden, så gör hr Ljunglund vad han kan för att avleda tankarna från Tyskland och skydda högern för beskyllningen att uppbåda klass mot klass. Det lär emellertid ej bli så lätt för honom att få folk att tro på den mildare och förnuftigare versionen.

Den gamla aktivismen har kommit igen i ny gestalt. Den har levat upp under intrycket av de händelser som sammanfattas under namnet "den nationella revolutionen" i Tyskland. Betecknande nog ha skåningarna gått i spetsen. De var en stridsglad falang i Hälsingborg som först höjde upprorsfanan. Den äger emellertid, enligt vad man vet, nära förbindelser med de tongivande inom Nationella ungdomsförbundet, och partiledningen fruktade tydligen att revoltstämningen skulle sprida sig. Då begagnade den ett typiskt Lindmanskt knep — lade sig till med oppositionens kläder medan den var i badet. Högeruppropet har helt enkelt lånat en god del av sin utstyrsel från de oroliga elementen inom unghögern. I hr Järtes nramning blir denna prägel ännu mera markerad.

Den ansvariga högerledningens strävan att ta vinden ur seglen för dem som önska styra upp mot tyska kusten är i och för sig aktningsvärd. Först om det visar sig att denna aktion medför att partiet verkligen lägger om sin huvudkurs, måste man konstatera att högern isolerar sig från dem som önska realisera sina önskemål i de former för fri samverkan som demokratien förutsätter. Att läget i hög grad försämrats torde utan vidare inses. Ett upprop i stil med "högerfront" med dessa reflexer från nazistiska sfärer verkar i nuvarande läge som en utmaning. Det skulle vara både orätt och oklokt att dölja att man betraktar högerns taktiska framstöt som en olycklig åtgärd — och det låter tänka sig att den blir en allvarlig olycka.

Man konstaterar med tillfredsställelse, att svenska judendomen finner läget ur sin synpunkt "i hög grad försämrat". Herr Bonniers stora hopp beträffande högerfolket står alltjämt till själsfränden Ljunglund i Allehanda, vilken dock vid detta laget börjat genomskådas av de sina. Bistra tider för Israel!

———

Demokratiens försvar

Det svenska nationalförsvarets rasering utgjorde tidigare ett av israeliternas allra främsta politiska krav. Man räknade då med den lyckade röda revolten som en självklar sak så snart det militära avskaffats. I dag är man inte så säker längre. Det gäller nu att vinna det militära försvar, som trots 1925 års nedrustning återstår, *för sig*. Försvaret skall få finnas kvar — såsom ett värn för "demokratien", d. v. s. judendomens maktposition. Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) skriver:

Att den svenska demokratien gjort sig skyldig till svåra misstag och försummelser, kan tyvärr icke bestridas. Det har legat något inkonsekvent ,något ryckigt och lynnigt i behandlingen av försvarsfrågan. Ibland har man känt sig frestad instämma i karaktäristiken av försvaret som demokratiens strykpojke Att andan inom försvarsmakten är så god som den är beror sannerligen icke på välvilligare omvårdnad från statsmakternas sida. Försvarets representanter ha i anmärkningsvärd utsträckning gått folkstyret till mötes — men folkstyrets målsmän ha gjort bra litet för att möta dem på vägen och skapa ömsesidigt förtroende, ömsesidig trygghetskänsla. En yrkesman påpekade för en tid sedan att militärerna icke äro ett slags robotar. De tåla ej vad som helst — "någon gång måste bristningsgränsen nås, och då kommer reaktionen".

Det liberala organet glömmer alldeles vem som inspirerat demokratien till dess hittillsvarande oefterrätterliga hållning vis-à-vis försvaret. Se sig i spegeln, Herr Bonnier!

———

Engbergs »kulturlinje»

Ecklesiastikministerns "med stöd av okända tillskyndare" utan varje konsultering av sakkunniga instanser presenterade nya läroverksstadga har, framhåller Svenska Dagbladet, karaktären av en överrumpling. Den avsåg att ställa allmänheten liksom skolans myndigheter inför ett fait accompli.

Att förslaget varit i säck innan det kom i påse inses lätt vid studium av Dagens Nyheters lovsjungande kommentarer därav. Det officiella regeringsorganet *Socialdemokraten* (s.) uppenbarar det egentliga syftet med tyska språkets undanträngande från skolschemat till franskans favör:

Latinets kombinerande med dess dotterspråk franskan betyder alldeles uppenbart en förstärkning och konsolidering av denna linjes humanistiska karaktär, på samma gång som den innebär en återknytning till en förnämlig kulturtradition, vars välgörande inflytande i den svenska odlingens historia knappast kan överskattas. Just i våra dagar, då Frankrike som demokratisk kulturstat spelar en kanske mer än någonsin betydelsefull rol i ett av fascistiskt barbari och kulturskymning hotat Europa, framstår en sådan återknytning än starkare motiverad.

Frankrike under Rothschilds spira spelar för närvarande rollen av judendomens statliga högborg i Europa. Alltså förstår man, att regeringsorganet i detta land betraktar det som "en demokratisk kulturstat" — en barriär mot barbariet!

Nya Dagligt Allehanda (h.) gör också ett kostbart krumsprång för att övertyga sin publik om det riktiga i herr Engbergs degradering av tyskan. I ett bemötande av en högersinnad landsortstidnings invändning häremot skriver det "nationella" organet:

Förstår man då icke, att just emedan vårt blod är germanskt, behöva vi stå i kontakt med den franska odlingen? Har man ingenting annat att invända mc herr Engbergs reform i detta stycke bör kritiken lämpligen snart taga slut.

Äkta Ljunglundsk logik! Man har svårt för att hålla sig allvarsam, när man hör den store orientaliske kulturfilosofen tala om "vårt germanska blod". Månne han inte själv fick sig ett gott skratt däråt?

———

Marx' disciplar axla Engelbrekts mantel!

Händelseutvecklingen i Tyskland tyckes fullständigt ha bragt Marx' svenska bekännare ur fattningen. Man har med ens glömt sina populariserade idoler av mosaisk börd, en Marx, en Lasalle, en Lenin, en Trotskij etc. Nej, nu skall det vara rent svenska frihetshjältar! Marxismens (= judendomens) kamp mot reaktionen är blott en fortsättning av Engelbrekts och Sturars folkliga frihetsstrid. Så här heter det i socialdemokratiska ungdomsförbundets organ *Frihet*:

Linjerna klarna, luften rensas. Det "nationella" kvalmet kan vädras ut. Sveriges arbetareungdom är kampberedd. Till varje vår organisation i landet, till varje vår medlem går parollen: Var redo! Skulle reaktionen försöka erövra samhällsmakten i vårt land skall den möta i en strid på liv och död det svenska folkets flertal, möta ett folk, som i sin kamp mot fogdar och förtryckare har traditioner från Engelbrekts och Sturarnas dagar. Mobiliseringsordern skall nå även de skaror av arbetareungdomen, som hittills stått utanför vår rörelse. De skola strömma till våra fanor.

Helt visst vore det orätt att beskylla Marx' disciplar för bristande fördomsfrihet. Men det undras om Juda inte denna gång ändå tagit fel vid bedömandet av svenska folkets omdömesförmåga.

———

Jordbrukets behov av arbetskraft

"Trots allt tal om överproduktion ha vi ett betydande importöverskott av fodermedel", yttrar kulturingenjören Otto Djungle i ett uttalande. "Effektiva stödaktioner, som göra jordbruket mera bärkraftigt, skulle snart nog frammana en produktion, som gjorde denna import till största del onödig, samtidigt som utkomst bereddes ett vida större antal arbetare än nu inom jordbruket. Stödet åt brödsädesodlingen och sockerproduktionen äro goda bevis härför.

Jordbruket i allmänhet tvingas för närvarande att hålla mindre arbetskraft än som med hänsyn till produktionens vidmakthållande och utveckling kan anses vara försvarligt. Ingen har råd att lägga ned arbete och kostnader på längre sikt, var och en måste se till att 'bekymren för dagen' klaras, fast det ofta sker med anlitande av det en gång sparade kapitalet, jord, byggnader och inventarier. Inom jordbruket skulle helt visst arbete kunna beredas tusentals årsanställda eller självständiga företagare, och en hel här av arbetare och förmän kunde finna sysselsättning vid företag avseende att konsolidera jordbrukets nuvarande ställning och framtida utveckling."

BOK ●●● nyheter

Ragnarök

Otidsenliga betraktelser av *Richard Hejll.* En vidräkning med våra internationella kultursvindlare. Kr. 6: 25.

Figurer och Röster

Av *Karl Stjernkrantz.* Kr. 3:—.

"Kan jämföras med Tegnérs Svea och bör läsas av alla *svenskar.*" *R. Hejll.*

"Djupa och starka tankar bära upp hela diktsamlingen. Mogen, märgfull, alltigenom personligt präglad; *fosterländsk.*
C.-E. C—g.

Hitler

Av Dmitrievsky.
(Inalles 7 häften à 30 öre).

KOLLEKTIVMÄNNISKAN.
En antimarxistisk studie. Av K. M. Hentzel. Kr. 1: 25.

STORFINANSENS SYNDER.
En vidräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. Kr. 1: 25.

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

Guldet o. statens nödhjälpslån

Riksbankens guldförråd bör säljas

Staten behöver låna 300 mill. kronor för arbetslöshetens bekämpande. Därmed förklarar staten sig urståndsatt att själv betala de arbeten, som så drastiskt kallas nödhjälpsarbeten, och samhället, att det praktiskt taget saknar möjligheter att bereda sina medborgare ordnat arbete. Man måste medge, att det är bäggederas bankruttförklaring. Den ränta staten får betala för ett nytt obligationslån understiger säkerligen icke 4,5 %, då dess förra 4 %-lån fullkomligt misslyckades. Och likväl har staten i sin makt att utan svårighet åstadkomma de nödvändiga medlen. Sälj helt enkelt Riksbankens guldkassa och låt Riksbanken diskontera skattkammarväxlar till låg ränta, varigenom nödhjälpsarbetena lätt kunna finansieras. Det gäller nämligen nu hela folkets väl. Kunde en dylik åtgärd anses motiverad, då det gällde att rädda en enskild bank, Skandinaviska Banken, borde den nu anses självklar, då det gäller att rädda hela folket.

Vår Riksbank har under de sista åren sannerligen icke varit den fasta klippa, som staten kunnat lita på, utan har liksom många kristidsinstitutioner gjort oerhörda förluster. Vi vilja denna gång endast se på dess valutavårdande verksamhet. Genom markfallet gjorde Riksbanken på sin tid en förlust på i runt tal 100 mill. kronor, och den har nu åter givit sig ut på gungfly. Se vi på bankrapporterna i augusti 1930, hade Riksbanken och enskilda bankerna en nettobehållning av utländska valutor på 340 mill. kr. De enskilda bankerna hade då skulder till utlandet om 226 mill. kr. I juni 1931 var Riksbankens fordran på utlandet 240 mill. kr., medan de enskilda bankerna hade en utländsk skuld å c:a 115 mill. kr. Kom så krisen i september, då Riksbanken fick stå till tjänst med att utlämna sina tillgodohavanden till de enskilda bankerna, främst Skandinaviska Banken, så att dess behållning nedgick till 36 mill. kr. och de enskilda bankerna kunde övergå från en nettoskuld å c:a 115 mill. kr. till en nettobehållning av c:a 90 mill. kr. Svenska folket fick förstås som vanligt betala förlusterna. I februari 1932 hade Riksbanken uppnått en behållning av 96 mill. kr., som sedan konstant ökats för att nu, då åter en för utländska valutor synnerligen riskabel tidpunkt inträffat, ha stigit till 308 mill. kr., medan de enskilda bankerna i stället sänkt sina tillgodohavanden.

Riksbanken och svenska folket stå fortfarande risken med en faktiskt oansvarig riksbanksledning som jonglör, och i sin rådvillhet kallar regeringen till riksbankschefens hjälp ytterligare nio personer för att få lika många olika råd. Kreditåtstramningen är också lika hård som någonsin förut, och en vacker dag heter det kanske, att vår sedelutgivningsrätt tenderar sin toppunkt, denna rätt som trots suspensionen av guldinlösningsskyldigheten ännu är grundad på guldkassan. Det kan mycket väl tänka sig, att Riksbanken ännu mer vill åtstrama krediten, om dess sedelmängd tenderar uppåt. Då kan med rätt svenska folket säga till riksbanksledningen, att bluffen må vara slut. Sedlarna skola väl i någon mån underlätta kreditgivningen. Riksbankens verkliga hjälp till svenska folket har nu krupit ned till c:a 100 mill. kr., 215 mill. kr. har Skandinaviska Banken fått — utan att i dess styrelse ens finns en representant för statsmakten och utan att dess direktörslöner beskurits. Den faktiska majoriteten i banken äges också av Stockholms Enskilda Bank — 308 mill. kr. har Riksbanken samlat på sig i utländska valutor och ligger dessutom med 230 mill. kr. i guldkassan.

Då guldet för närvarande och som man får hoppas för alltid förverkat sin suveräna plats i världen som värdemätare, vore det lämpligast att snarast möjligt utbyta guldtackorna mot mera realiserbara värden. Då någon annan avnämare av guldet än utlandet praktiskt taget icke står att uppbringa, blir följden att vårt utlandstillgodohavande genom guldets försäljning ytterligare ökas med 2—300 mill. kr. Detta ställer vårt land i en högst avundsvärd situation och visar bättre än något annat hur god vår ställning är. Vårt land är rikt och rikare blir det, ju mer vi arbeta. Vår levnadsstandard höjes och därmed vår konsumtionsförmåga, varigenom priserna åter stimulera företagsamheten och arbetsmöjligheterna ökas. Men det gäller mera än någonsin, att vårt folk visar sig moget och behärskat. Intet folk har hittills gått under av penningbrist, men väl av veklighet och njutningslystnad. Det har också tyvärr visat sig, att fattigdom och modlöshet äro en källa till laster och brott.

Det kan synas fantastiskt att i en artikel, som skall behandla ekonomiska ting och krassa siffror, blanda in andliga värden, men de äro och måste alltid bli beroende av varandra, och det kan icke nog betonas, att penningen är människans tjänare och ej dess herre. Det är på tiden, att mänskligheten vaknar upp och inser, att penningen icke är målet för dess livssträvanden, utan en följd av dess arbetsprestationer. Men så länge vi ej ha nog moraliskt mod att helt bortse från den gula metallen som vår Gud, så länge få även folken finna sig i att behandlas som slavar, som varor, som oskäliga kreatur, medan ett fåtal personer spela med dem som schackpjäser. "Vi ha icke guld nog, vår budget kan ej balanseras, vi måste avskeda arbetare, vi kunna icke låta dem äta sig mätta eller bo sunt och ordentligt, vi måste kläda oss sämre" — detta predika de s. k. sparsamhetsprofeterna, som icke äro annat än guldets betalda demagoger. Slutet blir, att vi som ekorren, som frös ihjäl under vintern, då han samlat för mycket i sitt bo — alla sitta och svälta kring en stor hög av guld, som vi stirrat oss blinda på.

Nationalekonomer, banktekniker, bankirer och småpåvar komma att invända: "Vi måste ha en värdemätare, och det finns ej någon mera stabil och riktig värdemätare än guldet". — Jag säger: Värdemätare inom landet kan arbetsprestationen väl vara, vars nominella värde ges uttryck i jord och fastigheter efter visst taxeringsvärde, och riksbankens sedelutgivningsrätt kan grundas på inteckningar, obligationer och varuväxlar. Gentemot utlandet regleras vår valuta av export och import. Efter många hundra års arbete ha vi för tillfället ett utländskt tillgodohavande av c:a 400 mill. kr., som genom försäljning av guldkassan ytterligare kan ökas med c:a 300 mill. kr. Detta är en valutafond, som bör kunna räcka för alla eventualiteter. Skulle den tendera att alltför mycket reduceras, då minska vi vår import. De varor, vi oundgängligen behöva, kunna vi alltid byta oss till. Men kom icke med förslag, att vi skola börja en kräftgång i vårt ekonomiska liv. Har vårt land råd att låta folk gå utan arbete, för att guldet skall stiga i värde? Ett bödelsvälde är guldet i deras händer, där det nu ligger. Nej, låt oss använda guldet till smycken och ringar, till plomber och infattningar, men ej till värdemätare. Släpp ut all världens guld i fria marknaden, och vi få se dess verkliga värde!

Vårt folk har alltid varit ett föregångsfolk och för 300 år sedan kämpade Gustaf II Adolf för tankefriheten mot påveväldets förtryck och vann. Må svenska folket nu slå ett slag för näringsfriheten och arbetsmöjligheterna mot guldets förtryck samt öppna mänsklighetens ögon för den oerhörda bluff och den kräftskada på allt framåtskridande, som guldet i verkligheten är!

Ekonom.

Tysklands kulturmission

"Jag förstår mycket väl", yttrar Verner von Heidenstam i ett uttalande över händelseutvecklingen i Tyskland, "att den nationella revolutionen i Tyskland måste komma som reaktion mot yttre tryck och outhärdliga inre förhållanden. Ingen tänkande människa kunde över huvud anse möjligt att ett så stort och högtstående folk som det tyska i längden skulle låta hålla sig nere. Jag har noga följt Tysklands öden, jag visste att Tysklands stund skulle komma och hälsar nu nationens uppvaknande.

När, som jag hoppas, kommunismen och marxismen undertryckts i Tyskland, har man där segrat även för oss i Sverige och för hela kulturvärlden. Detta vill man dock på många håll i utlandet icke inse. Över allt i världen samverka den nationella tankens fiender för att smutskasta det som sker i Tyskland. Särskilt tragiskt är att vi även i den germanska Norden förgiftas genom falska underrättelser eller få en falsk föreställning därigenom att enstaka fall blåsas upp. Vi ha klart för oss att Tyskland genomgått en verklig revolution och finna att ingen omstörtning försiggått under sådan disciplin och så oblodigt som den nationella resningen i Tyskland.

Snart kommer man att även hos oss förstå att det nationella uppvaknandet i Tyskland var ofrånkomligt för Tyskland och för hela Europa. Jag betvivlar icke att även här i Sverige kommer att inträda en ändring i stämningen så att man rätt uppfattar det stora, som skett i Tyskland."

Genom att köpa hos judarna gör Ni endast judarna rikare och mäktigare och Eder själva och Edra barn till judarnas slavar.

Köp endast *svenska* varor av *svenska* affärsmän!

Kristendom och antisemitism

Jesu judiska börd klar förfalskning

Från snart sagt alla delar av jordklotet ingå sedan någon tid tillbaka underrättelser om antisemitiska strömningar bland folken. I det längsta undveko publicitetens män att taga notis därom, menande att det vore farligt att göra reklam för "ytterlighetsrörelsen".

Varför detta? Behövde man vara rädd för att offentligen sakligt behandla problemet och tillbakavisa rörelsens oriktigheter? Visste man med sig att man hade rätten och sanningen på sin sida, varför så ängsligt vägra att taga befattning därmed?

I dag går det icke längre att tiga. Man känner sig tvingad att göra något till avvärjande av "den antisemitiska faran". Men överallt där man tar till orda sker det ytligt, utan att gå frågan på djupet. Man undviker sorgfälligt att närmare granska de sakliga skäl som från antisemitiskt håll framföras. Man blott kort och gott avfärdar allt vad från motparten säges om "rashat", "barbari" och stridande mot Kristi evangelium och frälsningslära.

Ett fräckare missbruk av Kristi person och verk har sällan skådats än det som i dagarna av en samling framstående representanter för kyrkliga och andra samfund publicerats i Sveriges dagspress och vari man ivrigt benyttjar sig av den av judarna begångna förfalskningen att framställa Kristus som en jude. Kristus, judarnas i alla tider största fiende! Uppropets "mot antisemitism" naiva undertecknare erinra oss om vår tacksamhetsskuld till judarna, som skänkt oss Jesus — "Israels son och fullkomnaren av dess profeters gärning".

Trots sina strävanden att inför den kristna världen förfalska Kristi person och verk lyckades judarna ändock ej helt däruti. Slagget låter sig i själva verket ganska lätt skilja från det äkta innehållet i Nya Testamentet. Den förfalskande handen finna vi framförallt där bibelförfattaren kommer med kommentarer, att det eller det skedde för att den gamaltestamentliga "skriftens ord skulle gå i uppfyllelse". Man har flerstädes verkställt förfalskningarna på så klumpigt sätt, att de äro genomskinliga för envar.

I Mattei evangelium 1 kapitlet uppräknas först Jesu fjorton släktleder från Abraham intill Josef, Jakobs son, Marias man. Matteus och hans rasbiologiska experter måste ha varit mycket skickliga i sin vetenskap och kyrkoböckerna ha stått på en oanad höjd hos judafolket, som så i detalj kunnat härleda den obetydlige Josefs anor ända upp till Abraham. Den som sysslat det allra minsta med dylik forskning kan ej underlåta att falla ned i beundran.

Men redan i paragraferna 17—21 samma kapitel heter det: "Med Jesu Kristi födelse gick det så till: Sedan Maria, hans moder, hade blivit trolovad med Josef, befanns hon, *förrän de kommo tillsamman,* vara havande av helig ande. Nu var Josef, hennes man, en rättsinnig man och ville icke utsätta henne för vanära; därför beslöt han att hemligen skilja sig från henne. Men när han hade fått detta i sinnet, då visade sig i drömmen en Herrens ängel för honom och sade: 'Josef, Davids son, frukta icke att taga till dig Maria, din hustru, ty det som är avlat i henne är av helig ande. Och hon skall föda en son, och honom skall du giva namnet Jesus, ty han skall frälsa sitt folk ifrån sina synder'. Allt detta har skett, för att det skulle fullbordas, som var sagt av Herren genom profeten som sade..."

Här säges alltså tydligt ifrån, att Maria var havande "förrän de kommo tillsamman", d. v. s. innan Josef träffade henne. Hur kan man då i samma andedrag tala om att Jesus var "Davids son" *genom Josef* i rätt nedstigande led från Abraham? Säger oss icke den enklaste logik, att det här rör sig om en grov förfalskning? Huru stämmer det för övrigt med berättelsen om Jesus såsom avlad av Den helige Ande, att hans frälsningsuppgift enbart avsåg "att frälsa *sitt* folk ifrån sina synder"? Vi få eljest i texterna lära oss, att frälsningsverket avsåg "alla människor". Eller avses med uttrycket den talmudiska uppfattningen, att endast judar få räknas som människor. I uttrycket "sitt folk" ligger dock en judarna förbehållen mission.

Alla förfalskningar bliva förr eller senare uppdagade. Så också denna, historiens största.

Kristi evangelium var *sanningens.* Men som judarna icke tålde sanningen och i Kristus sågo en fara för sin jordiska makt, mördade de honom. De som i dag i Kristi namn protestera mot antisemitismen, d. v. s. dem som ärligt vilja följa Kristi väg och säga människorna sanningen, göra sig medskyldiga med Kristi bödlar. De vilja i likhet med fariseerna på Kristi tid icke se och erkänna sanningen om judarnas religion och verksamhet till mänsklighetens fördärv.

———

Talmudupplaga för gojim

Det faktum att sanningen rörande den judiska läran börjat sippra ut också till vårt folk har på sistone föranlett härvarande judar att ytterligare skärpa sina vilseledande bemödanden. Framför allt genom den av judarna behärskade dagspressen och radion söker man upprätthålla och vidare utveckla den en gång inarbetade lögnaktiga föreställningen. Nyligen framträdde själve överrabbinen Marcus Ehrenpreis i den Bonnierregerade radion för att undervisa Sveriges folk om den judiska religionens stora förtjänster. Rabbinen meddelade härvid bl. a., att man vore i färd med att översätta Talmud i syfte att bereda icke-judar tillfälle sätta sig in i judarnas religionslära. Vi ha alltså att motse en speciell, för gojim avsedd Talmud-översättning — till bevisande av judarnas oskuld.

Dock, Herr Överrabbin, experimentet är dömt att misslyckas. Arkiven i världen rymma tillräckligt av originalupplagor av Talmudskrifterna och den icke-judiska världen äger alltjämt mer än tillräckligt av sakkunniga i hebreiska för att ett försök att genom en falsk översättning här ännu en gång vilseföra de kristna folken skulle ha någon utsikt att lyckas.

———

Kronan bland folkkulturens skatter

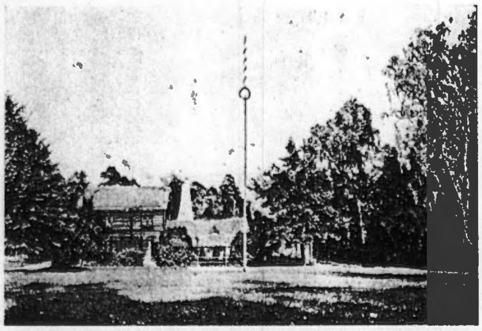

Kyrkhultsstugan

När livet i naturen i vårens tid åter vaknar bevittna vi år efter år samma skådespel i vår huvudstad: en människornas vallfärd ur den grå stenöknen till Skansens höjder. I ändlösa rader ringlar människoströmmen över Djurgårdsslätten ut till Hazelii skapelse. Men det är ej endast längtan till den vaknande naturen som kommer denna folkvandring åstad. Det är något mera: man flyr storstadens rotlöshet och flärdfullhet för att återvinna kontakten med den äkta svenska miljön, den av modernismen bannlysta traditionen, minnena och de bevarade resterna av den gamla folkkulturen.

Det nya kom över oss som n syndaflod och spreds genom de moderna kommunikationernas tusen kanaler. Det gamla trogna sinnet för det ärvda och egna liksom hypnotiserades av maskinkultur och järnvägsbuller. Denna nya, främmande kultur var på väg att utrota alla gamla vackra människoverk, alla våra egna ärvda skatter. Den hotade att förkväva vår gamla folkkultur. Det stod en hård strid mellan "gammalt" och "nytt" redan under senare delen av 1800-talet. Och hade ej behjärtade svenska män satt in hela sin kraft för den svenska bygdekulturens räddning hade säkert åtskilliga av de kulturella band som ännu förena oss med vårt förflutna varit avklippta.

*

Bland dem till vilka vi här främst stå i tacksamhetsskuld är Artur Hazelius, Nordiska Muséets och Skansens skapare. I sin berättelse över resan i Dalarna 1872 skildrar han i målande färger den pågående vandaliseringen, som höll på att helt utplåna egenheterna i folkets seder och fäderneärvda bruk också i dessa trakter: "Det blev mig uppenbart, att man skyndsamt måste ingripa, om man ville göra sig till godo de hjälpmedel för forskningen, vilka ännu erbjöde sig i dessa gamla boningar, som revos, eller i dessa bohag, som ringaktades, och i dessa dräkter, som bortlades. Det gällde att åstadkomma en stark väckelse, ty de maningar, som fosterlandsälskande män tid efter annan uttalat till fromma för dessa folkliga minnen, hade ej framkallat något efter en mera omfattande plan anlagt räddningsarbete."

Skansens folkdanslag

Hazelius hade lyckan att under sin levnad få se sin stolta dröm förverkligad, även i fråga om Skansen. I detta ville han skapa ett levande muséum i det fria, där folklivet framställdes i levande drag. Här skulle allt detta, som han önskade bevara till en eftervärld, presenteras i sin naturliga miljö — de gamla svenska boningarna, bohagen och dräkterna. De gamla folkdanserna och ringlekarna skulle ej längre ligga gömda i bibliotekens gömmor — de skulle dansas med liv och lust av den samlade ungdomen. På olika bygdemål berättas fornåldriga sägner och sjungas ur folkets hjärta framsprungna visor — allt i en omgivning av äkta svensk natur.

Men Skansen skulle ej endast framställa det svenska folklivet i levande drag. Det skulle också ge en bild av flydda tider, av vår svenska tradition: harneskklädda ryttare i sina rustningar spränga fram efter vägarna. Grupper synas av Gustaf Vasas och Gustaf Adolfs knektar, företrädda av sina fanor, och Karl XII:s livdrabanter ge från Skansens batteri svensk lösen. Och vidare: sirliga rokokodanser dansas i det fria, och rokokokapellet i trogna tidsdräkter spelar melodier från tredje Gustafs och Bellmans dagar . . .

I sin skildring av Nordiska Muséets historia under första kvartsseklet underströk Hazelius, att han inom Skansen velat frammana den sunda folkglädje, som icke framkallas av de starka dryckernas olycksdigra inflytande, ett förädlat nöjesliv, som särskilt på ungdomen bör verka välgörande och uppfostrande. "Det har gällt att skapa traditioner som aldrig övergivas. Måtte de minnen, som Nordiska Muséet gömmar, liksom det mångskiftande livet på Skansens höjder i sin mån bidraga att hos släkten efter släkten stärka nationalkänslan, att hos unga och gamla — för att använda ett nedärvt uttryck — ingjuta fosterlandskärlek i väldiga droppar samt lära oss minnas de manande ord, jag ville sätta ovan ingången i museiborgen på Lejonslätten:

Vi äro ett litet folk, men vi böra tänka stort."

*

Vården av Artur Hazelii skapelse är djupt förpliktande. Det kan vara anledning att erinra de män, som i närvarande tid främst ha ansvaret därför, att de icke må förgäta den geniale grundarens testamentariska ord, att det varit hans mening "att skapa traditioner som aldrig övergivas!"

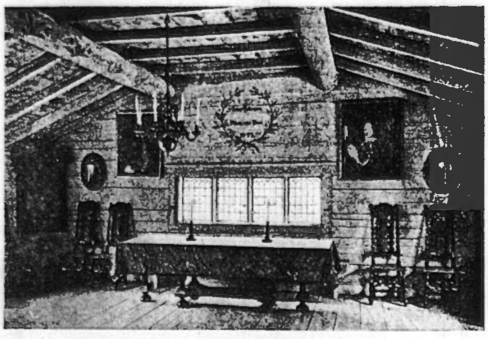

Helgdagsrummet i Bergmansgården

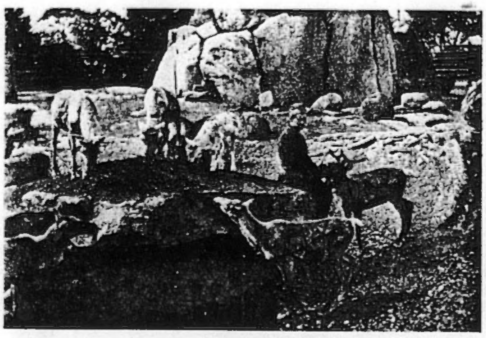

Parti från Renberget

Den judiska religionsläran

Under den självklara förutsättningen att judiska religionsläran var baserad å samma sedliga grunder som andra religioner tillerkändes judarna medborgerliga rättigheter inom alla kulturstater samt tillförsäkrades skydd för sina religiösa läror. Statsmännen antogo, att judendomen endast utgjorde en avvikande form för den egna gudadyrkan och blott genom yttre ceremonier skilde sig från andra bekännelser, vilket ej behövde hindra judarnas uppgående i andra nationer eller deras erkännande av de icke-judiska staternas sedliga och rättsliga principer.

Detta betraktelsesätt hos folkens ledande män var möjligt endast tack vare deras fullständiga okunnighet om judendomens väsen och läror. Det har även visat sig i grunden felaktigt. En närmare granskning av de för judiska församlingen gällande lärorna och lagarna ger vid handen, att de judiska livsuppfattningarna, sede- och rättsuppfattningarna till sitt väsen äro skilda ifrån och oförenliga med övriga folks.

Judafolket känner sig skilt från alla andra genom en oöverstiglig klyfta samt avvisar varje gemenskap med dem. Judarna betrakta sig som "det utvalda folket", som Guds särskilda älsklingar. De blicka med förakt ned på övriga folk, vilka de betrakta som "orena". Deras rabbiners skrifter tala med avsky om de icke-judiska folken (gojim, akum), som likställas med djuren. Ur dylika uppfattningar drager den rabbinska skarpsinnigheten sådana "logiska" konsekvenser: äro alla icke-judar att anse som djur i människogestalt, så är det klart att det ej finnes några sedliga förpliktelser mot dem och att de ej kunna göra anspråk på mänskliga rättigheter.

Icke-judar äro enligt rabbinernas lagar faktiskt rättslösa. Man tillerkänner dem endast så mycket av mänskliga rättigheter som judiska intressen kräva — de böra för att som judarnas arbetsdjur kunna prestera ett fullgott arbete åtnjuta ett visst underhåll. Judens klokhet bjuder honom dock att ej öppet visa sitt hat och sitt förakt för att ej ådraga sig de till antalet överlägsna "gojims" ovilja. Därför påbjuda rabbinerna det strängaste hemlighållande av deras läror och lagar. Talmud hotar var och en, som undervisar en icke-jude i dess läror, med döden. Då 1892 några tyska lärda ville utge en översättning av Sshulchan-aruch, varnades i synagogorna för att på något sätt visa tjänstvillighet mot företaget och en hebreisk journal i Lemberg skrev: "Att befordra en översättning av Schulchan-aruch vore i högsta grad nedrigt och ogudaktigt, ty en dylik översättning skulle, om den komme till stånd, över oss frambesvärja samma elände som över våra bröder i Spanien för tre hundra år sedan".

Alla till offentliga myndigheter och regeringar gjorda framställningar om prövning inför opartiska sakkunniga av de stridiga ställena i Talmud-lärorna ha på judarnas tillskyndan avslagits. Så äro de judiska lagarna intill denna dag för det stora flertalet människor och uppenbart även för icke-judiska regeringar en hemlighet. Vad som av opartiska lärda orientalister bragts till offentligheten stämplas av judarna kort och gott som "förfalskningar". Men nu föreligga sedan flera år tilbaka i domstolsförhandlingar och andra utredningar fullt klara bevis för att från vetenskaplig synpunkt inga invändningar kunna göras mot föreliggande översättningar ur rabbinernas skrifter. Det för flera år sedan från antijudisk sida uppställda priset av 10,000 mark för den som kunde leda i bevis någon förfalskning i de bekanta Talmud-citaten, har endast fört till rättslig prövning av ett enda ställe (Chosoch Hamm. § 23, 3) medan alla övriga citat stått sig vid den mest minutiösa prövning. (Se "Hammer", Leipzig, n:r 552).

Dessa översättningar, varur flera citat varit återgivna i Nationen, äro alltså att betrakta som fullt tillförlitliga. De giva följande bild av de rabbinska lärornas anda och halt.

Judarna äro i egenskap av Guds barn de enda berättigade människorna, alla icke-judar äro att betrakta som djur. Världen är till endast för judarnas skull och given dem till egendom av deras gud Jahve. Allt här i världen tillhör rättsenligt judarna, och vad de andra människorna äga äga de med orätt. Juden begår därför ingen synd, när han tillägnar sig

Var mans rätt

INGENS HERRE, INGENS TRÄL!
SADE VÅRA FÄDER.
VISA MIG DEN LÅGA SJÄL,
SOM EJ DETTA GLÄDER.
STÖTEN, BRÖDER, UR VÅR FAMN
VARJE SLAV MED HERRENAMN,
MINNENS VÅRA FÄDER!

INGENS HERRE, INGENS TRÄL!
VILKEN KAN OSS KUVA?
ALLAS MAKT GÖR ALLAS VÄL,
SE VAR BOV SIG GRUVA!
VAR MANS KRAFT ÄR ALLAS KRAFT,
DENNA RÄTT VI ALLTID HAFT.
VILKEN KAN OSS KUVA?

INGENS HERRE, INGENS TRÄL!
DET VAR GÖTERS ÄRA.
PRÅLIGT NAMN OCH TITLARS GRÄL
MÅ EN NARR BESVÄRA.
VARA FRI ÄR MANNADYGD,
FRI, FRI, FRI I GÖTERS BYGD,
DET ÄR KARLARS ÄRA.

INGENS HERRE, INGENS TRÄL!
DET ÄR FRÖJD FÖR ALLA.
GULD OCH VETT MAN FRÅN OSS STJÄL,
HÄMNDENS RÖSTER SKALLA.
DIN OCH MIN OCH DESSAS ARM
STYRKA SKALL VÅR HARM, VÅR HARM.
DET ÄR FRÖJD FÖR ALLA.

NEJ, STÅ UPP, DU HJÄLTESLÄKT,
UPP UTUR DIN DVALA!
DU HAR VÄRLDEN FORDOM VÄCKT,
FOLKEN OM DIG TALA.
ÄRA, VAKNA I VAR MAN,
ÄRA, STÖRTÄNKT, MILD OCH SANN!
P A T R I O T, DIN LÄRA
VÄCKE VAR MANS ÄRA!

THOMAS THORILD.

Älska din nästa...

I varje kyrklig katekes finnes den frågan framställd: "Vem är din nästa?" Svaret: "Varje människa är din nästa." Detta är naturligtvis ej riktigt. Ordet "nästa" har ju först då en mening, när det rör sig om närmare och fjärmare stående. Om alla människor äro mina närmaste, vilka äro då de mindre nära stående eller de fjärran stående? Den världsliga makten hade att förkunna läran om alla människors likhet för att juden skulle bli den nordiska människans nästa. Denna lära är grundstenen i den av kyrkan till nordrasens undergång predikade rassammanblandningen och — judens inträdeskort i den nordiska kulturkretsen.

Hur förhöll sig Jesus, när en spetsfundig jude sökte snärja honom med frågan "Vem är min nästa?" Han berättade historien om samariten, tillhörande det nordiska samariterfolket i Palästina, vilket i likhet med de germanska galliléerna av judarna hatades och föraktades såsom gojim (Johannes 1,4: Judarna umgås ej med samariter). Jesus berättade således för juden:

"En man gick från Jerusalem till Jericho. På vägen föll han i händerna på rövare, som utplundrade honom, slogo honom, läto honom ligga halvdöd och gingo därifrån. Då kom en rabbin vandrande vägen fram och såg honom ligga där, men gick förbi honom. Också en levit från templet passerade, såg honom och fortsatte. Därefter kom en samarit. Då han såg den rövade, greps han av medlidande, bäddade ned honom, tvättade hans sår med vin och olja, förband honom och lade honom på sitt färdedjur. Härefter förde han honom till ett härberge och vårdade honom. På den andra dagen tog han två denarer, gav dem till värdshusvärden, sägande: 'Sörj för honom, och om du behöver mera, skall jag på återfärden ersätta det.' Vilken av de tre menar du, är den överfallnes nästa?' Juden svarade: 'Den som tog sig an honom.' Jesus sade: 'Nu vet du vad du har att göra!'"

Denna historia var för den frågvise juden en kraftig tillrättavisning. Ty de hårdhjärtade varelser, som under axelryckningar läto den överfallne försmäkta, voro ansedda, ledande judar, höga kyrkliga ämbetsmän i den dåtida judiska prästståten, medan den ädelmodige mannen var — en föraktad goj, en arier. Jesus hade kunnat säga: Tre män passerade, två av dem gjorde intet för att hjälpa medan den tredje övade barmhärtighet. Men Jesus sade uttryckligen, att de båda skurkarna voro *judar*, ja ledande judar, om vilkas anseende den frågande juden hade en hög tanke! Det säges ofta, att Jesus tog sig an de fattiga och föraktade, varmed är att förstå den ariska, av judarna utsugna bondebefolkningen i Palästina, som var fattigt och föraktad, medan rasjudarna, den i Jerusalem bosatta minoriteten, voro rika och ansedda.

Jesus framhöll således i sin berättelse, att den rövades nästa var den ariske samariten, icke rabbinen eller leviten. Vad var det då som kännetecknade samariten men som saknades hos de båda judarna? Den ädla, osjälviska beredskapen till hjälp. Sådana ädla människor kallar Jesus annars Guds barn. Han säger oss alltså, att nästan som man bör älska såsom sig själv är den osjälviska, ädla människan eller gudsbarnet, icke den egoistiska och hjärtlöse juden. Han gör således en betydande skillnad mellan människoraser och talar ej om människornas likhet eller allmänmänsklig kärlek.

Villoläran, att man skall älska alla människor såsom sig själv har Jesus i denna berättelse och även på andra ställen uttryckligen tillbakavisat, eftersom följandet av en dylik lärosats är omöjligt och måste leda till hyckleri. Att godtyckligt ändra berättelsen därhän, att samariten älskat den rövade såsom sig själv och i honom sett sin närmaste, är orätt, då detta helt motsäges av slutorden. Anstiftarna av folkkaos ha förvanskat och misstytt samariterberättelsen — vilken är så enkel och klar! — samt ställt den av Jesus företrädda gudomliga världsordningen på huvudet, enligt vilken den ädla människan tillkommer företräde framför den lägre stående.

Med ett ord säger oss berättelsen, att människan bör betrakta den medmänniska som sin nästa och älska henne mer än andra, vilken osjälviskt visar henne välgärning, befinner sig i Guds rikes närhet. Människor, som befinna sig fjärran från Guds rike och i själviskhet söka skada henne kan ingen människa älska såsom sig själv. Jesus sade också, att judarna, den förkroppsligade själviskheten och hjärtlösheten (rabbinen och leviten) *icke* äro vår nästa. Han fördömer dem i stället så mycket mer, smädar dem ofta med hårda ord och förnekar dem varje möjlighet att uppnå Guds rike: "Varest jag är kunnen I icke komma." (Joh. 7, 34). "Edert rike är mörkret" (Lukas 22, 53), "Eder fader är djävulen" (Joh. 8, 44).

Av samariterberättelsen framgår mer än av många andra berättelser Jesu ädla, *nordiska* sinne, som fördömde judendomens nedrigheter — därest man betraktar berättelserna fördomsfritt och klart samt bortser från de för dunkla syften konstruerade, avsiktliga kyrkliga vantolkningarna.

Må Gud hjälpa, att vår nordiske Frälsares ljus snart måtte tillintetgöra det dunkla judisk-kyrkliga bedrägeriet samt uppenbara Sanningen!

E. K.

---

främmande folks egendom. Varje medel är honom härvid tillåtet. Han skall blott iakttaga klokhet och försiktighet, så att judendomen ej må komma i vanrykte eller, som termen plägar lyda, "på det att namnet ej må bliva vanhelgat".

Alla icke-judar äro i judarnas ögon "orena". En jude bör därför undvika närmare beröring med dem. Ett ställe i Talmud lär, att juden bör göra allt på annat sätt än andra människor, på det han intet må ha gemensamt med dem. Hebreerna skriva sålunda från höger till vänster. De börja läsa bakifrån i sina böcker. De icke-judiska människorna äro skapade uteslutande för att dag och natt betjäna juden och endast därför erhöllo de människogestalt. De likna juden på samma sätt som apan liknar människan.

En jude är således ej bunden av några moraliska eller rättsliga plikter gentemot icke-juden. Allt vad rabbinerna föreskriva av sedliga förordningar gäller endast jude mot jude, d. v. s. stam- och trosfränder emellan. "De andra äro undantagna", pläga rabbinerna tillägga. Därför är mot icke-judar tillåtet: ocker, list, lögn, hyckleri, undanhållande av hittegods samt mened, allt avhändande av egendom medels list. I Sepher Ik 92, 1 kap. 25 säger Rabbi Albo, att Jahve givit judarna herraväldet över alla folks gods och blod. I Sohar 111, 14, 3 heter det: "Vi hava emottagit denna lärdomen: den bäste bland akum (icke-judarna) skall du slå ihjäl". Och Jalkut Schimoni F. 245 skriver: "Den som utgjuter blod av de gudlösa (icke-judarna) bringar Jahve ett offer". Liksom judarna ej vilja ha något gemensamt med andra folk ha de även sin egen särskilda gud. De kalla honom Jahve och skildra honom som hatets och den blodtörstiga hämndens ande. Jahve ägnar judarna all sin kärlek och är uppfylld av hat mot alla andra folk. Han ger sitt "utvalda folk" i uppdrag att bemäktiga sig all världens rikedomar och att utrota alla folk som ej vilja vara judarna underdåniga. (5 Mosebok 7, 16: "Du skall förtära alla folk som Herren skall giva dig").

Detta sällsamma folks "Herre" är en annan än den Gud de sedliga folken tillbedja. Med den allt omfattande ande som Kristus talar om har han intet gemensamt, ty vi kunna ej föreställa oss, att Kristus och Hans gud kunna påbjuda hat och förintelse mot andra folk. Abrahams gudsförbund framställes även på ett karaktäristiskt sätt. När Abraham kom till Kanaan, dyrkade de där boende folkstammarna vid offerplatsen El-Elion — ljusets och sanningens ande och fruktade i El-Schaddai mörkrets och förstörelsens onda genius. Men det var denne El-Schaddai, med vilken Abraham sedermera ingick sitt förbund. I grundtexten, Mosebok 12, 1—2, heter det: "Då syntes Jahve och sade: jag är El-Schaddai och vill göra ett förbund med dig". Man kan följaktligen ej ge dem orätt som beteckna Abrahams förbund som ett förbund med "den onde anden".

Judarna äro icke blott genom en från andra folk avvikande sedelära förbundna med varandra utan skilja sig också som en särskild nation och ras strängt från övriga folk samt avböja varje förblandande eller uppgående i dem. I egenskap av det "utvalda" folket bilda de liksom en högre stående mänsklighet, känna sig, såsom rabbinerna uttrycka sig, som "ett kungligt släkte" eller, såsom moderna judar säga, som "mänsklighetens naturliga aristokrati", därtill utsedda för att härska över alla andra folk. Ett tusenårigt strängt ingifte har befästat den judiska egenarten i sådan grad, att judarna även i rashänseende äro skarpt skilda från övriga folk, vilket yttermera gynnar deras sammanhållning och skärper deras isolering och fiendskap mot de andra. Denna medvetna men väl dolda fiendskap mot alla icke-judar är det som givit judarna deras häpnadsväckande försprång bland de moderna folken.

*

Judarna utgöra icke ett religiöst samfund utan en genom hemlig sammansvärjning oupplösligt sammansvetsad organisation för tillkämpande av materiella förmåner samt för de icke-judiska folkens totala utplundring och underkuvande — ett mål som de under förnekande av alla sedliga hänsyn och genom det skamligaste missbruk av dem visat förtroende till största delen redan nått. Judendomen förtjänar hundra gånger hellre namnet tjuvliga än religionssamfund.

Mordet å Gustaf III

Det judiska värdsfrimureriets verk

I sin bok om frimureriet framhåller general Ludendorff, att de stora revolutionerna och furstemorden jämte otaliga andra historiska ogärningar äro det den judiska världsimperialismen tjänande internationella frimureriets verk, utförda på storlogernas anstiftan. Den franske höggradsfrimuraren Bernadini prisade i entusiastiska ordalag 1789 års revolution — då den nordiska franska adeln slaktades — såsom ett frimureriets stordåd: "Det var frimureriet som förberedde vår revolution, det största dådet i världshistorien". Enligt Ludendorff och andra författare fick Gustaf III av Sverige med livet umgälla sitt motstånd mot frimureriets planer på Europas revolutionering under 1700-talet. Konung Gustaf skulle varit besluten att träda i spetsen för en samlad europeisk aktion mot revolutionen. På frimurarekongressen i Wilhelmsbad 1786 dömdes konungarna Ludvig XVI av Frankrike och Gustaf III av Sverige jämte kejsar Josef II av Österrike till döden och de mördades alla tre några år senare. Gustaf III:s mördares, frimurarebrodern Anckarströms byst fick sin plats å frimurareloger i Paris vid sidan av Cæsars mördare, Brutus. Till åminnelse av konung Karl XIII, vilken såsom hertig var underkunnig om de av frimureriet bedrivna planerna mot Gustaf III, instiftades det svenska frimureriets högsta utmärkelse "Karl XIII:s-orden", vilken med stolthet bäres av åtskilliga nu levande svenskar i framskjuten ställning, däribland flera av kyrkans biskopar.

Det är till synes lätt att följa händelsernas utveckling alltifrån Anjala till pistolskottet den 16 mars 1792 såsom ett den frihetssvärmande adelns svar på Gustaf III:s till envälde syftande politik. Ett närmare studium av tillgängliga skrifter och brevsamlingar från denna tid ger tydligt vid handen, att den svenska adelns mordkomplott mot konungen inspirerades och leddes av samma internationella överstatliga makter, vilka genomdrevo och ledde den stora franska revolutionen. Påvestolen synes genom illuminator-orden ha medverkat i 1700-talets revolutionära konspirationer liksom den under revolutionsskedet nu efter världskriget stött de antinationella judiska omstörtningssträvandena i Europa, särskilt Tyskland. För Rom liksom Juda har alltid huvudsaken varit att utrota den nationella instinkten hos folken samt förvandla dem till de överstatliga makternas lättfångna byte.

*

Illuminaternas konspirationer

För att återgå till mordet å Gustaf III, ge bevarade dokument vid handen, att påven Pius VI icke stod främmande för frimurare-illuminaternas verksamhet. Hertig Karls förtrogne, frimurare- och illuminaterbrodern Gustaf Adolf Reuterholm skildrar i brev till hertigen sina erfarenheter från umgänget med de occulta kretsarna i olika länder. I ett brev av 20 jan. 1790 berättar han efter ett besök hos påven, att han nu visste vem som var hertigens mäktige beskyddare, men ännu fick han ej nämna honom. "Han stode över alla människor och helt nära den Allsmäktiges tron". I det citerade brevet hette det bl. a.: "Se här, min Nådigste Herre, den stora lott Försynen för E. K. H. berett, om min Nådige med undergivenhet och tålamod vandrar som han begynt ståndaktigt på dess väg och i dess fruktan. Det öde, som den galne Henrik Gustaf Ulfvenklo utan att själv veta vad han sade, så ofta förespådde (mordet å Gustaf III) är då i höjden bekräftat. Riket väntar min nådige herre jämte den ceremonien, vartill han hade så bråttom att få min nådige herre in till staden från Rosersberg. Detta är intet gissningar eller smicker, det är mig sagt och befallt att berättas av den, som Himmelen anförtrott vården av den heliga elden på jorden, vilken aldrig skall utslockna." Här finna vi således två år före mordet å Gustaf III den brottsliga handlingen förutsagd.

En polsk adelsmans vittnesbörd

Bland den samtida litteraturen över mordhändelsen fäster man sig vid en på danska avfattad skrift, "Efterrettninger om mordet på Gustaf III, konge av Sverrig", tryckt i Köpenhamn 1797 och utgiven på grundval av ett av en polsk adelsman och officer författat manuskript. Den polske adelsmannen hade varit ögonvittne till mordet å den svenske konungen. Skriften, som finnes tillgänglig å Kungl. Biblioteket i Stockholm, ger en intressant inblick i hur man man och man emellan vid tiden för mordgärningen sökte förklara densamma. Det syntes ofattligt, att svenska adelsmän i en politisk strid med sin konung tillgrepo ett sådant medel som att röja honom ur vägen. På ett för landet farligt läge, som nödvändiggjorde dådet, har man ej kunnat visa. Tvärtom hade Gustaf III genom fred och förbund med Ryssland så upphjälpt Sveriges politiska läge, att detta icke sedan Karl XII:s död varit så tryggt som 1792. Författaren av den danska skriften förklarar de svenska adelsmännens dåd sålunda, att de utan att själva förstå det blivit till den grad uppviglade av en internationell organisation, vilken satt "tyrannmord" som första punkten på sitt program, att de ansågo sig vara i sin fulla rätt när de röjde konungen ur vägen. Organisationen i fråga var illuminaternas orden. Hertig Karl skulle varit invigd i planen men låtit den ha sin gång. Förhållandena i Stockholm omedelbart efter mordet trotsa all beskrivning. De mest hånande anekdoter om Gustaf III hördes överallt inom hovkretsar under det att lovtal över mördarna tolererades. Fyra månader efter konungens död öppnades operan åter och hovet lät se sig vid första föreställningen i den yppersta prakt. Några herrar visade härvid en glädje, som gränsade till galenskap. Då på samma plats där den olycklige monarken dödligt sårades en dansör uppträdde, dånade handklappningarna. Den polske adelsmannen fann slutligen förhållandena så vidriga, att han beslöt återvända till sitt land. Dessförinnan avlade han emellertid ett besök hos en svensk adelsman, tillhörande konungens parti och bosatt utanför Falun. I sin skildring av besöket hos denne skriver han bl. a.:

"Min värd tillskrev utan betänkande illuminaterna denna förbrytelse (mordet å Gustaf III) och innefattade under dessa tillika alla frimureriets anhängare. I sin upprördhet önskade han himmelens hämnd över alla som taga del i dylikt hemlighetsmakeri. Jag ansåg det för min plikt att göra honom uppmärksam på den skillnad, som förefunnes mellan den enkle frimuraren, vars ceremonier äro harmlösa och vars lära är oskyldig, och illuminaten, som med gräsliga eder har gjort sig till svuren förbrytare och mördare, är denna ordens förstörare och medveten om förbrytelser, som undergräva all mänsklig ordning. Jag förklarade för honom, huruledes en mängd rättskaffens människor och goda borgare använda sina fristunder för oskyldiga sammankomster, vid vilka välgörenhet och andra mänskligheten hedrande dygder prisas och utövas, men att säkert envar av dessa med skräck betraktade ett band fanatici, som trampa alla begrepp om ära, mänsklighet och ordning under fötterna och göra det till en plikt för sig att omstörta troner och mörda furstar genom förbrytelser, till vilka de alla på något sätt medverkat.

Ni kan ha rätt, sade denne aktningsvärde man till mig. Jag är långt ifrån en människohatare, som finner nöje i att öka antalet av usla människor och tro alla vara usla. Jag menar blott illuminaterna, de oförvägna nyhetsälskarna, dessa frimurareordens förstörare, som ila till sitt mål genom förbrytelser och utsvävningar. Känner ni denna sakts alla hemligheter? Vet ni, att de förbrytelser, som tillskrivas alla Europas konungar, furstar, dessas ministrar eller agenter, oförtövat inberättas till denna domstol medelst en för detta ändamål särskilt inrättad snabb korrespondens? Det är himmelen, som fäller dom över dem, som skola undanrödjas. Det är denna himmelens domstol, som utdelar orderna om deras mördande, utser bödlarna och sätter dolk och gift i deras händer.

Paris-intervju med Ribbing

Utom denna framställning återfinnes i den ifrågavarande skriften ett referat av en artikel i n:r 188 av le Journal de France 28 mars 1797. Referatet utgöres av ett återgivande av ett samtal, som tidningens redaktör haft med en svensk, i vilken skriftens författare ser ingen annan än greve Ribbing, som vid denna tid som landsförvisad levde i Paris och där sällat sig till de radikala elementen. Redaktören av Le Journal de France skriver i den nämnda artikeln:

"En afton inemot kl. 9 gick jag in på en restaurang på gatan Grenelle i Faubourg de S:t Germain. Vid bordet intill mig sutto två personer, den ene en fransman, den andre föreföll mig vara en utlänning.

Jag blev nyfiken och sade till den utländske grannen: Efter vad det låter, är ni min herre från Norden. — Nej, min herre, svarade han med hånande ton, jag är från södern. — Denne herre skämtar, sade fransmannen i hans sällskap, han är svensk.

Nu steg min nyfikenhet till ett levande intresse. Jag utropade: Hela Eder nation begråter utan tvivel sin konung. — Borgare! Vi begråta icke förbrytare. — Ryktet har aldrig sagt, att Gustaf III var en förbrytare. — Det är ryktets skuld och icke hans. — Det tror jag ändå inte, men hur har Anckarström kunnat driva sin brottslighet ända till ett mord på sin konung? — Ankarström var en tapper man och en god medborgare, han var icke den ende svensk som ville befria Sverige från dess tyrann. — Epitetet tyrann hoppa vi över. Man har på samma sätt sökt att svärta Ludvig XVI:s minne, och ändå är det icke mindre aktat t. o. m. av hans förklarade fiender. —

Åtskilliga patrioter kastade lott. Innan man började därmed, ropade Anckarström: Vartill dessa ceremonier? De äro icke nödvändiga, jag är beredd att, om så skall vara, dräpa Gustaf. Man kastade icke desto mindre lott, och ödet belönade Anckarströms patriotism. Jag var på balen, då tyrannen omkom. En av Anckarströms medbrottslingar spatserar var dag på gatorna i Paris. — (Avskyvärda odjur! tänkte jag för mig själv, du ser mig just ut för att vara denne medbrottsling.) — Ett mord, min herr svensk, är dock alltid en förhatlig förbrytelse, och förr eller senare skall den eländige medbrottsling, ni talar om, omkomma på det sätt, han förtjänar. Den som upphäver sig till försvar för en sådan förbrytelse, kan icke heller vänta ett mycket bättre slut. Vari bestod för övrigt Gustafs förbrytelse i hans mördares ögon? — Anckarström var förälskad i en aktris, som han ville gifta sig med. Tyrannen motsatte sig detta och lät föra bort henne, och hämnden följde på denna despotiska handling. — Men Anckarström kunde ju icke gifta sig med ett fruntimmer av så lågt stånd. — Fördom! — Det finnes så gamla fördomar, att de stå i förbindelse med ett lands hela samhällsstruktur. Mer än en förbindelse av denna art har kanske till stor del förberett den förskräckliga revolution, som för närvarande vilar tungt över Frankrike. — Dess bättre. — Med vad rätt understår ni eder att som utlänning öppet föra ett sådant tal? — Med frihetens heliga rätt. — Det må vara. Men var då bortförandet av Anckarströms mätress en statsaffär, som kunde bringa andra än detta odjur till att inlåta sig på en så skändlig komplott? — Vi voro icke nöjda med Gustaf och vår författning. — Berättigar eder författning eder att mörda er kung under den förklaringen, att ni icke äro nöjda med honom? Jag är övertygad om att det hederliga svenska folket ej skulle vilja godkänna en sådan förklaring. — Vår författning, borgare, berättigade oss till att avsätta honom. — Jag förstår. Att avsätta var för besvärligt. Det syntes eder enklare att mörda honom. — Vi voro icke de starkaste. — Alltså var det icke i överensstämmelse med nationens vilja, som detta mord förövades.

Men är det franska nationen som avsatt sin konung, som också fört honom till schavotten, som ... — Nationen har förts bakom ljuset. Den satte sitt hopp till en revolution, från hoppet kom man över till förblindelse. Men ni hår ej denna ursäkt. Sverige var ej i revolutionstillstånd. Det är med kallt blod, under åtnjutande av den djupaste fred, som Anckarström, hans medbrottslingar och ni ha utövat denna avskyvärda förbrytelse. — Anckarström förklarade på schavotten, att han för visso begått en förbrytelse mot mänskligheten, men att han dock, om den vore ogjord, skulle handla, som han nu handlat. —

Då han sagt detta, reste denna avskyvärda människa sig, och hans kamrat följde honom. Jag måste dock låta fransmannen vederfaras den rättvisan, att vad han sade under samtalet, röjde den störst avsky för varje mord i allmänhet och för ett kungamord i synnerhet."

Här möta vi alltså mentaliteten hos en av de svenska kungamördarna. Det är med största sannolikhet Ribbing, som talar. Själva samtalet kan vara fingerat, men det har i så fall satts i scen av en parisisk redaktör, som väl kände Ribbings historia och idéer. När hertig Karl genom Gustaf Adolfs avsättande — som belöning för sina tjänster om frimureriet? — blev svensk konung, begärde Ribbing tillstånd hos denne att återvända hem. Detta beviljades, men då han anhöll om pass hos Fouché för sin utresa, vägrades det honom, och franska regeringen fick den svenska att upphäva sitt beslut angående Ribbing. Denne fick därför, sedan han i hemlighet utan pass kommit till Sverige, en vink att återresa till Frankrike, vilket han också gjorde. Han levde som medarbetare i ett dagblad i Paris, tills restaurationen kom, då han sökte sig en fristad i Bryssel.

———

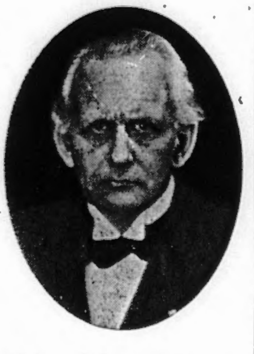

Under påskhelgen ingick sorgebudskapet, att redaktör *Barthold Lundén* natten till annandagen avlidit i Ängelholm, 54 år gammal.

Lundén var född i Fåssberg. Han examinerades 1899 från Chalmerska institutets kemiska avdelning. Efter att ha verkat som praktiserande ingeniör under ett par år, slog han om och började bedriva musikstudier. 1907 engagerades han som altviolinist vid Göteborgs symfoniorkester och kvarstod som aktiv musiker till 1920. Tillsammans med Willy Grebst arbetade han i tidningen Vidi i Göteborg, som startades 1913, och var efter Grebsts död 1920 dess redaktör och utgivare tills han för något år sedan av hälsoskäl tvangs nedlägga tidningen. Under senare tiden utgavs hans tidning under namnet "Barthold Lundéns Vidi".

Med Barthold Lundén bortgick den svenska antisemitismens store pioniär. Frukterna av hans banbrytande arbete ha kommit våra dagars nationella rörelse till godo. Tusenden erhöllo genom honom sina första kunskaper i tidens allvarligaste fråga — judefrågan. Med skicklighet och aldrig sviktande mod och uthållighet kämpade han under mottot "ensam är stark" den hårda kampen för svenska folkets upplysning.

Detta folk står i tacksamhetsskuld till Barthold Lundén för hans fosterländska insats. Han gav sig ej förr än sjukdomen tvang honom bort från hans kära "Vidi".

Ett tack, Barthold! Den kamp Du inlett skall fortsättas och föras till seger!

———

Nationens KAMPFOND

Under mars månad inflöto nedanstående bidrag till Nationens kampfond, vars medel i huvudsak användas för upplysningsarbetets effektivisering genom tidningens vidgade spridning till alla delar av vårt land.

Transport Kr.	111: —
G. Jönsson, Fellingsbro	10: —
Gammal läsare av Nationen	20: —
S—E	4: —
Köpman Sven Carelius, Göteborg	5: —
L.	2: 50
Svensksinnad	5: —
Kr.	157: 50

Vårt tack till bidragsgivarna!

Bidrag kunna alltjämt insändas å postgiro 3643 och postfack 1145, Stockholm 16.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Nationalsocialistiska revolutionen ...

(Forts. fr. sid. 1).
högsta militära utmärkelsen Pour le merite-orden. 1918 erhåller kapten Göring befälet över den berömda eskadern Richthofen.

Så kommer novemberförräderiet. Tjugonde århundradets hjältekamp är slut. I enlighet med de judiska förrädarnas avgivna löften skall kapten Göring utlämna sin eskader åt fienden. Han har dock ingen tanke härpå. En del av flygmaskinerna för han till Darmstadt, med resten av eskadern rycker han allt vidare in i det inre av Tyskland. I Aschaffenburg äger eskaderns demobilisering rum. I rådskällaren tager Hermann Göring avsked av frontkamraterna. Men är detta avsked? — Det är intet avsked, det är ett vredgat anskri och en tändande förkunnelse till hans trogna":

Kampen med vapnen är slut. Den nya kampen höjer sig, kampen för grundsatserna, sederna, karaktären! Hava vi förlorat vår hembygd, så skola vi återvinna den. Det fanns en tid, då vår kärlek var vår styrka, vårt rykte vår krona. Skola vi åse, hur denna krona, för vilken vi dag och natt kämpat med döden, drages i smutsen? Skall vår ära stanna hos dem som förblivit därute, vilkas kroppar nu täcka jorden? Nej, ingen skall någonsin taga ifrån oss vår ära, vår rätt och vår frihet, om vi icke vilja det!"

I detta ögonblick, med dessa ord var frontsoldaten Göring vorden en politisk frihetskämpe, en revolutionär. Det var han förresten redan av födelsen. I den preussiska kadettkåren yttrade en av de förnämsta lärarna om honom till hans fader: "En präktig yngling, förvisso besvärlig, *den store revolutionären!*"

Göring kom till Sverige. Han kan ej längre uthärda den förpestade luften i Weimar-Tyskland. Inträder som flygare i Svensk Lufttrafiks tjänst. Under en flygning norrut kommer han att landa i närheten av slottet Rockelstad. Där för ödet honom samman med friherrinnan Karin Fock. Hon blir hans fru — och hans trognaste stöd i den svåra kampen för Tysklands framtid.

Men länge kan Göring ej stanna borta från hembygden. Han vill tillbaka och försöka uträtta något för sitt folk. I mitten av 1921 återvänder han till Bajern och slår sig där under ett år ned i en hydda i bergen tillsammans med sin fru. Han arbetar, studerar sitt lands historia och söker efter vägarna till framtiden. Och kommer till denna stutsats: man måste upptända en revolution, en revolution som bygger upp, en tysk national-socialistisk revolution, där bonden och borgaren, arbetaren och generalen stå sida vid sida.

*

Den söndag, då München å Königsplatz protesterar mot utlämningen av de tyska härförarna, träffar Göring för första gången Adolf Hitler. Han har redan förut hört talas om honom, men ur källor som framställde Hitler med skepticism. "En fanatisk mystiker" — tänkte han med lätt förakt.

Och nu ser han Hitler personligen. Adolf Hitler står under kollonaden, hans ansikte är allvarligt och märkvärdigt slutet. Göring går närmare fram till denne man, skådar in i hans ansikte. Och någonting överväldigar och uppskakar honom. Det står plötsligt klart för honom: detta är ingen sekterist, det är en man av sällsynt beslutkraft — det är ledaren, som Tyskland nu behöver! Följande dag hör Göring Hitler tala. Dennes tal griper honom så djupt, att han enligt egna ord från detta ögonblick "med hull och hår är honom tillgiven". Redan följande dag anmäler sig Hermann Göring hos Adolf Hitler och ställer sig till hans förfogande.

Göring blir förste ledaren av S.-A. (Sturm-Abteilungen). I spetsen för Hitler-truppen marcherar han genom Münchens gator den ödesdigra 9 november — i skinnrock och stålhjälm och den glänsande Pour le mérite kring halsen — och faller, svårt sårad av polisens maskingevärssalva. "Hitler-kuppen" — som Tysklands fiender kallade nationalsocialisternas första försök att befria sitt land — hade nedslagits. Mot Göring utfärdas häktningsorder. Polisen söker honom överallt, alla gränser äro spärrade. Han ligger hos vänner medvetslös, i febertillstånd.

Under natten bära hans vänner honom på en bår genom bergen över obanade vildstigar till Tyrolen. Hans fru, just uppkommen från sjuklägret, med inflamation i lungorna och hög feber, går vid sin dödssjuke mans sida. En sannskyldig Golgatavandring!

I Innsbruck kämpar Hermann Göring i månader mot döden. Slutligen segrar hans starka natur. Men hans hustru insjuknar på nytt. Med möda återhämtar hon sig, blir dock aldrig mer helt frisk. Och till slut betalar hon med döden sin mans liv, vilken hon räddat åt Tyskland.

Italien!.. Därefter Sverige!.. Tysklands gräns är spärrad för Göring, all hans egendom konfiskerad. Han är landsflyktig i rätta sinnet, utan arbete. En svår kamp börjar nu för man och hustru. Ingen bland dem, vilka i dag så ära den mäktige riksministern, ville veta av den enkle, obekante landsflyktingens öde. Göring måste nästan hungra. Den ena efter den andra av hans ägodelar går till lånekontoret. De äga ingenting mer, veta ej var de skola taga det dagliga brödet. I denna vardagens skriande nöd växer Karin Göring till den upphöjda storhet av kärlek, vilken blott kan uppstå ur den rena kvinlighetens djupaste källor. Hon är svårt sjuk, kämpar förtvivlat mot döden i sitt bröst, men stannar vid sin mans sida.

*

Hösten 1927 kommer amnestin: Hermann Göring kan återvända till Tyskland. Han ställer sig vid Hitlers sida — såsom hans trognaste "paladin", vän och medarbetare upplever han med honom den till makten strävande frihetsrörelsens strider. Officiellt är Hermann Göring Hitlers befullmäktigade representant i Berlin.

I oktober 1931 — efter nationalsocialistiska partiets stora segrar — mottager rikspresidenten von Hindenburg för första gången folkledaren Hitler. Detta betyder mycket: det betyder, att den nationalsocialistiska revolutionen rycker allt närmare. Regeringen Brüning faller. För Tyskland börjar en ny aera. Hermann Göring uppehåller sig i Berlin i feberaktigt arbete. Och i dessa den annalkande segerns dagar avlider Karin Göring i Stockholm, skild från sin älskade man. Dör modig — så som endast en arisk kvinna är i stånd. Hennes tankar under de sista timmarna röra sig ej om henne själv utan om den stora sak som Göring tjänar. Och hennes sista ord äro till mannen:

"Om han vill uppfylla min sista önskan, så må han uppbringa all sin kraft för att alltjämt vara sin ledares trognaste medarbetare!"

Och så är det. Ingen står Hitler så nära som Hermann Göring. Och ingen vid Hitlers sida har presterat så mycket för den nationalsocialistiska revolutionen som denne människa, särskilt i senaste tid. Han är "Tredje Rikets" organisatoriska kraft — han är också revolutionens svärd, som försvarar den och målmedvetet omsätter dess principer i statsformerna. Han är ej endast en boren revolutionär utan även en boren statsman. Och detta vet i dag hela världen.

D.

Litteratur

Th. Knudsen: **Kampen for Norden.** Kampens Förlag, Köpenhamn 1933. Svea Rikes Bokhandel, Stockholm. Pris 50 öre.

Knudsen klarlägger den oförenliga motsatsen mellan nordisk och judisk mentalitet. Marxismen och världskapitalismen blevo judarnas vapen i kampen för "den lidande mänskligheten", nationalsocialismen, de nordisk-ariska folkens samlingsparoll.

Förf. belyser med historiska exempel och citat, hur i Danmark motsättningen mellan nordisk och judisk anda främst tagit sig uttryck i Sören Kierkegaards sega försvarsstrid mot den hänsynslöst påträngande kulturjuden Georg Brandes vars "banbrytande insats" säkrade judehegemonin och de rödas välde i Danmark. Han framhåller vidare, hur denne Brandes, som i årtionden lovprisats och uppreklamerats ej minst av den svensk-judiska pressen, "aldrig betraktar individen som obetingat ansvarig för sina egna handlingar, utan endast uppfattar detta ansvar såsom relativt".

Förf. slutar sin framställning med en maning till samfälld nordisk kamp mot den fördärvbringande judiska andan och Nordens enande i ett statsförbund i hakkorsets tecken.

C.

Dr Ludwig Wilser: **Hakkorset, dess ursprung, förekomst och innebörd.** E. P. Holmvalls Förlag. Svea Rikes Bokhandel. Pris 25 öre.

I serien "Bibliotek i judefrågan" har utkommit ett litet häfte, som belyser det i dessa dagar mycket omstridda hakkorsets ursprung, förekomst och innebörd. Författaren påvisar att hakkorset har påträffats över nästan hela jorden utom bland semiterna och Australiens urbefolkning. Det har överallt ansetts ha en lyckogivande och för ofärd värnande betydelse.

Förf. redogör även för betydelsen av en del andra symboliska tecken såsom den femuddiga och den sexuddiga stjärnan och påvisar huru dessa blivit symbolerna för Sovjet resp. judarna och frimurarna.

Beträffande hakkorset säger Hitler i sin "Mein Kampf" att det utgör ett tecken på "kampen för de nordiska människornas seger och därmed även segern för det skapande arbetets tanke, vilken alltid varit och alltid skall förbliva icke-judisk."

Lj—n

Kompletta årgångar

av

NATIONEN 1932

kunna erhållas mot insändande av kr. 3: — (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Finland och judarna

En röst från andra sidan Östersjön

Hur herr Lindorm ser på tingen beträffande judarna, fingo vi veta av påsknumret av "Veckojournalen". Här i Finland känna vi icke herr Lindorm — namnet verkar i någon mån svekfullt — vi veta ej om han själv är jude eller om han endast får betalt för sina skriverier i den judiska veckotidningen "Veckojournalen". Hans artikel gör ej stort intryck, enär den icke verkar övertygande och de simpla antydningar och grovheter han begagnar sig av kunna betecknas som den svage polemikerns mållösa projektiler.

Herr Lindorms påstående att "även judarna fingo blöda i världskriget" är i någon mån överensstämmande med verkligheten, ty de judar i Ryssland, Tyskland, Belgien och Frankrike, som ej hunno sätta sig i säkerhet innan mobiliseringen skedde, blevo mot sin vilja tvungna att deltaga i kriget med den nation, som skänkt dem hemortsrätt och medborgarrättigheter. Men det är även bevisat, att judarna bland desertörerna utgjorde en överväldigande procent och att detta dåliga soldamaterial var i ögonen fallande stort i fånglägren.

Då kriget bröt ut strömmade deserterande och andra judar till England från Belgien och Frankrike som krigsflyktingar. Dessa judar förskaffade sig under kriget omätliga rikedomar, medan Englands patriotiska ungdom gick tillspillo på slagfälten.

Det fanns inga judar i Finlands frihetsarmé år 1918. Utlänningar, däribland många svenskar som vid den tiden voro bosatta i vårt land, kämpade i Mannerheims armé, och från andra sidan Östersjön kommo till vår hjälp en skara hjältar, värdiga ättlingar till dem som skapat Sveriges ärorika historia. De kämpade med oss, de blödde med oss och många av dem stupade vid Tammerfors' intagning. När den glesnade skaran återvände till Sverige, blev den mottagen med visslingar från mängden.

Vi behövde mycket folk, ty övermakten var stor — vi kämpade ju mot kolossen Ryssland. Men ingen av våra i Finland födda judar visade någon solidaritet med det land, som sett dem födas och som med givmild hand skänkt dem samma rättigheter som vi själva inneha. Men däremot drogo de stora ekonomiska fördelar av leveranser till staten, då Finlands ordinarie armé och Skyddskåren efter krigets slut upprättades.

Vår starka välorganiserade skyddskår har inga judar. Endast i ett par undantagsfall ha judar sökt inträde i kåren, men de äro ej välkomna; ty juden saknar fosterland, är kulturfientlig och kan alltså ej påräkna det förtroende, som fordras av dem som inträda i denna fosterländska institution.

Tidigare har judefrågan ej varit aktuell i Finland, emedan denna egendomliga, hemlighetsfulla ras icke kunnat svinga sig upp hos oss. Det var först under världskriget man fick ögonen upp och började intressera sig för dessa frågor. Judarna hade för ett par tiotal år sedan ännu ej full näringsfrihet i Finland, utländska judar få ej stanna länge hos oss, inga rent judiska tidningar finnas, inga större affärsföretag. Judarna hos oss äro i det stora hela småkrämare, "narinkjudar". Den judiska affärsmoralen och folkets motvilja för allt judiskt har varit en skyddande mur.

Världskriget och vårt eget frihetskrig lärde oss att judar och bolsjeviker äro synonyma begrepp och därför går hela det samhällsbevarande folket i ständig stridsberedskap. Kommunisterna ha hos oss ingenting att säga, varken i riksdag eller i det allmänna livet, kommunist- och strejkoroligheter förekomma ej, men dock ligger faran från öster över oss, en fara som är lika nära Sverige. Men detta ständiga aktgivande, denna ständiga beredskap skänker livet dess spänning och spänstighet. Lika långt skild som slappheten är från energin, lika långt skild är liknöjdheten från det ständiga aktgivandet och det ständiga spanandet. Det är självbevarelseinstinkten, kärlek till fosterlandet, hem och hembygd som skapat denna vaksamhet, sedan vi en gång sett faran på nära håll.

Humanitet och tolerans mot egna kommunister och gästfrihet mot utländska bolsjeviker är icke att främja kristlig utveckling och är ej bevis på rätt fosterländsk anda.

När skall den kristna världen förstå att detta parasitfolk äro fiender till oss och andra kristna folk?

Holmer.

Tyska frimureriet ombildas

Enligt meddelanden från Tyskland ha de båda tyska frimurarestorlogerna Stora Nationalmoderlogen "Zu den drei Weltkugeln" och Tyska Stora Landslogen, vilken sistnämnda bygger på Svenska Stora Landslogens grundförfattning, fattat beslut om ombildning samt upplösning av alla anslutna Johannisloger.

Stora Nationalmoderlogen har ombildat sig till en nationell kristlig orden, avstått från benämningen "frimurare" samt antagit namnet "Nationella kristliga orden Fredrik den store". Tyska Stora Landslogen har företagit liknande förändringar.

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Aktuella böcker:

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr. 3:—.

Världskrig hotar

Av General Ludendorff.

Kr. 1:50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll. 4:e fullständiga upplagan.

Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.

K. V. LINDEBERG

Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

MÅNDAGEN DEN 1 MAJ 1933

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

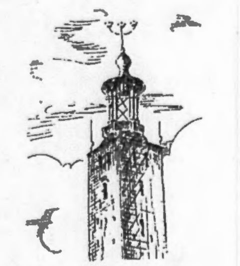

Vida Världen

Den Gode Fadern i Svenska Folkhemmet

Om man får tro Demokratiens högsta instans, Huset Bonnier, var allas vår Per Albin redan 1928 Sveriges populäraste person. Det gyllene huset drömde fagra drömmar om Proletär Diktatur och att en dag få se sin käre favorit som "God Husfader" i Svenska Folkhemmet.

Den Gode Husfadern hade hållit ett storartat anförande i remissdebatten, vari han lancerat termen "Svenska Folkhem-

met", som slog an enormt i Klarakvarteret. Dessutom hade han uttalat orden: "Är icke tiden mogen för överföring till det allmänna i v i s s utsträckning av enskilda förmögenheter genom arvsbegränsning?" Vilken vacker tanke! Tänk, sådana perspektiv som öppnades genom lösgörande av nya väldiga gojimförmögenheter — "till allmänt gagn" — "Egendomsfolkets!"

Per Albins genialitet som politiker var från tidigare rikligen omvittnad. Hade han inte i högsta samförstånd med officerarna — bland vilka han förvärvat stor popularitet! — genomfört nedskrotningen av svenska nationalförsvaret, varigenom utsikter skapats för Röd Revolt plus Diktatur också i Sverige! Av full övertygelse kunde därför Bonniers Nyheter rikta dessa ord till alla goda borgare i detta land: "Nog tycka vi alla, som äro hängivna beundrare av den kapitalistiska samhällsordningen, i vilken vi fått en så förnämlig placering, att nästa gång vi styras av socialdemokrater, så sker det lämpligast bakom Per Albin Hanssons breda rygg. Och skulle det s. k. tidsläget locka honom att försöka sig som diktator, finns det ingen diktator vi hellre toge emot".

Vi sakna anledning tro, att icke ordet var allvarligt menat — att Israel icke såg någon diktator i Sverige hellre än Den Gode Husfadern. Med en sådan deklaration från ledande mosaiskt håll var också sagt, att man där icke betraktade Per Albin som "otrogen" utan som en av de sina — som rasfrände, vilket ju även styrkts av hans statsmannagärning. Hans nyligen uttalade protest mot Hitler-Tysklands förföljelse mot judar och marxister kom säkert ur hjärtats djup. Han är en ivrig bekännare av det Bonnier-Ljunglundska "rashatets" evangelium och dristar någon i hans sällskap nämna ordet "jude", mötes han ögonblickligen av Hans Excellens' indignerade protest för sitt "rashat".

Bonniers dröm av 1928 — att få se Den Gode Husfadern som Kunglig Regeringschef i Sverige gick i uppfyllelse. Men ovisst är om Huset alltjämt är villigt att stå för rekommendationen "att försöka sig som Diktator". Det s. k. tidsläget har undergått förändring sedan 1928. Röda Diktaturen är i dag ännu mindre populär än då. Att döma av tonen i de kungliga regeringsorganen Bonniers Nyheter och Sossen skulle man knappast vara hågad för ett försök just nu. Men möjligheter finnas ju alltid, att tidsläget åter förändras till det bättre.

Det är ju alltid tillåtet att hoppas.

•

Vad hade min son på galejan att göra?

Det har blåst upp till storm mot den extravagante navigatören i Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning. Härpå fingo vi en mängd talande bevis under en resa till Västkusten under april. "Professor Segerstedt har blott alltför länge fått synda på nåden, vi ämna ej i fortsättgen tolerera hans utmaningar" — så hette det litet varstans där vår väg gick fram. "Nu är det vi som ska visa, att vi inte låta regera oss i våra tänkesätt av en lejd judedräng!"

Vad som bragt de svenske på Västkusten i sådan harnesk mot den vittre Professorn var hans här tidigare omnämnda uttalanden mot det nationella Tyskland. Segerstedt hade kallat Hitler "en utmaning" — nu får han själv bära titeln man och man emellan. Opositionsstämningen hade redan tagit sig uttryck i minskad lösnummerförsäljning och från sina håll organiserad bojkott mot hans "judeblad" liksom i indragning av annonser i ej obetydlig omfattning. Västkustborna ha härmed givit ett gott föredöme, värt att efterföljas på andra håll, ej minst mot judeorganen i Kungliga Huvudstaden.

Dagarna närmast före påsk voro flera oppositionsmöten anordnade i Göteborg och av personer som närvoro erforo vi, att stämningen vid dessa var sådan, att det måste anses som en lycka för Professorn att han föredrog att hålla sig på avstånd. Ty eljest vet ingen hur det gått med hans auktoritet. Mötena gingo nämligen ut på intet mindre än att framlägga sanningen om det nya Tyskland och avslöjade Teologie Professorn som en simpel lögnare. Såväl Malte Welin och grevarna von Rosen som Furugård letade förgäves bland publiken efter Hans Högvördighet. Denne endast lyste med sin frånvaro.

Vid Furugårds möte upplystes, att Professorn inbjudits att deltaga i debatten. Man hade även före mötet ringt upp honom för att höra om man fick räkna med hans närvaro, men ej fått svar. Härpå ringdes till judinnan Forssman — vars ande ju anses vara den som svävar över Segerstedtska vattnet i Sjöfartstidningen — men fick svaret, att "professorn redan gått". Vid meddelandet härom gick en våg av munterhet över församlingen . .

Också populariteten är ett förgängligt ting — något som den till himmelens höjd celebrerade Professorn i H. T. i dessa dagar fått erfara. Man förstår, att det måste kännas obehagligt för honom att nödgas utstå allt detta — blott för Hitlers och Görings skull! Men vad hade min son på galejan att göra?

•

Lyckliga land!

Warschaus Palästina-byrå meddelar, att under 1932 ej mindre än 3721 judar utvandrat från Polen till Palästina. 1931 utgjorde antalet mosaiska utvandrare 1039. Skaran av polska Palästina-vandrare tredubblades således på ett enda år.

I Sverige, där Per Albin Hansson under Bonniers beskydd för spiran, sätter man en ära i att bereda alla sådana israeliter som andra länder ej ha användning för en behagfull hemvist — till förfång för det egna landets invånare!

•

Ormens herravälde brytes!

Den tusenhövdade Ormen har i överensstämmelse med den plan för världens erövring, som enligt zionismens urkunder uttänkts av kung Salomo och andra judiska vise år 929 före Kristi födelse, redan fullbordat sitt långa lopp. Det har skett i blod enligt Jahvegudens bestämmelse, genom krig och revolutioner, i hemlighetsfullhet, genom list och mutor. Sista etappen på vägen var Konstantino-

pel. Världen var erövrad åt Israel — det gällde endast att öppet taga den i besittning, sedan den proletära världsrevolutionen utplånat sista resterna av de nationella samhällena!

Men maktpositionen, som byggts i mörkret, höll ej i avgörandets stund! I samma ögonblick Ormen beredde sig att ge den kristna världen det dödande stinget, vaknade denna upp till självförsvar. Folkens självbevarelsekamp är redan i full gång. För varje huvud som avhugges å Ormen resa sig dock hundra nya. Icke desto mindre krönes självbevarelsekampen med framgång. Ormens öde är beseglat i förintelse likavisst som ljuset skall segra över mörkret.

•

Kampen under Röda Fanan

Den av israeliterna Marx och Rothschild med flygande fanor och klingande spel iscensatta proletära världskampen mot kapitalism och borgerligt samhällsförtryck har för tillfället flerstädes råkat komma av sig en smula. I synnerhet i Tyskland, där den segrande nationella revolutionen pietetslöst skyndat att avlägsna Marx' helgonbilder från de offentliga byggnaderna. Också i Sverige söker

man förgäves efter den sanna glöden hos marxismens mest heroiska förkunnare från i går, av vilka ju flera för närvarande ha sin människovärdiga utkomst som ledamöter av Kungliga Majestäts Regering.

För mången god svensk blev det en stor överraskning, att Hitlers upprensning av de röda i Tyskland i ej mindre grad kom att gå ut över "Guds eget folk" än de revolutionära kommunisterna. Men saken var i själva verket ej så egendomlig. Judendom och marxism höra nämligen ihop på samma sätt som huvudet sammanhänger med kroppen eller roten med trädet. De tu äro ett. Ville Hitler på allvar befria tyska folket från den marxistiska kräftbölden, vilken hotade det med förstörelse, var han tvungen att även befria det från dennas konstanta upphov och befordrare — judendomen.

Man förstår så väl de förtvivlade skriken från våra svenska judiska och marxistiska kretsar över Hitlers "barbariska förföljelse mot maxister och judar". Ty tänk om Hitler lyckades och sanningen en dag skulle gå upp för Sveriges vilseförda folk angående den verkliga innebörden av "heliga alliansens" spel i denna värld — då vore det snart slut med Judas folkutplundring och folkskändande också hos oss. Demokratiens överkommissarie Karl Otto Bonnier i Dagens Nyheter har sannerligen ingen lätt sak att hålla ihop sin grandiösa maktposition ,synnerligast som det gamla beprövade hotet med massrevolt ej längre imponerar på samma sätt som förr på de svenska borgarna.

•

Hell Röde Engelbrekt!

Sveriges riksdag hade nyligen — att döma av referaten i Fria Pressen — åter en stor dag. Ingen mindre än vår store Röde Världsbefriare, författaren Ture Nerman hade önskat interpellera ecklesiastikministern till förmån för sina stackars förföljda "tyska" kultur-rasfränder, främst de "världsberömda" koryféerna Einstein och Reinhardt. Det var enligt interpellationsmakaren en hederssak för Sverige att bereda Tysklands förföljda "kulturelit" en lycklig fristad. De borde inbjudas hit och beredas anställning vid svenska statsinstitutioner. Det oerhörda inträffade emellertid, att första kammaren — som alltjämt är sig lik! — med några rösters majoritet avslog interpellationens framförande.

Men Röde Ture lagade dock så, att han i samband med interpellationsvägran fick tillfälle säga ut en del av vad som rörde sig i hans upprörda inre. Till slut såg sig talmannen nödsakad slå klubban i bordet — vilket föranledde Ture att ånyo i Kulturens namn protestera: "Jag beklagar Engelbrekts folk".

Jaså, Herr Ture, Lenin är ej längre idolen! Men Engelbrekts folk klarar sig nog trots allt. Kanske skall han en dag tillsammans med sina härvarande rasfränder få tillfälle lära känna det från dess rätta sida — vilket säkert blir trevligt!

Avslaget å interpellationen i första kammaren är en utmaning av alldeles extra slag med hänsyn till den roll Nermanska Huset spelar i Israels tjänst i detta land. Ture själv känna vi ju alla från hans kulturella verksamhet, vilken öppet syftar till svenska folkets lyckliggörande under Tjekan. Eller som han så vackert uttryckt sig i sin å Bonnierförlaget utgivna dikt:

"Vaka i vapen, du kära!
Det finns lort att sopa ur vägen, det finns
jobb som ej alla vill ha,
som är smutsigt att se men som måste
ske, i vår renhållningstjänst i Tjeka.
Det kallas för bödelsgöra av bödlar och
borgaremobb,
det är väl ett värv, som kan ta på en
nerv, men det är ett ärorikt jobb!"

Vi förstå, att det djupt måste ha gått den store kulturidealisten Ture till sinnet att det ljuva ögonblick, då "jobbet" kunde börja också här, låtit vänta på sig — men han får trösta sig med att dela eventuella minnen med sin hulda maka, förre sovjetspionen Alexandrovs hustru.

Men Röde Ture är blott ett av de vackra bladen i Nermanska treväpplingen — Israels glädje och stolthet. Broder Einar är som bekant lyckligen förenad med en fager dotter av Madame La France i Nizza och således via Hans Kungliga Höghet Prins Vilhelm lierad med Högsta Societeten i Svea Rike. Broder Birger slutligen — socialdemokraten! — är ivrigt sysselsatt med den nordiska arkeologiens och rasfrågans "tillrättaläggande" i enlighet med högre syften. En charmant trio!

Och tänk så förträffligt ordnat! Huset Nerman från Palestina är räddat för varje eventualitet, sitter säkrare i sadeln i detta land än till och med Bonniers. Det har sin representant i varje regim — i monarkismen, socialismen och kommunismen. Naturligtvis är det också i vetskap härom som Röde Ture känner sig så extra säker och tid efter annan kan våga sig på sådana små djärva extravaganser som att oförblomerat sjunga Tjekans lov och i Sveriges riksdag lika öppet i "befriaren Engelbrekts" namn slå ett heroiskt slag för "Tysklands kulturelit" — kultureliten av hans eget kynne.

Hell, Röde Engelbrekt!

•

Salomonisk rättsskipning i Uganda

Från afrikanska fronten meddelas, att Salomon Abraham utnämnts till och tillträtt posten som högste domare i Uganda i British Ostafrika. Ochså de svartas världsdel lägges under "egendomsfolket".

Men kanske går det en dag, när det nationella medvetandet vaknat i Uganda, domaren Salomon Abraham som det på sistone gått en del mosaiska domare i det uppvaknande Tyskland — att han får ge sig i väg från domarebordet.

•

Hakkorset över Tyskland

Hakkorset — Ljusets symbol — har segrat i Tyskland! Detta är vår tids sto-

ra sensation, som de makthavande världen runt ännu knappast förmå fatta. För judendomen betecknar denna utgång av striden mellan Davidsstjärnan och Hakkorset en motgång av jättemått — en motgång som den i själva verket aldrig tänkt sig som möjlig.

Nederlaget för Juda på Tysklands mark är dock endast inledningen till det universella nederlaget, vilket betyder världens tillfriskande och mänsklighetens befrielse ur Satansväldet.

•

Det vaknande England

Medan Englands kungahus och styrande obekymrat utbreda sig i huld omsorg för Juda skapas bland folket en antisemitisk härd. Så rapporteras från Manchester följande tilldragelse: genom fönstren till Talmud-Thoraskolan och talmudska kollegiet liksom till en judisk privatvåning slungade man tegelstenar, inveckl ade i papper, varå stod skrivet: "Ned med judarna!", "Judarna skola dö!" Vidare klistrades lappar med liknande innehåll på väggarna till olika judiska hus, däribland presidentens för judiska församlingen, Nathan Laskys.

Dylika händelser äro endast naturliga uttryck för den vaknande folkvreden mot folkens skändare. De leda dock knappast till positiva resultat. Judepesten skall besegras på laglig väg, med lagliga medel!

•

Också Illinois "lyckliggjort"

Den judiske domaren Henry Horner har under festliga former i Springfield installerats i sitt ämbete som guvernör i staten Illinois. Han är den förste judiske guvernören i Illinois.

Dagen firades som en jubeldag för Israel. Men kanske blir glädjen ej så långvarig. Också i Amerika är det nationella uppvaknandet i full gång.

•

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 6 (251) TORSDAGEN DEN 1 JUNI 1933 ÅRG. 9

Tysklands kamp
är mänsklighetens befrielsekamp

Den judiske professorn Fredrik Böök ger i en artikelserie i Svenska Dagbladet en "analys" av den tyska nationalsocialistiska revolutionen.

"Alla revolutioner, skriver herr Böök, firas med sång och dans och glädje, och man kan således icke häpna över den förhöjda sinnesstämning, som strömmar mot en så fort man beträder tysk mark. Men icke desto mindre kännes det sällsamt, ja kusligt att vandra kring på gatorna bland den hoppfulla befolkningen, där det lyser så många segerstrålande unga ansikten under bruna mössor, ty *allt sedan sommaren 1914 har Tysklands politiska ställning aldrig varit så mörk, så olycksdiger, ja, så förtvivlad som den nu ter sig under dessa vackra vårdagar 1933*."

Det är ledmotivet för herr Bööks artikelserie: Tyskland är i dag fullständigt isolerat och enda sättet att möjligen rädda det från total undergång är — att anpassa sig och åter acceptera judarna. "*Landet utan vänner*" — kallar han våra dagars Tyskland. Och varför är det så? "Det våldsamma ingripandet mot kommunister, socialdemokrater, centrum och liberala parlamentariker har ställt Tyskland i harnesk på en gång mot Moskva och de västerländska demokratierna: det är tvåfrontskriget, som Bismark hela sitt liv sökte undvika och som blev det kejserliga Tysklands undergång. Det tredje riket befinner sig redan i samma dödliga omfamning. Och till råga på detta *kom så den skoningslösa kampen mot judarna. Övervåldet mot en fysiskt svag minoritet utlöser över hela världen förbittring och avsky*. Hos alla Tysklands vänner råda sorg och bestörtning. Alla de, som trätt in för Tyskland av humanitära och känslomässiga skäl, ha blivit lamslagna. *I hela världen satte hetsen in med fördubblad styrka*." Professor Böök menar, att "den nationalsocialistiska revolutionen kan vara första steget på vägen till Tysklands undergång", om ej Hitler tar avstånd "från förverkligandet av sina antisemitiska drömmar". "På ytan märktes ingenting: folkskarorna jublade, stämningen på gator och torg var hoppfull och lugn, pressen prisade i höga toner det tredje rikets alla härligheter och flätade lagerkransen åt Hitler och hans män." Men från utlandet komma svarta moln, förebådande politisk isolering och undergång för Tyskland:

"Även de mera erfarna och världskloka, som måste ha förutsett följderna av ingripandet mot judarna, hade dock tydligen underskattat dem. Den öppna eller stillatigande bojkotten av tyska varor fortgick. Amerika undvek fortfarande att utse en ny ambassadör i Berlin. Fransmännens relativt väl bevarade yttre lugn hade något olycksdigert. När man kom i förbindelse med bildade och ansvarsmedvetna tyskar, som stodo utanför den nya maktkonstellationen (var det tyska judar?), kunde man möta den svartaste pessimism, och det var svårt att icke dela den. Att Tyskland icke var i stånd att föra någon fruktbärande ekonomisk politik utan i samförstånd och samarbete med utlandet, var dem klart — och nu stod det fullkomligt isolerat, motarbetat på det mest målmedvetna sätt. Österrike var tills vidare förlorat, och tiden arbetade mot anslutningen: för var dag som gick grävdes den moraliska klyftan djupare och bredare mellan Tyskland och Österrike. Om ett par år stundar folkomröstningen i Saarområdet. hur skall en befolkning av socialister, kommunister och katoliker ställa sig till det antimarxistiska, centrumsfientliga nya Tyskland? Om nationalsocialisterna vid valen i maj segra i Danzig, om polackerna provocera, om gevären lossas av sig själva vid gränsen, vem kan hindra att polackerna besätta Danzig och Ostpreussen? Tyskland är absolut ur stånd att försvara sig mot Polen, ja, det kan över huvud icke föra ett krig vilket som helst, därom råder full enighet hos alla militära sakkunniga. Om polackerna besätta Ostpreussen eller tjeckerna Österrike, om lidelserna råka i svallning, om den tyska marken blir föremål för en attack, hur skall man kunna förhindra att det vanmäktiga raseriet kastar sig över judarna, århundradenas förutbestämda syndabock vid alla nationella olyckor, och vad kan då hindra Frankrike att besätta västra Rhenstranden? Att söder om Main upprätta den militära förbindelsen med tjeckerna? Över hela tankeutbytet föll med jämna mellanrum krigets svarta, iskalla skugga — icke det tyska anfallskriget, som blott existerar i världsagitationen, ty Tyskland är militäriskt och finansiellt ur stånd att föra ett krig, utan preventivkriget, som definitivt löser det politiska centralproblemet i Europa, det som Versaillesfreden lämnade olöst, genom att utplåna den tyska staten ur de levandes antal."

Vi ha så utförligt ordagrant återgivit herr Bööks uttalande därför att vi önska att alla nationellt sinnade må observera den oförblommerade cynismen i våra dagars judiska tankegång. Vi äro också herr Böök tacksamma för hans värdefulla informationer och erkännanden, ty vi veta nu *vad som planeras mot Tyskland: utrotande av den tyska staten och den tyska nationen ur de levandes antal.* Och detta endast därför att det nationella Tyskland går emot judarna.

*

Herr Böök yttrar, att judarna i Tyskland äro "en fysiskt svag minoritet". Efter antalet betraktat, är detta riktigt. I hela världen finnas omkring 14 miljoner judar, varav endast en jämförelsevis ringa del kommer på Tyskland. Men varför skulle för försvaret av några hundra tusen judar hela världen föra ett krig mot Tyskland, miljoner människoliv offras, 60 miljoner tyskar fysiskt och moraliskt tillintetgöras? Av känsla för rätten och humaniteten? Varför har då ej hela världen förklarat krig mot det kommunistiska Ryssland, där det avrättats långt flera människor än det finnes judar i världen? Varför isolerar man ej Sovjetryssland, där ännu dagligen tusentals människor falla offer för den kommunistiska regimen? Nej, man vill krig mot Tyskland, man för redan detta krig — genom propaganda, handels- och finansbojkott etc. — icke därför att man av humanitära skäl önskar försvara judarna som "svag minoritet". Man går mot Tyskland därför att den judiska minoriteten har makten i hela världen, endast med undantag för våra dagars Tyskland. Under judendomen lyda regeringarna, arméerna, bankerna, tidningarna — allt detta som i dag går under namn av makt och stat. Med andra ord: *Judarna* isolera Tyskland, *judarna* äro beredda att påtvinga tyskarna ett nytt blodigt krig, såsom de gjorde 1914. Med fullt skäl erinrar sig herr Böök året 1914!

Men förhållandena och mentaliteten hos folken ha väsentligt förändrats sedan 1914. Då trodde folken ännu den judiska propagandan och förstodo ej, att de regerades av judar, att de arbetade och dogo för juden och ingen annan. I dag känner man den roll judarna spela i hela världen och nu växer inom varje nation, Frankrike och England inbegripna, med varje dag viljan att befria sig från det judiska herraväldet. Därför är det en stor osanning att påstå, att Tyskland skulle sakna vänner. Tvärtom: Tyskland har i dag i varje land flera vänner än det någonsin haft — och detta just därför att det är de nationalsocialistiska idéernas hemland.

Det är uppenbart, att de judiska institutionerna såsom folkförbund, judiska regeringar och parlament, judiska banker och börser skola utnyttja all sin makt för att söka tillintetgöra Tyskland och den uppvaknande mänskligheten. Men äro dessa institutioner och de människor som där ha säte längre så mäktiga? En illusion! I ett nytt krig komme bilden att helt förändras. Massorna skola icke *för judarnas skull* gå emot den tyska nationen. Tvärtom. De skola resa sig *mot judarna*. Och då skall den nationalsocialistiska revolutionen slutgiltigt segra, icke blott i Tyskland utan i hela världen.

*

Vill kanske tyska folket genom sin revolution tillintetgöra alla judar, som äro bosatta i Tyskland? Ingalunda. Herr Böök själv skriver, att inga våldsdåd förövas mot judarna i Tyskland.

Vad vill då tyska folket? Endast detta: vara fritt och självständigt! Det vill regeras av *tyskar*, vill ha en *tysk* kultur, vill att landets rikedomar skola tillhöra *tyskar*. Är icke denna önskan berättigad?

Intill dagen för den nationalsocialistiska revolutionen regerades tyska folket icke av *tyskar* utan av *judar*. Genom politiska partier, parlament och municipala representationer innehade judarna makten i landet, de bestämde rikets inre och yttre politik. Och samma var förhållandet på alla andra livsområden: inom finans, handel, industri, konst etc., överallt eller så gott som överallt var juden härskaren.

Den nationalsocialistiska revolutionen kunde endast handla som den gjorde. Den måste vara antisemitisk, eljest hade den ej haft någon mening. Och den bröt judemakten inom politiska partier och institutioner, avsatte de judiska tjänstemännen, gjorde tyska pressen nationell, liksom den tyska teatern, filmen, konstakademien o. s. v., den upptog på alla områden kampen för tysk kultur, och försöker även i det ekonomiska livet att överflytta ledningen å tyska händer. Allt detta har genomförts med hård hand, hänsynslöst. Men kan en nationellt sinnad människa i ett land känna sig förbittrad däröver? Naturligtvis icke. Detta är ju i verkligheten enda vägen till en nations befrielse och i framtiden även hela mänsklighetens.

Därför må olika judar skriva och skria vad dem lyster. Tiderna ha förändrats. Ingen skall längre tro den judiska hetspropagandan. Judarna må tusenfalt upprepa orden: Tyskland är isolerat, Tyskland har inga vänner. Vi veta, att det är en stor osanning. Det är vad judarna vilja, men ej vad verkligheten giver. I realiteten vinner Tyskland just genom sin modiga försvarskamp — som samtidigt är hela mänsklighetens försvarskamp — mot världsjudendomen allt flera vänner inom alla länders folkmassor, och vi äro övertygade om att parollen för alla jordens folk snart skall lyda: *Med Tyskland — i den nationalsocialistiska revolutionen — för mänsklighetens befrielse!*

Riksbankens guldköp
i strid mot statens intressen

Hur svag den nuvarande regeringens ställning i själva verket är bevisas kanske bäst av det trevande och valhänta sätt, varpå den för närvarande söker uppbringa medel för arbetslöshetens bekämpande. Sedan sista statslånet misslyckats har Riksbanken fått övertaga en del obligationer, och nu försöker regeringen att försälja 4 1/2 proc. obligationer till cirka 2 proc. överkurs men har endast kunnat försälja en del poster till sparbanker i södra och mellersta Sverige. Storfinansen och de snart allsmäktiga försäkringsbolagen räkna med, att staten skall nödgas lämna ännu bättre villkor.

I samband härmed förebådas en snar räntesänkning, men om någonsin en räntesänkning varit ineffektiv kommer denna att bli det. Statskrediten synes för närvarande ej ha allt för stort förtroende vare sig hos den penningplacerande allmänheten, hos försäkringsbolagen eller hos bankerna, och detta trots ställningen får anses synnerligen god. Då man ej har kredit, skall man ej heller söka någon. Det är en gammal regel, och framför allt skall man icke förstöra sitt eget anseende genom att få avslag å en sökt kredit. Detta gäller den enskilde såväl som staten, och det är brist på samarbete mellan staten och penninginrättningarna som vållar statens nuvarande dilemma.

Staten bör likväl fortfarande behärska Riksbanken, som i motsats till förhållandet i de flesta andra länder är en statens inrättning. Det kan därför vara skäl att än en gång granska Riksbanken och dess portfölj. På ett års tid har Riksbanken fördubblat sina utländska tillgodohavanden och därjämte ökat sin guldbehållning med c:a 60 mill. kr. Samtidigt har rediskonteringen sjunkit med i runt tal 200 mill. kr. I stället för att således låta staten draga ur marknaden — såsom nu proponeras — c:a 200 mill. kr i lånemedel, varpå staten med säkerhet får betala 5 1/2 proc. ränta, bör den i stället kunna, låt oss säga, till en räntesats av 2 proc. diskontera lika mycket skattkammarväxlar i Riksbanken. Härigenom vinner staten en räntebesparing å c:a 5 mill. kr. och den privata företagsamheten kommer att i stället för staten få ett lika stort belopp till sitt förfogande. En dylik transaktion skulle således medföra:

1) att statens ränteutgifter minskas med 5 mill. kr.

2) den allmänna räntenivån kan effektivt sänkas

3) kapital kommer att finnas till den privata företagsamhetens förfogande.

Den ekmanska ministären kunde förmå Riksbanken att lämna Skandinaviska Banken ett lån på 214 mill. kr., men det gällde också den gången indirekt Enskilda Bankens skinn. Kan den nuvarande icke förmå Riksbanken att diskontera Riksbankens växlar, må den avgå, ty då har varken staten eller regeringen det förtroende som fordras. Vi befinna oss

(Forts. å sid. 7.)

FÄLTTECKEN

Den bedömning av det nutida tillståndet i Sverige och därur framträdande behov, som offentliggjordes i Nationens första utkommande nummer den 2 oktober 1925, har visat sig hållbar. I vår appell till svenska män och kvinnor lydde inledningsorden: "Frihetens stamort på jorden är på väg att förvandlas till ofrihetens hemvist. Det befrielseverk Gustaf Wasa en gång genomförde, när han räddade Sveriges folk från träldom under utlänningar, ödelägges. Nationen befinner sig den dag som är åter utlämnad till förtryckare, vilkas välde framstår allt mera tyranniskt och olidligt. Svenskarna äro av tåligt kynne, men det finnes en gräns för deras tolerans. Dagen kommer, den är redan inne, när uppvaknandet sker, då reaktionens länge undertryckta krafter tvinga sig fram — uppgörelsens timma, då det nya befrielseverket skall äga rum".

Den nya frihetskampens första skede är nu passerat. Det upplysningsarbete som bedrivits av denna tidning har härvid icke varit utan sin betydelse. Utvecklingen inom och utom landet gav allt tydligare bevis för att förhållandena verkligen voro av sådan art, att en samlad insats av alla fosterländskt kännande medborgare var nödvändig till tryggande av det historiskt framvuxna svenska rättssamhällets och den traditionsbundna svenska kulturens bestånd. Det härskande "demokratiska" systemet var ej den folkliga regim det utgivit sig för utan endast en beslöjad judisk-finansiell diktatur, syftande till vårt folks andliga och materiella förslavande under det internationella storkapitalet samt omstörtande av vår nationella samfundsordning. Det "demokratiska" systemets duglighet inses numera även allmänt, och överallt söka folken nya former för sin livsverksamhet.

Det nationella uppvaknandet i Sverige hade redan passerat sitt förberedande stadium, då underrättelsen om den lagligen genomförda nationalsocialistiska revolutionen i Tyskland ingick. Denna händelse blev ej utan en stimulerande verkan å frihetskampen i vårt land. Den ingamod där man visserligen kommit till klarhet om lägets allvar men trodde saken hopplös. Vad mången ansett omöjligt hade nu visat sig möjligt. Tyskarnas uppenbarade heroism väckte till liv vår egen på djupet slumrande. De dunkla krafter, som länge hållit själarna fångna, förlorade i ett slag en god del av sitt grepp. Hemliga skräckväldet — judeherraväldets främsta värn — vacklade. Bojorna började lossna. Allmän förvirring i judelägret, bland hantlangarna, pressmännen och parlamentarikerna! Svensken vågade åter säga sin oförytterliga mening såsom icke på årtionden, och syndarnas antal var för stort för att effektiv bestraffning genom finansiell och offentlig förföljelse kunde genomföras.

Från regerings-, parlaments- och pressestrader ljöd SOS-signalen: "Demokratien i fara!" Vad som särskilt väckte bekymmer inom styrande kretsar var, att hakkorset, Ljusets symbol, planterats också i Sverige — ett hot mot den i mörkret verkande judendomen. "Demokratien måste skyddas!" Regering och riksdag, vilka tidigare utan oro åsett Moskvas statsfientliga verksamhet, voro på några veckor färdiga med förbud för rörelser, åsyftande samhällets omstörtning, uniformsförbud etc. Så länge det endast gällde Sovjetstjärnan — den judiska världsomstörtningens symbol — var allt på sin plats; men i samma ögonblick Ljuskorset uppenbarade sig på svensk mark, då måste "riket med alla medel" skyddas Att riksdagen med besluten "till demokratiens skydd" först som sist åsyftade att stänga vägen för den antisemitiskt inställda nationalsocialismen i Sverige, framgick tydligt av debatterna.

Det nationella uppvaknandet ger sig tillkänna inom olika organisationer och under olika former. Främst äro att nämna de beklagligtvis splittrade nationalsocialistiska partierna, vilkas väldiga nyrekrytering väckt stor oro inom härskande kretsar. Ej minst märkliga äro de paroller som på sista tiden försports från högerpartiet och som ej oväsentligt genljuda av de idéer Hitler fört till högsätet i Tyskland. Om också judarna genom finans, press och intellektualism alltfort spela en betydande roll inom högern, är likväl uppenbart att partiet ej undgått att röna en viss påverkan av idé- och händelseutvecklingen i vårt södra grannland. Genom att högern accepterar en modifierad nationalsocialism — där judefrågan utlämnas — hoppas man kanske kunna avvärja den ännu större fara som en antisemitisk nationalsocialism innebure för judendomen i Sverige. Otvivelaktigt rymmes dock även inom den "väckelse" som kommer till uttryck inom högern äkta patriotism. Den stämning partiet appellerar till är emellertid framsprungen ur svenska folkets djup, den följer — och skall följa sina egna banor och låter sig ej förvanska.

Åtskilligt av vad som yttrades av talarna vid högerns "medborgarmöte" i Stockholm den 21 maj var av beskaffenhet att kunna underskrivas även av oss, ehuru det fullständiga utelämnandet av jude- och rasfrågorna visar, att partiet alltjämt känner sig bundet av judendomen. Vi, som i åtta år fordrat bolsjevismens förbjudande i Sverige, kunna ej annat än acceptera en aktion i sådant syfte. Vi äro eniga med general Åkerman däri, att den nationella återupprättelsen kräver "enig samling av allt som i anda och sanning är svenskt" liksom att de som nu samlas "under olika fylkestecken" må kunna enas under den gemensamma rikssymbolen: blågula fanan. Ingen tvekar att giva den svenska rikssymbolen dess behöriga plats i den nationella resningen, men lika självklart är, att hakkorset tillerkännes plats vid dess sida. Denna kamp skall stå i Ljusets tecken. Den kan ej undgå att erkänna tillvaron av den verklige fienden: judendomen. Bolsjevism är blott en — må vara den mest radikala — av de många former varunder judendomen arbetar för omstörtande av alla folk och deras samhälleliga institutioner samt etablerande av sin världsdiktatur. Efterhand som sanningen om judarna blir känd, skola de organisationer, som bekänna sig till den nationella idén, tvingas att erkänna rasfrågan. Det vore olyckligt om ett förrödande inbördeskrig framprovocerades på den nationella fronten, enär ett dylikt skulle försvåra uppnåendet av seger för restaurationens krafter. Genom att alltfort förneka sanningen och ställa sig som skyddsvakt för den verklige folkfienden påtager sig högern ett stort ansvar inför framtiden och river fullt medvetet de broar till "enig samling", varom dess ledare så vackert tala.

En ny tid bryter in, där helt nya vägar skola beträdas. Den nationella restaurationen i Sverige avser dels judemaktens fullständiga brytande, dels det svenska rikets återuppbyggande i riktning mot en oberoende auktoritativ statsmakt, grundad på ständerrepresentation. Denna restauration skall vara byggd å traditionens fasta grund i innerligaste samklang med folkets själ och den miljö, vari det lever. En ny ordning skall skapas, som tryggar en fri utveckling av svenskt ekonomiskt, politiskt och andligt liv. Söndringens och korruptionens system — den internationella judiska storfinansens system — måste definitivt avskaffas och avlösas av ett nytt, byggt i folkgemenskap och moral. Ett nytt fritt Sverige, där sant kristen, nationell och social solidaritet råda!

PRESSKONSERTEN

Bonnier och bolsjevismen

Författaren K. G. Ossiannilsson har å insändareavdelningen i *Nya Dagligt Allehanda* (h) fått införd en artikel, vari den av oss ofta påtalade kulturbolsjevikiska propagandan från judeförlagens sida kritiseras. Herr Ossiannilsson skriver:

Jag vänder mig mot svenska förlag med eller utan judiskt rasinslag, vilka alltsedan världskrigets sista år synts mig gynna kulturbolsjevikiska experiment. Så har man till svenska översatt flera band noveller av ryskbolsjevikiska författare, ävensom böcker, vilka betänkligt snudda vid den politiska bolsjevikpropagandan. Vidare **ha kulturbolsjeviker sådana som Feuchtwanger, Lavrence, Emil Ludwig, Aldous Huxley flitigt översatts och rekommenderats. Bland svenska författare ha särskilt gynnats sådana som förf. till Fröknarna** Pahlen, ett av de otrevligaste litteraturalster, som sett dagen på något språk, men som belönats med lovord, upplagor och förlagsstipendium.

Ett studium av den "lyrik", som de senare åren utkommit på våra främsta förlag, torde vittna för mitt påstående, att just versdikten numera speglar vårt lands litterära förfall. Att tala om judarnas oskuld i detta sammanhang, så länge svensk-judiska förlag finansiera denna förfallslitteratur, skulle vara mindre lämpligt, för att begagna ett milt uttryck. Författarens roll i litteraturen är numera tyvärr tämligen passiv, det är förlagen som bestämma smaken, och förlagen vägra att ge ut det som ej kulturbolsjevikiskt ånstucket. Något annat anses ej kunna "gå". Rättare sagt ,det som ej är förlagen till lags f å r ej "gå". Utvecklingen ledes från tongivande håll medvetet enligt politiskt och kulturellt osunda syften.

Det är riktigt, att Levertin, Warburg och Schück ingenting haft att skaffa med bolsjevism — deras tid inföll nämligen före bolsjevismen. Svenska akademien har ju också visat sin tacksamhet i så hög grad som endast en svensk institution det kan. Det gäller alltså att ej heller för framtiden missbruka svensk gästfrihet. Om vid en möjlig framtida uppgörelse i stil med den tyska oskyldiga skulle få lida med de skyldiga, beror ytterst på de tongivande judarnas framtida beteende.

Att ledaren för den kulturbolsjevikiska tidnings- och förlagspropagandan i Sverige Karl Otto Bonnier skulle känna sig träffad av stöten, var endast naturligt. I ett svaromål å samma tidnings insändareavdelning tillropar han herr Ossiannilsson ett "Fy, skäms!" Vad denne skriver "är icke sant". Sedan snart hundra år har förlaget Bonnier fullföljt en "god svensk tradition" och endast givit utrymme åt begåvningar och stilfulla verk. Juden Bonnier generar sig icke!

I slutet av sitt opus skriver han:

Ni är nog älskvärd att vilja eventuell! uppskjuta till en framtid er uppgörelse med de svensk-judiska förlagen "beroende ytterst på de tongivande judarnas framtida beteende". Följer mitt förlag alltså ej edra anvisningar ifråga om bedömande av svensk litteratur, Herr Ossiannilsson, så förordar ni uppsägandet av en "missbrukad gästfrihet". Gesten känner vi igen, det är Hitlers — Görings. Jag tackar för varningen. Men den berör mig icke! Albert Bonniers förlag sitter icke "som gäst" i Sverige. Med den rätt som ett hundraårigt kulturarbete här i landet ger, betrakta jag och mina efterträdare oss som fullt så goda svenskar som vilken som helst annan.

Det blir ett annat forum än herrarna Bonnier själva som en dag skall fälla domen över Bonnierförlagets verksamhet i detta land, synnerligast under de två senaste årtiondena.

«Religion och ras»

Det nationalsocialistiska Tysklands uppenbarade avsikt att befria kristendomen och den kristna kyrkan från inmängt judiskt slagg och således slutföra det rensningsverk Luther inlett har väckt förvirring i judiska kretsar. Betecknande är en ledande artikel i Bonniers *Dagens Nyheter* (l), som nu varmt ömmar för den religionslära vilken organet under årtionden satt en ära och ett nöje i att på allt sätt häckla och motarbeta. Inför den ohyggliga nazistiska faran slås till reträtt också här. Under rubriken "Religion och ras" skriver det Bonnierska husorganet:

Vad som naturligtvis är den rena blasfemin det är att göra religionen till en rasfråga och kyrkan till en raskyrka. Men **det ser inte bättre ut än att nationalsocialisterna vilja också detta.**

Rabbinen i Stockholm Marcus Ehrenpreis har nyligen publicerat ett tal om gammal och ny träldom, som han kallar Malakis rop till tiden och som innehåller en jämförelse mellan pharaonernas Egypten och Hitlers Tyskland. Han talar här om den allmänmänskliga solidariteten som den gemensamma mark, på vilken alla religioner och kulturer stå. Religionen förkastar en klassificering av människogrupper. Om det också inte varit så från början, hade man väl ändå trott att man hade kommit dit, sedan det gudomliga vuxit ur djurhuden och gudarna undan för undan befriats från yxor, stridsvagnar, e g e n d o m s f o l k l i g a f ö r e s t ä l l n i n g a r (kurs. av red.) och rasfördomar. Men det förefaller som vore vi på väg tillbaka och nedåt från de universella och mer filosofiska utsiktspunkterna till de primitiva stadier på livets väg, som befolkas av rasgudar, stamgudar och husgudar. Skulle utvecklingen till yttermera visso nu följa den linje, på vilken hakkorskristendomen inslagit, ja, då har man skäl att befara en ytterligare baisse. Detta är mer än en judisk fråga. Det är en kulturfråga. Är det en grå forntid, om vilken Malaki berättar eller är det vår egen samtid, som träder oss till mötes?

Skulle i detta yttrande den meningen inläggas, att judarna, det folk som ensamt och under årtusenden umgåtts med "egendomsfolkliga föreställningar", vore beredda att överge dessa, ha vi naturligtvis häri att se ett nytt försök att invagga de vaknande ariska folken i falsk trygghetskänsla. En åskådning som under årtusenden generation efter generation inplantats i den judiska folksjälen försvinner ej i ett slag därför att judarna för dagen trängts tillbaka från den regerande makten hos ett folk, därför att Hitler för någon månad sedan lyckats få Tysklands statsledning i sin hand. Naturligtvis mena ej heller judarna något sådant. Våra svenska präster och andra på "egendomsfolkets" gudamission innerligt troende behöva alltså ej hysa någon ängslan.

Allehandas lögnhets mot nationalsocialismen

Nya Dagligt Allehanda (h.) har ännu icke lyckats komma ur den skräckstämning, som grep organet vid underrättelsen om Hitlers tillträde till makten i Tyskland. I fråga om skrupelfri lögnhets mot nationalsocialismen tävlar publicistklubbsordförandens organ med kollegerna på yttersta vänstra flygeln. Bland annat gör han också gällande, att nationalsocialisterna icke vilja tillerkänna judarna rätt att leva, att de med våld —precis som kommunisterna — vilja omstörta samhället och längta efter en Bartolomeinatt, då de kunna få släppa hatets lustar lösa mot judarna:

Få inte nazister och fascister lov att döpa folk och länder i blod, hur skall då en ny strålande morgonrodnad kunna uppgå?

Kan ni tänka er, att det verkligen finns människor som påstå att de ärofullaste och största förändringarna i mänsklighetens historia icke utförts genom att människor slagit ihjäl varandra, utan genom att de avhjälpt en del svårigheter och gjort tillvaron trevligare förmedels ökad upplysning.... samt erkännandet av att människor av annan stam och annat språk också kunna ha rätt att få leva.

Utanför dagspolitiska och aktuella motsättningar måste vi göra klart för oss, att kartagerna verkligen stå utanför murarna. De pryda sig med hakkors eller sovjetstjärnor. De kunna vara poeter, diktande om social samhörighet, men klart bekännande sin längtan efter en Bartolomeinatt. Den svenska fronten vill göra denna distinktion: skall Bartelomeinatten välkomnas eller förhindras?

De beskyllningar herr Ljunglund framkastar mot nationalsocialismen äro alla medveten osanning. Intet har förekommit som ger grund för dylika beskyllningar. De blott döma den som framkommer därmed som en moraliskt mindrevärdig individ. Själva Svenska Dagbladet ser sig nödsakat ta avstånd från denna lögnhets, då tidningen skriver: "Nationalsocia-

---

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Svensk kvalitetsvara!

Epa en kräftskada å näringslivet

Det svenska kvalitetsbeståndet inom fabrikation och handel försämras kontinuerligt i oroväckande grad under rådande storkapitalistiska regim. Den tid är tydligen snart ett minne blott, då det var möjligt att i fria marknaden tillhandla sig verklig kvalitetsvara inom åtskilliga branscher. Allmänheten har avvänts att fråga efter kvalitet samt inställts efter maximen "vad som helst bara det är billigt". Den judiska profitsynpunkten har tillåtits dominera också inom varudistributionen, där det i stor utsträckning icke längre är fråga om att stå konsumenterna till tjänst med värdefull vara utan endast att till det yttersta exploatera dem.

Ett aktuellt exempel å denna negativa utvecklingstendens ger det under regerande dynastiens och Stockholms Enskilda banks beskydd arbetande judiska Enhetsprisaktiebolaget. Det kan anses fastslaget genom auktoritativa, fullt vederhäftiga utlåtanden, att detta av Nordiska Komp. ägda bolag utövar ett i hög grad deprimerande inflytande å svensk fabrikation och handel genom kvalitetsnivåns konsekventa sänkande, etablerande av illojal konkurrens, försvårande av den enskilda svenska köpenskapens redan ömtåliga ställning samt alstrande av ökad smakförskämning hos den konsumerande publiken.

Ingen av de auktoritativa instanser, vilkas självklara plikt det varit att inskrida, har visat tecken till att på allvar vilja hejda denna ödesdigra utveckling. Å ena som andra hållet ser man sig visserligen nödgad konstatera oefterrättlighetstillståndet, men när det kommer an på handling — då är det alla slags förhinder. Orsaken till denna bristande positiva vilja är lätt genomskinlig. De politiska partierna i likhet med tidningarna och de tongivande yrkessammanslutningarna äro genom relationer av olika slag förenade med och beroende av samma judisk-finansiella makt, under vars hägn den deprimerande utvecklingen befordras.

Belysande för situationen var det sätt varpå konsul Otto Walléns motion i riksdagen om utredning enligt lagen om undersökning av monopolistiska företag eller på annat sätt rörande trustföretag, vilka genom illojal konkurrens hota den enskilda handelns bestånd och utveckling, mottogs av de svenska köpmännens speciella organisation, Sveriges Köpmannaförbund. S. K. F:s ledning hade stor möda att plausibelt förklara sitt principiella avböjande av tanken på inskridande lagstiftningsvägen gentemot sådana för den lojala svenska handeln och allmänheten skadliga internationella företag som Epa. Väl har utlandet sett sig nödsakat tilgripa dyl. metoder, men här böra vi, menar förbundsledningen, nöja oss med upplysning och ökad konkurrenskraft gentemot de monopolistiska storföretagen. Att denna väg prövats och befunnits ineffektiv i konkurrensen med storfinansens jätteföretag, vet direktör Strömberg mycket väl. Det är gott och väl med organisation och sammanhållning; skall yrkessammanslutningen få någon reell betydelse, måste den även vara inställd på positiva mål, följa vägar som kunna leda till resultat. Den får ej — såsom nu tydligen är fallet — i första hand känna sig bunden av hänsyn till den härskande storfinansen.

Hovkonstgjutaren Bergman karaktäriserade i ett föredrag i Falun nyligen Epa-affärerna som en kräftskada också å hantverket. Överhuvud kan sägas, att den överhandtagande judisk-finansiella utvecklingen är en kräftskada å hela vårt svenska näringsliv. En dylik kräftskada avlägsnas ej genom sådana "toleranta" defensivmetoder som Sveriges Köpmannaförbunds ledning rekommenderar; där fordras helt andra grepp.

Det är en skam för våra makthavande å skilda områden, att de deprimerande inflytelserna inom svenskt näringsliv utan allvarligt motstånd tolererats. Köpmannaförbundets ledning har funnit ett nytt medel mot det onda: "köpenskapens rationalisering". Uttryckssättet är ej nytt — det har i årtionden varit den judisk-frimuriska internationella finansens paroll. Men att förbundets ledning ej väntar sig stora resultat därav i den strid som pågår förstår man av slutet i dess ledande artikel "Brytningstider" i Köpmannen, vari står skrivet: "Många tecken visa, att vi ha långt att gå, innan resultatet blir tillfredsställande. Vad som måste göras, måste göras snart. I annat fall riskera vi att vara för sent ute". — Man tvår på förhand sina händer!

Det är på hög tid att den svenska allmänheten allvarligt reagerar mot urartningen på området. Parollen bör lyda: *Tillbaka till svensk kvalitetsvara! Tillbaka till sunda svenska principer inom svensk fabrikation och svensk handel!*

---

lismen har icke, i motsats till den moskvabesoldade kommunismen, gjort det revolutionära våldet till en programpunkt: Adolf Hitler förde tvärtom till makten genom tyska folket i val, liksom på sin tid Napoleon lyftes upp till kejsartronen genom plebiscit. Nationalsocialismen i Sverige har icke gjort några deklarationer att de vid lämpligt tillfälle ämna omstörta samhället med våld".

Att svenska folket brister i aktning för den institution som kallar sig "Tredje Statsmakten", vilkens främste representant ej skyr att utnyttja den medvetna lögnen för sina obscura syften, bör icke förvåna någon.

Tyska judar till svenska universitet!

Regeringsorganet Socialdemokraten (s.) är högst bekymrat över den brist på sympati som från vissa håll visats tanken på att öppna de svenska universiteten för tysk-judiska emigranter:

Att de studenter, som av någon anledning kunde vara hågade att fortsätta studierna vid ett svenskt universitet, i första hand skulle slå sig på studier, som öppnade utsikten till ett levebröd i Sverige, är ingalunda givet. Men varför skulle inte judarna få bedriva vetenskapliga studier vid svenskt universitet under förutsättning att de förfoga över nödiga existensmedel? Om det verkligen skulle inträffa att en och annan vore en begåvning av stora mått och med tiden bleve en prydnad för svensk vetenskap, kunna vi kanske motse en sådan eventualitet utan att behöva frammana rasstridens spöke.

Vi förstå innerligt väl regeringsorganets ömmande känslor för sin beskyddarenation. Huruvida svenska folket i gemen hyser förståelse för denna strävan att ytterligare öka utrymmet för främlingarna i detta land, är dock en annan sak.

Är det överlägsenhet?

Det talas ofta om judarnas skicklighet och överlägsenhet framför oss andra. De ha lyckats stiga upp från sin tidigare föraktade ställning och lägga under sig största delen av världens rikedomar och utöva i dag ett herravälde över alla civiliserade folk. Flyktigt betraktat framstår detta som en beundransvärd prestation, men glansen därav försvinner när man lär känna de medel och vägar de använt för att nå målet. Den viktigaste av dessa vägar är missbruket av lämnat förtroende.

Lyckas det en människa att med hjälp av goda rekommendationer tränga in i ett städat sällskap och där åtnjuta obegränsat förtroende, så att man öppnar både hjärta och famn och hem och plånbok för honom, och han sedan begagnar detta förtroende till att bedraga och bestjäla alla — kan man då tala om "överlägsenhet"?

Man kan endast tala om överlägsenhet, då en tvekamp utkämpas med ärliga medel på grundval av likaberättigande. Stöld och brott ha intet med överlägsenhet att göra, ty de överskrida de skrankor, som uppställas av allmänna rätts- och sedelagar, av vilka alla övriga människor känna sig bundna. Ärelösa handlingar ha i alla tider varit bevis på underlägsenhet icke blott i sedligt utan även i andligt hänseende.

Ära arbetet!

"Vad människohänder uppbyggt av klasshat kunna människohänder störta och vad mänskligt vansinne påfunnit kan mänskligt förnuft åter övervinna", yttrade rikskansler Hitler till de 1,500,000 människor som den 1 maj — "arbetets dag" — församlats å Tempelhofer Feld vid Berlin. "Vi vilja åter sammanföra de tyska människorna, och om de icke vilja, skola vi tvinga dem samman. Årets förstamajfest har därför till måtto: ära arbetet och hedra arbetaren. En nation kan icke existera av det arbete som dess regering eller en viss klass eller dess intelligens utför, utan den lever endast av allas arbete. Arbetet skall vara måttstocken på medborgarens värde."

Frimureriet förbjudes i finska armén

En dagordning har utfärdats av finska arméns högsta ledning, enligt vilken förbud stadgas för officerare och befäl inom armén att tillhöra internationella sällskap med okända syften. Dagordningen avser speciellt frimureriet, vars "välgörande" salomoniska syften dock alls icke längre äro okända utanför brödrakretsen.

Luthers reformation fortsättes

En evangelisk tysk rikskyrka

Den nationalsocialistiska regimen i Tyskland är för närvarande sysselsatt med förberedelser till en omgestaltning av kyrkoförhållandena i riktning att skapa en enhetlig evangelisk, tysk kyrka. Som initiativtagare till reformen står organisationen "De tyska kristna", vars program bl. a. innehåller följande:

Vi vilja en evangelisk rikskyrka med luthersk prägel, i vilken reformerta församlingar skola infogas under bevarande av deras egenart.

Vi vilja ingen statskyrka, men ej heller en kyrka, som är en stat i staten, utan en evangelisk rikskyrka, som av tro erkänner den nationalsocialistiska staten och förkunnar evangeliet i "tredje riket".

Den evangeliska rikskyrkan är de tyska kristnas kyrka, d. v. s. de kristnas av arisk härstamning. Förkunnandet av evangeliet för personer av främmande ras (döpta judar) är den yttre missionens sak.

En sålunda gestaltad kyrka får icke vara en borg för reaktion eller demokrati-parlamentarism. Den evangeliska rikskyrkan skall bäras av folkets förtroende och ledas av en riksbiskop.

Den evangeliska rikskyrkan får icke indelas i mer än tio landskyrkor, för vilka en landsbiskop står i spetsen. Riksbiskopen är i överensstämmelse med övervägande majoriteten av kyrkovalda luthersk och har sitt säte i den lutherska staden Würtemberg. Vid hans sida står en reformert riksvikarie."

I ett uttalande om den tyska rikskyrkans mål yttrar befullmäktigade för den evangeliska kyrkan, militärpastor Müller bl. a.:

"Vårt fosterland behöver en stark evangelisk kyrka, som bättre än hittills är i stånd att från folket hålla borta otyska förgiftande impulser, såsom materialism, bolsjevism och pacifism. Vi kräva bl. a. en ny kyrkoförfattning, som tager avstånd från den redan slagna parlamentarismen och det demokratiska valsystemet. De evangeliska tyska delstatskyrkorna skola förenas till en rikskyrka med pietetsfullt bevarande av deras historiskt motiverade specialrättigheter. Reformationens bekännelse skall fullt värnas, men de eviga sanningarna om Gud, såsom Kristus lärt dem, skola förkunnas på ett för den tyska anden förståeligt språk och på ett sätt, som tyska folket förstår."

Demokratiens skräck för biologien

Naturvetenskapliga studentsällskapet i Uppsala kritiserar i en till riksdagens statsutskott inlämnad skrivelse den missgynnade ställning som beretts biologien i den nya läroverksstadgan. Intet ämne har av herr Engberg blivit så hårt åtgånget som biologien. Och varför detta? Naturligtvis därför att "demokratiens" styresmän, d. v. s. judarna, icke önska någon undervisning i syfte att upplysa vårt folk om de viktiga biologiska sanningarna. Någon utvecklings-, ärftlighets- eller rasfråga får ej finnas i det "toleranta" nutida Sverige!

I treåriga gymnasiet har timtalet beskurits med en tredjedel och i det fyraåriga med drygt en tredjedel. Av de nio grupper som för tillfället uppställts för latingymnasiet, ingår biologi endast i en, och för realgymnasiet förekommer ämnet endast i två av sex tillvalsgrupper. Biologien kan t. ex. ej tillväljas tillsammans med tyska på någon av linjerna. Ämnet har vidare helt strukits från timplanen i den ring, där tillvalen ske. Det inskränkta utrymmet för biologiundervisningen kommer främst att gå ut över de ur allmänbildningssynpunkt värdefullaste delarna av biologin, nämligen utvecklings- och ärftlighetsläran.

Arbetet för "demokratiens" — judeherraväldets — skydd bedrives med konsekvens på alla områden!

Englands Hitler

Den nationella tanken är på frammarsch även i England, där den konservative parlamentsledamoten Edward Doran påtagit sig uppgiften att befria sitt land ur det judisk-finansiella herraväldet. I detta syfte är han i färd med att organisera en här, som skall stå under kommando av officerare från armén och flottan. Han har redan 10,000 man under sig, och när tiden är inne — sannolikt om tre år, då den nuvarande regeringen skulle dra sig tillbaka — väntar han, att 100,000 man skola stå under hans kommando.

"Jag är en man, som skall tagas allvarligt, mycket allvarligt", yttrade han nyligen i ett tal. "Mitt skuggkabinett består av fem generaler från hären och sex amiraler från flottan, och officerare från både armén, marinen och luftförsvaret stå bakom mig. Min armé består av kadetter och frontsoldater. Grupperna äro f. n. camouflerade som fotbolls-, cricket- och idrottsföreningar. Varje medlem är edsvuren till tystnad. Namn- och adresslistor på mina anhängare ligga i brand- och dyrksäkert kassaskåp, men det är ingen hemlighet, att de omfatta 45,000 personer. Vi äro icke beväpnade, men vi skola bära vapen, om det blir nödvändigt för att genomföra våra idéer. Under tre år skall den nuvarande regeringen ha rika tillfällen att sätta England på fötter och finna sysselsättning för de arbetslösa samt utvisa judar och andra utlänningar. Om regeringen sviker, skall min här vara redo att frälsa England.

Codetelegram skola sändas ut från mitt huvudkvarter i London. Mitt valspråk har alltid varit: England åt engelsmännen! Då jag för två år sedan såg, att det engelska affärslivet höll på att göra bankrutt på grund av inflytande från judar och andra utlänningar, svor jag att göra något. Jag satte mitt hopp till nationalregeringen, men den har icke gjort något. Jag kastade en blick på regeringsbänken och jag var på det klara med anledningen: för många judar. Jag beslöt taga saken i egen han och bli en ny Cromwell och upprätta en här, som var beredd att frälsa landet, om uppgifterna växte nationalregeringen över huvudet."

HITLER
Av S. Dmitrievsky, Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
7 illustr. häften à 30 öre.

HERMANN GÖRING
Av Martin H. Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen.
Rikt illustr. Pris kr. 2: —
Tysk uppl. 250,000 ex.

Viljans triumf
Ett minnesalbum, belysande Hitlers kamp och seger.
138 bilder med tysk text.
Pris 65 öre

Den judiska framgångens gåta
Av F. Roderich-Stoltheim. Pris kr. 2: —

Storfinansens synder
En vidräkning med världskapitalismen.
Av Theodor Fritsch. Kr. 1: 25

Kollektivmänniskan
En antimarxistisk studie av M. Hentzel.
Kr. 1: 25

Sovjets Paradis
En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Kr. 2: —

Hitler og Danmark
Av Ejnar Vaaben. Pris 50 öre

Kampen for Norden
En maning till Nordens folk.
Av Th. Knudsen. Kr. 0: 50

Under Hagekorset
Av P. Sommer. Kr. 0: 50

Hakkorset
dess ursprung, förekomst och innebörd
Av Dr. Ludwig Wilser. Kr. 0: 25

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

LÄR KÄNNA DITT EGET LAND

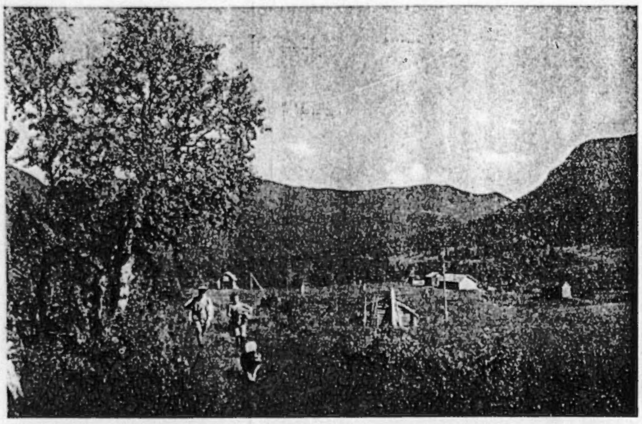

På fotvandring i höglandet

Tännforsens vattenfall

Vårt lands skönhet är en del av dess nationella rikedom. Den underbara poesin i det svenska sommarlandskapet med dess väna blad- och blomsterprakt, dess tempererade klimat och ljusa nätter — allt detta är tillgångar som Södern saknar motstycke till. Den som i sommartid beger sig ut på turistfärd till främmande länder, vilka ha långt mindre av värde att giva, begår därför ett stort misstag. Nej ,förbliv i dett eget land och lär känna de oförlikneliga naturvärden ,som där i rikt mått rymmas!

Sommarens sköna tid är kort och därför må vi väl taga vara därpå. Vi böra ej onödigtvis stänga oss inne på kontoret, i studiekammaren eller fabriken utan ge oss ut i naturen. Umgänge med naturen är i själva verket en förutsättning för bevarande av kroppslig och andlig hälsa. Vi finna där den vederkvickelse vi behöva efter vinterns instängdhet. Också själen måste ha näring och luft för att leva och utvecklas — vida vyer för att ej bli trång och instängd, vackra, levande syner för att ej bli ful och förtorkad, och den behöver i vår jäktande tid ro. Detta allt finner den ute i Guds fria natur — i skogen, på myren, på fjället. Här gömmas hälsokällor av högsta rang, andliga värden av ej mindre valör än de materiella.

Det finnes en mångfald olika sätt att i sommartid ordna sitt umgänge med naturen. En föredrar att ge sig ut på långfärd, där scenerierna hastigt fara förbi, en annan söker sig i ett sällskap till fjällbygden eller på campingutflykt i de djupa skogarna, en tredje väljer seglarlivet bland skären, en fjärde gör en lusttur till någon naturskön och minnesrik plats och en femte kanske söker sig ut på den ensliga vandrarstråten för att i full ostördhet njuta umgänget med naturen. Överallt möter en samma återspegling av det gudomliga livgivande väsendet. vars välgörande verkan förnimmas å kropp och själ.

"Sverige är intet paradland och gudskelov för det", skrev Karlfeldt. "För att uppskatta vår natur och vårt folk måste man själv vara svensk. Man skall ha den svenska blicken för att kunna resa i vårt land med nöje och utbyte, och hellre än att flyktigt genomjaga landet

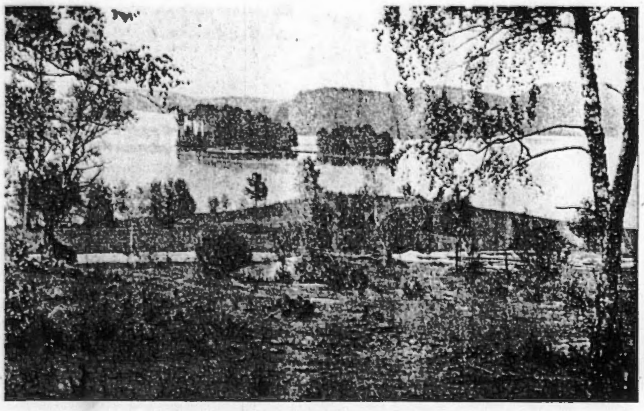

Mellansvenskt sommarlandskap

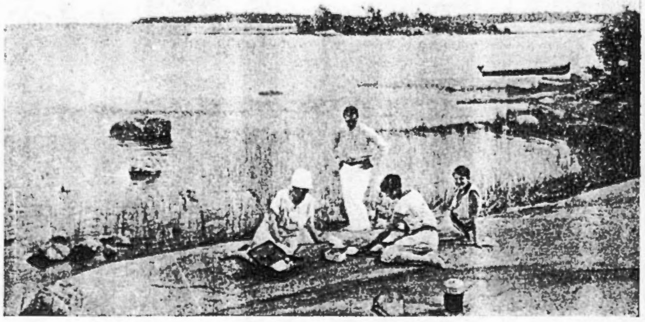

Sommarliv i skärgården

Den arisk-kristna kulturens försvar

Den keltiska kärleken till torvan, det grekiska skönhetsidealet, den romerska rättskänslan, det galliska hedersbegreppet, den germanska sedligheten, det slaviska lynnet — dessa egenskaper ha gemensamt del i framskapandet av våra dagars ariska kultur. De utgöra ariervärldens kulturgrundvalar, vilka under de senaste två årtusendena genom kristendomen förenats till en helgjuten kultur. Denna upphöjda lära som från början till slut är en flammande protest mot den i fariseismens läror och senare Tålmudtraditionerna förankrade judiska anden! Det således tillkomna arisk-kristna kulturunderlaget satte arierfolken och de med dem under århundradenas lopp sammansmälta folkmassorna i Europa i stånd att tills för kort tid sedan inta platsen som oomstridda härskare och ledare i världen. Från Madrid till Moskva, från London till Atén, från Stockholm till Palermo utvecklade sig på grundval av förfädrens höga föredömen en nationellt mångsidig, etiskt likartad, organiskt framvuxen arisk-kristlig kultur.

Århundrade efter århundrade ha våra förfäder medvetet konsekvent arbetat för sin andliga förädling i kamp för de högsta mänskliga mål. I överensstämmelse med sin egenart bemödade de sig om att utveckla sitt blods bästa egenskaper och bekämpade de inom dem slumrande sämre instinkterna. Sålunda sökte de verka för en högre utveckling, en bättre mänsklig tillvaro och vigde sina krafter åt den för ariskt tänkande utmärkande strävan, vilken skapade den traditionsbundna, för fortskridande evolution öppna arisk-kristna kultur. vars prestationer fylla varje fördomsfri betraktare med vördnadsfull beundran. Varje sida i världshistorien lämnar vittnesbörd om en redbar arbets- och skaparvilja, en ständig strävan till förädling hos de ariska folken såsom hos inga andra.

Till vårt begrepp om den av flydda generationer skapade kulturen slöt sig en faktor som i dag synes oss lika väsentlig som oumbärlig — läran om kristendomen sådan den övertagits, uppfattats och utbildats till ett system av ädel livsåskådning. Kristendomen har i verkligheten blivit den ariska nationalreligionen. Endast den ariska människans själ kunde höja sig till en sådan idealitet som den vi i kristna lärans innersta väsen dyrka. På så sätt upprättades av de nationellt olika ariska folken, vilka på grund av lika ras och kultur voro lika i sin etiska idealism, under ett snart tvåtusenårigt rastlöst uppbyggande arbete den stolta arisk-kristna kulturbyggnad, som till för kort tid sedan gjort dem till obestridda herrar i världen.

Och vad bevittna vi nu?

Sedan omkring 150 år förkunnas oss tankar och ideal som äro vårt väsen helt främmande, man intalar oss en skämd, på andlighet blottad ytlig civilisation såsom idealistisk ande- och självsutveckling, som kulturförädling. Sedan 150 år: tidpunkten för frimureriets makterövring — tidpunkten för franska revolutionen med dess ihåliga, overkliga slagord "Frihet, Jämlikhet, Broderskap" — tidpunkten för judeemancipationen och den liberala skendemokratien. Undersöka vi närmare, finna vi, att förkunnarna av dessa "reformidéer", ledarna i kampen mot vår gamla kultur och etik så gott som genomgående äro icke-arier. De förblevo städse främmande, ja fientliga mot vårt väsen, även när de försökte att i nationella och religiösa frågor under mästerlig förställning anknyta sig till oss. De, icke-arierna, äro den arisk-kristna kulturens upplösnings- och förruttnelsebaciller. På sitt egenartade, svårt kontrollbara sätt översvämmade de arier-folken med giftet av den materialistiska anden, korruptionen, omoralen och tvivlet på fäderneärvda ideal. De bragte den offentliga meningen och den kristna familjen i upplösning, söndersleto den

Nutidens tyranner

Den nya tiden har fött nya tyranner, mäktigare än forntidens allra största: de internationella finansmännen. Under deras spira suckar i dag hela den civiliserade mänskligheten. De behärska folkhushållningarna och bestämma marknadsläget världen runt, sålunda inverkande å varje enskilds affärer; de bestämma värdepapperens kurs å börserna, priserna å livsmedel, lönenivån och penningens värde i varje land — de hålla folkens öde i sin hand.

Dessa maktägande äro kloka nog att dölja sin maktfullkomlighet för de plundrade och pinade folken, på det att ej kunskapen därom skall uppväcka massornas hat emot dem. Till skenet överlåta de styrandet på regeringarna, vilka tillsättas och helt bero av dem. Sedan årtionden tillbaka uppnår ingen en mera betydande plats i en regering utan de nya världstyrannernas medgivande. De placera de sina å de inflytelserikaste posterna — med parlamentets bifall, ty även flertalet folkrepresentanter lyda under dem. Deras obegränsade penningetillgångar tillåta dem att köpa alla betydande personer. Alla partier erhålla sina valfonder till största delen från storkapitalisterna, den världshärskande finansmaktens anhöriga. Är det då att undra på att de valda hålla sina skyddande händer över det folkutplundrande börskapitalet och söka rikta massornas hat och avund i fel riktning?

Även arbetarmassorna ledas — utan att de ana det — i det ockrande storkapitalets anda. Man framkallar deras ovilja mot det enskilda ägandet, mot det redbart arbetande produktiva kapitalet hos fabrikanter, jordägare och fastighetsägare, således dragande uppmärksamheten från de verkliga roffarna och folkutplundrarna. Ingen säger ett ord till arbetaren om de stora finanshajarna, om bank- och börskungarna, vilkas rikedomar äro hundrafalt större än fabrikanternas och lantjunkrarnas och vilka genom finansoperationer och börsspel — privilegierat bovstreck — förtjäna sina pengar hundrafalt lättare. Det moderna systemet för folkutplundring är i själva verket för invecklat för att den fåvetande massan skall kunna genomskåda det. T. o. m. vida kretsar av intelligensen äro som oförstående barn inför dessa ting och hjälpa omedvetet till vid bedrägeriet mot folken.

Det förnämsta hjälpmedlet vid vilseförandet av massorna är *tidningspressen*. Den är också beroende av penningfurstarna och i de flesta fall i deras ägo. Den användes av lögnens mästare till att bedåra alla samhällsklasser; den ger sig sken av att vara folkvänlig, frihets- och sanningsälskande; den talar vitt och brett om framåtskridande, rättvisa och humanitet under det den i verkligheten planmässigt missleder massorna och undergräver den allmänna moralen; den förstår att avleda uppmärksamheten från alla allvarliga livsfrågor — i senare tid särskilt genom ett till idiotism gränsande sportförhärligande, den yttrar sig endast helt skyggt om kärnfrågor, berörande livet av i dag. Pressens män äro även i stort sett de nya tyrannernas besoldade legodrängar.

Denna internationella finansmakt håller således ej blott näringsliv och politik utan även folkens andliga liv under sitt inflytande. Den leder sedan årtionden tillbaka nästan motståndslöst folkens öden. Alla stora omvandlingar i tiden försiggå under dess inflytande. Ja, det är höjt över allt tvivel att världskriget, nyare tids mest fruktansvärda förbrytelse mot mänskligheten, liksom den kommunistiska revolutionen äro dess verk. Om det har funnits en farlig impetialism, en strävan att upprätta ett världsrike och att underkuva alla folk under en vilja, så förefinnes detta nu hos den allhärskande finansmakten.

Belysande för den allmänt rådande situationen är utvecklingen i U. S. A., där Staterna förstått att genom raffinerade finansmanövrer tvinga de mellanamerikanska republikerna Cuba, Panama, S:t Domingo och Nicaragua helt under sitt beroende och berövat dem deras statliga självständighet, så att de i dag intet annat äro än U. S. A:s kolonier. Det är härvid ej staten som betjänat sig av finansen utan omvänt; staten har gått bankernas ärenden. Staten lånar sina maktmedel åt den erövringslystna storfinansen och ger dennas gyckelspel sken av statliga företag. Och så är det i stort sett i alla länder.

Huru länge skola de utplundrade, underkuvade folken finna sig i detta tyranni? Åtskilligt tyder på, att utvecklingen omsider nått den punkt, som kännetecknar slutet på den judiska världsfinansens beslöjade skräckvälde. Så snart folken vunnit klarhet rörande dess verkliga natur och de djupare liggande sammanhangen, komma de att skaka av sig det gyllene oket och återupprätta sin nationella frihet och sitt oberoende.

F R I H E T

AV

BISKOP TOMAS

FRIHET ÄR DEN BÄSTA TING,
SOM SÖKAS KAN ALL VÄRLDEN KRING
FÖR DEN SOM FRIHET KAN BÄRA.
VILL DU VARA DIG SJÄLVER HULD,
DU ÄLSKE FRIHET MER ÄN GULD,
TY FRIHET FÖLJER ÄRA.

O, ÄDLE SVENSK, DU STATT NU FAST
OCH BÄTTRE DET SOM FORDOM BRAST.
DU LÄTE DIG EJ FÖRVÄNDA!
DU VÄGE DIN HALS OCH SÅ DIN HAND
ATT FRÄLSA DITT EGET FOSTERLAND.
GUD MÅ DIG TRÖST VÄL SÄNDA.

FRIHET MÅ LIKNAS VID ETT TORN,
DÄR VÄKTARN BLÅSER I SITT HORN,
DU TAGE DIG VÄL TILL VARA.
OM FRÅN DET TORNET UT DU GÅR
OCH EN ANNAN DET I HÄNDER FÅR,
DÅ FÄLLER DU TÅRAR STRIDA.

EN FÅGEL VÄRJER SIN EGEN BUR,
SÅ GÖR OCK ALLA VILDA DJUR,
NU MÄRK VAD DU BÖR GÖRA.
GUD HAR DIG GIVIT FÖRNUFT OCH SJÄL.
VAR HELLRE FRI ÄN ANNANS TRÄL,
SÅ LÄNGE DU KAN DIG RÖRA.

Hembygdskunskap

Sverige kan vara stolt över att ha ägt män sådana som Arthur Hazelius, G. J:n Karlin och andra. Utan dem skulle kännedomen om vår materiella kultur och delvis även vår andliga varit långt mindre än den nu är. Tack vare det trägna och uppoffrande arbete, som av äldre banbrytare utförts, kunna vi få en inblick i gamla tiders förhållanden, som man eljest skulle saknat. Den vetenskaplige forskaren har även här ett betydelsefullt material till sitt förfogande.

Föregångsmännen ha fått sina efterföljare i skilda landsdelar, vilka i smått söka fullfölja deras gärning. Det är också i viss mån ett tacknämligt arbete, som av stora lager av vårt folk, ej minst lantbefolkningen, omfattas med tillgivenhet och kärlek. Den ena gammelgården och byagården efter den andra uppstår, flerstädes blir det verkliga muséer med mer eller mindre vetenskaplig prägel. I många delar av landet räknas dessa under stor möda och dryga kostnader tillkomna hembygdsanläggningar till bygdens mera beaktade sevärdheter och befolkningens stolthet.

Detta är fullt på sin plats. Ty lika stor skyldighet som vi ha att sörja för det mottagna fädernearvets förvaltning och utveckling, lika stor skyldighet ha vi att tillvarataga och bevara det gamla, att skapa möjligheter av den art att vi kunna visa det släkte som växer upp hur det ena eller andra under gångna dagar och svunna släkten tett sig.

---

skall man stanna och fördjupa sig allt emellanåt. Lämpligen kunde man då som Linné eller som Törneros och Almquist och de andra upptäckarna av det svenska landskapet färdas på skjutskärra, nöta sig utefter backarna, tränga sig igenom skogarna, släpa sig över slätterna med föga mer än plöjarens fart. På det viset lär man sig ett land och får i sig dess levande luft".

---

ariska trohetens och den kristna trons band, undergrävde sed och religion, moral och karaktär, utförde hundrade svekfulla förförelsekonster till vanställande, förljugande och förintande i löje och cynism av den i våra traditioner, vår egen kultur grundade idealistiska världsåskådningen.

Den under en lång följd av generationer frambragta enhetligheten i uppfattningen av gott och ont har sönderrivits och vi lida alla — vilken arisk nation och vilken kristlig konfession vi må tillhöra — outsägligt därav att det högsta goda, för vilket vi enligt våra oombedda reformatorers och moderniserares intentioner skulle kämpa, efter vår innersta känsla endast är lögn och bedrägeri. Otillfredsställelse, osäkerhet och förtvivlan ha gripit den ariska människan därför att världen, som en gång var skön, har gjorts menings- och ändamålslös.

*

Vilka äro dessa icke-arier som tillintetgöra vår kultur? Envar av oss ser förfallet, huvudlösheten, uppviglingsarbetet — men knappast någon vågar nämna de verkligt skyldiga. Vilka äro de?

För den som ej avsiktligt sluter ögonen, som gör sig en smula möda att av de sista århundradenas påtagliga idicier söka fatta kulturförfallets och rasskändandets problem — för envar som vill se ligger på alla viktiga områden av vårt religiösa, etiska, nationella, konstnärliga, vetenskapliga, politiska och ekonomiska liv det drivande elementet till denna förstörelse hos den smygande, underjordiska, upplösande verksamhet som utvecklas av den efter sin emancipation motståndslöst i det arisk-kristna samhället inströmmande internationella judendomen — det må så röra sig om ortodoxa eller reformjudar, om döpta eller blandjudar eller endast judaiserade, d. v. s. sådana arier vilka genom frimureri eller annorledes redan överlämnat sig åt den judiska anden.

Med andra ord: på alla det samhälleliga och offentliga livets områden äro judarna vägbanarna för det altmer omkring sig gripande kaos. Den som läser dess för det egna folket skrivna litteratur och den som förstår att läsa deras för arierna avsedda publikationer märker även meningen med detta konstrikt framskapade kaos. Där tronar en och samma tanke: att på ruinerna av den spolierade arisk-kristna kulturen upprätta den oss främmande judiska kulturens världsherravälde.

Judefrågan är, såsom allt otvetydigare framgår av senaste tids forskningar och erfarenheter, framför allt en fråga om etisk världsåskådning, om rasbevarelse och kulturförsvar. Utan att de flesta arier i sin blinda godtrogenhet intill denna dag rätt förstått det drives den för vår ras och vår världsåskådning karaktäristiska idealismen — som under många århundraden i naturlig uppskattning av det sköna, höga och ädla hänfört för trohet, rätt, plikt, förtroende, ära, sed och skamkänsla — genom judendomens förförelsekonster alltmer över till besinningslös materialism, cyniskt ensidig rationalism.

I gestalten av hemliga eller de verkliga avsikterna döljande öppna organisationer av mest skilda slag snylta främmande raselement under allt mer påträngande former in i de ariska kristna folkens kulturbyggnad och samhälleliga inrättningar i det de — okända för den stora massan på grund av sin svekfulla förklädnad — undergräva och bringa att vackla alla de genom århundradena av arierna prövade, heliga grundsatser för rätt och logik, billighet och förnuft, religion och etik — dessa grundsatser som våra förfäder skattade som så värdefulla.

Därför är det som vi i dag befinna oss i ett sjukdomstillstånd. Den vilken bragt oss därhän är också vår värsta fiende. Att bekämpa honom är varje ariers, varje kristens högsta etiska plikt.

Judendomen i världshistorien

I. *Judarna i forntiden*

Kungakronan med Salomos insegel

Symbolen för judarnas makt i Sverige

Man känner tyvärr i allmänhet ej tillräckligt judendomens historia och förstår därför ej tillräckligt judefrågans vikt. I en artikelserie, som inledes i detta nummer, vilja vi i stora drag orientera våra läsare över den roll judendomen spelat i världshistorien. **Vi skola ägna särskild uppmärksamhet åt judarnas historia och roll i Sverige.** Artikelserien i sin helhet grundar sig på ingående studium av litteraturen över den judiska historien, och för att i möjligaste mån förläna vår framställning objektivitet uppmärksammas i all synnerhet de rent judiska och judevänliga källorna.

*

Vetenskapen känner tills nu intet bestämt angående det judiska folkets ursprung. Man vet blott, att detta folk kommit till Palestina från Egypten, och det förmodas att judarna — i rashänseende semiter — under sina vandringar i Afrika upptagit åtskilligt chamitiskt negerblod i sina ådror. Ur denna blandning skulle det egendomliga folket ha uppstått.

Allt från begynnelsen voro judarna på grund av naturliga anlag ett handelsfolk. Åtskilliga judiska historiker försöka väl av taktiska skäl förneka detta och mena att judarna till sin natur liknade de andra folken. De vilja bevisa, att judendomens vittfamnande egendomliga roll — rollen av en *kast* av världshandlare, världsbankirer, världsprocentare — icke har sin grund i naturlig läggning utan i den judiska förskingringens "sorgliga" historia. Därför rådde i början av deras historia en allmän föreställning om judarna såsom ett ideelt betonat folk av jordbrukare och herdar. Denna föreställning är dock fullständigt oriktig, vilket också erkännes av flera judiska lärda. Så förklarar den kände braunschweigske rabbinen Levi Herzfeld i sin bok "Handelsgeschichte der Juden im Altertum", att varje försök "att helt frånsäga det judiska folket före förskingringen en betydande merkantil aktivitet är utan all grund". "Legenden, att judarna genom förstörelsen av platserna i sitt 'nationella hem' och under den s. k. medeltiden på grund av sin religion tvungos att vara ett handelsfolk, måste utrotas", säger en annan judisk skriftställare, en marxist (Otto Heller. "Der Untergang des Judentums").

För att komma i besittning av ett vidsträckt fält för sin handelsaktivitet och icke för att livnära sig av åkerbruk och boskapsskötsel invandrade judarna till Palästina. (Detta betygas av rabbin Herzfeld, som säger, att judarna kommo till Palästina därför att de "allra närmast tänkte på handel". "Handelsgeschichte". s. 203). Genom Palästina gingo då den civiliserade världens viktigaste handelsvägar(karavanvägar): från Nilens till Euphrats och Tigris' flodländer; till Arabien, Indien o.s.v. Redan före erövringen av Palästina — dåtida Kanaan — genom judarna "stod detta lands handel på en hög nivå" (Frants Buhl. "Die socialen Verhältnisse der Israeliten"). Ordet "kanaahit" var i äldsta tider liktydigt med begreppet köpman. För judarna, som under sin härskarställning i Egypten mycket väl informerats angående Kanaans betydelse, blev det klart, att den som behärskade Palästina skulle spela den avgörande rollen i de dåtida civiliserade folkens gemensamma ekonomi. Därför lämnade judarna Egypten — vartill de jämväl föranleddes av det egyptiska folkets hat, vilket tröttnat på det judiska herraväldet, särskilt efter den ohyggliga hungersnöd judarna framkallat genom sina sädesspekulationer — och erövrade Palästina. Detta skedde på 13- och 1200talen före Kristus. Åkerbruket och boskapsskötseln överläto de åt de underkuvade, förslavade kanaaniterna. Själva blevo de endast ägare och förvaltare av stora latifunder, vilka i skickliga judiska händer blevo allt större, tills slutligen inga fria jordbrukare längre funnos i Palästina utan blott latifunder och slavar. Från dessa latifunder bekommo de judiska härskarna delvis medel till varuutbyte. Men den viktigaste sysselsättningen för judarna var deltagandet i världshandeln. De förstodo att draga de största fördelar av Palästinas centrala läge vid de dåtida handelsvägarna — och samlade hastigt väldiga rikedomar och förvärvade stort politiskt inflytande. Det må ej glömmas, att handeln var den tidens egentliga drivkraft.

*

Med handelsvägarnas ändrade riktning i samband med framstegen inom sjöfarten förlorade Palästina sin dominerande roll. Men judarna hade alltjämt behov av detta land för sina mål. Palästina var för dem ingen hemort i vanlig bemärkelse, såsom hos andra folk, utan endast utgångs- och stödjepunkt för detta alltid *internationellt* sinnade folk i dess världserövrande och världsförslavande verksamhet. Judarna voro dock från begynnelsen övertygade om, att de äro ett utvalt folk, som skall behärska alla andra folk på jorden. Hela deras religion liksom hela deras verksamhet voro genomträngda av denna idé. För att äga en säker bas för sitt världsherravälde behövde de en *egen* stat, trots de redan på denna tid voro "borgare av hela världen", och deras princip lydde: varest bättCer är, där är min hemort. Från Palästina gingo de — ännu långt före den "stora förskingringen" — ut i alla riktningar, till alla länder, där de erövrade en ledande ställning i folkens ekonomiska och politiska liv. Palästina förblev dock länge ett centrum för världsjudendomen, där man i skydd av *sin* regering och *sitt* lagväsen kunde bevara sina rikedomar, där man kunde finna det nödvändiga stödet för fortsatta affärer etc. Härav förklaras även den betydelse som tillkom Jerusalems tempel: det var judendomens centrala börs och bank.

Assyrierna (772 f. Kr.) och senare Babylon (586 f. Kr.) erövrade Palästina och fördrevo judarna i landsflykt. Endast den fattigaste befolkningen, som saknade egendom, stannade i landet (Welhausen. "Israelitische u. jüdische Geschichte"). Man kan härav sluta, att huvudsakligen befolkning av icke-judisk härstamning kvarstannade i Palästina. Assyrierna överflyttade även befolkning från andra delar av sitt rike till Palästina. Så blev redan från denna tid och framgent den palästinska befolkningens flertal *icke-judisk*.

Judarna gingo dock ej under. Det var detta folks eviga egendomlighet: det kunde anpassa sig till alla förhållanden utan att förlora sin raskaraktär. I Babylon erövrade judarna mycket snabbt den ledande rollen i det ekonomiska livet. Den babylonska landsflykten varade emellertid blott 50 år: 538 f. Kr. erövrades Babylon av perserna och perserkungen Cyrus tillät judarna att återvända till Palästina. Största delen återvände dock ej till sitt "hemland". Den frihet perserstyret medgav dem använde de till att utbreda sig över hela det stora persiska riket, ja långt utanför dess gränser. Överallt bildade de slutna kolonier, vilka alla stodo i intim inbördes beröring, och snart voro de den dåtida handelns och penningväsendets ledande kraft. Från denna tid bör man också räkna den "stora förskingringen", Diasfora; den började icke efter den andra och slutgiltiga förstörelsen av Jerusalem genom romarna utan med uppkomsten av det stora persiska riket; "den började icke i Palästina utan i exiljudarnas område" och den omfattade "världshandelns dåtida område." (Otto Heller: "Der Untergang des Judentums" s. 35). Landsflykt och förskingring ha endast befordrat de judiska planerna på världserövring, ty från den tiden räknas i antikens historia med en judisk värlsmakt.

Blott en obetydlig del av judarna återvände till Palästina. De bildade där det härskande skiktet, under vilket flertalet av landets icke-judiska befolkning lydde. Det är av särskild vikt att observera detta såsom varande av stor betydelse för den fortsatta utvecklingen: att den dåtida mänsklighetens protest mot judeherraväldet uppstod i Palästina och att Den vilken framförde idéerna i mänsklighetens protest, Kristus, kom från de *undre skikten*, alltså från den *icke-judiska* delen av Palästinas befolkning. (Att Kristus ej var jude framgår även av det faktum, att Han var gallilé och att Gallileén erövrades av judarna först under Makkaveenepoken, 165—63, f. Kr., och intill denna epok icke var judiskt land; Gallileéns befolkning var ingen judisk befolkning. Dessa senare förhållanden ha klart fastställts av Schürer i "Geschichte des jüdischen Volkes"). Det första, som de ur exilen återvändande judarna företogo sig, var att börja återuppbyggandet av Jerusalems tempel; alla judars heliga centralbank. Alexander den store, som av skäl som vi längre fram skola erfara var mycket vänligt stämd mot judarna, förhjälpte dem senare med templets fullständiga återställande. Intill förstörelsen genom romarna spelade Jerusalem rollen av den judiska världsmaktens heliga centrum. Under sina sista år var det en rik stad med 200,000 invånare. Sin rikedom bekom denna stad ej av inkomster, inflytande från den av judarna undertryckta och utarmade befolkningen i Palästina, ej heller såsom tidigare från handeln, enär Palästinas handelsmöjligheter nu voro helt obetydliga, utan från de penningoperationer, som bedrevos av centralbanken i Jerusalems tempel. Om judarna då ännu i grekerna hade starka konkurrenter inom handeln, så voro de så gott som monopolister på penningmarknaden. Judarna skapade de första formerna för en högre grad av penninghushållning: betalningsuppdrag till tredje person, en slags växel- och checkrörelse etc. Och blott judar kunde betjäna sig av dessa former av penningrörelse, emedan de voro överallt och överallt voro de fast förenade i sin församling, där de svara en för alla och alla för en. Var funnos ej judar? I de sibyllinska böckerna heter det: "Varje land och hav är överfullt av judar". Den judiske filosofen Philo skriver: "av dem bebos otaliga städer i Europa, Asien, i Lybien, på fastländerna och öarna, vid havet och i inlandet". Den grekiske geografen Strabo säger: "det är ej lätt att finna en plats på den bebodda jorden, som ej är bebodd och behärskad av detta släkte". Därför var det möjligt att redan under andra århundradet före Kristus från en plats i världen till den mest avlägset liggande sända ett litet stycke papper — och penningar blevo straxt utbetalade. Centrum för detta det första världsfinanssystemet låg i Jerusalem, i templet. Mellan Jerusalem och den judiska världen uppprätthölls ständig snabb förbindelse genom affärer i penningar och ädla metaller." "Från alla orter, som voro säten för judiska församlingar, sände Israels söner årligen, icke alltid utan risker, sina penningoffer och gåvor till templet i Jerusalem, där de hopsamlades. Det kan ej vara någon tillfällighet, att det judiska templet i så hög grad liknade en stor börs, en stor depositionsbank, ett lager av skatter av alla slag. Och det kan ej inses, varför man så ivrigt skall bemöda sig att förtiga detta. Det är dock ett historiskt faktum". Så skriver en judisk skriftställare (O. Heller. "Der Untergang des Judentums." S. 40—41).

*

Jerusalems förstörelse genom romarna och slutet på den judiska staten i Palästina voro i verkligheten icke en sådan katastrof för judarna som judiska historiker ofta göra gällande. Dessa händelser hade förutsetts av judarna och de hade nu intet behov av en självständig stat. De hade redan i Alexander den stores och hans efterföljares rike blivit en sådan makt, att de där utgjorde en *stat i staten*. Rollen av centrum för den judiska världsmakten hade efterhand och i rätt tid långt före Jerusalems förstörelse överflyttats till andra större städer, Antiokia, Syriens huvudstad, Alexandria, Egyptens huvudstad och slutligen världshuvudstaden Rom. Jerusalems förstörelse var självfallet ett slag för judarna, ehuru egentligen blott som förstörelse av helgedomen. "Den judiska handeln, varken den aktiva eller passina, utslocknade eller trängdes till nya banor genom den där katastrofen", skriver rabbin Herzfeld. Judarna gingo alltjämt framåt på sin erövringsbana.

Gu.

(Forts.)

Spanien under Judas regemente

Vid ett sammanträde nyligen med Cortes Constituyentes — Spanska Republikens lagstiftande församling — debatterades frågan om användningen av medlen från Obra Pia i Jerusalem, en 1342 av konungarna av Sicilien Robert av Anjou och Sancha de Mallorca grundad religiös stiftelse, vars inkomster hittills huvudsakligen använts för katolska ändamål. Representanterna Ortega y Gasset och Tenreiro begagnade tillfället erinra om de stora förtjänster den sefardiska judendomen inlagt om upprätthållandet av spanska kulturvärden(!) "Orientens judar bevara", förklarade han, "i sitt umgängesspråk en beundransvärd kastilianska från 15. århundradet och bereda därmed våra dagars kultur oerhörda tjänster."

"Det nya Spanien", yttrade Tenreiro under livligt bifall från kammaren, "måste liksom det gamla Spanien vara ett land av trenne kulturer, den europeiska, den judiska och den arabiska." Senior Ortega y Gasset förklarade, att "de komplexer av sedlighetsläror som ingingo i de katolska, judiska och muhammedanska religionerna utgjorde de tre sidorna av den nationella kulturen". Talaren fordrade, att Obra Pias egodelar i framtiden skola användas till understöd åt de sefardiska skolorna i Saloniki och Konstantinopel, där "de gamla spanska romanserna av 15- och 16-talen gingo från mun till mun."

Man har placerat sig i krubban och frossar!

Riksbankens guldköp ...

(Forts. fr. sid. 1).
i en synnerligen kritisk ekonomisk period, och det är därför felaktigt att binda sig för lån mot kristidsvillkor och ej i stället använda de resurser, som stå till buds. Att öka sin guldkassa med c:a 60,000,000: — anser sig däremot Riksbanken kunna göra, och det figurerar siffror i vår sista riksbanksrapport, som aldrig förekommit där till sådan storlek. Hur kan Riksbanken på en månad öka utgifts- och diverse räkningar med 11,500,000:— kr.? Står detta icke i samband med guldköpen?

Vi ha förlorat hundratals millioner på marksvindeln, vi ha nyligen åderlåtits av Kreugersvindeln, skola vi nu också råka ut för den stora guldsvindeln och till fantasipris uppköpa guld, som, om några ekonomiska lagar skola gälla, snart borde avsevärt sjunka. Guldproduktionen har nämligen slagit alla föregående rekord, och vi våga påstå, att det endast är tack vare avskaffandet av skyldigheten att inlösa sedlar med guld samt inlåsandet av guldet i valven, d. v. s. guldvalorisation, som detsamma betingar det höga pris Riksbanken nu får betala. Fortsätter Riksbanken att på detta sätt öka sin guldkassa ,stå vi kanske en vacker dag häpna inför det faktum, att guldet förorsakat oss förluster på ytterligare något hundratal millioner, förutom allt det lidande det förorsakat folket. Kommer härtill att guldköpen ej ens kunna användas till att öka sedelutgivningsrätten, då må man med skäl fråga om det icke skett av tvång från någon internationell kartell? —På denna fråga böra våra judiska riksbankschefer Roth och Lamm kunna lämna besked. Vår sedelutgivningsrätt skulle med rätta den 29 april ha ökat med i runt tal 97 mill. kr. och den obegagnade sedelutgivningsrätten således upppgått till 223 mill. kr., säkerligen den största som någonsin förekommit. Varför icke taga hem guldet, då det annars ligger till ingen nytta?

Vi gå säkerligen mot bättre ekonomiska förhållanden och mot normala priser. Låt oss då ej spjärna emot för att med konstlade medel förlänga krisen och låta partipolitiken topprida vårt ekonomiska liv.

Ekonom.

Judekulturen hos Sovjet

Samtidigt som judepressen i alla länder genom publicerade meddelanden om "judeförföljelser i Ryssland" samt anordnade fastedagar o. dyl. alltjämt söker invagga de vaknande folken i den föreställningen att sovjetregim och juderegim äro tvenne varandra motsatta system får man läsa skildringar och pressredogörelser från "paradiset", talande i helt annan riktning.

I en av huvudstadens tidningar återges sålunda en skildring över den judiska kulturens uppblomstring hos Sovjet. "Judeteatern på frammarsch i Sovjet" — lyder rubriken. Alma Braathen ger här uttryck åt sin glädje över den storslagna utveckling den judiska teaterkonsten tagit i Sovjetryssland.

"För de intellektuella judarna är det", skriver hon, "en stor tillfredsställelse att veta, att en stort lagd, rasren judisk teater är under uppblomstring. Sedan 1926 finnas i Sovjet ej mindre än fem judiska teatrar, vilka i likhet med de andra teatrarna äro statsunderstödda. Man har judiska scener, judiska dramaturger, skådespelare, dekoratörer. De judiska författarnas skapelser röra sig med judisk motiv, judiskt språk — jiddisch — och sist men ej minst har man en väldig judisk publik att spela för."

Författarinnan har vid besök i Odessa haft ett samtal med en ledande judisk teaterman, "kamrat Silberblatt" (på svenska Silverblad — med vilken förkärlek ta sig ej Israels barn namn efter silver, guld och diamant!) Silverblatt berättar hur man i en mängd ryska städer numera har självständiga judiska skådespelartrupper. Under zarregimen — "förtryckets tid" — kunde det ej talas om judisk teater, denna måste då uppträda under namnet "tysk teater" och förde en eländig tillvaro som resande sällskap:

"Men vid revolutionen slog frihetens timme för judarna i Ryssland och därmed gåvos även förutsättningar för en konstnärlig judisk teater. Regissören Alexis Granovski startade i Leningrad en studio för scenisk konst, och denna bildade epok i den judiska teaterns världshistoria. Det var första gången vår teater arbetat efter ett verkligt system. Efter ett och ett halvt år flyttades verksamheten från Leningrad till Moskva, som blivit centrum för det kulturella och politiska livet. 1921 öppnades Moskva judiska kammarteater, en av våra största framgångar. Den judiska teatern hade då nått en så hög nivå att man ej längre kunde undgå att räkna med oss... Den judiska teatern har hunnit långt på sin väg att bereda sig en plats i solen."

Av ovanstående skildring framgår tydligt, att den judiska konsten finner sig bättre tillrätta i Sovjetriket än i något annat land — vilket visserligen ej är överraskande för den som vet att sovjetregim och juderegim i praktiken äro ett och detsamma. Det må vara, att judarna i Ryssland ännu alltjämt ha besvärliga rysk-nationella faktorer att brottas med — men så länge Sovjet består, så länge består också Judas herravälde i ryssarnas land.

Offer för sin »svenskhet»

Svenska Dagbladet bringar till sina läsares kännedom, att en svensk överregissör vid würtembergska statsteatern Harry Stangenberg entledigats från sin befattning därför att "han är svensk". Uppgiften är säkert vilseledande. En verklig svensk betraktas i våra dagars Tyskland ej med ovänliga ögon, tvärtom. Men det finnes åtskilliga som kalla sig svenskar, ehuru de i anda och gärning icke äro det. Se blott på regissörerna vid våra egna kungliga teatrar!

Man kan utgå ifrån, att den nya regimen i Tyskland icke är tillfreds med den anda regissör Stangenberg företrätt under sin hittillsvarande teaterverksamhet. Av utseendet att döma är han av judisk börd.

Tysklands goodtemplarloge nationaliseras

Tyska storlogen av goodtemplarorden har organiserats i anslutning till den nationella regimen i Tyskland samt utträtt ur internationella gemenskapen. I samband härmed trädde hittillsvarande ordenschefen, professor Strecker, tillbaka från ledarskapet.

Reorganisationen av den tyska goodtemplarlogen får i likhet med reorganisationen av frimurarelogerna och andra internationella samfund ses som ett led i den nationella regimens strävanden att avkoppla otillbörliga internationella inflytelser inom den tyska nationen.

Svenska Bokhandeln

AMIRALSGATAN 4.
Tel. 182 16.
MALMÖ.
Pappersvaror, Tidningar m. m.
Specialaffär för Nationalsocialistisk litteratur.

Babelstemplet i Genève

Sedan världskrigets slut äro Israels barn i färd med att bygga ett nytt Babels tempel — i Geneve. Allt tyder emellertid på att det kommer att få dela föregångarens öde. Det är ett företag som trotsar himlen, byggt på lösan sand, lögn och orättfärdighet — trots att det utgav sig för att vara Rättens och Fredens hemvist och lovade mänskligheten evig lycka och frid. Dess maktlöshet är redan tillfullo omvittnad. Ingen tror längre på dess möjlighet att i nuvarande gestalt frälsa världen.

Folkens Förbund — som man kallat det nya Babelstemplet i Geneve — håller sedan tvenne år tillbaka på att reda sig en ny boning. På strandsluttningen med dominerande utsikt över staden och sjöns västra del uppföres ett nytt ståtligt förbundspalats, vilket skall inrymma det väldiga sekretariatet, lokaler för en del av förbundets politiska och humanitära institutioner, förbundsrådets samlingssal jämte utskottsrum, en jättesal för förbundsförsamlingen och slutligen Folkförbundets bibliotek. Jättebyggnaden skall vara färdig nästa års höst och beräknas kosta 28 miljoner francs.

Folkförbundets nuvarande utgiftsstat uppgår till i runt tal 33,5 milj. francs, varav 17 miljoner falla på sekretariatet och de speciella organisationerna ,8,8 milj. på Interrationella Arbetsbyrån, 2,7 milj. på Internationella domstolen i Haag, ytterligare ett par milj. på fastighetskontot i Geneve, 1.8 milj. på avsättning till pensionsfonden och en halv milj. francs till ränteutgifter. I den årliga inkomststaten deltar Sverige med en summa av 600,000 kr.

Generalsekreteraren uppbär en lön av 90,000 francs med 50,000 francs representationspengar, två ställföreträdande generalsekreterare ha löner à 60,000 francs och 25,000 francs representationspengar; tre undergeneralsekreterare ha likaledes 60,000 francs lön samt 10,000 francs representationspengar. Härtill kommer inom högsta ledningen en juridisk rådgivare med en lön av 60,000 francs.

I graden n:r 2 komma bland tjänstemännen direktörerna för de olika avdelningarna med begynnelselön av 41,000 och slutlön av 50,000 francs. Nästa grad är sektionscheferna med begynnelselön av 28,000 och slutlön av 33,000 francs. Över hundratalet "Membres de Sections" — motsvarande byråchefer — begynna med 12,000 och sluta med 28,000 francs. Tolkarna börja med 13,600 francs och erhålla årliga ålderstillägg à 800 francs. Ej mindre än 36 engelska och franska tolkar äro anställda. Sekreterare-stenografer av första graden avlönas med 8,500—11,250 francs.

Det nya folkförbundspalatset blir sannolikt Europas magnifikaste byggnad. Det skall rymma lokaler för omkring sjuhundra tjänstemän och med sina väldiga salar, sina restauranger och kaféer, sitt bibliotek, sin biograf etc. bör det bli en behaglig vistelseort ej endast för tjänste- och pressmän utan jämväl för alla de representanter för världens demokratier, vilka där skola bestämma över folkens öden. Härtill komma alla de förlustelseinrättningar — däribland också förstklassiga Parisbordeller — som särskilt under de stora konferenserna stå till förfogande utanför själva palatset.

Hur länge skall denna svindelsinstitution bestå?

Våra läsare i Skåne

uppmanas att vid sina inköp av böcker, tidningar, pappersvaror etc. stödja den i Malmö upprättade Svenska Bokhandeln, som utför ett betydelsefullt pioniärarbete för den fosterländska idén i vår sydliga provins.

Gynna de egna affärerna!

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Kulturbolsjevismens utrotande

När den litterära smutsen brändes på bål

I en av sina i Svenska Dagbladet publicerade artiklar över det nationalsocialistiska Tyskland skriver prof. Fredrik Böök bl. a. följande:

"Det finns mycket att sätta på det nationalsocialistiska revolutionens kreditsida, och bland annat har den med energi och framgång verkat för renligheten. Berlins gator se helt annorlunda ut i år än i fjol. Knappast någon annan världsstad var så översvämmad av pornografi i ord och bild som den tyska rikshuvudstaden, och den som av gammal vana brukar stanna framför bokladsfönstren kunde under de senare åren lätt få det beklämmande intrycket, att tyska folket koncentrerade hela sin uppmärksamhet på sexuallivet, och särskilt dess förirringar. På detta område har järnkvasten sopat rent, och icke bara i Berlin, överallt i Tyskland har man nu den betryggande känslan, att anständigheten och den goda smaken vunnit en seger. I litteraturen och konsten, i pressen, på teatrarna och nöjeslokalerna, överallt har reaktionen mot den osunda, det vidriga och det perversa satt in med stor styrka, och varje förnuftig människa måste säga sig, att den liberala skepticismens tidsålder verkligen gjort sig skyldig till vidskepligt avguderi av friheten."

Här måste vi ge herr Böök rätt; hans skildring av tyska folkets stora nationella kamp för sin själs renhet är riktig. Men varför konkretiserar han ej sin skildring och redogör utförligt för vilka som lämnat de största bidragen till allt detta osunda, som den tyska revolutionens kulturkamp vänder sig emot?

Det viktigaste momentet i den tyska kulturkampen är, att man befriat skolorna, litteraturen, konsten och vetenskapen från judisk inflytande. Judarna, vilka av professor Böök och andra gjordes till Nobelpristagare, vilka genom nihilism och pornografi förgiftade den tyska själen, tillåtas icke längre detta. De tyska studenterna ha i Tysklands städer bränt på bål tusentals böcker av Mann, Remarque, Gorky, Barbusse, Freud, Em. Ludwig, Lasalle, Liebknecht, Adler, Bebel, Bernstein, Kautsky, Lenin, Trotsky, Bauer, Karl Tschuppik, S. Mehring, Berthold Brecht, Max Brod, Alfred Döblin, Lion Feuchtwanger, Jaroslaw Hasek, Walter Hasenclever, Ergon Erwin Kisch, Ludwig Renn, Arthur Schnitzler, Richard Beer-Hofmann, Ernst Toller, Theodor Wolff, Arnold Zweig, Stefan Zweig etc.

Bränningen av böckerna å operaplatsen i Berlin 10 maj var ett stort skådespel. När smutsalstren kastades på bålet, yttrade de assisterande studenterna några ord, såsom t. ex. när Marx' verk överantvardades till lågorna:

— Mot klasskamp och materialism för folkgemenskap och idealistisk livsuppfattning.

Till Heinrich Mann:

— Mot dekadans och förfall.

Till Sigmund Freund:

— Mot driftslivets förgiftning för en ideel människosjäl.

Till Emil Ludwig:

— Mot förvanskningar av vår historia och dess gestalter.

Till Theodor Wolff:

— Mot för folket främmande journalistik av demokratisk och judisk prägel, för ett ansvarsmedvetet arbete för folkets och statens uppbyggnad.

Till Remarque:

— Mot det litterära förräderiet mot världskrigets soldater, för uppfostran till en äkta försvarsvilja.

Och så vidare.

I sitt stora anförande i samband med bränningsakten framhöll rikspropagandaminister Göbbels, att den judiska intellektualismens tidsålder nu var förbi. "När ni kastar den intellektuella smutsen i lågorna, måste ni även påtaga eder plikten att i stället för detta ogräs så en verkligt tysk anda. Dagens handling skall inför hela världen dokumentera: Här sjunker novemberrepublikens intellektuella grundval i djupet, men i morgon skall en ny anda segerrikt höja sig ur dess spillror."

Den litterära smuts som nu skattat åt lågorna i Tyskland är ju till stor del sådana skrifter vilka i vårt land reklamerats av herrar Bonnier och Böök. En fråga till prof. Böök: Ämnar Ni nu också bränna dessa böcker liksom innehållet i Edra tidigare artiklar i Eder själ? I varje fall kommer den svenska ungdomen att så göra. Själarnas rening från kulturbolsjevism är nödvändig.

Judarna i Fascist-Italien

Mussolinis makterövring kunde endast försiggå med stöd av de bägge rivaliserande världsimperialistiska makterna Juda och Romkyrkan. Också vid utövandet av och bevarandet av sin makt var den italienske diktatorn hänvisad till såväl Judas som Romkyrkans hjälp. Upprensningen av kommunismen i Italien liksom de tidvis förekommande schismerna mellan Vatikanen och Qvirinalen visade emellertid, att Mussolini är statsledaren som följer sin egen väg och ej låter hjälparna diktera sina handlingar. Rivaliteten mellan dessa är tydligen hans värdefullaste bundsförvant i spelet.

Man fäster sig emellertid vid, att åtskilliga höga poster inom fasciststaten beklädas av judar. För dagen meddelas, att italienska arméns judiske general Giulo Modena tilldelats orden "Grand dei SS. Maurizio Lazzaro", en av Italiens högsta utmärkelser. General Modena har under en följd av år innehaft posten som ordförande i högsta militärdomstolen och är en av Italiens mest kända militärskriftställare.

Man frågar sig vart detta befordrande av judar i den fascistiska staten till slut skall leda. Så länge Mussolini är vid hälsa och kraft samt i stånd att fullfölja sitt verk är kanske faran ej så stor, men vem vet vad som händer den den dag han personligen ej längre kan utöva ledarerollen — då stundar den italienska fascismens kritiska ögonblick.

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Kompletta årgångar

av

NATIONEN 1932

kunna erhållas mot insändande av kr. 3: — (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —.

Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1: 50.

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:e fullständiga upplagan.
Kr. 2: 50.
Sändes mot postförskott.

K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TORSDAGEN DEN 1 JUNI 1933

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Desillusionerad Kulturapostel

Vad kunde väl synas naturligare än att Svenska Dagbladet skulle sända sin egen glorifierade kulturapostel, judiske professorn Fredrik Böök att på ort och ställe studera den nationella revolutionen i Tyskland samt informera allmänheten därom? En för uppgiften bättre kvalificerad person kunde ej uppbringas. Och ur en synpunkt förstår man bladets tan-

kar. Under en lång följd av år har Herr Fredrik i innerligaste samförstånd med Karl Otto i Bonnierförlaget med aldrig sviktande trohet och hängivenhet kämpat för svenska folkets lyckliggörande med "fri kultur". Till stor uppbyggelse för det "moderata" publikum.

Och så vill Ödet att Herr Fredrik som representant för vårt "ledande nationella kulturorgan" reser ut för att närmare beskåda Tredje Riket. Man kan föreställa sig de känslor som gripit den celebre kulturaposteln, när han nödgades bevittna det dystra "medeltida" skådespelet — då alla dessa litterära mästerverk, vilka han i decennier prisat som kulturens yppersta blomma, brändes å bannbålet. Att se allt detta, för vilket han i sitt svenska fosterland offrat sitt livs bästa krafter, ja hela sin själ — gå upp i rök!

O, grymma Öde!

•

Fria Pressen hyllar Friheten

Fria Pressens kollegiala samfund Publicistklubben har högtidligen avätit vårmiddag å Spritcentralens Grand Hotell tillsammans med Kunglig Majestäts Regerings ledamöter med Per Albin i spetsen. Det säger sig själv att intet saknades i anrättningarna av vare sig vått eller torrt som kunde vara ägnat att stämma sinnet ljuvt, och de profana ha också fått veta att Ljunglundska humorn flödat. När man samlas mellan skål och vägg existera ej längre politiska eller andra divergenser utan allt är brödraskap. De olika åsikterna från spalterna äro bortblåsta — sådana äro ju förövrigt blott till för massan, som törstar efter billig vederkvickelse.

De blixtrande skåltalen utmynnade som vanligt i högstämda hyllningar till Friheten, framför allt Pressfriheten, som fortfarande står oanat högt i vårt älskade fosterland. Huvudtalet hölls som sig bör av Presidenten i Samfundet Herr Leon från Allehanda, som på sedvanligt spetsigt sätt satiriserade över minoriteternas lust att terrorisera. "Om Friheten blir mer och mer sällsynt i våra dagar, så är det emedan de flesta av oss äro besatta av sekterism", yttrade han. "De behöva inte visa den gamla kulören på sin skjorta — man kan vara fanatiker utan skjorta." — En skön själs bekännelse!

Egentligen var det litet oförsiktigt av de stolta representanterna för Fria Pressen att tala om skjortor. Eftersom dylika höra till deras specialutrustning. Så länge redaktör X sitter i en röd tidning med futtiga 20,000 kr. i årsinkomst — är han den eldigaste röde rabulist. Men när han bjudes ett mera anständigt gage i något av israeliternas annorlunda färgade blad — exempelvis 40,000 kr. — byter han med förnöjelse skjorta och blir lika eldig blågul patriot. När den kollegiala festen går av stapeln å "Klubben" — ja då avläggas alla splittrande skjortor, man sammansvetsas i inre solidaritet och roar sig av hjärtans lust.

Naturligtvis hade ej försummats att bland mycket annat underhållande invitera till festen den gudomliga "blonda judinnan", den av "rashatets folk" i Tyskland exporterade Gitta Alpar, vilken också gjorde sitt bästa att hålla humöret uppe hos de bålda Riddarna av Fria Ordet. Det skulle väl samtidigt vara en liten stilla demonstration mot den myckna Ofriheten i "hakkorsets land". Eller hur, Herr Leon?

•

Kulturevenemang i Huvudstaden

Gitta Alpar blev säsongens stora evenemang i Stockholm. Fria Pressen råkade i extas redan vid första underrättelsen om den skönas planerade gästroll å Kungliga Operan, och när primadonnan väl inträffade i huvudstaden blev det kapplöpning mellan skribenterna i bladen om äran att få några ord av henne. Gästrollen blev naturligtvis också en jättesuccés.

Vem hade förut hört talas om denna stjärna? Vår kultursocietet bör vara Hitler tacksam, ty hade han ej funnit Gittas konst överflödig i Tyskland hade vi på denna breddgrad säkert aldrig fått närmare stifta hennes bekantskap. Intet ont som ej har något gott med sig! Hon var kantänka ett av den nya tyska "medeltidskulturens" olyckliga offer. I ett uttalande till Filmjournalen berättar hon hur hon "förbjudits uppträda i Hitlers Tyskland endast därför att hon råkat födas i Ungarn av judiska föräldrar".

Bonniers Sverige har åter en gång haft tillfälle visa sig som kulturland, då det sålunda med jubel hälsat en "utvald" konstnärinna. Att vi mottaga och fira en av Tredje Riket förskjuten judisk diva av andra klass som konstnärinna av högsta rang — detta är naturligtvis en triumf för Israel, isynnerhet i dessa tider. Man undrar nu, om det är meningen att hela långa raden försmådda judiska konstnärer skola förevisas som "stjärnor" och beredas triumftåg i Sverige?

En liknande tendens att inför svensk publik förhärliga och hylla "kulturpersonligheter", som det nationella Tyskland fått nog av, förnimmes även på andra områden. Vi se nu Bonnierförlaget med febril iver utge böcker av sådana judiska dekadansförfattare, vilkas alster tyskarna varit nog kloka att låta gå upp i rök, såsom exempelvis Stefan Zweigs "Marie Antoinette", där den olyckliga franska drottningens minne smutsigt förolämpas. Man får hoppas, att den dag ej må vara alltför avlägsen då Sveriges folk på allvar dämmer upp den giftflod, som väller ut ur den judiska "kulturhärden" vid Sveavägen.

•

De kristnas "tacksamhetsskuld" till judarna

Från kretsar som skulle representera den andliga eliten av vårt folk höjas indignerade protester mot dem som fordra sanning och klarhet i judefrågan. Antisemitism betecknas som den uslaste av alla lidelser, en skam för mänskligheten, ett skändande av Kristusgestalten. I stället för att tadla judarna borde vi, säger man, ägna dem vår uppriktiga vördnad som det av Gud "utvalda" folket och vara dem tacksamma för att de givit världen Kristus. Ty — "Kristus var jude".

Men denna lögn om Kristi judiska börd, som det lyckats judarna att insmussla i bibeln, är numera genomskådad. I verkligheten var Kristus alla tiders störste antisemit. Ingen har uttalat så hårda ord mot judarna och deras lagreligion som

Han och Hans straff blev därefter: mördad oskyldig på korset. Samma öde som vederfarits miljoner av hans efterföljare. Denna mordkampanj mot kristenheten pågår ännu i vår tid med oförminskad styrka, såsom bevisats av senaste årtiondenas krig och revolutioner. Den sker även i full överensstämmelse med den judiska laglärans bud.

Ty Talmud säger: "Vi böra söka att bringa ur världen de bästa bland de kristna, ifall det är oss möjligt.... Att döda en mina (en otrogen) är ingen orätt. Den som glömmer den gudlöses (icke judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer.... Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa".

Dessa citat ur den judiska "religionsläran" tala ju sitt tydliga språk. Det avgörande i saken förblir dock, att två tusen års historia lämnar klara bevis för att lagbuden i Talmud ej äro någon död bokstav utan att de på ett fruktansvärt sätt omsättas i praktiken. Endast bolsjevikrevolutionen i Ryssland kostade över 10 miljoner kristna liv. Men inför detta historiens ohyggligaste antikristliga dåd teg den kristna värld, som i dag så indignerat vänder sig mot dem vilka kräva sanning och klarhet.

•

Förolyckad republik

Världens demokratier äro försänkta i djup sorg över det olycksöde som drab-

bat den stolta republik som efter världskriget upprättades i Tyskland och av vilken hoppats så mycket. Republikens fäder — se vidstående bild! — voro samt och synnerligen utvalda män av Zion. Och ändå gick det som det gick!

Weimars saga är i själva verket redan all och en ny ordning håller på att växa fram. Vilken besvikelse för republikens fäder! Tyskland är ej längre något Kanaan för Israels barn, vilka i stora skaror nu fly till mera gästvänliga folk, däribland naturligtvis också vårt.

Nya signaler från Synagogan

I Bonniers Nyheter förkunnades nyligen den sensationella nyheten, att Jesus ej längre var någon persona ingrata i Synagogan utan att det nu var tillåtet att nämna hans namn inom de heligas krets. Judarna började, hette det, att intressera sig för och även ägna den kristne religionsstiftaren en viss förståelse. Sedan sanningen rörande den judiska religionen börjat gå upp också för vårt folk, har man inom mosaiska kretsar funnit angeläget att söka ingiva allmänheten den föreställningen, att judendom och kristendom äro identiska till sitt väsen och mycket väl kunna förenas. Detta Israels allra sista försök att vilseföra gojim är dock dömt att misslyckas.

Den kände författaren Ossiannilsson har öppet protesterat mot de judiska förlagens i vårt land, framför allt Bonniers, i senare tid ådagalagda tendens att endast vilja befordra av trycket litterära verk med rent bolsjevikisk tendens — ett faktum som envar ju kunnat iakttaga. Lögnens förste i Sverige, Karl Otto Bonnier, bestred naturligtvis sin vana trogen sanningen av hans påstående, ehuru utan att bliva tagen på allvar. En blott flyktig granskning av Bonnierförlagets litterära flöde bevisar riktigheten av Ossiannilssons påstående och osannfärdigheten av den store Karl Ottos dementi. Det bör i detta sammanhang, då Bonniers Nyheter låter tillkännage sin nya uppfattning av Jesus, vara av allmänt intresse att ta del av den genre-diktning han genom sitt förlag i ymnigt vällande floder spritt ut bland de breda lagren i opinionsbildande syfte. Att det ej lyckats honom att i högre grad än som skett påverka arbetarnas sinnen beror förvisso ej på bristande energi eller vilja hos denne folkupplysare utan på de svenska arbetarnas normala sinnesart. Här som provbit ett utdrag ur Bonnierförlagets "Julvisa" för proletärer:

"I denna natt, för partusen år sedan föddes ett barn
(säger man)
Korsfästes för våra synder, frälste oss
(trodde han).
Men i denna natt, efter partusen år, stå vi här.
Ett realt faktum: hundramiljoner svältande satar,
till jorden tryckta, i våra stinkhålor döende
med piskornas blodmärken på våra ryggar,
förenande våra tarmars hungersång
till kyrkklockornas bingbång
i morgon — liksom alla de partusen gånger 365 dagarna som gått
pressande vår livskraft till förbannelsearbete
för att öka rekordkapaciteten av några fräckas bukar
(att vi ids!)
Men jag
med min "logiskt tänkande hjärna" av tjugonde seklet säger:
Jesus har aldrig funnits — *vi är beviset*.
Och han skall aldrig komma.
Det är vi, som en gång skall bli människosöner.
Det är vi, som skall hamra korsen åt pilatusarna, ty vi vet det rätta.
Det är vi, som skall skaka av oss vår uselhet.
Det är vi, som skall frälsa oss själva."

Nu skriar Karl Ottos husorgan Dagens Nyheter till skyn mot "den nya medeltiden" i Hitler-Tyskland, som låtit slika kulturblomster gå upp i rök å bål! Vore de väl förtjänta av ett bättre öde hos oss?! Och samme Jesus, för vilken Bonnier nyss drev ovanstående "kulturella" propaganda, ser han sig nu inför den "kulturfara" som hotar från Tyskland nödsakad att taga i nåder! Tror kanske någon på omvändelsen? Den som närmare studerat judarnas 3000-åriga historia vet, att det icke rör sig om ändrad sinnesart utan endast om ett försök att genom en ny lögn beslöja sitt verkliga väsen.

Förföljd "tysk kulturpersonlighet"

Världssamvetet har åter vaknat till liv — till försvar för det stackars "utvalda" folket nere i Tyskland. Sedan månader få vi i Fria Pressen läsa uppskakande berättelser om förföljelser av judar i Tredje Riket. Runt om bland folken ge sig även strävanden tillkänna i syfte att bereda de förföljda "tyska kulturpersonligheterna" en fristad. I Sverige fingo vi skåda de röda riddarna av Davidsstjärnan under eldigt applåderande från Bonnierpressen i riksdagen i Kulturens namn kräva, att vårt land måtte inbjuda och vid svenska statsinstitutioner bereda anställning åt de judiska bärare av bolsjevismens gift, vilka tyska folket äntligen lyckats frigöra sig från.

Sverige har dock ingen utsikt att få mottaga "vetenskapsgeniet" Einstein — såsom rasfränden Nerman hoppats på. Världsuniversiteten kapplöpa om äran att bereda honom de förmåner han gått miste om i das grosse Vaterland. Men det hade alltid sitt värde att kunna konstatera vårt lands sympatiska inställning mot "de ohyggliga judeförföljelserna i Tyskland". Moskva-proletärernas varma intresse för hebreen Einstein är emellertid rörande. Einstein är storkapitalist och har ett förstklassigt bankkonto, men i likhet med Olof Aschberg och många andra storkapitalister tillhör han den ras, som

representerar världsrevolutionens överhet — vadan man förstår vissa proletärers omtanke om hans välbefinnande.

Att det icke går någon större nöd på den stackars förföljde Einstein framgår av vår bild ovan från hans gästbesök nyligen hos rasfränden Samuel Untermeyer i Kalifornien. Hans uppenbarelse visar inga spår av "nazistisk tortyr". Det är en människovärdig tillvaro som t. o. m. Herrar Kilbom och Sillén borde kunna acceptera.

•

Till David Lloyd Georges ära

Judetjänaren Lloyd George, en av de huvudansvarige för världskrigets och Versaillesfredens förbrytelser, hyllas med anledning av sin nyligen timade 70-årsdag i entusiastiska ordalag av "Judisk Tidskrift", som skriver:

"David Lloyd George, premiärminister i det kabinett, som 1917 utfärdade Balfourdeklarationen, har i dagarna fyllt 70 år. Hela världens judenhet begagnar tillfället att ägna en tanke åt den man, som enligt hans eget yttrande till Weizmann efter konferensen i San Remo 1920, gav zionismen dess 'start'. Det judiska uppbyggnadsarbetet(!) äger i den store engelske statsmannen en av sina mest energiska främjare och en av det judiska folkets uppriktiga vänner. Redan som barn studerade han noggrannt det judiska folkets historia, och han är väl förtrogen med judendomens historiska gestalter. Vår tids judiska strävanden synas honom vara den självklara fortsättningen på ett betydelsefullt förflutet, som har haft djupgående inflytande på mänsklighetens utveckling. Genom ett för två år sedan fattat beslut att till Lloyd Georges ära upprätta en koloni med namn 'Kfar David' i Emek Jisreel har den zionistiska världsorganisationen givit uttryck åt sin tacksamhet mot den judiska sakens store vän."

Bland de stora tjänster David Lloyd George gjort den judiska saken uppskattas ju alldeles särskilt hans på judisk inrådan företagna personliga inskridande hos engelske konungen, varigenom Rysslands zarfamilj förvägrades rätt att efter revolutionens utbrott överflytta till England.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark }

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 7 (252) LÖRDAGEN DEN 1 JULI 1933 ÅRG. 9

Vägen ur världskrisen

Konferens efter konferens hålles för att uppreda de internationella skuldproblemen, men fortfarande lever världen i ovisshetens tecken. Efter fyra års världskrig och femton års pina under Versaillesfredens omöjliga villkor ligger Europa i födslovånder med ett nytt försök till uppgörelse. Det är svårt att se en svår situation i ansiktet, men länge nog ha deltagarna i världskriget sökt camouflera sin verkliga ställning. I stället för att göra upp sina mellanhavanden som män, ha de fördjupat sig i detaljer och varit lekbollar för skiftande yttringar av den s. k. folkviljan, d. v. s. det uppagiterade tillstånd, i vilket ledarna själva tid efter annan försatt en hop omdömeslösa människor.

Och alla dessa kostsamma och meningslösa konferenser röra sig i grund och botten om hur mycket guld man skall kunna pressa ut ur en stat, som förlorat sina kolonier, sin utlandsmarknad och med största svårighet själv kan livnära sig. En stat som söker uppehålla en omöjlig guldmyntfot med guldtäckning på c:a 7 %. Men denna stats ekonomiska resurser synas de övriga makterna outtömlig. Till samma stat ha de dessutom till höga räntor lämnat milliardkrediter, innan skuldproblemet lösts, för att sedan då den naturliga krisen kommer säga, att de skojats av sin geldenär. Världens finansmän synes ha varit en samling dårar, som överflödet på penningar fullkomligt berövat tankeförmågan.

När sedan denna samling finansmän se sina fordringar i fara gå de till samma överdrift åt motsatt håll och strypa krediterna för sina egna landsmän.

Dessa onormala växlingar på penningmarknaden komma alltid att fortsätta så länge storfinansen skall regera världen, stödd på guldets ofelbarhet som värdemätare. Utan att frånkänna guldet dess stora nytta som regleringvaluta, måste man dock tillstå att den roll det spelat de sista åren varit enbart löjlig och fördärvbringande. Tag då hellre bort guldet för alltid som basis för resp. länders sedelstockar än att löpa risken att åter råka ut för dess missbrukande. För den internationella handeln är guldet ej nödvändigt, och det har visat sig, att de länder, som frångått guldmyntfoten, likväl lyckats hålla sin valuta ganska stabil. Det är också i sista hand relationen mellan export och import, som avgör ett lands internationella kreditvärdighet.

Då nu skuldproblemet i grund och botten rör sig om en guldbetalning, som egentligen icke tillför sin mottagare annat än nackdelar, vad vore då enklare och mer förenat med den rena självbevarelsedriften hos borgenärsstaterna än att helt stryka krigsskulderna. Som en admonition till långivarna för en fullkomligt felaktig kreditbedömning borde också de s. k. privata fordringarna på Tyskland få vidkännas en reduktion. Utan definitiv lösning av krigsskuldproblemet, som endast kan och bör ske genom krigsskuldernas avskrivande, kunna vi icke komma ut ur depressionsperioden. Men så länge guldet kvarstår som värdemätare riskera vi ständigt att åter genomgå onödiga kristider. Ty så länge guldet och bolsjevismen få förena sig till mänsklighetens gissel, så länge får den finna sig i att vara slav under herrar, som den förtjänar. Krigsskulderna, guldet och bolsjevismen, dessa världens plågoris, måste bort i ett sammanhang. Så länge de ledande ej inse denna nödvändighet kunna vi ej räkna med ett slut på världskrisen.

———

Alfred Rosenberg

Alfred Rosenberg föddes i januari 1893 i ryska Baltikum, i Rewal, där hans fader var direktör för ett tyskt handelshus. Efter avslutad högre realskola inträdde han i Rigas tekniska högskola. I likhet med på sin tid Hitler önskade han bli arkitekt. Han var konstnärligt begåvad och tecknade utmärkt väl. Han hade även från tidiga år ett levande intresse för historia och filosofi. "Vid 15 år" — berättas i hans nyligen utkomna biografi* — "ägnade han sig åt studium av Chamberlains verk 'Die Grundlagen des 19 Jahrhundert'. Denna första bekantskap med den ädle och högtflygande anden hos 'engländaren med den tyska själen' var ynglingens måhända starkaste upplevelse, vilken blev den fasta ankargrunden för hela hans senare verksamhet. Den genom Chamberlain väckta uppmärksamheten å judendomen föranledde honom närmast att studera Wellhausens 'Israelitischer under Jüdischer Geschichte' och Stades verk över Gamla testamentet." Snart stod det klart för den unge Rosenberg vilken roll judarna spelade i världshistorien — och att de utgjorde en fruktansvärd fara för alla ariska folk och för den av arierna skapade mänskliga kulturen. Han fortsatte sina vetenskapliga studier allt längre och lärde grundligt filosofiens allmänna historia. Schoeders verk "Indiens litteratur och kultur" gav honom impulsen att även intränga i den indiska historien samt i de indiska epos', dramernas och dikternas värld. Under detta intensiva forskningsarbete blev det klart för honom, att den indiska kul-

(Forts. å sid. 7.)

* *Alfred Rosenberg.* Der Mann und sein Werk. Von F. Th. Hart. J. F. Lehmanns Verlag. München 1933. Svea Rikes Bokhandel, Stockholm.

"Rashatets folk"

Publicistklubben och sanningen

När judendomens publicistiska sakförare i vårt land söka misstänkliggöra den rasmedvetna fosterländska rörelsen som ett lumpet utslag av "rashat" och anhängarna som en intellektuellt och moraliskt undermålig samling "rashatare", vilka förmena människor av annan ras rätten att leva — är detta en i dubbel mening oförsynt lögn, blott avsedd att förvilla det allmänna omdömet. Viljan till nationell bevarelse, viljan till sanning låter sig ej karaktärisera som lågsinnat "rashat" eller "skandalmakeri". Den som med dylika camouflagefinter tror sig kunna dölja det historiska faktum, att just judarna — i motsats till arierna — i alla tider varit rashatets bärare, skall erfara, att han missräknat sig på svenska folkets omdömesförmåga. Det är i själva verket de ariska folkens för långt gående tolerans mot judendomens praktiserade hatfullhet som bragt dem i deras nuvarande belägenhet.

Det gemensamma hatet, hatet mot allt icke judiskt, är judendomens innersta väsen. Den kände zionisten Cheskel Zwi Klötzel offentliggjorde i tidskriften "Janus" häft. 2, 1912—13, en uppsats, "Det stora hatet", vari bl. a. yttrades: "Liksom vi judar veta om varje icke-jude, att han i någon vrå av sitt hjärta är antisemit och måste så vara, så är varje jude i djupet av sin varelse en hatare av allt icke-judiskt. I verkligheten är intet så levande inom mig som den övertygelsen, att om det funnes något som kan förena alla världens judar så är det detta storslagna, upphöjda hat."

Judendomen är avskild från den övriga mänskligheten genom en oöverstiglig klyfta på grund av egen fri vilja, naturanlag och eget lagväsen. Den judiska lagen sätter en skiljemur mellan judar och icke-judar och uppammar ett oförsonligt hat mot de senare. Den sammansvetsar judarna till ett kampförbund, vilket som närmaste mål ser de icke-judiska folkens materiella utplundring samt därefter arbetskraftens exploatering och om möjligt deras fullständiga tillintetgörelse. Som kampmedel för uppnåendet av dessa mål betjänar sig judendomen av list, bedrägeri och svek i alla former. Sålunda är den en svuren fiende till alla icke-judiska folk och för ett hemligt krig mot dem. Men då detta krig ej offentligt kungöres har det hittills kunnat hemlighållas för de icke-judiska folken, allrahelst judarna genom ett fulländat hyckleri gett sig sken av välvilja och redlighet. De godtrogna arierna satte tro till de judiska försäkringarna, upptogo intet ont anande judarna mitt ibland sig och visade dem ett obegränsat förtroende. De förlänade dem full medborgarrätt samt beredde dem tillträde till varje position inom stat och sällskapsliv, icke anande att de därmed utlämnade sin stat och sig själva åt en lika förslagen som skoningslös fiende. Ty juden begagnar sig av de honom givna förtroendeposterna för att oavvänt inhösta fördelar för sig själv, sin folkstam och sin hemliga judiska stat. Sålunda blev det honom lätt att överflygla andra folk och smyga sig fram till en härskarställning med hittills oanad makt.

I dag härskar den hemligt sammansvurna judendomen mer eller mindre oinskränkt i alla den västerländska världens kulturstater med undantag för Tyskland, somt begynt avskudda oket. Judedömet har bankväsendet, börsen och engroshandeln i sina händer. Det behärskar fullständigt upplysningsväsendet, tidningspressen, befaller över teatrar, biograf och litteratur, kort sagt över hela vårt offentliga liv. Det behärskar de uppviglade arbetarmassorna genom att förespegla dem frihet, jämlikhet och broderskap. Det har vidare inträngt i regeringarna, sedan det avsatt furstarna eller på sin höjd låtit dem kvarsitta som marionetter. Det utövar ett mycket starkt inflytande även inom den kristna kyrkan och dess läror, sedan talrika judar låtit döpa sig och smugit sig in i de andliga kårerna, för att där verka till judendomens fromma.

Denna beslöjade världsimperialism har bedrivits under skydd av judarnas dubbla medborgarskap i de länder, där de slagit sina bopålar, på grundval av mosaiska lagen, som ålägger alla judar att hänsynslöst utplundra och förgöra alla andra folk för att dymedels bana vägen för sitt världsherravälde.

*

Sedan åratal har svenska publicitetens främste officielle representant, ordföranden i Publicistklubben, chefredaktör Leon Ljunglund i Nya Dagligt Allehanda med iver bestritt sanningsenligheten av varje påstående i nämnd riktning samt djärvts stämpla de tidningar, vilka rest kravet på sanning jämväl i dessa stycken, som "skandaltidningar", "smutspress" o. dyl. Detta klubbordförandens beteende återfaller på den illustra sammanslutning han främst företräder. Svenska folket skall heltvisst inom en ej alltför avlägsen framtid vinna full klarhet om *på vilken sida* sanningen legat, om på Publicistklubbens ordförandes eller deras, vilka av dagens härskande judepublicitet på grund av sin vilja till sanning tituleras "rashatare", "skandalskrivare" och "smutsskrivare". Och samma svenska folk skall ej underlåta att en dag skipa rättvisa med sina förvillare!

Kristlig världsordning

Senare tids händelser på de nationella och internationella fronterna ha klargjort, att vi befinna oss mitt uppe i en gigantisk kamp mellan tvenne varandra motsatta världssystem, det kristna och det judiska. Den nuvarande situationen i världen erinrar i mycket om den för två tusen år sedan. Då liksom nu hade judarna, den materialistiska världsåskådningens bärare, bragt folken under sin hegemoni och lett utvecklingen in på banor, där deras andliga och materiella existens hotades. Men räddningen kom — genom Kristus, arierväldens största gestalt, som visade människorna tillbaka till den rätta vägen, till den världsåskådning som bygger å det gudomliga och omfattar tron på en evig tillvaro för människosjälen. Det mänskliga hoppet var återupprättat och därmed ock kraften att kunna motstå materialismen i dess förödande verkningar.

Men efterhand som kristendomen under inflytande av materialismens makter förvanskades till en formaltro, berövad sitt positiva andliga innehåll, upphörde dess välsignelserika verkan och mänskligheten återföll i blind tillbedjan av materien. Mammon blev åter den oinskränkte härskaren, vilken förde folken i andlig och lekamlig misär. Den eftertraktade friden på jorden förblev en utopi; inom och mellan folken avlöste krig, kriser och revolutioner varandra. Alla ansträngningar att avvända olyckorna voro förgäves, ty de gingo icke till djupet utan rörde sig endast på ytan. Slutligen, i tjugonde århundradet antog situationen karaktären av en universell kris, som hotade hela den civiliserade världen med undergång.

Juda stod ånyo vid tröskeln till sitt drömda världsrike. Genom världskriget skulle det sista motståndet brytas, de ännu tredskande folken tvingas till underkastelse och därefter det universella blodbadet å nationerna insceneras. Men också nu räknade det fel. De slavbundna folken vägrade att finna sig i det öde som tillämnats dem. De reste sig till försvar. Under halvtannat decennium kämpade de en förtvivlad strid för självbevarelse mot den i kommunismens gestalt anstormande judendomen. Det mest kritiska skedet i denna strid synes nu överståndet, sedan Tysklands folk lyckats resa sig ur förnedringen under Adolf Hitlers ledning. Denna befrielsebragd innebär ett fullföljande av Kristi gärning. Till och med Romkyrkans främsta representanter i Tyskland ha erkänt, att den är ett verk av Gud. Av egen kraft åstadkommer ingen människa vad Adolf Hitler redan utfört.

Hitler återskänkte i tjugonde seklet den kristna världen tron. Den hade i denna yttersta tid låtit förleda sig att överge tron på Gud och sig själv. Men genom den nya trons kämpar i det tyska landet har Kristi ande åter blivit levande på jorden. Till välsignelse för alla folk, för hela mänskligheten! Verkan härav förnimmes i detta nu världen runt. Den nya andan griper alla folk, som nyss höllo på att förtvivla. Även i Sverige är den på stark frammarsch. Maktens hittillsvarande positioner befinna sig i upplösning. Kristi budskap om Sanningen såsom vägen ur bedrövelsen vinner allt större gehör. Ljuset är på väg att övervinna mörkret.

En ny tid bryter in över världen. Men folken måste skyddas från ett återfall i judiskt-materialistiskt förfall. Därför måste vad nu sker ske med all grundlighet och utan kompromiss. Den gudomliga världsåskådningen, byggande å de grundsatser Kristus utformat, måste befästas för all framtid. Uppgiften kräver alla goda krafters hängivna medverkan. Som en lycka bör det kännas för de nu levande att få deltaga i detta mänsklighetens slutliga befrielseverk, då den beståndande världsbyggnaden skall uppföras och Kristi verk fullbordas.

Ingen jordisk makt — vare sig guld eller bajonetter — skall kunna hindra denna utveckling, sedan människorna åter blivit seende. När den judiska materialismens falska ideologi upplöses i intet, faller även det nu härskande systemet, som bygger på dess grund, till marken och en ny ordning inträder, en ordning som återför oss till den sanna nationella traditionen. Denna omdanande procedur kan blott ske genom en arisk-kristlig folkrörelse, som lik en befriande stormvind griper de svenska själarna och förenar dem till en samfäld gärning. Sveriges folk med dess stolta traditioner från flydda allvarstunga tider har en historisk mission att fylla jämväl i den avgörande kamp för en högre världsordning, som nu stundar. Ingen ärlig svensk får saknas i den kampen!

PRESSKONSERTEN

»Befästad demokrati»

Judendomen synes ej längre våga hoppas på en diktatur i Moskvastil i Sverige, om den ock naturligtvis med största saknad tar sin hand från sina kära röda. Vi erinrades nyligen härom av den för judendomens intressen ivrigt verksamme hebreiske professorn H e c k s c h e r i hans föredrag över "diktaturens framtid" inför arbetare och studenter i Sigtuna. I referatet i en huvudstadstidning lästes:

Diktaturen har i de stater där den genomförts hastigt kommit i sadeln och effektivt omintetgjort allt motstånd, förklarade herr Heckscher. Att Hitler lyckats genomföra och stabilisera sitt diktatoriska styre i Tyskland berodde framför allt på det faktum, att den moderna tekniken skapat maktmedel, som i statsledningens hand verka fullständigt förkrossande. Ett nutida samhälles ledningssystem och fjärrverkande propagandamedel ge möjligheter, hittills okända i historien, att dirigera händelseutvecklingen. Har diktatorisk myndighet genomförts, tala all sannolikhet för att den under lång tid framåt skall kunna bibehålla sig. Demokratien har emellertid i vår tid precis samma möjligheter att till sitt skydd utnyttja de tekniska resurserna!

Ja, många tecken tyda på, att judendomen i Sverige för närvarande koncentrerar sina ansträngningar på just ett dylikt befästande av demokratien i syfte att därav skapa ett säkrare värn för den judiska makten än den nuvarande erbjuder. Vad man härvid i första hand syftar till är att få det rådande demokratiska systemet utrustat med befogenheter, som möjliggöra förbud mot samt nedslående av all verksamhet, riktad mot de judiska intressena. Statsmakten har redan tagit flera betydelsefulla steg i sådan riktning. Innan hakkorsflaggan visat sig i Sverige var det tillåtet att från press- och talaretribuner ostraffat efter behag predika mord å svenska medborgare och samhällets blodiga omstörtning — allt var tillåtet. Nu har situationen blivit en annan i och med att antisemitismen blivit en realitet också hos oss.

Dessa fakta böra vara ägnade att öppna ögonen på åtskilliga svenskar, som tidigare ej kunnat se vad som varit å bane i deras fosterland!

Dubbeltjänstsystemet bort!

Bland tidsenliga oskick och onaturliga förhållanden, som i hög grad bidragit till den rådande stora arbetslösheten, är också det gängse tillvägagångssättet vid besättandet av platser särskilt i statlig och kommunal tjänst. Genom den gifta kvinnans allt större intrång å dessa arbetsplatser samt det praktiserade dubbeltjänst- och mångsysslerisystemet har möjligheten till arbete och förtjänst och därmed även äktenskaps ingående berövats ett stort antal unga män, som äro dömda till en misslyckad tillvaro i arbetslöshet och i denna situation ligga samhället till last. En insändare, som tecknar sig "Idealist", påtalar i en artikel i *Stockholmstidningen* (l) dessa missförhållanden:

Den som något litet tagit del av och studerat de nu rådande förhållandena inom stats- och kommunaltjänst har säkert funnit, att den gifta kvinnan, vars make innehar anställning med betryggande lön för försörjning av sig och sin familj, uppträder inom så gott som alla fack, t ex. lärare-, post-, telegraf- och telefontjänstemannakåren m. fl. Det är påtagligt att här skulle kunna beredas arbetstillfällen för tusentals fullt kvalificerade arbetslösa personer.

Ett annat kapitel är de av staten pensionerade tjänstemännen, speciellt militärer, som numera uppträda i stor numerär och tränga ut andra medborgare på den fria arbetsmarknaden. De ha ju för den återstående livstiden en tryggad ställning och böra ej tillåtas taga ny anställning i statlig eller kommunal tjänst. Förbud härför är absolut nödvändigt.

I dessa svåra tider skulle mycket vinnas, om en lag komme till stånd som reglerade denna osunda arbetspolitik, som dubbeltjänstsystemet innebär. Och det är oförståeligt, varför ej våra styrande i första hand taga fasta på de faktorer som finnas för att bereda arbetsmöjligheter åt en stor del av vårt folk utan att behöva tillgripa extra skatter och högre tullar. Nej, vaknen upp, ansvarskännande svenska medborgare, tänken på de många som numera måste ligga sina närmaste, kommun och stat till last för att kunna uppehålla sig, och opponeren eder mot dessa rådande missförhållanden.

Att damer och herrar representanter ej ha något positivt intresse för frågan såg man av behandlingen i riksdagen av den ingivna motionen om skyndsam utredning i syfte att få fram förslag till snabbast möjliga avveckling av dubbeltjänstsystemet. Denna parlamentarikernas motvilja mot missförhållandenas undanröjande har givetvis till stor del sin orsak i ovidkommande privata intressen — liksom i så många andra viktiga samhällsfrågor. Det är därför så mycket nödvändigare att opinionen utanför Helgeandsholmen med all kraft gör sig gällande till förmån för en snar reglering å området.

Allmännytta framför egennytta!

Frimurar-höger

Att den svenska högern trots alla fakta som kommit i dagen angående judendomens karaktär och verksamhet framhärdar i sin ståndpunkt, att ingen jude- eller rasfråga existerar i vårt land — detta har sin förklaring däri, att högern under höggradsfrimuraren Lindmans ledning intet annat är än ett frimurareparti, dirigerat av Stora Landslogen. Enligt den för alla frimurare gällande författningen av 1717, "de frie och antagne murarnes konstruktionsbok", göres ej åtskillnad till trosbekännelse utan skola bröderna vara förpliktade till den religion, i vilken alla människor stämma överens: de skola vara goda och trogna män, män av ära och redlighet! Att man i de nordiska länderna officiellt ej upptager judar i logerna, är enligt auktoritativa murares vittnesmål blott en taktisk åtgärd — till undvikande av misstankar. Frimureriet har alltså sin egen religion, som förnekar tillvaron av en rasfråga. Det rör sig där endast om "gode och trogne män, män av ära och redlighet", och naturligtvis faller det ingen in att vilja frånkänna judarna i de styrande världslogerna rätten till detta epitet.

Realiteter intager det internationella frimureriet, som omfattar alla jordens loger, en utomordentligt viktig ställning bland de otaliga organisationer judendomen i vår tid betjänar sig av i sin världserövrarkamp. Den judiska imperialismen kunde blott genomföras i beslöjelse under aktiv medverkan av de folks övre såväl som undre skikt, vilka skulle kuvas. Medan folkens ledande element genom det universella "frimurare"-brödraskapet ofta omedvetet förenades i judisk-internationalistisk anda för judiska mål, förenades de kroppsarbetande massorna genom det universella "marxistiska" brödraskapet i samma anda, för samma mål: det judiska världsherraväldets upprättande. De bägge brödraskapen räkna samma ursprung och lyda under samma högsta hemliga ledning, ehuru deras inre sammanhang noga döljas. Alla sådana omvälvningar i nyare tid, krig, revolutioner etc., varigenom judarna berett sig ökad maktställning, ha i första rummet utförts av frimureriet och marxismen i hemlig samverkan.

Stormästaren för den med Svenska Landslogen förbundna Tyska Landslogen förklarar i ett uttalande, att frimureriet visserligen ej verkar officiellt såsom organisation men väl genom "särskilda av logen utbildade personer som ha till uppgift att i yttervärlden göra frimureriets idéer fruktbärande". I Sverige har i nuv. tid uppgiften att i "yttervärlden göra frimureriets idéer fruktbärande" bl. a. ålegat Karl XIII:s-riddaren Arvid Lindman i hans egenskap av ledare för vårt största parti med nationell läggning. Hade icke nationalsocialismen segrat i Tyskland och denna riktning nått en ur judisk synpunkt oroväckande spridning även i vårt land, skulle herr Lindman ha följt sin gamla "toleranta" linje, omvittnad från gångna årtiondens praktiska högerpolitik, den där gått ut på att genom växlande passivitet och aktivitet underlätta judendomens i demokratiens och frihetens namn bedrivna andliga och materiella eröring av Sverige. Höggradsfrimuraren och högerledaren Lindmans politiska gärning igenkännes till sina allmänna drag i den karaktäristik av frimureriets politik, som avgivits av olika högre frimurare vilka av sina samveten drivits att överge frimureriet och avslöja detsamma. Diedler m. fl. som vunnit inblick i mysterierna intyga, att frimureriets slutmål är vad som skett i Ryssland och andra länder: kommunismen, d. v. s.

Högern intet klassparti!

Regeringsorganet Socialdemokraten, vår främsta publicistiska företrädare för den judisk-marxistiska intresseriktningen, förebrår i ett uttalande högern för att vara det mest klassbetonade partiet i Sverige — "överklassens och i all synnerhet den svenska finansvärldens parti". *Svenska Dagbladet* (h) protesterar mot beskyllningen:

Det är sällan man kan se så mycken lögnaktighet koncentrerad på ett par rader. När svenska högern samlar 700.000 röster vid ett andra-kammarval och vid ett nationellt medborgartåg i Stockholm 40.000 deltagare, så är detta "överklassen" och "finansvärlden". Dumhet och okunnighet ursäkta mycket här i livet, men så enfaldig och obildad är man icke i Social-Demokraten att man tror på dessa sina egna uppgifter.

De av högerorganet presterade argumenten för sin fosterländsk-folkliga karaktär säga i själva verket ganska litet. Att de 700.000 röstande bidraga till skapande av högerns politisk-parlamentariska position inses alltför väl, men inte vill väl Svenska Dagbladet påstå, att dessa 700.000 ha något inflytande å partiets politiska handlingar. Nej, där är det främst den lilla klicken finansmän, som bestrida huvudparten av partiets till miljonen uppgående valkostnader, vilka bestämma. Att så verkligen är fallet bevisas förövrigt med all tydlighet av partiets praktisk-politiska verksamhet, som städse gått ut på att skydda storfinansens intressen i Sverige. Vår nuvarande höger är ett frimurarebetonat storfinansparti.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Ett ord

till bondeförbundare i landet!

I egenskap av initiativtagare och organisatorisk ledare av de 1914 startade bondesammanslutningarna Skånska Bondeförbundet och Jordbrukarnas Riksförbund — den ena av de bägge falanger som 1921 sammanslogos i ett enda parti under namn av Bondeförbundet — ser sig undertecknad i dag uppfordrad offentligt förklara, att Bondeförbundet i sin senare utveckling och verksamhet på intet vis motsvarat vad grundarna av den svenska bonderörelsen därmed avsågo.

När den hårda genombrottsstriden slutkämpats, rönte bonderörelsens organisationer samma olycksöde som så mången äkta folkrörelse tidigare: de översvämmades av lycksökare, vilka efterhand omskapade desamma till plattformer för personligt maktbegär och personlig vinning. Den ursprungliga ideella läggningen gick förlorad och rörelsen anpassades alltmer till det härskande judiska korruptionssystemet. Den som ej ville vara med härpå utsattes för ett underjordiskt motarbete, som i regel kunde spåras till de samma judiska kretsar, som regerade det övriga partiväsendet. Undertecknad, som förde en intensiv kamp för hävdande av rörelsens självständighet gentemot ovidkommande intressen, fick i sin egenskap av organisationsledare och medlem av Jordbrukarnas Riksförbunds högsta ledning livlig känning härav. Sedan ett erbjudande från Allmänna Valmansförbundets ledning att medverka till J. R.-organisationens anslutning till högerorganisationen — erbjudandet framfört av en från högsta partiledningen utskickad riksdagsman och åtföljt av diverse personliga löften, såsom bl. a. ett reserverat mandat i Första Kammaren — slutligen harmfullt avvisats, sattes motkampen in med yttersta hänsynslöshet. I samband med de på mitt initiativ inledda underhandlingarna om sammanslagning med Bondeförbundet utspriddes den skamliga lögnen att jag skulle erbjudit att sälja J. R:s organisation till Bondeförbundet mot personliga förmåner. Omsider insåg jag det hopplösa i fortsatt strid och anmälde omedelbart efter bondeorganisationernas sammanslagning våren 1921 mitt utträde ur rörelsen.

I viss mån karaktäristiskt för det nutida Bondeförbundet är, att en av de män som under rörelsens start på det mest försåtliga sätt motarbetade den ideellt betonade fosterländska rörelsen var just den vilken i dag vid sidan av ordföranden Olsson i Kullenbergstorp anses spela första fiolen i partiets riksdagsgrupp, herr Axel Persson i Bramstorp. Som Bonnierliberalismens representant närvor han vid det första förberedande stiftelsemötet i Malmö våren 1914, där han sade ja och amen till såväl den framförda planen som sitt inval i interimsstyrelsen — för att någon dag senare i det då liberala Skånska Dagbladet förrädiskt ta avstånd från och fördöma bonderörelsen. Trots herr Perssons motaktion gick dock rörelsen segrande fram å Skånes bygder. När Skånska Dagbladet — trots herrar Olssons i Kullenbergstorp och Henrikssons i Vinstorp motstånd mot planen — på mitt initiativ överförts i bonderörelsens ägo, förlorade emellertid herr Persson i Bramstorp chansen att bli vald som representant för det judisk-liberala partiet i riksdagen. Efter ett försök hos högern vände han sig slutligen till Bondeförbundet, där han ock blev mottagen — och i dag utövar det dominerande inflytandet tack vare ej minst den populariserande förståelse som visats honom från judiska dagspressens sida. Som ett andra exempel på den anda vilken behärskar det nutida Bondeförbundet må återges ett yttrande, fällt till undertecknad av en av förbundets mest populariserade och framskjutna representanter i riksdagen, vilken på min fråga angående partiets ståndpunkt i judefrågan svarade: "Skulle man försöka sig på antisemitism Sverige, ha vi i riksdagen maktmedel att kunna stoppa upp densamma." — De båda citerade exemplen kunna vara nog!

Bondeförbundet hade en gång chansen att bliva den folkbefriande rörelsen i vårt land. Genom det överflyglande streberväldets inflytande berövades det denna chans. Partiet svek på alla punkter. Överallt där det varit dess skyldighet att i egenskap av de svenska böndernas eget parti med kraft framträda, underlät det att handla. Det blundade för den ohyggliga korruptionen i samhället, främst omvittnad i Sprit- och Tobaksmonopolen, det blundade för den folkruinerade judiska utplundringen, tolererade den judiska bolsjevismen inom politik och kultur — detta och så mycket annat som av Nationen under de gångna åren påtalats. Det var praktiskt taget blivet en del av det härskande judisk-parlamentariska korruptionssystemet.

Då i dessa dagar en ny idérörelse bryter in över vårt land, vilken till sin karaktär överensstämmer med den ideologi som besjälade den svenska bonderörelsens grundare, vill jag uppmana alla de jordbrukare som en gång på min uppmaning anslutit sig till bonderörelsen, att utträda ur denna senare som svikit sin mission — för att i stället söka sig till den nya, *nationalsocialismen*, där idéerna och programmet funnit den fullkomnade utformningen. Där och icke i det förrådda Bondeförbundet höra de hemma. Endast där bjudes i närvarande tid möjlighet att genomföra den svenska bondeklassens, ja allt Sveriges folks återupprättelse ur den nuvarande andliga och materiella förnedringen under den härskande judiska finansmakten.

Men samtidigt vill jag rikta en varning till den nya rörelsens män, att vara på vakt mot strebrarna. Lyckas det ej att hålla lycksökarna utanför den svenska nationalsocialismen, är den dömd till samma öde som bonderörelsen. Ej minst på grund av erfarenheterna från denna är det min avsikt att med Nationen alltjämt intaga en fri och oberoende ställning gentemot organisationen, för att även, om så skulle visa sig nödvändigt för idéernas hävdande, fullt obunden kunna utöva öppen kritik. Jag vädjar i sammanhanget till de svenska nationalsocialistiska sammanslutningarnas nuvarande ledare att alltid sätta sak framför person och se till att rörelsens enighet snarast återupprättas.

Stockholm den 1 juli 1933.

Elof Eriksson

---

statskapitalism, medelklassens och den självägande jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska internationella kapitalismens penningsyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Judas spira.

Mot bakgrunden härav förstår man varför den frimurarstyrda svenska högern under gångna årtionden i sådan grad sett genom fingrarna med å ena sidan den judiska storfinansens och å den andra den judiska bolsjevismens lands- och folkfördärvliga verksamhet. Inför den framväxande nationalsocialistiska antisemitismen ser sig emellertid "frimurarepartiet" nu nödsakat att utåt anlägga en mera plausibel nationell uppsyn för att ej riskera massflykt från fanorna. Om högerledarna föreställa sig, att det skall lyckas dem att även i fortsättningen föra svenska fosterlandsvänner bakom ljuset genom att i överensstämmelse med frimureriets lagbud osannfärdigt förneka tillvaron av en ras- eller judefråga i Sverige, skola de erfara att de misstagit sig.

Israels "gåvor" till mänskligheten

Tid efter annan undfägnas allmänheten med högstämda tal av celebrerade personligheter, vari manas till tacksamhet mot judarna för allt det goda de skänkt oss. Nyligen hörde vi, att rektorn vid Zürichs universitet professor Köhler i ett offentligt anförande till ungdomen bl. a. uttalat orden: "Judendomens tre gåvor till mänskligheten heta: Gud, sabbat och Sinai!"

Då temat plägar varieras också hos oss, kan det vara skäl erinra, att vi arier ej ha någon användning för dessa judendomens "gåvor". Den judiske guden är oss helt främmande till sitt väsen och kan aldrig bli någon annans än Israels gud. Från sabbaten avstå vi, då vi ha vår söndag. Och vad stentavlorna från Sinai beträffar, så ha dessa aldrig kunnat säga oss något nytt, då vi bära vida högre sedelagar i vårt blod. Talet om judendomens gåvor till oss är alltså överflödigt.

Att vi arier ordentligt fått betala judendomens "gåvor", är emellertid visst. Men härom akta sig de om vår "tacksamhetsskuld" orerande kulturisterna att lämna några upplysningar. Skulle det månne förta effekten?

"Den triumferande Kristus"

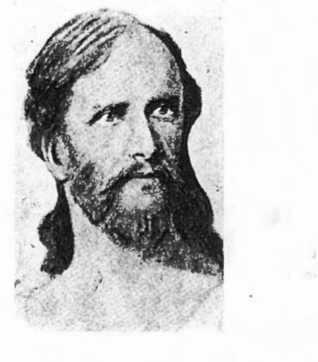

Vid närmare begrundande av Kristi liv och verksamhet står det klart, att kristenhetens religionsstiftare ej var jude utan en representant för den av judarna undertryckta ariska folkstam, som vid tiden för Hans levnad bebodde den nordliga del av Palästina, som hade namnet Gallileén. Kristi lära var en arisk religion, som ville rycka människorna bort från jordens brutala materialism och höja dem till de ideela tankarnas, målens och gärningarnas Himmel. Hela Hans verksamhet var en ljungande protest mot judendomens för mänskligheten olycksdigra materialistiska världsfilosofi. Men när det ej lyckades judarna att genom döden å korset bli Honom kvitt, sågo de sig ingen annan utväg än att förfalska Hans gestalt liksom Hans lära. De framställde Honom inför mänskligheten såsom en jude, sammankopplade sitt Gamla testamente med Kristi evangelium samt företogo de tillägg till detta senare, som befunnos nödvändiga. De lyckades dock ej bättre med förfalskningen än att denna är lätt genomskinlig.

Det är en märklig tidsföreteelse, att forskare i olika länder samtidigt av egen drift nått samma övertygelse om Kristi ariska börd. Bibeln innehåller en mängd yttranden, vilka tydligt ge vid handen att Kristus var gallilé och av judarna själva räknades som "hedning". Bland dem som på sista tiden väckt särskild uppmärksamhet för sin förkunnelse i denna anda är den amerikanske artisten överste H. Stanley Todd, som samtidigt är tjänsteman i Röda Korset.

Mr Todd har utfört en målning, som han kallar "Den triumferande Kristus" och som varit utställd i olika tavelgallerier och kyrkor. Kristus framställes här som blond och blåögd "med bestämd mun och manligt ansiktsuttryck". Tavlan har väckt ofantligt uppseende och prisas högljutt av både katoliker och protestanter. Bl. a. yttrar den världsberömde predikanten Billy Sunday om densamma, att den framställer "den Kristus som drev månglarna ur templet", icke "smärtornas man".

Mr Todd har berättat om hur det gick till när den märkliga tavlan kom till. En afton tog han en promenad. Hans uppmärksamhet fästes vid himlens underbara skönhet. Det var något mystiskt i molnens tåg. Det var som om en hand ordnat dem, och han tyckte sig se glimtar av en annan värld. Plötsligt bildade de drivande molnen ett kors. "Efter trettiofem år fann jag den inspiration jag sökt", säger han. Och skyndade hem. Efter oavbrutet arbete i sju timmar hade han bilden av "den triumferande Kristus" färdig.

Och det finnes flera, som i uppenbarelse skådat samma Kristusanlete.

Judeinflytandet inom kyrkorna

Som betecknande för det stora inflytande judarna utöva inom de nutida kristna kyrkorna kan nämnas, att "Amerikas interkonfessionella kommitté", vilken omfattar alla katolska och protestantiska kyrkosamfund i Staterna, utsänt en uppmaning till alla amerikanska präster att en viss söndag ägna sin predikan åt judeförföljelserna.

När såg man den nutida kristenheten på liknande sätt reagera mot alla de judiska illgärningarna mot de kristna folken?

I ekonomiska världskonferensens skugga

Som ett intressant faktum förtjänar observeras, att samtidigt med den ekonomiska världskonferensens möte i London en judisk världskonferens ägde rum i samma stad, varvid åtgärder skulle tagas i övervägande mot Hitler-regimen i Tyskland utöver redan iscensatt bojkott av tyska varor.

Det kan på goda grunder antas, att denna judiska världskonferens representerat den avgörande faktorn vid de förhandlingar som förts vid staternas officiella ekonomiska världskonferens. Mac Donalds vädjan till judarna i hans tal hade nästan karaktären av ett bönfallande om räddning. Inför hotet från den antisemitism, som trots alla motåtgärder är i stark frammarsch i alla länder, tycktes anledning förefinnas att vänta en viss modifiering av den judiska politiken, bl. a. genom lättande å krisen medelst utsläppande av guld i marknaden och handelns förnyade igångsättande.

Boknyheter!

HITLER
Av S. Dmitrievsky, Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
7 illustr. häften à 30 öre.

HERMANN GÖRING
Av Martin H. Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen.
Rikt illustr. Pris kr. 2: —
Tysk uppl. 250,000 ex.

Viljans triumf
Ett minnesalbum, belysande Hitlers kamp och seger.
138 bilder med tysk text.
Pris 65 öre

Den judiska framgångens gåta
Av F. Roderich-Stoltheim. Pris kr. 2: —

Storfinansens synder
En vidräkning med världskapitalismen.
Av Theodor Fritsch. Kr. 1: 25

Alfred Rosenberg
Der Mann und sein Werk. Av F. Th. Hart. Lehmans förlag. München.
Pris 1: 40 Rm. häftad, 2: 40 Rm. inbunden.

Sovjets Paradis
En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Kr. 2: —

Under Hagekorset
Av P. Sommer. Kr. 0: 50

Hakkorset
dess ursprung, förekomst och innebörd.
Av Dr. Ludwig Wilser. Kr. 0: 25

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

TILL HAVS UNDER VITA DUKAR

Bland ädla idrotter märkes i första ledet seglingen. Den erbjuder en sympatisk kontrastering mot de maskinella tendenser, som i vår tid vilja göra sig breda jämväl inom idrottslivet. Vad skidlöpningen å de vita vidderna är för den svenske sportmannen vintertid det är ilandet under vita segel å fjärdarnas vidder för honom sommartid. Han når där en storslagen kontakt med Guds fria natur, som ej undgår att utöva ett välgörande inflytande andligen och kroppsligen. Under seglatsen å de vida vattnen lär han känna skönhetsvärden och erfar en naturlig tjusning som knappast bjudas annorstädes, hans rådighet och praktiska sinne utvecklas till oundgängliga egenskaper. Den manliga dygden hör oupplösligt samman med det frejdiga seglarlynnet.

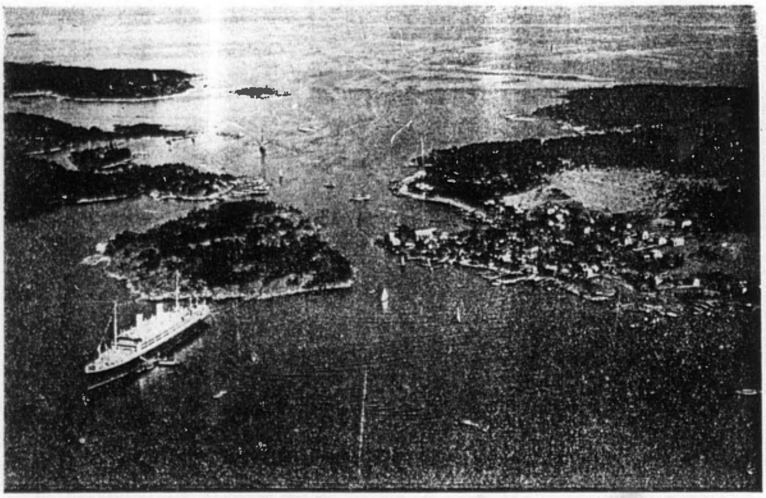

Sandhamn och yttre skären

Det är därför även ett fosterländskt intresse som främjas genom den verksamhet, som av segelsportens vänner och olika sammanslutningar, främst Kungl. Svenska Segelskapet, utföres, när de ägna en allt större uppmärksamhet åt den svenska ungdomens fostran till duktiga seglare. Genom att väcka de ungas håg för sjön, för segling och för sjömanskap vinnas dessa för ett idrottsliv av i sann mening fostrande och uppbyggande natur. Vilken sport ger mer glädje, bjuder mer omväxling av allvar och lek, väcker uppmärksamheten och härdar och fostrar mer än segling!

Segelsportens utövande förutsätter grundlig skolning. Där praktisk kunskap i navigering saknas, kan den ej tillrådas. Så mycket viktigare är det att tillfälle till utbildning för de intresserade unga gives. I insikt härom har också K. S. S. S. — som varje sommar anordnar regattor, långfärder och kappseglingar — sedan 1909 haft organiserad en volontäravdelning, i vilken varje simkunnig pojke eller flicka under 20 år kan vinna inträde. Ett tjugotal pojkar hörsammade första årets kallelse, ett antal som hastigt steg år från år, så att avdelningen nu räknar c:a 500 pojkar och flickor. Och programmet som bjudes volontärerna är i hög grad lockande.

Sålunda finnas för närvarande ej mindre än sju fullt utrustade segelbåtar, varav fyra ruffade snäckor och tre stjärnbåtar, vilka på sommaren utlånas kostnadsfritt under en vecka till de medlemmar av volontäravdelningen, som i tid anhålla därom. Utom allt vad volontärerna under denna seglats i Stockholms skärgård få uppleva kommer så, att de beredas tillfälle till deltagande i avdelningens kappseglingar vid Österskär eller Sandhamn, där de få visa sina förvärvade kunskaper och kanske även vara med om att inhösta en pokal eller ett vandringspris.

K. S. S. S. käcka veteraner,
I, som nyss på minnesstenen ristat
egna och de hädangångnas segrar
under ett förrunnet sekel vunna,
lären Edra unga friska söner
att sig härda och med mod i barmen
fram till segel under vitblå vimpel
över hav och fjärdar glatt och trotsigt
bära svenskens bästa kännetecken:
Mandom, mod och frejdigt seglarlynne.

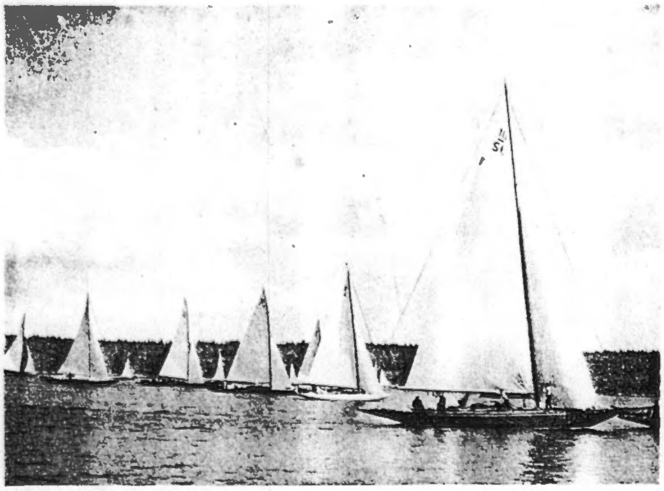

På väg ut genom skärgården

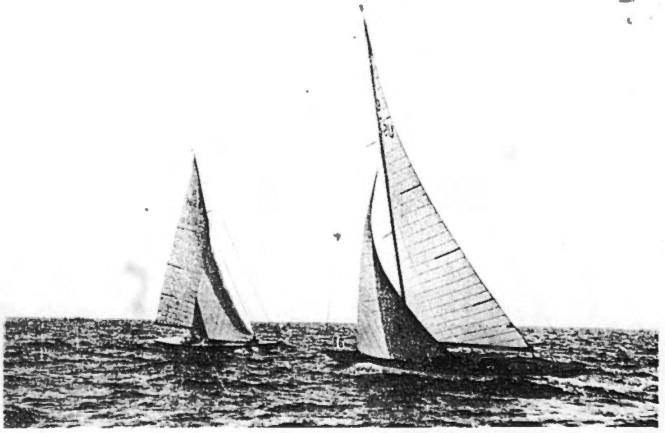

På kryss i havsbandet

En etisk kulturkamp

Den arisk-kristna kulturtankens bärare tillvitas ofta oetiskt sinnelag och människoovärdig förföljelse mot judarna. Det må dock fastslås, att denna kulturella försvarskamp icke riktar sig mot judarna såsom individer utan mot den judiska anden i vår kultur och därför nödvändigtvis även bärarna av denna andlighet: judendomen i dess helhet. Vi äro alltså inga "patologiska judehatare". Nej, hade den ariska rasen och den kristna kulturen lämnats okränkta av judendomen, skulle judefrågan lämnat oss oberörda — den skulle då varit judarnas ensak. Men vi äro hängivna vårt folk och vår ras liksom vi äro hängivna den kristna kulturen sådan våra förfäder under århundradenas lopp uppbyggt densamma. Vi se hur en systematiskt arbetande fiende — nära nog obeaktat på grund av sin hemliga verksamhet — växer sig omåttligt stark och mäktig å vårt eget område till vår egen skada. Utan att vi värna oss!

Bärarna av den arisk-kristna kulturtanken ha intet gemensamt med den "pogromstämning", motståndarna vilja påbörda dem. Pogromen är endast de under judasoket till förtvivlan bragtas blinda avvärjningsförsök. Vi räkna oss till de seende, som ej ha tid till hat mot enskilda judiska individer. Det rör sig om något långt högre än pogrom eller s. k. vulgär antisemitism, som är meningslös och varav intet positivt resultat kan förväntas. Det gäller räddningen av vår ras, vårt folk, vår kultur, våra ideal, vår framtid och vår fred undan fientlig förstörelse. Den positiva valören av en dylik gärning är av sådan art, att den alls icke låter förväxla sig med oreflekterade utslag av pogromstämning.

*

En blick å världshistorien visar, att det icke var strävan till maktutveckling utan allvarliga etiska kulturmoment som ledde våra förfäder, då den ariska kristenheten med sitt hjärtas alla fibrer försvarade sin kultur mot de tatariska mongolerna i öster, mot turkarna i sydost, mot araberna i Spanien och i nyare tid mot negrerna i Amerika. Och detta etiska berättigande av försvarskampen för vår existens skulle vi avsäga oss gentemot en oändligt mycket farligare fiende än alla tidigare — mot judendomen? Gentemot en fiende, som ej kämpar öppet och ärligt utan medels förförelse och bländverk, med bestickande, förvirrande läror och med förställningskonstens alla vapen? Gentemot en fiende, som å ena sidan genom hycklande, tvetydiga slagord om likhet, liberalism, världsförbrödring, mänskligt framsteg, demokrati, kommunism och å den andra genom skenföreställningar om våra dagars kapitalistiska nihilism på djävulskt vis håller oss fångna i inskränkthet — för att kunna göra sig till vår herre? Gentemot en fiende, som uppdyker ej endast inom våra landsgränser utan samtidigt i alla ariska länder, som ej blott är hemligt utan även internationellt organiserad och sträcker sin verksamhet till alla länder och folklager? Gentemot en fiende, som samtidigt innästlat sig i alla politiska och sociala rörelser, de må vara kristliga, monarkistiska, liberala, demokratiska eller socialistiska, av kapitalistisk eller kommunistisk tendens?

Låt oss blott öppna våra ögon och se! Låt oss närmare betrakta världshistoriens fakta alltsedan judarnas emancipation, betrakta lärdomarna från de båda senaste århundradenas kulturhistoria; låt oss framför allt begrunda dagens historiska tilldragelser, så långt vi trots judiska pressens förvanskningar kunna skåda sammanhangen! Kan en uppriktig arier, en övertygad kristen ännu förneka, att vår arisk-kristna etik och därmed vår arisk-kristna kultur på alla punkter är anfrätt och angripen av förruttnelse? Kan han förneka, att i denna förruttnelse den judiska anden, det judiska väsendet, med ett

Det Godas lön

Gör gott och fråga ej och säg: "Skall jag berömmas?"
"Skall man väl tacka mig?" "Mån det en dygdig är?" —
Vad dubbel tyngd för den som kval och laster bär!

Räds ej tyranners hot och avunds smäderop;
av vördnad för din dygd till hat mot dig de drivas:
vad bifall smickrar dig av blinda dårars hop?
Gud ser dig — det är nog. Kan högre lön dig givas?

Vad är du mänska? Ack! En mask, ett stoft, ett grand,
som födes blott att dö och blott att irra tänker:
dock Himlars Gud en blick uppå ditt väsen sänker.
Hans hand du frukta bör, men ej en dödligs hand.

Johan Henrik Kellgren

Hembygdskulturens renässans

Behovet av ett verksamt skydd för hembygdens skönhet, egenart och tradition mot tidens vandaliserande internationella strömningar inses allt mer allmänt. Ett sådant hembygdsskydd utgör även ett viktigt led i den nationella försvarskamp, som redan tagit sin början gentemot den oss väsensfrämmande internationella kultur, som i senare tid strömmat över oss, hotande vår egen.

Varje tänkande människa måste till slut inse, hur under inflytande av de mest skilda faktorer hembygdens landskapsbild alltmer vanställts, hur ursprunglig naturs rika och mångfaldiga skatter ofta på ett olyckligt sätt förintas. Att hindra denna fortskridande förödelse av hembygden är också en fosterlänsk uppgift av rang.

Mångenstädes ha de gamla enkla boningshusen ersatts av ödsliga hyreskaserner, vilkas byggnadssätt ofta rentav hånar ett praktiskt, ändamålsenligt och sparsamt utförande. Det hävdvunna byggnadssättet blev föraktat, byggnadsformer från städerna trängde ut i byarna och landskapet, till förfång för skönhet, ändamålsenlighet och ekonomi, och mången vacker gammal syn berövades sin trohjärtade prägel. Och nu lägges sista handen vid förödelseverket genom den själlösa bolsjevikisk-kollektivistiska stilens, "funktionalismens", inträngande runt om i vårt land.

Gentemot dessa maskinella kollektivistiska strömningar bör sättas det personliga iniativet, den personliga goda smaken. Vi måste se till, att de byggnader som uppföras äro anpassade efter omgivningen samt uppförda i bygdens egen stil, ehuru tillfredsställande moderna krav. Vårt öga bör kunna njuta av deras enkla självklara formspråk och ägaren fyllas av glad stolthet att ha skaffat sin hemort ett smycke och ej en vanprydnad.

Och på samma sätt som med byggnadsväsendet förhåller det sig med den folkliga konsten. Det gäller att på grundval av goda traditioner utöva ett konstnärligt inflytande i sin egen anda framför allt på de olika grenarna av hantverk och industri. Ingen menar, att man skulle återföra vårt folks seder, liv och vanor eller dess hantverkares alster till utlevade former. De gamla formerna, den materialäkta behandlingen skola endast sporra till sunda nyskapelser i traditionens anda. Huvudvikten bör självfallet ej läggas vid den konserverande utan den skapande verksamheten. Vad hjälper oss enstaka inhemska byggnader och bibehållandet av gamla byggnadsminnen, om folkets stora flertal bor i kaserner som måste förkväva all hemkänsla, all kärlek till boningsplatsen. Nej, låt oss gestalta våra bostäder så, att de åter alstra hembygdskänsla!

Gör alltså ej byarna till städer, bygg ej trädgårdsstäder utan trädgårdsbyar — Högst 2 familjer under samma tak! — Ur glädjen att själv äga sitt hem uppstår glädjen att vårda och smycka det. I den kan enkel folklig konst åter slå rot och sakta spira upp. När ett sirligt snideri på förstukvistens gavelfält lyser i glada färger, när vindflöjeln uttrycker någon enkel tanke i enkel form, båda kanske skurna av ägaren å lediga stunder — då är detta den folkliga konstens första vingslag.

De värden hembygdsvården vill värna äro alltså ej mindre påtagliga än de rent materiella. Dit höra kärlek till hembygden, trohet mot torvan, glädje åt den rena oförfalskade naturen, åt folkets hemvuxna liv, åt gediget prydligt arbete i hantverket, åt hemmets förtrogna vrå. Allt ägnat att bidraga till en ny blomstring inom hemkulturen!

———

Jordbruksungdomen med i kulturarbetet

Jordbrukarungdomens förbund hade under juni anordnat en nordisk kongress för ungdomskonsulenter i Linköping med föredrag, idrottstävlingar och uppvisningar m. m. I en redogörelse för förbundets syften och mål framhölls såsom betänkliga tecken att jordbrukarfolkets antal börjat sjunka och särskilt den mest begåvade ungdomen, de vakna och framåtsträvande, lämnat yrket.

Ungdomen bör beredas tillfälle medverka vid uppbyggandet av ett sunt samhälle och ett lyckligt fosterland, i vilket jordbruket är den naturliga starka grundvalen och i vilket jordbrukarfolket förblir "landets must och märg". I detta syfte vill förbundet befrämja hembygdskunskapen och väcka jordbruksungdomens håg för ökade kunskaper på olika områden, liksom för allmängagnande verksamhet, bevarande av lantlivets skönhetsvärden, för ungdomens fysiska fostran genom lek, gymnastik, idrottsövningar och friluftsliv.

———

ord judendomen, överallt är det drivande, jäsande, upplösande elementet? Och att kämpa mot dylik förruttnelse och mot dennas bärare skulle vara oetiskt!

Må vi ur mängden av uppenbara fakta endast taga några få exempel. Enligt judiskt tänkesätt är allt att få för pengar: ära, social ställning, framgång och blonda kvinnor. — Skulle ej kampen mot en dylik korrumperad uppfattning vara etisk?

Den judiske journalisten, som i det närmaste behärskar hela världspressen, bringar — på kommando av kahalen och frimureriet — sedan årtionden av de faktiska världshändelserna blott sådant till vår kännedom som ej går emot de intressen och de världsmaktssträvanden, som omfattas av hans egen stam och de 300 judar som styra världen. Detta kroniska förande bakom ljuset av den ariska offentligheten möjliggöres därigenom, att de av nyhetsagenturerna monopoliserade förbindelsemedlen telefon, telegraf och radiotelegrafi redan befinna sig i den semitiska rasens händer. De verkliga drivfjädrarna och sammanhangen i allt vad sedan årtionden händer på jordklotet ana arierna och de kristna i allmänhet knappast mer. Att vi vilja föra en upplysningskamp gentemot detta djävulska fördumnings- och förvillelsesystem i den judiska pressen — skulle detta icke vara etiskt?

Den judiske författaren förgiftar medvetet den ariska ungdomens själ med den talmud-estetiska pornografi, som under tryck- och konstfrihetens skyddande mantel utbjudes i tidningar, å scenen, biografen, å konserter och utställningar, inom alla konstens, litteraturens och modets områden och som berövar den ariska ungdomen dess äre- och skamkänsla, förvänder dess goda smak samt utplånar dess förståelse för rena estetiska känslor och naturlig skönhet. — Skulle icke kampen mot detta så gott som uteslutande genom judar utbredda moraliska och sedliga förfall vara etisk?

Den judiske vitterlekaren predikar för ariern den platta materialismen i alla glittrande schatteringar. Han skonar intet område av det offentliga och privata livet för att medels sina förföriska jonglörkonster begabba, väcka tvivel, kränka och förhåna vår idealism. — Och gentemot dylik förförelse skulle icke kampen vara etisk?

Juden är utformaren av det kapitalistiska systemet: han låter ariern arbeta, lönen för arbetet inhöstar han ensam. Den hemliga judiska centralregeringen i New Yorks Wallstreet har redan ryckt till sig 70 procent av alla folks rörliga kapital. — Är det icke etiskt att kämpa mot en slik utplundring?

Juden hetsar den ariske arbetaren mot den ariske egendomsinnehavaren tills denne berövats all sin egendom Bytet tillfaller dock icke den ariske arbetaren utan den judiske hetsaren. Hittills har man alltid endast bevittnat den ariska kapitalismens sammanbrott, aldrig den judiska kapitalismens. — Skulle det icke vara etiskt att kämpa mot ett sådant uppenbart folkbedrägeri gentemot arievärlden?

Eller skulle det kanske vara särskilt etiskt, när det judiska storkapitalet bygger upp den judiska bolsjevismen och försträcker denna medel till organiserande av ryska folkets förkvävande i blod — och när sedan efter fullbordat slaktarbete samma bolsjevism skamlöst svänger över till kapitalism och i sina utländska legationer inbjuder samma storfinans till fester, vid vilka man vräker sig i det nedslaktade zardömets rövade bohag? — Vore det då ej långt mera etiskt att kämpa mot sådan judisk cynism och att knäcka ryggraden å densamma?

Det ursprungligen oförargliga men senare av judarna till största delen för deras mål inriktade frimureriet har utvecklats till ett av judendomens förnämsta maktmedel. Varhelst det rör sig om politiskt uppviglingsarbete, om uselhet i det offentliga livet, om brott mot tradition och kultur, om politiska mord, har "Kungliga Konsten" sin hand med i spelet, oaktat den utger sig för att "endast verka ädelt i det fördolda". Men varför denna ogenomträngliga slöja, om man vill uträtta verkligt goda ting utan baktankar? — Är icke kampen mot denna farliga judiska hypokrisi etisk?

Makten bör övergå från de få utvalda och kallade till folket självt — säga judarna. Men för icke varje revolution judiska makthavare till ledningen av staterna? Folket självt går tomhänt därur. — Är icke en antisemitism gentemot dylik perfiditet etisk?

Aristokraterna i alla länder hava för penningar skändat sitt blod genom judiska äktenskap. — Är icke ett hänsynslöst krig mot dylikt nedsmutsande etiskt?

Monarkierna hava för snöd mammon upptagit hundratals judiska familjer i den kristna adeln och dymedels prisgivit de högre ariska stånden åt förjudningen. — Är bekämpandet av dylikt missbruk av maktbefogenhet icke etiskt?

Kristendomen, som skulle vara den ariska världens stora försvarsfäste mot den judiska andens förstörelseverkan, har allt mera lagts under judiskt inflytande och fjärmats från den sanna kristna idén. När judarna under första århundradena efter Kristus ej förmådde tillintetgöra kristendomen, läto de förfalska densamma, i det de sammankopplade sitt Gamla testamente med det Nya och i detta insmusslade en mängd tillägg, bl. a. att Kristus var jude. Genom dessa förfalskningar ernådde judarna dels att den rena Kristus-läran försvagades, dels att de själva inför den kristna mänskligheten kommo att framstå som Guds utvalda "heliga" folk, Kristusfolket, och beredde sig tillfälle att under den anlagda masken tränga in i det kristna lägret för att inifrån erövra och tillintetgöra kristendomen. — Är icke bekämpandet av denna alltjämt pågående judiska förfalskning av kristendomen etiskt?

*

Den pan-ariska befrielsekampen gentemot den fientliga judendomen är en etisk kulturkamp, en självbevarelsens kamp, i vilken arierna i alla länder ha sin givna plats. Den skall föras å samma grundval, där ariern Kristus en gång för snart två tusen år sedan upptog den — hänsynslöst i sanningens och rättfärdighetens anda!

———

Judendomen i världshistorien

II. *Den alexandrinska och romerska tiden*

Alexandria var mot slutet av perioden före Kristus — ptoleméer- och romarperioden — den antika världens New York. Den jättestora staden hade en befolkning å nära 9 miljoner, varav omkring 1 miljon judar. Därvarande judiska inflytande bör dock ej beräknas efter antalet judar utan efter den ekonomiska makt de utövade. Alexandria var det dåtida avgörande centrum för hela världsekonomien — och judarna voro genom sin penningmakt härskarna i Alexandria.

Judarna i Alexandria bildade en stat i staten. Ingen hade sådana privilegier som de. Alla andra statsmedborgare — egyptier, greker o. s. v. — voro underordnade de allmänna lagarna och myndigheterna, medan judarna hade sina egna lagar och egna myndigheter och därför även vunno i varje uppstående tvist mellan judar och icke-judar. Ett judiskt brott förblev alltid ostraffat. (Mommsen. Römische Geschichte. V. s. 489—492.)

De alexandrinska judarna voro i första linjen dåtidens ledande procentare och bankirer. De försågo makthavarna med pengar — och detta var en av huvudorsakerna till deras stora inflytande och privilegierade ställning (Joseph Flavius. Antiquitates juh. XVIII. 6. 3.) Samtidigt hade de den alexandrinska handeln i sina händer och voro t. ex. monopolister inom sädeshandeln och skeppsfarten (O. Heller. Der untergang des Judentums. 37).

Det andra judiska maktcentrum var Antiochia. "Liksom i den egyptiska huvudstaden tillerkändes judarna i Syriens huvudstad rätten att bilda en i viss mån autonom församling". Från Antiochia behärskade judarna den dåtida asiatiska Österns penningväsen och handel. (Mommsen. Römische Geschichte. V. 456.)

Men judarna eftersträvade ej endast den ekonomiska utan även den politiska och kulturella makten över folken, med ett ord att på alla områden uppnå herraväldet i världen. De inledde den intensivaste propaganda för judaismen. Alexandria var då också det viktigaste kulturella centrum — och snart förvandlades den alexandrinska kulturen till en judisk kultur. Alexandrinsk filosofi, all slags konst och vetenskap kommo i judarnas händer — precis som i våra dagar. Den rena judaismens idéer utbredde sig i vidaste omfattning såsom religion. "Alla människor äro", skrev en alexandrinsk jude, Philo, "erövrade av judaismen; barbarer, hellener, invånarna å kontinenten och å öarna, folken i öster och väster, europeer och asiater, alla folk på jorden". Det var just på den tid, då Kristus kom till världen.

Hand i hand med de judaistiska idéernas triumftåg följde den dåtida världens politiska erövring genom judarna. Överallt trängde de in i ledande samhällsskikt. En del köpte de, till andra kommo de som sluga rådgivare, som godsförvaltare, som läkare, artister, juvelerare, giftblandare, som slav- och kvinnohandlare etc. De fingo tillträde till furstens palats. Och överallt hade de sina agenter. De icke judiska kvinnorna erhöllo judiska älskare. De judiska kvinnorna blevo hustrur eller älskarinnor åt ledande icke-judar. Isat, konung av Adiahena och Assyrien, övergick genom inflytande av sina judiska älskarinnor till den judiska religionen, och senare även hans moder och bröder. Asis, konung av Emessa, övergick likaså, efter att ha äktat en judinna, Drusilla, till judaismen. Många dylika exempel kunde anföras.

Man får en föreställning om det stora inflytande judarna utövade genom sina kvinnor av en berättelse, skildrad av den judiske historikern Joseph Flavius (Jüdisches Krieg. II. 20. 2). Det var på Neros tid. Invånarna i Damaskus befarade ett judiskt uppror och beslöto därför att döda alla judar i Damaskus. "Men, de fruktade sina kvinnor, vilka alla voro mycket hängivna den judiska religionen. Därför hemlighöllo de sin plan för kvinnorna. På en timme dödade man 10.000 judar." En ohyggig gärning! Man må dock ej förglömma, att det rörde sig om en försvarsakt. Ty överallt och isynnerhet i Mindre Asien och på Cyperna hade judarna, sedan de blott samlat tillräcklig makt i sina händer, utan medlidande dödat de ledande samhällsklasserna. Det var den judiska metoden att slutgiltigt erövra makten. Den första berättelsen härom finna vi redan i bibeln, i Esters bok: det dåtida persiska rikets hela övre folkskikt utrotades av den blodige Mordokai och drottning Ester. Det finnes många liknande berättelser från antiken. Överallt, där den judiske erövraren trängde in flöt blodet från de bästa människorna hos varje folk. — 10,000 ... 50.000 ... 100,000 dödade ... med kvinnor och barn — det var i de tiderna en vanlig judisk gärning.

*

På sitt erövringståg kunde judarna naturligtvis ej heller skona den romerska huvudstaden. Redan andra århundradet före Kristus började de erövringen av Rom. 139 före Kristus blevo judarna genom pretoredikt första gången förjagade från Rom. De bedrevo där en intensiv propaganda för judaismen och förledde många icke-judar till sabbatstjänst, vari de romerska myndigheterna sågo en fara. Men snart voro judarna tillbaka. 63 före Kristus medförde Pompejus, efter erövringen av Jerusalem, ett antal judar till Rom. Den judisk-romerska kolonien förökade sig och började ånyo spela en betydande roll.

"Hur talrika judarna voro i Rom redan före Caesar och hur starkt de understödde varandra, framgår av ett påpekande av en dåtida skriftställare, att det var allt för riskabelt för en prokonsul att icke behandla judarna i sin provins väl, enär han eljest vid sin återkomst till Rom blev utvisslad av massan i huvudstaden." (Mommsen. Römische Geschichte. III. 549—551.) Detta visar, att judarna med sin medfödda demagogiska talent redan förstodo att genom den romerska massan spela en politisk roll — precis som i nittonde århundradet genom "proletariatet". Cicero beklagade 60 före Kristus det skadliga judiska inflytandet å Roms forum. Han vände sig också mot den ständigt växande judiska konkurrensen i det ekonomiska livet. (Ciceros tal: Pro Flacco.)

Sitt avgörande inflytande erhöllo judarna i Rom på Julius Caesars tid. Caesar liksom hans föregångare Alexander av Macedonien hade enligt Mommsen funnit det nödvändigt att befordra judendomens utveckling. Om Alexander, grundaren av den alexandrinska judendomen, för denna nation uträttat ej mindre än dess egen David — med återuppbyggandet av Jerusalems tempel — så understödde Caesar i Rom liksom i Alexandria efterhand judarna, tilldelande dem olika nådegåvor och privilegier samt skyddande deras egenartade kultur gentemot de romerska och grekiska andliga. Härmed avsågo ej de båda statsledarna att förläna den judiska nationen jämbördighet med den hellenska eller hellensk-romerska. Men världsjuden, som i motsats till alla andra och särskilt västfolken, saknade egen statspolitisk organisation och därför var mycket likgiltig inför frågorna om statsanhörighet och fosterlandskärlek; juden, som på det strängaste bevarar substansen av sina egenartade nationella egenskaper, och alltid var beredd att inveckla denna substans i en tilltalande nationell form samt lätt anpassade sig till varje främmande nationalitet — denne jude var liksom född för en sådan stat, som grundats på ruinerna av hundratals små stater, och kunde känna sig hemma hos en nästan abstrakt blandningsnation. "I antika världen voro judar ett starkt ferment för kosmopolitism och folkens upplösning." (Mommsen. Römische Geschichte. 549—551.) Likheten med vår tid är även här slående.

Alexander av Macedonien och hans efterföljare, de romerska kejsarna, begingo i sina strävanden efter ett abstrakt världskejsarrike samma fel som våra dagars imperialister och internationalister. De förstodo ej, att den mänskliga utvecklingen är sund blott när den bygger på basen av en fri utveckling av de skapande folken. Om dessa nationer förlora sitt skapande blods renhet, om ej den ledande nationens blod med dess egenskaper är cementet i stats- och samhällsbyggnaden, om nationen blir en brokig och abstrakt blandning människor av alla raser — då gå de under. Den statspolitiska byggnaden för det alexandrinska och det romerska riket kunde endast förbli stark och skapande så länge en stark enhetlighet i blodet upprätthölls såsom bas för den hellenska och den hellensk-romerska nationen. När "en hellenare" eller "en romare" endast blivit ett begrepp för statsanhörighet och blodets renhet gått förlorad i rikets härskande skikt, när de hellenska och italienska bönderna förslavats, proletariserats och trängts undan från statens politiska ledning — då var det alexandrinska liksom det romerska riket dömt. Och det skedde också genom judarna, det stora upplösningsfermentet.

Detta insågo många av dåtidens bästa människor, däribland några romerska kejsare. Tacitus varnade romarna för judarna. Han yttrade, att de judiska lagarna äro en motsats till hela mänsklighetens lagar "För dem är allt föraktligt, som för oss är heligt; däremot är dem tillåtet vad som väcker vår avsky... Judarnas seder äro vansinniga och föraktliga... Med anledning av sitt fördärv bevara de alla sina avskyvärda och ohyggliga institutioner... De som antaga den judiska religionen börja strax förakta det gudomliga, förneka sitt fosterland, förlora aktningen för sina föräldrar, glömma kärleken till sina barn och sina bröder." (Tacitus. Historiae. V. 5.) Satirikern Juvenalis yttrar, att de romare, vilka antaga judisk religion och judiska seder, begynna "förakta de romerska lagarna. Men de judiska lagarna förkunna så ivrigt och följa allt vad som uttalats av Moses". (Satiren. XIV. 96. 105.) Kejsarna Tiberius, Kaligula och Claudius uppträdde med särskild skärpa mot judarna. — Det är anmärkningsvärt, att just gestalterna av dessa kejsare i historien målats med speciellt dunkla färger: har man månne ej att se förklaringen härtill i judiskt inflytande? — Tiberius jagade judarna ur Rom. Anledningen var ett nedrigt bedrägeri från deras sida mot några inflytelserika fruar. (J. Flavius. XVIII: 3. 5.) Men judarna kommo snart tillbaka: de hade allt för många beskyddare. Under Kaligula anstiftade folket självt en judisk pogrom. Anledningen var, att en judisk furste på ett anstötligt sätt prålat på gatorna i förgylld kungadräkt. — Judarna svarade härpå med en handelsbojkott och en strejk vid fabrikerna. Då förordnade kejsaren om stränga åtgärder mot judarna inom hela riket. För någon tid höllo de sig mera stilla. Kejsar Claudius förjagade åter judarna ur Rom, enär de anstiftat svåra oroligheter i staden.

*

Så skåda vi en hel periods kamp mot judendomen. Men denna kamp var förgäves; judarna hade för stort inflytande på alla verksamhetsområden inom riket. Genom inympande av gifter från sin religion och sin materialistiska världsåskådning, genom erövrande och förgiftande av dåtida konst och vetenskap, genom sedernas fördärvande medels lyx och olika laster, genom utrotande av de bästa människorna inom de härskande skikten, genom förföljelser och blodsdåd mot kärnan av den romerska nationen, genom böndernas förslavande och proletärisering etc. — genom allt detta gestaltade judarna det romerska riket i enlighet med sina mål och behov samt ruinerade det slutligen. Det bör betonas: historien från slutet av det romerska riket påminner mycket om historien från våra dagars förfall. Samma politiska och ekonomiska internationalism, samma materialism, samma egoistiska individualism, samma herravälde av det judiska ockrare-finanskapitalet, samma onaturliga egendomsbegrepp, samma förslavande och utarmande av de stora folkmassorna, samma klasskamp, samma lumpproletariat under ledning av judiska demagoger. Som den ariska mänsklighetens protest mot dessa onaturliga förhållanden, mot dess underkuvande och undergång föddes kristendomen. Kristus kom till världen i den period då folkmassorna och några romerska kejsare jämte ledande folkskikt hade börjat kampen mot judendomen. Judarna försökte först att med blod, med massakrer undertrycka arierdömets befrielseära. Men det lyckades ej. Därpå genomförde de historiens största förfalskning: de förklarade att den ariske befriaren Kristus var jude. De sammankoplade sin bibel med det kristna evangeliet och de förfalskade detta. Den störste förfalskaren var Paulus. Senare försökte judarna intränga i den kristna kyrkan för att där erövra den ledande ställningen. Även detta lyckades dem. Under judiskt inflytande har den kristna kyrkan förlorat sin ideela betydelse och förvandlats till ett världsrike med materiella, världsliga intressen. De hade härvid särskilt framgång i Bysantium och senare i Rom. Men från Norden kom en ny människovåg, en arisk våg — med germanerna som avantgarde. De nordiska människorna sprängde sönder den antika världens förjudade byggnader — för att på ruinerna därav, på den rena ariska kristendomens grund uppbygga en ny värld.

Gu.

(Forts.)

Antireligiösa frimärken

Som ett led i propagandan för gudlöshetsrörelsen i alla delar av världen planerar sovjetregeringen utsläppandet av en serie antireligiösa frimärken i januari 1934. Bryssels katoliker ha redan hållit ett protestmöte mot den planerade anstötliga propagandan.

Kan man månne vänta ett beslut av den förjudade världspostföreningen, varigenom antireligiösa frimärken förklaras olämpliga?

"Världssamvetet"

Rikskansler Hitler har i en intervju till den tysk-amerikanska New Yorker Staatszeitung förklarat, att material, vilket tills vidare hålles hemligt, lämnar fullt klara bevis för att en kommunistisk världskomplott föreligger.

"Varför fäller världen nu dessa krokodiltårar över det hundrafalt lindrigare öde som övergår en liten minoritet", yttrade han, "då man tidigare ej bekymrat sig om att miljoner unga människor i Tyskland levde i svåraste nöd? Jag frågar Roosevelt, jag frågar amerikanska folket, som tror sig berättigat att visa de bolsjevikiska själahandlarna sympati och hjälpa dem: Äro ni beredda att hos eder upptaga dessa som komma alla brunnar att sina, som vilja kasta Tyskland ur den kristna världen? Vi skulle gärna ge varenda en av dem fribiljett och en tusenlapp i fickpengar, om vi bara kunde bli av med dem. Skulle jag låta tusentals tyskar gå under för att alla judar skola kunna arbeta i säkerhet och lugn? Leva och frossa medan ett miljonfolk svälter ihjäl och faller offer för bolsjevismen?"

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 *Tel. 182 16*

MALMÖ.

Pappersvaror, Tidningar m. m.

Specialaffär för Nationalsocialistisk litteratur.

Adolf Hitler: Mein Kampf

Del. I o. II. *Kr. 7:70*

Bok- och Pappershandel

Svensk press
i judisk tjänst

Det offentliga ordets män äro i särskild grad medansvariga i den moderna judendomens stats- och folkfientliga verksamhet i Sverige genom sin ådagalagda "tolerans" och förrädiska benägenhet att se genom fingrarna med fiendens alla ljusskygga förehavanden inom idé- och kulturliv, politik, ekonomi etc. Endast med pressens hjälp, vilken distraherat och hållit allmänheten i blindhet samt aktivt medverkat i den intellektuella förgiftningen och befordrat vårt folks systematiska utplundring, var det möjligt för den internationella judendomen att införliva också "frihetens stamort på jorden" i sin världsdomän.

Med livlig tillfredsställelse konstaterar även överrabbin Marcus Ehrenpreis i ett uttalande i "Judisk Tidskrift", att tidningspressen i Sverige så gott som enhälligt "givit uttryck åt svenska folkets harm och sorg över händelserna i Tyskland" under fördömande av förföljelsen mot judarna. "Alla instämma", skriver herr E., "i fördömandet av de rättskränkningar, som begås, och fordra rättens och den borgerliga jämlikhetens återställande." Bland svenska tidningar, vilka särskilt berömmas och citeras för sitt ställningstagande *för* judendomen, d. v. s. mot tyska folket i detta senares självbevarelsestrid ur den judiske förtryckarens fruktansvärda grepp, vilja vi återge följande, förtjänta av att särskilt observeras.

Dagens Nyheter (förf. bl. a. d:r Fogelquist). Nya Dagligt Allehanda (förf. bl. a. justitierådet Alexandersson). Idrottsbladet (förf. Torsten Tegnér). Sanningsvittnet. Socialdemokraten. Stockholmstidningen. Sv. Morgonbladet. Svenska Dagbladet. Vecko-Journalen (Erik Lindorm). Göteborgs Handelstidning. Göteborgs-Posten. Sydsvenska Dagbladet. Eskilstuna-Kuriren. Falu-Kuriren. Höganäs Tidning. Lunds Dagblad. Mariestads Länstidning. Norrköpingstidningen. Nya Norrland. Oskarshamns Nyheter. Sörmlands-Posten. Uppsala Nya Tidning. Västmanlands Länstidning. Östersunds Länstidning.

Nästan samtliga dessa tidningar hade sina redaktionella yttranden införda den 3 eller 4 april, varav kan slutas, att resp. informationscentraler i Stockholm utsänt sina vägledande "promemorior" för ställningstagande mot Tyskland i judefrågan en och samma dag. Ingen ärlig svensk bör befatta sig med dylika förrädareorgan utan vända dem ryggen för att i stället uteslutande skänka sitt intresse och stöd åt sådana tidningar som stå på svensk, arisk grund och äro oberoende av judiska inflytelser.

Den »moderne affärsmannen»

Epaidéns uppfinnare, juden Norman B. Woolworth, känd under namnet "Epakungen", besökte under juni Stockholm med sin eleganta lustyacht "Cyprus", varvid han också uttalade sig för intervjuare om sin uppfinning.

"Epaidén är", yttrade han; "en större uppfinning än de flesta andra sentida nyheter. Det är psykosen den moderne affärsmannen måste räkna med, till och med mera än med varor och högre och lägre priser. Kvantiteten får komma i andra hand. Huruvida detta överensstämmer med sund affärsmoral och en affärsmans samvete? Den moderne affärsmannen får behålla sitt samvete för sig själv. Gör han inte det, är han ingen modern affärsman — punkt och slut."

Italien mot antisemitismen

Hela den fascistiska pressen i Italien har enligt "Judisk Tidskrift" "enstämmigt fördömt den tyska judebojkotten samt eftertryckligt tagit avstånd från antisemitismen". "Il Messagero" och "Il Popolo" hänvisa på att den italienske juden städse kämpat i det fascistiska partiets främsta led och att det fascistiska Italien alltid givit uttryck åt sitt förtroende för de judiska medborgarna, senast genom utnämnandet av en jude till generalguvernör av Sardinien och en annan till finansminister.

Mussolinis välvilliga inställning till judarna är förståelig redan i betraktande av det starka judiska inflytandet inom Vatikanen.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Epa-nytt

N. K.—Sachs' beryktade dotterbolag Epa skyr ej heller att utan rätt begagna kända kvalitetsmärken. Sålunda påtalar försäkringstidskriften Assurans i sin årsberättelse för 1932, att Enhetsprisaktiebolaget i sina filialer försålt fabrikat av proppar, försedda med det välbekanta S-märket, ehuru de ej godkänts av Svenska Elektriska Materialkontrollanstalten.

Wise hoppas på Hitler

Herderspresidenten i amerikansk-judiska kongressen Stephan Wise och presidenten Bernhard Deutsch hade den 30 mars en konferens dels med ordföranden i senatskommissionen för utländska förbindelser senator Pittman och förre ordföranden senator Borah, dels även med ledande personer i amerikanska utrikesministeriet. D:r Wise förklarade härvid, att han icke instämde i det framkomna förslaget att Amerika skulle mottaga alla ur Tyskland flyende judar, som voro släktingar till amerikanska medborgare. Han delade visserligen den önskan att tillförsäkra Tysklands judar en tillflyktsort, men den tyska judefrågan måste lösas i Tyskland. "Hur gästvänliga Amerika, England, Frankrike och Schweiz än äro, så måste Tysklands judar finna en plats i den tyska solen, deras politiska och borgerliga rättigheter måste säkerställas. Jag tror, att det skall bli oss möjligt att som vänner till Tyskland väcka förståelse för detta hos tyska regeringen."

Tysklands 600.000 judar äro alltså icke så välkomna i "Guds eget land", som kunde tros. Man vill naturligtvis ej heller i första taget ge upp allt hopp om Tyskland, icke förrän nöden det kräver överge denna en gång så härliga marknad. Alltnog tyckes Världsjuda trots allt vara tämligen angeläget om att komma till samförstånd med Hitlers regering.

Antisemitisk aktivitet i Polen

Icke heller Polen — Israels av gammalt speciellt omhuldade land — undgår att beröras av den "antisemitiska pest", som nu går fram över jorden. Sålunda meddelas från Warschau, att nationaldemokratiska partiet antagit en resolution mot "den judiska faran". I denna kräves, att tillströmningen av judar till högskolorna begränsas, att numerus clausus införes för judarna i alla yrken samt att alla offentliga ämbeten stängas för judarna, vilka måste uteslutas från allt inflytande å polsk politik.

Men myndigheterna äro på vakt. Den nationaldemokratiska tidningen Gazeta Warszawska, som gjort sig skyldig till den svåra förseelsen att offentliggöra resolutionen, beslagtogs omedelbart. I Polen, den judiska kolonisationens europeiska utgångsbas, få den nationella återupprättelsens krafter ingen lätt uppgift. Med så mycket större intresse avvaktar man den nationaldemokratiska rörelsens utveckling i landet.

Litteratur

Fritz Zingel: Was die Welt den Deutschen verdankt. Förlag: Koehler & Amelang. Leipzig. Svea Rike, Stockholm.
Pris: Rm. 2:85.

Livligt och temperamentsfullt skrivna biografier över ett antal stora tyska personligheter: Dührer, Kant, van Beethoven, von Liebig, von Frauenhofer o. s. v. Man får ett storslaget intryck av vad tyskarna presterat på utvecklingens skilda områden, inom vetenskap, konst, musik o. s. v.

Envar, som intresserar sig för germanskt väsen och germansk kulturhistoria, bör läsa denna intressanta och välskrivna bok.

Anton Meister: Die Presse als Machtmittel Judas. Nationalsozialistische Bibliothek, Heft. 18. Förlag: Franz Eher Nachf., München. Svea Rike, Stockholm.
Pris: Rm. 1:—.

I Nationalsozialistische Bibliothek, utgivet av hitlerpartiets bekante teoretiker d:r Gottfried Feder, behandlas viktiga nutida problem av framstående fackmän. Samtliga böcker i serien äro på samma gång populärt, klart och sakligt hållna.

Anton Meisters bok klarlägger den viktiga frågan om pressen som ett Judas maktmedel. Författaren yttrar: "Vid sidan av börsen är pressen det viktigaste medlet för utbredning av judarnas makt. Om guldet tjänar till folkens materiella underkastelse, så tjänar pressen till folkens andliga behärskande." Judarna ha för länge sedan insett detta och ha därför spänt alla sina krafter för att få pressen i sina händer. Och även de stora telegram- och nyhetsbyråerna äro i judarnas ägo. Den förste "store" journalisten, om vilken vi bestämt veta att han var jude är Jean Paul Marat, den mest fruktansvärda av alla jakobinistiska terrorister. Uppenbarligen fanns det bland den franska revolutionens politiska skriftställare en hel mängd judar. Man skall nämligen icke glömma, att Frankrike på den tiden av judarna betraktades som ett revolutionärt paradis, varför judarna från alla håll strömmade dit. Den berömda Jakobinklubben leddes av frimurare, alltså av judar.

I senare tid blevo följande judiska journalister berömda: Moses Gottlieb Saphir, Eduard Maria Oettinger, Löw Baruch (Ludwig Börne), Harry (Heinrich) Heine, Karl Marx-Mardochai, Ferdinand Lasalle, Isidor Witkovsky (Maximilian Harden), Ruben Moses (Rudolf Mosse), Theodor Wolff, Simon Südfeld (Max Nordan), Morris Cohn (Georg Brandes) o. s. v.

F. n. är större delen av alla journalister i världen judar. Detta är också självklart, då nästan hela den stora världspressen tillhör judarna.

Man får en fruktansvärd bild av det verkliga läget i världen vid läsandet av Anton Meisters bok. Pressens förjudning är allmän och därav kommer i första hand den mänskliga kulturens nuvarande förjudande och förstörande.

Men vad kan man göra för att bekämpa denna fara för mänskligheten? Det nationalsocialistiska Tyskland fordrar i 23 punkten av sitt program: 1) att samtliga redaktörer och medarbetare i tidningar, som utkomma på tyska språket, skola vara tyskar, d. v. s. av tysk härkomst, 2) att icke-tyska tidningar, som icke tjäna statens intressen, icke få utkomma på tyska språket, 3) att icke-tyskars finansiella intresseskap eller inflytande på tyska tidningar strängeligen förbjudes. Så ha de tyska nationalsocialisterna tänkt sig lösningen av denna viktiga fråga.

S.

Alfred Rosenberg

(Forts. fr. sid. 1).

turens undergång hade sin orsak i rasblandning. Sålunda drevs Rosenberg till studium av rasvetenskapen, vilket han senare slutförde i Tyskland — och blev själv med tiden en av de största teoretikerna och förkämparna för idén om rasrenhetens nödvändighet.

*

Världskrigets utbrott vållade Rosenberg en svår själsstrid. Av blodet och i sitt innersta var han tysk — men som statsmedborgare var han rysk undersåte och skulle därför inträda i ledet hos ett folk, som kämpade mot hans eget. Längtan till det riktiga fäderneslandet växte sig allt starkare hos honom — längtan till Tyskland.

I egenskap av student blev Rosenberg ej inskriven i ryska armén. Han måste emellertid flytta till Moskva, dit Rigas tekniska högskola förlades. Här upplevde han ryska revolutionen ,och av denna förstod han ännu klarare sammanhangen i världshistorien och den roll judendomen spelar. I början av 1918 avlade han sin statsexamen och erbjöds. att stanna vid högskolan för att med tiden bli professor. Men Alfred Rosenberg tänkte på, att de tyska trupperna snart skulle intåga i hans hemort. Detta gav honom möjlighet att förverkliga sin dröm: att förena sig med rikstyskarna i deras kamp. Han for till Rewal, och kort efter inmarscherade under gränslöst jubel de längtansfullt väntade tyska trupperna i den gamla baltiska hansestaden. Alfred Rosenberg anmälde sig hos tyske kommendanten: ville inträda som frivillig. Men han fick det avböjande svaret: "i ett ockuperat land är man icke i stånd att antaga obekanta krigsvilliga". Rosenberg gjorde ännu ett försök, ehuru förgäves. Han måste då nöja sig med den lugna sysselsättningen som teckningslärare vid Revals gymnasium.

Snart kom underrättelsen om det tyska sammanbrottet. Denna träffade Rosenberg liksom alla tyskar som ett åskslag. Och från det ögonblicket var han politiker. Den lidelsefulla viljan flammade upp hos honom att arbeta för Tyskland och endast för Tyskland och att genom insatsen av alla sina krafter bidraga till att hålla den bolsjevikiska faran borta från Europas hjärta. "Och din arkitektur?" frågade man honom. Rosenberg svarade: "Den består ej i att bygga hus utan i tänkesättet." Här hade han även rätt: att uppbygga en ny stat, ett nytt samhälle är också en arkitektur, ehuru vida viktigare än den som består i husbygge.

Rosenberg framträdde med sitt första offentliga föredrag över marxismen och judefrågan. Föredraget hade den största framgång, och uppmärksamheten fästades vid honom. Men snart lämnade de tyska trupperna Rewal. Med dem lämnade också Alfred Rosenberg sin hemstad.

Han stannade någon tid i Berlin. Fortsatte därpå till München, varest han upplevde den bolskevikiska revolutionen. Talade mot bolsjevikerna vid offentliga möten och lyckades endast med möda undgå fängelset.

Av en tillfällighet träffade han Dietrich Eckart — och detta blev utgångspunkten för hans fortsatta politiska karriär. Snart är han Eckarts närmaste medarbetare i dennes mot judendomen och novemberförrädarna riktade kamptidskrift. 1919 träffar Rosenberg Adolf Hitler. "Från den dagen är den unge balten Adolf Hitlers närmaste medarbetare." Han är vid Hitlers sida överallt i det nationalsocialistiska partiets första strider: vid uppmarschen i Koburg 1922, aftonen den 9 november 1923 och de följande blodiga dagarna, då de tyska frihetshjältarna beskjötos med polisens kulor.

1921 övertog Rosenberg vid sidan av Eckart den redaktionella ledningen av nationalsocialistiska partiets huvudorgan "Völkischer Beobachter". Från februari 1923 är han chefredaktör för denna tidning — och bekläder alltjämt denna post.

*

Alfred Rosenberg är ej endast en glänsande vetenskapsman och skriftställare, som utvecklat sig till en av den nationalsocialistiska, rörelsens främste teoretiker. Han spelar även en betydande roll inom Hitlerpartiets praktisk-politiska arbete. Rosenberg bekläder visserligen i dag ingen statlig post, men han är chef för nationalsocialistiska partiets utrikes politik. En del kalla honom "partiets utrikesminister". För kort tid sedan var Rosenberg i London i egenskap av Hitlers officiella sändebud i och för viktiga förhandlingar, och trots allt larm judarna i sammanhang härmed iscensatte och trots judiska pressens alla lögnaktiga informationer hade han god framgång med sin resa i *engelska* kretsar. Man må ej heller glömma, att fyrmaktspaktens idé redan för lång tid sedan framförts och argumenterats av just Rosenberg i hans föredrag å Europakongressen i Rom. Naturligtvis är icke dagens reella fyrmaktspakt — efter de ändringar som de franska judarna företagit — vad världen har behov av liksom ej heller vad Rosenberg avsåg, men den är trots allt ett steg framåt.

D.

Kompletta årgångar
av
NATIONEN 1932
kunna erhållas mot insändande av kr. 3:— (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

BERGTAGNA
Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3:—.
Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1:50.
Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:e fullständiga upplagan.
Kr. 2:50.
Sändes mot postförskott.
K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

LÖRRDAGEN DEN 1 JULI 1933

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

Harald Lindströms Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Detroniserad finanskung

Bland senaste tids många världssensationer intar amerikanska senatskommissionens undersökning mot bankfirman Morgan en plats för sig. Undersökningen motiverades med, att firman Morgan och dess chef Pierpont Morgan, enligt pressen "världens rikaste människa", under en följd av år underlåtit betala skatt. Vilket Morgan förklarat bero på, att firman saknat vinst.

Vid undersökningen framkom, att Morgan sysslat med diverse underliga transaktioner — liksom alla nutida finansbaroner. Han hade visat stort ädelmod mot världens stora män och till åtskilliga sådana utdelat gratifikationer i form av preferensaktier — aktier till billigare pris än det på börsen noterade. Sålunda hade han avhänt sig ej mindre än sammanlagt 80 miljoner dollars.

Operationen innebar formellt intet lagstridigt, men saken fick ett egendomligt utseende, när man läste namnen å de personer, som gynnats med "preferanser". Här återfanns bl. a. engelske kungen, belgiske kungen, ledande personer inom Frankrikes politiska värld, ledande personer inom Amerikas politiska partier, såsom t. ex. avlidne amerikanske presidenten Coolidge, nuv. finansministern, president Roosevelts "personlige ambassadör" i Europa Dawis m. fl. När man sedan erinrar sig, att Morgan länge utövat det största inflytande i Amerika och Europa, att han var en av de förnämsta anstiftarna av världskriget och störste krigsvinnaren i världen — då få hans "preferenser" till ledande personer inom folkens politik en ohygglig karaktär. Man börjar förstå hur världen regeras . . .

En undersökning av en världsfirmas som Morgans affärer skulle sannolikt varit omöjlig för ett år sedan. Men i dag fordra folken att få veta sanningen rörande de verkliga världshärskarnas verksamhet — den ene finansmannen efter den andre ställes inför den offentliga undersökningens ljusbestrålning. Vilket bör hälsas med tillfredsställelse. Men till någon fullständig klarhet har man hittills ej kommit i alla dessa undersökningar. Någon verklig önskan att gå till botten med förhållandena inom finansvärlden har ännu ej spårats — på somliga punkter blottas oförbehållsamt, medan på andra varje offentlig ljusstrålning omsorgsfullt undvikes.

Varför började Amerikas undersökning just med Morgan? Det är allom bekant, att de egentliga härskarna inom finansvärlden äro judarna. Ville man bringa ljus över finansvärldens allra värsta skumraskdåd, hade det varit naturligast att begynna med dem. Enligt den bekante kännaren av judefrågan Th. Fritsch är Morgan "så vitt man vet icke av judisk härstamning". Men han stod i intimaste förbindelse med de stora judiska bankhusen och finansmännen, i synnerhet Kuhn, Loeb & C:o, Ladenburg, Thalman & C:o, med familjerna Schiff och Warburg (de sistnämnda släktingar till den "svenske" finansmannen Bonnier). Står han ännu i samma intima förbindelse med den judiska finansen? Sker kanske ej nu samma historia som med Kreuger: judarna benyttjade sig intill en viss tid av honom, men gå nu till attack — för att befria finansvärlden från en av de sista företrädarna för släkter av arisk härstamning? Det är märkligt, att ledande judiska tidningar i olika länder med tillfredsställelse konstatera, att Morgan nu "är slut". Och ej mindre anmärkningsvärt är, att president Roosevelts främste rådgivare i finansfrågor just är — juden Paul Warburg.

Med tiden skall förmodligen klarhet vinnas i alla dessa nu dunkla punkter.

*

Karl Gerhard-revyn

T. o. m. sådana betraktare av tyskt liv som judiske professorn Böök konstatera nu, att den tyska konsten och i synnerhet teaterväsendet intill dessa dagar behärskats och förpestats av hebreer. Men varför observera ej samma "objektiva granskare" förjudningen inom den svenska konsten, synnerligast teaterväsendet?

Av vem ledes Kungl. Operan? Och Kungl. Dramatiska Teatern? Av judar. Härav förklaras även, att vi på dessa scener nödgas bevittna uppträdandet av avdankade judiska representanter för "konstkultur" såsom en Gita Alpar och Kortner. Särskilt starkt märkes det judiska inflytandet å Folkteatern, där Karl Gerhard och Zaara Leander bjuda på revy. En högst okonstnärlig och oblyg — i enlighet med "tidens krav". En utmaning mot svenskens goda smak! Endast låga andar kunna utspekulera något sådant. Den har också tydlig judisk-politisk tendens. Där presenteras karrikatyrer av Tysklands statsöverhuvud, generalfältmarskalk von Hindenburg, rikskansler Hitler och preussiske ministerpresidenten Göring — att utskrattas och skymfas i förnedrande ställningar.

Vi förstå väl, att alla dessa personer i dag äro hatade av judarna, men vad angår detta judiska hat Sverige? Äro icke de å Folkteatern skändade personerna ett med Sverige vänskapligt sinnat folks statsmän? När Karl Gerhard förlidet år tillät sig ett långt mindre förnärmande uppträdande mot Frankrike, blev det strax protest — och revyhjälten nödgades inställa sig hos franska sändebudet för ursäkter och ändrade programmet. V a r f ö r protesterar ej i dag den svenska publiken? Är Tyskland då ett fientligt land, mot vilket allt är tillåtet?

Och slutligen en fråga: är ej tiden inne att ta upp frågan om det judiska förpestandet av vårt teaterväsen i hela dess vidd? Varför försummar den aktade professor Böök detta — han som nu lärt sig förstå det judiska inflytandets skadliga verkan i Tyskland?

*

"Hunger i Sovjet-Ryssland"

I Berlin kan man i dessa dagar skåda en intressant utställning: "Hunger i Sovjet-Ryssland". Man ser här i vilket fruktansvärt läge det judiska herraväldet bragt Ryssland. Genom diagrammer och siffror visas hur det stora landet på grund av femårsplanen bragts till hungersnöd. Vidare äro utställda autentiska brev från Ryssland, vari hungersnödens ohyggligheter skildras, samt prover på det s. k. bröd som de sovjetryska bönderna i dag förtära och som knappast låter sig beskriva.

Utställningen har gjort ett starkt intryck särskilt på arbetarna och bönderna, som där kunna se hur det i verkligheten är ställt i Sovjetparadiset.

Skräckens spöke över Demokratien.

Demokratien av Israels nåde, som under en lång följd av år sörjt för folkens lyckliggörelse under Davidsstjärnan och därunder nått en hög träning i middagsätning, banketter i Gyllne salar och pompösa orationer, har plötsligt gripits av ångest. Systemet, som för ett år sedan ansågs sitta bergfast i sadeln, känner det i dag trångt. Skräckens dystra spöke vandrar genom salarna och hemska aningar om annalkande ofärd breda ut sig.

Också hos oss lyder nu den ständigt återkommande nödsignalen: Demokratien hotad! Vid yttre fara pläga inre stridigheter av sig själv upphöra. I den mån dylika ännu förmärkas inom Parlamentarismen, röra de sig här mest om sättet för den gemensamma farans avvärjande. Man har likväl hunnit så långt i enighet mellan partierna, att

vissa inledande försvarsåtgärder kunnat vidtas mot den fruktansvärda fiende, som hotar: antisemitismen.

Men Demokratien får ej inskränka sig till mera harmlösa åtgärder till sitt försvar, förkunnar eldigt Israels illustre andlige talesman, professor Heckscher. Man måste ta lärdom av dess fiender och i likhet med Hitler och Göring till det yttersta utnyttja alla resurser i samhället för att ordentligt dämma upp för den nya barbarfloden! — Det är oförlåtligt av Demokratien att i denna allvarstid fortsätta sitt ilskna gnat på försvaret. Faktum är dock obestridligt: sedan man ej längre vågar hoppas på röd revolt, är man så illa tvungen hålla sig till "bödlarna i vapenrock" — och tillsvidare sympatiskt taga sig an både polis och militär. Ty utom dessas stöd har man ej stora utsikter att i denna tid kunna försvara sig och sina positioner.

Huruvida Demokratien av Israels nåde skall lyckas hålla härskarpositionen i det svenska samhället, återstår att se.

*

Litterär smuts å bål

Onsdagen den 10 maj skall framstå som en märkesdag i de ariska folkens historia.

Tyskarna läto då den litterära smuts, varmed det genom världskriget och revolutionen till makten komna Juda i ändlösa floder översvämmat tyska folket, symboliskt förbrännas å bål. I all världens judepress skriades våldsamt i skyn om "medeltid" och "barbari" och bland de många protestanterna märktes naturligtvis också presidentskan av israelitisk börd i Svenska Författareföreningen Marika Stjernstedt, som uttryckte sin sorg och indignation över det öde som drabbat hennes många rasfränder inom facket.

Tyskland har visat vägen i de ariska folkens befrielsekamp. Först upproöjdes där den judiska politiska bolsjevismen, varefter man tog sig an den kulturella. I ena som andra fallet gicks till väga med äkta tysk grundlighet. En dag kommer uppgörelsen med bolsjevismen även hos oss, då Moskvas skaror förvisas ur landet och den av juden Bonnier och andra utkolporterade litterära smutsen antvardas åt lågorna — som ett symboliskt tecken på vårt folks andliga uppvaknande.

*

Dekorativt regn över bondebygden

Som en vederkvickelse och tröst i den svidande torkan före midsommar kom för åtskilligt odalfolk det dekorativa stjärnregnet 16 juni. Det var visst ej en dag för tidigt att de heroiska, parlamentariska bönderna fingo en smula synligt erkännande för sina förtjänster om modernäring och fosterland. Bedrövligt att säga ges det ännu i vår demokratiska tid folk, som vägra uppskatta ens förtjänstfullhet, om man ej kan visa svart på vitt därpå — genom en blänkande kraschan på bröstet.

Kom sedan och säg, att ej Riksens Överhet visar intresse och uppskattande mot bygdernas folk! Stjärnorna å Kullenbergstorparens, Bramstorps, Gränebos och Brånaltens frackuppslag bevisa ohållbarheten av sådant påstående.

*

Rotarianerna åter i farten

Börsbroder Kurt Belfrages Rotary Club har åter visat tecken till aktivitet. Att saken påkallar uppmärksamhet beror på, att denna illustra dotterorganisation under frimureriet i närvarande tid tillägges alldeles särskild betydelse som propagandaorgan för de judiska idéerna bland folken. Vilken uppgift ju infor gojim förklaras avse "att bereda väg för samförståndets idé", "att bekämpa egoism hos människorna", "att riva ned murarna mellan folken", "att genomföra altruismens idé på jorden" — för att nu tala med Börsbroder Kurt. Rotary följer principen att inom varje verksamhetsfält söka ut för anslutning tongivande personer, vilka göras besjälade av den "altruistiska" ideologien — för att sedan verka vidare för samma ideologi inom resp. sällskapskretsar. Alltså en mer renodlad form av det gamla mureriet!

Ingen mindre än rotaryrörelsens internationelle President d:r Clinton P. Andersson från Albuquerque i New Mexico — vars utseende vittnar om judisk börd trots fädernehärstamningen från Dalarna — har varit på besök i Sverige och instiftat ett svenskt distrikt samt nominerat Börschef Kurt som Guvernör. I ett offentligt uttalande fastslog President Clinton, att rotaryrörelsen är "fullkomligt opolitisk". Naturligtvis! Så är också frimureriet, inte sant, Amiral Lindman? I samma ögonblick vi erfara från Tyskland om hur de kalefornska rotaryklubbarna i baissesyfte låtit sönderslå 60.000 ägg för att hävda äggpriset gentemot överproduktionen, upplyser President Andersson, att Rotary har för avsikt att genom en storslagen plan, Bristolplanen, råda bot mot krisen. Man har tydligen behov av att kunna visa på några stolta resultat av sin verksamhet!

Det talas redan i världspressen om ett "rotaryspråk", varmed avses en ideologisk fraseologi, ägnad helt andra syften än de föregivna. I sitt referat av ekonomiska världskonferensens förhandlingar i London berättade t. ex. Stockholmstidningens korrespondent, att amerikanske utrikesministerns stora anförande allmänt betecknades som "ett typiskt rotarytal". Klubbens internationelle President blev också föremål för stor uppmärksamhet under sitt besök i Sverige. I den middag, som till hans ära anordnades på Hasselbacken, räknades bland gästerna vid honnörsbordet förutom förste hedersledamoten Kronprinsen av Sverige chargé d'affaires Crocker, minister Erich, landshövding Lübeck, stadsfullmäktiges ordförande Tengdahl m. fl. — Så nog har man förmånen sitta inne med den behövliga fruktbärande kontakten med Samhällets Spetsar.

Antisemitism i Marocko

Från allt flera delar av jordklotet ingå underrättelser om antisemitiska yttringar. Enligt "Der Israelit" var Rabat, sultanens av Marocko residens och huvudstad för den franska intressesfären, den 10 maj skådeplatsen för elakartade judefientliga uppträden. Under en sammanstötning hade en judisk invånare "i nödvärn" råkat döda en arabisk motståndare. "Denna händelse utnyttjades", skriver judeorganet, "av antisemitiska agitatorer till att uppvigla den arabiska befolkningen mot de judiska invånarna. Det kom till våldsdåd mot fredliga medborgare och till plundring av affärer. Myndigheterna vidtogo dock genast alla mått och steg till skydd för judiskt liv och judisk egendom. Trupperna ryckte ut till polisens hjälp och alla ingångar till det judiska kvarteret Mellah bevakas militäriskt. Rabat liknar en belägrad stad. Över ett hundratal personer blevo tillfångatagna."

Ja, så heter det alltid! När juden nedsticker en icke-jude med kniv, sker det "i nödvärn". Och naturligtvis utnyttjades händelsen till "antisemitisk hets". Karaktäristiskt är emellertid, att här liksom överallt annorstädes — med undantag för det nya Tyskland — myndigheter, polis och militär ögonblickligen äro färdiga att vid förekommande uppträden rycka in till den judiska partens hänsynslösa försvar. Detta visar ju en hel del!

*

Också en Napoleon!

Den celebrerade judiske filmhjälten Charlie Chaplin är för närvarande sysselsatt med att inspela Napoleon. Vad var naturligare än att "Filmens Napoleon" också skulle ge

världen den store franske kejsaren i förklarad gestalt!

Gott så länge vi slippa se judiska konstnärer framställa vår svenska historias gestalter på den vita duken.

*

England under hakkorset

Den arisk-folkliga uppmarschen under hakkorset breder ut sig till allt fler länder. I England arbetar organisationen "The Imperial Fascist Leage" under ledning av Arnold V. Leese, som betecknar densamma som "The Governement of the Future".

Den engelska rörelsen är angelsachsisk och har till uppgift att skapa en speciellt engelsk nationalsocialism, vilken på grundval av engelsk mentalitet och engelsk kultur upptager kampen för den nordiska livsåskådningen.

*

"Amerikansk diplomati"

Det nya Amerika bemödar sig att göra skäl för hederstiteln "Guds eget land". Posten som diplomatisk representant i Athen tillträdes under sommaren av juden Henry Morgentau. Vidare har amerikanska regeringn för avsikt att utnämna ordföranden i senatens utrikespolitiska kommission Sol Bloom till sändebud i Warschau. Bloom är jude och härstammar från Polen.

U. S. A. har tydligen ännu ej kommit under fund med vådan av att låta representera sig av "egendomsfolket".

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 8 (253) TISDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1933 ÅRG. 9

Korrumperad statsmakt

En moralisk nyordning nödvändig!

Ledaren av det svenska högerpartiet amiral Lindman uttalade i ett offentligt tal under juli en protest mot framkomna beskyllningar mot partiet att gå storfinansens ärenden och begärde att få veta ett enda fall, i vilket högern gjort sig skyldig till dylikt svek mot idealen. En större ståndaktighet i tron får man leta efter!

Högerpartiets ledare tycks ej mycket förstå av vad han själv under årtionden varit med om att utföra i detta land. Skulle han verkligen vara av den uppfattningen, att det politiska system han såsom en av de främsta sanktionerat och företrätt verkat till Sveriges och dess folks sanna väl! Vet han icke, att detta system på grundval av maximen "Söndra och härska!" är ett mot folkets och statens intressen av den judiska storfinansen framskapat och till väsentlig del finansierat och dirigerat politiskt maktsystem? Vet han icke, att samma storfinans fordrar och även uttager vederlag för sina tjänster om partiernas finansiering? Vet han slutligen ej, att denna "beskyddande" storfinans är den instans vilken i regel arrangerar såväl ministärförändringar som parlamentariska majoritetsbildningar?

I verkligheten ligger saken ganska enkelt till: hela det praktfulla "demokratiska" system, som vårt folk numera är hugnat med, är intet annat än ett skickligt beslöjat storfinansiellt styre, där de judiska intressena placeras i förgrunden på bekostnad av de svensk-folkliga. Den röda tråden i "system"-partiernas aktivitet har varit just denna beslöjade strävan att befordra judendomens intressen i Sverige, såsom även tydligt framgår av den faktiska utvecklingen på skilda områden. Ena gången har högern, andra gången vänstern fått träda i bräschen för de "demokratiska reformerna". Och där ena partiet mera för syns skull — av hänsyn till valmännen — upptagit något i sann mening folkligt krav, har det i regel varit en lätt sak för "vågmästeriet" i riksdagen att arrangera fällande majoritet.

Bevisen för de nuvarande partiernas — högern inbegripen — och statsmaktens beroende av den judiska storfinansen äro i legio. Först må observeras, hur land och folk ekonomiskt och finansiellt utlämnats åt en aldrig tidigare skådad brandskattning från finanskapitalets sida. Bland de förnämsta uttrycken av denna storfinansiella brandskattning i förening med riksdagsslöseriet med folkets medel äro att nämna statens, kommunernas och näringslivets skuldsättning till det internationella lånekapitalet. 1906 utgjorde Sveriges statsskuld inemot en miljard kronor mot cirka två miljarder för närvarande. Det svenska jordbrukets skuldbörda uppgick 1913 till omkr. 2,3 miljarder mot i dag omkr. 4,9 miljarder kronor. Och i stil härmed förhåller det sig med övriga näringsgrenar: det judiska bankväsendet har i största utsträckning lagt beslag på svensk egendom och svenskt näringsliv. På det ekonomiska livets alla områden befordras en monopolism, som nu hotar att totalt spoliera den återstående resten av självständig svensk företagsamhet.

Med gillande av högern såväl som övriga "system"-partier har vidare den svenska författningen, Sveriges rikes grundlag, behandlats som ett stycke värdelöst papper, när de judiska intressena så påfordrat. De i strid mot grundlagen instiftade Sprit- och Tobaksmonopolen t. ex. tillkommo endast därför, att den judiska storfinansen önskade lägga ifrågavarande näringsgrenar under sin domän — till svenska folkets systematiska utplundring och det parlamentariska livets slutgiltiga korrumperande. Monopolkontrollutredningen bevisade, att hundratals miljoner kronor statsmedel "försvunnit" otillåtna vägar. Skandalen skrinlades emellertid mot att Spritmonopolets chef d:r Bratt avträdde och lämnade landet samt Tobaksmonopolets chef kapten Wallenberg likaså frånträdde sin post. I samband med denna Panamaaffär framkom, att alla representanter, som i riksdagen uppträtt mot en undersökning av svindlerierna i monopolen, under ena eller andra formen åtnjöto personliga ekonomiska förmåner av samma monopol. Högerpartiets ledare, amiral Lindman, var vid den avgörande riksdagsdebatten förhindrad närvara — på grund av middagsbjudning.

Sedan årtionden har på kulturlivets alla områden ett intensivt arbete bedrivits — framför allt genom press, litteratur, radio och konst — på den svenska folksjälens förgiftning i judisk-bolsjevikisk anda. Judarna med Bonnier i spetsen ha utan minsta hinder från riksdagspartiernas sida tillåtits bedriva sin nedbrytande, folk- och statsfientliga verksamhet. Men ej nog härmed! Medan man medgivit judendomen att i Sverige såsom ett fullt legalt parti med representationsrätt i riksdagen uppbygga ett beväpnat revolutionärt parti, "kommunistpartiet", har man med berått mod gått i författning om en sådan nedskärning av det svenska nationalförsvaret, som var ägnad att direkt befordra ifrågavarande revolutionära omstörtningsplaner. Det är känt, att amiral Lindman och universitetskansler Trygger, vilka i riksdagen formellt röstat mot nedrustningen, enträget uppmanat samt även lyckats övertala konungen att godtaga det i dåvarande läge — med den inifrån hotande judisk-bolsjevikiska revolten — ytterst farliga nedrustningsbeslutet.

Det antydda kan för dagen vara tillräckligt till uppfriskande av Herrar Partiledares dåliga minne! Svenska folket är ej så blint som vederbörande föreställa sig. Det är även snart färdigt med detta "system"!

Katolska kyrkan och judendomen

Det judiska inflytandet i Vatikanen — Pius XI jude?!

Pius XI

Under sin tusenåriga historia har katolska kyrkan alltid fört en kamp mot judarna. "Judarna äro det sämsta, gudlösaste och mest gudsförgätna bland alla folk, det egentliga djävulsfolket, Satans synagoga, hycklarnas sällskap" — så löd, säger Harnack ("Mission und Ausbreitung des Chistentums", 1 Bd.) den gamla kyrkans omdöme om judarna. I sina böner har katolska kyrkan alltid kallat judarna "perfida" (trolösa). Kyrkofäderna och biskoparna, såsom Ambrosius, Christosomus och Augustinus uppfordrade i ord och skrift till kamp mot dem. Då kyrkofadern Hieronymus i hemlighet studerade hebreiska hos rabbinen Bar Chanina i Jerusalem, måste han senare offentligt rättfärdiga sig beträffande umgänget med judarna samt avge förklaringen, att han outsägligt föraktade, avskydde och hatade judarna, emedan de i synagogorna förbannade Kristus. Allt detta visar, huru stark den allmänna meningen tidigare var mot judarna inom den katolska kyrkan. Det hjälpte ej, att ofta höga präster mutades av dem.

I den katolska kyrkliga lagboken (Codex juris canoni) fanns *intill 1918* en särskild avdelning "de judaeis" (om judarna), vari följande grundsatser voro uppställda med avseende å behandlingen av judar:

Judarnas bofasthet måste inskränkas. Judarna böra såvitt möjligt bo tillsammans, enär det bjudes dem större möjlighet till otillåtet förvärv och ocker när de leva spridda bland folket. Härtill kommer: "de ivrigaste agitatorerna för rättigheten att flytta efter behag voro judarna. I alla blomstrande städer ha de innästlat sig för att utsuga de välmående." De kristna böra ej betjäna sig av judarna vare sig som läkare eller sjukvårdare, annat än i fall av yttersta nöd. Juden får ej bekläda något offentligt ämbete, framför allt ej domare-, regerings- eller lärareämbete (utom vid judiska skolor). "Det är emot de kristnas värdighet att sitta vid en judisk lärares fötter. Det är emot kyrkans grundsatser, emot folkens väl, att judarna bli borgerligt likaberättigade med de kristna. Innocentius III kallar det en absurd tanke, att en smädare av Kristus skulle få utöva en maktbefogenhet mot en kristen." Den kristne får ej tjäna i en judes hus. Det judiska förvärvs- och handels-

(Forts. å sid. 7.)

Vem är Marcus Ehrenpreis?

På sista tiden ha åtskilliga israeliter försökt att lära svenskarna huru de böra förhålla sig vis-à-vis judarna. Herr Karl Otto Bonnier t. ex. säger, att han och hans familj ej få betraktas som gäster här, enär först genom Bonnier Sverige blivit ett kulturland — utan Bonnier hade vi kanske befunnit oss på samma kulturnivå som de mest primitiva folken. Andra berätta, att vi ha judarna att tacka för våra dagars materiella välstånd — utan judarna skulle Sverige för länge sedan ha gått under. Den judiske överrabbinen Marcus Ehrenpreis upplyser oss, att det judiska folket är Guds utvalda folk — den som tänker eller säger något mot judarna syndar mot Gud själv. Samtidigt predikar rabbinen, att det egentligen ej finnes några judar utan endast goda svenskar av judisk konfession. Att dessa svenskar "ha en något annorlunda beskaffad fysisk och moralisk typ" än vi andra, har ingen betydelse.

Till en viss grad äro vi överens med Karl Otto Bonnier. Vi kunna ej heller betrakta honom och hans avkomlingar som våra "gäster". Och varför? Den som tillskansat sig en sådan fruktansvärd härskarställning i ett land som Bonnier-familjen gjort hos oss — den är ej längre någon gäst och emot honom få inga gästvänskapens lagar komma till användning, utan måste helt andra lagar tagas i bruk: lagen om självförsvar emot en livsfara. Och varför? Emedan den s. k. Bonnierkulturen, som under årtionden som ett gift dag ut och dag in insprutats i våra ådror, verkligen är en livsfara. Denna "kultur" demoraliserar vår nations själ, denna "kultur" förnekar, förlöjligar och besmutsar allt vad som är oss dyrt och heligt. Huru lyckliga voro ej våra förfäder i sin "primitivitet", vilka ej kände någon "Bonnierkultur", men ännu lyckligare skola våra efterkommande bliva, när de befriats från den Bonnier-Schück-Böökska "kulturen".

Utan att vilja inlåta oss på en polemik med Bonnier och andra "goda svenskar av hebreisk konfession" vilja vi likväl i sammanhanget ha sagt, att om det i dag materiellt går vårt folk illa, om våra arbetare äro utan arbete, om våra bönder äro ruinerade, om våra köpmän tvingas att stänga sina affärer — är allt detta följden av att vi utrustat "goda svenskar av judisk konfession" med oerhörda rättigheter och inflytande. Judisk börs- och bankspekulation, judisk illojal konkurrens, judisk förvaltning av våra gods — detta och endast detta ruinerar vårt land, och om det i fortsättningen skall så förbli, gå vi i sanning under.

(Forts. å sid. 6).

ENIGHET!

Allt tyder på att vi befinna oss i en brytningstid mellan ett förgånget och ett tillkommande. Judendomens i söndringens tecken uppbyggda härskarsystem bland folken, förkroppsligat i "demokratien", har haft sin tid, och ett nytt, enighetens och solidaritetens, träder i stället. Massorna ha börjat genomskåda svindeln och äro över hela linjen snart färdiga därmed. Det båtar föga att partiledarna, som på de vilsefördas axlar svingat sig upp till välstånd och makt, spänna sina yttersta krafter till systemets försvar. Det är dömt!

"Demokratien" av Israels nåde uppträdde länge som vore den förutbestämd till evigt herravälde i Sverige. Under trycket av den framträngande nationalsocialismen och den nya upplysningen har den dock på sistone måst modifiera ton och betraktelsesätt. Herrar Partiledare börja förstå, att deras verk ej är så hållfast som de trott — verket som byggts i lögn, falska teorier och löften, aldrig avsedda att förverkligas. Det låter sig ej göra att i det oändliga överbygga lögn med lögn till bedrägeriets döljande — en dag är det slut, då inga löften längre tros, då förtroendet är borta.

"Demokratien" vacklar också hos oss. Det bedragna folket vaknar upp ur förvillelsen, vari lögnens upplysning bragt det. Partiherrarna, som levat högt på massornas godtrogenhet, löpa förskräckta från sina tidigare program och söka medels improviserade, mer tidsenliga paroller rädda sig över till mindre utsatta positioner. Internationalismen har förlorat sin tjusning, sedan dess rätta väsen genomskådats. Den fosterländska strömning som går fram över landet är riktad mot just denna falska, lands- och folkfördärvliga internationalism och antar alltmer karaktären av en folklig frihetsrörelse, syftande till Sveriges och dess folks frigörelse ur det nya främlingsoket — ur beroendet under den i "demokratiens "förklädnad härskande judiska finansmakten.

Judendomen har med insikt om lägets allvar skyndat omgruppera sina skaror till ett bålverk mot den hotande frihetsrörelsen. "Demokratien måste skyddas" — löd den samlande parlamentariska parollen. Högern under höggradsfrimuraren Lindmans ledning plockar fram den gamla ärevördiga blågula fanan och andra fosterländska symboler ur förrådsboden. Man arrangerar "medborgartåg" och "Svensk front". Slutligen nödgas dock partiet öppet medge, att dess nya front ytterst är riktad mot nationalsocialismen. Socialdemokratiens ledare framträda likaså med nya paroller och utläggningar av sin judiske lärofader Marx' evangelium, vilka innebära ett förnekande av allt vad tidigare förkunnats som partiets bärande grundsatser. Marx ville visst icke klasskampen, heter det i dag, utan endast folkförsoning. Den röda flaggan — symbolen för Israels revolutionära världserövring — är blott en symbol för mänsklighetens välgång och passar förträffligt vid sidan av den blågula! Vad säga auktoriteter på området som herrar Bonnier och Ehrenpreis om slik utläggning? Eller Stalin och Bronstein-Trotskij? Också Bondeförbundet signalerar nya paroller, bättre lämpade för det aktuella läget.

"Demokratien" — judeherraväldets politiska maktorgan! — står rustad i nya ställningar till försvar mot den hotande folkliga frihetsrörelsen. Den stora striden har redan inletts under utfärdande av förbud mot bärande av uniformer, armbindlar och andra märken, utvisande medborgarnas politiska åskådning. Tecken tyda emellertid på, att man inom högern såväl som socialdemokratien trots talet om "demokratiens försvar" leker med tanken på diktatur — som judesystemets sista resurs, om frihetsrörelsen skulle arta sig för besvärlig. En ren Moskvadiktatur anses tydligen i närvarande läge ej ha stora utsikter för sig, trots allt arbete från III internationalen. Och under tiden insmusslas suspecta individer och provokatoriska element i de nationalsocialistiska leden till befordrande av rörelsens inre sönderfallande och misskrediterande inför allmänheten.

Alla dessa anordningar till det utlevade systemets bevarande äro emellertid förgäves. Högern är lika litet som marxismens parti kvalificerad att taga den framtida utvecklingen i vårt land i sina händer. De ha haft sin tid, men ödesdigert försuttit den. Det gäller nu att på hållfast plan återställa vad som under deras korrumperade regemente raserats — och detta tillkommer den svenska nationalsocialismen. Denna svenska nationalsocialism bekänner sig väl till de bärande allmänna grundsatser Hitler proklamerat, men är och skall vara en rent svensk frihets -och restaurationsrörelse, syftande till återupprättandet av ett fritt och oberoende Sverige. Det judiska väldet, som andligt och materiellt utarmar vårt folk, skall brytas och riket restaureras, statsmaktens auktoritet återupprättas samtidigt med ett sunt folkrepresentativt inflytande på grundval av intressen och kvalifikationer. Restaurationen skall ske å traditionens grund i samklang med folkets själ och den miljö vari det lever. Söndringens och korruptionens — den internationella judendomens — system skall definitivt avskaffas och avlösas av det tillkommande, grundat i folkgemenskap och kristen anda.

Förpostfäktningarnas skede är passerat och vi gå mot den avgörande striden. Här må varje ärlig svensk besinna sin plikt! De svenska nationalsocialisterna ha emot sig en i fråga om yttre maktmedel oändligt överlägsen fiende. Dock skola de segra genom rättvisan i sin sak — om de blott rätt förstå sin uppgift och veta sin plikt. Må därför alla små personliga intressen vika och envar gå upp i den stora idén! Ingen skall tro, att saken beror enbart av honom. Vi vädja till Lindholms- och Furugårdsgrupperna att sluta fred inbördes, på det att arbetet må kunna fullföljas på samlad, slagkraftig front.

Alltså, låt enigheten inom det egna lägret bli verklighet!

PRESSKONSERTEN

Judeherraväldet i Sverige

"Den svenska kulturen behärskas till största delen av det judiska förlagshuset Bonnier", skriver *Der Weltkampf*, München. "Skönhetslitteratur, skolböcker — i synnerhet för högre läroanstalter och till uppdrivna priser — tidningar med det liberala Dagens Nyheter i spetsen, illustrerade veckotidskrifter — allt bekommer svenska folket från Bonnier. Denna judefamilj behärskar även nyhetsbyrån Tidningarnas Telegrambyrå, vilken står de Berlinska judeföretagen på området nära. Genom sitt penninginflytande i aktiebolaget Radiotjänst är förlagshusets chef i tillfälle bestämma vad folket skall höra, på det att dess slummer må vara fullständig." I fortsättningen heter det:

Över arbetet i riksdagen lämnar juden Sachs varje vecka en översikt. För skolungdomen anordnas särskilda radiotimmar. Kulturhistoriska föredrag över gamla byggnadssätt, över bondeseder, gammalt husgeråd, ja t. o. m. över julfirandet under gångna århundraden — alltså det mest säregna hos svenska folket! — håller den vid det största historiska muséet anställde juden Klein, son till en i Ungern född överrabbin. Denne förmedlare av förfädrens kultur till de stackars skolbarnen har naturligtvis meriterat sig för tjänsten som mångårig medarbetare i de Bonnierska tidningarna.

Genom radion utkolporterar Bonnier också religion. Under förlidet år bekommo de svenska kristna undervisning över Nya Testamentets handskrifter av den judiske professorn Nachmansson i Göteborg, och denna vinter har överrabbin Ehrenpreis (bördig från Lemberg) klart visat de fromma att Jesu och fariséernas läror äro så gott som identiska. Under mars och april har samme Ehrenpreis i trenne föredrag över den 'efterbibliska judendomen' skildrat Talmud som en from, etisk skriftsamling.

Vad radiopropagandan betyder i det glesbefolkade landet, varest en radioapparat är ett mycket högt skattat sällskap under den långa vintern, förstår man, när man betänker huru religiös större delen av svenska befolkningen är.

Inom måleriet gör sig juden Isaac Grünewald bred och bekommer inbringande uppdrag, medan de svenska konstnärerna ofta leva i armod. Grünewald har bl. a. målat kronprinsens dotter och befordrats till professor i Konstakademien. I våras hade han i universitetsstaden Lund anordnat en utställning av sin rasfrände, professorn i konsthistoria vid statsuniversitetet i Lund, Ragnar Josephsson. Professuren i samma fack vid de båda andra statsuniversiteten vill den socialdemokratiska regeringen "av sparsamhetsskäl" indraga. Josephsson har också skrivit dramatiska stycken, för vilka den judiska pressen — d. v. s. nästan hela svenska pressen — gjort en storslagen reklam. Han har vidare skänkt den svenska publiken ett band Judiska Dikter och tillsammans med överrabbin Ehrenpreis utgivit Nyhebreisk Lyrik.

Den till lantbrukets hjälp företagna mjölkregleringen ledes av förutvarande ministern Lewinsohn. En anstalt för husdjursförädling, instiftad av bankhuset Wallenberg, står under ledning av juden Gert Bonnier, som i senaste årsberättelsen särskilt ägnat sig åt svinaveln! I ledningen för riksbanken insattes nyligen juden Lamm.

Varuhus uppstå. Alla städer med invånareantal över 20.000 lyckliggöras efterhand därmed. Det största, Nordiska Kompaniet i Stockholm, ledes av juden Josef Sachs. I detta företar också konungen sina julinköp.

Den citerade redogörelsen över judeherraväldet i Sverige är visserligen ej på något sätt uttömmande men dock i sin saklighet förtjänt av uppmärksamhet. Är icke tiden snart inne också för vårt folk att avskudda sig främlingsoket i likhet med vad nu sker i vårt germanska broderland?

»Inringningen» av Tyskland

Judendomens ledande språkrör i svenska dagspressen Bonniers *Dagens Nyheter* (l.) ger i en artikel "Ryssland i förgrunden" en skildring av den betydelsefulla roll judarna i världen tillämna Sovjet-Ryssland vid det framtida störtandet av Hitler-Tyskland.

Den ryska diplomatien kan för närvarande tack vare sovjets karaktär av motvärn mot nationalsocialismen glädja sig åt högkonjunktur. Världens ställning till Sovjetunionen har efter Hitlers tillträde till makten i grunden förändrats. På mycket kort tid har sovjet lyckats spinna ett helt nät av fördrag med främmande makter — fördrag "av banbrytande natur" samt väsentligt förbättrat sina förbindelser utåt. Vad som nu sker är enligt D. N. endast en inledning till kommande stora ting — en motsvarighet till den inringning, som iscensattes mot Tyskland 1914:

Rikskansler Hitler har på det diplomatiska området redan råkat i en situation som slående erinrar om kejsardömets inringning och även nu gäller att det inbördes närmandet mellan grannstaterna har karaktären av en defensivåtgärd (?) inför det oroscentrum som Tyskland blivit under Hitlers ledning. Det är oundvikligt, att Sovjetunionen är kallad att spela en framträdande roll i ett sådant läge. Det kan egentligen inte anses överraskande om de stater, som på kortare eller längre avstånd måste sammanbo med den nazistiska regimen i samma världsdel, skärpa sin vaksamhet och hos Sovjetunionen söka ett tillskott i säkerhet. Alla veta, att Moskvaregeringen är en svuren fiende till de kapitalistiskt organiserade staterna och har världsrevolutionen som sitt slutmål, men det är en gammal god regel att diplomatin går i ordning med frågorna. Den kommunistiska världsrevolutionen anses ligga mera fjärran än de överraskningar den tyska nationalsocialismen kan bereda Europa."

Denna situation har animerat den (judiske) ryske utrikeskommissarien Litvinov (-Finkelstein) till en mycket energisk och framgångsrik aktion. Han har lyckats avveckla handelskonflikten med England. Han har också lyckats åvägabringa en förändrad stämning i Amerika gentemot Sovjetunionen, vilket torde resultera i ett erkännande av Moskvaregeringen från U. S. A:s sida. På den europeiska fronten i Sovjetunionens omedelbara grannskap har emellertid Litvinov gjort sin märkligaste insats. Resultatet är två protokoll, det ena undertecknat av Sovjetunionen och dess grannstater i Europa och Asien, det andra signerat av Sovjetunionen och lilla ententens stater.

Det är en egendomlig företeelse, att kommunismens utrotande i Tyskland går parallellt med en förbättring av det ryska kommunistväldets internationella ställning. Utrikespolitiskt — liksom inrikespolitiskt, särskilt i ekonomiskt avseende — har Hitler gjort erfarenheten att världen är mera komplicerad än han föreställde sig som oppositionsman.

För den som känner den judiska maktställningen och -spelet i världen är saken icke så svårförståelig. Allra minst för herr Bonnier! Uttalandet utgör ett nytt bevis för judendomens diaboliska planer mot Tyskland, vilka uppenbart gå ut på iscensättandet av ett nytt världskrig.

Frimurareveniemang i London

"Det bör ha sitt intresse för alla dessa, som föreställa sig att de engelska logerna intet ha att skaffa med kontinentens frimureri, att erfara att den förestående invigningen av palatset i Great Queen Street i London kommer att övervaras av representanter för storlogerna av Irland, Förenta Staterna, Danmark, Sverige, Finland och Rumänien — men typiskt nog av ingen från Tyskland", skrev "News of the World" den 6 maj. "Nu då hela frimurareorganisationen genom ett penndrag utplånats och ersatts av något som icke är frimureri är öppnandet av Masonic Peace Memorial för rymmande av Grand Loge of the World utan intresse för tyskarna."

Det är betecknande, att i snart sagt alla länder frimureriets ledande instanser med iver påstå att det egna, "nationella" frimureriet intet har gemensamt med det utländska. Detta bevisligen i strid mot sanningen. Frimureriet rekryterar ju sitt folk bland de merendels nationellt sinnade ledande samhällsskikten och det gäller att hos lägre bröder såväl som icke-frimurare avleda varje misstanke på delaktighet i en obscur internationell verksamhet, som har så litet som möjligt att skaffa med sann nationalism, ja till anda och väsen är dess konträra motsats.

D. N:s "upptäckt"

Mitt under allt arbetet för den svenska opinionens inrangering i den internationella isolering av Tyskland, där Sovjet är utsedd att spela en aktiv förstahandsroll, ses Bonniers Dagens Nyheter under sensationella former upplägga en artikelserie, avslöjande Sovjets spionage, agitation och propaganda inom de kapitalistiska staterna. Tidningen karakteriserar sina avslöjanden — vilka hämtats ur en hemligstämplad handbok — som en stor "upptäckt", och som sådan synes även dagspressen i gemen ha accepterat den. Eftersom Dagens Nyheter nu upptäckt sovjets illojala verksamhet, är det naturligtvis så, mena tidningarna — och vårt försvarsproblem bör härefter ses ur en ny synvinkel. Åtminstone teoretiskt!

Givetvis är det en kostbar syn att skåda den tidning, vilken allt sedan den judiska bolsjevikrevolutionens genomförande i Ryssland varit dess främste och mest inflytelserike sakförare inom svensk press och vars ägare synnerligen väl torde känt Moskvaherrarnas planer och arbetsmetoder — att i dag skåda denna samma tidning oskuldsfullt framträda med anspråk på att ha upptäckt en mängd fakta, vilka sedan åtskilliga år i sak varit allmänt kända. Det är tydligt, att särskilda

---

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

Abonnemangspris:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

Annonspris:
40 öre pr mm. Rabatt vid större annonsering.

NATIONEN
tillhandahålles i Finland av Allmänna Pressbyråns kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

När kommer guldkrisen?

Londonkonferensen har misslyckats, och de ekonomiska förhållandena länderna emellan befinna sig fortfarande oklara och äro föremål för hänsynslös spekulation. I Amerika gå stridens vågor högre än vanligt mellan haussister och baissister, och storspekulationen har möjligheter att hemtaga oerhörda vinster. Världen liknar fortfarande en häxkittel, och lågan underhålles av obenägenheten att uppklara gamla mellanhavanden, parad med avundsjukan att ena parten skall lyckas bättre med sin överenskommelse än den andra. Det ena experimentet avlöser det andra, och någon verklig ljusning kan ännu icke skönjas.

Bristen på ärlighet i uppgörelserna synes ha rubbat allt förtroende i dess grundvalar. Man kan icke begära, att förtroendet skall återvända på en gång, men så mycket kan man begära att viljan att återvinna detsamma skall finnas. I stället för konferenser skulle det icke skada med arbete. Av världskrigets olyckor hava folken säkerligen nu samtliga fått nog. Skriv bort krigsskulderna, de äro sannerligen inga vare sig säkra fordringar eller tillkomna på rätt sätt. Må länderna göra upp sina bokslut och visa riktiga balansräkningar, så att där ej förekomma som tillgångar en massa osäkra fordringar, som ej kunna inkasseras, eller skulder, som man ej ämnar betala. Må länderna sedan vart och ett efter bästa förmåga åter börja att arbeta sig upp, och förtroendet skall återvända. Vi ha en lång väg framför oss, en arbetsam väg, men vi ha ett mål att arbeta för.

Dessa oändliga valutamanipulationer, varom den ena konferensen efter den andra hålles, äro inga uppbygliga skådespel. Det är lönlöst, att under nuvarande förhållanden söka erhålla enhet, då man icke vet, varom man skall enas. Låt Amerika försöka sin väg, låt England och Frankrike och övriga länder var i sin stad söka sig fram ur kaos, men låt dem framför allt få arbeta. Låt Tyskland inrangeras bland de tålda nationerna och Ryssland verka sig fram till tolerans och förstånd. Man ser, hur Italien genom målmedvetet arbete strävat sig upp, och må det tjäna som ett lysande exempel.

Det är till sist icke storleken av guldhögarna i kassavalven, som utgöra målet för en nations lycka, utan bör mänskligheten inse, att detta är av en mycket underordnad betydelse. Det har nu gått så långt, att guldet synes sakna avnämare, och ehuru det står högt i pris kan man gott säga, att priset är en nominell notering. Huru länge guldländerna kunna köpa det guld, som produceras till nuvarande pris, är ovisst, för såvitt icke flera kunder på guld uppenbara sig, och därför är det icke otroligt, att nästa kris, som världen får genomgå, blir en guldkris med samma vanvettiga kastningar, som kännetecknat de sista årens nervösa och planlösa noteringar på varumarknaden.

E—m

---

motiv legat till grund för ett så egenartat uppträdande från det Bonnierska husorganets sida.

För det första har herr Bonnier v lat kosta på sig en gest för att ej minst för militären — vars stöd han ju behöver för skyddande av sin jude-demokrati mot den nationalsocialistiska faran — visa hur svensksinnad och lojal han är. En dylik demonstration borde en gång för alla avliva alla smygande påståenden om Bonniers och judarnas samhörighet med bolsjevismen. Dagens Nyheter har ju själv upptäckt och inför allt Sveriges folk avslöjat den oerhörda upptäckten om Sovjets spionage och undermineringsarbete!

Den Bonnierska "upptäckten" har dock med största sannolikhet även ett annat syfte. Mycket tyder på, att judendomen tillämnar också Sverige en viss roll i de stora händelser, som för närvarande planläggas mot Tyskland. Det är att förutse, att Stockholm i fortsättningen blir en särdeles gouterad samlingsplats för judiska agenter från Sovjetryssland och andra länder. Då det emellertid har en viss betydelse för konspirationernas framgång att opinionen inom nationella svenska kretsar under rådande förhållanden ej oroas, har man tydligen från mest auktoritativa håll velat deklarera den svenska judendomens lojala inställning. Till de fosterländskas invaggande i säkerhet!

Judendomens i Sverige nya taktik i "lojalitetens" tecken ger oss anledning till särskild vaksamhet!

Ny historieframställning

En av de betydelsefullare uppgifter, som den nationalsocialistiska regimen i Tyskland fått sig förelagd, är historieböckernas omredigering i tysk anda i överensstämelse med den historiska verkligheten. Riksregeringen har redan utfärdat riktlinjer för undervisningen i de tyska skolorna. avsedda att gälla tills de nya historieböckerna hunnit utkomma. Enligt dessa skall rasens betydelse starkt framhållas, då den utgör den urgrund ur vilken såväl den enskilda personligheten som folkens egenart hämta sin näring. Den nationella tanken sättes i motsats till den internationella och den heroiska tanken i dess germanska gestalt, förbunden med vår tids ledartanke, skall gå som en röd tråd genom hela historieundervisningen.

Världen avvaktar med spänt intresse de nya historieböckerna i Tyskland. De komma säkert att väcka sensation. Historien och utvecklingen i världen skola genom dem framstå i en ny dager, sedan den nu allmänt accepterade judebetonade framställningen avfärdats och händelsernas reella innebörd utan omsvep — som man får hoppas och anta — kommer till uttryck.

Germansk rätt åter till heders

Preussiska regeringen har gått i författning om en ny lag, som reglerar arvsrätten till lantgårdar och hemman. Lagen innebär ett övergivande av den romerska rätten, som "gjort jorden till handelsvara", samt en återgång till germanska rätten, enligt vilken försäljning av gård och grund är förbjuden.

Bonden får blott äga en gård och endast ett barn kan ärva gården. Medarvingarna kunna likväl försörjas på densamma. Blott den kan ärva tysk jord som har tyskt blod i sina ådror. Gårdar som sysselsätta arbetare falla ej under den nya arvsrätten. För reglering av eventuella tvistefrågor upprättas en arvsdomstol, bestående av en jurist och två bönder.

Litteratur.

MARTIN H. SOMMERFELDT: Hermann Göring. En levnadsteckning. Svea Rikes Förlag. Illustr. Pris Kr. 2:—.

Den beramade Göring-boken — tysk upplaga 250.000 ex. — har nu utkommit på svenska på Svea Rikes förlag.

Femtonåringen — bergsbetvingaren — patrullbefälhavaren — stridsflygaren — jakteskaderchefen — S. A.-ledaren — rebellen — folktalaren — antimarxisten — riksdagspresidenten Hermann Göring tecknas i enkla, gripande ordalag av en trogen "kamrat i vapenrocken". Skildringen av den unge löjtnantens djärva patrullritter, det dödsföraktande nappataget med den engelska luftjätten, svarta dagen i München, flykten undan de röda blodhundarna torde höra till de friskaste verklighetsskildringar som publicerats i denna genre. Höjdpunkten — litterärt sett — når kanske författaren i den fängslande skildringen av läget den 11 november 1918:

Natten är kall och utan stjärnor . . . Genom den fruktansvärda tystnaden från nära två miljoner döda tyska soldater stryker den nattliga vinden, kall, utan barmhärtighet. Rolös liksom tusende av hans kamrater denna natt, går kapten Göring fram och åter, med förstenat ansikte. Då kom en order: "Vapenstilleståndsförhandlingar inledda, krigstillståndet upphör. Och några hade sakta uttalat ordet: "Fred". . . .

Av särskilt intresse för svensk publik är författarens skildring av Fru Carin Göring, den goda, själfulla svenska kvinnan, som räddade sin makes liv och troget intill döden delade dennes hårda, kampfyllda levnadslott. Hon var, säger Sommerfeldt bl. a., typen för den nordisk-germanska kvinnan, hon var för honom (Göring) uppfyllelsen av legenden om den blå blomman. Det fanns ingen som ej måste i vördnad böja sig för hennes hängivna offerberedskap, för den oskattbara betydelse som hon skänkt sin mans liv och som alltid kommer att stråla över det intill det sista, stora målet . . .

Den tyska originaltexten är mästerligt skriven. Sommerfeldt är den gudaborne berättaren. Översättarinnan Fru Birgitta Nestler-von Rosen, dotter till minister Görings svåger greve Eric von Rosen, Rockelstad, har lyckats överföra mästerverket till god svenska. Vi gratulera! C.

RASSENKUNDE EUROPAS: D:r Hans F. K. Günther. 3:dje utökade och förbättrade upplagan. 1929. 342 sidor, 483 avbildn. och kartor. Häft. Rm. 9:—, inb. Rm. 10:80. J. F. Lehmans Verlag. München. Svea Rikes Bokhandel, Stockholm.

Bland d:r Günthers talrika verk intager Rassenkunde Europas en rangplats. Det behandlar hela det stora området Europe i omfattande och dock knapp översikt, utan att trötta läsarna med allt för mycket detaljer.

De inledande avsnitten ge en uttömmande skildring av de europeiska rasernas kroppsliga och andliga kännetecken. Att Günther med särskild förkärlek talar om nordiska rasen, är i dag allmänt känt, men han bemöder sig samtidigt att förnämt och sannfärdigt även låta de andra raserna komma till sin fulla rätt. Härpå följer en av talrika bilder och särkartor stödd framställning av rasförhållandena hos de enskilda folken och länderna i Europa. På denna grundar sig Günthers bevisföring för nordiska rasens höga uppskattande; av rashistorien från indier och perser, hellener och romare, germaner, romanska kelter och slaver framvisar han, huru överallt tiden för den högsta kulturblomstringen varit folkens av nordisk ras blomstringstid samt huru överallt det nordiska blodets utsinande nära varit sammanbundet med de ifrågavarande folkens tillbakagång. Vad han har att säga beträffande det nordiska elementets försvinnande hos de nutida stora europeiska folken är i sanning uppskakande och skall ej undgå att göra intryck. Günther ser denna fara klart i ögat, han söker och finner också framkomliga vägar till förökande av de dugande och sunda arvsanlagen liksom det nordiska blodet överhuvud.

Günthers Rassenkunde Europas är ej endast en guldgruva av vetande i rasfrågor, den är även, ja framför allt, ett upprop till alla, att det icke är likgiltigt av vilken art av människor Europas folk i framtiden skola vara sammansatta. L.

Morgan-processen

Sprängning av Roosevelts parti

Den ansedda tyska tidskriften "Der Weltkampf" innehöll i sitt julinummer en artikel angående Morganprocessen, vilken väsentligt överensstämmer med den i vårt föregående nummer uttalade uppfattningen och som är ägnad att ytterligare klarlägga innebörden av de märkliga händelser som f. n. utspelas i Amerika.

"Den som möjligen föreställer sig att Nordamerika plötsligt blivit moraliskt hänger sig åt en bedräglig illusion", skriver den citerade tidskriften. "Hela trolleriet är intet annat än *ett judiskt generalangrepp på kristenhetens sista, finansiella bålverk.* Detta generalangrepp ha judarna länge förberett, ehuru de uppskjutit det till den tidpunkt, då deras utvalde exponent, höggradsfrimuraren Roosevelt ryckt till sig makten. För att bättre förstå syftet med den så utskrikna 'Morgan-skandalen', må observeras att bakom den waleske katoliken Pierpont Morgan står jesuitorden, bakom den judisk-amerikanska finansgruppen står den judisk-ortodoxa frimurareorden 'B'nai B'rith'. Det rör sig alltså i stort om ett fälttåg av frimurarejudarna mot jesuiterna.

De båda grupperna marschera tidvis arm i arm med varandra tills den ene tror sig kunna lägga ett krokben för den andre och bringa honom på fall. En vänskap alltså med kniven bakom ryggen! Vad Morgan gjort, det ha alla banker inom ramen av sina möjligheter gjort och göra det alltjämt, i all synnerhet de judiska finansmatadorerna i Wall-street, vilka nu presentera sig som fromma lamm. Om Morgan utgivit 85 miljoner dollar i mutpengar, då måste den judiska gruppen ha använt mer än det dubbla för samma ändamål, ty eljest skulle det ej lyckats densamma att försätta en Morgan på de anklagades bänk. Den som något känner förhållandena inom Förenta Staternas rättsväsen — han kan ej annat än le åt all den hycklande moral och harm, varmedels judepressen garnerar och friserar Morgan-processen.

Här jesuiter — där judar och frimurare! Vem skall vinna övertaget? Dukar Morgan under, har det lyckats judarna att undanrödja sista hindret från vägen och deras finansiella världsherravälde är för framtiden befästat. Detta skulle betyda det fullständiga förslavandet av katolska kyrkan allt ifrån Vatikanen ned till den minsta bypastor. Men ännu ha ej tärningarna fallit och man motser inom invigda kretsar med spänning den fortsatta brottningskampen mellan Rom och Juda. Sedan världskriget ha judarna städse vunnit i de politiska som ekonomiska striderna. Katolicismen lider det ena nederlaget efter det andra. I Ryssland, Mexico och Spanien är den redan tillintetgjord. Offren äro ickejudarna i alla stater! Vatikanen är uppenbart redan i sådan grad genomträngd av judendom, att den förlorat sin motståndskraft och detsamma tyckes gälla jesuitorden.

Beträffande brottningskampen mellan Morgan och den judisk-amerikanska finansgruppen vill det synas som om Morgan genom sitt hot att öppet berätta om orsakerna till Amerikas inträde i världskriget till den grad förskräckt sina motståndare, att de redan anträtt återtåget."

*

Från Amerika ingår samtidigt den viktiga underrättelsen, att en splittring inträtt inom Roosevelts parti, i det presidenten, stödd på bondebefolkningen alltmer deciderat tagit ställning för de kristna intressena. Mot honom stå Wall Street-intressena med juden Al Smith i spetsen. Meddelandet förklarar sannolikt åtskilligt kring den sista börskraschen i Amerika ävensom presidentens nyligen inträffade "plötsliga" sjukdom. Av särskild betydelse torde vara, att till följd av de judiska manipulationerna i samband med den stora börskraschen oerhörda amerikanska förråd av vete, bomull och metall — de tre för landets existens liksom den moderna krigföringen oundgängligaste varuslagen — till vrakpriser förvärvats i judiska händer. Detta stöder också den av oss tidigare uttalade uppfattningen att judarna rusta sig för ett nytt världskrig.

Boknyheter!

HITLER
Av S. Dmitrievsky, Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
7 illustr. häften à 30 öre.

HERMANN GÖRING
Av Martin H. Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen.
Rikt illustr. Pris kr. 2:—
Tysk uppl. 250,000 ex.

Viljans triumf
Ett minnesalbum, belysande Hitlers kamp och seger.
138 bilder med tysk text.
Pris 65 öre

Den judiska framgångens gåta
Av F. Roderich-Stoltheim. Pris kr. 2:—

Storfinansens synder
En vidräkning med världskapitalismen.
Av Theodor Fritsch. Kr. 1:25

Alfred Rosenberg
Der Mann und sein Werk. Av F. Th. Hart. Lehmans förlag. München.
Pris 1:40 Rm. häftad, 2:40 Rm. inbunden.

Sovjets Paradis
En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Kr. 2:—

Under Hagekorset
Av P. Sommer. Kr. 0:50

Hakkorset
dess ursprung, förekomst och innebörd
Av Dr. Ludwig Wilser. Kr. 0:25

SVEA RIKES BOKHANDEL
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024.

Nordens främsta renässansborg

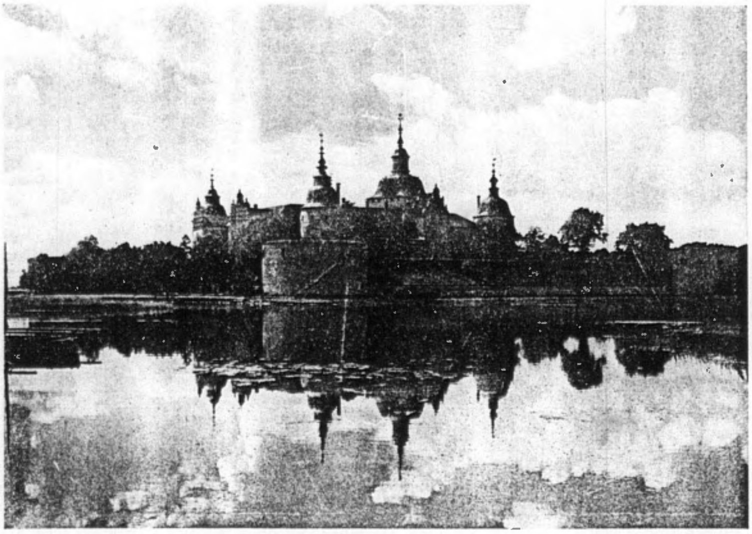

Kalmar slott

Såvisst som ett folks utveckling bör grundas å dess nationella tradition bör det för den levande generationen kännas som en plikt och hjärtesak att pietetsfullt vårda sitt historiska arv samt vörda förfädrens gärningar till fosterlandets ära och välfärd. De bevarade minnena från fornstora dagar äro en aldrig sinande källa till nya impulser i fosterländsk anda. De bilda länkar i den kedja som förenar släktena och visa genom tidernas töcken den väg, historiens, som är varje folks naturliga.

Vid södra Östersjöns strand intill Kalmar stad tronar som en stolt minnesstod från en flydd tid slottet som en gång kallades "Svea Rikes nyckel". Den gamla borgen betraktades under sekler som Nordens starkaste värn och var skådeplatsen för århundradens strider. Den utgör ett av våra vackraste arkitektoniska minnesmärken från svunna tider, och när den en gång genom pietetsfull renovering återställts i sitt ursprungliga skick, blir den en av landets förnämsta sevärdheter.

*

Stadens äldsta befästning, "S:t Eriks slott", som låg å nuvarande Skansbacken, byggdes på 900-talet och kvarstod ännu 1611. Efterhand blev ett ännu större fäste av behovet påkallat, och i slutet av 1100-talet begyntes uppförandet av torn, mellan vilka byggdes sträckmurar. Sålunda uppkom slottet. Av tornen märkas *Kungsmakstornet* längst i norr, *Vattentornet* åt väster med sin stora brunn för besättningen, *Kuretornet* i västra hörnet (Kure = vakta), *Syndretornet* åt söder, *Stegertornet* åt öster (stegerhus = stekhus) och *Rödkull-* eller *Trollpacketornet* åt nordost.

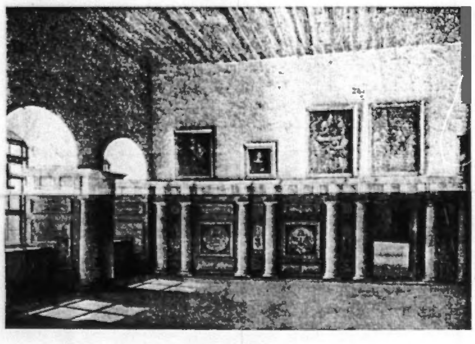

Rutsalen

1337 lät konung Magnus Eriksson höja och förstärka murar och torn samt uppföra en väldig ringmur utanför den gamla jämte flera småtorn och två större fyrkantiga torn. Härigenom blev slottet enligt dåtida förhållanden ointagligt med vapenmakt och erhöll rykte som Nordens starkaste fäste. Det nyare belägringsartilleriet nödvändiggjorde emellertid under Gustaf Vasa en ombyggnad och ett förstärkande av försvarsverken. Kung Gösta utarbetade själv planen. Arbetet påbörjades 1545 och fortsattes av Johan III. Under Kalmarkriget skadades och ramponerades borgen svårt, men blev återställd. Hertig Erik (Erik XIV), vilken fått Öland och en del av Småland i hertigdöme, förlade 1558 sitt residens till Kalmar slott. Detta inreddes nu lika praktfullt som dyrbart. Från Tyskland införskrevos skickliga konstsnickare, målare och stenhuggare. Från denna tid härstammar inredningen i "kungsgemaket". Under "slottsbyggmästaren" Johan III tillkommo "rutsalen" och "gyllene salen", vilkas inredningar dock endast delvis äro bevarade.

Slottets egentliga förfall inträffade på 1700-talet. Nu började vandalismen. Man ej blott underlät att underhålla rummen utan t. o. m. sönderbröt och översmetade med limfärg de konstnärligt snidade taken och de dyrbara panelerna. Förnedringen nådde sin höjd, då den stolta gamla borgen av Gustaf III inrättades till — brännvinsbränneri. Även till fängelse apterades den. Först i mitten av 1800-talet började man rädda vad som räddas kunde. Fångarna bortflyttades, en del av rummen restaurerades, och senare blev den gamla borgen pietetsfullt restaurerad.

*

Kalmar slott undergår för närvarande en ny renässans, varvid omgivningarna återställas i samma skick som på den tid, då "Calmar Hin Gråå" ansågs ointagligt. Den nu pågående restaureringen avser bland annat att få fram det vallgravssystem som utbyggdes på Gustaf Vasas tid. Vallgraven, som vid mitten av förra århundradet igenfylldes, återuppstår, liksom det under Gustaf II Adolf tillkomna "hemliga värnet", vilket frilägges och delvis restaureras. Vidare bringas ytterverken — även stadsmuren fram i dagen; jordvallen, som uppburit infartsvägen, ersättes av en pålbro efter den ursprungliga typen före 1720.

Sålunda återuppstår den gamla Vasastadens och Vasaborgens yttre i den stilfulla skönhet som var betecknande för Nordens främsta renässansborg — Gustaf Vasas, Erik XIV:s och Johan III:s slott.

—

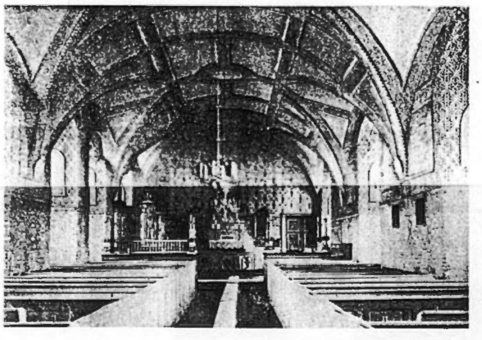

Interiör av Kalmar slottskyrka

Kristenheten i Antikrists våld

Det har lyckats och lyckas alltjämt judendomen att efter sitt sinne påverka så gott som alla vår tids andliga och politiska rörelser, ställa sig i spetsen för dem eller avvärja deras för den judiska saken till synes farliga yttringar. Ur den stora mängden dylika företeelser skola här beröras några, där ledningen och inflytandet genom judar, judeättlingar eller judeinspirerade äro att beteckna som notoriska.

Att *socialismen* skulle utvecklats till en sund arisk rörelse, om ej judarna Marx (Mordochai) och Lasalle (Lasel) bemäktigat sig densamma, är ganska visst. Men det är endast obetydligt känt, att Marx och Engels icke äro socialismens skapare utan den franske ariern Proudhon. Proudhon förlänade den dess vetenskapliga fundament, och det var han som konstaterade att den judiska lystnaden efter pengar och guldbesittning fostrade den materialistiska ande, vars urartning han kännetecknade i begreppet "kapitalism".

Den Proudhonska socialismen måste i följdriktig utveckling leda till bekämpande av judarna såsom kapitalismens bärare och därmed nödvändigtvis till den sunda och naturliga raskampen. Detta vädrade den fina judiska instinkten, och en tävlan etablerades för Proudhonska lärans om socialism omformning och förfalskning ,varur Marx och Engels utgingo som segrare med bästa prestationer. Sålunda var den för judendomen så farliga Proudhonska socialismen med dess hotande raskamp genom judisk list och makt förvandlad till en klasskamp mellan arierna inbördes, och av nöden hade skapats en dygd! I dag kämpa ariska arbetare under judisk ledning *mot* det ariska borgardömet *för* den judiska kapitalismen. Att reglera detta onaturliga förhållande är en uppgift för den nya, nationella socialismen!

Och så vidare: Grundaren av den bekanta *Skolan för vishet*, greve Keyserling, som för något år sedan så storslaget mottogs av Publicistklubben i Stockholm, är på mödernet jude. De tongivande inom engelska *högkyrkan*, sir Slesser och Rosenthal äro judar. I ledningen för *Penklubben* t. ex. i Wien stå de litterärt och andligen i starkt upplösande anda verkande judarna Felix Salten och Raoul Auernheimer. *Antroposofien* har hittills ej kunnat bevisa sin grundares, Rudolf Steiners, ickejudiska börd. Det är i varje fall visst, att han nästan uteslutande omgav sig med judiska kvinnor. I *Frälsningsarmén* — vars grundare Booth var jude — i *Schlaraffia*, i *Kristliga Föreningen för Unge Män* får ordet jude ej uttalas.

Internationella Bibelforskarna, denna illa beryktade organisation, bedriver sedan år och dag — under förevändning att predika den sanna kristendomen — en måttlös hets mot de andliga och sprider upprop med den skriande appellen: "Millioner nu levande skola icke dö . . ." En appell, som i betraktande av dess sociala och moraliska hetskynne rätteligen borde innehålla också de tre slutorden ". . . en naturlig död!" Den modige doktor Fehrmann, läkare i S:t Gallen, har inför rätten bevisat i vilken hög grad Internationella Bibelforskarnas arbete är ett judearbete. *Kulturförbundet* i Wien har i sin högsta ledning en parad-goj, den unge prinsen Rohan. Bland förbundets tongivande krafter befinna sig inflytelserika judar, såsom en Korngold, en Hertz och en rabbin Baecker i Berlin.

I spetsen för den nu så moderna *Paneuropa-rörelsen* står greven Richard Nikolaus Coudenhove-Kalergi från Wien — också en parad-goj, änskönt hans moder är japanska. Coudenhoves gemål är den bekanta judiska skådespelerskan Roland, som i verkligheten heter Ida Klausner och vars ärelystnad, handlingskraft och ambition torde vara det drivande elementet i Paneuropa-rörelsens organisation. Coudenhove-Kalergi är bekännelsetrogen frimurare. Den 1926 av honom till Wien sammankallade första Paneuropa-kongressen bestod till fyra femtedelar av judar,

Sverige

Det finns ej jord för oss så kär
som gamla Sveriges rike.
Det säges armt, men rikt det är
på skatter utan like,
på kraft i stål
och tungomål,
en tålig flit bland karga bygder,
ett manligt mod och kvinnodygder,
och frisinthet på lagens grund
från Torne älv till Öresund.

Det finns ej nejd för oss så skön
som Sveriges berg och slätter,
dess furuskog så dunkelgrön,
dess klara sommarnätter,
dess sjöar blå,
vars vågor slå
mot ljusa lövträdshängen,
d s väpplingsdoft på ängen,
dess stora älvars stolta svall,
dess vinter norrskenslyst och kall.

Det finns ej folk, som genomgått
så mången nöd och fara.
Det folket kan ej dö, om blott
det mäktar enigt vara
och, trots allt skri
av löst parti,
går stadigt fram sin bana
inunder blågul fana
med tro, som aldrig släpper tag
från Gud och frihet, rätt och lag.

C. D. af Wirsén

Bygdemuséet

Ett stort museum kan ej undgå att i viss mån bli ett mausoléum. En väldig grav, där föremålen radas upp som katakombernas lik — ännu levande endast för vetenskapsmannen, fornforskaren och historikern, men döda för folket i gemen. Det blir åtminstone som ett stort fängelse, där fädernas tankar och drömmar äro fjättrade och instängda i burar och glasskåp — eller som ett jättelikt handelspalats med väggarnas och montrernas hyllor fyllda av för den stora massan oåtkomliga skatter och med mörka källrar och magasin ännu mer överfulla av ännu oåtkomligare och ofruktbarare varumassor.

De stora stads- och länsmuséerna ha kanske i lika hög grad som antikvitetshandlare och vurmiga privatsamlare bidragit att beröva bygderna deras gamla minnen och släta ut spåren efter den gamla ursprungliga kulturen utan att ge någon ersättning. Om det också varit så att folket ofta ej själv förstått att bevara sina ärvda klenoder, så är det så mycket nödvändigare att folket nu lär sig just detta pietetsfulla bevarande. Ett sätt att lösa denna uppgift är att sammanföra de gamla kulturföremålen i smärre muséer — *bygdemuséer*. Var bygd sin egen församling, representativ för *den* trakten och helst renodlad från plock från andra länder och landskap. De stora riks- och länsmuséerna kunde säkerligen, utan att deras samlingar märkbart minskades eller förlorade i värde, åt skilda bygder lämna tillbaka en hel del dubletter, som nu av brist på andra utrymmen ligga och mögla och multna i skrubbar och kontor, oordnade, okända t. o. m. för museimännen själva, utan att någonsin bli till glädje eller gagn för en levande varelse.

Det främsta eller rent av enda väsentliga har hittills varit att samla vetenskapligt forsknings- och studiematerial — att balsamera lik, pressa herbarieväxter och stoppa upp museidjur — att dra samman högar av dubletter. Något som givetvis också är ett viktigt och nödvändigt arbete — men inte det enda. Man har varit så ivrig att skörda, att man alltför ofta glömt att så. Detta måste nu bli det främsta och väsentliga. Inte längre hopa och centralisera — utan tvärtom sprida och strö ut. Inte bara se tillbaka ,utan också framåt. Inte bara konservera det döda, utan väcka det sovande som ännu lever.

Detta kan och skall bygdemuséet göra. Det blir för alla ett levande mönster och en ständigt klingande maning till bevarande av allt vackert, gediget och sant i det gångna. Det skall vara av betydelse för bibehållandet eller pånyttfödelsen av den äldre friska smaken och säkra blicken, som ett stort, endast för ett litet fåtal av bygdens folk tillgängligt centralmuséum aldrig kan få. Det skall vara en förebild för de levandes hem, de som nu och framgent byggas i nejden. Det skall därför helst inte alls vara ett muséum utan ett hem, organiskt uppvuxet ur marken. Ett hem inte bara för fädernas andar och verk, utan också för de nu levandes ättlingar — där allt bygdens folk kan känna sig åtminstone som kärkomna och hemmastadda gäster.

I bevarandet av det som belyser och beskriver den mänskliga bygdebefolkningens liv och öden i gångna tider har muséet sin första, närmast liggande uppgift — men icke den enda. Vad vi ofta försumma är landskapet, bygden från naturvetenskaplig synpunkt, vår omgivning av fri och vild natur. Hur bygden fått sin gestaltning och karaktär, hur dess berg och sjöar uppkommit, vilka skatter och under gömmas i bergens inre och sjöarnas djup — vilka stjärnor lysa över den bygden vid olika tider av året eller natten, vilka kryp som leva sitt undangömda liv i skogarnas skymning, som myllra i åkrarnas storstäder — studier och kunskaper i allt sådant äro outtömliga källor till den klaraste glädje och det rikaste gagn, om också inte gagnet är omedelbart påtagligt och om glädjen kanske inte slår ut i full låga, förrän man trängt något djupare in i skogen eller berget.

Naturen är stor, alltför stor för att kunna kännas eller ens överblickas av en människa. Vi måste göra ett litet snitt av den och lägga den under mikroskopet., Det finns knappt något lämpligare snitt för oss vanliga människor, icke fackmän, än vår bygd. Det blir ett bestämt område, som kan överskådas och genomsnokas — och på samma gång en fläck nog stor för att kunna vara tillräckligt mångsidig, kunna rymma åtminstone en hel del av livets märkligaste former och naturens viktigaste verk. Det är inte därför meningen att man aldrig skulle gå utanför den fläcken. Men den kan och bör vara det första och det sista, utgångspunkt och rot liksom mål och krona. — En saftig jordmån för den roten, en stor och bred väg till det målet kunde bygdemuséet vara.

---

vilket knappast förvånar, när man erfar, att samme Coudenhove-Kalergi i den judiska "Wiener Freimauerzeitung", n:r 9/10 1923 dristade orakelmässigt förkunna: "Den kommande människan skall vara en bastard! För Europa önskar jag mig en euraisk-negroid framtidsras, som kan frambringa personlighetens mångfald. Judarna skola lämna ledarna ,ty en god Försyn har i judarna skänkt Europa en ny adelsras av högsta andlighet." Som en konkurrent till äkta paret Coudenhove-Rolands Paneuropa-rörelse framstår *Kommittén för Europeiskt Samarbete* (Collaboration européenne). I spetsen för denna befinner sig t. ex. i Österrike den judiske generalöversten Moritz von Auffenberg.

Och hur förhåller det sig med *Folkförbundet*, denna förment ideella institution för folkförsoning? Är det i själva verket en skapelse av de förövrigt föga sympatiska tre "stora" männen Wilson, Clémenceaux och Lloyd George? Bakom kulissen fördes Folkförbundet — enligt Ententfrimureriets hemliga protokoll av 28—30 juni 1917 — på frimureriets befallning till dopet av tre verksamma storjudar, vilka var för sig representerade Wilsons, Clémenceaux' och Lloyd Georges "högra hand". Dessa voro den amerikanske juden Baruch, dåvarande ekonomiske diktatorn i U. S. A., ledaren för de franska nationalisterna, Clémenceaux' sekreterare, juden Mandel, samt på engelsk sida den syrisk-judiske bankiren och opiumgrosshandlaren Sassoon. Som betecknande för den anda, vilken härskar bland Folkförbundets arbetande krafter, behöver blott nämnas det faktum, att av där anställda 130 kvinnliga biträden tre fjärdedelar äro judinnor. Denna favorisering motiverades med de judiska kvinnornas lätthet att behärska främmande språk!

Att *bolsjevismen* i Ryssland uteslutande är ett verk av den "hämnande" judendomen, torde numera vara allmänt känt. I den 1920 av Demarteau i Liège-Lüttich utgivna broschyren "Qui gouverne en Russie?" publiceras namnen å de 545 högsta sovjetkommissarierna, av vilka 447 — alltså 83 procent! — voro judar och endast 5 procent ryssar! "Ryska arbetare- och bonderegeringen" bestod således varken av bönder eller arbetare, ej ens av ryssar. Man må ej vilseledas av de ryskt klingande namnen. I verkligheten heta Trotskij: Bronstein, Radek: Sobelson, Zinovjew: Apfelbaum, Kamenew: Rosenfeld, Litwinow: Finkelstein, Wolodarskij: Cohen, Schtekloff: Nechamkless, Gschewinskij: Grünbaum, Ganzkij: Fürstenberg, Rossin: Grossmann, Larin: Lurié, Iljin: Sieger, Wladimirskij: Hirschfeld. Etc.

Man må å andra sidan ej tro, att den som bolsjevismens motpart framträdande italienska *fascismen* är judefri. Ingalunda! Benito Mussolinis medarbeterska och väninna — i varje fall under fascismens genombrottstid — var judinnan Sarfatti, vilken å sin sida hade trenne väninnor, de judiska systrarna Tivoli från Venedig, vilka blevo gifta med tre inflytelserika judiska .penningeförsträckare åt fascismen. Den beryktade tråddragaren i Mateottiaffären, dåvarande understatssekreteraren i inrikesministeriet, var judeynglingen Finzi. En av de framgångsrikaste och mest firade talarna inom fascismen är den krigsblinde juden De la Croix.

Den högtbeprisade "sunda" numera dock tämligen avklädda *amerikanismen* är fullt ut lika försumpad som den moderna europeismen. Bland de inflytelserikaste personerna i Nordamerika efter världskrigets slut räknades fem "allsmäktiga" judar: den redan omnämnde järnvägskungen Baruch, högste domaren Brandeis, ledare av Gompers verkstäder, samt de båda världsbankirerna Schiff och Warburg, av vilka den förstnämnde finansierade bolsjevismen medan den sistnämnde arrangerade Dawes-avtalet. Sålunda voro i Förenta Staterna trafik- och rättsväsen, arbete, social revolution och kapitalism förenade i judendomens hand. En symbol! Vad vill man mer?

I det forna *Frankrike* levde tre bekanta judiska ministrar: Fould, Crémieux (grundare av "Alliance Israélite Universelle") och Gambetta. Den mycket nationellt verkande presidenten för republiken M. Millerand hade en Cahen till moder och en Kahn till hustru. Och medan, som nämnt, juden Georges Mandel intar en ledande ställning inom franska chauvinismen, står hans rasfrände Léon Blum i spetsen för franska socialdemokratien. Allt emellanåt äro judar, såsom Klotz, Schrameck, Bokanovskij, Israel, Steeg o. s .v. innehavare av de viktigaste ministerportföljerna. Den franska högadeln — Romkyrkans älsklingsdotter — är i dag genom blodblandning fullständigt förjudad. Medelst den "stora" frimurare-revolutionen utrotades den nordiska, blonda adeln i Frankrike lika samvetsgrant som bolsjevikjudarna i Ryssland ombesörjt den ryska adelns utplånande.

I *Österrike* innehas för närvarande makten av det katolskt verkande kristligt-sociala partiet, inom vilket inflytelserika judar utöva ett dominerande inflytande, såsom en Lohnstein på Luegers tid samt en Kunwald och Kienbäck på Seipels. Nuvarande förbundskanslern Dolfuss stödes i sin antinazistiska politik förutom av det egna landets judar av hela världsjudendomen och framför allt dennas organ i Paris: franska regeringen och Grand Orient. Den bolsjevikiskt inställda österrikiska socialdemokratien står så gott som uteslutande under ledning av judar, såsom d:r Otto Bauer, d:r Fritz Adler, d:r Julius Deutsch, d:r Ellenbogen, Austerlitz, Seitz, Breitner, Eysler, Tandler, Danneberg etc. Liksom inom det katolska Frankrike är inom det katolska Österrike hög-

Epas affärsmetoder

Försäljning av skämda födoämnen trots Hälsovårdsnämnden

Med en hart när otrolig öppenhjärtlighet skildrade "Epakungen" juden Woolworth vid sitt lustjaktsbesök i Stockholm i juni sin "epaidé" som vår tids största uppfinning. Herr Woolworth kan i varje fall ej beskyllas för anspråkslöshet! "Det är psykosen den moderne affärsmannen måste räkna med, till och med mera än med varor och högre och lägre priser. Kvaliteten får komma i efterhand", yttrade han.

Att exploatören av "vår tids största uppfinning" i Sverige, Kungliga Nordiska Kompaniet, verkligen praktiserar uppfinnarens höga grundsatser, har ytterligare bevisats genom de av hälsovårdsnämnden under juli verkställda beslagen av skämda sillkonserver i N. K:s dotterbolag Epas butik Drottninggatan 53, Stockholm. Hälsovårdsnämnden har överlämnat handlingarna i ärendet till poliskammaren med anhållan om åtals anställande.

Från den nämnda butiken hade i diverse poster försålts sillkonserver, vilka vid undersökning av hälsovårdsnämnden befunnos otjänliga till människoföda. Med anledning härav lät hälsovårdsinspektionen den 1 juli i Epas affär vid Drottninggatan beslagtaga ett befintligt parti sillkonserver av märket Sälöfjordens konservfabrik. För beslagets verkställande inställde sig två hälsovårdsnämndens tjänstemän i Epas affär såväl vid Drottninggatan som Odengatan. I den förra affären funnos 170 burkar och i den senare 20 burkar, vilka resp. butiksföreståndare beordrades att för närmare undersökning samma dag nedsända till hälsovårdsnämnden.

Då de beslagtagna konserverna emellertid icke enligt anmodan av Epa nedskickades till dessa hälsovårdsnämndens anstalter, utan man tvärtom kunde befara att de fortfarande försåldes i affärerna, anmodades några av nämndens tillsyningsmän att i Epas affär inköpa prov av meromnämnda sillkonserv. Vid företagen undersökning visade det sig, att de av tillsyningsmännen inköpta proven av allt att döma härrörde från samma partier, som av hälsovårdsnämndens tjänstemän förut beslagtagits. Hälsovårdsnämndens rapport åtföljdes av en attest av t. f. föreståndaren för födoämneskontroll G. von Zweigbergk, som redogör för undersökningen av sillkonserverna. Dessa voro otjänliga till människoföda, hade ett grötigt, stinkande innehåll — och oskadliggjordes.

I strid mot hälsovårdsnämndens uttryckliga föreskrifter fortsatte Epa — som ju numera är det Kungliga Societetsföretaget N. K:s mest lysande inkomstkälla! — att utprångla beslagtagna skämda tillvaror till den stockholmska allmänheten! Man häpnar över en sådan fräckhet. Här om någonsin borde ett kraftfullt inskridande från den svenska lagens sida vara av förhållandena påkallat. Men det stannade ej vid ett dylikt framhärdande i det brottsliga tilltaget från Epabolagets sida! Enligt vad berättas i "Svensk Livsmedelstidning" n:r 15 mobiliserades omedelbart "mäktiga krafter" i syfte att tvinga hälsovårdsnämnden att återtaga sitt beslag, på det att judarna obehindrat skulle kunna fullfölja geschäftet: "Mäktiga krafter ha varit i rörelse för att få beslaget upphävt. Bl. a. har Epaföretagets högste chef, herr generalkonsul Sachs, personligen uppvaktat vederbörande i hälsovårdsnämnden, men dessa ha tydligen ansett, att det finns gränser även för herr Sachs' krav och anspråk."

Epa-bolagets högste chef, generalkonsul Sachs, har således till råga på allt även sökt påverka ett svenskt ämbetsverk till att icke fullgöra sin plikt. Vi förmoda, att svensk lag ger möjlighet till rättsligt beivrande av sådant.

*

Naturligtvis har hela "fria pressen" i Stockholm, som alltid är så påpasslig att i ren skandaliseringslusta kasta sig över varje den obetydligaste förseelse, som en svensk (icke-jude) råkar begå, intet observerat av hela denna i sitt slag heltvisst enastående affär. Varför har t. ex. den oförvitlige publicistklubbsordföranden, som ständigt i sin tidning Nya Dagligt Allehanda högljutt orerar om sin tidning självständighet och opartiskhet, intet yttrat därom? Är det månne en affär, som ej angår den svenska allmänheten? Eller bottnar kanske uraktlåtenheten i de lukrativa annonser, som generalkonsul Sachs' "Nordiska" Kompani tillför herr Ljunglund? Ha dagspressens herrar under sådana förhållanden rätt att sätta upp ett moraliskt förnärmat ansikte, när nationalsocialisterna beteckna samma dagspress, synnerligast den i huvudstaden, som "köpt av judarna"?

»Judisk omvändelselse»

I den av James de Rothschild finansierade tidskriften "Revue des études Juives", årgång 1880, återges en av Chemor, judisk rabbin i Arles i Provence, den 13 januari 1489 till Sanhedrin (judarnas Stora Råd) i Konstantinopel ingiven skrivelse, vari begärdes råd med anledning av befolkningens hotfulla uppträdande mot judarna. Svaret löd:

"Dyre, älskade bröder i Moses, vi hava emottagit Edert brev, i vilket I omtalen för oss Edra bekymmer och olyckor, och vi pinas lika mycket som I själva av att höra det . . . . . . De Höga Satrapernas och Rabbinernas råd till Eder är följande:

Angående vad I sägen, att konungen av Frankrike tvingar Eder att bliva kristna: gören så, om I icke kunnen slippa det, men låten Mose lag alltfort bo i Edra hjärtan.

Angående vad I sägen om plundringen av Edra ägodelar (lagen föreskrev, att judar, sedan de blivit omvända, skulle utlämna sina ägodelar): uppfostren Edra söner till köpmän, på det att de så småningom må utplundra de kristna.

Angående vad I sägen om deras onda anslag mot Edra liv: Uppfostren Edra söner till läkare och apotekare, på det att de må kunna beröva de kristna livet.

Angående vad I sägen om deras förstörande av Edra synagogor: Uppfostren Edra söner till präster och lärarinnor, att de må nedbryta de kristnas kyrkor.

Angående de mångahanda andra svårigheter I beklagen Eder över: Laga så, att Edra söner bliva advokater och lagmän och tillsen att de såvitt möjligt alltid blanda sig i statens angelägenheter, på det att I genom att bringa de kristna under Edert ok må kunna behärska världen och samtidigt få hämnd på dem.

Viken icke från dessa föreskrifter, som vi nu giva Eder, och I skolen erfara, att, ehuru nu förödmjukade, skolen I nå fram till maktens verklighet.

V. S. S. V. F. F., Prins av Juda,
den 21 Caslue (November), 1489."

De av Sanhedrin för ett halft årtusende sedan tillämpade principerna för världens "kolonisering" synas till punkt och pricka överensstämma med de i dag praktiserade.

---

adeln genom gifte fullständigt förjudad. I så gott som varje högättad familj sitter — tack vare sina pengar — en judinna. Före världskriget var österrikiska generalstaben genom peninggiftermål på liknande sätt förjudad. Advokater, läkare och husägare, konstnärer inom teater och film, litteratur och journalistik i Wien äro till tre fjärdedelar judar.

Och på liknande sätt förhåller det sig med praktiskt taget alla folk och stater. I dag är redan var tredje utrikesminister eller ledande statsman jude. De mest celebrerade äro i regel speciellt associerade med judendomen. Också den "helige" Rasputin — vilken i särskild grad hade sista zarfamiljens öra — hade en jude som "högra hand" och sekreterare: Simonovits, numera innehavare av en "salong" i Paris.

*

Vad säger oss allt detta?

Efter emancipationen har juden inträngt i alla för honom tidigare slutna domäner av kyrkan, staten och familjen. I alla länder, partier, rörelser, institutioner och organisationer söker han komma i ledande och tongivande ställning. På alla religiösa, statliga, ekonomiska, sällskapliga, konstnärliga och kulturella områden innästlar han sig. Medels det av honom suveränt behärskade underrättelseväsendet skapar han den offentliga meningen, som regeringar och parlament äro hänvisade att följa. Här predikar han bolsjevism, där fordrar han kapitalism; här är han socialdemokrat, där liberal; här undergräver han auktoriteten, där underblåser han den osunda reaktionen; här verkar han internationellt, där framdriver han chauvinismen — och ryggar ej ens tillbaka för att söka bemäktiga sig den folkliga frihetsrörelsen, där denna kommer till uttryck.

Judendomen bygger på den enkla ståndpunkten, att ju flera rörelser och varandra inbördes bekämpande strömningar, desto flera söndringsmöjligheter, förstörelsechanser och svaghetsmoment gentemot värdfolken och deras framskapade kulturer. Juden tager alltid aktiv och såvitt möjligt ledande del i alla rörelser samt tillåter aldrig någon annan att segra. Det är ett för den arisk-kristna rasens och kulturens fortbestånd ödesdigert misstag av de kristna kyrkorna, av den monarkiska rörelsen i de sammanstörtade rikena, av vissa nationella kretsar inom så gott som alla ariska folk att tro, att det är klokare att gå samman med judendomen i stället för emot densamma. Hos varje folk är juden den trojanska hästen: som en inställsam, i god tro insläppt fiende bygger han inifrån ut fästningen tills den är mogen för kapitulation. Lik masken urhålkar han frukten inifrån.

Vad att göra till förhindrande av denna ariervärldens hotande undergång?

Tyskland i dess nya, nationalsocialistiska gestalt, har visat vägen. Folken måste resa sig i hela sin kraft samt bryta de bojor judendomen slagit dem i. Hitler och hans tappra män stå endast vid början av verket. Det är blott inledningen till den världskamp på liv och död som stundar mellan ariervärlden och judendomen — den stora avgörande kampen, i vilken alla folk skola tvingas taga ställning.

Vem är Marcus Ehrenpreis?

(Forts. fr. sid. 1).

Det var i dag vår mening att något närmare sysselsätta oss med den hedervärde överrabbinen Marcus Ehrenpreis, "fria" dagspressens speciella gunstling på kulturgebitet. Vem är han egentligen? Han talar alltid som om han själv vore en svensk och han undervisar i senaste tid ej så mycket judarna — vars härvarande andlige ledare han är — utan framför allt svenskarna. Låtom oss alltså göra bekantskap med vår judiske lärare, vilken också så gärna vill framstå som en "god svensk".

Det finnes en bok: "Vem är det?" — "Svensk biografisk handbok", utgiven av Nordstedt & Söner, d. v. s. i det närmaste Bonnier. I denna läsa vi: "Ehrenpreis, Marcus, överrabbin, född i Lemberg, öster. Galizien, 27/6 69 av hebreisk bokförläggare Jakob E., rabbin i Djakovar och Esseg i Slavonien 96—00, överrabbin i Bulgarien 00—14, i Stockholm sedan 14, styrelseledamot i flera universaljudiska organisationer".

Det står där också, att den hedervärde överrabbinen Ehrenpreis deltagit i första zionistiska kongressen i Basel och där t. o. m. var referent i en av de viktigaste frågorna. Han har även deltagit i de fortsatta zionistiska kongresserna. Öppna vi "Neueste Geschichte des jüdischen Volks" av S. Dubnov, finna vi (B. III), att herr Ehrenpreis, som härstammar från bildade galiziska aschkenasi-judar, är "en bekant zionistisk förkämpe", vilken står den "historiska judendomen" närmare än någon annan. Och vad är zionismen? Det är judendomens strävan efter en national-politisk oavhängighet och förening. Zionisterna säga icke: det finnes inga judar utan blott svenskar, tyskar etc. "av judisk konfession"; de säga: judarna äro och skola vara sin egen nation bland de övriga folken. Detta betyder dock alls icke, att alla judar t. ex. skola överflytta till Palästina; något sådant är omöjligt och åstundas ej av dem. Judarna skola förbliva i sin förskingring, i "Diaspora", men de skola ej assimilera sig med andra folk, de skola överallt vara en stat i staten. Enligt den nämnde judiske historikern Dubnov (själv zionist) bör den judiska nationens organisation ha följande utseende (B. III § 34):

Den undre byggnaden i den judiska *självförvaltningen* i varje land är den *nationella* politiska församlingen och icke religionsförsamlingen i varje stad och trakt. Dessa nationella församlingar bilda i varje stat en centralförening, vilken utgör det centrala organet för den judiska självförvaltningen i varje stat. Världsjudendomen är en förening av alla dessa statsföreningar. Världsjudendomen förvaltas genom judiska världskongresser och av dessa valda organ. Alltså: En judisk världsregering!

Detta är den äkta zionismens planer. Och den hedervärde överrabbinen Ehrenpreis har ivrigt deltagit i utarbetandet och genomförandet av dessa planer. Han har i första linjen koncentrerat sig på den judiska kulturkampens uppgifter (varav uppenbart även hans intima samarbete med huset Bonnier liksom Bonnierfamiljens betydelse i judiska kretsar förklaras). Vid första zionistkongressen utvecklade han tanken, att det är omöjligt att uppnå en national-politisk renässans för den judiska nationen utan en samtidig kulturkamp (Dubnov. B. III. § 31).

Vi veta, att de s. k. Zions Vises Protokoll just äro ett verk av de zionistiska kongresserna. Vi veta, att dessa protokoll framställa en fruktansvärd plan för världens erövring genom judendomen — och vi veta även, att denna plan redan till stor del är genomförd. Det existerar ett judendomens världshärskarvälde, det existerar en judisk världsregering. Vid förverkligandet av allt detta har också överrabbin Ehrenpreis varit verksam.

Vem är alltså den hedervärde överrabbinen? Är han en privatperson, som kommit för att söka skydd och bröd i Sverige? Nej. Han är en representant för en främmande makt, en agent för den judiska världsregeringen. Han var å tjänstens vägnar i Slavonien, senare i Bulgarien, 1914 — från och med världskriget — då judarna kommo till realiserandet av sina maktplaner, överlämnade man åt honom ämbetet som högste judiske ledare i Sverige. Därför kunna vi icke betrakta rabbin Ehrenpreis' propaganda som ord av en "god svensk". Hans propaganda är alltid endast och allenast en del av den judiska världspropagandan, vars slutgiltiga mål lyder: Förslavandet av alla folk på jorden till favör för judendomen.

"Hitler — ett föredöme för världen"

Den engelske tidningskungen lord Rothermere, Daily Mails m. fl. tidningars mäktige ägare, har uttalat sig om Hitler, varvid han bl. a. yttrade:

"Hitler är en av århundradets största män. Han gör ett bra arbete, inte bara för Tyskland utan för hela världen. Han har givit Tyskland en ny själ, tro på framtiden och tillit till egen förmåga. Han kan tjäna som ett lysande föredöme för den övriga världen.

Kunde man i andlig mening översätta Hitler till engelska, skulle han vara en välgärning. Vi behöva samma stimulans, samma saltvatteninsprutning. Det avgörande nu för tiden är, att unga män komma till makten, män som äro uttryck för och talesmän för de tankar och känslor, vilka besjäla ungdomen. Det är en olycka för Europa, att det så länge regerats av gamla män, som äro slut, trötta, självbelåtna, ur stånd att sätta in den kraft, som behövs."

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 *Tel. 182 16*
Postgiro 37522 - MALMÖ.

Pappersvaror, Tidningar m. m.

Specialaffär för Nationalsocialistisk litteratur.

Mein Kampf, Adolf Hitler.
Del. I o. II. *Kr. 7: 70*

Hermann Göring, H. Sommerfelt.
Kr. 2: —.

Hitler Regiert, H. Wendt.
Kr. 2: —.

Bok- och Pappershandel

Kompletta årgångar

av

NATIONEN 1932

kunna erhållas mot insändande av kr. 3; — (postavgiften inberäknad) å tidningens postgiro 3643, adress Nationen, Box 1145, Stockholm 16.

Katolska kyrkan och judendomen

(Forts. fr. sid. 1).

livet skall vara underkastat den strängaste kontroll, på det att de kristna folken må skyddas mot utplundring. Äktenskap mellan kristna och judar äro strängeligen förbjudna.

*

Katolska kyrkans makt var i nyare tid icke tillräckligt stark för att alltid och överallt kunna upprätthålla dessa kloka och sunda föreskrifter till folkens välfärd, men de existerade dock formellt, såsom nämnt, intill 1918 samt utövade ett visst hälsosamt inflytande. Den 19 maj 1918 trädde emellertid den nya kyrkorätten i kraft — och där var hela avsnittet "de judaeis" bortstruket. Överhuvud finnes ingenstädes ordet "jude" uttalat. Hur har detta skett? Varför ha dessa bestämmelser, som katolska kyrkan under sin tusenåriga historia utarbetat och tidigare ansett riktiga, så plötsligt försvunnit? Svaret är enkelt: judarna ha tagit ledningen av den katolska kyrkan i sina händer såväl direkt som indirekt. I sin strävan efter världsmakt kunde de ej lämna ur sikte ett så väldigt maktmedel och en så inflytelserik maktorganisation. Redan för länge sedan började de genom finansiellt och politiskt inflytande å Roms icke-judiska ledare ävensom genom insättande i kardinalkollegiet och å andra betydande poster av döpta judar att fånga katolska kyrkan i sitt nät. Men först vid slutet av världskriget, i vilket judarna drevo jordens folk för att äntligen komma i besittning av den fulla makten i världen, kunde den segerrika judendomen öppet visa hela vidden av sitt inflytande över den katolska kyrkan. Och denna demonstrerade de i första hand genom upphävandet av avsnittet "de judaeis" ur kyrkorätten. Det må observeras, att upphovsmannen till den nya kyrkorätten var förre kardinalsekreteraren Gasparri, vilken stod i släktskapsförhållande till den parisiska judendomen (hans brorson, t. ex., var den bekante parisiske varietédirektören Samuel).

Judarna i romerska kyrkan gingo emellertid vidare. Den nye påven har alltifrån början visat stora projudiska sympatier. Han har upprättat ett stort hebreiskt bibliotek vid Vatikanen samt där anställt lärda talmudister för studium och utveckling av den judiska läran; de kommo med familjer — och så har Vatikanen fått en judisk koloni inom sina heliga väggar.

I mars 1926 grundades i Rom med kyrkligt understöd Sällskapet Israels Vänner ("Amici d'Israel"). Sällskapets generalsekreterare, monsignor van Asseldonk, utsågs av påven själv. Han utalade sig angående sällskapets mål på följande sätt:

"Det rör sig om en rent religiös rörelse av kärlek till Guds folk Israel, ingalunda om något kyrkligt missionssällskap. Genom predikningar, föredrag, tidningsartiklar och konferenser skall den katolska världen erinras om, att vår gemensamma Gud-Fader oåterkalleligen utvalt folket Israel, vilket även genom Kristus intygats. Därav följer, att antisemitismen direkt motsäger gudsläran. En appell kommer redan inom de närmaste dagarna att utgå till hela den katolska världens prästerskap. Judarna skola göra gott i att icke misstro oss utan bemöta oss med välvilja." Detta tal har tydligen monsignor van Asseldonk framsagt med all uppriktighet — då han själv står den holländska judendomen alltför nära!

Någon tid senare blev prelaten van Asseldonk mottagen i audiens av påven, varvid denne yttrade: *"Jag och några kardinaler äro judevänner och vi understödja Amici d'Israel liksom kampen mot antisemitismen."*

Man må ej förvåna sig över, att det nya sällskapet — så ivrigt understött av påven själv — snart fick talrika anhängare inom kyrkans led. 7 kardinaler, 50 ärkebiskopar och biskopar blevo medlemmar, enbart i Rom inträdde 200 präster. Den konstituerande församlingen ägde rum under presidium av kardinal van Rossum (också en holländare!). "Vi hälsa och välsigna med glädje detta utomordentliga apostoliska missionsverk!", yttrade kardinalen. För "Judiska telegraf-agenturen" förklarade kardinal van Rossum: "Den katolska kyrkan fördömer med hela kraften av sin auktoritet antisemitismen. Varje försök att störa det judiska folkets värdiga och lugna existens skall skarpt ogillas av den katolska kyrkan såsom riktad mot dess läras anda."

Så har katolska kyrkan — i motsats till dess tusenåriga visa tradition — blivit judendomens, denna den kristna religionens och den kristna mänsklighetens arvfiendes, advokat. Härmed hade även judendomen gjort en av sina största erövringar i världen.

Den viktigaste omständighet, som möjliggjort allt detta, bör givetvis omnämnas: *den nuvarande påven är, enligt vad uppges, själv en jude.* Redan för en lång tid sedan antyddes av franska tidningar om påven Pius XI:s judiska börd. Samma uppgift har nyligen framförts i en tysk tidning — och denna information har slutligen utan dementi relaterats av en judisk tidning ("Poslednie Novosti", utgiven å ryska språket i Paris). *Påven Pius XI* (hans kardinalnamn var Achilles Ratti) *är utanför äktenskapet född son av en holländsk judinna.* Är detta riktigt, förstår man allt: varför "Amici d'Israel" grundats, varför påven yttrat orden "jag och några kardinaler äro judevänner" samt varför de ledande katolska prästerna i olika länder så ofta taga judarna i försvar. Man förstår även varför världsjudendomen tillåtit, att en försoning mellan italienska regeringen och Vatikanen — som så länge var omöjlig — nu kommit till stånd, varför den nuvarande påven ej längre är en "helig fånge" samt varför påven ur italienska statskassan nu erhåller 40 miljoner lire månatligen. I förbigående sagt: de påvliga finans- och börsaffärerna (nuvarande påven har nämligen också börsaffärer) skötas av filialer till den judiska Banca Commerciale Italiana (generaldirektör Toeplitz).

*

Det finnes dock ännu kristliga krafter inom romerska kyrkan. I historien "Amici d'Israel" är påven, efter vad det vill synas, stadd på återtåg: den 25 mars 1928 upplöstes plötsligt sällskapet. Varför? *"Inom Amici d'Israel"* — läsa vi i det påvliga dekretet. "Acta Apostolica Sedis", N 4. 1928 — *"har en art och ett väsen av handel och talesätt börjat införas. vilka avvika från kyrkans uppfattning och från de heliga fädernas ande liksom från den heliga liturgien.* På grund härav hava de det Heliga Officiet tillhörande kardinalerna, efter att först ha inhämtat konsulternas uppfattning, i plenarförsamling av kongregationen den 21 mars förklarat 'Amici d'Israel' upplöst samt förordnat, att ingen i framtiden får skriva eller utgiva böcker eller skriftverk, vilka på något sätt befordra irrläriga strömningar." Judarna marscherade i sin segerglädje för hastigt och långt. Sällskapet "Amici d'Israel" — i vilket 7 kardinaler och 50 ärkebiskopar och biskopar voro medlemmar! — antog mycket snart en logekaraktär med bruk och former av hebreisk-liturgisk art; man började där tala och handla mot katolska kyrkan, dess lära, mot kristendomen. Därför — under jesuitiskt tryck — måste påven Pius XI upplösa sällskapet. Han hade att gå ännu längre. I den officiella "Civilta cattolica" (19 maj 1928) läsa vi i en artikel, betitlad "Den judiska faran och 'Amici d'Israel' " och försedd med påvens personliga sanktion, följande:

"Den judiska faran hotar hela världen genom fördärvliga judiska inflytanden och avskyvärda inblandningar, särskilt hos de kristna folken och i all synnerhet hos de katolska och latinska, där den gamla liberalismens blindhet starkt gynnat judarna, i det att de förfölja katolikerna och framför allt (jesuit-) orden. Faran blir från dag till dag allt större... Judarna ha under mindre än ett århundrande från tillståndet av fullt tolererande eller t. o. m. gynnande — alltså mer än blott frihet eller likställighet, såsom tillerkänts dem — kommit till en hegemoni i många delar av det offentliga livet, framför allt inom näringslivet och industrien, för att nu alldeles icke tala om storfinansen, där en diktatorisk makt medgivits dem, vilken kan föreskriva stater och regeringar lagar även i sådana ting, som angå politik... Judarna inneha också de ledande posterna inom diplomatien och de hemliga sällskapen, så att de kunna arbeta vidare på sin världshegemoni... Den judiska propagandan står delvis i intimaste förbindelse med frimureriet och bolsjevismen... Det bedrövligaste är, att folken ej endast finna sig i detta tillstånd utan att de med välbehag befordra det, liksom förövrigt det s. k. folkförbundet gynnar denna hemliga judiska inblandning."

Ehuru denna artikel formulerats mjukt, klingar den dock åtskilligt annorlunda än monsignorerna van Asseldonks och van Rossums tal. Och om Pius XI verkligen själv är jude, kunde han blott under starkaste tryck från de kristliga kretsarnas sida gilla en sådan artikel. Faktum är ägnat att glädja, då det visar att det ännu finnes sunda krafter inom romerska kyrkan. Dessa krafter äro emellertid, efter vad det vill synas, ej tillräckligt mäktiga för att radikalt och slutgiltigt kunna föra den katolska kyrkan på rent kristlig väg, d. v. s. till en hänsynslös kamp mot judendomen. För en dylik kamp ges ej plats i katolska kyrkan! Det se vi av senaste tid: i den kamp, som det nationalsocialistiska Tyskland i kristendomens och mänsklighetens namn nu för, är den katolska överhetens hållning tyvärr alltför ofta på judendomens sida.

Man hör i dag ofta det talesättet bland katolska kyrkans kristna massor: vi måste rena våra egna leder, annars bliva vi förjudade, annars gå vi under! Detta är fullt riktigt.

Katolska kyrkan bör dock göra mer än så: den bör även ändra sin dogmatiska ståndpunkt gentemot judendomen; då denna ståndpunkt tills nu bestod däri, att judarna äro ett utvalt Guds folk och att Kristus kom från judarna. "Kyrkan har städse fördragit judarna: de äro dock med sina heliga böcker ett bevis för kristendomens sanning" (Hollwerk. "Lehrbuch des Katholischen Kirchenrechts". s. 112). Detta är grundfalskt! De judiska "heliga böckerna" böra för alltid skiljas från kristendomen. Katolska kyrkan bör antaga vad som redan är fullt klart bevisat: *att Kristus icke var en jude.* Katolska kyrkan bör vidare i sin Codes juris Canonici införa ett avsnitt "de judaeis", åter säga det mesta av vad där tidigare stod skrivet samt i första linjen klart fastställa:

Judendomen är och kommer alltid att förbli fientlig mot kristendomen. En jude, även en döpt, är alltid en jude och kan aldrig bliva en kristen. Därför är den äkta kristendomens första uppgift: att aldrig insläppa judar i sina led, att intet hämta från judendomen, att på alla områden föra en kamp mot judendomen — i annat fall går mänskligheten under!

Ansgar.

Nationen i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Konsul Wallén och nationalsocialismen

Konsul Otto Wallén, tidigare verksam marxist, för dagen livaktig bondeförbundsrepresentant i riksdagen, utmärker sig för en mindre vanlig politisk rörlighet. Enligt referat i Bondeförbundets huvudorgan "Svenska Landsbygden" av konsulns vid bondemötet i Marieberg under juni hållna föredrag yttrade han till försvar för "kohandeln" i riksdagen bl. a.:

"Depressionen har slagit rot bland stora massor av folket och givit upphov till nya partibildningar med nya metoder. När man ingenting har att förlora men allt att vinna lockar kommunismen. Samtidigt beredes jordmånen för den motsatta riktningen, nationalsocialismen. Om riksdagen i år icke ingripit för att lindra nöden, vem vet om icke ytterlighetsriktningarna en vacker dag suttit vid makten även här i Sverige."

Några veckor senare finna vi samme politiske konsul i Berlin framträda som talare inför "lokaltrupper av skandinaviska nationalsocialister i Berlin och Hamburg". Det tyska nationalsocialistiska huvudorganet "Völkischer Beobachter" presenterar honom i en längre artikel felaktigt som "ledare av det svenska Bondeförbundet" och återger bl. a. följande ur hans tal:

"Jag har i den svenska riksdagen förklarat, att hela världen måste vara Tyskland tacksam för dess kamp mot bolsjevismen. Genom sitt energiska ingripande har det räddat religionen och kulturen. En ny tid har kommit. Om jag icke vore ordförande i det svenska bondeförbundet (?) skulle jag vara nationalsocialist, och om jag icke vore svensk skulle jag vilja vara tysk!"

Konsul Walléns hopp från ståndpunkten vid Mariebergsmötet i juni till den vid mötet i Berlin i juli är för våldsamt för att kunna tas på fullaste allvar. Anpassningsförmågan nästan påminner om ett visst internationellt handelsfolks.

Hermann Göring

En levnadsteckning av Martin H. Sommerfeldt.
Översatt till svenska av
Birgitta von Rosen
Rikt illustr. Pris 2: — kr. Sändes mot postförskott.
SVEA RIKES BOKHANDEL, STOCKHOLM
Karlavägen 59 - Postgiro 4024.

"Nordens Jerusalem"

Ledaren av en nationalsocialistisk dansk sammanslutning, arméofficeren Lambcke, har ådömts 30 dagars fängelse för att han uppmanat sina landsmän att köpa hos danskar och ej hos judar. Justitieministern i den Kongelige Regering är nämligen en'fiten fetlagd jude med det berömda namnet Zahle, vilken nu gör sitt yttersta för att hålla den "antisemitiska pesten" borta från Danmark, bl. a. genom förbud för alla slags uniformer.

Danska folket lider under det judiska penningväldet och massor av flyktande judar strömma in över gränsen söderifrån. "Köpenhamn utvecklar sig till ett sannskyldigt Nordens Jerusalem och penningjudarna söka blonda flickors sällskap", skriver en korrespondent. Det artar sig tydligen till en tävlan mellan Sveriges och Danmarks huvudstäder om hederstiteln "Nordens Jerusalem". Snart komma väl också här fängelsestraff för dem som våga tadla "Guds egendomsfolk".

Londons judar hota med nytt världskrig

Till stor glädje för Bonniers Nyheter, Ljunglunds Allehanda och Segerstedts Handelstidning fortsätter den internationella judendomens bojkott och isolering av Tyskland framgångsrikt efter plan och system. Bl. a. har från London kunnat inrapporteras en grandios demonstration av ej mindre än 30.000 judar mot de tyska judeförföljelserna. Demonstrationen var naturligtvis dagens sensation i det brittiska imperiets huvudstad. På de otaliga standaren i tåget lästes "flammande inskriptioner mot tyska regeringen": "Beskydda världen mot Hitler" — "Bort med Hitler och ett nytt världskrig kan undvikas" — "Hitler motarbetar Gud och mänsklighetens lagar" — "Ge de tyska judarna deras rättigheter tillbaka" — "Nazism och demokrati äro oförenliga" — "Blockera tyska varor".

Här säges alltså tydligt ifrån, att, om icke Hitler undanskaffas, kommer ett nytt världskrig att iscensättas. Att judarnas planer gå i den riktningen, vet man väl. Men situationen bland folken kan komma att undergå en förändring hastigare än någon tror. Den dag är kanske ej så långt avlägsen, då mänsklighetens tusenåriga "krigsmakare" av folken ställas till ansvar för sina brottsliga gärningar.

Broschyren
Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Att hyra

för nationalsocialister lägenheter 42 Odengatan. Närmare upplysn. i Svea Rikes Bokhandel, Karlavägen 59. Tel. 60 00 59.

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr. 3: —.

Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1: 50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:e fullständiga upplagan.
Kr. 2: 50.
Sändes mot postförskott.

K. V. LINDEBERG
Box 65, Härnösand.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

TISDAGEN DEN 1 AUGUSTI 1933

Harald Lindevalls Boktr., Stockholm 1933.

Vida Världen

Diplomatiens bolsjevisering

Som en naturlig följd av den fortgående [illegible] och ekonomiska bolsjeviseringen ha vi att betrakta jämväl diplomatiens bolsjevisering. I allt större utsträckning [illegible] vi bevittna, hur staternas regeringar [illegible] lämpligt att till vårt

land [illegible] upprätthållande av de "vänskapliga förbindelserna". Det är emellertid på hög tid att för vårt lands vidkommande säga ifrån, att vi alls icke äro [illegible] av dessa nya [illegible] diplomatien, vilkas [illegible] överensstämma med Sveriges eller det representerade landets intresse.

Frågan om utländsk diplomatisk representation har [illegible] genom en del [illegible] U. S. A:s [illegible] Laurence Steinhardt som sin diplomatiska representant i Stockholm. [illegible] Steinhardts [illegible] uppgift som minister i Sverige vara att för Förenta Staternas räkning [illegible] med den judiska sovjetstaten och komma till vänskapliga överenskommelser med denna. Det förefaller ju vara naturligt, att U. S. A.-regeringen skickat en delegation till Moskva för att ordna sina [illegible] med de Röda Potentaterna!

Av särskilt intresse är emellertid att meddela, att minister Steinhardts [illegible], den judiske New York-advokaten Samuel Untermeyer, ledare av [illegible] i Amerika [illegible] av den judiska världsbojkotten mot Tyskland, planerar ett besök i Sverige under [illegible]. I ett [illegible] uttalande har denne [illegible] förklarat, att "det ekonomiska krig, som judarna komma att påföra Hitler, på hans sätt kommer att strypa den tyska regimen". Untermeyer har kommit till Europa för att här organisera detta strypningskrig. Men judarna ha [illegible] andra vapen i sin hand mot Hitler, vilka de [illegible] att använda sig av.

Mot bakgrunden av detta [illegible] man [illegible] de artiklar som ligga bakom systemet. Laurence Steinhardts [illegible] "sovjetryska minister" som U. S. A:s diplomatiska representant i Stockholm. [illegible] har antytt, att [illegible] Sovjet-Ryssland [illegible] — [illegible] — av Hitler-Tyskland. En bättre representant för underhandlingar kunde i så fall ledaren av världskampen mot Tyskland, mr. Samuel Untermeyer, ej få än sin egen systerson i ställningen som U. S. A:s minister i Stockholm. —

I sammanhanget må antydas den egendomliga roll en annan främmande stats diplomatiska representation i Stockholm — Finlands beskickning — skall ha spelat i den bekanta "Maydell-filmen", i det minister Erich — själv jude! — tagit den för sovjets räkning agerande obscure svindlaren "von" Maydell av okänd nationalitet under sitt särskilda beskydd och därmed möjliggjort för denne uppbringandet av 50.000 kr. från herr Lennart Bernadotte för sin "Finlandsfilm", för vilken dock finska regeringen visste att sätta stopp. Vi ha fått mottaga en utförlig skildring av den sensationella affären, vars detaljer vi emellertid önska närmare pröva innan vi ge offentlighet däråt.

Vår meddelare ställer Finska beskickningens engagemang i "Maydell-affären" i ett visst samband med den omständigheten, att minister Erichs broder, den ökände juden Mikko Erich — en av de hänsynslösaste marxistiska hetsagitatorerna i Finland — sedan månader tillbaka logerar hos brodern å Finska legationen.

*

Svensk Front — mot Hakkorset!

Hans Härlighet Frimuraramiralen har varit i Skåne och utlagt den fosterländska texten för folket. Som kunde väntas utmynnade talet i en appell till allt Sveriges fosterlandsvänner om etablerande av "Svensk Front" mot det allra nyaste onda i tiden — mot Hakkorset! Broder Arvid Archates, vilken i egenskap av Internationella Frimurarbrödraskapets främste politiske aktive i vårt land avancerat ej mindre till posten som amiral i svenska marinen än politisk ledare av det nationella Sverige, hade ju här sin självskrivna plats.

Situationen är i dag en annan än för åtta år sedan, då Broder Arvid Archates, trogen sin uppgift i Brödraskapet, tillsammans med Hans Eminens Trygger stegade upp till Konungen för att i sin stora vishet tillråda denne att ej göra motstånd utan snällt acceptera den av Israels barn genom befullmäktigade Per Albin och Levinsohn beslutade nedskrotningen av Svea Rikes försvar. Hans Majestät hade ej annat att göra än böja sig för så auktoritativa råd. Och likväl misslyckades de Internationella Brödraskapens upphöjda planer på svenska folkets frälsning under Davidsstjärnan! Broder Arvid Archates, som bak publikens rygg så älskvärt förhjälpt Per Albin till seger med nedrustningen, såg ej mindre älskvärt genom fingrarna med Moskvas röda planer — hans "nationella parti" accepterade i stort sett Karl Otto Bonniers uppfattning om bolsjevismens harmlösa karaktär. I stället för att inskrida med förbud underlättade han de röda frälsningsagenternas "ideella" strävanden i landet, bl. a. genom deras utrustande med diplomatisk okränkbarhetsrätt vid huvudcentralen i Stockholm. Men alls förgäves!

Vi veta, att till stor del just tack vare detta älskvärda överseende från Broder Arvid Archates' sida läget höll på att arta sig ganska spännande åren 1926—28, då chanserna onekligen vägs ungefär jämnt mellan de bägge lägren, det bolsjevikiska och det svenska. Tack vare fosterländska krafters verksamhet lyckades det dock ej Israels Brödraskap att här sätta sin stolta dröm om proletärisk frälsning i verket. Och nu synes hoppet om "befriande handling" för ögonblicket ha svikit självaste Karl Otto Bonnier: ja, läget har efter Hitlers uppenbarande till sådan grad förändrats, att man också här i sin defensiv anda sett sig nödsakad omgruppera skarorna. Det rör sig för ögonblicket mindre om ett direkt förverkligande av Israels absoluta maktfullkomlighet i Sverige utan mera om ett skyddande av de genom "demokratien" redan vunna positionerna — att organisera en "nationell samling" eller som Frimuraramiralen älskar att kalla den "Svensk Front" — mot den i nationalsocialismen gestalt hotande antisemitismen.

Så länge det gällde "faran från Öster", kunde Broder Arvid Archates på grund av sin ställning i Brödraskapet självfallet ingenting göra, men i dag gäller det "faran från Söder" — det fruktansvärda Hakkorset — Ljusets symbol. Då är man strax färdig med drakoniska åtgärder till "demokratiens" skydd, men för att ej väcka generande uppmärksamhet kan man ej undgå att låta sina forna skyddslingar från Moskva samtidigt drabbas av den förbudism,

som genom kungliga förbud nu begynt praktiseras och som vid straffpåföljd förbjuder bärandet av uniformer, armbindlar och andra märken, utmärkande medborgarnas politiska åskådning. Israels försvarskamp har börjat!

Det var samme Frimuraramiral Broder Arvid Archates, vilken på sin tid höjde den samlingsparoll "Front mot Socialismen!", i vars tecken vi under de gångna årtiondena steg för steg letts mot det idealiska tillstånd, där vi i dag befinna oss under "Guds utvalda folks" hemliga styre. Vad var naturligare än att också han skulle utrustas med uppdraget att i dag höja den ärorika Blågula Fanan till nationell samling mot de nya korsriddarna av Ljuset! Det tyckes arta sig till en lustiger batalj mellan Broder Arvid Archates' "svenska" front och den unga svenska nationalsocialismen. Den senare kommer helt visst ej att försumma att uppta den kastade handsken och härvid även ställa den maningen till Broder Arvid Archates: "Bort med fingrarna från den svenska helgedomen!" Förutsäga bataljens utgång är ju vanskligt — i värsta fall får väl den tappre Frimuraramiralen söka sin tillflykt hos hjälpande bröder i "Grand Orient" i Paris eller hos "Storfursten av Jerusalem" eller "Riddaren av Öster" eller "Fursten av Tabernaklet".

Lycka till i alla fall!

*

Ett oupplösligt förbund

Efter rikskansler Hitlers gästbesök hos rikspresident von Hindenburg i samband

med Hugenbergs tillbakaträdande ur regeringen meddelades officiellt till stor besvikelse för judepressen, att sammankomsten beseglat det förbund, vilket ingicks mellan rikspresidenten och rikskanslern den 1 maj i Berlin. I rapporten yttrades, att förbundet mellan de två var "oupplösligt".

Vår bild från rikskanslerns besök å Neudeck illustrerar det ingångna förbundet mellan det gamla och nya Tyskland. Alla förhoppningar och spådomar i judepressen om divergenser och förestående schism mellan rikspresidenten och rikskanslern kommo på skam. Icke minst vår "svenska" press — "den friaste i världen", enligt Publicistklubbsordföranden — kände starkt besvikelsen.

*

"Internationalen" impopulär bland Frankrikes socialister

Från Paris rapporteras tilltagande schism inom det av juden-mångmiljonären Léon Blum regerade franska socialistpartiet. Partikongressen i mitten av juli fick ett synnerligen stormigt förlopp. Den av Blum understödda vänsterflygeln under Paul Faures ledning gick med yttersta hätskhet till attack mot parlamentsfraktionens uppträdande i strid mot tidigare kongressbeslut, då den understött regeringen Daladier. Oppositionen, som uppträdde till försvar för parlamentsfraktionen, riktade under ledning av Renaudel och Marquet i sin tur skarpa angrepp mot den Blum-Faureska majoriteten samt förebrådde internationella socialismen brist på bärande idéer.

Det är ett tidens tecken, att den Renaudel-Marquetska falangens män, som räkna ej mindre än 80 av partiets 90 parlamentsledamöter, vägrade resa sig upp, när kongressmajoriteten stämde upp Internationalen. Detta väckte en oerhörd förbittring hos majoriteten. Marquet uppläste en ny doktrin, grundande sig på auktoritetsprincipen inom nationell ram. Alltså en slags nazism!

*

Nazism i Palästina

Från snart sagt alla länder ingå underrättelser om fascistiska eller nazistiska rörelser. Hitlers framgångar i Tyskland ha utlöst en ökad aktivitet över hela linjen. Naturligtvis har ej heller Palästina undgått att beröras. En grupp unga araber i Betlehem och Beit-Jallah ha, meddelas det, efter tyskt mönster grundat en rörelse med huvudsyfte "att bekämpa judarnas framträngande i Palästina".

I en korrespondens till St.-T. skildrar prof. Briem läget i Palästina såsom i högsta grad bekymmersamt. Araberna frånkänna sina "kusiner" varje som helst rätt till landet. Varken judarna eller araberna tillhörde landets urbefolkning. Medan judarna suttit i Palästina från 1200 f. Kr. till Jerusalems förstöring 70 e. Kr., d. v. s. 1300 år, ha araberna emellertid bebott landet alltsedan 70 e. Kr., d. v. s. i över 1800 år. När judarna nu återfordra Palästina, är detta ungefär detsamma som om indianerna skulle komma och återfordra hela Nordamerika, säger man. Vad skulle för övrigt Amerikas judar säga om något sådant?

Till följd av judarnas krav på Palästina ha de palästinska araberna lyckats mobilisera så gott som hela den muhammedanska världen för sin sak och gjort den till en internationell affär med oanade konsekvenser. Stormuftin i Kairo, som är president i muhammedanernas högsta råd, har nyligen förklarat, att muhammedanerna över hela världen stå fullt solidariska med sina palästinska trosbröder. Den stora muhammedanska konferensen i Indien, som representerar Indiens 70 miljoner muhammedaner, fattade 1931 en resolution, att den med vaksamhet följer utvecklingen i Palästina och ej kommer att tillåta, att araberna utträngas. I sammanhanget kan nämnas, att vid sista folkräkningen fanns det i Palästina 750.000 araber och 150.000 judar samt lika många kristna. Då det lilla landet, som till sitt omfång ej är större än Småland och till större delen är ofruktbart, knappast kan ge bärgning åt stort mer än dessa människor, är det tydligt att Palästina ej är i stånd att mottaga någon nämnvärd del av ens de judar, som nu söka sig ut ur det "tyska fosterlandet".

Stämningen bland araberna är för närvarande synnerligen upphetsad och endast tack vare den engelska militärens skyddstjänst är det överhuvud möjligt för judarna att vistas i landet. "Man kan utan överdrift påstå", säger prof. Briem, "att judarna sitta kvar i Palästina tack vare de engelska bajonetterna. En erfaren arabisk köpman förklarade för mig, att den dag engelsmännen drogo sina trupper från Palästina kommer det att bli en fruktansvärd massaker på judarna. Och det ligger nog en stor del sanning i hans ord."

"Stormuftin i Jerusalem förklarade nyligen i en intervju i Times", skriver vidare prof. B., "att araberna på det bestämdaste motsätta sig den zionistiska hetsen. Saken har nu tillspetsats genom den Hitlerska aktionen mot judarna i Tyskland. Efter oroligheterna i Palästina 1929 nedsattes den judiska invandringskvoten betydligt, men från judiskt håll har man nu åter hemställt till engelska regeringen, att ett större antal tyska judar skola få slå sig ned i Palästina. Att detta kommer att utlösa nya oroligheter därnere, är säkert.

Det går icke så lätt för judarna att återerövra sitt gamla land, som de till en början trott. Pengar åstadkomma icke allt. Drömmen om att få taga fädernas land helt i besittning ligger nog för judarna ännu fjärran, om den någonsin kommer att gå i uppfyllelse!"

*

Tysklands "förföljda judar"

Sedan månader befinner sig Världssamvetet i ett högst exalterat tillstånd. Vad som åstadkommit den våldsamma reaktionen är icke den gigantiska röda blodsorgien i Ryssland, som kostat många miljoner kristna liv — nej, det är något långt fruktansvärdare: Den till makten i Tyskland komna nationalsocialistiska regimen har till det egna folkets skydd sett sig nödsakad före-

taga vissa inskränkningar beträffande judars rättigheter! Särskilt i vad gäller rätten till upprorisk propaganda samt ocker och utplundring. Hela världspressen rasar mot den "barbarism", som gjort sitt intåg i Hitlers land. Från alla håll inströmma protester mot "judeförföljelserna", handelsbojkotter anordnas och otaliga penninginsamlingar igångsättas till förmån för de "olyckliga offren".

Får man tro uttalanden i tyska tidningar är dock nöden ingalunda så stor bland Tysklands judar som världsopinionen vill göra gällande. De lära ha det ganska bra. Någon förföljelse till kropp eller egendom är det ej fråga om. Hitler har tvärtom förklarat sig beredd att ge en extra respeng å 1.000 mark till varje jude, som vill göra Tyskland den glädjen att uppsöka ett annat fosterland. Åtskilliga judar ha emellertid av fruktan för att bli berövade sina i Tyskland förvärvade rikedomar på eget initiativ lämnat landet och överfolka för närvarande de luxuösa hotellen framför allt i Schweiz, där det — att döma av vidstående bild — alls icke går någon nöd på dem.

Det förefaller som om Världssamvetet i denna tid kunde ha lämpligare föremål att ägna sitt intresse åt än de "förföljda tyska judarna"!

*

England vaknar!

Englands judar voro den 23 juli församlade till möte i London för att besluta om bojkott mot tyska varor. Mötet blev ytterst stormigt och det var ej möjligt att komma till någon enighet. Flertalet representanter ansågo nämligen, att bojkotten inte var det lämpliga sättet för Hitlers tillintetgörande. Detta skulle ske på andra vägar!

Möjligen bidrog till oron och den bristande enigheten vid "bojkottmötet" den för vederbörande obehagliga omständigheten, att samtidigt med mötets hållande Englands fascister anordnade stora antisemitiska demonstrationer, varunder agitatoriska tal höllos och Hitlervänliga skrifter spredos över hela London.

LÖSNUMMERPRIS { i Sverige: 25 öre | i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 9 (254) FREDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1933 ÅRG. 9

Storbankerna under Demokratien

Skand. Kredit A.-B:s transaktioner med Bolidenaktier

Aktieägarna utplundrade — Stat och kommun frånhända 7 milj. kr. i skatt

I ett mindre sammanträdesrum i Skandinaviska Kreditaktiebolagets palä vid Gustav Adolfs Torg samlades den 15 augusti ett tiotal personer till ordinarie bolagsstämma med Aktiebolaget Hereditas. Styrelsen — bankdirektörerna Lauritzen, Herslow och Belfrage — kunde för året uppvisa en förlust av kronor 1,975,500: 31, enligt styrelseberättelsen "beroende på den nedskrivning av aktieintressen, vilka Styrelsen nu funnit sig nödsakad att verkställa". På grund härav anmälde styrelsen, med stöd av bestämmelsen i aktiebolagslagen om bolags trädande i likvidation när 2/3-delar av aktiekapitalet förbrukats, att A.-B. Hereditas skulle träda i likvidation.

Advokaten Lyttkens, vilken närvor i egenskap av ombud för enda återstående aktieägaren i Hereditas' bolag utanför Skandinaviska Kreditaktiebolaget, fru Margareta Tellander, begärde upplysning *varför* aktieposterna i 16 olika bolag, däribland 114,000 aktier i Riddarhytte A.-B. — i 1920 års bokslut upptagna till 20 milj. kr. — 7,456 aktier i A.-B. Svensk Filmindustri, 25,248 aktier i A.-B. för Svavelkisförädling o. s. v. — varför alla dessa aktieposter *just nu* i klump nedskrivits till 1 krona var. Bankdirektör Herslow och kamrer Hintze, vilken senare huvudsakligen förde styrelsens talan, blevo synbart generade av dessa som det tycktes alltför närgångna frågor och kunde omöjligen klara upp saken tillfredsställande. Efter förnyade framställningar om svar på frågorna avgåvo de slutligen det svaret, att de voro förhindrade lämna några närmare upplysningar. Advokat Lyttkens anmälde sitt ogillande av den uppgjorda balansen för Hereditas samt yrkade, att 25 milj. kr., som oriktigt överförts till Skandinaviska Kreditaktiebolaget, åter skulle upptagas som tillgångar i A.-B. Hereditas' stat. På herr Lyttkens förslag beslöts låta anstå med beslutet om bolagets trädande i likvidation till en ny bolagsstämma, vilken skall hållas hos Skandinaviska Kreditaktiebolaget den 6 okt. kl. 10,30 f. m.

*

Den lilla scen som utspelades i Skandinavbankens sammanträdesrum — dit ingen av dagspressens eljest så påpassliga representanter hittat vägen — kunde kanske tyckas så obetydlig, att den ej förtjänade uppmärksamhet från allmänhetens sida. Men så är icke fallet. Det var slutakten — eller åtminstone avsett att så vara — å en av Skandinaviska Bankens helt säkert mest lyckade "finansoperationer" från senare tid. Och då det måste anses vara av allmänt intresse att närmare lära känna spelets bakgrund, vilja vi här klarlägga densamma och därmed lämna ett i hög grad belysande exempel å vissa storbankers under rådande demokrati praktiserade affärsmetoder.

Vi gå alltså ett stycke tillbaka i tiden: Centralgruppens Emissions Aktiebolag bildades ursprungligen som ett emissionsbolag för samtliga till Sveriges Privata Centralbank anslutna banker. Efterhand blev Skandinaviska Kreditaktiebolaget dess dominerande intressent. Med lågkonjunkturens inträdande efter kriget försämrades emellertid bolagets ställning alltmer, vartill ej minst bidrog det av dir. Falkman genomförda köpet av Riddarhyttan — för vilket betalades över 20 miljoner kr.; det i sista balansräkningen bokförda värdet är 1 krona — från hans släktingar, vilka gjorde en lysande vinst. Då 1924 års bokslut visade en förlust å närmare kronor 1,700,000, beslöt Centralgruppens Emissions A.-B. på bolagsstämma den 24 juli 1925 bolagets trädande i likvidation.

Detta beslut om Centralgruppens Emissionsaktiebolags trädande i likvidation bör ses mot bakgrunden av det sakförhållandet, att bolaget ägde samtliga de gruvfyndigheter, vilka nu benämnas Boliden, och att direktör Falkman, intimt lierad med Skandinaviska Banken, måste ha varit fullt underkunnig om resultatet av de försöksbrytningar, som sedan åtskilliga år där ägt rum. Värdet av den stora fyndigheten var säkert även väl känt av bankledning-

(*Forts. å sid. 7*).

Den judiska statsmakten

Judiska furstar och aristokrati

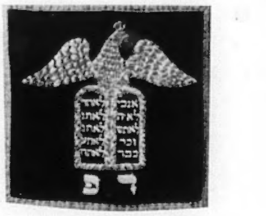

Israelitisk maktsymbol

(Anbragt å Thorarulle i synagogan, symboliserande judarnas makt.)

Judarna hava även efter Jerusalems förstöring och det judiska rikets undergång bevarat sin statliga politiska organisation. Oaktat judarna alltid rekommendera åt andra folk den republikanska statsformen och överallt upphetsa massorna mot den icke-judiska aristokratien, upprätthålla de själva sina gamla monarkistiska och aristokratiska principer. Som överhuvud för hela judendomen står ännu i dag "Fursten i Exilen" (Exilarchus), vilken samtidigt är den judiska världsstatens statsöverhuvud och den judiska religionens överstepräst och således innehar ungefär samma ställning, som de romerska påvarna alltid eftersträvat. Fursten i Exilen skall tillhöra den rakt nedstammande linjen av de judiska konungarna och översteprästerna. Fursten i Exilen biträdes i sin regeringsutövning av den alljudiska Synedrion, som är bildad enligt aristokratiska principer: medlemmarna — traditionellt 72 till antalet — äro i enlighet med födselns rätt ättlingar av den gamla judiska kungliga och prästerliga oligarkien. I spetsen för Synedrion stå 9 företrädare för de förnämsta familjerna, vilka utgöra furstens i Exilen ständiga råd. Detta är den judiska världsregeringen. Övriga medlemmar av Synedrion äro spridda i alla länder, där de offentligt bedriva all möjlig verksamhet men i realiteten bilda den judiska regeringen för respektive land, vilken har sina regeringsorgan (tidigare "Kahal", numera "församlingen": mosaiska eller israelitiska församlingar). Rabbinerna, som representera den centrala judiska makten (såsom t. ex. Marcus Ehrenpreis), utnämnas alltid av Fursten i Exilen. Ingen utom statsrabbinerna och andra medlemmar av Synedrion vet vem som för ögonblicket är Furste i Exilen, vilka som äro medlemmar av hans regering eller var den har sitt huvudsäte. Tid efter annan — när nödvändigheten så kräver — sammankallar Fursten i Exilen en plenarsamling av Synedrion. Man kan förmoda, att i senaste tid dessa möten ägt rum under de zionistiska och alljudiska kongresserna och att Synedrions allra sista församling hölls i samband med den ekonomiska Londonkonferensen, vid vilket senare även världsläget med anledning av den "nationalsocialistiska faran" behandlats.

(*Forts. å sid. 7*).

Nationalsocialismens väsen och mål

Av amiral Hj. von Bonsdorff, Helsingfors

Mången tror fortfarande att denna av Adolf Hitler skapade mäktiga rörelse kan infogas i den nuvarande samhällsordningen såsom ett höger- eller vänsterparti. Nationalsocialismen är dock intetdera utan en ideell, puritanskt betonad frihetskamp, jämförbar med den hjältekonungen utkämpade för 300 år sedan — en frisk fläkt i en unken, förljugen värld!

Alla verkligt nationella krafter, såsom konungamakten och bördsadeln, vilka före franska revolutionen i betydande mån neutraliserade penningens övermakt, äro numera systematiskt och målmedvetet undanröjda. De skyddslösa, av liberalt och demokratiskt svammel förvirrade ariska folken ha i stället råkat under ett hårdare ok, ett svårare förtryck än någonsin förr — under penningkapitalet, eller, eftersom guldet till 80 procent äges eller kontrolleras av judar, under det internationella judiska lånekapitalet.

Med fullt fog kan man fastslå att världen styres icke av statsmän eller parlament utan av några av ingen kontrollerade allsmäktiga penningfurstar.

Föreställom oss en verkstad eller fabrik inom ett hermetiskt slutet rum, vari det för livet nödvändiga syret inpumpas utifrån. Alla i detta rum, såväl ägaren som ingenjörer och arbetare, äro självfallet helt beroende av den som sköter pumpen. Han kan för sina tjänster fordra vilken ersättning han vill! Om vi nu i stället för fabriken sätta det produktiva arbetet; för rummet — världsmarknaden; för syret — penningen, samt för pumpmannen — den internationella juden, hava vi en rätt så exakt bild av det nu rådande ekonomiska systemet. Vi förstå att räntan på konstlat sätt *kan* hållas hög och vi få ett begrepp om den fara som överhängande hotar, särskilt sedan även jordbrukarens reservdörr — naturahushållningen — delvis genom kortsynt lagstiftning (penning- i stället för naturabeskattning) så gott som överallt fastlåsts. Vi veta att judarna anse sig av Gud utvalda att härska över alla folk. Skulle de då icke begagna det skarpa vapen vi själva i vår enfald givit dem!

Här hjälpa inga stridigheter mellan arbetsgivare och arbetare som socialdemokraterna tro, stridigheter som endast fördunkla begreppen och dölja den verklige fienden — penningstorkapitalet. Ligger det ej under sådana förhållanden nära till hands antaga att just detta kapital har intresse av att, om ock endast till viss grad, understödja såväl socialismen som kommunismen? Märkliga fakta äro i alla fall den skonsamhet socialdemokratien vid dess hänsynslösa kamp mot produktionskapitalet städse visar penningkapitalet samt intimiteten mellan judendomen och bolsjevismen. Nej, då erfarenheten tillfullo visat icke endast det nu rådande förvanskade kapitalistiska systemets oförmåga att tillförsäkra människorna arbete och bröd utan även att detta system oundvikligen leder till moralisk försumpning samt individens och folkens förslavande under penningstorkapitalet, d. v. s. till judendomens drömda världsherravälde, måste en förnuftigare ordning, där mannamod, hederlighet, pliktuppfyllelse och duglighet — icke endast tillfälligt penninginnehav — är bestämmande för vars och ens ställning i samhället, införas. En ordning som förvandlar penningen från hård och dålig husbonde till god och villig tjänare. Ett sådant, på gammalnordisk grund uppbyggt samhälle är oförenligt med såväl liberalism, internationalism som marxism eller dessas följdföreteelser: parlamentarism, frimureri, socialdemokrati och kommunism. Endast nationalsocialismen har möjlighet att lösa problemet.

Det fanns en tid då man trodde

(*Forts. å sid. 6.*)

Sanningens Tidsålder

Vi befinna oss i ett världshistoriskt skeende av oändlig räckvidd. Materialismens tidsålder försvinner för att lämna plats för en ny: Sanningens. Lögnens ande släpper sitt grepp om människorna och Sanningens tar väldet. Det stolta samhällsskick, som byggts i lögn, mäktade ej motstå tidens stormar. "Demokratien" — det antigudliga Israels härskarsystem — vacklar. Dess frukter blevo blott nya besvikelser, nya lidanden för människorna, vilka nu söka sig till en bättre väg. Genom kriser, revolutioner och krig framfödes den av Kristus bebådade Sanningens tidsålder.

Folken återföras till den Gudomliga vägen och tillfriskna i sina själar. En bättre mänsklighet framfödes under ledning av den nordiska rasen. Äkta tradition återupplivas och samhällena restaureras i uppbyggande anda. Frid, enighet och solidaritet taga väldet över människornas känslor, tankar och handlingar, gestaltande den nya aeran. Formtrons makt är slut och människorna lära förstå, att organisationen blott är skalet som omsluter kärnan och att innehållet är det väsentliga som omsorgsfullt skall vårdas.

Icke minst i det skeende som nu försiggår skola falska profeter uppenbara sig. De skola komma stor oreda åstad, men ej kunna hindra utvecklingen. Verkets utförande förbehålles de utvalda. Som den främste bland dessa står den tyska nationalsocialismens ledare Adolf Hitler, vilken förlänat den nya tidsålderns världsåskådning dess ideologiska utformning. Han har givit mönstret för den övriga världen och i tidens kaos visat alla de andra vägen. Varje folk har dock att på den nya världsåskådningens grund gestalta sin frihetskamp och sin framtid efter sin egenart, i samklang med tradition, historia och miljö.

Den andliga väckelse som går fram över vårt land syftar närmast till det rådande materialistiska systemets avskaffande, en nationell restauration samt återupprättande av Sveriges och dess folks frihet; i verkligheten sträcker sig dess syfte dock vida längre: den därur framspringande folkrörelsen skall förmedla övergången till den nya tidsåldern. Fördenskull ställas de högsta fordringar på dess ledare. Vad för närvarande främst kräves för vårt lands vidkommande är fullföljandet av ett till grunden gående upplysningsarbete, som förjagar de giftångor lögnens upplysning spritt bland folket och låter Sanningens ljus spela i samhället. Tiden är inne för förverkligande av Kristi budskap till människorna: "Sanningen skall göra eder fria".

PRESSKONSERTEN

Troskamp inom världshushållningen

Läget inom världshushållningen kännetecknas av en kamp mellan tvenne olika världsåskådningar, den materialistiska med dess dyrkan av guldet och de tekniska underverken samt den nya, vilken ställer värdet av arbetet, det skapande tänkandet och positiva handlandet, strävandets och presterandets värde i det kampfyllda livet i första planet, skriver en insändare i *Nya Dagligt Allehanda* (h.). Den framdrivna våldsamma skuldsättningen inom och mellan länderna — å vilka transaktioner världsfinansen förtjänat enorma summor i form av provisioner och räntor — hade framskapat ett "skuldernas babyloniska torn", och genom den 1929 från Newyork inledda stora gulddeflationen med åtföljande fall å alla värden ökades världens gigantiska skuldbörda, mätt i varor och prestationer, med ytterligare en tredjedel.

Inför denna för nationerna förödande utveckling såg sig England den 2 september 1931 nödgat frångå guldmyntfoten. Englands steg, vilket snabbt visade sig ha en välsignelserik verkan för landets ekonomi och näringsliv, följdes av åtskilliga andra länder. En kamp på liv och död uppstod mellan dem som önskade upprätthålla guldets suveränitet i världen och dem som ville leva sitt nationella ekonomiska liv oberoende av den förrädiska gula metallen. Också den ekonomiska världskonferensen i London präglades av denna fortgående kamp, varom den citerade författaren skriver:

Och jordens folk kommo tillsammans i den stora staden vid Themsen för att rådslå huru världens ekonomiska nöd skulle lindras. Mycket snart visade det sig att två stora grupper funnos: de folk, som trodde på guldet och de, som obegripligt nog hade vänt sig bort ifrån detta. Den ena gruppen fordrade: vänden tillbaka till den sanna tron på guldet, binden edra valutor åter vid guldet, först därefter kunna vi rådslå om vad som skall göras. De andra fordrade: stabilisera först ert guld, så att dess värde icke stiger ytterligare i förhållande till varupriserna, sedan skola vi tala vidare samman.

Intetdera av de båda partierna ville avstå från sitt yrkande. Utanför konferensens portar rasade valutakriget vidare. Pundet jagade ut dollarn ur dess gyllene fästning och tvang honom till öppet fältslag. Pundet rände till storm mot Paris' och Zürichs gyllene murar. Det slet överallt i de gyllene kedjor, som hotade att kväva ekonomien. Det kämpade huvudsakligen blott genom sitt exempel, då det visade att man i pundvalutaländerna åter kan andas en smula.

Men vad är egentligen detta valutakrigs mening, vilket utkämpas av staternas finanshjältar bakom ryggen på folken, som knappast förstå vad som försiggår med dem? Vad som utspelats under dessa två år ligger mindre på det ekonomiska än på det andliga området. Vad vi uppleva är det synliga uttrycket för kampen mellan två världsåskådningar. En ny världsande står upp emot den gamla, vars enda andliga innehåll var tron på guldets värde. Vi befinna oss mitt i en andlig revolution mot världens materialistiska ekonomiska tänkande. Ty hushållning är icke det samma som materialism, hushållning är blott ett särskilt uttryck för en bestämd andlig ståndpunkt, och allt efter människans inre ståndpunktstagande kan den vara medel eller ändamål. Vad vi i dag uppleva är en seg, förbittrad troskamp inom världshushållningen. Guldet, materialismens symbol, den oföränderliga metallen, det förblivande värdet bland alla förgängliga nyttigheter, som kunna förmultna, undergå förskämning eller försvinna, guldet detta underbara instrument för spekulationen, skulle vräkas ned från sin tron, just i det ögonblick då det höll på att tvinga hela världen till underkastelse och elände, då dess köpkraft var så hög som aldrig förr?! Och så insatte dessa länder all sin förmåga på att nödga avfällingarna att återgå till den ortodoxa läran.

Men det var för sent. Det alltid nya och skapande livet var starkare än den ängsliga övertro, som i guldet såg en tillflykt mot förgängligheten, och sökte evig materiell säkerhet som högsta lycka. Hade världen hittills med rent av självmordssträvande egensinnighet trott på nödvändigheten av stabila guldväxelkurser, också sedan världsekonomien redan skrumpnat ihop till en tredjedel, hade den tagit guldets värdestegring för en oföränderlig naturlig, så uppställdes nu äntligen i stället näringslivets livsduglighet som högsta mål och man besinnade sig på att människorna själva göra ekonomien och diktera värdet för guldet, så att detta skall vara deras tjänare, men icke deras herrar.

Då världskonferensen sammanträdde fanns det icke längre någon världshushållning, utan nationellt orienterade hushållningsområden gentemot vilka stodo guldmyntfotsländerna. Tysklands anslutning till guldet var endast av formell natur; också där gavs arbete, så snart viljan till arbete fanns.

Det hade misslyckats för den internationella storfinansen att konstruera en evig stel guldmekanism, som tvingar folken under oket genom utlåning och tagande av räntor och arbetsfri inkomst. Även nu efter misslyckandet i London kommer denna finans på grund av sin spekulationslusta och räntehunger att förbittrat kämpa vidare för att återställa de gamla förhållandena.

Då folken allmänt befinna sig i uppvaknande och sanningen också i fråga om de ekonomiska problemen tränger allt vidare, är det osannolikt att Guldets Herrar i fortsättningen skola ha någon framgång i sina bemödanden att återupprätta den gyllene metallens universella suveränitet. Det skall bli deras öde att en gång få trona på tämligen värdelösa guldhögar — till ett varnande exempel för hela den övriga mänskligheten över den mammonistiska världsfilosofiens värdelöshet!

Rasblandningens olyckliga följder

Den under demokratiens hägn praktiserade rasblandningen börjar framvisa följder av allvarligaste slag. Synnerligast bland de ariska folken, där det judiska blodets starka intrång i ledande samhällsskikt väsentligt bidragit att bryta motståndet mot judendomens statsfientliga planer. I ett uttalande angående rasblandningens verkningar i allmänhet citerar det norska *Dagbladet* forskaren Agassiz' ord:

Den som tvivlar på att rasblandningen är ett ont och av missriktad människokärlek önskar riva alla skrankor mellan raserna, han behöver bara komma till Brasilien. Han kan helt enkelt icke förneka den skada som sker vid rasernas sammanblandning, som här är starkare än någon annorstädes på jorden och som tillintetgjort de bästa egenskaperna hos de vita, negrerna och indianerna, medan en obestämbar bastardtyp utan lekamlig och andlig energi uppstår.

En insändare, "Nationelltysk jude", berör saken i en artikel i *Nya Dagligt Allehanda* (h.) särskilt i vad angår det judiska rasinslaget hos tyska folket, varigenom ett ytterst allvarligt problem uppkommit, långt svårare än det egentliga judeproblemet:

När de nu styrande i Tyskland plötsligt förklara judarna som nationell minoritet, så ha de visserligen makten på sin sida. Men de kunna ändå icke utplåna en utveckling som försiggått i många århundraden. Det viktigaste är problemets själsliga sida. Tyskarna ha valet: antingen upptaga de den lilla patriotiska halvmiljonen av främmande blod och uppsuga den, eller skapa de inom sina gränser en armé av ej femhundratusen, utan av flera miljoner oförsonliga och förbittrade fiender till folk och stat. Ty den faran, som hotar det nya Tyskland från de förtvivlade halv- och kvartsjudarna (som i verkligheten också äro halv- och trekvartstyskar!), är mycket större än hela jude-"problemet". Dessa tragiskt lidande människor, som nästan uteslutande tillhöra de bildade och burgna klasserna och adeln, och som ha intima och vitt förgrenade förbindelser till alla mäktiga och inflytelserika familjer, komma kanske en gång att antingen föra hela judepolitiken ad absurdum — eller att bli ledare av en revolution av hittills okända dimensioner.

"De förtvivlade halv- och kvartsjudarna, dessa tragiskt lidande människor" — ett öppenhjärtligt erkännande från judiskt håll av rasblandningens olycksdigra verkan. Det må ej förglömmas att en liknande situation råder hos de flesta andra civiliserade folk, där judarna länge utövat makten med tillhjälp av de blodbefryndade ledande skikten.

"Enda rättssamhället"

Bland de otaliga organisationer, som i vår tid äro verksamma i judendomens intresse i syfte att förvilla de kristna, representera de utomordentligt verksamma "Internationella Bibelforskarna" en kategori för sig. Under förevändning att predika den kristna sanningen hetsar denna sammanslutning mot det bestående och lockar medels en skickligt spelad religiositet de troenda kristna att i enfaldig tro underkasta sig den "världsfrälsande" judendomen. I "Internationella Bibelstudiesällskapets" organ *Den Gyllene Tidsåldern*, nr 5, 1933, lästes i en ledande artikel bl. a. följande, som förtjänar återges såsom provbit på den propaganda, som från detta håll bedrives:

Det har funnits ett rike på jorden, som stått i sådant förhållande, att dess styrelse och allmänna administration återspeglat och förverkligat Guds vilja på jorden. Detta var Israels folk, och grunden därtill var, att det folket hade upptagits i förbund med Gud. Dess konungar sades sitta "på Herrens tron", dess lagar voro givna "genom änglar i en medlares hand", dess ämbeten voro instiftade av Gud, och alla dess nationella angelägenheter stodo under Guds överinseende och ledning.

Inom detta folk funnos alla betingelser för att "domen på jorden skulle vara en återspegling av domen i himmelen". Där fanns: 1) förbundsförhållande, vilket innebar såväl förbindelse mellan "himmelen och jorden" som ock att israeliterna i viss mening stodo under rannsakning och dom inför Guds domstol; 2) en absolut lag, enligt vilken rätt kunde skipas, ty denna lag var given av Gud själv på Sinai berg; 3) löfte om gudomlig hjälp och ledning i svåra fall, där domarna icke själva kunde avgöra saken. Detta sistnämnda skedde genom Urim och Tummim.

Israels förbund med Gud! Vem denne gud var, veta vi: El Schaddai-Satan, också kallad Mörkrets gud.

"Ett farofyllt korståg"

Under ovanstående rubrik publicerar den under överrabbin Marcus Ehrenpreis' överledning redigerade *Judisk Tidskrift* ett uttalande av den franske publicisten G. de la Fouchardière i en parisisk tidning, vari Israels Gud, här kallad "Den Evige" och "Den Allsmäktige", segervisst anropas till Hitlers förgörande:

Efter vissa alltför väl kända händelser är Israels folk martyrfolket. Men det är på samma gång det utvalda folket, ty Den Evige förnekar ej sina löften.

Legenden om den Vandrande Juden är symbolisk. Den Allsmäktige har velat straffa sitt folk, emedan hans folk missat den magnifikaste av affärer som han anförtrott det sedan Abrahams död: det vill säga den apostoliska och romanska religionen, vilken trotsar varje kris och inte ens slår igen vid Evighetens port. Men han sade till de tolv stammarna: "Ni skola förföljas av de folk som förkroppsliga rätten, rättfärdigheten, den kristna barmhärtigheten — och ni skola besitta dem med hull och hår. De skola bränna er på sina bål, och ni skola överleva dem."

Och judarna som före sitt misstag fått överhand över filisteerna, amalekiterna och andra främmande folkslag med namn som giftiga svampars, ha sedermera även fått herraväldet över de folk som trott sig civiliserade och som velat förfölja dem. De ha ägt det kejserliga Rom... Var äro dessa romare? Var äro de mäktiga medeltida furstarna som tolererade juden i sitt ghetto som ett orent djur tolereras i stallet? En dag anföllo Frankrikes mest traditionsmättade och respektabla samhällsrepresentanter Juden, som var kapten vid artilleriet. Men bakom den stackars lille Dreyfus stod Den Allsmäktige eller låtom oss säga själen hos det folk som framför alla folk har den oerhörda fördelen att ej ha något hemland och sålunda ej kan förintas och som framför allt ej har någon fana — men en kollektiv samhörighet som är enastående. Den Evige gav honom ännu en gång seger — nu mot den franska koalitionen.

Israels själ, spridd över hela världen, har en underbar makt till koncentration när rasen är i fara. Individuellt visar juden inom alla domäner av mänsklig verksamhet en obestridlig intelligensens överlägsenhet. Förenade till nationellt försvar bilda de en intelligent makt, som är förvånande, när man betraktar människorna i sin helhet.

Låtom oss prisa Den Allsmäktige, som vill störta den förmätne Hitler, denne efterföljare av Attila och Nebukadnesar och som givit honom den ödesdigra idén att vilja förgöra Egendomsfolket. Det har aldrig lyckats för någon!

Vi ha återgivit ovanstående urartikeln i Judisk Tidskrift såsom belysande för den judiska mentaliteten. Med "Den Evige" och "Den Allsmäktige" mena judarna givetvis ett helt annat andligt väsen än den Gudom Kristus anropade, såsom ock tydligt framgår av talesättet "bakom den stackars lille Dreyfus stod Den Allsmäktige eller låtom oss säga själen hos det folk (= judarna)..."

Det citerade yttrandet är för övrigt belysande för judarnas egen syn på den maktroll de sedan äldsta tider spelat hos folken. Det innebär också ett erkännande av vad från judiskt håll eljest ofta brukar bestridas, nämligen att judarna haft sin hand med vid störtandet av romarväldet, de mäktiga medeltida furstevåldena etc.

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

Storfinansens spekulationer i svensk nationalsocialism

Något annat var ej att vänta än att de kretsar inom storfinansen, vilka behärska "demokratien" och mot vilkas illegala verksamhet i samhället den frambrytande fosterländska folkrörelsen ytterst är riktad, skulle söka draga denna under sitt inflytande. Härigenom gjorde man sig på ett behändigt sätt kvitt rörelsens obehagliga yttringar och kunde behålla platsen i högsätet. Såväl inom det Wallenbergska som Bonnierska finanslägret är man tydligen också sedan någon tid ivrigt verksam i sådant syfte. Härtill kommer som tredje spekulant förre Fäderneslandsredaktören Dahlin.

När dr Malte Welin i våras reste till Berlin för att söka kontakt med ledande tyska nationalsocialister, skedde detta enligt vad han själv uppgav på uppdrag av överdirektören Nils Wohlin, Wallenbergsfinansens kandidat för den nationella diktaturen och en av "demokratiens" mest hänsynslösa spelare. Herr Wohlin — först bondeförbundare, sedan högerrepresentant och senast "fri och självständig" frondör mot partityranniet i riksdagen — har naturligtvis på grund av sitt asiatiska rasinslag befunnits speciellt lämplig som ledare för en nordisk folkrörelse i Sverige! När dr Welin skaffade introduktion till vederbörande i Berlin, var han särskilt anbefalld av överdirektör Wohlin att se till att saken strängt hemlighölls för Nationens redaktör. Vi förstå honom så väl!

Sedermera har dr Welin i trenne utgivna tidningar, Vestsvenska Dagbladet, Rikstidningen och en bondetidning — finansierade av vem? — arbetat för "nationalsocialismen" bl. a. genom att i enighetens namn leverera hugg mot de personer som från början stått som ledare för rörelsen i Sverige. Månne i syfte att bereda vägen för en "samlande" gestalt — dr Welin själv i egenskap av "nazistisk" underbefälhavare under den "store ledaren"-diktatorn Wohlin? Runt omkring uppdykande nya nationalsocialistiska förbund och kommittéer voro även ägnade att öka förvirringen samt understryka behovet av en samling på bred front. Hr Wohlins namn nämnes nu också i politiska kretsar som "nationella rörelsens" blivande ledare, och alldeles särskilt skall Sovjetrysslands representant i Stockholm madame Kollantay — hos vilken han är en högt uppskattad gäst — i honom se "framtidens man" i Sverige. Månne på grund av hans yttre likhet med Lenin?

Bonniergruppens strävanden synas framför allt inriktade å högerns ungdomsorganisation Nationella Ungdomsförbundet, där en tongivande krets under ledning av dr Rutger Essén — genom släktskap och skriftställarverksamhet förbunden med huset Bonnier — i dagarna presenterat ett politiskt nyorienteringsprogram, syftande till författningsändring i riktning mot införande av en auktoritativ statsordning under bevarad judisk regi, ehuru man alltjämt rör sig med demokratiska talesätt. En av fäderna till programmet, den Bonnierprotegerade dr Ivar Andersson i Östergötlands Dagblad deklarerade offentligt, att N. U. F:s ledning och programkommitté på det skarpaste taga avstånd från nationalsocialismens "rashat, rasfanatism och ekonomiska äventyrspolitik". Herr Bonnier bör vara nöjd!

Sålunda arbeta Wallenbergs och Bonniers finansgrupper å skilda linjer för sina resp. ledarekandidater för den fosterländska folkrörelsens omhändertagande till tryggande av sitt fortsatta herravälde. Huruvida diktatorsaspiranten Wohlin eller dr Ivar Andersson skall vinna i tvekampen om det "nationella" ledareskapet, får framtiden utvisa. Uteslutet är ej, att fraktionerna en dag enas under gemensam ledning, när faran blivit överhängande och den äkta nationalsocialismen vuxit ut till en maktfaktor, hotande finansherraväldet.

Tredje spekulanten, förre Fäderneslandsredaktören Dahlin — av ungersk-judisk härkomst — skall länge ha spelat rollen av välgörare och stött enskilda behövande inom rörelsen genom växlar och lån, varmed följt ett visst inflytande. Att de behövande härvid i regel handlat i god tro, taga vi för givet, men det bör dock finnas en gräns för det tillåtna. Herr Dahlins intresse för saken torde huvudsakligen sträcka sig till spekulationer på ett nytt luckrativt tidningsorgan à la Fäderneslandet, som kan inbringa sin ägare nya miljoner.

Att dunkla krafter driva sitt spel, är uppenbart. Det gäller att vara på vakt icke minst mot dem vilka önska uppträda som finansiella hjälpare samt att ej underskatta motståndarnas resurser. Här fordras sammanhållning av alla goda krafter!

Frimureriet förbjudes i Tyskland?

"Der Deutschbund", en av de nationellt verkande sammanslutningar av äldre datum vilka helt ställt sig till förfogande för den nationalsocialistiska regeringen i arbetet för Tredje Rikets uppbyggande, har ingått till rikskansler Hitler med en framställning, vari begäres frimureriets omedelbara upplösning samt förbud mot varje slags frimurareverksamhet. Det föreslagna statliga inskridandet mot frimureriet i Tyskland har sitt särskilda intresse för oss svenskar, enär Tyska Landslogen bygger å Svenska Landslogens författning och det tyska frimureriet således är att betrakta som intimt samhörande med det svenska, vilken samhörighet även manifesterats genom ömsesidig representation. I Sverige under konung Gustaf V:s i egenskap av Salomos Vikarie i Nionde Provinsen nådiga beskydd!

"Allt folkligt, politiskt och kulturellt arbete har i synnerhet under det marxistiska herraväldet i Tyskland endast kunnat utföras i svåraste kamp mot frimurarlogerna", heter det i den nämnda framställningen. "Talrika bevis föreligga angående de medel och vägar logerna använt sig av i denna kamp.

Vi hava även i dag bevis för att de ur sina loger utträdda frimurarnas liksom de enligt uppgift ombildade (beslöjade) frimurarlogernas arbete oavlåtligt fortsätter i deras gamla världsåskådnings folkfientliga anda samt att den nationalsocialistiska revolutionens verk och uppbyggandet av Tredje Riket av dem redan på betydelsefulla ställen undergräves.

Der Deutschbund vänder sig därför i full insikt, förvärvad under mångårig kamp, om det nuvarande läget till Herr Rikskanslern med begäran att till skydd för Tredje Riket låta utfärda följande förordningar:

1. Frimurarloger av alla system och deras efterföljareföreningar skola genast upplösas.

2. Varje sammanträde av frimurare i Tyskland förbjudes.

3. Logernas medlemslistor beslagtagas och offentliggöras i alla tidningar. De må i nödfall framskaffas medels tvång.

4. Alla frimurare, inbegripet de efter den 1 jan. 1933 ur sina loger utträdda, skola oberoende av sin nuvarande partianhörighet avlägsnas från alla ledande statsanställningar.

Den under nr 4 föreslagna åtgärden synes redan av det skälet tvingande nödvändig att ett ur frimurarsammanhang utgående "klick"-regemente ånyo gör sig kännbart inom de mest skilda statliga institutioner och ämbeten samt att just denna beslöjade motståndare på det allvarligaste sätter den organiska uppbyggnaden av Tredje Riket på spel."

VÄDJAN
till Furugård och Lindholm

Med beklämmelse erfor undertecknad den på sin tid utbrutna schismen inom svenska nationalsocialismen. I en stund då absolut enighet var av nöden drabbades rörelsen av en försvagande inre kris — till glädje för dess många fiender, vilka i dag från alla sidor söka komma den till livs. Mången frågar: hur skall en rörelse kunna ena Sveriges folk, som ej inom sig själv kan vara enig?

Då jag nu frångår min hittills följda princip att endast verka genom upplysning och undvika all inblandning i organisationens angelägenheter, sker detta därför att jag anser utvecklingen kräva rörelsens snara enande. Den politiska nyordningsfrågan har senaste halvåret också i vårt land aktualiserats i en grad som ingen kunnat ana. De gamla partierna känna sig redan hotade och söka rädda sina positioner genom att formellt antaga ett och annat av den nya idérörelsens program, och nya organisationer uppstå och dunkla krafter driva sitt spel, spekulerande i schismen.

Under hänvisning till denna situation vädjar jag till Eder såsom ansvariga ledare av den söndrade rörelsens huvudfraktioner att verkställa den förlösande handling som idériktningens anhängare nu vänta: avblåsen den inre striden, återupprätten enigheten inom rörelsen! Mångenstädes kan man ej fatta varför söndringens ande också här skall tillåtas driva sitt spel och spörjer sig: vad ligger bakom? Gören då slut på detta tillstånd! Utplånen genom manlig handling den skamfläck som detta inre split utgör å den svenska nationalsocialismen!

Jag tillåter mig alltså föreslå Eder att gå i författning om rörelsens enande snarast möjligt på exempelvis följande grunder:

1. Ingen diskussion över den schism som varit. Alla tankar, all energi inriktas på idén och framtiden.

2. Allt sådant undvikes i framtiden som kunnat ge anledning till schismen och som ej kan anses överensstämma med idérörelsens anda.

3. En interimsledning å fem personer utses, vilken går i författning om organisationernas omedelbara sammanslagning samt konstituerande av en enhetlig organisation under enhetlig ledning, där idén sättes före person, vilken nya ordinarie ledning skall äga den enade rörelsens förtroende intellektuellt och moraliskt. Som ledamöter i interimsledningen inträda förslagsvis Furugård och Lindholm, av vilka var och en dessutom utser en av de sina. De fyra kalla enhälligt femte man.

Detta är endast ett förslag till anvisande av en framkomlig väg till enighetsfrågans lösning, därest god vilja å ömse sidor är tillfinnandes.

Liksom jag hittills genom Nationen sökt främja rörelsen, sådan den tagit sig uttryck i Edra organisationer, är det min önskan att ock framdeles kunna göra det, i förhoppning att den måtte utvecklas till en allt Sveriges folk omslutande, traditionsbetonad frihetsrörelse, kvalificerad för uppgiften att här genomföra det stora nationella och sociala enighetsverk i Sanningens anda som tiden kräver.

Jag hoppas, att I i känslan av det ansvar som vilar på Eder med välvilja måtten upptaga denna av omtanke om rörelsens bästa framsprungna vädjan.

Stockholm den 1 september 1933.

Elof Eriksson.

Nordisk kulturell front!

Enligt meddelanden från England är antisemitismen också där på stark frammarsch. Man anklagar judarna bl. a. för att de uteslutande anställa sina egna, inom biografer, maskinindustri, pälsvaru- och ekiperingsaffärer etc. Fascisterna kräva att "de vita" svara med samma mynt: "England åt engelsmännen!"

I de fascistiska sammanslutningarnas program yrkas på bildandet av en "kulturell union" och ett samarbete mellan de nordiska folken och alla som tillhöra den nordiska rasen mot den internationella judendomen, alla folks gemensamma fiende!

Ny. konstitution för Polen

Ledaren för polska regeringsblocket, f. d. konseljpresident Slawek har offentligt framlagt ett förslag till ny konstitution, utarbetat av regeringsblocket. Förändringen går ut på ett stärkande av presidentens makt samt en ytterligare stabilisering av den statliga verksamheten.

Då makten är en och odelbar, heter det i förslaget, bör den läggas i händerna på republikens president, vilkens främsta uppgift skall vara att övervaka och sammanjämka de olika maktutövande organen. Senaten bör väljas av folkets elit. Den första senaten efter den nya författningens antagande skall till två tredjedelar väljas av riddarna av ordnarna Virtuti Militari och Oavhängighetskorset, då dessa utmärkelsetecken utan hänsyn till klass eller parti tilldelats polska medborgare som gjort sig särskilt förtjänta om fäderneslandet. Den återstående tredjedelen utses av republikens president. Den nya senaten skall själv bestämma det kriterium som bör ställas på väljarekåren vid senatsval. Detta bör ske enligt principen att om också alla medborgare ha rätt att välja medlemmar i deputeradekammaren, måste dock eliten ha större möjlighet att påverka de offentliga angelägenheterna.

Sverige ett Eldorado för utlänningar

Enligt statistiska centralbyrån var invandringen till Sverige under 1932 den största som förekommit sedan 1920 eller nära 9,000 personer, medan utvandringen uppgick till endast 2,117 personer. Invandringsöverskottet, 6,883, är det största Sveriges statistik någonsin haft att uppvisa.

Att ökningen under 1933 blir mångdubbelt mot under 1932 kan med visshet antagas med kännedom om regeringens andliga samhörighet och omvittnade solidaritet med de judar och marxister som efter Hitlers tillträde till makten funnit klokast lämna Tyskland.

Varför världskriget genomfördes

"Kriget genomfördes därför att man i Europas centrum önskade uppnå en lika modern statsform som den vilken är rådande överallt runt omkring Tyskland" — sålunda tolkar juden Emil Ludwig-Cohn i ett yttrande syftet med det förödande världskriget, denna förbrytelse mot mänskligheten.

Herr Cohn & Consorter böra vara nöjda med den moderna statsform Tyskland under Hitlers ledning fått!

Världskrisens ansvariga

Enligt "Sunday Chronicle" faller ansvaret för den rådande världskrisen i första rummet på ett internationellt finanssyndikat å 13 medlemmar, vilket under en följd av år bedrivit valutaspekulationer i stor stil. I februari nådde operationerna sin högsta punkt med en terminsomsättning å 200 miljoner dollars.

Man spörjer sig om det överhuvud är troligt, att mr James Warburg, en av ledamöterna i Roosevelts "hjärntrust", står utanför det ominösa 13-tal, vars tillvaro "Sunday Chronicle" avslöjar.

Numerus clausus i Rumänien

Rumänske understatssekreteraren Tilca har förklarat, att regeringen i stor utsträckning kommer att tillmötesgå studenternas krav på införande av numerus clausus vid universiteten, varigenom studerande av skilda konfessioner skola mottagas i proportion till respektive folkelements antal. Även inom industrien ämnar man garantera det rumänska elementets herravälde.

Numerus clausus-åtgärden är riktad mot framför allt det judiska folkelementets överhandtagande inom vetenskap och näringsliv. Tileas uttalande har också väckt oerhörd uppståndelse inom rumänska judekretsar, vilka naturligtvis betrakta det som ett utslag av rasförföljelse.

När få vi numerus clausus vid Sveriges universitet?

Judarna i Sverige

I.

Man vet ej bestämt när de första judarna kommo till Sverige; vandrande judar funnos här redan i äldsta tider. Den förste bosatte juden skall va varit en viss Herman Israel, som gjorde Gustaf Vasa finansiella tjänster under hans befrielsekamp ur katolska kyrkans välde. Man må ej förvåna sig över att Gustaf Vasa anlitade en jude, änskönt man redan vid denna tid hyste stort förakt och stor fruktan för judarna. Då liksom nu voro judarna härskare å penningmarknaden och furstarna hänvisades med eller mot sin vilja att vända sig till dem, när de behövde penningar. Detta utnyttjade judarna till att förskaffa sig rättigheter och privilegier. Således erhöll Herman Israel av Gustaf Vasa tillåtelse att med sin familj bosätta sig i Sverige samt här överallt, utan att betala skatt, bedriva handel. Herman Israels och lybeckarnas krav blevo emellertid alltmer oförsynta och pockande. Både kronan, rikets köpmän och allmogen ledo starkt av de förödmjukande privilegier, såsom handelsmonopol och tullfri varuinförsel, som hanseaterna betingat sig i avbetalning å riksskulden. När slutligen Herman Israel i sällskap med Lybecks stadssekreterare personligen infann sig hos konungen i Stockholm, anförande nya pockande krav, brast dennes tålamod. I ett skriftligt svar klandrade konungen skarpt Lybecks egennyttiga politik mot Sverige samt bestred räkningarnas riktighet. Följden av denna brytning blev det avtal som ingicks mellan Nordens konungar och som ledde till kriget mot lybeckarna, i vilket den av Gustaf Vasa nyskapade svenska flottan väsentligt bidrog till segern. Sverige var för denna gång räddat ur det judiska finansoket! Den andre jude, vilken stod Gustaf Vasa nära, var hans läkare, Philippus Wulf. Huruvida denne i likhet med Herman Israel också blev förjagad av konungen, är oss obekant.

*

Beträffande den fortsatta judiska invandringen föreligga endast obetydliga uppgifter, men vad man vet ger anledning förmoda, att denna invandring varit tämligen omfattande. Judarna kommo mestadels som "holländska köpmän", och åtskilliga av dem voro döpta. Man vet således med bestämdhet, att på detta sätt några rika judar under ledning av Abraham Cabelius inträffade i det nygrundade Göteborg. Det är även att förmoda att det fanns judar bland de "valloner" som inflyttade till landet med Louis de Geer och av vilkas ättlingar åtskilliga in till vår tid ivrigt stött judarna i deras maktsträvanden i Sverige.[1] På Gustaf II Adolfs tid och i synnerhet efter Vestfaliska freden blev den judiska invandringen högst betydande. De nyerövrade svenska provinserna vid Östersjön vimlade av judar. Sverige hade tydligen också översvämmats, om ej rikskanslern Axel Oxenstjerna levat, vilken var en övertygad motståndare till judendomen och som grep till skarpa åtgärder mot judisk invandring.

Under drottning Kristina erhöllo judarna stort inflytande. Drottningen, som alltid var i behov av pengar, råkade fullständigt i händerna på en portugisisk jude i Hamburg, don Manuel Texeira. Förhållandena utvecklade sig här så långt, att drottningen, då hon uppehöll sig i Hamburg, bodde i Texeiras hus, oaktat Hamburgs magistrat låtit inreda en magnifik våning åt henne. Enligt den överenskommelse, som träffats mellan Kristina och Texeira, bekom den sistnämnde rätten att förfoga över drottningens alla inkomster; Texeira skulle å sin sida betala alla drottningens skulder i Holland. De skulder vilka Texeira på drottningens uppdrag skulle "reglera" voro dock i själva verket skulder till honom själv. Huvudfordringsägaren var Juan Nunez Henriques i Amsterdam, som lånat drottningen 47,000 riksdaler mot hennes juveler — och denne var en nära anförvant till Texeira. Dessutom stod drottningen i skuld till Texeira personligen för 9,000 riksdaler. Naturligtvis vann den judiske ockraren härvid jättesummor, vartill kom att han benyttjade drottningens inflytande för andra affärer. "Genom en skrivelse daterad Bryssel 1 mars 1665, utnämnde Kristina Diego Texeira (fader till Manuel) till sin resident, d. v. s. homme d'affaires och diplomatiske representant i Hamburg och tillerkände honom 1,000 riksdaler i årligt arvode. För de båda Texeira kommo förbindelserna med drottningen att betyda långt mer än en ekonomisk vinst av 1,000 riksdaler per år och räntor på förskotterat kapital. I egenskap av Kristinas residenter erhöllo de nämligen ej blott en politisk ställning, som de förut ej ägt, utan fingo vid flera tillfällen profitera av drottningens och svenska statens mäktiga beskydd" (H. Valentin. Judarnas historia, s. 50, 52). Drottning Kristina stod överhuvud under stort judiskt inflytande; hon upprätthöll t. ex. ständig brevförbindelse med den kände dåtida rabbinen Manasse Ben Israel, och då drottningen sände en expedition till Algier i Afrika, kunde hon ej finna lämpligare person att utnämna till sändebud än den portugisiske juden Henrik Azzeveda. "Många av Texeiras bekanta och medhjälpare inom den sefardiska finansvärlden blevo även drottningens: Juan Nunez Henriques i Amsterdam, Manuel Valen-

[1] Det skulle alls icke förvåna oss, om den bekante kommunisten Kilbom hade judiskt blod i sina ådror.

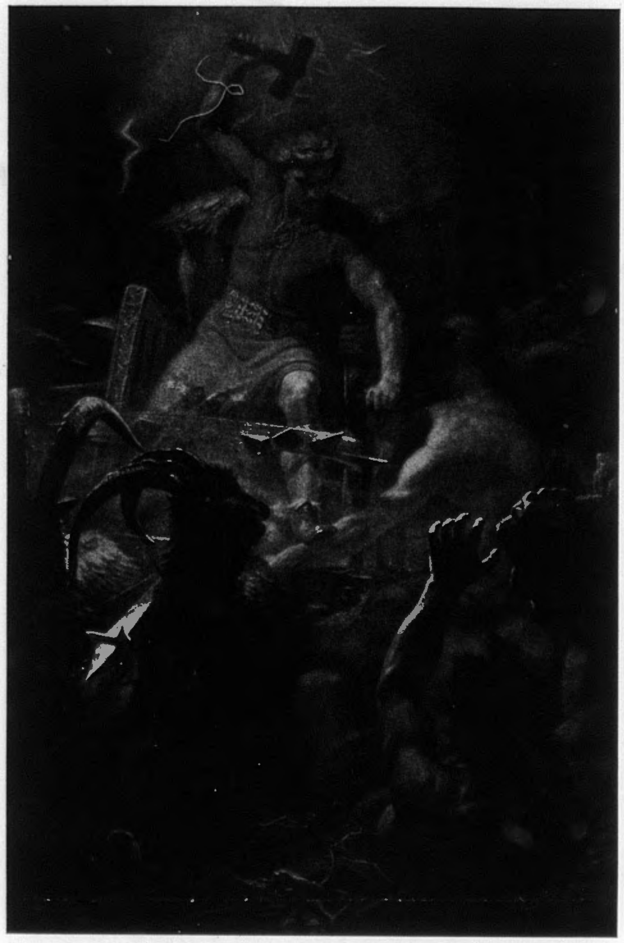

Tors strid med jättarna

Den korporativa staten i Italien

Varje folkrevolution innesluter ett nytt program. Vilket var då den fascistiska revolutionens program? Att giva den italienska nationen en stat! En stat som starkt skiljer sig från den liberal-demokratiska icke endast beträffande metoder och offentliga institutioner utan framför allt i fråga om sin etik, sin anda. Denna upphöjda strävan hos fascismen gav sig till känna redan i rörelsens första begynnelse och genomandas dess olika faser, från de första resningarna intill det konkreta uppbyggandet av regimen.

När fascismen övertog makten, utgjorde visserligen italienska nationen en historisk och geografisk enhet, ehuru ännu ingen sund politisk enhet. De liberala och demokratiska regeringarna, som växlande innehade makten under de första 60 åren av Italiens oavhängighet, hade blott genomfört statens ordentliga förvaltning, men ej fyllt den uppgift, som framvuxit ur "Risorgimento" för det nya Italien: att skapa italienare! Förhandenvaron av talrika partier med olika program och kontrasterande åskådningar, vilka orsakade en allt större splittring i sociala klasser och näringsgrupper, hade skilt italienarna åt inbördes. Kampen mellan dessa partier och grupper hade förgiftat den politiska atmosfären i landet samt överfört individens solidaritet till gruppen, således frammanande hans indifferens och fientliga inställning till staten.

För att skapa en ny ordning i dessa ting måste Mussolini och hans anhängare, när de övertogo makten, upprulla och lösa den sociala frågan. Världen hade sedan den kapitalistiska och industriella civilisationen kommit i högsätet fullständigt förvandlats. Det nationella samhället framstod ej mer som ett konglomerat av individer utan av klasser. Följaktligen intog staten en ställning ej blott gentemot borgarna utan även gentemot producenterna och arbetarna. På detta missförhållande gjorde nu fascismen ett slut genom den lag som medförde syndikatens juridiska erkännande i det de utanför staten stående enskilda sällskapen utan offentlig rätt samt med en bestämd ansvarsbefogenhet inlemmades i nationen. Denna lag fullständigas genom "Carta del Lavoro", som är den fascistiska revolutionens grundläggande dokument och i sin första förklaring fastställer den nya statens etik.

Den moderna hushållningen enligt fascistisk åskådning är så intimt förbunden med nationens liv, att staten ej endast kan ignorera den utan måste skapa de för densamma nödiga gränserna, kontrollen och direktiven, vilka erbjuda sig ur panoramamässigt vid och omfattande blick, såsom endast staten själv från höjden av sin opartiskhet kan anlägga. De fundamentala inrättningar, varur den korporativa ordningen uppstått, äro förutom de intellektuellas syndikat arbetsgivarnas och arbetstagarnas syndikat.

De fascistiska korporationerna betyda icke någon slags återgång till medeltidsaktiga "skråinrättningar". Dessa blevo av staten såväl rättsligt som även praktiskt ignorerade, medan de fascistiska korporationerna äro statliga organ. De forna skråinrättningarna voro nödvändigtvis instrument till försvar för klassprivilegier och utgjorde därför slutna sällskap; de fascistiska korporationerna äro däremot i viss mån statens rådgivande, tekniska kommittéer, och då de uteslutande äro sammansatta av medlemmar ur syndikaten och av regeringsrepresentanter, kunna de varken konstituera sig eller definieras som slutna eller öppna sällskap.

Det korporativa systemet finner sitt fullaste uttryck i möjligheten att låta arbetsgivare och arbetstagare gemensamt deltaga i lösningen av den nationella produktionens problem, och detta på ett sådant sätt, att dessa problem få samma betydelse för de bägge grupperna och båda grupperna känna, att deras lösning är intimt förbunden med nationens allmänna välstånd. Ett sakförhållande som sträcker sig långt utanför ramen för de hittillsvarande formerna för reglering av förhållandena mellan arbetsgivare och arbetstagare, vilka ha bildat medelpunkten för sociala konflikter och för vilka begreppet nation och dennas välstånd var likgiltigt, emedan de — försjunkna i fullkomlig materialism — överordnade de privata, enskilda intressena den samlade nationens.

Detta intima, årliga medarbete befäster de band, som sammanhålla de båda grupperna i ett harmoniskt skapande helt och framalstrar i stället för konflikterna och de inbördes stridigheterna en allt djupare.

sin i Venedig samt Sanchez Nunez och Ruy Lopez i Rom voro mellanhänder mellan Texeira och henne, då hon ej var i Hamburg. Don Fernando d'Yllian utnämndes 13 maj 1654 till hennes resident i Antwerpen, och i hans praktfulla hus bodde drottningen ... Abraham Isaak Orgaz var hennes faktor i Livorno" (H. Valentin. Judarnas historia, s. 52). Under drottning Kristina började även det internationella ordensväsendet vinna fast fot i Sverige.

*

Under Karl XI skärptes åtgärderna mot judarna. Konungen uppställde kravet, att de skulle låta döpa sig — eller lämna landet. Många judar beslöto då formellt antaga den evangeliska läran. Deras dopakt ägde rum under stora ceremonier, huvudsakligen i Tyska kyrkan. Särskilt storslagna voro ceremonierna vid dopet av de inflytelserika familjerna Israel Mendel och Moses Jacob. Vid dopförrättningen erhöllo judarna kristliga förnamn och ändrade ofta familjenamnen. Så ändrades Israel Mendel till Carl Christian Mandel och hans fru till Ulrica Eleonora; Moses Jacob blev Gustaf Michael Renatus. Just på grund av dessa dop och namnförändringar (vilka i senare tid med förkärlek omfattats av judarna, emedan de gåvo dem möjlighet hemlighålla sin härstamning) är det i dag ej så lätt att igenkänna det judiska skiktet inom den svenska befolkningen. Ett exempel: Abraham Brody kallade sig efter dopet Johan Kristian Berlin; bland hans nu levande avkomlingar märkas dr Sven Hedin och chefredaktören i Bondeförbundets största tidning Skånska Dagbladet, herr Hjalmar Berlin, vilken även är ordförande i bondeförbundspressens riksorganisation. Genom namnförändringen gavs även tillfälle till förfalskning av statistiken, enligt vilken endast ett relativt obetydligt antal judar leva i Sverige, medan i verkligheten judarna här äro många gånger flera än vad statistiken utvisar. 1920 visade den officiella siffran 6,474, varvid dock bör märkas, att bland de som "tyskar" (4,523), "ryssar" (1,873), "österrikare" (463) etc. upptagna utlänningarna dölja sig en mycket betydande del judar, varför det officiella talet i statistiken bör flerdubblas. Men i verkligheten äro de långt talrikare än så. De flesta svenskar kunna säkert ej föreställa sig, att t. ex. en adelsfamilj som friherreätten Palmstjerna, vars främste medlem för närvarande är Sveriges diplomatiske representant i London, är judisk. "Förre utrikesministern frih. E. Palmstjerna räknar sin härkomst från hovjuveleraren Mich. Benedichs, som invandrade 1793" (Eskil Olán. Judarna på svensk mark, s. 189.) Och på samma sätt förhåller det sig med en mängd andra ansedda familjer, vartill även kommer att ett stort antal äktsvenska familjer, i synnerhet adelssläkter, genom giftermål med judinnor fullständigt förjudats. "Judarna själva äro ett mycket fruktsamt folk ... Bland de första svenska israeliterna funnos många exempel på stora familjer med 10—12 barn. De gynnsamma förhållandena i Sverige befordrade även stiftandet av nya familjer, vilka sedermera grenade ut sig till stora släkter. Ett märkligt exempel i detta avseende var den gamle Pinchez Henriques, vars efterkommande från 1750-talet intill våra dagar uppgå till bortåt ett tusental personer, mestadels bosatta i Sverige och Danmark ... Jacob Marcus i Norrköping hade 14 barn, från vilka en mängd familjer utgrenat sig under tidernas lopp. Han överträffas dock av tvenne judiska affärsmän i Göteborg ... Deras familjer bestodo av respektive 18 och 20 barn" (E. Olán. Judarna ..., s. 106.) Av rent judisk härstamning äro t. ex. följande släkter: de adliga släkterna Lagerbjelke och Stjernblad (H. Valentin. Historia, s. 68), familjerna v. Reis, von Ackern, Lillieblad o. s. v. "Den bekanta ämbetsmanna- och militärsläkten Elliot leder sina anor från ekonomidirektören vid Carlbergs Krigsakademi, Abraham Josephson" (E. Olán. Judarna ..., s. 189.) "Det finnes för övrigt", anmärker Olán, "en mångfald liknande exempel. Många bland de äldre judesläkterna se numera säkerligen med hemlig tillfredsställelse, att deras närmaste genom giftermål bliva befryndade med ansedda svenska släkter." Tages allt detta med i beräkningen, måste i dag antalet judar i Sverige sättas till hundratusental.

*

På Karl XII:s tid kommo till Sverige ett alldeles särskilt slag av judar: konungens kreditorer. Under sina krig hade konung Karl utgivit en mängd förbindelser, vilka merendels råkat i judiska händer. Den svenska statskassan var tom och därför hade man medgivit de judiska kreditorerna att 1715 tillsvidare begiva sig till Karlskrona och Karlshamn för att där avvakta skuldernas betalning. Hela skulden uppgick till omkring 300,000 silverdaler. På tio år var den betald. Men under de tio åren måste svenska regeringen underhålla kreditorerna i riket, vilket drog en årlig kostnad av 6,000 daler. När skulden var slutbetald, reste de flesta judarna dock ej tillbaka utan stannade i Karlskrona, där de grundade en judisk koloni.

Vid sjuttonhundratalets mitt infördes till Sverige en idé till befordrande av handeln: att inbjuda rika portugisiska judefamiljer från Holland, vilken idé med stor iver understöddes av de i Göteborg bosatta judarna. Initiativet togs av handelsfirman Abraham & Jacob Arfwedsson i Stockholm. Denna firma hade förvärvat andel i Ostindiska Kompaniet och anhöll hos regeringen, att de portugisiska judarna måtte hitkallas med deras rikedomar för arbete i Companiet. För förhandlingar hitkommo som representanter för de portugisiska judarna Jacob Mendez da Costa och Abraham de Rocamora. Men ansökningarna avslogos. I all synnerhet inlade Karl Gustaf Tessin, som var verksam i den kommission som hade saken till behandling, en kraftig opposition mot planen. Tessin varnade energiskt mot en dylik utvidgning av det judiska inflytandet i Sverige samt visade med exempel hur stor den judiska faran redan var i Sverige, hur eländiga och farliga de judiska affärsmetoderna voro. Stämningen mot judarna vann den dåtida riksdagens flertal och trots stora judiska ansträngningar och massor av utgivna bestickningspengar gick planen om intet och förespråkaren för en judisk invasion, riksrådet Samuel Åkerhjelm störtades. Sveriges förslavande genom främmande makt kom först senare. Försvararna av judarna och idén om en judisk invasion voro vid denna tid huvudsakligen personer som voro materiellt beroende av judarna eller avkomlingar till tidigare invandrade och döpta judiska familjer. De anmärkningsvärdaste personerna voro här Bachmansson och majoren Jacob Wrede. Stamfadern till den bekanta bankirfamiljen, Jacob Wallenberg, ställde sig också på den judiska sidan. Han fordrade i några korrespondensartiklar 1769, införda i "Göteborgs Spionen (n:ris 33 och 34) Sveriges "öppnande för jude och turk. Skall någon stängas ute, så må de bli grekerna ... Ett dussin av Hollands eller Hamburgs växeljudar skulle hålla myntväsendet i bättre ordning än alla våra omskiftliga förordningar. Varför ser man då icke synagogor i Sverige?" Herr Jacob Wallenbergs önskan är i dag uppfylld: mitt emot Enskilda Banken ser man en präktig synagoga, och det vimlar i dag i själva Enskilda Banken av "växeljudar". Men har månne Sverige därför blivit rikare och lyckligare?

Gu.

Tors hammare

Med blixtrande hammarn i handen
far Tor på sin dånande vagn
fram över de nordiska landen.
Och jättarna skingras som agn.

Se, klasshatets skändliga fana
räckts folket i stället för bröd!
Partipolitiken vill bana
blott väg åt Elände och Nöd.

Du nutid, som skrattar åt myten
och glömmer den sanning där bor:
Har själv du ej mer några lyten
som kräva en straffande Tor?

Var är väl den Hämnaren unge
med blixtrande hammarn i hand,
att väntande släktena sjunge
hans lov kring de nordiska land?

Se kring dig! Som lurande jättar
stå Sveket och Guldet på vakt,
med tårar och blod Ondskan mättar
sin lystnad från trakt till trakt.

Han kommer — hör åskvagnen rullar!
Han kämpar — hör blixtarnas brus!
Det dagas kring dalar och kullar
ty hammarn är Frihet och Ljus!

ömsesidig förståelse. Men de föra också till ett annat och kanske ännu viktigare resultat, att arbetstagaren höjes moraliskt och kulturellt. Moraliskt, därför att han vet att han fullt ut lika mycket som de andra faktorerna inom produktionen bidrager till sitt lands välstånd och att således samma ideella förtjänster tillfalla honom som de andra; kulturellt, emedan tillfälle bjudes honom att utvidga sina allmänna och fackliga kunskaper.

*

I författningshänseende skulle den fascistiska regimen kunna liknas vid en pyramid, vars bas utgöres av hela folket, likt en stor familj inlemmad i olika syndikat och organisationer. Från denna bas når man de olika organen (korporationer, nationalråd för korporationerna, parlament, parti, storfascistiska rådet) utan att kontinuiteten brytes ända till den högsta makten, som är i pyramidens topp och i vilken den samlade överblicken av den nationella nödvändigheten förkroppsligas. Från denna makt kunna sedan aktioner och direktiv utgå, vilka genom vederbörande organisationer uppfylla de nationella fordringarna materiellt och andligt, och detta ej endast för nationens omedelbara liv utan även och principiellt för framtiden.

De enskilda institutionerna äro sådana som de historiska nödvändigheterna och fascismens enhetliga, etiska uppfattning föreskrevo, nyttiga verktyg, syftande till att bjuda folket hjälp och uppfostran och att allt mer föra det till direkt deltagande i statslivet. Naturligtvis påstår sig icke fascismen ha skapat fullkomliga inrättningar utan väntar så mycket mer av deras förbättrande på grundval av erfarenheter och den självkritikens ande som tillhör dess väsen, vilka förändringar äro både tillåtna och önskvärda när de ske i uppbyggande och befordrande sinne. Men den har dock skapat den för sin regeringsduglighet nödvändiga, sunda och säkra politiska atmosfären, eller ännu mer den andliga och sedliga föreningen av italienarna till en enhetlig världsåskådning, vilket betyder så mycket som att den givit folket en ofelbar kompass i handen till orientering och rätt fart. Och likväl har fascismen ej haft något lätt liv; den måste ej blott under de första fem åren befria sig från de politiska partiernas i Italien ränker, vilka alla gemensamt bekämpade fascismen, emedan den hade avsatt dem, utan därtill också fördraga hetspropagandan från utlandet, från de förenade marxistiska, demokratiska och liberala partierna samt från frimureriet i hela världen. Men ej endast detta; också de, vilka ej kämpade i dessa led, hade varken förstått fascismens ande eller mål. I utlandet gavs det endast fiender; deras falska och hänsynslösa påståenden — man sade till och med, att fascismen var ett band rövare som slagit sig ned på Italiens mark för att slå folket i fjättrar och göra vinnande finansaffärer — besvarade fascismen med att skapa ett i materiellt och andligt avseende nytt Italien utan att låta förvirra sig av denna ohyggliga utlandshets eller av morden å förhoppningsfulla unga italienska människor, vilka mord också i utlandet skedde genom främmande hand. Dessa heliga döda ärar fascismen med sina tankar och sina verk. Också över Italien kommo från utlandet luftskepp flygande, nedkastande flygblad och manifest, vari befolkningen hetsades mot regeringen. Men inte heller där vanns de önskade resultaten; tvärtom uppnåddes blott, att folket i än högre grad bekände sig till sina ledare.

Fascismen har aldrig givit folket illusioner, såsom de demo-liberala och marxistiska regimerna haft för sed och vana; den har aldrig givit fåfängliga löften utan fästmera lärt att med glatt sinne se verkligheten i ansiktet, antingen den var vacker eller bitter. Ofta har Mussolini, när han talat till det arbetande folket, yttrat orden: "Jag är en arbetarnas vän, men en sträng vän. Jag ser verkligheten sådan den framstår för mina ögon. Jag kan ej bedraga mig själv och folket i det jag uppvisar en förställd och konstlad verklighet. Vår arbetarpolitik är antidemagogisk, emedan vi icke kunna utlova ett paradis som vi icke besitta, men den blir till slut de arbetande massorna vida nyttigare än den marxistiska, som lockade och bedrog i onyttig och fåfänglig väntan på ett ouppnåeligt paradis." Uppfostrad i detta sinne och i medvetande om att den fascistiska regeringens formel Auktoritet—Ordning—Rättvisa uttrycker långt mera konkreta tankar än det abstrakta och overkliga mottot av franska revolutionen (Frihet—Jämlikhet—Broderskap), bildar det italienska folket, såsom redan sagts, ett enda block av disciplinerad och tillitsfull kraft, vilket möjliggör för regeringen att föra en vidsynt, säker och energisk utrikespolitik, sådan den nyss i fyrmaktspakten funnit sitt bästa uttryck.

G. Renzetti.

Aschkenasi — Sefardi

Maktstrid inom judendomen

”Den sega kamp om absolut världsherravälde som judendomen för mot hela den icke-judiska världen och den mångsidighet i fråga om medel den härvid betjänar sig av äro till stor del kända. Men medan judendomen utkämpar sin rentav gigantiska världskamp, inskränka sig folkens motåtgärder i regel till lokala, enskilda land berörande avvärjande handlingar utan någon gemensam motangreppsplan”, skriver *Panarius* i ”Weltkampf”.

”Blott obetydligt känd är emellertid den inom judendomen själv utbrutna kamp, som med största förbittring föres mellan de österifrån, från Polen-Galizien stammande ostjudarna, 'aschkenasi', och de civiliserade västjudarna, kultur- och assimilationsjudarna, 'sefardi'. Till sefardi räknas de rika och inflytelserika judarna i England, Spanien och Portugal; till aschkenasi övervägande delen övriga judar, i synnerhet de i Amerika bosatta bankjudarna och miljonärerna, såsom en Baruch, Kuhn, Kahn, Speyer, Loeb, Warburg, Guggenheim, Dawis, Schiff etc., vilka mestadels äro av polsk eller tysk härkomst.

Ledningen för aschkenasi ligger i händerna på den ortodox-judiska frimurareorden 'B'nai Brith' med huvudsäte i Newyork samt 'Alliance Israelite Universelle' i Paris; hos sefardi innehas högsta ledningen av frimurareorden 'Grand Orient' i Paris och London. Aschkenasi äro således för närvarande de egentliga judiska bolsjevikerna. Bägge riktningarna vilja rycka till sig världsherraväldet. Segra aschkenasi, komma sefardi att på liknande sätt utplundras som icke-judarna. Och motsvarande skulle förhållandet bli i händelse sefardis seger.

Denna inre maktstrid inom judendomen kom till utbrott 1932 i samband med Englands frångående av guldmyntfoten. Sefardi sågo häri enda räddningen undan ekonomisk ruin, vilket skulle bli följden av guldets fortsatta utvandring från England till Nordamerikas Förenta Stater och Frankrike. I detta tecken gick också presidentvalet i U. S. A., vilket förde Roosevelt till seger. Roosevelt har nu åter upptagit kampen — som en tid legat nere och varunder sefardis ställning något stärkts — genom en ytterligt skärpt dollarinflation, varmed eftersträvas trenne jämlöpande mål:

1. Överförande av ännu ej i judisk ägo varande amerikansk förmögenhet till de amerikanska östjudarna och deras europeiska förbundna.

2. Försvagande av sefardis motstånd och finansiella position.

3. Tillintetgörande av Tyskland, vilket mellan den ryska och den nu insättande amerikanska dumpingen skall liksom söndermalas mellan tvenne kvarnstenar. Härmed skulle den situation framskapas, som leder till hela Europas sammanbrott, av vilket skulle skapas en motsvarighet till det indiska kulis-riket.

Detta är, från världsvida utsiktspunkter betraktat, våra dagars huvudkrigsskådeplats, som givetvis i sina detaljer har att uppvisa en mängd mindre krigsskådeplatser. Vi skåda här på ett underbart sätt ett visst slag av ödesgemenskap mellan å ena sidan sefardi och å den andra tyska folket, de germanska folken i deras helhet — ja, hela Europa. Av de taktiska åtgärderna från de bägge krigförande delarna av judendomen beror det nu vilken av grupperna som skall utgå som segrare ur brottningen. I varje fall fordrar den till ytterlighet kritiska situationen den skarpaste vaksamhet inför de enskilda dragen å det politiska världsschackbrädet.”

*

Det citerade yttrandet i den ansedda tyska tidningen förtjänar så mycket mera uppmärksamhet som de där framförda synpunkterna väsentligen överensstämma med i senaste tid offentliggjorda uttalanden i såväl den italienska som den franska pressen (Cotys). Utvecklingens gång visar emellertid, att mänskliga spekulationer ofta äro fåfänga. För vår del äro vi övertygade om, att varken aschkenasi eller sefardi skola få uppleva förverkligandet av sin dröm på världssjälvhärskardöme. Framtiden får utvisa i vad mån president Roosevelt i sin statspolitiska gärning skall komma att infria det amerikanska frimureriets förhoppningar. Alldeles uteslutet är icke, att hans väg på grund av förhållandenas tryck kan komma att följa andra linjer än hans hittillsvarande mäktiga och visa beskyddare tänkt sig.

”Judeologiska museet”

De engelska fascisterna, som på senaste tiden lagt i dagen stor aktivitet, ha med anledning av att flertalet delegater vid ekonomiska världskonferensen voro judar föreslagit, att geologiska museet i Kensington, där konferensen höll sina sammanträden, skall omdöpas till ”judeologiska museet”.

Boknyheter!

HITLER
Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
7 illustr. häften à 30 öre.

HERMANN GÖRING
Av Martin H. Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen.
Rikt illustr. Pris kr. 2:—.
Tysk uppl. 250,000 ex.

Storfinansens synder
En vidräkning med världskapitalismen.
Av Theodor Fritsch. Kr. 1:25.

Frimureriets symboler
Av N. Eggis. Kr. 0:75.

Jesus av Galiléen
Ett ariskt evangelium.
Av P. R. Eichelter. Kr. 1:—.

Den judiska tidningspolypen
Av Th. Fritsch Jr. Kr. 0:25.

Sovjets Paradis
En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Kr. 2:—.

Hitler og Danmark
Av E. Vaaben. Kr. 0:50.

Kampen for Norden
Av Th. Knudsen. Kr. 0:50.

Under Hagekorset
Av P. Sommer. Kr. 0:50.

Svea Rikes Bokhandel
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024

Nationalsocialismens väsen . . .

(Forts. fr. sid. 1.)

att jorden var världsaltets fasta medelpunkt. I analogi härmed inbillar man sig nu att all mänsklig verksamhet kretsar kring och är beroende av guldet. Man förstår ej eller vill ej förstå att det tvärtom är proluktionen, det skapande arbetet, som är det verkligt centrala, och att guldet endast är en godtycklig vald, tyvärr bristfällig mätare av detta arbete. När denna sanning en gång blir erkänd, skall man häpna över att något sådant som ”arbetslöshet” någonsin tillåtits förekomma. Att människor som ingenting högre önskade än att *få* arbeta icke tillåtits göra detta, ehuru otaliga nyttiga arbetsobjekt samtidigt pockat på utförande, endast och allenast på grund av ett inbillat, uppkonstruerat hinder — brist på värdemätare = pengar! Utan arbetare, tegel och annat material kan ett hus ej uppföras. Men om allt detta i riklig mängd förefinnes och endast ”måttstocken” saknas, kan då ingenting göras? Hava vi icke intelligens nog att tillverka en annan och lämplig mätare? Måste vi likasom hönan som tror sig fängslad av kritstrecket, fortsättningsvis anse oss bundna av guldet? Skola icke heller ”skapelsens herrar” slutligen förstå att de endast behöva resa sig upp för att vara fria?

Nu pågår kampen mellan guld och arbete, mellan egoistisk snikenhet och folkgemenskap, mellan lögn och sanning, mörker och ljus. Och hade vi endast att nedslå judendomen vore kampen lätt. Tyvärr har Israel alltför många bundsförvanter bland oss själva. Människor som dels blint följa liberalismens, ytligt sett, förledande slagord, dels, kortsynt nog, inbilla sig att deras ekonomiska intressen sammanfalla med judarnas: små kapitalister och kristna ockrare som icke förstå att även deras förslavande endast är en tidsfråga.

Demokratins grundidé ”den allmänna likställigheten” = jämnstrukenheten, är en utopi, en skadlig, mot naturlagarna stridande utopi. Individerna äro nu en gång beträffande förstånd, styrka och energi olika skapade, och, då det icke står i mänsklig förmåga att upplyfta de talrikare mindre begåvade i jämnhöjd med minoriteten = eliten, måste denna utopi medföra ett hänsynslöst nedtryckande av alla mera framstående samhällsmedlemmar eller just vad inför våra ögon försiggår i Ryssland. Nationalsocialismen hyllar däremot ledare-, hjälte-tanken. Vi tro på det privata initiativet samt på nyttan för det allmänna av ett naturligt urval i livets sikt. *Vår* jämlikhet består i att bereda alla, oberoende av stånd eller förmögenhetsförhållanden, möjlighet till lika start i kampen för tillvaron samt i att förhindra förtryck eller utsugning i någon form.

Må de som beundra och försvara den nuvarande samhällsordningen betänka, att den allmänna otillfredsställelsen med livet, nöjeslystnaden, hetsen och jäktet så betecknande för vår rotlösa besvikna generation, utgöra lika många förkrossande anklagelser mot denna ordning! Och huru oriktigt värdesättes icke för närvarande människans arbete. Vem giver en fattig torpare som med svett och möda bryter mark ej endast för sig utan även för kommande generationer något erkännande? Medan vilken som helst som till ingens nytta löper en sekunddel snabbare än någon annan upphöjes till nationalhjälte. Och vem hedras mera: en plikttrogen arbetsam husmor eller filmvampen?

Man säger att nationalsocialismen utgör en fara för freden. Varför en såväl finansiellt som politiskt självständig stat vore farligare för världsfreden än exempelvis en helgjuten personlighet för den allmänna ordningen förefaller obegripligt.

Vi erkänna villigt den borgerliga statsbyggnadens många förtjänster, men anse den ställvis så genommurken att den måste nedrivas och återuppbyggas från grunden. Därvid kommer naturligtvis allt det material som visat sig hållbart och sunt pietetsfullt att tillvaratagas. Det hus nationalsocialismen önskar uppföra kommer icke att likt socialdemokraternas och kommunisternas vara en fängelseliknande byggnad för trälar. Nej, vårt hus blir en ljus och luftig boning för fria, dådkraftiga nordiska kvinnor och män; ett hus där hela folket, oberoende av språk och samhällsklass, i endräkt kan arbeta för sitt lands storhet och lycka!

Varför teg ”Världssamvetet”?

”Världssamvetet” är alltjämt i högsta grad upprört över att den till makten komna Hitlerska regeringen satt stopp för det judiska förbrytarelementets obegränsade frihet att utarma och våldföra sig mot Tysklands folk. Israels otaliga drängar inom politik och upplysningsväsen världen runt uppstämma flammande protester mot ”Hitlers barbari” och kulturfientliga ”förföljelse mot judarna”, vilka se sig nödsakade överge, sitt hittillsvarande ”fosterland” för att söka sin utkomst på annat håll. Hela världen uppfordras till ”samlad protest” mot det ”nya barbariet”!

Samma ”Världssamvete” teg vältaligt inför de fruktansvärda illdåd som av Israels barn utfördes i samband med deras genomförande av bolsjevikrevolution i Ryssland — historiens mest gigantiska blodbad.

Det kan därför vara på sin plats att här erinra om hur enligt dokument från sovjetryska tjekans byrå i Loubianka endast under åren 1922 och 1923 — alltså en jämförelsevis kort tidsrymd av revolutionen! — avrättades: 28 biskopar, 1,215 professorer, 8,800 läkare, 54,850 officerare, 260,000 soldater, 10,500 poliser, 48,000 gendarmer, 12,950 tjänstemän, 355,250 advokater, journalister, konstnärer och skriftställare, 192,355 arbetare och 815,006 bönder. Att det under den judisk-bolsjevikiska regimen i Ryssland rört sig om tiotal miljoner människor som på grund av att de befunnits obekväma för judarnas planer avrättats och drivits i svältdöden, är höjt över allt tvivel. Detta visste mycket väl även Fria Pressen i Sverige — men dess känsliga samvete rördes ej till protest.

”Kvalens trädgård”

”Det som Octave Mirabeau talar om i sin roman 'Kvalens trädgård' har blivit till fruktansvärdaste verklighet”, skriver kännaren av sovjetryska tjekans tortyrmetoder *dr. Bregoc* i sitt verk ”Ein Meer von Blut”. ”Ty när bolsjevikerna besatte en stad gingo i spetsen för deras trupper kinesiska bödlar, vilka genast började använda den förskräckligaste tortyr. Man tog gisslan, varmed förstods alla välklädda människor, klädde av dem för att icke vid tortyren blodet skulle förstöra kläderna, som blevo bödlarnas tillhörighet, därefter band man fast en tom blomkruka på offret med öppningen mot underlivet. I denna blomkruka hade placerats en uthungrad råtta. Genom hålet i blomkrukans botten pinades råttan med en glödande ståltråd, ända tills den började äta sig in i de mänskliga inälvorna... Tog man vita officerare till fånga, hamrade man fast deras axelklaffar i skuldrorna med spik, skar ut hudremmar ur bröstet så att de sågo ut som husaruniformer, gjorde ett snitt i nacken och drog långsamt av huden längs ryggraden... Man ställde upp offren i rad, spikade fast händerna i ett bord, gjorde ett snitt med en kniv runt om handleden, begjöt därefter händerna med skållhett vatten och drog av huden — det kallades ”att göra handskar”... Varje tortyrkammare hade sin specielle bödel för detta ändamål, alltid en judinna eller lettiska, som bar öknamnet 'Dora, handskmakerskan' eller 'Rosa, handskmakerskan'... Man lade offrens huvud på ett smidesstäd och söndertryckte det långsamt med en stor hammare medan de som nästa dag skulle undergå samma öde tvingades att åse tortyren och därefter uppsamla benskärvor, nervbitar och hjärnmassa och befalldes samtidigt 'att gräva sin egen grav och vara nöjda med att i morgon deras kvarlevor i sin tur skulle hopsamlas av deras meningsfränder'... Man förde prästerna in i deras kyrkor och vigde dem vid oksar eller svin och korsfäste dem därpå i kyrkan. Biskopen av Voronesh kokades levande i en stor kittel och sedan tvingades munkar med revolver för pannan att dricka denna soppa... Man stack ut ögonen på höga kyrkliga ämbetsmän, skar tungan av dem och begravde dem levande... Man sprätte upp underlivet, tog ut en bit av tunntarmen, spikade fast den vid en telegrafstolpe och tvingade de olyckliga med piskslag att springa runt stolpen tills hela tarmslingan rullat upp sig och offret rosslande fann sin död... Man dödade marinofficerare i skållhet ånga, band tunga föremål vid deras fötter och kastade dem i havet så att under vattnet bildade sig vajande skogar av lik. På amiral Wirén i Kronstadt högg man av båda armarna och förde honom genom gatorna tills man behagade döda honom.” Etc., etc.

Bolsjevismens blodsrus

Nilostonski konstaterar i sin bok ”Bolsjevismens blodsrus” på grund av dokument, funna i människoslakthusen i de sydryska städerna samt på grund av utsagor av fångar som suttit i tjekans fängelser men lyckats fly samt slutligen på grund av förhör, verkställda av den frivilliga armén med tillfångatagna tjekafångar, att ”50 proc. av tjekabödlarna voro judar med rent judiska namn, 25 proc. voro judar med tagna ryska namn, 15 proc. voro kineser, letter och ungrare och blott 10 proc. ryssar. Av hela antalet voro 20 proc. kvinnor, av vilka senare med undantag för några lettiskor alla voro judinnor. När de kinesiska bödlarna ryggade tillbaka för att tortera en gubbe med vitt hår eller när deras tortyr syntes för svag, var det alltid judiska flickor som ingrepo och med glatt begär störtade sig på sina offer och i sin djävulska lust tillfogade de gråa och vita huvudena, vare sig de voro gubbe eller gumma, de mest otänkbara kval och slutligen bragte dem om livet”.

*

Inför allt detta teg ”Världssamvetet”! Hade Sveriges nutida andliga ledare, ”hemlige diktatorn” juden Karl Otto Bonnier — mannen som under alla dessa år hållit de ”oskyldiga” bolsjevikerna om ryggen i vårt land — helt fått sin vilja fram, hade vi här fått bevittna liknande skådespel som de vilka i proletariatets namn utspelats i Ryssland. Är det tänkbart, att svenska fosterlandsvänner skulle vilja förnedra sig till att lyssna å de locktoner samme Bonnier — nu tämligen trängd och stadd på defensiv — i dag utsänder till ”samling” för försvar av hans ”demokrati”, d. v. s. bevarande av judarnas maktställning i Sverige? Vi vilja ej tro det!

Vi rikta slutligen tvenne frågor till Folkviljans främste dignitär i vårt land, Publicistklubbens ordförande Herr Chefredaktör Ljunglund i Allehanda, som varit en bland dem som inom svensk press skarpast brännmärkt Hitler och hans män som kulturfientliga barbarer därför att de genom ett aktivt ingripande sökt hindra den judisk-bolsjevikiska blodsorgiens upprepande i Tyskland: *Varför teg ”Världssamvetet” inför det ohyggliga diaboliskt brottsliga som i arbetarklassens missbrukade namn under senaste årtionden utspelats i Ryssland — inför världshistoriens största illdåd? Varför undanhölls Sveriges folk sanningen härom?*

Storbankerna och Demokratien

(Forts. fr. sid. 1.)

en vid tiden för likvidationsbeslutets fattande. Det gällde här att göra ett extra fint kap, varvid allmänheten skulle plockas på sina slantar! Enligt Svensk Bergs- och Brukstidning nr 16, aug. 1926, visade de verkställda undersökningarna och försöksbrytningarna på förefintlig mycket betydande kompaktmalm av utomordentligt hög guldhalt. Huvudschaktet hade då redan avsänkts till 50 meters djup och en tvärort därifrån indrivits, 38 meter lång, intill malmen och därefter 29 meter i kompakt malm. Cirka 12,00 ton hade även redan brutits, varav 600 ton exporterats. Direktör Falkman, respektive Skandinaviska Bankens ledning kunde således 1925 ej ha varit okunniga om Bolidens värde.

Skandinaviska Bankens schackdrag vid åtkommandet för egen räkning av dessa rikedomar var lika genialt som enkelt. Utan att med ett ord låtsa om gruvfyndigheternas *verkliga* värde lyckades banken genom framhållande av bolagets övriga dåliga engagemang — jämför vad ovan sagts om Riddarhyttan! — förmå aktieägarna i Centralgruppens Emissions Aktiebolag att till banken överlämna sina aktier mot att de erhöllo aktier i de båda bolag, som bildats å gruvfyndigheterna. Aktieägarna erhöllo 25 proc. av aktierna i dessa bolag, medan de förut ägde 100 proc. i fyndigheterna. Skandinaviska Banken stal således från aktieägarna 75 proc. av deras egendom. Genom att sprida ofördelaktiga underrättelser lyckades banken, som förut ägde endast 1,868 aktier av 24,000, komma i besittning av så gott som alla aktier i Centralgruppens Emissions Aktiebolag. Likvidationsbeslutet, som endast tillkommit för att injaga skräck hos aktieägarna, återkallades å extra stämma den 27 mars 1926, varjämte bolagets namn ändrades till Aktiebolaget Hereditas. Enligt uppgift skall direktör Waldenström ha givit det nya bolaget dess namn, då det enligt hans mening var behäftat med hereditär s-s.

Slutligen stod Skandinaviska Banken som ägare av samtliga aktier i bolaget, med undantag för två, vilka innehades av fru Margareta Tellander. En mängd försök gjordes att förvärva också dessa, ehuru förgäves. Så t. ex. skrev banken 21/11 1929 direkt till fru Tellander och erbjöd henne 2,000 kr. för båda aktierna under förklaring att detta belopp var "ett påtagligt övervärde" — jämför längre fram! — samt försökte vidare förmå hennes moder, som hade aktierna i förvar, att utan vidare utlämna dem. Ännu så sent som nyårsdagen 1933 gjorde banken ett försök att förvärva aktierna, men bekom samma svar som tidigare: de voro icke till salu.

Förklaringen till bankens iver att skaffa sig kontrollen över Centralgruppens Emissions Aktiebolag — Hereditas — kom några veckor efter försöket den 21/11 1929 att till "påtagligt övervärde" förvärva fru Tellanders bägge aktier. Den 16 dec. samma år undertecknades nämligen ett avtal mellan Skandinaviska Kreditaktiebolaget och Ivar Kreuger, varigenom banken till denne sålde 153,150 aktier i Skellefteå Gruvaktiebolag och 38,310 aktier i Västerbottens Gruvaktiebolag — de båda bolag vilka bildats i samband med kuppen varigenom Skandinaviska Banken kapade åt sig tillgångarna i Centralgruppens Emissions Aktiebolag — för en köpeskilling av kr. 57,433,500. Av denna aktiepost tillhörde 87,223 i Skellefteå Gruvaktiebolag Hereditas, i vars balansräkning de voro bokförda till kronor 5,143,130: 98. Den å Hereditas belöpande köpeskillingen utgjorde kr. 30,528,050, vadan nettovinsten för Hereditas belöpte sig till kronor 25,384,919: 02.

Skandinaviska Banken lät sig dock ej nöja med denna jättevinst å kuppen mot Centralgruppens Emissions Aktiebolags aktieägare, varigenom banken gjort sig till ägare av samtliga bolagets aktier med undantag av två och således nu genom utdelning kunde tillföra sig själv dessa belopp. Den som trott något sådant känner ej de moderna storbankernas aptit och bankdirektörernas talangfullhet på det "finansiella" gebitet. Den 18 dec. — tre dagar *efter* sedan aktierna sålts till Ivar Kreuger! — hölls styrelsesammanträde i Hereditas och i protokollet härifrån läses under § 2 följande: "Bekräftades styrelsens under hand fattade beslut, att Hereditas' teckning vid 1927 års nyemission i Skellefteå Gruvaktiebolag av 13,220 aktier i sagda bolag skulle anses hava skett för Fastighetsaktiebolaget Öresunds räkning samt att Hereditas' teckning i 1929 års nyemission inom Skellefteå Gruvaktiebolag av 74,003 aktier skett för Skandinaviska Kreditaktiebolagets räkning. Styrelsen godkände, att i anslutning härtill ifrågavarande aktieposter utlämnats till sagda bolag mot att Hereditas friskrivits från sitt ansvar för de krediter hos Fastighetsaktiebolaget Öresund resp. Skandinaviska Kreditaktiebolaget som upptagits för dessa aktieteckningar jämte ränta därå." — Man har svårt för att tro, att dylika transaktioner kunna ha stöd i svensk lag, i varje fall sakna de stöd i svenskt rättsmedvetande.

Man frågar sig: varför fattades tre dagar efter aktiernas försäljning till Ivar Kreuger detta egendomliga beslut, varigenom cirka 28 milj. kr. av vinsten frånhändes Centralgruppens Emissions Aktiebolag? Vi stå här inför ett nytt exempel å de metoder storbankerna under rådande demokrati betjäna sig av. Förut hade Skandinaviska Banken lyckats utplundra Centralgruppens aktieägare — nu gällde det att bedraga staten på skatt! I händelse vinsten oavkortad fått kvarstå hos Hereditas, hade nämligen skatt till stat och kommun måst utgå med närmare sju miljoner kr. Nu, när Skandinaviska Banken direkt tillgodogjort sig vinsten, kunde denna direkt användas till avskrivningar och — varför ej? — en del som "provisioner" hamna i herrar bankdirektörers fickor.

Naturligtvis var det meningen, att hela denna transaktion, varigenom Skandinaviska Banken tog den Hereditas tillkommande vinsten, skulle hållas hemlig, men tack vare fru Tellanders ihärdiga vägran att släppa ifrån sig sina båda aktier blev detta ej möjligt. Det oerhörda spel, Skandinaviska Banken här bedrivit till berövande av enskilda medborgare ävensom stat och kommun deras rättmätiga egendom — efter vad det vill synas med de ansvariga inom statsmakten gillande — påkallar vidsträcktaste uppmärksamhet såsom belysande för arten av vissa moderna storbankers "finansiella" verksamhet, varför vi i en kommande artikel ytterligare skola behandla ämnet.

"Under Hakkorsfanan"

— nationalsocialistisk illustrerad tidning.

Utkommer en gång i månaden.

Prenumerationspris till årets slut kr. 1:50

Box 19012, Sthlm 19, Postgiro 56152

Den judiska statsmakten

(Forts. fr. sid. 1.)

Judarna, som alltid energiskt förneka att de ha en statlig politisk organisation, hävda också, att det i dag ej finnes någon Furste i Exilen liksom ej heller någon Synedrion. Sista gången som Synedrion omnämndes i judiska skrifter var i IV århundradet efter Kr., alltså 300 år efter Jerusalems förstöring. Sista gången som de judiska skrifterna officiellt tala om en Furste i Exilen var i X århundradet. Men andra källor uppge, att Furstar i Exilen funnos också i XV århundradet. Dokument hava även bevarats, som bevisa detta. Då den av judarna arrangerade "stora" franska revolutionen utbröt och då 1791 den judiska emancipationen festligt proklamerats, offentliggjordes i de franska tidningarna ett mycket intressant dokument. Detta dokument var en välkomsthälsning till franska konstituantens dekret, undertecknat av Samuel Levi, vilken kallade sig: "Fursten i Exilen, Översteprästen av Västerns och Österns synagogor". (Se Dubnow. "Neueste Geschichte des jüdischen Volke", B. 1, § 19.) Härmed var bevisat, att 1791 trots de judiska förnekandena en alljudisk Furste i Exilen existerade. Att han ännu existerar, äro också i dag sådana människor som t. ex. den amerikanske miljardären Henry Ford övertygade om. (Se Henry Ford, "Internationelle Jude", C. IX.) Det är även av stor vikt att bemärka, att intill i dag alla östjudar (askenasi) vid sabbaten bedja för de alljudiska Furstarna i Exilen (härom berätta också av judar utgivna judiska encyklopedier). I § 24 av "Zions Vises Protokoll" återfinnes även ett bestyrkande av existensen av Fursten i Exilen ur Davids hus. "Denna dynasti", heter det där, "ger ännu i dag våra visa möjlighet att förvalta världen." Dessa "visa" — det är Synedrion. Det sista helt officiella sammanträdet av Synedrion ägde rum i Paris den 29 juli 1816 på Napoleons I:s inkallelse. Det är intressant att bemärka, att det huvudsakligen icke var på grund av sin allmänna verksamhet kända judar som då infunno sig till Synedrion utan till stor del alldeles obekanta — och dessa utövade en ledande roll. "Enligt bestämmelserna vid det stora Synedrion i Paris skulle inom detsamma väljas ett hemligt utskott på nio personer" (E. Olán. Judarna på svensk mark.) Om Synedrion talade också den kände tyske ministern — juden Walter Rathenau, när han i sina böcker skrev om de "300 visa" vilka härska över hela världen. Nu äro judarna mycket missnöjda med denna Rathenaus öppenhet: han har inför offentligheten omtalat en av de största judiska hemligheterna. Man må emellertid erinra sig, att Rathenau skrev detta omedelbart efter kriget, då judarna trodde att de redan slutgiltigt voro oinskränkta härskare över världen och kunde tillåta sig allt.

Var är då den centrala judiska regeringens säte? Somliga påstå: i England. Sannolikt var den tidigare förlagd till Paris. Man må blott erinra sig orden i brevet från Samuel Levi, "Fursten i Exilen och Överprästen": "Frankrike är vårt Palästina, dess höglandshus — vårt Zion, dess floder — vårt Jordan... Frankrike är vår tillflyktsort" (Dubnow. B. 1 § 19.) Enligt vad upplysts oss är man på framskjutet svenskt håll av den uppfattningen, att sätet för den hemliga judiska världsregeringen i senaste tid varit förlagt till Prag. Men möjligt är också, att en del därav i dag överflyttats till Sovjetryssland. Det är av vikt att observera, att nuvarande ledaren för sovjetkommunistiska partiet, Kaganowitsch, såsom hans namn utvisar (von "Cohen", "Kahan" = König, Oberpriester), tillhör de judiska konungarnas och prästernas hus. Det är med all sannolikhet även på denna grund som han nu blivit Rysslands diktator.

Eskil Olán berättar i sin bok "Judarna på svensk mark" (s. 104—106) ang. den judiska aristokratien i Sverige. "Liksom judarna under årtusenden bibehållit det semitiska draget i sitt yttre med alla dess så lätt igenkännliga särmärken, så bevara de även gamla traditioner rörande sin härstamning från ett flertal av det forna judariket förnämligare män. Dessa traditioner vårdas inom vissa familjer såsom en helig egendom och kunna även spåras i vissa egenheter vid deras namn, ehuru detta i allmänhet undgår de flesta kristna iakttagare. I Sverige finnas flera judar, som härstamma från konungarna David och Salomo, men de överträffas dock av de israeliter, vilka till sina namn kunna foga beteckningen "Cohen" (präst), vilket angiver deras härkomst från Mose broder Aron, den förste överprästen i Israel. Dessa judar hedras på ett särskilt sätt inom församlingen av sina trosförvanter, och då vid gudstjänsten i synagogan sju personer enligt gammal sed skola inbjudas att deltaga i läsningen av Thorarullens text, riktas denna kallelse först till den jude som bär en dylik hederstitel. Denna rangplats intages för närvarande av en viss grosshandlare K., som på både fädernet och mödernet härstammar från Aron (E. Oláns bok, utgiven 1924.)

"Även i andra avseenden intaga dessa judar en särställning inom sin stam. De få sålunda ej gifta sig med en proselyt men väl med en proselyts dotter för att ej släkten skall uppblandas. Likaledes få de aldrig komma i närheten av ett människolik eller självdött djur och kunna därför ej bliva läkare eller veterinärer. Av samma skäl äro de heller icke lämpliga såsom tjänstemän inom mindre församlingar, därvid beröring med lik ej kan undgås.

De judefamiljer i Sverige, som tillhöra Arons ätt, äro ej många men kunna lätt identifieras, blott man känner nyckeln till namnets egenskap. Några av dessa namn innehålla bokstäverna k och z i en särskild ordning, åsyftande orden Khanin Zedek = de rätta prästerna.

De judar, som bära beteckningen Kohanim Zedek, hedras även efter döden på så sätt, att ett särskilt tecken sättes på deras gravstenar, framställande bilden av två händer. Den vördnad som sålunda visas dessa judar grundar sig på föreskriften, att Arons efterkommande skulle utväljas till prästämbetet och leda gudstjänsten i templet."

Man må observera, att E. Olán begår ett fel, när han betecknar "Cohen" och "Kohanim" med endast "präst". Under denna titel förenas såväl den statliga som den religiösa makten. Så kallades t. ex. de judiska konungarna av kasar-riket också "Cahan". Hugo Valentin säger även i sin "Judarnas historia i Sverige", att "Kohen Zedek" betyder "aronit", d. v. s. avkomma av Aron (s. 487). Härav kommer t. ex. familjenamnet Katz, en förkortning av Kohen Zedek. Dessa förkortningar förekomma särskilt ofta i de judiska församlingsböckerna och protokollen (t. ex.: Brall — en förkortning av ben rabbi Levi Lamm).

Fritiof.

Frimurarhot mot Hitler

Förre franske ministerpresidenten Herriot, en av Grand Orientfrimureriets ledande aktiva krafter, hotar i ett uttalande i "Depeche de Toulouse" Hitler för hans politik mot judarna:

"Tyskarna, som kalkylera felfritt på det tekniska området, taga städse miste då de skola uppskatta moraliska faktorer. Den som kämpar mot Israels folk, undgår icke sitt straff. Hitler kommer själv att inom kort få erfara detta."

Svenska Bokhandeln

Amiralsgatan 4 *Tel. 182 16*

Postgiro 37522 — MALMÖ

Pappersvaror, Tidningar m. m.

Specialaffär för Nationalsocialistisk litteratur

Das Braune Heer
Kr. 3: 85

Hitler wie ihn keiner kennt
Kr. 3: 85

Mein Kampf, Adolf Hitler
Hermann Göring, H. Sommerfelt
Kr. 2: —

Hitler Regiert, H. Wendt.
Kr. 2: —

Del. I och II. *Kr. 7: 70*

Bok- och Pappershandel

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr 3: —.

Världskrig hotar

Av General Ludendorff.

Kr. 1: 50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll. 4:de fullständiga upplagan.

Kr. 2: 50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg

Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 SEPTEMBER 1933

Vida Världen

Demokratiens försvarare

Demokratien av Israels nåde känner sig sedan någon tid osäker i sadeln också hos oss, såsom framgått av Folkviljan i Pressen. I synnerhet har oron varit stor i Dagens Nyheter, där dess Överstepräst Karl Otto Bonnier för spiran. Varje nytt meddelande från Hakkorslandet i söder kompletterades i bladet med nya nödrop, råd, uppmaningar och krav på omedelbara åtgärder från statsmaktens sida — "till Demokratiens försvar" mot den hotande "antisemitiska pesten".

Karl Otto och hans vänner i Mosaiska Församlingen behövde dock ej falla i skräckstämning — med en så nitisk regering som Per Albins vid styret, där Marxismens egen Partisekreterare Möller i egenskap av Polisminister svarar för ordningen. Folkrepresentationen skyndade som vi veta av ren självbevarelsedrift att sanktionera det i hast utarbetade Kungliga förslaget "till Demokratiens skydd". De vise hade räknat ut, att det blott hövdes att förbjuda politiska skjortor för att bli kvitt antisemitismen. I enlighet med Representationens beslut samlades också under sommaren — om vi ej missminna oss å det förtjusande Särö — Kungl. Maj:ts Regering för att sätta skjortförbudet i kraft. Varpå Hans Excellens Per Albin i lugn anträdde resan till Medelhavet, varifrån han hemförde första priset för ådagalagt nit i danskonsten.

Faran var avvärjd — trodde man. Men man jublade för fort! På flera håll blevo allmänna åklagarna tillbakavisade, när de yrkade straffdom å nationalsocialister som uppträtt i brun skjorta eller annat plagg, hänvisande å Hakkorset. Lagen synes ha hopkommits i alltför stor skräckstämning. Ty varken juristerna vid lagbordet eller brottslingarna inför skranket förstodo att rätt tolka den. Medan i Göteborg två nationalsocialister dömas till dagsböter för att offentligt ha uppträtt i brun skjorta, ridbyxor, stövlar och hakkors i slipsen — politisk uniform! — frikännas i Mariestad två andra nationalsocialister, skrudade i spetsbyxor och bruna skjortor. Det värsta var dock, att folket i landet hade svårt att ta statsmaktens "skjortukas" från den seriösa sidan. Svenska folkhumorn lever trots allt kvar. Alltså bakslaget, rena fjaskot för Karl Otto och hans Polisminister!

Ja, vad har väl Kungl. Maj:t nu annat att göra än i Nåder upphäva den förolyckade "skjortukasen" och återupprätta svenska folkets urgamla rätt att självt bestämma över sin skjorta? Ingenting är farligare för en regim än att utmana folklöjet. Åtminstone i Sverige. Om folket ej förut insett Demokratiens skröplighet, så måste det nu göra det.

Den som levat sitt liv i Folkets Hus borde ha förvärvat någon liten insikt i Folkpsykologi, Herr Polisminister!

*

Diktatorsaspirantens maktdröm

Det anses för närvarande vara goda konjunkturer för diktatorsaspiranter litet varstans i världen, sedan folken börjat tröttna på den månghövdade Demokratien. Naturligtvis har också Storfinansen i vårt land sina kandidater för Diktaturen, och om vi ej äro felaktigt underrättade ställer man där framför allt sina förhoppningar på den vitale parlamentarikern Nils Wohlin, vilken redan genom sina dikter i unga år meriterat sig för sysslan. Såsom framgår av följande utdrag ur hans diktsamling, utgiven å Bonniers förlag:

"Vad förstå väl stackars folk som slita
för ett meningslöst liv med svultna händer
av det starka i världen som skrattar med vita
och lystet breda tänder?

Jag vill dem säga, hur ordena sticke,
dessa människor som mitt blod förbannat,
att lidandet, vare sig förskylt eller icke,
är nesligt som intet annat.

Lyckan och makten är vår och de gladas
världen för oss är för fager att skadas
sölas av fulhet och tårar ner;
allt det som ropar i sorger och kvider
trampa det, stryp det i riken och tider
djupt ned i träcken att ingen ser.

Vad bryr oss dårarnas vreda stål
och alla små barns och kvinnors tårar;
var trotsig lycka, som mänskor nått,
har byggts ur gruset där andras stått;
sjung då vid klangen av smattrande kårar
högt om vår ungdoms soliga brott.

Vad bryr oss åldriga fäders ord
och darrande mödrars böner,
och kallas vi än förlorade söner,
och drivas vi bort från hemmets bord;
vad mer, vi skapa en annan jord,
där åldringars vilja ej är spord,
men makten de unga kröner.

Vi bryta oss väg över skövlade liv,
de sjuka och svaga vi bota med kniv
och vi lossa så lätt som till tidsfördriv
på världsvävens murkna sömmar."

*

Ljunglunds-humor

Den store humoristen-chefredaktören Leon Ljunglund i Allehanda — vilken på sistone tilldragit sig en rätt vidsträckt uppmärksamhet på grund av sin innehavda första rangplats inom Fria Pressen i egenskap av Publicistklubbens ordförande — låter alltjämt humorn flöda i sina spalter. Häromdagen annonserade han i en förstaledare sitt missbag över den översvallande älskvärdhet han blivit föremål för med anledning av Presidentskapet i Publicisternas vittra samfund. Så här lydde orden:

"Vad har den ideligen omtuggade omständigheten att Allehandas redaktör är Publicistklubbens ordförande med den här saken — frågan om demokratiens förrädare — att göra? Skulle han vara 'gentlemannamässigt' förpliktad att avstå från att varna det folk, som han älskar och på sitt sätt efter fattig förmåga sökt tjäna länge och utan räddhåga — varna det för att beträda farliga vägar?"

Här tog helt visst den gamle humoristen priset! Ja, varför inte rent av igångsätta en nationalinsamling som belöning åt den outtröttlige kämpen för det folks välfärd, vilket han så högt älskat och så länge oegennyttigt sökt tjäna! Vi tro, att hela landets publicitet, allt inbördes groll till trots, med entusiasm skulle vara med på en dylik idé. Om också den store folkkämpen icke lider direkt nöd — vilket ofta brukar bli sådana kämpars lott — så är det dock ej långt ifrån. Såsom tydligt framgår av senaste taxeringskalender, där han står upptagen för den människoovärdiga inkomsten 54,810 kr.

Vi skola för vår del gärna stödja en eventuell nationalinsamling med en femma.

*

Våra främmande erövrare

Vid närmare studium av judarnas historia i Sverige får man göra bekantskap med den mängd originella gestalter, pionjärer i det väldiga koloniserings- och erövringsarbete som under århundraden utförts i vårt land med det resultat vi i dag bevittna: Juda som suverän hemlig härskare — i Demokratiens gestalt! De judar som inflyttat till Sverige för att "hjälpa" svenskarna i skötseln av deras land kunde i regel glädja sig åt en mycket rik avkomma. I stor utsträckning ändrade de sina namn till rent svenska, och tack vare sina rikedomar — vilka i Sverige snart mångdubblades — kunde de få sina söner och döttrar ingifta i den svenska adeln och borgarklassen, vilkas tongivande kretsar numera även praktiskt taget äro att betrakta som förjudade.

Vi se här ovan den 1793 invandrade hovjuveleraren Michael Benedicks, stamfader till förre svenske utrikesmi-

nistern, friherre Erik Palmstjerna, numera Sveriges (den svenska judendomens) diplomatiske representant i London. Som man finner av bilden saknar icke Hans Högvälborenhet friherrenministern en viss porträttlikhet med stamfadern.

I vår artikel "Den Judiska Statsmakten" i detta nummer är omnämnt, hur avkomlingarna av Mose broder Aron, förste översteprästen i Israel, intaga en synnerligen aktad och ärad ställning i den judiska församlingen, i rang t. o. m. över dem som härstamma från konungarna David och Salomo. Den förste "Kohanin Zedek" (de rätta prästerna) i Sverige torde ha varit grosshandlaren Gumpert Hirsch, som 1776 inflyttade till Stockholm från Bützow i Mecklenburg och vilken var en av de ledande krafterna inom sin församling, bl. a. såsom dess föreståndare (undre bilden).

Denne Arons ättling vann stort anseende i den svenska huvudstaden och hedrades av Gustaf III med vissa privilegier. Han var således en av Bellmans bekanta och inträdde 1795 i Par Bricolle — den förste jude som invalts i nämnda orden. Gumpert Hirschs hus står ännu kvar vid Brunkebergstorg.

*

Från Röda Paradiset

Agronom Karl Andersson, bördig från Spannarp i Halland, hemkom nyligen efter något års anställning som agronom vid svenska kollektivjordbruket i Gammal-Svenskby i utblottat tillstånd till Stockholm. I ett intervjuuttalande till en huvudstadstidning skildrar han de fruktansvärda öden han genomgått under vistelsen i Röda Paradiset samt den nöd och det förtryck under tjekan som de arbetande människorna där äro underkastade.

"Gammalsvenskarna fingo bilda ett kollektiv efter modernaste ryska recept", berättar hr Andersson. "De fingo sig förelagda sin odlingsplan, enligt vilken de skulle leverera ett visst kvantum spannmål per år. Då det var dåligt med utsädet och jordbruksredskapen, kunde gammalsvenska kollektivet icke fylla planens fordringar mer än till 74 proc. Myndigheterna konfiskerade alltså all deras spannmål och lämnade intet kvar att leva på. De fingo i stället från den kooperativa affären inköpa mjöl efter en ranson av tre kilo mjöl pr person och tio arbetsdagar. Smör fanns icke, mjölk inte heller. Jorden var i sämsta skick, och det var lika illa ställt med jordbruksmaskinerna. Bykollektivet hade visserligen erhållit en sovjetrysk traktor, men den gick ideligen sönder och man hade inga reservdelar att åter ställa den i stånd med.

Nöden blev fram på vintern så stor att två svenskbybor svulto ihjäl. På grund av kraftlöshet kunde befolkningen blott med stor svårighet fullgöra de nödvändigaste sysslorna. Kläder funnos icke, och om kvällarna vågade man icke gå ut av fruktan för överfall. Det hände nämligen ofta, att en person, som hade ett par bra stövlar, kunde få halsen avskuren av någon, som önskade ett par bra stövlar. Mord förekommo ofta, och polisen bekymrade sig icke det minsta härom. Polisen — tjekaorganisationen och milisen — voro sysselsatta med andra uppgifter."

Berättaren skildrar härefter hur den alltmer till förtvivlan bragta befolkningen började umgås med planer på att åter få emigrera till Sverige. När de ryska myndigheterna fingo kännedom härom, läto de genom sina tjekamän arrestera ett antal svenskbybor för "förräderi och spioneri", av vilka fyra efter genomgångna ohyggliga lidanden deporterats. Den tortyr tjekajudarna praktiserade mot fångarna, bland vilka också var agronom Andersson, trotsar all beskrivning. Slutligen blev han dock lössläppt och fick återvända hem till Sverige. Den livfulla skildringen av det genomgångna slutas med följande ord:

"Det finnes intet straff hårt nog för de samvetslösa bolsjevikagitatorerna. Herrarna Sillén och Sven Lasse Linderot skulle exporteras till ett ryskt jordbrukskollektiv, det vore bästa straffet för dem. Jag är övertygad om att det slutar med krasch för Ryssland förr eller senare. Och då utbryter världshistoriens största pogrom. Ty det är ett faktum, att landet enväldigt styres av judar. De högre tjekamännen äro sålunda nästan undantagslöst judar. Det enda hopp, som det ryska folket har kvar, är att utlandet någon gång i framtiden skall intervenera. Om Ryssland skulle tvingas att mobilisera, skulle det hela på några veckor bryta samman. Det är nämligen endast genom terror, som de maktägande kunna hålla sig kvar vid styret."

*

Judendom och bolsjevism

Riktigheten av vårt gamla påstående att judendom och bolsjevism äro ett och detsamma besannas allt mer, trots "Fria Pressens" alla försök att dölja verkligheten. Ett nytt bevis härför gav den senaste förläningen av Sovjetunionens högsta utmärkelsetecken, Leninorden. Av åtta utmärkta voro hälften judar!

När skall Sveriges folk komma till klarhet angående den "proletära frälsningens" via Moskva verkliga natur?

*

Ett vacklande system

Demokratien är litet varstans hotad, sedan dess rätta väsen begynt framstå för folken. Meningen var dock, att massorna till evig tid skulle leva i tron, att de i Demokratien kämpade för sin egen

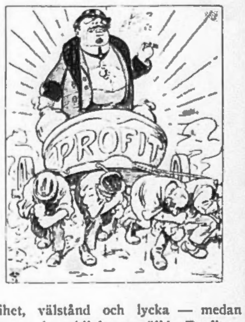

frihet, välstånd och lycka — medan kampen i verkligheten gällde Profiten, den Gyllene Finansens Profit.

Profitens system har sett sina bästa dagar, sedan Demokratien berövats sin vackra förklädnad och allt folket kan se honom i hans rätta gestalt. Illusionen är försvunnen — spelet förlorat.

*

Fords vedersakare inför skranket

I banditismens paradis Chicago utspelas för närvarande en sensationell process mot 24 medlemmar av en "racketeer"-utpressarliga, som försökt genom åverkan å industri- och handelsobjekt skada Amerikas nationella ekonomi. Bland de häktade är också den kände judiske advokaten Aaron Safiro, vilken vann världsberömdhet som ledare av processen mot automobilkungen Henry Ford på grund av dennes antisemitiska kampanj, vari Ford bl. a. fick betala en miljon dollars i böter för sin skrift "Den Internationelle Juden".

De anklagade, bland vilka befinna sig flera framskjutna personer från det offentliga livet — docenten i nationalekonomi vid Chicagouniversitetet juden Benjamin Squires, en rådman o. s. v. — ha gjort sig skyldiga till bombkastning, strejkagitation och andra försök att påverka arbetarna till skadegörelse å amerikanska industriföretag etc. Safiro hade bl. a. levererat frätande ämnen till tvättinrättningar och dylika företag.

Kanske Amerika vid det här laget börjar komma under fund med att Fords så hårt bestraffade brottsliga "antisemitiska kampanj" inte var så alldeles obefogad.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre, i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 10 (255) SÖNDAGEN DEN 1 OKTOBER 1933 ÅRG. 9

Storbankerna—Demokratien

II.

Statens myndigheter mot statens intresse!

Regering och åklagarmakt skydda storfinansens Boliden-manipulationer

I föregående nummer av Nationen återgavs en utredning av Skandinaviska bankens jättekap, varigenom aktierna i Bolidens guldfält frånhändes Aktiebolaget Hereditas och detta bolags aktieägare utplundrades samtidigt som stat och kommun undandrogos skattemedel å 7 miljoner kronor. Ett belysande exempel erbjöd sig här å de metoder storbankerna — näringslivets tjänare! — under rådande demokrati begagna sig av för tillfredsställande av sin omättliga penninghunger, och det finnes därför anledning att ägna saken än grundligare uppmärksamhet. Ett närmare studium av dessa storbankernas arbetsmetoder visar, att Ivar Kreuger, såsom vi tidigare framhållit, ingalunda var någon isolerad företeelse inom finansvärlden. Om han inte rent av gått i skola hos storbankernas direktörer?

Vi skola nu se, hur Skandinaviska banken lyckades slingra sig undan följderna av sina suspecta affärsmetoder, trots att statens myndigheter — regering och åklagarmakt — genom anmälan av fru Tellander underrättats om de oegentligheter som begåtts. Det rådande intima samarbetet mellan storkapitalet och marxismen liksom dessa båda makters hänsynslösa verksamhet till det svenska rättssamhällets nedbrytande ställas här i en intressant belysning. För att få den rätta utsiktspunkten över detta rättsfall är det av vikt att veta, att Skandinaviska banken här haft en mäktig bundsförvant: Stockholms Enskilda Bank. Denna hade ett direkt intresse av att skydda Skandinaviska banken, då Kreuger & Toll hos Enskilda banken belånat nästan hela sin aktiepost eller 40,000 aktier i Skandinaviska Kreditaktiebolaget. Vilka maktresurser Enskilda banken med sina djupa försänkningar i alla maktägande kretsar förfogar över, är våra läsare från tidigare bekant.

Den första framstöten gjordes av fru Tellander, sedan aktierna i Boliden försvunnit ur den av Hereditas' styrelse för aktieägarna framlagda balansräkningen. Hon hände sig då direkt till bolaget och begärde upplysning *varför* aktierna i fråga försvunnit ur bolagets böcker samt sände ombud till bolagsstämman för att få förklaring. En dylik vägrades henne dock. Hon såg sig nu nödsakad stämma styrelsen för att erhålla den önskade förklaringen. Rådhusrätten ålade även genom dom styrelsen att lämna fru Tellander de begärda upplysningarna samt förpliktade densamma att betala hennes rättegångskostnader. Styrelsen erlade emellertid vad mot domen i Hovrätten, men återkallade senare vadet, då den insåg det hopplösa i sin ställning, varför Rådhusrättens dom blev slutgiltigt gällande.

Den 12 mars small skottet i Paris. Den konstlade dimbildning, som omgivit så många affärer under de senare åren, blåstes bort. Den svindel, som Skandinaviska banken i samråd med Ivar Kreuger genomfört med Bolidens aktier, blev i sina huvudkonturer klar. Från fru Tellander inlämnades därefter 26 augusti en anmälan till polisen om utredning huruvida slutnotor upprättats vid försäljningen av Bolidenaktierna till Skandinaviska banken. Den rapport, som med anledning härav upprättades, blottade alla interiörer i affären och ansågs så graverande för Skandinaviska bankens chef, bankdirektör Lauritzen, att till densamma hade fogats hans personalia, vilket endast plägar ske vid rannsakning med grövre brottslingar. Banken skyndade sig även att genast frivilligt stämpelbelägga den påtalade aktietransaktionen. På grund av denna rapport inlämnade fru Tellander den 20 dec. 1932 en ny anmälan mot Hereditas' styrelse, i vilken yrkades undersökning huruvida trolöshet mot huvudman förelåg från styrelsen. Kunde väl en styrelses tilltag att utan vidare bort-

(Forts. å sid. 7).

Den judiska imperialismens planer

Parlamentarisk "enhetsfront" påbjuden

I allmänhet föredraga judarna att arbeta i det hemliga och ej tala öppet om sina planer. Men i dag finna de läget alltför allvarligt — och därför orda de däröver. "Det är farligt att tala, men ännu farligare att tiga", yttrade zionistiska världsorganisationens ordförande Nachum Sokolov vid den nyligen hållna zionistkongressen i Prag.

Den judiska makten vacklar överallt. Den första och största stöten har den erhållit i Tyskland: och just Tyskland betraktade judarna som sin säkraste fästning. "Antisemitismen har denna gång träffat oss mitt i hjärtat", säger Sokolov, "den forna idyllen med dess tryggade judiska likställighet (≐ judisk maktställning) har inför våra ögon förvandlats till en vild krigsskådeplats, vi stå inför spillrorna av judeemancipationen (= judiskt herravälde) i en av världens största stater". Men det gäller icke endast Tyskland. "Den andra omständighet, som ytterligare ökar den judiska olyckan är, att sammandrabbningen mellan nationalsocialismen och judendomen i Tyskland utstrålar sina verkningar utanför Tysklands gränser" — så talar den galiziske juden Marcus Ehrenpreis, vilken i dag är överrabbin och företrädare för den judiska världsmakten i Sverige. *"Stöten riktar sig mot judarna i alla länder.* Det antisemitiska giftet utbreder sig. Det förvandlas till mera och annat än blott en viss regerings judepolitik. Det blir till en känsla, som behärskar massor, en själarnas grundstämning, som är allvarligare och väsentligare och tyvärr även varaktigare än en regerings än så starka judepolitik." (Judisk Tidskrift, 1933, n:r 6.)

Överrabbin Marcus Ehrenpreis har rätt: det rör sig i dag om en folkrörelse eller rättare sagt en folkens rörelse. Jordens folk börja — följande det heroiska tyska exemplet — att vakna och sträva efter befrielse ur oket under de judiska förtryckarna. Men världsjudendomen vill ej uppge sin maktställning. Världsjudendomen vill och skall kämpa. "Vi måste protestera, men enbart protester äro vanmäktiga; nu tarvas det handling, det gäller för oss en livssak", säger Nachum Sokolov. Detsamma, ehuru ännu kraftigare, säger Marcus Ehrenpreis: "Icke klaga skola vi, icke tigga, utan arbeta. Den stöt, som nu riktas mot världsjudendomen, är en maning till gemensam handling. I dag mer än någonsin måste det judiska uppbyggnadsarbetet utföras." Det betyder: den judiska världsmakten skall stärkas, med järnhand skall det regeras över folken, alla frihetsrörelser skola utan medlidande strypas!

För uppnående av detta fordras i första hand enighet mellan alla judar. Alla stridigheter mellan judiska partier måste avblåsas. "Inom världsjudendomen frodas alltjämt partiegoismen och hindras en alljudisk sammanslutning", säger Ehrenpreis. "Vi vänta ännu på den judiska enhetsfronten". Det vill säga: de judiska kommunisterna och socialdemokraterna, de liberala och konservativa, zionisterna och de frisinnade — alla skola räcka varandra handen och enas för den gemensamma saken. Sillén och Kilbom, Lövgren och Lindman, Branting och Hansson, Höglund, Wohlin och Rutger Essén — alla skola kämpa för den judiska saken gemensamt, utbygga en järnhård judisk diktatur! Och

(Forts. å sid. 6.)

Internationell säkerhet

Av Prinsessan M. Karadja

I nuvarande oroliga tid är frågan om internationell säkerhet den viktigaste av alla, ty framtiden kastar hotfullt sina dystra skuggor över jorden och mänskligheten söker förgäves värja sig mot nya krigsfaror. Avrustningskonferensen synes ej ha frambragt några gripbara, större resultat, trots dess långa och kostsamma förhandlingar.

Det är nödvändigt att betrakta denna angelägenhet från en helt ny synvinkel och fråga sig: vem förtjänar på krigen? Heltvisst ingen av de krigförande! Fyra långa år av ariskt brodermördande ha tillräckligt visat, att blott lidande och förlust var samma slutresultat för segrare och besegrade. Ingen territorial förstoring kan ersätta ett land förlusten av blomman av dess manliga befolkning. Bitter sorg, förstörd livsglädje och försvunna förmögenheter bildade den räkning som varje land hade att betala. Även de små staterna, som förmådde bevara sin neutralitet, ha måst vandra sin törnestig — de ha alla sett hungerns spöke och lidit finansiella förluster.

Vid begrundandet av alla dessa sorgliga erfarenheter kan man ej annat än förvåna sig över att världen ej synes ha lärt något därav. Det ohyggliga världskriget förmådde icke tvinga människorna dithän: att aldrig mera föra krig. Kampen från i går är knappt slutad, förrän man åter rustar för det kommande kriget!

I sitt utmärkta tal den 1 maj underströk rikskansler Hitler det faktum, att ett nytt krig ej kan bringa något land fördel utan komme att betyda civilisationens slut. Och dock tyckes en obegriplig förblindelse driva folken mot avgrunden. Hur låter sig detta förklara?

Det finnes *en* klass av människor — blott en — som har fördel av kriget och dessa människor inhösta vinster: *framställarna av krigsmaterial! För att fylla penningsäckarna åt de människorna mörda sig jordens folk.* Kännedomen härom borde vara ägnad att bota det vansinne som står i begrepp att förvandla vår planet till ett enda gravfält. Skulle det icke vara möjligt att tillropa dessa mäktiga industriella kretsar ett befallande "Halt!"?

Framställandet av all krigsmaterial måste förstatligas! Det får ej längre vara ett vinstgivande privilegium för vissa internationella finansmän. Om varje land försäkrade sig monopol å vapen- o. ammunitionstillverkningen, skulle det snart ej mer ges några krig, enär de människor, vilka nu organisera jätteslakterierna, icke längre skulle ha någon vinst därpå.

Detta kan med lätthet bevisas. Den judiske storbankiren Bernhard Baruch, som under världskriget erkändes som Förenta Staternas mäktigaste man, förklarade i amerikanska kongressen, att han personligen behärskade 243 av de 246 krigsindustriföretagen! Begripligt nog önskar en finansman ej se sina fabriker stå stilla. Därför måste diplomatiska förvecklingar uppstå i världen! *Var,* är alldeles likgiltigt. Huvudsaken är, att krigsmaterialet från de 243 fabrikerna finna en god avsättning; det är också betydelselöst *vilket folk* som bekrigas och mördas. Vinsten är densamma, om de framställda bomberna döda en kines eller engelsman, en fransman eller tysk.

Den fråga som nu fordrar avgörande lyder: *Måste mänskligheten vara dömd till undergång eller måste kanonspekulanternas vinster begränsas?* Vilka skola skyddas, *vargarna* eller *lammen?* Mellan dessa båda måste man välja, enär deras intressen stå i skarpaste motsats inbördes.

Det är förståeligt, att industrimännen, som förtjäna miljoner på framställande av mordverktyg, ej med entusiasm se, att deras verksamhet övergår i statens händer. Men de borde icke ha skäl att beklaga sig. Alla länder ha utbytt medborgarnas goda *guld* mot vackert litograferat papper; varför skulle regeringarna tveka att också bemäktiga sig det dödsbringande *stålet?* Ägarna av detta stål kunna ju hållas skadeslösa med pappersmiljoner! I de flesta länder äro järnvägar, kanaler o. s. v. redan förstatligade. Det är egendomligt, att man aldrig tänkt på att avskaffa rustningarna på det enda sätt, varå detta kan ske, nämligen *genom att förhindra all vinst till följd av överproduktion.*

Varje lands självförsvar måste omhändertagas av oegennyttiga statstjänare och ej överlåtas åt massakerhandlare. Intet land får utsättas för den fruktansvärda faran att stå utan försvarsmedel på grund av utrustning med värdelöst krigsmaterial genom internationella förrädare. *Förstatligandet av vapen- och ammunitionstillverkningen säkrar åt varje land de två viktigaste tingen: ÄRA OCH SÄKERHET!*

Under Frihetens baner

Scenupprullningen å världsteatern fortgår i ständigt ökat tempo. Gamla idoler ramla och nya komma i stället. Principer och system, som ännu för något årtionde sedan gällde som heliga, offras i hastig vändning för att ersättas av nya. Man får en allt starkare förnimmelse av den pågående nygestaltningen i folkens liv, vilken betecknar en brytning med den falska världsåskådning som under Guldets ledning så länge fått diktera utvecklingen. Tiden är kommen för förverkligande av det tillstånd på jorden, varom Kristus profeterade, där det Gudomliga hos människorna segrar över stoftet och Sanning och Rättfärdighet komma till sin rätt.

Den andliga pånyttfödelse bland folken, som nu uppenbarar sig i spontana reaktioner och strömningar, avspeglande krafternas spel i folksjälens djup, är inledningen till den nya tidsåldern. Men häremot resas i dag jättelika krafter. Mammonismen rymmer ej godvilligt fältet, den bereder sig till strid på liv och död. Andens pånyttfödelse skall kvävas, gudomligheten hos människan utplånas! Satanismens redskap är alltjämt det gudsförnekande Judafolket, som med sitt guld förskaffat sig hjälpare inom alla folk. Också hos oss bevittna vi nu hur den härskande judendomens alla maktresurser mobiliseras till den folkliga väckelsens nedslående.

Virrvarret ökas, de förförande rösterna bli allt högljuddare. Försök göras att undandra folket möjligheten till orientering. Men dessa nya spekulationer i söndring, vilseförande och kaos äro dömda att misslyckas. Den väg, vårt folk har att vandra, ligger klar: en utveckling i sant kristlig anda! Lögnens ande skall vika för Sanningens. Vi måste frigöra oss från den falska ideologi som fått makt över våra tankar och känslor, åter bliva oss själva och vända tillbaka till traditionen och historien, å vilken solida grund nationens fortsatta tillvaro skall gestaltas i nationell och social gemenskap. Den organiserade söndringens system — brottslingars verk! — skall vika för enighetens med Sanning och Rätt som ledande principer. Den svenska statsmaktens auktoritet skall återupprättas, ledareprincipen ånyo erkännas, öppen intresserepresentation införas liksom överhuvud kvalificerat inflytande å samhällets angelägenheter. Inom ekonomi, kultur och politik skall utvecklingen återföras till svenska banor!

Genomförandet av detta program kan blott ske genom en folkrörelse med bönderna som grundstomme. Dess paroll skall lyda: *Sveriges befrielse!* Ur deras våld, vilka i dag hålla land och folk i förtryck och vanära! Främst gäller befrielsekampen den makt, som sedan lång tid tillbaka i hemlighet utövat det verkliga styret: judendomen. Denna måste avlägsnas från allt inflytande. Befrielseverket skall avse dels Sveriges befrielse från dess nuvarande förtryckare, dels en nationell restauration å historisk traditionell grund i anpassning till det aktuella lägets krav. Må vi här besjälas av samma anda, i vars tecken en Engelbrekt, en Sture och Vasa på sin tid hävdade frihetens idé och värnade folket mot slaveri under främmande inkräktare! Det skall ske i äkta svensk anda, på svensk grund, om ock under uppskattande av liknande gärningar av andra folk. I handlingens stund — då oket skall avlyftas! — sluta vi på historiskt vis upp kring en samlande gestalt — ledaren, som skall föra oss till seger. Vad vi vilja är icke något diktaturstyre utan en sann frihetsregim i kristlig-svensk anda i stället för den falska i kosmopolitisk-judisk anda som nu råder. Hos intet folk ligger frihetskänslan så förankrad i blodet som hos det svenska, invånarna i "frihetens stamort på jorden". De svenske komma aldrig att tolerera ett system, som vill våldföra sig mot deras dyrbaraste arvedel från fädren.

Därför skall samlingen ske: *under Frihetens baner!*

PRESSKONSERTEN

Judeherraväldet inom press och radio

Fria Pressen i landsorten har sedan någon tid haft ett drygt arbete med att tillbakavisa alla de "osanna" beskyllningarna från nationalsocialisternas sida mot pressen, T. T. och Radiotjänst för att stå i beroende av judarna med bokförläggaren Karl Otto Bonnier i spetsen. Bl. a. utmärker sig *Sydsvenska Dagbladet* (h.) med en längre ledare "Radiotjänst och T. T.", i vilken försäkras, att varje tal om Bonnier- och judeinflytande över svensk press och radio är osant.

Tidningen redogör för de formella ägorättsförhållandena i Tidningarnas Telegrambyrå och Aktiebolaget Radiotjänst, varav framgår att herr Karl Otto Bonnier personligen äger 500 av samtliga 5.000 aktier i T. T. samt 60 av samtliga 1.800 aktier i Radiotjänst. I fortsättningen heter det:

> Majoriteten av aktierna i Tidningarnas Telegrambyrå innehaves av den stora mängden landsortstidningar, vilka således äro de, som ytterst sitta inne med bestämmanderätten i Tidningarnas Telegrambyrå. I styrelsen sitta även fem företrädare för landsortspressen och två för huvudstadspressen.
>
> I fråga om Radiotjänst är det de många landsortstidningarna och radiofirmorna som här ha inflytandet. Förövrigt är sammansättningen sådan, att ännu ett intresse kommer till, nämligen statens. I Styrelsen tillsättas nämligen två ledamöter och en suppleant av k. m:t, två ledamöter och en suppleant av radioindustrien samt endast tre ledamöter och en suppleant av pressen.
>
> Tidningarnas Telegrambyrås funktion är ett rent förmedlande av föreliggande nyhetsmaterial till pressen. Det är visst icke så, att T. T. furnerar tidningarna med vare sig den ena eller andra åsikten. Telegrambyrån bevakar fullständigt neutralt och lojalt (!) emot alla partiriktningar de nyheter inom landet, som föreligga. Även då det gäller nyhetsmaterial från utlandet, som T. T. förmedlar till den svenska pressen, måste detta hållas strängt till fakta. Det är ävenledes uteslutet, att Tidningarnas Telegrambyrå skulle kunna tillrättalägga nyhetsmaterialet från det ena eller andra landet ur partipolitiska synpunkter.

Sydsvenskans relaterade uppgifter rörande aktieinnehav och styrelsemedlemskap i aktiebolagen Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst ha närmast formellt intresse. Huru många tidningar äga Bonnier och judarna genom bulvaner och banker inom olika partier? Uppgifterna rubba i intet avseende det faktum, att herr Bonnier sedan åtskilliga år utövat den bestämmande makten inom både T. T. och Radiotjänst. Detta är praktiskt taget känt av varje svensk publicist. Det är likaså allmänt känt, att herr G. Reutersvärd, gift med judinnan Elin Lamm, innehar posten som samtidig verkställande direktör i T. T. och Radiotjänst på grund av herr Bonniers vilja och att herr Reutersvärd utövar denna dubbelfunktion under herr Bonniers ständiga kontroll. De "delägande" landsortstidningarnas intressen synas i senare tid ha inskränkts till att stå väl hos Pressbyråns mäktige ägare, herr Karl Otto Bonnier, som har tidningsförsäljningen i landet i sin hand.

Beträffande tillgodoseendet av statens intressen i Radiotjänst går ju statsmaktens strävan sedan länge huvudsakligen ut på att befordra den i hemlighet regerande judendomens intressen i Sverige på upplysningens liksom på andra områden, alltså i god överensstämmelse med herr Bonniers intressen. (Jfr. t. ex. vår artikel "Storbankerna-Demokratien"!) Det kan vara nog att här erinra om överrabbinen Ehrenpreis' systematiska propaganda i radio till den svenska folkmeningens förvillande i judisk-"religiös" riktning. T. T:s och Radiotjänsts verksamhet har hittills — trots statens, landsortstidningars, radiofirmors m. fl. intressentskap och "inflytande" — i all huvudsak varit tillrättalagd i enlighet med judendomens allmänna åskådning och intresse. Judarnas herravälde över nutida svensk press bevisas förövrigt av den däri företrädda andan och tendensen. Gärningarna tala här sitt mycket tydliga språk!

L. O.-bojkotten mot Tyskland

Svenska Landsorganisationens beslut att efterkomma II internationalens och fackföreningsinternationalens proklamerade bojkott mot tyska varor illustrerar den svenska socialdemokratiens och L. O:s beroende av de nämnda internationalerna, vilka i realiteten intet annat äro än organ för den judiska världsmakten. Tyskland skall straffas därför att det vågat ta ställning mot det judisk-kapitalistiska tyranniet — och Sveriges arbetare skola "solidariskt" deltaga i straffaktionen! "Det tyska rikets ekonomiska isolering betyder självfallet stegrad arbetslöshet och ökat elände även för de tyska arbetarna", yttrar L. O. i sitt utsända cirkulär, "men vid försvaret av demokratien (= judendomens maktställning) måste alla sentimentala hänsyn falla".

Såsom alltid slöt marxismen "solidariskt" upp vid det internationella storkapitalets sida i kampen mot folkintresset. Tiden borde vara inne för spelets genomskådande av de breda lagren. *Köpmannen* fördömer kraftigt L. O:s beslut:

> Avsikten med Landsorganisationens bojkott är att skada den politiska tyska regimen. Förmodligen kommer effekten icke att bliva den avsedda, då tyska varor äro i åtskilliga fall oumbärliga.
>
> Saken är dock av stor principiell betydelse. Med den uppfattning, som vi städse förfäktat, nämligen att politiska frågor och ekonomiska frågor, såvitt det nu är möjligt, böra bedömas var för sig, måste vi anse bojkotten olycklig. Handeln länderna emellan befinner sig redan nu i ett synnerligen svårt läge. Övergången till normala ekonomiska förhållanden blir därigenom försenad. Desto mera angeläget är det då att icke skapa ytterligare konstlade hinder för varuutbytet. En sund och av det yttre läget betingad propaganda för svenska varor är givetvis riktig. Men bojkott och därav föranledda motbojkotter med mera politiskt än ekonomiskt syfte ha i intet avseende något berättigande och äro till skada för alla parter.

Att L. O:s bojkottbeslut verkar till skada även för svensk företagsamhet och svensk arbetarklass, har påvisats av olika sakkunniga — men ack, när det gäller att hjälpa judendomen i dess straffaktion mot det antisemitiska Tyskland, vad frågar man då efter sådana bagateller!

Falsk nationalism

Aktörerna på den parlamentariska skådebanan uppvisa ofta stor skicklighet i konsten att förställa sitt yttre och driva gäck med den godmodiga publiken. Främst kommer härvid alltjämt högerledaren amiral Lindman. Man hade svårt att tro sina ögon, när man i tidningarna läste om de hyllningar som ägnades denne från de tiotusenden, som den 17 september mötte upp vid "medborgarmötet" i Göteborg. Var detta det nationella Sveriges svar till herr Lindman för hans förräderi mot den nationella idén? I så fall var hyllningen ett skändande av den svenska rikssymbol, i vars tecken den försiggick.

Amiral Lindman, frimurarinternationalens politiske agent, vilken i högre grad än någon annan nu levande politiker bär ansvaret för det tillstånd som råder i landet, har förverkat rätten att längre skruda sig i de blågula färgerna. När han i dag uppträder som aspirant å ledareskapet av den nationella samlingen i vårt land, måste man tillropa honom ett: "Halt!" Det har manövrerats nog under falsk flagg. Höggradsfrimuraren Lindman bör ihågkomma, att de för gemene man numera uppenbara missförhållanden, han nu vänder sig emot, äro frukter av hans egen verksamhet. Framför allt tack vare hans förräderi mot den nationella idén har judendomen vunnit sin nuvarande maktställning i Sverige. Vill herr Lindman utmana detta folk, skall han få det svar han förtjänar! Hans "höger"-politik har alltid gått ut på att befordra judendomens i demokratiens namn bedrivna erövring av det svenska samhället. Den storfinansiella rovpolitiken, den genom press, litteratur och konst systematiskt genomförda demoraliseringen och andliga utarmningen, det folkkraften förödande bolagsväldet, den statliga korruptionen, försvarets nedskrotning och det judisk-bolsjevikiska förstörelsearbetet — allt detta har med den "nationelle" ledaren Lindmans goda minne utförts. Och varför? Emedan det internationella judiska frimureriet, vars politiska agent han är, just har detta till mål: införandet av kommunism, d. v. s. statskapitalism, medelklassens och jordbrukarens utrotande till förmån för den judisk-frimuriska kapitalismens internationella penningsyndikat och mänsklighetens kollektivisering under Juda.

Genom nationalsocialismens seger i Tyskland sattes tillsvidare stopp för denna också hos oss mycket långt hunna utveckling. Högeramiralen tvangs omkostymera för att bättre passa ihop med miljön — och presenterar sig i gult och blått från hjässan till fotabjället. Under judepressens hänförda applåder! Förr löd hans paroll: "front mot socialismen!" Resultatet av denna provocerande negativa paroll uteblev ej: den judiska marxismen ryckte in på arenan och tog statens apparat i besittning. I dag lyder hans paroll: "samling kring den blågula korsflaggan!" Vårt folk skall skyddas mot "främmande inkräktare", mot "importerade läror av skilda slag!" Med "främmande läror" avses här naturligtvis varken frimurar- eller bolsjevikläror, eftersom dessa intill nuvarande tid så intresserat omhuldats. Nå, amiralen låter tydligt förstå — ehuru han av taktiska skäl ännu tar saken en smula varsamt — *vem* som är den verklige fienden: antisemitismen! "Med sorg och beklämning" har han bevittnat den nuvarande utvecklingen i Tyskland. Nationalsocialismen är en krisprodukt, förkunnar han — en falsk världsåskådning, som vi svenskar måste skydda oss mot. Vi vilja icke veta av något hakkors — "vi känna blott en, allom bjudande världsåskådning: kristendomen".

Ja, judendomen söker nu skydd hos kristendomen till avvärjande av ögonblickets fara — för att sedan åter som vilddjuret kunna kasta sig över de på nytt inslumrade folken. Den kristendom, som från judiskt håll nu rekommenderas i stället för den nya nationella och sociala gemenskapens idé, är en förfalskad, förjudad kristendom. Det är *därför* den nu av det gamla systemets män så varmt rekommenderas! Men den fruktade och hatade nationalsocialismen har satt som sin högsta uppgift detta: att rena Kristi lära från judiska gifttillsatser samt förverkliga Hans budskap om Sanningen på jorden. Det är *därför* som världens mäktige av i dag — judarna med amiral Lindman — nu uppbjuda all sin kraft för att bringa den på fall. Dock göra de detta förgäves!

Maktställningen befästes

Generaldirektören K. Levinsson — juden som hade äran av utarbetandet av 1925 års försvarsnedskrotning — har av Konungen kallats att inträda som konsultativt statsråd efter marxisten Nothin, vilken utnämnts till överståthållare.

Det säger sig självt, att den härskande judendomen i Sverige i närvarande tid endast släppt fram till posten som överståthållare och högste chef för ordningsmakten i huvudstaden en person, tillhörande det egna lägret — å vilken man vet sig i alla skiften kunna lita. Dock, liksom nyckeln till den judiska maktställningen ligger i den "syndiga huvudstaden", så ligger nyckeln till svenska folkets frigörelse — i landsorten!

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Zionistiska kongressen

I slutet av augusti ägde under den judiska Massaryk-Benés-regeringens beskydd 18:e zionistiska kongressen rum i Prag. 370 delegerade och omkring 4.000 andra deltagare voro församlade i den stora luzernasalen. Kongressen försiggick under festliga former såsom aldrig tillförene, och allt tyder på att judarna nu kommit till den slutsatsen, att tiden är inne att kasta alla masker och visa världen sin verkliga makt.

"Över kongressbyggnaden", berättar "Judisk Tidskrift" (n:o 6) *"vajade den judiska flaggan* och inne i salen pryddes estraden av Theodor Herzls porträtt, omgivet av den *blåvita* och tjekoslovakiska flaggan. *I logerna befunno sig representanter för tjeckoslovakiska, engelska, franska, holländska, italienska, polska och amerikanska regeringarna samt för Nationernas Förbund".* Det fattades endast våra "svenska" excellenser, men också de skulle av någon företrätts vid denna session med den judiska världsmaktens parlament. Talen höllos på hebreiska språket, vilket alla förstodo — eftersom det var modersmålet för alla, representanterna för regeringarna och Nationernas Förbund inräknade.

På kongressen behandlades världsjudendomens nuvarande läge och de åtgärder genom vilka den judiska världsmakten skall stödjas, i första linjen åtgärder mot det nationella Tyskland. De viktigaste förhandlingarna vid kongressen försiggingo och bevarades, såsom alltid, hemligt. Men redan vad som officiellt uttalats och publicerats klarlägger tillräckligt världsjudendomens avsikter. Denna har förklarat Tyskland ett krig — och kallar nu alla sina stridskrafter till hjälp. "Kongressen anser det", heter det i den officiella resolutionen, "som en plikt för hela den civiliserade världen samt för Folkförbundet att hjälpa det judiska folket i dess kamp för återställande av judiska rättigheter i Tyskland (= det judiska herraväldet i T.). Kongressen väntar av folken och regeringarna att de skola tillgripa alla åtgärder. Kongressen appellerar till världsopinionen och till Folkförbundet att bistå det judiska folket *med aktiv hjälp, framför allt i form av internationell politisk och finansiell kooperation..."*

I sammanhang med zionistkongressen, vilken var av politisk natur, föranstaltade judarna flera "kulturkongresser" ("historiska kongressen" i Warschau, "naturvetenskapliga kongressen" i London, "konsthistoriska kongressen" i Stockholm), under vilka överlades om nödiga åtgärder för den världsjudiska kampen på kultur-fronten.

En världsjudisk kongress kommer under närmaste tiden att inkallas, vid vilken avgörande beslut skola fattas — i första hand om världskrig. *Ty judarna förbereda ett nytt världskrig.*

Ärkebiskopen och rasfrågan

Ärkebiskop Eidem avlade i samband med deltagandet i den stora Lutherfesten i Tyskland ett besök i Svenska kyrkan i Berlin, varvid han i ett tal — tydligen som en demonstration mot de nuvarande tyska makthavarna — yttrade följande ord, vilka intentivt applåderats av svenska judepressen: "Gud har inte gjort någon åtskillnad mellan folk och raser".

Skulle verkligen Svea Rikes ärkebiskop vara ovetande om att de enskilda människorna liksom folken och raserna av den Allsmäktige skapats olika, olika utrustade till kropp och själ — alltså med olika missioner. Vetenskapen är sedan länge fullt på det klara härmed, och den som något rört sig bland olika människor, folk och raser har ej gärna kunnat undgå att observera olikheterna. Historien lämnar även otaliga vittnesbörd i samma riktning.

Det är knappast ägnat att höja förtroendet för den kyrkliga institutionen i vårt land att skåda kyrkans främste representant låna sig åt en dylik propaganda, vilken uppenbart står i strid mot Gudomlighetens egen lag.

Tysklands bankväsen förstatligas

Riksregeringen vidtager f. n. förberedande åtgärder för det tyska bankväsendets omorganisation i riktning mot förstatligande. I ett anförande vid det för ändamålet tillsatta undersökningsutskottets första session uttalade riksbankschefen dr. Schacht vissa synpunkter angående den planerade omgestaltningen.

De problem, som den ekonomiska och nationella omvälvningen medfört, läte sig icke bemästra av det tyska bankväsendet i dess nuvarande form, framhöll riksbankschefen. Bl. a. måste undersökas frågan om icke utlåning av kapital och kreditförmedling borde fråntagas de privata företagen och om icke i stället alla de företag, som vilja låna ut pengar eller ta krediter i anspråk, borde knytas vid staten. En annan av undersökningsutskottets uppgifter utgjorde ränteproblemet och kreditförmedlingen. Den senaste tidens system med koncentrationer, fusioner och expansion med åtföljande sammansmältning av det inhemska kapitalet och upplåning av utländskt kapital borde underkastas en ingående undersökning.

Statssekreterare Feder från riksekonomiministeriet underströk i ett yttrande, att nationalsocialismen avböjde all slags socialisering å produktionens område. "Däremot måste staten vara tongivande å det cirkulationsområde, som ligger mellan produktion och konsumtion. Att staten med framgång och till det allmännas bästa kan göra detta visar förstatligandet av järnvägarna. Även penningväsendet hör till detta område, och här måste alla privatekonomiska intressen träda tillbaka för den statspolitiska nödvändigheten."

En förbrytare-komedi

I samma dagar, då tyska nationen dömer de kommunister, vilka anklagats för riksdagsbranden, sammanträda i London på uppdrag av den judiska "världskommittén mot tyska fascismen" dessa förbrytares advokater: Moro-Giafferi, Nitti, Branting, Huber, Hvidt, Hays och Pritt. De kalla sig "internationella advokatkommissionen" och skola i egenskap av representanter för "världsopinionen" (= världsjudendomen) döma den tyska nationen och regeringen.

Vilka äro dessa människor? Den judiska pressen skriar: "berömda advokater". Dock, en av dem, den "berömde" "svenske" advokaten Georg Branting känna vi alltför väl. Han är son av den bekante Hjalmar Branting, vilken judarna vid tiden för världskriget gjorde till ledare av svenska staten. Samma judar ha tagit sonen under sin protektion. Samme bankir Aschberg, som ofta varit så nyttig för gamle Branting, åtog sig plikten att göra livet lätt för sonen. Han sammanförde honom med Sovjet — och insatte honom som förvaltningsmedlem i sin bank, vilken senare blev sovjetbank. Vidare blev Branting sovjetrepresentationens ständige advokat. Med särskild förkärlek åtog han sig alltid försvaret av Sovjets intressen. Här skall blott erinras om hans försvar av sovjetspionen Aleksandrov — en rysk jude, som av gamle Branting förlänats svenskt medborgarskap men vilken i dag lyckligtvis befinner sig i sovjetparadiset. Unge Branting ägde emellertid mycket litet av faderns begåvning — utom principlösheten och kärleken till judendomen och Sovjet. Därför var det länge ej möjligt att göra honom till en stor man. Trots alla ansträngningar lyckades ej Branting j:r utmärka sig som advokat, i socialdemokratiska partiet spelade han städse en andrahandsroll och blev blott en grammofon för Höglunds och Ströms tankar och — tal. Men i dag skall han bli "berömd" därför att han företräder den alljudiska saken!

Om de andra medlemmarna av "Londonkommissionen" äro "berömdheter" av samma typ som Georg Branting, kan man i första hand blott le däråt. Men saken har även sin allvarliga sida. Förbrytarförsvararnas arbete i London är nämligen ett led i den judiska hetsen mot Tyskland, den judiska kampen mot mänskligheten. London-komedien är — en förbrytare-komedi.

Nordisk gemenskap

"Varje nordiskt folk är stolt över sin egenart och sin historia, som livfullt utvecklat sig i Nordens stater på den gamla folkkulturens grund. Måtte blodets och kulturens gemenskap, som sammanbinder alla nordiska folk över gränserna, i framtiden slå en bro över allt som skiljer!"

Så talar preussiske ministerpresidenten Hermann Göring i Die Woche för 9 sept. till den nordiska kulturkretsen. Han tolkade därmed på ett lyckligt sätt de tankar och känslor som i denna stund röra sig ej minst hos Nordens folk, och vi instämma livligt i den av ministerpresident Göring angivna grundlinjen för ett mellanfolkligt samarbete för nordisk gemenskap under strängt bevarande av varje folks egenart och historiska tradition. Det är även vår fasta övertygelse, att den dag ej är avlägsen då de nordiskt befryndade folken över gränserna helt skola ha funnit varandra.

"Den helige fadern" vittnar!

Påvens fortsatta ställningstagande mot antisemitismen i Tyskland stöder ytterligare vår i ett föregående nummer ur tyska och franska tidskrifter återgivna uppgift om Pius XI:s judiska börd. I ett nytt uttalande betecknar han "judeförföljelserna i Tyskland" som "ett fattigt vittnesbörd om ett stort folks civilisation". Vidare förklarar "Kristi ståthållare" bl. a., att Jesus, Jungfru Maria och apostlarna voro av hebreisk ras.

Judendomens liksom judekristendomens uppgift om Jesu judiska börd har tidigare av oss tillbakavisats som en uppenbar osanning. Mycket talar för, att också flertalet apostlar voro av arisk härstamning. Fil. dr. J. Hellander t. ex. skriver under rubriken "Apostel" i Nordisk Familjebok: "Alla, utom den siste, Judas från Kariot i Judéen, synas hava härstammat från Galileen". Folket i Judéen räknades som bekant av judarna själva som "främlingar", d. v. s. avkomlingar av den ursprungliga, ariska befolkningen, vilken vid judarnas inträngande i Palestina fördrevos norrut. Jesu livsverk torde även i hög grad vara att betrakta som en naturlig reaktion från den undertryckta befolkningen mot det judiska väldet. Det är karaktäristiskt, att Judas Iskariot, Jesu förrädare, i våra dagars Sovjet-Judéen beretts hyllningar som proletäriskt helgon och att man i Antikrists land hedrat honom med statyer.

Frankrike vaknar!

(Brev från vår korrespondent.)

Menton, sept. 1933.

Alltsedan den "stora" revolutionen 1789 har en osund nationalism framdrivits i Europa. Patriotismen ersattes av chauvinismen. Uppmärksamheten inriktades i sådan grad på yttre fiender, att man alldeles kom att bortse från de inre fiendernas aldrig upphörande verksamhet. Den offentliga meningen vilseleddes avsiktligt genom en munlåsförsedd press, mottaglig för klingande valuta.

De flesta folk äga likväl i dag ett eller flera tidningsorgan, som våga öppet säga sanningen. Härigenom har möjliggjorts för allmänheten att vinna inblick i de viktiga spörsmål som av den stora pressen förtigas, beslöjas eller vanställas, så att den icke behöver leva i okunnighet om den verkliga innebörden av vad som händer och sker. Till denna kategori tidskrifter hör den franska "L'Encyclopedie", utgiven av mr. Ozanne, Menton, vilkens uttalanden förtjäna uppmärksamhet som symptomatiska för inom franska ariska kretsar f. n. rådande uppfattningar.

Mr. Ozanne säger sig i Hitlers tillträde till makten se den ariska rasens räddning samt nederlaget för de dunkla makter, vilka förberett denna undergång. "Jag betraktar Hitlerrörelsen som något alldeles härligt", skriver han i n:r 42 av "Encyclopedie". Hitler måste äga ett utomordentligt mod och en underbar dådkraft. En sådan uppoffrande och dödsföraktande ande finner man sällan. För honom böjer jag mig också i högaktning. Hitler är den ende europeiske statsman som förstått, att ett återuppbyggande måste ske från grunden. Den av honom uppförda byggnaden bjuder därför all garanti för hållfasthet."

"Kriget utbröt under Betman-Hollweg, vilken behärskades av juden Walter Rathenau; Versailles-fördraget dikterades av en hord andra judar. Varför skulle ariska folk mörda varandra till fördel för den semitiska rasen? Det finnes intet skäl varför det nya Tyskland och det renade Frankrike ej skulle kunna gå varandra till mötes i vänskapligt samförstånd."

Mr. Ozanne rekommenderar energiskt de franska patrioterna att ändra författningen samt reformera statsväsendet. Dekretet av 27 september 1791 måste med återverkande kraft upplösas. Denna datum är en av de sorgligaste i franska historien och har åstadkommit stor skada. Efter två års förbrytarmässiga intriger lyckades det judarna att i egenskap av "fransmän" förvärva sig alla borgerliga och politiska rättigheter. Detta resultat uppnåddes med hjälp av frimurarna. Broder Mirabeau hade lovat den ljusskygge ledaren av illuminaterna, Weishaupt — bekant under namnet "Spartakus" — att beslutet skulle genomföras. Men det lyckades honom först efter en mängd fruktlösa försök att förskaffa de 50,000 judar, som redan vid denna tid utsögo Frankrike, medborgarrätt. Beslutet kom dock till stånd genom ett bedrägeri. Det fattades med endast en rösts majoritet — och denna röst tillhörde en frånvarande deputerad, som ersatts av en skurk.

Det viktigaste för mänsklighetens moraliska, sociala, finansiella och politiska räddning är att den dubbla nationaliteten allmänt avskaffas. Det är vidunderligt, att härskandet över världen skall ligga i händerna på män som nominellt tillhöra tvenne nationer. Om de båda ländernas intressen råka i motsatsförhållande, måste dessa människor oundvikligt förråda det ena landet — eller båda två. Av officiella handlingar från februari 1898 framgår, att Herz & C:o samtidigt tillhörde tysk, fransk och engelsk nationalitet. Oppenheim & Pinto, Rassovich & Gers lyckönskade på en gång Österrike och Frankrike som sitt "fädernesland". Bankir Stern var preussisk, fransk och belgisk statsmedborgare.

Under världskriget var Paul Warburg den inflytelserikaste mannen i Amerika näst Bernhard Baruch. Enligt vad den amerikanska tidskriften "Liberation" berättar skall Warburg skämtsamt ha brukat tala om presidenten som blott "Wilson", tillfogande att han (Warburg) var den verkliga presidenten i Amerika och att "Wilson endast gör vad jag befaller honom till". Amerikanska folket, vars söner tjänstgjorde som tysk kanonmat, visste naturligtvis ej, att denne mans broder, Max Warburg levde i Tyskland och i egenskap av "betalande agent" för det internationella spionaget med sina pengar behärskade även den tyska hemliga tjänsten. Sådana små familjeintimiteter hemlighöllos och offentliggjordes aldrig i tidningarna.

Naturligtvis icke! Pressen i hela världen ligger i judehänder — eller rättare sagt: den låg där. Hitler har uppstått! Nu stiger sanningen upp ur sina brunnar. Raseritjutet, varmed Hitlers uppenbarande hälsades, håller på att lägga sig och i många länder skåda människorna med växande förvåning de underbara resultaten av hans visa regering. Ur kaos uppstår ordning; det är som om en ny värld vore under framfödande, i vilken rätten skall ha sitt hemvist. Hoppet, som förtvivlansfullt flydde jorden, vänder åter och snart följer även den längesedan försvunna glädjen. Morgonrodnaden från en ny tidsålder!

Mot den judiska internationalismen skall ställas en arisk nationalism, förenande alla ariska folk i ädel strävan för egna och gemensamma, mänskliga ideal. De bästa elementen inom varje folk måste vidtaga bestämda anordningar för att tygla de sämsta. När detta skett, är också en varaktig fred möjlig — en fred som ej är grundad på vapenmakt utan på ömsesidig aktning och god vilja.

François

Detaljhandeln i Tredje Riket

"Den privata detaljhandeln har större resonans för sina önskemål hos de tyska lagstiftarna än vad tidigare varit fallet. För att nå resultat behöver man ej heller 30-åriga utredningar — jämför förberedelserna till vår lag mot illojal konkurrens!", konstaterar "Köpmannen".

"Varuhusens vidare utbredning har begränsats och nyetableringsfrågan regleras även i andra avseenden. Enligt en särskild förordning få tillsvidare inga nya butiker öppnas, och redan befintliga affärer få icke utvidgas. Undantag gäller endast där större nybyggnader ske inom en stad med minst 30,000 invånare. Den svenska köpmannen, som ofta har att möta samma svårigheter — överflöd av små detaljaffärer, kämpande en förtvivlad kamp för sin existens — kan lätt inse det stora värde, som den nya förordningen måste ha."

Boknyheter!

HITLER
Av **S. Dmitrievsky.** Översatt till svenska av C.-E. Carlberg.
7 illustr. häften à 30 öre.

HERMANN GÖRING
Av **Martin H. Sommerfeldt.** Översatt till svenska av Birgitta von Rosen.
Rikt illustr. Pris kr. 2:—.
Tysk uppl. 250,000 ex.

Storfinansens synder
En vidräkning med världskapitalismen.
Av **Theodor Fritsch.** Kr. 1:25.

Frimureriets symboler
Av **N. Eggis.** Kr. 0:75.

Jesus av Galiléen
Ett ariskt evangelium.
Av **P. R. Eichelter.** Kr. 1:—.

Sovjets Paradis
En flyktings berättelse från nutidens Gehenna. Kr. 2:—.

Hitler og Danmark
Av **E. Vaaben.** Kr. 0:50.

Kampen for Norden
Av **Th. Knudsen.** Kr. 0:50.

Under Hagekorset
Av **P. Sommer.** Kr. 0:50.

Begär katalog och prospekt.

Svea Rikes Bokhandel
Karlavägen 59, Stockholm
Postgiro 4024

Bondens historiska mission i Sverige

Bonden har sedan äldsta tider varit den svenska rätts- och samfundsordningens fasta värn, värnet mot ofrihet och förtryck. I kritiska historiska skeden, när landets oberoende och folkfriheten hotades, tillkom det alltid Sveriges odalklass att spela rollen av räddare och driva förtryckarna ur landet. I nödens stund sågs bondefylkingen bryta upp från det fredliga värvet i hembygden, för att sätta stopp för inkräktarnas skamliga framfart samt åter bringa ordning och reda i rikets angelägenheter. Denna bondens historiska mission i Sverige består alltfort.

*

Bland Sveriges frihetshjältar lyser namnet Engelbrekt över alla andra — ett föredöme för alla tiders svenskar. Landet hade råkat under främmande välde och folket förtrycktes alltmer av kung Eriks av Pommern fogdar. Slutligen sågo sig Dalarnas bönder under ledning av sin hövitsman, den frälse bergsmannen Engelbrekt Engelbrektsson, 1433 nödgade att samfällt gripa till kraftåtgärder mot den för sin hårdhet och hänsynslöshet hatade danskfödde fogden Jösse Eriksson. Den provinsiella folkrörelsen, som ursprungligen hade det begränsade syftet att framtvinga Jösse Erikssons avlägsnande som Dalafogde och hövitsman å Västerås slott, utvecklade sig snart till ett formligt uppror med konung Eriks avsättning och hela Sveriges befrielse från de främmande fogdarna som mål.

För förverkligande av detta vidgade program samlade Engelbrekt i juni 1434 en stor dalahär, nedbrände fogdenästet Borganäs i Stora Tuna samt utbredde på den korta tiden av tre månader resningen över hela det egentliga Sverige, som därigenom, bortsett från några av de starkaste fästena, frigjordes från Eriks välde. Engelbrekts storartade framgångar förklaras väsentligt därav, att ej blott folkets breda lager utan också stormännen överallt där han drog fram slöto sig till honom. Sedan aristokratiens män övertygat sig om, att han icke åstundade det bestående lagsamhällets omstörtande, fylkade de sig villigt kring honom för att bli kvitt det lagstridiga envålds- och främlingsregementet. Sålunda blev Engelbrekt snart hela nationens erkände hövding, och då han på Arbogamötet i jan. 1435 högtidligen korades till rikets hövitsman — i riksrådet hade han inträtt hösten 1434 — innebar detta endast den formella bekräftelsen å ett redan förefintligt sakförhållande.

Med Arbogamötet var höjdpunkten i Engelbrekts bana passerad. I förhoppning om bistånd från de vendiska hansestäderna gav han sommaren 1434 signal till allmän resning mot konung Erik; lockade av fördelaktiga fredsanbud hade emellertid hansestäderna efterhand närmat sig konungen och ingingo i juli 1435 definitiv förlikning med Erik. Under inflytande härav började även i Sverige, särskilt bland stormännen, den uppfattningen vinna utbredning, att man borde försona sig med Erik och mot lämpliga garantier återtaga honom som konung, och han blev också i oktober 1435 ånyo hyllad som Sveriges härskare. Ehuru Engelbrekt härvid tillförsäkrades Örebro slott med Närke, ogillade han uppgörelsen, och uppenbart på tillskyndan av honom började allmogen i svealandskapen snart åter att resa sig i akt och mening att omstörta den. Då konungen vidare på viktiga punkter bröt de löften han vid sitt återinsättande avgivit, gav aristokratiens flertal småningom sin anslutning till den nya folkrörelsen, varefter ett allmänt uppror mot konungen åter utbröt i början av 1436.

Engelbrekts ställning i förhållande till stormännen var nu ej lika stark som under förra resningen. De stora ätternas medlemmar voro icke benägna tillerkänna den jämförelsevis lågbördige bergsmannen främsta platsen i riket, och i spetsen för detta stormannaparti framträdde den

Den ariska folkstammens skydd

I rasligt hänseende blir juden oss farlig icke endast genom det slugt beslöjade faktum att han smyger sig in i ledningen av alla andliga och politiska rörelser utan även genom det systematiskt befordrade, hemlighållna överflyglandet i antal. Till illustrerande av denna i regel ej tillräckligt insedda fara må några statistiska upplysningar lämnas.

Enligt "Illustrierter Jüdischer Kalender auf das Jahr 5685" (1924—1925) "uppvisar judendomen (judar av mosaisk trosbekännelse) följande fabelaktiga tillväxt:

1660	c:a	1	milj.
1800	"	3	"
1881	"	7,2	"
1900	"	10	"
1914	"	14,4	"
1924	"	18	"
1950 beräknas minst		30	milj.

Härtill skriver en jude: "Vi befinna oss alls icke i undergång, såsom många av våra vänner och motståndare tro, utan vi besitta en förökningstendens som ingen annan nation inom den europeiska kulturkretsen. Under sista generationen före världskriget eller de 33 åren 1881—1914 steg den judiska världssiffran till det dubbla, medan en motsvarande ökning hos de gynnsammast ställda andra kulturfolken tog en tidrymd av 70 år i anspråk. Står sig detta tilltagande blott i någon mån, så skulle vi om 30 år eller omkring 1950 räkna ungefär 30 miljoner, och det borde framstå som självklart, att den verkligt statsmannamässiga överläggningen skall ha att skilja mellan på undergång ställda eller stagnerande nationer och sådana vilka befinna sig i ett så starkt uppsving." (Citat ur artikel "Der Wiedereintritt der Juden in die Weltgeschichte" av David Trietsch i Jüd. Kalender 5685).

*

Hela mänskligheten räknade 1800 c:a 1 miljard, 1924 1,8 miljarder huvuden. Jämför man härmed de nämnda siffrorna över judendomen, finner man att judar av mosaisk trosbekännelse under loppet av 124 år ökat från 1/3 till 1 procent av den samtliga mänskligheten. Trietsch tillstår härvid jämväl i "Jüdischer Kalender", att den mesta judiska statistiken är förfalskad, och detta visserligen till judendomens nackdel, på det att ej arierna alltför tidigt skola bli varse judendomens kolossala folktillväxt. Trietsch skriver: "De flesta judiska statistiker äro alltjämt av den åsikten, att det bästa skyddet för judarna är att man icke 'ser dem'. Av sådana bevekelsegrunder leva många judiska kolonier i Nordafrika i underjordiska bostäder, och de flesta judiska statistiker förminska med alla medel — genom föråldrade siffror, genom räknefel, genom förringande sammanställningar, genom ignorerande av tillväxttendenserna samt genom överdrivande av skadliga faktorer — den judiska världens faktiska läge".

Ett skolexempel å detta slag av tillvägagående lämna uppgifterna angående judarnas antal i Wien. 1924 funnos i Wien enligt statliga officiella tillkännagivanden 20,100 judar av mosaisk trosbekännelse, enligt "Jüdischer Kalender" 280,000 samt enligt "förtroliga uppgifter" anmälda 420,000, varför man får anta, att Wien 1924 härbärgerat c:a 600,000 rasjudar, de döpta alltså inbegripna. På grund av detta beslöjande av verklighetsförhållandena kan enligt "Romana" beräknas, att det 1924 i stället för de officiellt angivna 18 miljonerna i realiteten redan funnits 27 miljoner judar av mosaisk trosbekännelse och 38 miljoner rasjudar (inklusive de döpta).

Den oerhörda stegringen av det judiska folkantalet har sin huvudgrund i tvenne sakförhållanden, nämligen dels den höga födelsesiffran — en följd av den kloka judiska raspolitiken —, dels även den höga medellivsåldern, vilken framför allt förklaras av judarnas materiellt gynnade ställning som ger dem möjligheter framför andra folkslag att skona och vårda sin kropp samt bereda sig fysisk komfort. Medan 1925 födelsesiffran för Tyskland var 20 på tusen individer och motsvarande siffra för England 18,3, utgjorde födelsesiffran för världsjudenheten samma år hela 32 proc.! Då födelsesiffran för Tyskland (20) ligger under minimum för folkbeståndets upprätthållande (21), förslår således ej barntillväxten till bevarande av folkantalet, och när den tyska befolkningen trots detta ökar, beror detta på invandring, speciellt från den judiska östern. Beträffande medellivslängden är denna i runt tal 40 procent högre hos judarna än hos arierna.

Vi finna här även förklaringen till den intensiva kampanj som judarna i press, film och föredrag bedriva mot moderskapstvång (hos oss) och för fosterfördrivning (hos oss). En följd av denna propaganda har också blivit allmän minskning av antalet födda barn inom äktenskapen hos de ariska kulturfolken, där barnantalet i intellektuella kretsar i regel rör sig mellan 1 och 2 per äktenskap, medan barnantalet i undre samhällslager rör sig mellan 3 och 5 per äktenskap.

Den oerhörda fruktsamheten hos judarna, i synnerhet i de östeuropeiska länderna, är orsaken till att en stor del av dem ständigt befinner sig på vandring, sökande nya inbringande betesplatser. "Illustrierter Jüdischer Kalender auf das Jahr 1924" skrev härom: "Den största egendomlighet som den judiska världen av i dag erbjuder är den judiska vandringen. Man kan säga, att det ojämförligt stora flertalet judar ännu i dag äro att beteckna som vandrare. I de östliga länderna stå de inför utvandringen, i de västliga äro de flesta av dem först för kort tid sedan invandrade. För 40 år sedan räknade t. ex. den amerikanska judenheten 1/4 miljon; i dag hava vi ensamt i Nordamerikas Förenta Stater 4,4 miljoner judar av mosaisk konfession. Av New Yorks befolkning utgjorde 1881 judarna 7,5 proc. och 1926 — 31 proc.

Mänsklighetens väg

Ur nattomhöljda tider
emot ett mål, fördolt för dig,
o mänsklighet, du skrider
i sekler fram din ökenstig.
Din dag är blott en strimma,
som lyser blek och matt —
se, framom henne dimma
och bakom henne natt!
Och släkten, där du tågar,
i öknen segna ned,
och bävande du frågar:
Allsmäktige, vart bär min led?

I jordens syner röjes,
att allt här nere ändligt är;
och då till himlen höjes
din forskarblick, du spanar där,
att solars banor släckas,
och världar gå i kvav,
och stjärnsystemer släckas
i eterns djupa hav.
Du hörer röster ropa:
allt är förgängelse,
och tid och rum tillhopa
ett hemskt oändligt fängelse.

Och dock, om du i tvivel sjunkit ner
och dröjer dystert grubblande vid vägen,
du griper åter ditt baner
och bär det genom öknen oförvägen.
Vad mer, om spejarblicken ser,
hur bort från fästet tusen solar fejas?
Vad mer, om stjärneskördar mejas
som gyllne säd av tidens lie ner?
Vad rätt du tänkt, vad du i kärlek vill,
vad skönt du drömt, kan ej av tiden härjas,
det är en skörd, som undan honom bärjas,
ty den hör evigheten till.
Gå fram, du mänsklighet! var glad, var tröst,
ty du bär evigheten i ditt bröst.

Viktor Rydberg

unge ärelystne marsken Karl Knutsson (Bonde). Denne erhöll även vid det i februari 1436 i Stockholm förrättade rikshövitsmannavalet majoriteten av de väljande frälsemännens och prelaternas röster. Engelbrekts missnöje med utgången och allmogehärens partitagande för honom framtvingade dock en kompromiss, enligt vilken hövitsmannaskapet skulle utövas av Engelbrekt och Karl Knutsson gemensamt samt den förre i stort sett inneha ledningen av resningen.

På grundval av denna överenskommelse blev riket för andra gången befriat av Engelbrekt, som under ett härtåg från Stockholm söderut inneslöt alla de slott, som innehades av konungens utländska fogdar. Efter väl förrättat värv styrde han åter kosan mot norr för att på sitt slott Örebro genom någon tids vila söka bot för en iråkad sjukdom, men möttes här av ett brev från riksrådets i Stockholm varande medlemmar, vari han kallades att skyndsamt inträffa i huvudstaden för viktiga överläggningar. Ehuru ännu besvärad av ohälsa, hörsammade han kallelsen, men blev under färden, den 27 april, å en holme i Hjälmaren — den nu s. k. Engelbrektsholmen — nattetid överfallen och nedhuggen av Måns Bengtsson (Natt och Dag). Historien förtäljer ej om mordet var utslag av någon konspiration, men märkligt nog blev mördaren aldrig bestraffad för sitt dåd. Av den sörjande allmogen firades Engelbrekt som ett helgon, och hans grift i Örebro stadskyrka förblev ända till reformationen ett mål för vallfärdande pilgrimer. Ett uttryck i sin mån för denna Engelbrektsdyrkan var den gripande dikt — Engelbrektsvisan — vari biskop Tomas i Strängnäs några år efter Engelbrekts död förhärligade den store folkbefriaren och hans gärning.

Den utomordentliga betydelsen av Engelbrekts livsverk är uppenbar. Han skapade grundförutsättningarna för svenska folkets konsolidering till en självständig och inom sig sluten nation; genom främlingsväldets brytande gjorde han svenskarna till herrar i eget hus och gav dem därmed ett betydelsefullt arv. Engelbrekts segerrika kamp mot konung Eriks envåldsregim tryggade rikets fria och lagbundna statsskick samt lade därmed grunden till den följande författningsutvecklingen. Slutligen: vid en tidpunkt, då Sveriges bönder höllo på att sjunka ned i personlig ofrihet, räddade han dem från denna överhängande fara och bidrog därigenom mäktigt till att livegenskapen, som i mer eller mindre utpräglad gestalt åtminstone under något tidsskede härskat i nästan alla andra europeiska länder, aldrig kom att få fäste i Sverige. För Engelbrekt gäller också det eftermälet: han utförde mera för sitt folk än någon annan vare sig förr eller senare.

*

Engelbrekts gestalt och gärning förtjäna i denna tid i alldeles särskild grad att stå för svenskarna såsom lysande föredömen. De visa vägen ur det fruktansvärda främlingsok, vari nu levande svenska generation råkat — oket under den världsrevolutionerande internationella judiska kapitalmakten, vilken i demokratiens och frihetens namn i Sverige upprättat ett ruinerande förtryckarvälde, vars högborg är förlagd till huvudstaden.

Vem skall rädda land och folk ur detta fruktansvärda, under beslöjade former verkande främlingstyranni? Den rollen skall vara förbehållen Sveriges bönder i enlighet med deras historiskt givna mission. Tiden närmar sig för svenska bondehärens nya uppmarsch på historiens arena i frihetshjälten Engelbrekts anda. Bönder i allt Sveriges land må göra klart för sig detta samt bereda sig för den fosterländska räddningsgärd, som morgondagen kräver av dem. I rätta ögonblicket, under rätte ledaren skall det stora uppbrottet ske!

"Andra viktiga invandringsländer voro", säger "Jüd. Kal.", "England, Kanada, Argentina, Sydafrika och Palästina. Också Frankrike, Belgien och Australien ha upptagit ett visst tillskott av Östeuropas judar". I huvudinvandringsländerna var antalet judar av mosaisk konfession:

	1881	1924	Ökning.
Förenta Staterna.	230,000	4,400,000	1813 %
Världsbritannien.	105,000	900,000	750 „
Frankrike	50,000	180,000	260 „

I sin helhet var den judiska vandringsrörelsen så stor, att den före världskriget enbart i fråga om den transoceana utvandringen ofta överskred 200,000 per år, vilket då motsvarade ungefär 1/40 eller 2 1/2 proc. av den samlade judenheten i Östeuropa.

Invandringen låter sig ofta mycket väl påvisa. Enligt "Statistischer Jahrbuch der Schweiz" ökade edsförbundets sammanlagda befolkningstal från 1860 till 1920 med 1,55 gång, medan judenheten av mosaisk konfession ökade 5 gånger i antal. Ännu mycket sämre är läget i Zürich, där det sammanlagda befolkningstalet ökat från 1860 44,968, varav 89 judar av mosaisk trosbekännelse, till 1920 207,161, varav 6,662 judar av mos. trosb. Zürichs sammanlagda befolkning ökade alltså under tiden 1860—1920 4,6 gånger, medan den judiska befolkningen av mos. trosb. ökade 75 gånger.

Även i Skandinavien ändrar sig läget allt mer till ariernas nackdel. Under världskriget invandrade omkring 2,000 judar av mos. trosbekännelse till Norge. "Jüd. Illustr. Kalender a. d. Jahr 1926" skriver över Köpenhamn: "I Köpenhamn fanns det ända till 1901 blott inhemska judar. 1906 finnes det redan 264 invandrade mot 3,012 inhemska; 1911 uppgår de invandrades antal till 1,600 mot 3,110 inhemska; 1921 är förhållandet redan omvänt: 2,988 invandrade mot endast 2,729 inhemska".

Över tillståndet i Wien ge följande uppgifter i "Deutsch-Österreichischer Tageszeitung" en överskådlig bild.

Med anledning av mobiliseringen 1914 minskades antalet judiska åhörare vid universitetet i Wien med blott 4,2 proc., medan icke-judarnas antal minskades med 46,2 proc. Året 1924/1925 voro:

vid medicinska fakulteten 65 proc. judar professorer;

vid hela universitetet 47 proc. judar åhörare;

vid handelshögskolan 38 proc. judar åhörare;

vid de Wienska mellanskolorna c:a 65—70 proc. judiska lärjungar;

anställda hos Wiens tandläkare 83 proc. judar.

Enligt uppgift från "Deutsches Kulturamt" har det Wienska boulevardbladet "Die Stunde" 21 redaktörer och medarbetare, varav 20 judar. Av dessa 20 voro ej mindre än 18 "från öster invandrade utlänningar".

*

Dessa talförhållanden klargöra varför man vid skolorna alltjämt åter fordrar införandet av *numerus clausus*. Österrikes befolkning räknar knappt 4 proc. judar, men trots detta funnos bland studenterna vid universitetet i Wien 1911 ej mindre än 24,2 proc. judar, vilken siffra sedermera undan för undan ökats, så att antalet judiska studerande vid universitetet 1924 utgjorde 47,0 proc. Häri äro inräknade de utländska, från krigstjänst befriade judarna, medan döpta och konfessionslösa judar undantagits. I verkligheten är alltså förhållandet ännu allvarligare. Inom medicinska fakulteten ökade de judiska studerandena vid universitetet från 35,8 proc. 1910 till 56,3 proc. 1920.

På liknande sätt förhöll det sig med läroväsendet i Tyskland före Hitlers tillträde till makten. "I de högre skolorna i Preussen äro judarna 6 gånger så talrika som genomsnittsbefolkningen", skrev "Deutsches Kulturamt", "ja judinnorna över 6 gånger. Vid studier i allmänhet äro judarna gynnade ända till 14—16 gånger framför den övriga befolkningen." I New York är inrättat ett statsuniversitet med — enligt judiska källor — 90 proc. judar. Etc.

Problemet om skolväsendets förjudande samt införande av numerus clausus i alla stater är i högsta måtto aktuellt, enär nationens ledande intelligens i varje land utgår från skolorna. Vad slags nationell framtid går väl ett land till mötes, vars lärda intelligens allt mer består av judar? Frågan om numerus clausus står dock ej att lösa land för land, utan här är ett samarbete mellan alla folk nödvändigt. Ty eljest arrangeras — såsom t. ex. skedde i Ungern — via utlandets högskolor former för förordningens kringgående. Enligt "Der jüd. Student", Wien (1925; 3 heft. s. 27) ägde 30 april—4 maj 1925 en kongress rum med exekutiven för "Weltverband der jüdischen Studentenschaft", varvid beslöts uppdraga åt byrån i Wien att inrätta en upplysningsverksamhet "för informationer och understöd rörande val av invandringsländer och studieplatser för utvandrande judiska studenter". Samma källa ("D. jüd. Stud." 1.1.18) uppger, att under tiden okt. 1924—mars 1925 över 3,000 judiska studenter utvandrade från Polen till olika utländska högskolor. Om också med införandet av numerus clausus i ett enskilt land ett gott exempel givits, så är därmed intet steg taget till problemets lösning; denna har endast lokalt uppskjutits. Judeynglingarna flytta över till ett annat ariskt folks skolor: uteslutningen blir ett felslut. Endast en *internationell numerus clausus* kan förhindra intelligensens världsförjudning. Till arbetet, ariska högskolor!

*

Ovan angivna fakta och siffror böra vara ägnade att belysa den fruktansvärda verklighetsbild som framträder i och med den tilltagande förjudningen av världen. Det otroligt raska tillväxandet av den judiska rasen måste leda till så mycket större eftertanke som samtidigt ett långsamt utdöende av den mest begåvade och högst stående kulturrasen, den blonda nordiska rasen gör sig märkbart. Dr. Fritz Lenz yttrar i sitt arbete "Menschliche Auslese und Rassen-Hügiene" (Lehmanns förlag, München): "Jämför man födelsesiffrorna från de olika europeiska länderna och ställer dem i samband med rasblandningen hos befolkningen, framgår ovedersägligt att de länder, i vilka den nordiska rasen är övervägande, i allmänhet har mycket ringare födelsesiffror än de, i vilka andra raser dominera. Så avtaga födelsesiffrorna i Europa från öster till väster och från söder till norr, alltså omvänt till den nordiska rasens andel i befolkningen." Och vidare, beträffande Amerika: "Inom två till tre generationer skall utdöendet av den inflyttade amerikanska befolkningen av övervägande nordisk ras väsentligen vara avslutat — om icke amerikanerna genom en målmedveten rashygien i sista stunden lyckas åstadkomma folkets räddning. Ledande personer inom vetenskapen och det offentliga livet ha redan klart framhållit faran och vägarna för dess övervinnande, och om amerikanerna uthålligt offrade lika mycket energi på rasens räddning som de under världskriget använde i rasförstörande riktning, skall intet tvivel råda beträffande utgången av denna kamp."

Är då läget verkligen hopplöst? Också för det "utvalda folket" gäller den gamla sanningen, att träden ej få växa upp i himlen. Vi se i allmänhet judarna endast i de för korruptionen tillgängliga *övre* skikten. Juden tränger sig alltid mot höjden, varest han är i tillfälle utöva makt över hundratusental. Mest anfrätta, mest underminerade och söndrade äro i dag de övre skikten inom de ariska staterna. De äro dömda att gå un-

Judarna i Sverige

II.

Församlingsförest. *Salomon Samuel*
(En av de första judarna i Stockholm.)

Den store gynnaren av judisk invandring till Sverige blev Gustaf III. Det är emellertid av vikt att observera detta: när Gustaf III ej längre behövdes för judarna, ja rent av var farlig på grund av att han ville organisera en kamp mot den av dem ledda franska revolutionen, mördades han genom en frimurarsammansvärjning. Det var den judiska belöningen för de tjänster denne konung visat!

Gustaf III var gynnsamt inställd mot judarna ej därför att han hade någon förkärlek för dem. Tvärtom föraktade han personligen judarna och under sista åren av sin levnad fruktade han dem storligen: han började förstå den fara judendomen utgjorde. Men i början av sin regering var han en son av sin tid och handlade under inflytande av dåtida idéer. Vid slutet av XVIII århundradet stodo befolkningens översta skikt, isynnerhet högadeln, under inflytande av idéer från den s. k. upplysande filosofien. Man blev cynisk och skeptisk gentemot den kristna religionen och menade, att alla religioner hade samma existensrätt — också den judiska. En religionsfrihet proklamerades — och härigenom blev även den judiska religionen tillåten. Varför skulle inte människor som bekände sig till judisk religion komma till Sverige och här upprätta sina synagogor etc.? Man visste vid denna tid ytterst litet om den judiska religionens innehåll — och insåg därför ej dess immoralitet och fördärvbringande verkan.

*

Den andra idén av denna tid, som lades till grund för XIX århundradets liberalistiska världsåskådning, var den falska idén om de mänskliga rasernas och de enskilda människornas likhet. Man glömde den instinktiva åtrån hos alla ariska folk till bevarande av sitt blods och sin kulturs renhet och förstod ännu ej vetenskapligt, såsom man i dag förstår, varför renheten hos blodet är nödvändig för upprätthållande av ett folks liv. Alla dessa "progressiva" idéer kommo till befolkningens övre skikt huvudsakligen genom de av judarna behärskade frimurarorganisationerna.

Det bör betonas, att folkmassorna, som ej på samma sätt som aristokratien voro förgiftade av dylika "upplysande" idéer, länge bevarade en instinktiv motvilja mot judarna. När Aron Isak, den svenska judendomens Moses, genom Stockholms överståthållare, frih. Carl Sparre, erhöll olika privilegier, uppstod stor oro bland stadens befolkning. "Aron Isak har själv berättat om den förbittring underrättelsen om de honom meddelade privilegierna väckte bland 'die gemeine Leut', hur man skrev mot honom i tidningen, utmålade judarna på det gemenaste och ropade efter honom på gatorna. De första fjorton dagarna vågade han ej visa sig ute. T. o. m. kungen fick sin beskärda del: 'Sie schrieben sogar gegen den König, woher er die Freiheit hätte, das heilige Land zu verunreinigen mit Juden; sie kriegten auch wohl einige Mal grosse Widerschrift durch grosse Herren'. Denna motsättning mellan 'die gemeine Leut' och 'die grossen herren', som alltså ögonblickligen yppade sig vid första erbjudna tillfälle, är i högsta grad signifikativ. Den kom faktiskt att dominera svensk-judisk historia i mer än ett halvt sekel" (H. Valentin. Judarnas historia i Sverige, s. 161—162). Detta motstånd från "die gemeine Leut" (folkmassorna) mot den judiska invandringen och "emancipationen" tillät ej "die grossen Herren" (de höga herrarna) att genast tillerkänna judarna alla svenska rättigheter. En fullständig judisk "emancipation" blev möjlig först ett halvt århundrade senare — och detta under rasande protester från massornas sida. Vid genomförandet av "emancipationen" var det emellertid redan "demokratisk" tid — och med folkmassan räknades nu i långt mindre grad än under XVIII århundradet.

Folkmassorna beskyllde till en början "die grossen Herren" för att vara köpta av judarna och på den grund ha tillåtit en stor invandring. I denna beskyllning hade de även rätt: Gustaf III:s högaristokrati stod i ekonomiskt beroende av judarna, liksom vår "överklass" i dag. Denna aristokrati förde till stor del ett slösaktigt liv och var alltid i behov av penningar. "Vid sådana tillfällen torde judarnas kassakistor hava varit nog så välgörande." (E. Olán. Judarna på svensk mark, s. 81). Judarna lånade den svenska adeln pengar, betalte rikligen sina "privilegier", de förvaltade aristokratiens förmögenheter och gods samt hjälpte den med olika slag av affärer — och fingo sålunda "die grossen Herren" i sina händer. "Aron Isak hade", berättar t. ex. E. Olán, "en otrolig förmåga att kunna vinna de högre ämbetsmännen och framför allt överståthållaren, friherre Sparre, för sina syften . . . Den välvilja friherre Sparre visade Aron blev slutligen vantolkad av illasinnade personer, och det spreds ett rykte, att den sluge juden

Överståthållaren frih. *Carl Sparre*
(Judarnas store gynnare under Gustaf III.)

mutat huvudstadens styresman . . . Den diplomatiske juden var även mycket väl sedd på slottet, där han särskilt hos hertig Carl funnit en gynnare och vän, som ofta befordrade hans önskningar". "Vänskapen mellan greve Axel Löwen och Jacob Marcus i Norrköping var delvis grundad på de tjänster juden gjorde denne adelsman såsom hans förtroendeman i affärer." Över den judiske brukspatronen Adolf Ludwig Levin (egentliga namnet Moses Marcus Levi, stamfader till den bekanta familj vilken besitter fideikommisset Muskö i Stockholms skärgård; en av Levis söner, Carl Axel Levin, blev nämligen president i Svea Hovrätt, under det ättlingarna i övrigt verkat såsom officerare, ämbetsmän, läkare och författare) berättar E. Olán: "Såsom mäklare och affärsman blev Levin i tillfälle att göra åtskilliga tjänster åt hovet och dess närmaste. Särskilt erinrar man sig de omständigheter, under vilka han med judens förslagenhet en gång lyckades skaffa kungafamiljen ett lån på 10.000 daler. Det fanns nämligen vid denna tid en förmögen man i Göteborg vid namn von R., vars fru hade den lilla fåfängan, att hon gärna ville äga en titel. Mannen vände sig då till den i stor gunst stående Levin med förfrågan om möjligheterna att utverka en oavlönad landshövdingetitel åt von R. Levin ordnade då saken så, att von R. fick sin titel mot 10.000 daler som lån". (Judarnas historia, s. 55, 56, 79, 81 och 89.) Alla dessa berättelser visa, att folkmassornas föreställningar om förbindelserna mellan judarna och "die grossen Herren" icke voro alldeles grundlösa.

*

De första bosättningarna av odöpta judar tillätos i Finland. I själva Sverige blev Marstrand 1775 förklarat för frihamn — och där tillätos judarna att slå sig ned. Senare överflyttade Marstrandsjudarna till Stockholm och Göteborg. Den viktigaste judiska kolonien grundades i Stockholm av den ovannämnde Aron Isak; Göteborgskolonien blev den andra i betydenhet. Jacob Marcus grundade en judisk koloni i Norrköping, Fabian Filip en i Karlskrona, familjen Hirsch en på Gottland o. s. v. "Den stora invandringen" pågick hela första fjärdedelen av XIX århundradet. Det har sitt intresse att studera namnen å de judiska familjerna från "den stora invandringens" tid. Många av dessa ha spelat och spela alljämt en mycket stor roll på olika områden av svenskt liv och bilda tillsammans med sina anförvanter det tongivande skiktet av Sveriges s. k. överklass. Man finner här namnen: Assur (Assar, Assarsson), Warburg, Lamm, Hirsch, Magnus (son), Marcus, Philipsson, Josephsson, Josef(son), Henriques, Abrahamsson, Alexander(sson), Isak (sson), Ruben(son), Hartvig, Beifers, Lazarus, Raphael, Valentin, Schück, Nachman(sson), Perlberg, Brody, Gisiko, Wahren, Karlberg, Davidsson, Bauer, Bendix, Bendixon, Eliasson, Levertin, Eschwe, Falk(man), Kahn, Levi(sson), Fürstenberg, Fürst, Hellboth, von Halle, von Reis, Leman, Heyman, Oppenheimer, Schwan, Seelig(son), Tektin, Rosbach, Parchim, Goldberg, Bern, Henriksson, Jacobsson, Weslig, Pash, Löwentahl, Heilborn, Simonsson, Duschnäs, Holländer, Friedländer, Strelitz, Schwerin, Bützov, Wertheimer, Leser, Marcuse, Herz, Schlesinger, Fränckel, de Lemos, Spanger, Baruch, Delbanco o. s. v.

De efterkommande från alla dessa familjer äro i dag att räkna i många tusental (man må blott erinra sig, att av familjen Henriques räknas i Skandinavien nära tusen ättlingar); men de ha för det mesta ändrat sina namn samt gundat helt nya familjer. Man må även bemärka, att en övervägande del av familjerna från den "stora invandringen" tillhöra "sefardi", de bästa, mest kultiverade skikten av judendomen, den judiska aristokratien (såsom t. ex. Henriques) med vissa inslag av ariskt blod. Sådana familjer som Bonnier inkommo långt senare. Den judiska invandringen till Sverige under senaste årtionden bestod huvudsakligen av östjudar (t. ex. Asch, Aschberg, Aronowitsch).

Gu.

Den judiska imperialismens planer

(*Forts. fr. sid. 1.*)

så skall ske i alla länder. Från Göteborg har redan i samband med det hållna stora "medborgarmötet" 17 sept. med frimuraramiralen Lindman som talare genom Göteborgs Morgonpost lancerats en parlamentarisk "samlingsparoll" i överensstämmelse med det nya judiska programmet. Svenska Dagbladet återger sympatiskt uppslaget: "Hur skulle det vara, om man hädanefter litet mera toge fasta på detta trots allt gemensamma — det proklamerade hatet mot all slags diktatur och terror och politiskt och kulturellt barbari, och inför vad som rör sig i tiden bildade en svensk enhetsfront mot både nazism och kommunism (för skenets skull tillsvidare också mot kommunism) allt ifrån högern till socialdemokratien i stället för att så våldsamt fara i luven på och mer eller mindre rätt misstänkliggöra varandra. Man är ju ändå faktiskt å ledande håll å ömse sidor enig på denna den för närvarande viktigaste punkten." Då även kommunisternas nya kampparoll lyder: "Front mot nazismen!", äro uppenbart alla förutsättningar för en parlamentarisk enhetsfront för handen.

Och vem skall vara högsta ledaren av enhetsfronten inom judendomen och dess parlamentariska system? Den hemliga judiska världsmakten, om vilken vi ordade i vårt föregående nummer och om vilken nu även överrabbin Ehrenpreis, denna makts ståthållare i Stockholm, talar: "nu ha vi sannerligen icke tid att prata. Vad vi behöva är handlingskraft. *I detta ödesdigra ögonblick borde vi tillgripa vår historiska organisationsapparat, som bestått provet under två och ett halvt årtusende: de judiska församlingar, vilka tillsammans utgöra världsjudendomens auktoriserade representant.* Vad stunden kräver måste göras i de former och med de medel, som säkrast föra till målet. Världens judiska storförsamlingar vore framför andra kallade, ja, förpliktade att i en tid som denna målmedvetet samla den judiska världen till handling." Synagogan måste ena världens alla judar: "Synagogans rop kunde bli judendomens rop, *ty synagogan står över alla partier.*"

Alla judar skola erinra sig, att de äro judar, oavsett deras ställning i stater och partier. "Det allra viktigaste är det *inre* uppbyggnadsarbetet. Den hemlösa judiska själen måste återfå sin andliga hemort; *illusionerna om fullständig assimilation, som bragt så mycket ofärd över oss, skola vi utrota med rötterna.* Våra barn måste förankras i vårt religiösa arv, i vårt blods och vår historias jordmån. Om vi icke hämta denna lära ur spillrorna från dagens katastrof, då ha vår tids historiska händelser förlorat sin mening."

Alltså: i den tid, då den judiska pressen och de judiska partierna predika internationalism för de ariska folken och förkasta vårt blod, ras, folkhistoria etc. äro dumheter, ställa sig judarna själva i sin imperialistiska kamp på rasståndpunkten. Och detta därför att de veta, att endast denna ståndpunkt ger styrka.

Världsjudendomens första uppgift i nuet är enligt dess egna auktoritativa utlåtanden och handlingar att strypa det revolutionära Tyskland: genom ekonomisk bojkott och senare genom krig. Bojkotten har redan börjat och vi se hos oss, huru alla judiska partier här redan äro eniga under synagogans ledning. Överrabbin Ehrenpreis säger också i det närstående Nya Dagligt Allehanda för 10 sept.: *"från officiellt judiskt håll* har något beslut om bojkott mot det nazistiska Tyskland *hittills* ej fattats. men vi judar känna överallt som vår oavvisliga plikt att försvara våra tyska trosfränder *med alla till buds stående medel".* Tillräckligt klart!

Fritiof

Film och teater

"Pettersson & Bendel"

Från Svensk Filmindustri har utgått en film, vilken vi rekommendera. Det är "Pettersson & Bendel". Den som något litet känner den judiska invandringens historia, han skall här finna en utmärkt illustration samt ett ytterligare stöd för sin övertygelse, att judarna utgöra den största faran för vårt land.

När man ser filmen, skrattar man först över judens skurkstreck; mot slutet ändras emellertid stämningen, man börjar att se saken allvarligt, att reflektera. Juden Bendel hade ej haft lycka i sin bedrägliga verksamhet och bereder sig att fly landet; men — hur många levande Bendlar ha vi ej som lyckats i sin förbrytarverksamhet och här intaga säkra positioner som bankirer, bokförläggare, ja rent av som "svenska" statsmän och som med sin mentalitet, sina affärsmetoder, hela sitt liv besudla vår jord, utplundra och förgifta vår nation!

Varje svensk bör se denna film: den visar det verkliga livet och ger stoff till eftertanke.

S.

*

"Sverige är räddat"

Lindorm lägger upp sina pjäser med diverse intriger och konflikter, men slutet blir alltid: försoning genom ett giftermål e. d. Så är även fallet med hans senaste prosemitiska stycke "Sverige är räddat".

Den nazistiske hjälten kommer till klarhet om att hans "rashat" var till fördärv och att den folkliga frihetskampen var onödig i Sverige. För att manifestera sin omvändelse gifter han sig med en judeflicka och slutakten blir ett allmänt bejublande av "raskärleken". Vore icke författaren själv resultat av någon mystisk rasblandning, vore det otänkbart att han på detta sätt offentligt velat kränka svenskens rasmedvetande. Det mörka inslaget bland premiärpubliken var också synnerligen starkt. Judarna acceptera dock för eget vidkommande rasblandningen endast i de fall där den är ägnad att befordra det allmänna judiska intresset, och särskilt "äktjudarna" hålla starkt på rasrenheten. Det är endast för andra folk de rekommendera raskaos.

C.

---

der och med dem deras judiska beskyddare. Och även om juden i dag bemödar sig att genom socialdemokrati och demoralisering bringa arbetare och bönder under sin ledning, så ha dock arbetarnas och böndernas djupa led tills nu förblivit tämligen juderena. De, de *undre* skikten i samhället skola vara bärarna av den tanken, att det är oundgängligen nödvändigt att rädda vår kultur från dessa parasiter.

För envar ibland oss gäller det att överväga: livets mening är livets bevarande. Envar må veta, att det är hans plikt icke endast att i ögonblick av nöd dö för blodsgemenskapen utan även att leva för och tillföra denna blodsgemenskap nytt liv! Framför allt gäller det för de intellektuellt mera utrustade att allvarligt känna sina förpliktelser gentemot den ariska rasen. Äro de kanske — att döma av de faktiska förhållandena — äntligen medvetna därom?

Slå upp fönstren. Släpp in sanningen. Och låt Eder icke genom lögnen om överbefolkning föras bakom ljuset av judendomen!

W.

Kristi ariska börd

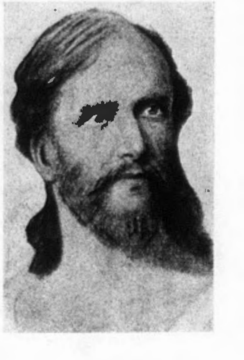

Sanningen rörande Jesu ariska börd tränger igenom på allt fler håll, skingrande den myckna dimbildning som av nitiska andar i förvirrande syfte åstadkommits kring den kristna religionslärans grundare. Forskningen ägnar allt större uppmärksamhet åt klarläggandet av de historiska verklighetsförhållandena i samband med Jesu liv och verksamhet. Sålunda ger den amerikanske författaren fil. dr. Spencer Lewis i en utkommen bok, "The Mystical Life of Jesus", en förklaring över problemet Han skriver häri bl. a.:

"I nordvästra delen av Palästina, känd under namnet Övre Galileen, levde folk, som voro kända som hedningar. Tiberias själv var helt och hållet icke-judiskt. Gaza hade sin egen gudomlighet. Joppe var påverkat av hednisk religion enligt judisk förkunnelse. Cesarea var väsentligen en hednisk stad.

De bildade klasserna i hela Palästina talade grekiska.

Jesus var född av hedniska föräldrar, genom vilkas ådror flöt ariskt blod och i vilkas hjärtan och sinnen inplanterats lärorna från essenernas brödraskap liksom ock de mera hemliga lärorna från Stora Vita Brödraskapet. I vår kristna Bibel, i Talmud och i många andra pålitliga verk finna vi bevis för dessa framställningar. Jesu föräldrar bodde i Galileen. Denna punkt har aldrig motsagts, och de voro därför galileer i detta ords verkliga betydelse.

I Mattei 4: 15 läsa vi om hedningarnas Galileen. Egendomligt nog har den vanlige bibelläsaren ägnat detta uttryck föga eftertanke och därför förbisett dess mycket viktiga betydelse. Jesus själv kallades galileern. På grund härav måste vi betrakta Jesus som stämplad av sitt eget folk eller åtminstone av folket i Palästina som en, vilken skilde sig från dem.

I Makkabeerb. I kap. 5: 14—23 läsa vi, att budbärare i sönderrivna kläder kommo från Galileen till Judas Makkabeus och rapporterade, att folk från Ptolemais, Tyrus och Sidon samt alla hedningarna från Galileen äro samlade mot oss. Och Judas befallde sin broder Simon att välja ut vissa män och gå till Galileen och rädda de judar, som voro i Galileen. Simon utvalde 3,000 män och drog in i Galileen, varest han utkämpade flera strider med hedningarna, och de judar, som levde i Galileen, fördes i säkerhet till Judeen med kvinnor och barn.

Här se vi, hur de ortodoxa judarna betraktade galileerna ej blott som hedningar av skiljaktig religion och ras. utan även som fiender till deras högsta intressen.

Galileen fortsatte som en nation av hedningar intill år 103 f. Kr., då Aristobulus, Simon Makkabeus' sonson, och judarnas förste konung, tvingade alla som bodde i Galileen att antaga omskärelsen och Mose lag.

Vi se härav, att de i Galileen bosatta hedningarna, till vilka Jesu föräldrar hörde, voro av ariskt blod, hedningar på grund av naturlig, religiös klassifikation, mystiker på grund av filosofiskt tänkesätt och judar på grund av påtvingad adoption. Med andra ord: Efter 103 f. Kr. blevo Galileens hedningar tvingade att antaga omskärelsen och Mose lag.

Galileerna talade en särskild dialekt, som var en ständig källa till gyckel för judarna. Petrus var också från Galileen och av hednisk ras, och vi minnas orden: 'Förvisso är du också en av dem, ty även ditt uttal röjer dig'.

Det föregående är endast några få av de hundratal fakta, vilka kunde åberopas för att visa, att Jesus föräldrar voro hedningar och talade annat tungomål än judarna. Detta aktualiserar genast spörsmålet om Jesu genealogi, vilken så uttömmande framställes i Bibeln i avsikt att visa, att Jesus var en avkomling av Davids hus. Denna Bibelns genealogi förekommer på två ställen av två skilda författare, men de båda genealogierna överensstämma icke. Men frånsett denna olikhet är genealogien endast ett försök från senare beundrare och anhängare av Jesus att göra troligt, att han tillhörde Davids hus. Jesus själv hänsyftade aldrig under sin livstid på sina anor eller förfäder eller antydde för judarna, att han var den Messias av Davids hus, som de väntade. Och vi finna ej heller i något historiskt dokument av samtida natur eller bland autentiska judiska urkunder något som visar, att judarna eller någon annan under Jesu livstid eller under de första århundradena efter hans tid trodde, att han var av Davids hus. När Bibelns genealogier, vilka försökte visa en sådan förbindelse, förbereddes och infördes i de heliga skrifterna, är icke känt, men de äro säkerligen ett mycket sent tillägg till skrifterna."

Tyskland

som den röda världsrevolutionens språngbräda

Hur ofta har man icke hört detta eller liknande uttryck under det sistförflutna årtiondet och hur föga har man, särskilt utanför Tysklands gränser, beaktat innebörden och de ev. konsekvenserna av detta den ryska bolsjevikregimens från början av dess tillkomst närmaste och viktigaste utrikespolitiska mål. När den tyske rikskanslern i sin proklamation den 1 september framhöll: "Under början av detta år gavs det veckor, under vilka man på ett hår när lyckades undgå och förhindra ett bolsjevistiskt kaos", så visste de flesta — åtminstone utanför Tysklands gränser — nog icke, vilken fruktansvärd sanning dessa ord inneburo.

Det i dagarna på Eckarts förlag, Berlin-Leipzig, utkomna, av Dr. Adolf Ehrt (i Evangelischer Presseverband) sammanställda och författade verket "Bewaffneter Aufstand" (Väpnat uppror), lämnar de mest otvetydiga bevis på riktigheten av detta rikskanslerns yttrande.

Den objektiva skildringen, som uteslutande stöder sig på autentiskt material, om vilkets äkthet icke kan råda det minsta tvivel, klarlägger på det mest otvetydiga sätt så gott som samtliga enskildheter i den kommunistiska sammansvärjningen, dess arbetsmetoder och systematiska förberedelse till den slutliga kampen, det väpnade upproret. Här offentliggöres för första gången i sammanställd och fullt upplysande form bl. a. de rödas hemliga instruktioner, täcknamn, kurirsystem, svarta listor och detaljorganisation för upplösnings-, provokations- och terrorverksamhet. Vidare skildras ingående metoderna för t. ex. industrispioneri och upplösningsarbetet inom polisväsendet, riksvärnet och fosterländskt sinnade organisationer. Allt med talande och beviskraftiga exempel och reproduktioner av originalfotografier. Objektivt och logiskt klarlägges hur den röda aktionen nådde sin kulm under årets första kvartal. Den kommunistiska omstörtningsplanen förelåg då fullt färdig i alla enskildheter. Redan i december 1932 började "röda frontkampförbundet", "kampförbundet mot fascismen" och "det röda massjälvskyddet" att systematiskt beväpna sina medlemmar, vilka då även kunde räknas långt in i andra marxistiskt betonade kretsar.

I början av februari månad erhöllo samtliga organisationer "mobiliseringsorder" och i slutet av månaden befann sig hela apparaten i alarmberedskap, varvid samtliga "vapendugliga" sammanförts och utbildats i *terrorgrupper*. — Det väpnade upproret skulle på vissa signaler, bl. a. viss sifferbeteckning och större brandanläggningar, sättas i gång på olika platser inom landet. Originalplanen för erövrandet av Berlin, landets hjärta, vilket planlagts för tiden mellan den 5 och 9 mars, offentliggöres i detalj.

Endast klarläggandet av dessa obestridliga fakta torde till fullo motivera den nationella revolutionen och värdesätta densamma såsom ett skede av världshistorisk betydelse för alla kulturstater, ty ett bolsjevistiskt-kommunistiskt kaos i Tyskland hade med säkerhet spritt sig vida över detta lands gränser med oöverskådliga konsekvenser för långliga tider framåt.

Att fördjupa och vidga insikten härom är detta verks universella betydelse, ty de bolsjevistiskt-kommunistiska metoderna äro överallt mer eller mindre likartade. Därför kommer det även att utgivas på så gott som samtliga språk. Den svenska upplagan utkommer inom den allra närmaste tiden, och den bör läsas och begrundas av varje nationellt sinnad och samhällsbevarande medlem av den svenska folkfamiljen, ty nästa gång kan det gälla oss själva.

Utlandssvensk

Storbankerna – Demokratien

(Forts. fr. sid. 1.)

skänka 43 miljoner kronor från ett företag till ett annat rubriceras annorlunda?

När den nya anmälan ingick, hade emellertid vederbörande vaknat till insikt om den fara som hotade. Samma krafter befunnos nu i verksamhet, vilka lyckades sabotera undersökningen i Kreugerkraschen, medan lämpliga slaktoffer utsågos till allmänhetens förnöjande och den allmänna uppmärksamhetens avledande från de verkligt skyldiga, varvid tidningarna bidrogo genom sin hets. Inom regeringen sköttes Hereditas-saken av dåv. statsrådet Nothin, som hade intima förbindelser ned Skandinaviska bankens direktörer från den tid han var statens ombud i Grängesbergs styrelse. Nu avlägsnades från sin post åklagarmaktens högste chef i vårt land, justitiekansler Arsell, vilken förut väckt regeringens misshag genom att rakryggat vägra fullfölja målet mot Mesterton till Högsta Domstolen efter Hovrättens friande dom. Att samme Nothin i dag befunnits speciellt skickad att övertaga funktionen som överståthållare och högste chef för huvudstadens polismakt, är således knappast ägnat att förvåna.

Slutet blev, att polisen förklarade trolöshet mot huvudman icke föreligga och när fru Tellander i skrivelse till Kungl. Maj:t anhöll om undersökning, blev denna anhållan avslagen. Det är både lärorikt och intressant att jämföra behandlingen av Hereditas' styrelse med den som kom Thorsten Kreuger till del. Men i senare fallet förhöll det sig så, att Thorsten Kreuger från början utsetts till ett av de slaktoffer, varom vi ovan talat. I detta fall torde ett stort berättigande ligga i hans advokats ord, vari han varnar för känslotänkande därför att tidningarna och allmänheten dömt Thorsten Kreuger som Ivar Kreugers bror innan ännu domstolen prövat anklagelserna. Men i fråga om fru Tellander ansågos de bevis hon anförde för styrelsens brottslighet vara av noll och intet värde. Kring Skandinaviska banken och Hereditas' styrelser däremot se vi de förenade storfinansiella och marxistiska krafterna slå vakt! Är detta likhet inför lagen?

Fullt så obemärkt som regeringen och Skandinaviska banken hoppats avlöpte likväl ej saken. Genom en interpellation tillspordes finansministern vid 1933 års riksdag huruvida han ämnade beivra Skandinaviska bankens skattesvek. Men också här mötte avslag. Ingen enda röst höjdes från något av dessa partier, som alltid berömma sig av att stå på det "svenska rättssamhällets" grund, till försvar för rättens sak, ehuru bevis förelades för att fru Tellanders uppträdande i denna sak uteslutande förestavats av osjälviska motiv. Storfinansen, den verklige härskaren i demokratiens "parlament", vann en ny seger, men — en Pyrrhusseger! Och dagstidningarna, ekonomiskt beroende av bankernas med underlydande företags annonser, visade intet intresse för saken. Men utlandet observerade den så mycket mer. Sveriges genom den slappa Kreugerutredningen redan skamfilade anseende utomlands, särskilt i Frankrike, förbättrades ej genom de lagrar, som storfinans och marxism här skördade. Ett system, som förnekar rätten som bärande princip i samhällslivet, är dömt att falla!

Vi återkomma till saken i följande nummer.

NATIONEN i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Boknyheter!

Den judiska framgångens gåta. Av R. Stoltheim. Kr. 2: —.

Storfinansens synder. Av Th. Fritsch. Kr. 1: 25.

Den judiska tidningspolypen. Av Th. Fritsch. Kr. 0: 25.

4 Zions protokoll. Kr. 0: 25.

Svenska Bokhandeln
Amiralsgatan 4 *Tel. 182 16*
Postgiro 37522 — MALMÖ

BERGTAGNA
Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.
Kr 3: —.

Världskrig hotar
Av General Ludendorff.
Kr. 1: 50.

Förlåten faller
eller Zions Vises Hemliga protokoll.
4:de fullständiga upplagan.
Kr. 2: 50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg
Box 65, Härnösand

Spanska kulturkampens bakgrund

Påvens Spanien-encyklika och spanska biskoparnas protestaktion ha föranlett den katolska världspressen att offentligt avslöja den spanska kulturkampens egentliga bakgrund, skriver "Schönere Zukunft" i Wien. Det är frimureriet som är den verklige skaparen av det stora kulturkampsbetonade lagförslaget i cortes. Det är frimureriet som lett detta stora slag mot den katolska ordens välsignelserika verksamhet. Redan 23, 24 och 25 maj 1931 beslöt de spanska storlogernas generalförsamling följande betecknande miniprogram: "Neutrala och obligatoriska enhetsskolor, skilsmässa mellan kyrka och stat, kongregationernas underkastelse under lagen om religiösa ordnar". Denna plan har blivit en fruktansvärd realitet.

Berlinrepresentanten hos den stora katolska tidningen "El Debate" i Madrid skrev i "Germania" 11 juni 1933 om det spanska frimureriet bl. a.: Man må taga i betraktande de spanska frimurarnas antinationalism. Eftersom Spanien var förkämpen för motreformationen, måste man, för att kunna fråntaga spanjorerna deras nationalsinne, begynna med att beröva dem deras katolska tradition. Så har Frankrike alltsedan Talleyrand betjänat sig av frimureriet för att i Spanien undertrycka de nationella och traditionella idéerna, vilka kunde vara ett hinder för den franska expansionen. Frimurarbourgoisin försöker i dag icke att ersätta arbetarna med några materiella fördelar för deras lämnade hjälp vid monarkiens störtande — vilket ju vore ett med deras egoism oförenligt offer! — utan med en förändrad kampinställning mot den katolska kyrkan. Lagförslaget sattes i verket vid en tidpunkt, då det ansågs fastställt, att det vänsterorienterade republikanska partiet efter tvåårig regering totalt misslyckats i sina praktiska, sociala och ekonomiska uppgifter.

Att världsfrimureriet — av vilket ju det spanska endast är en del — sin förvillande ideologi till trots i realiteten motarbetar och med sitt outsläckliga hat förföljer ej blott det katolska utan alla kristliga kyrkosamfund, är sedan länge känt. Men tyvärr måste fastslås, att ej heller katolska kyrkan skyr att tid efter annan träda i intimt förbund med sin "ärkefiende" frimureriet, när detta anses tjänligt för dess särintressen, och att den först då finner för gott säga sig fri från det occulta världsförbrytarsällskapet, när dess innersta intressen befinnas skadade av Kungliga Konsten.

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3443.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

SÖNDAGEN DEN 1 OKTOBER 1933

Vida Världen

Amerikas verklige diktator

Sällsamma ting försiggå i detta nu i Förenta Staterna och endast få i Europa äga kännedom om de ränker som där utspelas bakom kulisserna, och det vill synas som om vår i en tidigare artikel uttalade förhoppning att president Roosevelt i sitt stora rekonstruktionsverk skulle ställa sig på de goda krafternas sida — som denna förhoppning skulle komma på skam. Utgivaren av

den i Ashville, Nord-Karolina, utkommande tidskriften "Liberation", mr. Pelley, lyfter på förlåten, blottande en del av helgedomen för den profana världen.

I U. S. A. finnas sedan långt tillbaka twenne stora politiska partier, republikaner och demokrater. Vart fjärde år äga allmänna val rum, och medborgarna äga då bestämma vilket av partierna som skall besitta majoriteten i kongressen. Medborgarna få — liksom hos oss under rådande judedemokrati! — smickra sig med att deras vilja betyder något, men ana icke att det är likgiltigt vilket parti som har makten, enär bägge fullständigt behärskas av en mäktig grupp judiska finansmän. Före varje presidentval dela storbankerna upp sig i två läger, av vilka vart och ett stöder en av de båda konkurrerande kandidaterna. Det är alldeles likgiltigt vem som hemför segern. Den framgångsrikaste finansgruppen föreställer sig strax för den nyvalde presidenten, sägande: "Ni har Oss att tacka för Eder makt, vad skall Ni nu göra för Oss?" Den väntade belöningen består uti: att få vara den finansielle rådgivaren i Vita Huset.

Mr. Bernhard Baruch var rådgivare åt presidenten Hoover — republikanen! Mr. Bernhard Baruch är rådgivare åt presidenten Roosevelt — demokraten! De förrättade valens enda uppgift var att avgöra med vilken av dessa båda herrar mr. Bernhard Baruch skall konferera. Detta var allt! Den verklige diktatorn i Amerika är den man — här avbildad — som står gömd bakom presidentens stol!

De otaliga människor som under Hoovers regering totalt ruinerats vägrade att ge den republikanska presidenten sina röster. Vilket öde skola nu demokraterna bereda dem som ännu ej helt renrakats? På det hemlighetsfulla prisfallet har plötsligt följt en våldsam stegring. Deflation och inflation äro de två hotande alternativen. Presidentens "plötsliga" beslut att låta dollarn falla måste ha inbringat hans rådgivare jätteförtjänster, då de på förhand visste att Roosevelt skulle företaga detta steg.

Tvenne senatorer ha nyligen gjort gällande, att president Roosevelt överskridit sina befogenheter och på lagstridigt sätt upprättat en diktatur. Genom en enkel "ukas" befalldes de amerikanska medborgarna att avlämna allt sitt ägande guld mot byte i vackert litograferat papper, och den som underlät att lyda påbudet utsatte sig för straff intill 10,000 dollars eller 10 års fängelse.

Med anledning av detta olagliga dekret avlämnade miljoner människor sina gula mynt i den goda tron att det var regeringen som mottog pengarna. Dock ingalunda! Guldet levererades till Federal Reserv Bank, ett privat bankföretag, kontrollerat av män sådana som Eugen Meyer, James Warburg etc. Med andra ord: hela folkets förmögenhet blev genom ett penndrag av presidenten utlämnad till en grupp judiska bankirer.

När detta väl skett — störtade dollarn!

*

Hakkorset över Folkets Hus

Det hände något förskräckligt i Kungliga Huvudstaden natten till den 20 september. När det dagades morgonen den 20 september, sågs en hakkorsflagga muntert fladdra å stången å Folkets Hus. En naturlig skräck spred sig inom de röda leden staden runt, synnerligast bland koryféerna.

Men det visade sig snart, att det inte var så farligt som det såg ut: Folkets Hus hade icke under natten erövrats av de förskräckliga nationalsocialisterna. De röda voro alltjämt i besittning av den heliga byggnaden. I mosaiska församlingen drog man en lättnadens suck!

Det hela var bara ett litet skämt med den övermodige förre sovjetryske generalkonsuln Fredrik Ström, som för ett halvår sedan hade den oförsiktigheten att ostentativt lova, att hakkorset aldrig skulle komma att vaja över Stockholms Folkets Hus. En skälm hade under natten anbragt hakkorsflaggan å Vatikanens stora stång och det så grundligt, att man endast kunde befria sig från densamma genom att offra stången. Man må ej undra på, att Herr Fredrik höll på att få slag vid den hemska underrättelsen. Övermod hämnar sig alltid!

*

Ändamålet helgar medlen

Man får skåda så månget underligt ting i dessa dagar. Självaste filosofen Leon i Gamla Allehanda, vilken sedan årtionden excellerat som den judiska mentalitetens främste tolkare inom svensk press, vilken medels billig humor och sofistiskt talesätt ansträngt sig att utsudda det ras- och traditionsmedvetna nationella tänkandet inom kretsar där fosterländskheten skulle haft sin naturligaste förankring, vilken aldrig försummat att förneka tillvaron av en judefråga, vilken in i det sista våldsamt förebrått antisemiterna deras omoral, bristande intelligens och barbari — samme illystre koryfé finner nu för gott spela på antisemitiska strängar.

Nu ska vi bestraffas av de styrande i detta land också för våra blå ögon och vårt gula hår, klagar den stora humoristen i ett resonemang med "Svensson" med anledning av polismästar Hallgrens ofredande av frimuraramiralens blågula gossar samt Sossens och L. O:s bojkott mot tyska varor: "Tror du kanske att de som sitta och regera Internationalen ha blå ögon och gult hår? Nej, de ha *rött* eller *svart* hår! Och här röjer sig verkligen det samband mellan världsstorfinansen och den marxistiska världsinternationalen som Hitler påstått finnas. Det är den röd- och svarthåriga storfinansen i London och Newyork, som framkommenderat bojkotten mot Tyskland. Den marxistiska internationalen har ställt sig till dess förfogande. Den svenska marxismen har t. o. m. genom krigsförklaringen mot svenska nationalfärgerna gått ett tuppfjät längre."

När det gäller försvaret av det egna partiintresset, skyr man ej ens inom frimurarpartiet att benyttja sig av den "barbariska" antisemitismen! Ändamålet helgar medlen.

*

En segerns dag

Tyska nationalsocialistiska partiets partidag i Nürnberg den 3 sept. blev, som kunde väntas, en nationell högtidsdag av första rang. Den var även en

personlig segerdag av enastående slag för rörelsens grundare, den ännu för 14 år sedan okände enkle mannen Adolf Hitler. Denne hade tagit på sig en uppgift, som ingen av världens stora skulle fattat som allvarligt menad.

Och nu stod han åter här i partidagarnas stad — som segraren, som Tysklands maktfullkomlige riks- och folkkansler. Sitt för 14 år sedan givna löfte till nationen hade han hållit: det sargade och förtvivlade tyska folket hade förvandlats till ett enigt och förtröstansfullt folk, som med nyvaknad entusiasm och frisk arbetsglädje går framtiden till mötes. Underverket hade skett!

Å vår bild synes Hitler under partifestligheten i Nürnberg tala till en församling i det historiska rådhuset.

*

Ny aristokrati i Paradiset

"Vi fingo här skåda ett folk, som med stort mod och orubblig tro bär ett öde, vilket ingen som ej sett det på nära håll kan göra sig ett begrepp om", förklarar den kände franske författaren Constantin Weyler, just hemkommen från en resa i Sovjetlandet, i ett uttalande.

"När man tänker på att sovjetregimen nu varit rådande i landet under sexton år, måste man säga, att resultaten endast i ringa grad motsvara de ursprungliga löftena. Jag tror icke, att sovjetstyret under en följd av år kommer att byta namn, men jag vet att det redan i högsta grad bytt om själ. Redan nu finns i Ryssland en privilegierad klass, en överklass, bestående av rikmän, intellektuella och ämbetsmän — alldeles som vi äro vana att se i det gamla Europas länder. Och det finns en underklass, som lever i ett outhärdligt tillstånd, i största nödläge — 4—5 familjer i samma våning."

*

Roosevelts kampanj mot Ford

"Bakom president Roosevelt och general Jonsson i deras kampanj mot den amerikanske automobilkungen Ford skymtar man", skriver "Motornyheterna", "hans gamla arvfiender, storbankirerna vid Wall Street. Något annat var inte att vänta. Roosevelt hade från början lovat att utrota banditväsendet i U. S. A., men det gick med honom som med alla andra dårar, som tro att det skall lyckas att utplåna denna skamfläck å amerikanskt samhällsliv. Det har visserligen ej varit fråga om någon officiell kapitulation från presidentens sida, men andra problem ha kastats i förgrunden — för att allmänheten helt enkelt skall glömma bort banditfrågan.

Detta sakernas läge har naturligtvis passat Fords konkurrenter utmärkt. Med presidentens hjälp ha de gått in för att helt krossa Ford och hans affärsföretag. Tillfället var utomordentligt väl valt och de stora finansgrupper — som ägnat sig åt General Motors med flera fabrikers aktiestock — ha utomordentliga förbindelser inom såväl regeringskretsar som banditligor. Gränserna mellan storfinansen och rena gangsters är så flytande, att man ofta finner dem etablera ett fruktbärande samarbete. Med avbrott av några få aktiva ingripanden har regeringen hittills varit fullständigt ointresserad av alla dessa kräftsvulster, vilket gör det mer än troligt, att den inte är så oåtkomlig för ekonomiska påtryckningar och hot om våldshandlingar, som man vill påskina..."

*

Vilddjuret rasar!

Den antityska bojkottspropagandan samlar sig till en ny offensiv, berättar Bonniers Nyheters Newyork-korrespondent. Vid en hedersbankett till förmån för världsbojkottens ledare, advokaten Untermeyer — nuv. "amerikanske" ministerns i Stockholm svärfar — yttrade denne bl. a. följande ord: "Tyska folket var en gång en stolt kulturnation. I dag är det vilda rovdjur".

Helt visst var tyska folket en gång en stolt kulturnation, innan Vilddjuret fått det i sina klor. Men nu har Vilddjuret tvingats att släppa sitt grepp — och Tyskland är åter vordet en stolt kulturnation. Att Vilddjuret härvid rasar, är endast naturligt — men dess "världsmission" är snart avslutad!

*

Socialistchefen — spelbanksägare

Enligt meddelande från Monaco har en sedan någon tid pågående konkurrensstrid mellan spelbanken i Monte Carlo och vissa andra spelhålor vid Rivieran avgjorts till den förstnämndas favör. Monte Carlo-banken har garanterats, att intet kasino med roulette och Trente-et-quarante får upprättas inom en radie av 60 km. från Monte Carlo. Nizza och Menton m. fl. mondäna badorter få alltså nöja sig med de mera oskyldiga och mindre profitgivande spelen Baccarat och Chemin-de-Fer.

Utgången av konkurrensstriden tillskrives den omständigheten, att den kände judiske socialistledaren och mångmiljonären Léon Blum, en av II internationalens spetsar, är näst störste aktieägare i Monte Carlo-spelbanken och tack vare sitt stora politiska inflytande lyckats få de franska myndigheterna att favorisera "det stora spelhelvetet" framför konkurrenterna. Spelbankskapitalismen gäller eljest för att höra till de mest avskyvärda slagen av kapitalism, men förmodligen försvarar socialistidolen sitt geschäft i Monte Carlo med att det gäller — att plocka kapitalister.

*

Från världskampen mot Hakkorset

Den prosemitiske borgmästaren Stewart i Toronto, Kanada, har förskaffat sig ära och ryktbarhet som föregångsman i kampen mot den fruktade antisemitismen genom att utfärda en förordning som vid straffpåföljd förbjuder bärandet av hakkors. Åtgärden motiveras med: att judar i olika fall förövat överfall å personer, bärande hakkors, varvid sammanlagt ett 30-tal allvarligt sårats.

Efter samma underbara juridiska visdomssats böra ju överhuvud alla människor förbjudas innehav av penningar och andra ägodelar — till undvikande av att Herrar Rövare och Tjuvar kunna känna sig retade. Det dröjer kanske ej så länge tills vi få skåda vår egen Marxistiska Regering tillgripa Torontoborgmästarens skyddsåtgärd i sin kamp till Demokratiens försvar.

*

Det stora guldkriget

Vi ha hunnit det skede i utvecklingen, där kriget om guldet dominerar. Framför allt med tillhjälp av den gula metallen — placerad som underlag för folkens hushållningar — lyckades "egendomsfolket" uppnå sin nuvarande maktställning i världen. I samma ögonblick som verket skulle fullbordas under trycket av världskriget, -krisen och -revolutionen och världsriket upprättas, brast emellertid det geniala systemet.

Israels bägge halvor, sefardi (västjudarna) och askenasi (östjudarna) söndrade sig i en bitter tvekamp. När sammanfogningen av "det nya riket" under Guldets ledning skulle ske, sveko sefardi i en del länder av fruktan för

att förlora sina innehavda skatter och etablerade samverkan med gojim — genom att låta guldmyntfoten falla. Askenasi svarade med rasande motanfall mot "förrädarna". Inbördeskriget mellan "fascistjudar" och "proletärjudar" pågår nu med all våldsamhet — med gojim som intresserad åskådare. Men kanske är det inte så farligt som det ser ut.

Guldkriget har således kommit att högst betydligt kompliceras. Hur det hela skall avlöpa, är vanskligt att säga. Dock, allt tyder på, att Guldet haft sin goda tid, och med Guldets saga på jorden svinner även Israels stolta världshärskardröm — för att inrangeras bland historiens intressanta kuriositeter. Men naturligtvis komma Guldets Herrar ej att uppge försvaret av sina hopade metallmassor och dessas maktfullkomlighet förrän efter ännu mycken och förtvivlad strid. Ingen skall missunna dem att en dag få trona å värdelösa högar av metall. De ha förtjänat det ödet!

*

Kampen mot antisemitism i Polen

Den folkliga frihetsrörelsen i Polen har nu nått en sådan styrka, att regeringen sett sig nödsakad med all kraft inskrida. Polisen utvecklar stor aktivitet genom att stänga det antisemitiska nationaldemokratiska partiets samlings- och möteslokaler.

Inskridandet har väckt en storm av förbittring bland Polens polska befolkning och de nationaldemokratiska tidningarna — ännu tydligen icke förbjudna — förklara, att det är judarna som stå bakom myndigheternas åtgärder. Judiska sejmenmedlemmar skulle övat påtryckning å inrikesministern för att få polisförbuden mot möteslokalerna utfärdade.

Judarna äro som synes litet varstans i färd med förbud mot antisemitism. Det lär dock ej bli så lätt som man tänkt sig att på denna väg nedslå folkens påbörjade frihetskamp. Men regeringarnas aktuella ståndpunktstagande ställer dessas verkliga art och väsen i blixtbelysning, vilket alltid är en vinning.

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre / i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 11 (256) ONSDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1933 ÅRG. 9

Frihetsrörelsen

förankras i bygderna

Vakt mot "diktatorer" och spekulanter!

När vi i oktober 1925 första gången riktade maningen till Sveriges folk att resa sig till en ny historisk frihetskamp och avkasta oket under judendomen, klingade vår röst, ensam inom svensk press, som en ropandes röst i öknen. Många togo den ej på allvar. Men under utvecklingens tryck besannades vår karakteristik av läget och efterhand aktualiserades kravet på en ny nationell ordning. I samma mån började flera stämmor ljuda i liknande anda, och organisationer grundades för nygestaltningens praktiska genomförande.

Vi sågo med glädje dessa yttringar av nationellt återuppvaknande, vilka voro ägnade att bereda marken för den nya ideologien och det kommande frihetsverket. Beklagligtvis urartade emellertid den organisation, vilken i nationalsocialismens namn framträdde som bärare av den folkliga svenska frihetstanken, till en plattform för personliga maktstrider och atmosfären förgiftades. Det kom mindre att röra sig om idé eller sak utan mera om vilken maktfullkomlige »diktatoriske» ledare folket skulle svära blind tro och lydnad.

Slutligen sågo vi oss föranlåtna i ett upprop, infört i tidningens septembernummer, vädja till ledarna av den nationalsocialistiska organisationens bägge huvudfraktioner att föranstalta om rörelsens enande. Förutsättningarna för en dylik handling visade sig dock ej vara för handen. Enighetsfrågan råkade även snart till följd av spekulativ inblandning i rörelsens angelägenheter av utomstående personer med oklara syften i ett nytt läge, där den förlorade sin tidigare aktualitet. Det stora ögonblicket var nämligen kommet för spekulanterna, lycksökarna och äventyrarna — politikens marodörer. Ack, någon måste ta hand om rörelsen och idéerna! Man måste skaffa storkapital för rörelsens finansiering! Man måste skaffa rörelsen en vederhäftig ledning! Det gamla kända talesättet inom kretsar, vilka i en idérörelse aldrig kunna se annat än en materialistisk-kapitalistisk fråga.

De nämnda utvecklingsförhållandena framtvinga i dag en nyorientering mot rörelsens förankring i bygderna. En reaktion i sådan riktning har redan på sina håll kunnat förmärkas såsom en naturlig följd av ovist »riksledarskap», vilket ej tillbörligt respekterat svenskarnas nedärvda frihets- och självkänsla. Vi äro ännu ett friboret folk, som ej önskar förmyndarskap vare sig under ena eller andra skepnaden. När man nu söker göra ledarfrågan till den enda väsentliga, allt dominerande, måste häremot inläggas en gensaga. Rörelsen skall vara en folkrörelse, en svensk, äkta nordisk folkrörelse. Den skall växa fram och av egen kraft växa sig stark i bygderna, på fri och oberoende grund, under ledning av sina egna. Endast om så sker, kan den bliva mäktig sin historiska frihetsmission.

Frihetsrörelsen måste i vidsträcktaste grad fördjupas ute hos folket. Detta tar sin tid och fordrar ett till grunden gående arbete, koncentrerat till bygden. Ett nytt skede vidtager, varunder rörelsen tränger till djupet och konsolideras i respektive landskap med självständiga distrikt, egna arbetscentraler och egna lokala språkrör i pressen. Arbetets såväl som ekonomiseringens tyngdpunkt förlägges till orterna. Varje man och kvinna i kommunen skall beredas tillfälle sätta sig in i vad saken gäller, vilket blott kan ske genom ett grundligt lokalt upplysningsarbete, kombinerat med organisationens planmässiga utbyggande. Vi måste klargöra för oss, att det rör sig om en ny ideologi, ett nytt system, ett nytt samhälle — vilka skola sättas i de nuvarande förmurknades ställe. Allt detta kräver arbete, uppoffringar och tid. Några förenklande genvägar — med stöd av friska s. k. stockholmsmiljoner — givas icke. Nästföljande skede i utvecklingen kommer den dag distrikten organisatoriskt färdigbyggts och ideologiskt genomarbetats — då distriktsorganisationerna förena sig för en samfälld insats under en auktoritativ riksledning, framvuxen ur rörelsen själv.

Då alltjämt försök göras att skevt

(Forts. å sid. 7.)

Storbankerna över lagen

Folket får betala bankdirektörernas synder

Av den styrelseberättelse, som framlades vid A.-B. Hereditas' bolagsstämma — skildrad i vårt septembernummer — framgick, att bolaget var skyldigt likvidera, enär mer än hela aktiekapitalet förbrukats. Det var med en viss spänning vi den 16 oktober åter beträdde det rum i Skandinaviska bankens palats, där föregående stämma hållits och ajourneringsstämman för balansräkningens fastställande skulle äga rum samt bolagets slutliga öde avgöras. Skulle detta bolag, som på grund av en samvetslös lednings manipulationer berett ruin och olycka för så många, likvidera, eller skulle banken — såsom ryktats — se sig nödsakad tillföra det friskt blod, d. v. s. penningar, för att göra det livsdugligt?

Svaret kom omedelbart. Skandinaviska banken meddelade, att den "tillskjutit 1.975.500:31, vilket belopp insatts å kvittningsfri checkräkning", varjämte bolaget befriades från betalningsansvar för c:a 2.500.000 kr. för Riddarhyttan och Björkaasens Gruber. Någon skyldighet att likvidera förelåg icke längre efter denna rekonstruktion av företaget. Däremot avslog stämman fru Tellanders genom ombud framförda förslag, att de 25.000.000 kr., som Skandinaviska banken orättmätigt frånhänt Hereditas, skulle upptagas bland bolagets tillgångar.

Vi stå här inför ett nytt flagrant exempel å storbankernas laglösa regemente utanför författningen under rådande Demokrati. För att förstå detta, är det dock nödvändigt att närmare studera gällande lagstiftning och dess tillkomst.

Efter krisen 1920 upphävdes bankernas rätt att äga aktier i emissionsbolag. Den ohejdade spekulation, bankerna genom dessa bedrivit, hade krävt så många offer, att knappast någon röst vågade höja sig till försvar för detta system. Svenska Handelsbanken böjde sig också för beslutet och upplöste sitt emissionsbolag; men Skandinaviska banken, som uppenbart hade värdefullare relationer med bankinspektionen, nöjde sig med att omdöpa sitt emissionsbolag till Hereditas samt överföra det till sitt dotterbolag Öresund. 1927 inkom 1924 års bankkommitté med förslag att helt upphäva bankernas rätt att förvärva aktier, men någon proposition i ärendet blev ej framlagd på grund av påtryckning från Skandinaviska banken och Ivar Kreuger, vars gode vän Ekman då var statsminister. I samband med statssubventionen med 200.000.000 kr. till Skandinaviska banken tillsattes en kommitté för utarbetande av vissa förslag till ändring av banklagen. I sitt yttrande till statsrådsprotokollet den 15 april 1933 förklarade finansministern:

"I sin skrivelse den 6 april 1932, n:r 93, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition n:r 248 angående stöd åt Skandinaviska Kreditaktiebolaget m. m. har 1932 års riksdag framhållit bland annat, att en förstärkt kontroll från det allmännas sida över bankväsendet måste anses vara i och för sig högeligen önskvärd." — Sammanhanget mellan Skandinaviska bankens försyndelser å ena sidan och den nya lagens bestämmelser å den andra är således fullt klar och man skulle med parallell från vissa andra lagar kunna rubricera den lex Skandinaviska banken. Men hur ställde sig Skandinaviska banken till den för dess kontroll och övervakande närmast instiftade lagens bestämmelser?

Enligt § 45 i den nya lagen äger

(Forts. å sid. 7.)

Nationalismen och judefrågan

Det finnes ännu hos oss beklagligtvis människor som säga: "Ja, vi äro beredda att kämpa för vårt folks nationella och sociala befrielse. Men vi vilja icke veta av rasfrågan och i all synnerhet icke judefrågan. Någon judefråga existerar icke i Sverige".

De människor som så resonera föra ett vanvettigt tal och bedriva ett ännu större vanvett, när de söka kläda sina falska och osunda idéer i formen av en politisk rörelse. Ett exempel å dylik "rörelse" hava vi i den grupp, "nysvensk socialism", som startats av en viss Per Engdahl med Rütger Bonnier-Essén som andlig rådgivare. Denna grupp är väl i dag att betrakta som löjlig och betydelselös; men det kan uppstå nya grupper med samma idéer, ehuru under allvarligare ledning, och de kunde bliva en fara för vårt folks befrielsekamp. Ty i det ögonblick, då vi behöva den största koncentration av alla sunda krafter inom nationen, kan en del av folkmassan genom dylika människor och idéer bedragas och vilseföras. Därför är det vår plikt att från början bekämpa dylik falsk nationalism med samma skärpa som amiralen Arvid Salomon Lindmans "nationalism" och de judiska liberalernas och socialbyråkraternas lögner. Med skärpa skall sägas, att denna falska "nationalism" icke är någon nationalism och att de människor som predika densamma intet ha gemensamt med den stora sak vilken gäller vårt folks nationella och sociala befrielse. De äro — om medvetet eller omedvetet, är likgiltigt — hjälpare åt nationens fiender, och därför skola de även bliva betraktade som fiender. Det gives i dag ingen nationalism utan ras- eller judefråga. Nationalism utan judefråga är en kastrerad, ofruktbar, dödfödd nationalism. Så är det och kan ej annat vara.

Vad är nationalism? Det är den naturliga trängtan hos varje historisk nation, som har och vill hava rätt till denna benämning, till en självständig och egenartad utveckling av sina gåvor och krafter till hela mänsklighetens väl, till uppfyllande av sin av Gud anvisade mission. En nations första plikt inför Gud, inför mänskligheten, inför sig själv, sina förfäder och efterkommande består i att sörja för sin oavhängighet och frihet. Detta betyder: på sin egen jord, i sin egen stat, i sitt eget historiska hus skall livet — i stort som smått — blott gestaltas i överensstämmelse med nationens vilja, dess egen själ, dess historiska traditioner. Ingen som ej tillhör nationen får bestämma i dess historiska hus. Endast de som tillhöra nationen få där utöva inflytande. En nation skall hava sitt eget ansikte, sin egen, egenartade, ingen annan tillhörande och från ingen annan hämtad kultur.

Men varifrån komma en nations egenart och kultur? Från de materiella förutsättningarna — från egenskaperna hos den jord den bebor? Nej, den materiella omgivningen spelar här en underordnad, andra rangens roll. Människorna av den nordiska rasen, till vilken vi höra, hava överallt — även när de levt skilda från sitt nordiska urhem och kommit till Södern, till Grekland, Italien, Persien, Kina etc., alltså i en helt annan materiell omgivning — alltid i grunden byggt och upprätthållit samma kultur, den nordiska kulturen. Detta betyder, att egenarten hos varje historisk nations kultur blott härleder sig från rasens, från blodets egenskaper.

Huru kan man då säga, att rasfrågan, problemet om återvinnande av nationens hälsa, ökandet av dess rena skapande blod, bör och kan utstrykas ur programmet för vår nationella pånyttfödelse? Huvudlöst! Utan rasfråga — vi återupprepa det — gives ingen nationalism.

Vi tala om skapande blod. Detta är det ariska blodet — den nordiska rasens och de med denna besläktade rasernas. Alla de största erövringar av mänsklig ande och gärning voro prestationer av arierna. Man behöver endast öppna historiens bok och se, att alla stora stater och kulturer uteslutande grundats och underhållits av arier. Arierna voro skaparna av de största religionerna, från den gammalindiska till den kristna. Det ariska blodet var och skall förbliva fundamentet och näringsstoffet för den höga mänskliga kulturen; ariern var och skall alltid vara mänsklighetens ledare; den nordiska rasen var och skall förbliva ariernas avantgarde.

Det svenska folket var alltid av renaste nordiskt blod. Och så länge svenska folket var herre över sig själv och sitt land, var den svenska kulturen den renaste nordiska kultur. Därför finnas så många lysande sidor i svensk historia, därför har mänskligheten svenskarna att tacka för så mycket. I gamla tider — under vikingatågen — förde Sveriges nordiska människor ut i världen,

(Forts. å sid. 6).

Idéernas helgd

Hela historien är ett vittnesbörd om mänsklighetens fortgående kamp för högre ideella värden. Vårt väsen utgöres ej blott av materie utan också av ande, och den ena som den andra delen tarvar vård, om balans skall inträda i tillvaron. Vi känna detta med vår själsliga förnimmelse, även om hjärncellen ej alltid är i stånd att logiskt tillrättalägga det.

Århundrade efter århundrade bevittnas samma kamp för mänsklighetens förande mot högre rymder. Men bakslag och återfall i materialistisk förnedring inträffa, vilka komma henne att tvivla och förlora hoppet. Våra ögon förmå icke fatta den inre följden i den skenbart inkonsekventa utvecklingen. Och dock ges det ett sammanhang, en evig konsekvens, där varje avsteg från rätta vägen straffar sig, medan varje framsteg i Sanning och Rätt består.

Vi skåda nu en värld i desperation. Såsom kanske aldrig tillförene läto människorna sig medryckas av högre idéer, av vackra löften och drömmar om ett paradis på jorden. Men det lovade och drömda kom ej utan i stället en andlig och materiell nöd utan like. Nya och åter nya utläggningar av samma ideologi framfördes, men alla misslyckades. Slutligen grepos människorna av desperation och förvildning inför alla desillusioner — och kastade sig i armarna på krafter, som predikade Alltets omstörtning.

Vi finna i dag samma tillstånd av desillusion som i så månget skede präglat den ideella kampen. Frihet, Rättfärdighet, Broderskap stå alltjämt som fjärran ouppnådda ideal, och vad vi lärt känna är mest deras motsatser. Bland folken härska ofrihet, orättfärdighet och hat, och följden har blivit missnöje, nöd, oro och förvecklingar. Som segerherre framträder Kaos och i Kaos' spår följer bolsjevismen — underjordens makt — under det gudsförgätna Israels ledning.

Varför alla dessa bakslag, dessa misslyckanden i människornas ideella strävan? Bristande mänsklig förmåga att hålla idealen i helgd! Av naturen har människan svårt att skilja det personliga från det allmänna, ideella intresset. Härtill kommer, att den härskande materialismen alltid är framme, frestande idékampens målsmän, ofta lyckandes undantränga dessa till förmån för sina förklädda agenter. Och idéernas stridsmän genomskåda i regel ej Satans list.

Man glömmer så ofta, att det icke är möjligt att tjäna två herrar. Gud och Mammon äro oförenliga storheter. Det går icke att samtidigt föra kampen för allmänmänskliga ideal och tillgodose egna personliga eller särgruppers specialintressen. Kristus fastslog detta i sitt tal till människorna och följande tusenåriga utveckling har visat talets bestående sanningsvärde. Där ideella strömningar misslyckats, har det skett i följd av ledarnas oförmåga att hålla idealen i helgd.

Så avhänger även nu den ideella rörelse som går fram inom vårt folk av ledarnas förmåga att i anda och gärning förbli idealen trogna. Tillåtas ovärdiga krafter taga ledningen, följa ledarna den vanliga vägen, sammanblandande personliga och enskilda intressen med de allmänmänskliga ideella, fallande undan för Frestarens lock — då är också denna rörelse för skapande av ett lyckligare tillstånd för vårt folk på den Gudomliga ordningens grund dömd att misslyckas, och resultatet skall blott bli: nya desillusioner.

Detta vare sagt som ett *memento* för den nya folkliga frihetsrörelsen i vårt land.

PRESSKONSERTEN

"Kulturens gudaskymning"

Det "ledande nationella kulturorganet" *Svenska Dagbladet* (h.) ser i nazismens makterövring i Tyskland "kulturens gudaskymning". Den andliga utvecklingen, vetenskapen, den historiska forskningen och konsten — allt skall inrangeras under "arierståndpunkten", kvider organet. Objektiviteten — sådan den praktiserats under judeherraväldet! — skall icke längre beaktas. De bekymmer man känner över denna utveckling i "barbariets tecken" äro stora:

Nazismens makterövring i Tyskland har medfört icke blott det nya brottslighetsbegreppet rasförräderi, vilket nu skall inskrivas i strafflagen, och alla de andra åtgärder, som sammanhänga med "arisk" övertro. Det har åtföljts av "rensningar" vid universitet och läroanstalter av alla slag. Antisemitismen var härvidlag blott eggen på det vapen, som riktades mot varje för maktens innehavare misshaglig åskådning.

Nu förklaras öppet, att icke blott vetenskapsmännen utan även vetenskapen själv skola nationaliseras. I oktoberhäftet av Preussische Jahrbücher, som i två mansåldrar varit samlingspunkt för vad tysk andlig odling haft ypperst, predikas ett program för den historiska forskningen, vilket påbjuder plikten att taga politikens krav till rättesnöre för vetenskapen. Detta är ett oreserverat godtagande av den bannlysning av själva begreppet objektivitet, som "undervisnings- och propagandaministern" Göbbels angivit såsom något av det fundamentala i nazistisk uppfattning, och detta även på rättens område.

När sådant förkunnas icke blott av nazismens agitationsledare utan även inom de kretsar, vilka skola företräda tysk forsknings och vetenskapligt sanningssökandes högsta traditioner, då sker något som varslar om en kulturkatastrof. Vad som nu förtryckes är icke en "livsfrämmande lärdomskult" — det är vad som skapade tryckfrihet och avskaffade tortyr, det är vad som skiljer ljus från mörker. Det är upprörande, att tysk vetenskap skall bliva det instrument, på vilket Wagnerdyrkande nazism spelar den stora sorgmarschen vid kulturens Götterdämmerung.

"Kulturorganets" ängslan inför den inbrytande kulturens gudaskymning är mycket förklarlig, ej minst i betraktande av den hotande omläggningen av den historiska forskningen. Ty den dag sanningen rörande den historiska utvecklingen offentligt framlägges, komma märkliga ting att blottas, vilka skola ställa många historiska sammanhang i helt ny dager.

Hitlers seger från judisk synpunkt

Under rubriken "5693 — ett skickelsedigert år" behandlar det judiska ungdomsorganet *Judisk Krönika* i sitt septembernummer Hitlers seger i Tyskland. Tidningen, vilken vid Skandinavisk-Judiska Ungdomsförbundets 13:e kongress i Köpenhamn under juni allmänt betecknades som "den bästa judiska tidskrift som någonsin utkommit i Norden" och således bör kunna anses som ur judisk synpunkt särdeles vederhäftig i sitt bedömande, fastslår, att Hitlers seger skett under fältropet "Juda verrecke!" och "att det skickelserika året 5693 för eviga tider i det judiska folkets historia skall komma att betecknas som de tyska judeförföljelsernas år". Därefter heter det:

NSDAP:s seger är fullständig. Adolf Hitler, partiets ledare, har blivit tyska rikets kansler. Det kommunistiska och socialdemokratiska partiet äro förintade, alla övriga partier ha likviderats. Man kan lugnt säga, att ett parti aldrig någonsin i historien i så hög grad lyckats erövra icke blott en hel stat utan också ett helt stort folks tänkande som här skett. Bolsjevikpartiet har visserligen erövrat hela Ryssland, men där var det klart och tydligt en liten minoritets diktatur.

Hitlers parti har vuxit sig starkt i antisemitismens tecken. Antisemitismen var inte blott dess huvud*mål*, den var också dess huvud*vapen*. Den var icke blott kärnpunkten i programmet, den var också det stora värvningsmedlet. Och här har man verkligen en gång hållit vad man lovat väljarna. Här har — vilket också är ett sällsynt fall — först genom realiserandet visats hur allt var möjligt. Först verkligheten har givit besked om möjligheten. Ty i grund och botten ha judarna aldrig hållit för möjligt vad nu inträffat i Tyskland. Och därför får det judiska folket inte uppfatta det som skett och ännu sker som ett öde utan som en lära.

Det är intressant att ta del av detta konstaterande från judiskt håll, att "Hitlers parti vuxit sig starkt" och "vunnit sin fullständiga seger" "i antisemitismens tecken". I rättvisans intresse skall erkännas, att judarnas politiska intelligens och omdömesförmåga stå oändligt över våra egna s. k. nationella ledares, för vilka det blivit ett axiom, att ingen judefråga finnes, allra minst i vårt land, och att en nationell svensk rörelse icke får befatta sig med någon sådan.

"Sunnanväder och nordanvind"

I en ledande artikel "Sunnanväder och nordanvind" kommenterar *Svenska Dagbladet* (h.) den socialdemokratiska valsegern i Norge, påvisande det märkliga faktum, att socialdemokratien i Norden över hela linjen ryckt fram till maktställning, medan den i övriga Europa är på stark retur eller alldeles ur spelet. Sakförhållandet är dock i själva verket ej så egendomligt utan mera att betrakta som en naturlig vorden följd av vårt avsides läge. Vi befinna oss ett antal år efter stormakterna i utvecklingen och uppleva som bäst vad de redan genomgått av marxistiskt regemente, men funnit odugligt.

Den citerade tidningen har sin speciella, högerfärgade syn på företeelsen och andrager en mängd underordnade omständigheter som förklaring därtill, främst naturligtvis den gamla "splittringen bland de borgerliga". Situationen artar sig emellertid allt allvarligare, ty "en stark sydvind blåser nu över hela Norden, medförande oro och jäsning i många sinnen". Högern, d. v. s. det officiella frimurarepartiet, har redan genom sin allsmäktige ledare, Karl XIII:s riddaren Salomon Lindman, appellerat mot den söderifrån hotande faran — hakkorset, nationalsocialismen. Man slår allt starkare på de "nordiska" strängarna gentemot "sunnanvädret". Synen är kostbar. Svenska Dagbladet skriver med formell adress till socialdemokratien:

Emot sådant frihetsfientligt och riksvådligt socialistvälde samlar det sig småningom till folkstorm. Men den skall komma från oss själva, utan främmande slagg och slagord samt med sig förena borgerlighetens kärntrupp, den svenska högern. Denna nationella rörelse blir intet sunnanväder utan om dess vardande vill man gärna anföra de vinande rader, som göten Tegnér riktade mot det dåtida tyskeriet:

Men nordanvinden är ej död ännu,
jag hör på avstånd slagen av dess vingar;
han fläktar smittan bort från berg och dalar
och sopar stjärnevalvet rent igen,
och Nordens sinnen klarna med dess himmel.

I Tegnérs ord instämma även vi. Nordanvinden lever och skall säkert utveckla sig till en stormvind, som sopar undan allt främmande, unket och sjukt i detta land, men verktyget för den rensande stormen blir ej det under falsk flagg seglande internationalistiska parti, högern, som är medskyldigt till det stora förräderiet mot Sveriges folk.

Invasionen av tyska affärsjudar

Sveriges Köpmannaförbunds ledning varnar i *Köpmannen* för den fara som hotar den svenska köpenskapen och dess utövare genom den pågående invasionen av tyska affärsjudar, vilka ej kunna finna sig tillrätta med den nya regimen i Tyskland:

Sveriges Köpmannaförbund har redan för åtskilliga månader sedan framhållit de risker, som härutinnan kunde uppstå samtidigt som förbundet utsagt, att det vore i hög grad önskligt att denna invasion hämmades. Den svenska arbetsmarknaden är förvisso icke av sådan beskaffenhet f. n., att den behöver ett tillflöde av utländsk arbetskraft. Svenska medborgare finnas i tillräckligt antal och med tillräckliga kvalifikationer för våra arbetsuppgifter.

De utlänningar, som söka sig hit, äro dessvärre också sådana, att man kan misstänka, att deras insatser i t. ex. svensk handel icke skulle bliva överdrivet godartade. Vi ha här i vårt land så många egna illojala affärsmetoder, att de icke behöva någon komplettering med utländska modenyheter på området.

Förbundsledningen konstaterar slutligen med tillfredsställelse, att Socialstyrelsen "i största utsträckning" visar förståelse för förbundets synpunkter. Är detta verkligen möjligt? Från andra håll uppges att invasionen av tyska affärsjudar är ganska betydande, och särskilt bland huvudstadens befolkning förmärkes ett allt större inslag av element, som ge oförtydbara intryck av att tillhöra den ifrågavarande kategorien. Icke kan väl Köpmannaförbundets ledning vara felaktigt underrättad?

N. F. vacklar

Den nationalsocialistiska tyska regeringens beslut att utträda ur Nationernas Förbund och nedrustningskonferensen är att hälsa med tillfredsställelse. En större svindel än den som i Rättens och Fredens namn etablerat sig i Genève har världen sannolikt aldrig skådat.

Nationernas Förbund presenterade sig som Folkens förbund, vilket i Fridens och Rättfärdighetens anda ville bygga upp en ny värld åt mänskligheten. I stället blev det en högsta instans för lögn och orättfärdighet — ett organ för den brottsliga Versaillesfreden, för judendomens och de med denna förbundna "segerstormakternas" brottsliga strävanden att hålla mänskligheten i mörker, elände och förtryck.

Medels en lögnaktig fredsideologi förleddes de smärre folken att avrusta sina försvar, för att de skulle bli lättare åtkomliga för de rovlystna imperialisterna. Men genom Tysklands steg har hålet stuckits å bubblan och ett avbräck gjorts å judendomens planer att via Genève bygga upp sitt världsrike. Tyskland hade uppfyllt bestämmelserna i Versaillesfreden och fordrade övriga makters uppfyllande av åtagna förpliktelser, fordrade likvärdighet och likställighet. När man motsatte sig detta, var dess nu tagna steg det enda riktiga.

En världsinstitution i den mellanfolkliga fredens och rättens intresse måste komma, men den skall vara byggd å solid grund, i Sanning och Rättfärdighet.

Rustningsindustriens förstatligande

"Kampen om politikens eller ekonomiens herravälde har slutat med insikten om att politiken har företrädesrätten", yttrade vicekansler von Papen nyligen i ett tal. "Den hittillsvarande formen av statsledning med delad ansvarighet mellan statsmän och ekonomiska ledare har alltför ofta lett till korruption. Rustningsindustrien i alla länder bör därför förstatligas för att rustningskoncernernas hemliga inflytande å politiken skall elimineras."

Man konstaterar med tillfredsställelse vicekansler von Papens framförda krav på rustningsindustriens i alla länder förstatligande, samma krav som framfördes av prinsessan Karadja i artikeln "Internationell säkerhet" i Nationens förra nummer. Här må alla folk, som önska fredens bevarande på vår jord, sluta upp å enig front!

Sveriges frihetskamp och Tyskland

Ej endast inom fiendelägret utan t. o. m. inom det egna lägret har man svårt att rätt förstå den svenska frihetsrörelsens inställning vis à vis det nya Tyskland, varför ett klarläggande kan vara motiverat.

Å ena sidan är det självklart, att vi svenskar i vår kamp för nationell pånyttfödelse och befrielse från skadliga, artfrämmande inflytelser icke kunna undgå att känna solidaritet med och i åtskilliga stycken även följa den stolta nation, som kommit att gå i spetsen för folkens frihets- och självbevarelsekamp — tyskarna, liksom att vi av övertygelse beundra och gilla och i den mån oss möjligt är även vilja stödja deras pioniära insats. Ty Hitlers kamp är icke blott Tysklands utan hela mänsklighetens självbevarelsekamp. Men å andra sidan måste vi inse, att varje folks nationella tillgång är något specifikt nationellt, som ej kan vare sig importeras eller exporteras. Varje folk har sin själ, sin historia och tradition, sin miljö och sina problem — vilka icke låta sig förblanda med andras.

I det nationalsocialistiska Tyskland är man, att döma av olika auktoritativa uttalanden, fullt på det klara med detta sakförhållande. Så mycket mer måste beklagas, att man inom vissa "nationella" svenska kretsar tyckes anse lösningen av våra aktuella politiska problem ligga i Berlin. Ett dylikt uppträdande är endast ägnat att kompromettera vederbörande själva och den sak de förmena sig företräda.

Nej, den svenska frihetsrörelsen skall, i fullaste uppskattning av alla andra folks och främst naturligtvis de stambesläktades motsvarande strävanden, kämpa sin egen nationella kamp, på egen grund, för egna nationella ideal!

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare:
ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16.
Postgirokonto 3643.

A b o n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N
tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Riksbankens katastrofpolitik

Ehuru vårt land frångått guldmyntfoten, har Riksbanken fortsatt sina guldköp och detta i ett synnerligen forcerat tempo. På ett år har Riksbankens guldbehållning ökats med icke mindre än 172 millioner och var vid senaste månadsskiftet uppe i 378 millioner, den största guldbehållning Riksbanken någonsin innehaft. Av detta guld finnes å utrikes ort icke mindre än c:a 125 millioner. Och då det i utlandet liggande guldet icke får tjäna som underlag för sedeltäckningen, som fortfarande trots guldmyntfotens avskaffande alltjämt beräknas efter guldbehållningen, kan detta icke tjäna något nyttigt ändamål. Att Riksbanken dessutom fått betala överpris på det inköpta guldet — f. n. antagligen minst 100 millioner — gör transaktionen ännu mer mystisk.

Att inköpa guld till den vansinnigt höga kurs det f. n. betingar och därmed riskera tiotals millioner måste ur skattedragarnas synpunkt kallas rent hasardspel, och antagligen avses därmed att göra en jättekupp med vår valuta. Då guldet i längden icke kan bibehålla sitt nuvarande värde, måste Riksbankens guldköp så småningom vålla landet oerhörda förluster. Genom konstlade medel har guldet ryckts ur den allmänna marknaden och gjorts till föremål för lagring i olika centralbanker, och syftet härmed kan endast vara förberedandet av ett nytt krig eller en jättespekulation, där vinsten inhöstas av väl ledda och hänsynslösa konsortier på de breda lagrens bekostnad, antingen i form av spillda människoliv eller ruinerande prisnedsättningar. De som hittills fått sitta emellan för denna storfinansens hänsynslösa politik ha främst varit bönderna, men också fabrikanter och fastighetsägare, varemot lönerna någorlunda bevarats. Se vi saken följdriktigt skulle alltså stunden vara kommen till löntagarna, och vissa tecken tyda på, att den utmattningskamp som f. n. pågår så småningom kommer att pressa lönenivån, varigenom guldets allenarådande än mer befästes.

Och i denna kamp deltager vår Riksbank på ett häpnadsväckande okritiskt sätt och låter svenska folket självt betala krigskostnaderna till sitt eget fördärv. Genialiskt uttänkt är planen att hålla hela mänskligheten i förtryck under guldets förbannelse, och den mänskliga kortsyntheten firar verkliga triumfer. Med den ledning, Riksbanken f. n. har, är en självständig politik utesluten, och det är en skam för vårt land, att den Kreuger-Ekmanska andan fortfarande får leda vår Riksbank. Riksbankens lånepolitik är till den grad ensidig, att dess nuvarande verksamhet uteslutande synes inriktad på att köpa guld och utländska valutor, medan den vägrar att belåna t. o. m. svenska statens egna skuldförbindelser. Under tiden drives från bankerna en systematisk nedpressning av folkets levnadsstandard, tydligen med tanke på att bringa det till förtvivlan, så att jordmånen beredes för oroligheter. Aldrig tillförene har väl ungdomsarbetslösheten varit så skriande som nu, och den som vet hur moraliskt nedrivande dylik arbetslöshet är måste häpna över den valhänthet, som råder. Att sätta i gång med allmänna arbeten under en lågkonjunktur, som kännetecknas av penningöverflöd, vore väl ett axiom för varje sunt tänkande ledare.

Enligt grundlagen har svenska folket rätt att sig själv beskatta och utövas denna funktion av riksdagen; men den extrabeskattning, som pålägges folket av Riksbanken och som f. n. uppgår till 20 kronor för varje svensk, utövas av riksbankschefen allena, en person totalt inkompetent för uppgiften att leda landets riksbank. Men då partipolitik tillsätter ledare utan hänsyn till förtjänst och meriter, kan man icke vänta bättre. Den nuvarande riksbankschefen borde snarast försvinna från sin post.

Svenska folket har sedan urminnes tider uppskattat friheten och vill icke leva under någon diktatur, men f. n. lyda vi under tvenne: fackföreningsväsendet och storfinansen. Det har gått så långt, att t. ex. grovarbetarnas i Stockholm förtroendeman öppet meddelar, att hans fackförening har egna lagar, som icke alls ha med Sveriges lagar att göra, och att utpressning från fackföreningens sida är en fullt lovlig åtgärd. Riksbankschefen tyckes likaså följa sin egen lag, då han för att i sin ringa mån avlasta jordens guldöverflöd låter svenska folket betala spekulationsförluster på 100-tals millioner.

Penningtyranni och fackföreningstyranni ha förenat sig om att föra svenska folket till avgrundens rand, och Sveriges bönder omfattas nu i deras gastkramning. Turen kommer snart till både arbetare och tjänstemän. Den arbetslösa ungdomen, vars sak f. n. synes förtvivlad, kan också berätta om det lidande som dessa två faktorer åsamka. Medan de små förbrytarna straffas gå de stora fria. Svenska folket kommer att få leva under detta tryck så länge det ej inser, att osjälviskhet och hederlighet äro bättre herrar än snikenhet och partisinne.

Ekon.

Socialdemokratiskt understöd åt sovjetspioner?

Envar erinrar sig den smutsiga Alexandrov-Mitkevitschska spionageaffären. De båda sovjetkamraterna — den ene genom herr Brantings bemödanden en svensk undersåte, den andre tillhörande sovjetstaten — ertappades av vår polis vid köpet av viktiga dokument över det svenska försvarsväsendet. Faktum rörande spionaget för sovjets räkning var bevisat och på uppfordran av den svenska regeringen måste sovjetjuden Alexandrov, trots sitt svenska pass, lämna sin anställning vid sovjetlegationen och Tass-byrån samt överflytta till Moskva.

Det har nu kommit till vår kännedom, att Alexandrov — t. o. m. efter det han offentligt kvalificerats som sovjetspion, inför avresan till Sovjetryssland — materiellt understöddes från den svenska socialdemokratiska fackorganisationen. Av herr Sigfrid Hansson, nuv. statsministerns broder, skall herr Alexandrov vid denna tid ha bekommit några tusen kronor, vilka gåvo honom möjlighet att behagfullt flytta över till Sovjetparadiset.

Vi vilja ställa den frågan till herr Hansson: är detta riktigt? Och om det är riktigt: är det en allmän regel, att vår socialdemokrati understöder sovjetspioner, eller var detta ett undantagsfall? Vad kan vidare herr Branting, som var spionen Alexandrovs försvarare, ha att säga i saken? Har kanske också herr Branting hämtat sitt icke obetydliga honorar från de svenska arbetarnas kassa — eller ur sovjetkällor? Och slutligen: vad säga Sveriges arbetare härtill?

"Ekumenisk" visdom

Det har blivit en modesak för den förjudade svenska statskyrkans högre dignitärer att ta avstånd från den nya aeran i Tyskland. Nu har också prokanslern vid Lunds universitet biskop Rodhe i ett "tal till ungdomen" skyndat deklarera sin ståndpunkt. Här ett utdrag ur hans tal:

"Den andliga valutan är i dag i tre stora länder nödmynt, som åsatts tvångskurs. All kamp om en världsåskådning är en kamp om värden. Just nu ha några gamla värden blivit depricierade i Tyskland: andlig frihet, omdömesfrihet m. fl. För mig äro de moraliska värdena givna genom den kristna traditionen, läran om kärleken och ödmjukheten. Vi kristna vilja utöver det mänskliga, vi vilja övervinna individen genom att få honom att känna. Det är människan som är det största problemet".

Slik andlig visdom bjudes från ledande statskyrkohåll vår tids svenska ungdom! Den lundensiske prokanslern och biskopen har oförlåtligt dimmiga begrepp om det han talar. Den reaktion mot det judiska förstörelsearbetet, som kommit till uttryck i Tyskland, är i själva verket en gengångare av samma reaktion, som för tvenne årtusenden sedan spred sig över världen med ariern Kristus som främste målsman. Kristus visade vägen ur judendomens försumpning genom att resa kravet på sanningens uppenbarande. Hitler följer denna väg och det är därför han nu är föremål för den förjudade kyrkans förföljelse. Men den förfalskade kristendomen har haft sin tid; med den judiska maktens försvinnande bland folken återuppstår kristendomen i sin sanna gestalt.

"Svensk hjälpaktion"

I den mänskliga kulturens namn har en "svensk hjälpaktion för intellektuella landsflyktingar" igångsatts på inbjudan av Prinsarna Wilhelm och Eugen av Bernadotte jämte hela det nutida "intellektuella" Sverige eller praktiskt taget hela den svit av storheter alltifrån kyrkan, vetenskapen och militären till koryféerna i politikens och den andliga folkförgiftningens sumpmarker, vilka utgöra det lysande fundamentet för det härskande korrumperade systemet. Det utplundrade svenska folket uppfordras till bidragsgivning för en insamling till möjliggörande för de landsflyktiga "kulturens främste" att kunna "uppehålla sig i utlandet och där fullfölja sitt livsverk".

Inbjudarna nämna försiktigtvis ej ordet "tyska judar", men uppropets hela formulering visar tydligt, att det icke rör sig om några andra landsflyktingar än dessa element, vilka under långa tider arbetat på Tysklands förstörelse i bolsjevism och korruption men som tyska folket äntligen av ren självbevarelse sett sig nödsakat befria sig ifrån. Det är i stil med det hela, när vår nuvarande ledareklass på det andliga området uppfordrar svenska folket att med sina penningar finansiera ifrågavarande "kulturpersonligheters" fortsatta uppehälle och verksamhet i Sverige och andra länder.

Vi förmoda, att vårt folk har bättre användning för sina ännu återstående sparmedel än att slänga ut dem på internationella äventyrare.

Schweiz under diktaturen

Schweiziska förbundsregeringen har med stöd av "nödfallsklausulen" utrustats med absolut myndighet och parlamentet avkopplats. Regeringen utövar således jämväl den lagstiftande makten, vilket blott förekommit en gång tidigare, nämligen vid världskrigets utbrott.

Ur Utlandets press

"Krigsfaran och korståget för Israel"

Den kände ledaren för de franska monarkisterna Léon Daudet offentliggör i *Action Francaise* en artikel under ovanstående rubrik, vari han förklarar att Leipzigprocessen icke angår Frankrike. Det heter däri vidare:

Kampanjen för de flyktade tyska judarna är likaså i intet hänseende rättfärdigad. Dess ursprung är mer än misstänkt. Den medför faran att franska sändebudets i Berlin och fransmännens i Tyskland ställning blir ohållbar. Detsamma gäller de upprepade interventioner som den franske senatorn Bérenger företagit hos folkförbundet i Genève till Israels favör. Med vilken rätt upphöjer sig herr Bérenger till Frankrikes talesman i denna ömtåliga fråga? Så mycket som en uppenbart riskfylld ehuru åtminstone verksam åtgärd såsom t. ex. Ruhrbesättandet med hänsyn till den nuvarande överhängande krigsfaran kan synas klok och opportun, lika mycket förefalla dessa stickord mot den tyska egenkärleken farliga. Att draga i krig för Israel skulle dock synas det stora övervägande antalet fransmän som överdrivet.

Fransmännen ha lika litet som något annat folk anledning engagera sig i Israels nya korståg för tillintetgörande av den nation, som djärvts bryta de judiska bojorna. I stället böra alla nationer följa det av Tysklands folk givna exemplet och gemensamt resa sig ur judendomens ok. Detta bör vara det nya korståget!

*

Världsfrimureriet i arbete

Herriots resa till Ryssland har en ödesdiger likhet med Poincarés 1914, skriver den schweiziska *Der Eidgenosse* på tal om den rådande situationen i världen. Tidningen fortsätter:

Herriot är blodig tyskhatare, frimurare och blickar kärligt åt kommunismen. Tillintetgörandet av marxismen i Tyskland har drivit hans raseri till dess yttersta spets. Man erinre sig, att det "humanitära" frimureriets roll i världskrigets tillkomst av olika forskare dokumentariskt fastställts. Det var storlogerna som redan 1912 beslöto mordet å den österrikiske tronföljaren. Skola nu dess dunkla makter åter frambesvärja ett människoslaktande och världskaos? Alla tecken tyda på att faran är i antågande.

I alla länder hetsar den internationella judendomen genom sina internationella frimurardrabanter under högtryck till krig mot Tyskland. Underrättelser från Prag ge vid handen, att i vissa områden av Frankrike (Lothringen) ammunitionsfabrikerna arbeta dag och natt. Med feberaktig skyndsamhet utbygges och fullbordas befästningsgördeln. Den skall framvisa ett verk, vars like världshistorien hittills ej skådat. Polen är beväpnat till tänderna och kan knappast invänta anfallets stund. Det judisk-kommunistiska Sovjet-Ryssland har slutit nonagressionsfördrag med alla sina grannar, med Polen ett skydds- och försvarsförbund. Intet önskas högre av dess judiska härskare än att strypa det tyska riket och påtvinga det ett bolsjevikiskt herravälde. Dollfuss har sprängt förbindelsen mellan Tyskland och Italien. De parisiska frimurardiplomaterna söka avhålla Italien från att stödja det tyska riket.

"Först lönnmörda det nationalsocialistiska tyska riket och därefter strypa det fascistiska Italien" — så lyder den hemliga krigsparollen från de internationella storlogerna, vilka stå i den judiska bolsjevismens tjänst. Skulle det kanske vara en tillfällighet, att den judiske frimuraren och blodspolitikern Trotskij-Bronstein fick uppslå sitt orena tält i Frankrike?! Och är det kanske en tillfällighet, att Sovjet-Republikens judiske utrikesminister Litvinov-Finkelstein med sin stab av mordgossar, tjekan kallad, uppehåller sig på ferier i Frankrike under det oskyldiga namnet "herr Linde"?!

Den "nationelle" politiske ledaren i världsfrimureriets nionde provins amiralen Arvid Archates Salomon Lindman handlade således i full överensstämmelse med frimurarinternationalens program, då han nyligen formulerade det svenska högerpartiets aktuella politiska ståndpunkt som en front *mot* nationalsocialismen, d. v. s. mot Tyskland.

Mystiska planer

Socialdemokraten innehöll den 23 oktober en i flera avseenden uppseendeväckande artikel under huvudrubriken "Nasseplan på grova terrordåd", enligt vilken vissa kretsar skulle umgås med planer att med understöd söderifrån engagera den svenska nationalsocialismen för en revolutionär aktion, riktad mot de marxistiska fästena. Vi återge ordagrant:

Man lär vid konferensen på söndagen ha diskuterat tanken på att i vid utsträckning söka erövra och intressera arbetslösa för speciellt nazistiska aktioner och metoder. De arbetslösa skulle sålunda mot en ersättning av 3—4 kronor om dagen enrolleras i SA-kommandon, vilkas uppgift skulle bestå i att på allt sätt undergräva arbetarorganisationerna, företaga diverse anlopp mot arbetarpressens institutioner och i allmänhet störa ordningen på ett sätt som skulle främja nazisternas intressen. Dylika aktioner skulle samtidigt igångsättas i Sveriges tre största städer. Man lär vidare planera en uniformerad nazistuppmarsch i Stockholm för att trotsa det gällande uniformsförbudet. Det räknas med att en dylik tillställning, genomförd under massverkan av alla mobiliserbara nazister, skulle kunna lyckas. Projekten skola ha diskuterats vid en förberedande konferens, som hållits natten mellan lördag och söndag i närvaro av de svenska nazistspetsarna och vid vilken även ledarefrågan diskuterades... De nordiska länderna skulle vidare få en överledare i en vitfinsk kaptens skepnad.

I andra radikala tidningar uttalas, att den utsedde ledaren för den planerade "revolutionära" aktionen skulle vara översten Martin Ekström, känd från bl. a. de röda upproren i Estland och Finland.

Vi ha svårt att föreställa oss annat än att regeringsorganets uppgifter måste vara hämtade ur luften. Sådana planer som Socialdemokraten utmålar kunna endast vara en produkt av en osund, äventyrlig hjärna. Den svenska frihetsrörelsen har intet att skaffa med sådana planer. Varje försök — från vilket håll det komma månde — att söka förvanska den framväxande folkrörelsen och förleda densamma till överilade, desperata handlingar, skall hänsynslöst tillbakavisas.

Turismen — en nationell inkomstkälla

Kommerskollegii redogörelse över Sveriges handelsbalans upptager för året 1932 för första gången en sammanställning av inkomster och utgifter från turisttrafiken. Av denna framgår, att de utländska turisternas utgifter i Sverige nämnda år uppgingo till c:a 35 milj. kr. mot de svenska turisternas utgifter i utlandet c:a 31 milj. kr.

Det uppnådda resultatet är i hög grad att tillskriva Svenska trafikförbundets energiska och planmässiga arbete. En god del av de svenska turisternas utgifter i utlandet borde dock kunna komma den inhemska turismen till godo, då vårt eget land i turisthänseende bjuder på så enastående värden, långt större än vad utlandet kan åstadkomma.

Res först och främst i ditt eget land och lär känna det!

*

"Hereditas" — ingen isolerad företeelse

Vi ha emottagit brev, av vilka framgår, att Hereditasaffären icke på något sätt kan betraktas som en isolerad företeelse inom nutida bankvärld, och återkomma till saken.

En nordisk folkkulturell gärning

Den 30 november detta år är en bemärkelsedag i den svenska folkkulturens historia. Då fira Nordiska Museet och Skansen 100-årsdagen av sin skapares, Artur Hazelius födelse. Bland svenska kulturgestalter från senaste århundradet lyser Hazelius med säregen glans. Hans stolta verk, som i ett kritiskt tidsskede räddade vår folkkultur från förintelse under den framstormande internationalismen, skall i alla tider stå som ett vältaligt vittnesbörd om den nordiska andens storvulenhet och skaparkraft.

Artur Hazelius

Redan tidigt stod Artur Hazelius håg till den nationella kulturvården. Vid promotionen till filosofie doktor 1860 försvarade han avhandlingen "Inledningen till Hávámál". 1864 utnämndes han till lektor i svenska språket och litteraturhistoria vid Högre lärarinneseminariet, under vilken verksamhet han utgav "Fosterländsk läsning för barn och ungdom". Den avgörande impulsen till sitt stora livsverk fick Hazelius under en resa i Dalarna 1872, varunder han med bekymmer konstaterade "med vilken styrka egenheterna i folkets seder börjat utjämnas även i dessa bygder, där vi av ålder älskat att anse allmogen mer än i andra landskap bevara sina fäderneärvda bruk. Det blev mig uppenbart, att man skyndsamt måste ingripa, om man ville göra sig till godo de hjälpmedel för forskningen, vilka ännu erbjödo sig i dessa gamla boningar, som revos, eller dessa bohag, som ringaktades, eller dessa dräkter, som bortlades".

Redan följande år, 1873, startade Hazelius under benämningen "Skandinaviska etnografiska samlingen" Drottninggatan 71 i Stockholm det museum, som sedermera erhöll namnet Nordiska Museet. Räddningsarbetet inriktades från början främst på den mest hotade punkten, bondekulturen, den samtidigt starkast nationellt präglade. Svenska allmogeavdelningen blev också museets huvudstomme; den avsåg att ge inblick i vårt lands äldre förhållanden, sådana dessa gestaltade sig hos vår allmoge. Här återfinnas minnen av bondens hus och hem, samfundsliv, slöjd och näringar, dräkter, seder och bruk, vilka hopförts och bilda en storartad samling av utomordentlig betydelse för kunskapen om vår inhemska för vårt folk kännetecknande odling.

Efterhand vidgades programmet till att omfatta även de andra folkgruppernas odling. Sålunda inrättades vid museet en "högreståndsavdelning" och en avdelning för skråväsendet ävensom en avdelning för tillvaratagande av kulturminnena, förknippade med livet i huvudstaden. Men Hazelius planer stannade icke vid detta. Han ville ej endast åskådliggöra svensk odling utan också sida vid sida sammanföra resterna av alla de fyra nordiska ländernas folkkulturer, ja, han var icke främmande för tanken att skapa ett museum för den nordeuropeiska kulturen i hela dess omfattning och alla skiftningar. Det var denna hans tanke som gav upprinnelsen till namnet Nordiska Museet, såsom institutionen från 1880 kallades. Den nya monumentala byggnad, där samlingarna i dag äro inrymda å Djurgårdsslätten, invigdes 1907.

Tanken på museiföremålens utställande i sitt naturliga sammanhang nådde först rätt sin lösning genom inrättandet av det folkkloristiskt kulturhistoriska friluftsmuseet Skansen, vartill grunden lades 1891. Här ville Hazelius framställa det svenska folklivet i levande drag, en levande, typisk natur, med i möjligaste mån levande föremål. Och han lyckades på ett storartat sätt i denna avsikt.

Under en tidrymd av några årtionden utvecklades Hazelius skapelse från en ringa början till en av Europas största kulturhistoriska museer, en allmänt erkänd och uppskattad förebild för den övriga museala världen. Den blev även förebildlig för de framväxande hembygdsmuseerna i olika delar av Sverige ävensom i våra grannländer och å åtskilliga andra håll.

"Måtte de minnen", yttrar Artur Hazelius i sin skildring av institutionens historia under första kvartsseklet, "som Nordiska Museet gömmer, liksom det mångskiftande livet på Skansens höjder i sin mån bidraga att hos släkten efter släkten stärka nationalkänslan, hos unga och gamla — för att använda ett fäderneärvt uttryck — 'ingjuta fosterlandskärlek i väldiga droppar', samt lära oss minnas de manande ord jag ville sätta ovan ingången till museiborgen på Lejonslätten: *Vi äro ett litet folk, men vi böra tänka stort.*"

Frimureriets uppkomst

Den betydande roll som det internationella frimureriet, omfattande alla jordens loger, spelar i vår tids universella judiska strävanden motiverar ett närmare studium av den occulta rörelsens historiska tillkomst. Rörande dess ursprung hävdas visserligen olika meningar, men den synes ha största stödet för sig vilken hävdar, att frimureriet till en början — innan det omhändertogs av judarna för att nyttjas för deras världssyften — utgjorde en ren skråbildning. Under 13:de och 14:de århundradena, ja ännu tidigare, påträffades skrån av "frie murare" med egna lagar, statuter och ceremonier. Dessa föreningar (eng.: lodge, tyska: Bauhütte) stodo under ledning och uppsikt av en mästare, "mästaren av stolen", ett uttryck som övergått till det moderna frimureriet. Mästaren hade att undervisa gesällerna och dessa i sin tur lärlingarna i byggnadskonsten samt att fördela arbetet och utbetala avlöningen.

Benämningen "frie murare" skall ha uppkommit därav att föreningarna innehade fribrev från påvar, furstar, städer och kloster, varigenom de tillätos vandra från en plats till en annan, sökande arbete. Då resorna ofta utsträcktes från ena landet till det andra, uppstod livlig förbindelse mellan "frie murarnas" "lodger" och "Bauhütten". Dessa hade alltså ett långt vidsträcktare arbetsfält än de bofasta murarna, vilka blott fingo söka arbete inom visst begränsat område och endast anlitades för uppförandet av enklare bostadshus, bykyrkor, kapell etc. De "frie" murarna utgjordes i huvudsak av murare, stenhuggare och konstnärer samt stodo på en högre bildningsgrad än de bofasta. Åtskilliga av medeltidens förnämsta byggnader äro uppförda av dem. Furstar och städer anlitade dem för uppförandet av slott, fästningar, rådhus, kyrkor och andra monumentala byggnader. Särskilt konungarna i England gynnade de "frie" murarna, varför dessa redan tidigt betecknade sin konst som "kunglig konst", ett uttryck som ofta påträffas i det nuvarande frimureriets ritual.

I början av 900-talet anordnade några "frie murarföreningar" en storloge i York. Senare, under 12- och 1300-talen, hölls ofta dylika storloger i Frankrike och Tyskland. Då logerna i de olika länderna stodo i intim förbindelse med varandra, införde de vissa hemliga tecken, såsom hälsningstecken, handgrepp och lösensord, varigenom logemedlemmarna kunde ge sig till känna för varandra. Allt detta har bevarats av det moderna frimureriet. Logens mästare, "mästaren av stolen", valdes för ett år i sänder. Varje månad höllos sammankomster, varvid skråets angelägenheter behandlades och stridigheter avgjordes, eventuellt nya medlemmar eller lärlingar antogos. Allt efter föreskrivna ceremonier och gällande statuter.

*

Efter de förödande krigen under 15- och 1600-talen gick byggnadsverksamheten starkt tillbaka. Furstar och städer saknade medel att uppföra kostsamma byggnader och som en följd härav upplöstes många "frie murarföreningar" eller tvungos föra en tynande tillvaro. Endast i England lyckades de bevara sin livskraft gentemot tidens påfrestning, vartill väsentligt torde bidragit att man där beslutat i logerna upptaga utanför facket stående personer som "passiva" medlemmar. I de engelska logernas regelbundet återkommande månadssammankomster togo ofta adelsmän, lärde och borgare del och då sammankomsterna präglades av en angenäm festlig tillvaro, sökte gärna utomstående bli upptagna som medlemmar. Hemlighetsmakeriet och den "kungliga konsten" utövade även en viss dragningskraft. En utom facket stående person, som upptagits som passiv medlem, kallades "antagen murare" — en benämning som användes för alla medlemmar i det nutida frimureriet. Den sökande hade förutom erläggandet av en högt tilltagen inträdesavgift att bekosta den efter införandet anordnade festmåltiden. Endast förmögnare personer kunde därför kosta på sig nöjet att upptagas i en "frie murare"-loge.

Efterhand växte de "antagne" murarnas antal tills de slutligen helt dominerade logen och det s. k. andliga eller spekulativa frimureriet trädde i det ursprungligas, skråmässigas ställe. 1717 sammanslöto sig fyra dylika loger i London till en storloge och antogo en ny författning. Denna utarbetades och utgavs några år senare, 1723, under namnet "de frie och antagne murarnes konstruktionsbok" och ligger i huvudsak ännu till grund för alla frimurarloger. Den nya konstruktionsboken bibehöll det gamla "mason"-(murare-)vapnet, de gamla logernas tecken, hälsningstecknet, handgrepp och lösensord jämte dess mystiska historia, i huvudsak en byggnadskonstens historia. Första budet i den nya konstruktionen var detsamma som för de äldre logerna: ovillkorlig lydnad för mästarens befallningar. Vidare: medlemmarna skulle öva sig i tålamod och överseende och endast vara förpliktade till den religion, i vilken alla människor stämma överens, d. v. s. de skulle vara goda och trogna män, män av ära och redlighet, även om de skilde sig i trosbekännelse. I denna grundläggande bestämmelse återspeglas det inträngande judiska inflytandet. De av rasen och blodet givna naturliga skiljegränserna mellan människor och folk utsuddades. Judarna hade insett, att de "frie murarnas" i skilda länder utbredda organisation kunde nyttjas som ett redskap för deras spekulativa världssträvanden. Det proklamerades, att frimureriet upptoge jämväl ateister! Voltaire blev redan vid unga år upptagen i en Londonloge och 50 år senare, 1778, under stora högtidligheter införd i Pariserlogen "Les neuf Soers". En annan bekant ateist, som mottog "ljuset", var konung Fredrik II av Preussen, "Fredrik den store"!

*

Det nutida frimureriets födelseår kan således fastställas till 1717 med England som fädernesland. Frimureriets försök att till de allra äldsta tider, ja till sagans värld förlägga sin uppkomst, äro uppenbart fantasier. Den i Svenska Landslogens konstruktionsbok intagna uppgiften, att kung Salomo varit frimureriets stiftare och förste stormästare, torde vara att betrakta som ett judiskt påfund av tämligen sent datum. Konung Gustaf V:s "ärorika" ställning som "Salomos Vikarie" i "Nionde provinsen" (= Sverige) hänger alltså en smula i luften. Lika verklighetsfrämmande synas försöken att vilja sätta frimureriets uppkomst i förbindelse med Mithraskulten eller med matematikens fader, Euklides, eller med de romerska collegia fabrorum eller tempelherreorden. Till en början hade det andliga frimureriet endast tvenne grader, lärlingar och gesäller, vilka senare inom sig valde en mästare, "mästaren av stolen". Först 1725 kom mästartiteln i bruk. Logen kallade sig *Johannesloge* efter stenhuggaren S:t Johannes (Johannes Döparen). Frimurarna i hela världen kalla sig bröder och beteckna detta med tre punkter (Br.·.), varför de även av sina motståndare döpts till "trepunktsbröderna".

Grundarna av det andliga frimureriet voro engelsmän, vilka dock av allt att döma stått under på-

Rasskillnad

Sedan lång tid tillbaka ha judarna betraktats som blott en religiös sekt och behandlats därefter. Från denna falska inställning härrörde all den olycka som kom över den ariska kristenheten. Ty hand i hand med den religiösa tolerans-rörelsen följde nödvändigt judendomens emancipation och likställighet. Hade man redan vid denna tid rätt förstått begreppen ras och nation, skulle vi besparats all försumpning och besmittelse med detta parasitfolk, som berövar oss vår kraft, sugande vår märg.

Det råder intet tvivel om att judarna ej endast religiöst utan även rasligt besitta en individualitet, om icke på annan grund så därför att de äro ett folk med fyratusenårig inavel, varigenom de till sitt övervägande flertal av nödvändighet utvecklats till en särskild ras. Begreppet ras är kanske ännu i dag, vetenskapligt betraktat, omstritt. Men i praktiken veta vi sedan länge vad judisk ras är. Om det överhuvud finnes en ras, äro judarna en sådan. Den särskilda behandling de under sin historias årtusenden rönt från alla de folks sida, med vilka de trätt i beröring, bevisar detta. Ty — märk väl! — det förekom hos arierna under många århundraden ej endast inspärrning av judarna i gettot utan överallt kunna vi konstatera ett ständigt återkommande fördrivande av detta egenartade folk. Man må erinra sig judendomens roll i historien från Egypten, Persien, Babylon, Rom, Spanien, England och Frankrike samt i senare tid Ryssland och Rumänien. Turken, som föraktar greken och armeniern, säger: "en armenier är värre än sju greker — en jude värre än sju armenier". Araben — själv semit — tvingar varje förbiridande jude att stiga av sin åsna, låter honom vid passerandet av en moské taga av sig skodonen samt känner intet värre skymford än "Jehudi". Till och med det avlägsna Japan, där det finnes mycket obetydligt judar, vill ej veta av dem; där har också, av fruktan för den judiska bolsjevismen, bildats en antisemitisk rörelse, som utger en av general Schioden ledd tidskrift.

Den katolska kyrkan tvekade aldrig, medan den ännu var genomträngd av arisk ande och bärare av kristlig kultur, att betrakta och behandla judendomen som sin fiende. Härom lämna de enstämmiga besluten från en lång rad kyrkokoncilier klara vittnesbörd. Sedan ej alltför länge samarbetar nu kyrkan öppet med judendomen, tydligen av materiella skäl. Men den kommer att gå under härpå, om den ej snart öppet ansluter sig till kampen mot den judiska anden. Ofta hör man lärda säga, att fastställandet av ras vetenskapligt ännu i dag är en mycket vansklig sak. Vi äga dock en mängd fysiska hållpunkter för judens igenkännande, även efter korsning med arier.

Enligt läkarna äro ärftlig belastning och degeneration en ofta återkommande företeelse hos den judenhet som kommit sig upp. Men då denna ständigt beblandar sig med vårt ariska blod, blir förfallet hos oss kroniskt och något slut på försumpningen är icke att skåda. Hjälpa kan då endast ett absolut skiljande mellan arisk och judisk ras, framför allt genom lokalt avskiljande och genom strafflagsbestämmelser. Att från judisk sida av politiska skäl försök ofta gjorts att bestrida möjligheten av ett konstaterande av rasen, särskilt den judiska, är förklarligt. Det tog lång tid innan dessa påståenden tillbakavisades av ariska lärda. Så skedde t. ex. i senare tid genom professor dr. Fritz Lenz i den av honom, Bauer och Fischer utgivna "Menschliche Erblichkeitslehre", varest å sid. 428 (II uppl.) står skrivet: "Ja, t. o. m. anhöriga av en blandras, såsom t. ex. den judiska, kan i de flesta fall med en till visshet gränsande sannolikhet igenkännas, och detta oaktat den judiska befolkningen i rasligt hänseende på intet vis är enhetlig och även hos den mellaneuropeiska befolkningen främreasiatiska beståndsdelar, sådana som utgöra huvudmassan av den judiska arvsmassan, äro starkt utbredda". Man må ej glömma, att judarna skilja sig från alla andra motståndare av vår ras därigenom att de kämpa under falsk flagg och bedriva förställning. Redan på grund härav borde det vara det allra viktigaste förarbetet att genomföra en skarp åtskillnad mellan judar och arier.

Såsom judar äro att betrakta:

1. alla som tillhöra den judiska blodsgemenskapen, vilken framträder som främreasiatisk-mongolisköstisk - nordisk-orientalisk-negroidhamitisk-vestisk rasblandning;

2. alla som tillhöra den mosaiska konfessionen;

3. alla förutvarande anhängare av den mosaiska konfessionen;

4. alla personer, vilkas föräldrar eller förföräldrar eller föräldrars föräldrar haft judiskt blod eller tillhört den mosaiska konfessionen.

Begreppet "jude" är framför allt ett antropologiskt begrepp, vilket den mosaiska lagläran åsätter ett alldeles speciellt märke. Judarna ha ytterst sällan gjort proselyter, varför alla som tillhöra den mosaiska konfessionen kunna anses tillhöra den judiska blodsgemenskapen. Dessa låta sig lättast kontrollera. De misstag som här möjligen begås kunna icke bli många och skola säkert ej utgöra något hinder för den kulturpolitiska befrielsekampen.

Som arier äro däremot enligt den kulturpolitiska traditionen att beteckna alla som tillhöra de nordiska, medelhavs-, dinariska, östiska och baltiska raserna samt dessas blandningar. Personer, vilka uppvisa blodtillskott från färgade raser och dessas blandningar (alltså även judar) äro inga arier. Arier är den som varken å fädernet eller mödernet har spår av judiskt eller färgat blod i sina ådror och som ej är gift med person med judiskt eller färgat blodinslag. I tvivelaktiga fall bör blodets renhet påvisas genom trenne å varandra följande släktföljder — föräldrar, förföräldrar och förföräldrars föräldrar. Det blir den hos alla ariska och arianiserade folk verkande *rasbestämningskommissionens* uppgift att utställa ariska rasintyg, varå det fulla åtnjutandet av medborgerliga rättigheter helt skall grundas, samt att träffa avgöranden i tvistiga fall. Kommissionen bör bestå av antropologer, genealoger, fysiologer och psykiatriker. Man må icke invända, att även en dylik kommission kan komma att begå misstag. Dessa kunna i varje fall aldrig bliva så ödesdigra som de ofta oundvikliga misstag, vilka sammanhänga med det begränsade mänskliga kunskapsmåttet vid felslut av rättvisan eller ordination av felaktig medicin. Ingen förnuftig människa skulle därför våga förneka rättvisans eller medicinens existensberättigande.

W.

Stjärnorna

Se stjärnorna! Se, hur de evigt unga,
beskrudade av glans,
kring rymdernas kristallesalar ljunga
i härlig fackeldans!

Hans lov, som över rummet, över tiden
dväljs mellan kerubim,
de sjunga gällt, som i den högre friden,
en kör av serafim.

Ej seklers allmakt deras kraft försvagar,
i dag de följa än
de samma heliga och visa lagar,
dem gavs i Skapelsen.

Odödlighet dem himlen därför skänker,
ej vissnar hårens gull,
ej ungdomsblomman, som på kinden blänker
eldfärgad, skimmerfull.

När släkten tallöst blomstra upp och falla
i jordens låga dal,
sin bardasång de lika modigt skalla
i fästets kungasal.

Så lönar himlen dem, som själen rena
från jordiska begär,
vars hjärtan slå för Gudomen allena,
för allt vad evigt är.

Olympisk glans skall var och en förklara,
som vandrat dygdens stig.
Vill du en ros, vill du en stjärna vara?
O yngling, svara mig!

Erik Johan Stagnelius

verkan av judiska kretsar. De första logerna enligt nya författningen voro rena sällskapliga understödsföreningar, förenande nöje med välgörenhet och hållande sig fjärran från politik. Men det dröjde icke länge förrän judarna sökte och erhöllo tillträde till frimurarlogerna, där de snart arbetade sig upp till de högsta förtroendeposterna. Genom dem infördes politiken i frimureriets verksamhet, sedan från en Johannesloge ett högre frimureri utvecklats genom bildandet av *Andreasloger*. Dessa härleda sitt namn från den helige Andreas, som skall ha varit den förste av Johannes Döparens lärjungar vilken anslöt sig till Jesus. S:t Andreas är även Andreaslogernas skyddspatron. Efterhand trängde Andreaslogerna tillbaka Johanneslogerna samt blevo de härskande inom frimureriet, utvecklande sig till renodlade organ för judendomens imperialistiska världssträvanden. Frimurartidskriften "Latomia" säger: "Johanneslogerna äro till för att betala och tiga". En annan stor auktoritet inom frimureriet karaktäriserar skillnaden mellan det humanitära världsbrödraskapets båda skikt med orden: "De lägre bröderna (Johannesbröderna) äro de betalande, de övre (Andreasbröderna) de njutande".

Denna karaktäristik är säkerligen i och för sig fullt riktig, men den täcker likväl ej det väsentliga av sanningen om det occulta världsbrödraskapets verksamhet och framför allt icke den sida därav som i dag motiverar dess placering under den offentliga strålkastarens belysning och varom vi få tillfälle att i annat sammanhang tala.

—

Bondeklassen — folkets grundval

"Bondeklassen är vårt folks grundval", yttrade rikskansler Hitler i sitt stora tal vid skördefesten i Bückerberg. "Den främsta representanten för folket är den del, som föder människorna på jordens fruktbarhet och uppehåller nationen på sin familjs fruktsamhet. Syftet med vår politiska kamp är icke att inkräkta på eller göra erövringar från främmande folk, utan att bibehålla och trygga vårt eget. Nationens framtid beror på bevarandet av bönderna. Vi bygga på vårt folks nya gemenskap; intet stånd kan existera utan förståelse och hjälp från de andra stånden."

Ärkebiskop Söderblom och Israel

Under sitt erövringståg i Sverige ha judarna städse försökt underordna vår kristna kyrka sitt inflytande och göra den till ett verktyg för judisk politik. Detta har även delvis lyckats dem. En av deras största vänner var ärkebiskop Nathan Söderblom, vilken starkt medverkat — genom judiska människor och idéer — till vår kyrkas förjudande. Var han månne själv en jude? Det veta vi icke bestämt; men det vill synas som om hans hustru, född Forsell, vore judinna. I varje fall var Nathan Söderblom städse en ivrig tjänare av judendomens sak.

I n:r 7 av "Judisk Tidskrift" berättar herr Ernst Klein (en av ledarna för Nordiska Museet) om förhållandet mellan hans fader, den stockholmske överrabbinen Klein, och Nathan Söderblom. Rabbinen Klein visade i sin verksamhet en alldeles särskild uppmärksamhet åt uppfostrandet av unga svenska teologer — och åt en judisk propaganda bland dem. "Om hans uppträdande bland de unga teologerna i Uppsala", berättar E. Klein, "skrev ärkebiskop Nathan Söderblom i ett kort brev efter min fars död: 'Vår bekantskap daterar sig från hans föreläsningar i Talmud i Uppsala på 80-talet. Livligt minns jag en enkel supé på dåvarande hushållsskolan vid torget, då han för första gången *öppnade för oss sitt hjärta i fråga om Israels profetism och dess fulländning i evangeliet.* Sedan dess har jag med honom känt en *själsförvantskap,* som icke var mindre innerlig för att den icke var trosförvantskap. *Klein lärde mig* att skarpare se den äkta judendomens ädla art och därigenom även den äkta kristendomens' ". — "För dem", anmärker E. Klein, "som bemöta den liberala judendomens tro på en Israels historiska 'mission' med en hånfull fråga varför vi inte gå ut och missionera, kanske ett sådant vittnesbörd om en judisk mans tro, avspeglad i en kristen(?) mans hjärta, kan utgöra ett svar". Här äro vi fullt överens med herr Klein: ty från judisk ståndpunkt sett, vad är denna propaganda bland "kristna" präster och deras erövring för den judiska saken annat än just "Israels historiska mission"?

E. Klein citerar ännu ett brev av Söderblom — då ung pastor i Paris — till rabbinen Klein (17. 5. 1899): "Dina ord äro mig så dyrbara. Av hjärtat skulle jag önska att få på närmare håll njuta av den Andens enhet, som trots olikheten i konfession råder mellan Dig och några unga ämbetsbröder till Dig i vår kyrka. *Varje gång kyrkan har vunnit nytt förråd av tro och kraft, har hon hämtat den i sitt israelitiska ursprung.* Jag hoppas, du skall få tillfälle att ge oss flera frukter av dina studier i Israels religionshistoria. *Det gör gott* (undertecknat av Söderblom). Du har en ställning, som skaffar gehör åt dina ord även i kristna kretsar".

Den som närmare överväger innehållet i dessa brev förstår *av vem och varför* Nathan Söderblom upphöjdes till ärkebiskop och en världsberömd kyrkoman. Det gjorde judarna därför att han tjänade den judiska saken!

E. Klein omnämner vidare, att en djup och varm vänskap rådde mellan hans fader och Samuel Fries, "en av sin tids lärdaste teologer och inflytelserikaste svenska kyrkomän". Då rabbin Klein dog, yttrade Samuel Fries vid hans grav orden: "En rätt israelit, i vilken intet svek är". Här må dock observeras: följer man den judiska invandringens historia finner man, att familjen Fries stått i intimt släktförhållande till olika judiska stammar.

K.

Judarna i Sverige

III.

Folkupplopp i Stockholm 1838.
(Efter samtida litografi.)

År 1815 visade det sig, att ett starkt missnöje rådde i hela landet över de privilegier, som judarna på Gustaf III:s tid erhöllo. Ehuru Sverige vid denna tid hyste ett relativt fåtal judar — officiellt c:a 800 —, gjorde sig den judiska invandringens demoraliserande verkan kännbar överallt. I det svenska, traditionellt hederliga affärslivet införde judarna sina svindelmetoder och sin illojala konkurrens; regeringstjänstemännen korrumperades, varigenom judarna trots de lagliga inskränkningarna bekommo olikartade nya privilegier; arbetarna blevo såsom aldrig tillförene exploaterade; exploaterade och bedragna blevo också bönderna närhelst de kommo i kontakt med judarna. Det uppstod en stor politisk diskussion i judefrågan, vilken jämväl framfördes inför riksdagen.

"Borgarna talade för en inskränkning av israeliternas näringsfriheter, och denna åsikt delades även av präster och bönder. I riddarhuset härskade dock en annan mening." Där ville man giva judarna ännu större rättigheter. Så återupprepades den gamla historien: folkskikten voro emot judarna, emedan de redan ledo under dem och fruktade ännu större fara i framtiden; överklassen, adeln, korrumperad och stående under inflytande av judarna, var deras försvarare. Judarna hade även mäktiga beskyddare i den nya Bernadotte-dynastien. Trots detta blev "resultatet av judefrågans behandling i riksdagen, att Kungl. Maj:t åter förnyade förbudet mot utländska judar att utan Konungens särskilda tillstånd inkomma i Sverige" (E. Olán. Judarna ... s. 165). Det var en — om ock mycket anspråkslös — seger för folkpartiet. Därmed hoppades man få ett slut på den judiska invandringen. Det gamla judereglementet förblev vid kraft. Men bestämmelserna i reglementet blevo av regeringsmyndigheterna i praktiken allt mer och mer snedvridna till judarnas fördel. "Kungl. Maj:t gjorde i nåder allt som oftast vissa medgivanden, när så kunde ske utan större svårigheter. En eller annan israelit kunde därvid komma i åtnjutande av några förmåner i fråga om både handel och hantverk för att således beredas en bättre utkomst" (E. Olán, s. 166). Med kungligt medgivande kommo också alltjämt nya judar till landet. Allt detta skapade på nytt stor politisk oro i landet, och ständerna upptogo ofta det israelitiska problemet under riksdagsdebatterna. Men den judevänliga regeringen fortsatte alltjämt sin "emancipations"-väg. 1838 utarbetade och offentliggjorde statssekreteraren för handels- och finansdeputationen C. D. Skogman — en stor judevän — på kunglig befallning nya regler angående judarna. "Judarna titulerades ej längre 'judar', och man talade ej heller om den 'judiska nationen' i riket utan gav dem benämningen 'mosaiska trosbekännare'." Härmed ville man införa den svindeln i nationens rättsbegrepp, att enda skillnaden mellan svenskar och judar låg i trosbekännelsen. "Det gamla 'bostadsbandet' bortföll, så att judarna fingo rätt att bosätta sig i vilken stad som helst. På landsbygden fick dock en jude ej köpa fast egendom utan K. Maj:ts tillstånd." Men envar förstod, att det icke skulle erbjuda någon svårighet för judarna att bekomma sådant tillstånd. De erhöllo även i merkantilt hänseende samma rättigheter som svenska näringsidkare. Endast från deltagande i svenska statsförvaltningen, i riksdagen och ämbetsmannaapparaten förblevo de uteslutna.

Sveriges folkmassor råkade i raseri. "Bläcket hade knappt hunnit torka på Commerce Collegii ordningsstadga", berättar E. Olán (Judarna ... s. 168—169), "förrän en politisk stormby drog fram över landet, urladdande sig mot judarna, statssekreteraren Skogman samt Carl XIV Johan, som nu påstods vara av israelitisk härkomst i likhet med hans båda stridskamrater, marskalkarna Soult och Maaséna. Konungen hade nämligen alltid visat både hänsyn och välvilja mot judarna ... Under fejden 1815 hade Carl Johan i tysthet tagit parti för judarna." "Anfallet mot judarna tilltog inom kort i häftighet över hela landet." "Opinionen mot israeliternas utvidgade friheter var mycket stark och enhällig, och inom kort inkommo till regeringen en mängd petitioner, som tillhopa räknade väl 100.000 underskrifter och vilka i tydliga och ofta hätska ordalag fordrade ett återställande av det gamla reglementet av år 1782 samt den nya förordningens slopande." Den dåtida pressen, som med undantag för några få tidningar (såsom t. ex. Göteborgs Handels och Sjöfarts Tidning) ännu ej, såsom i dag, låg i judiska händer, uppträdde även skarpt mot judarna, betraktande dem som en främmande nation, som utövade det allra sämsta inflytande på svenska förhållanden.

I Stockholm kom det till stora folkdemonstrationer och gatuoroligheter. "Början gjordes på aftonen den 29 augusti 1838, då en folkhop så småningom samlades, som under rop och oväsen gav sitt misshag tillkänna. Man urskilde orden 'judarna', 'Skogman' och 'Nehrman', och inom kort övergick folkmassan från ord till handling. Demonstranterna drogo sig ned mot Skeppsbron, där de med stenar bombarderade det hus, där statssekreteraren Skogman hade sin bostad — såsom svar på hans åtgärd att utfärda det nya judereglementet. Herr Skogman var vid tillfället bortrest men fick det oaktat tolv fönster utslagna. Därefter vände sig folkets raseri mot en del judiska familjer vid Västerlånggatan och Stora Nygatan, vilka likaledes fingo sina fönster krossade. Vakten ingrep inom kort och skingrade våldsverkarna, som då vände sin stenkastning mot soldaterna, av vilka ett flertal skadades." "På kvällen den 10 september var folket ånyo i rörelse, och nu brakade bombardemanget åter löst mot de misshagliga personerna. Man började anfallet mot grosshandlare Lamms hus i hörnet av Västerlånggatan och Tyska Brinken, där fönstren slogos ut. Därefter drog folket ned till Skeppsbron, där Skogmans fönster krossades. Folkmassan hade nu kommit i tagen, och hatet mot judarna drev till ytterligare våldsdåd. Man anföll det Schönska huset, bombarderade änkefru Michaelsons bostad samt krossade slutligen fönstren hos änkefru Schück, hrr Meyerson och Mendelsohn." "Aftonbladet" visste senare berätta, att bland folkmängden cirkulerade en mängd rykten, däribland också, "att judarna hade för avsikt att i synagogan vid Tyska Brunn uppställa två statyetter, den ena föreställande Skogman, den andra en person av 'israeliternas egen nation', såsom det sades; denne omnämnde person antogs vara Carl XIV Johan". (E. Olán, s. 171—173). Allt detta visar, hur folkmassorna uppfattade det dåtida läget beträffande judarna och deras beskyddare. Det är intressant att observera, att regeringen icke lyckades gripa någon av anstiftarna av oroligheterna: det visar, att demonstrationerna utgingo från folkmassorna själva och att de avspeglade den allmänna och enhetliga stämningen inom hela nationen.

Dessa oroligheter i huvudstaden böra endast betraktas som en början till en stor folkrörelse, som kunde få mycket betydande följder. Man må icke glömma, att på den folkliga sidan stodo vid denna tid alla präster, borgare och bönder i riksdagen. Regeringen förstod, att den befann sig i ett farligt läge. "Carl Johan och hans rådgivare funno även lämpligt att rätta sig efter folkmeningen" (E. Olán, s. 173). Skogsmansförordningen togs tillbaka — folkviljan hade segrat.

Men det var en seger blott för en kort tid. Judarna och deras vänner mångfaldigade sina ansträngningar för genomförande av judarnas fullständiga rättigheter. I pressen, som alltmer förlorade sin oavhängighet och blev judisk, började en allt större projudisk propaganda. Särskild uppmärksamhet ägnade judarna riksdagen, påverkande valen samt övande inflytande å enskilda personer. Förkämpen för den judiska saken i riksdagen var Carl Fredrik Waern (den som studerar de genealogiska tabeller, som bifogats C. Laurins memoarer, finner, att familjen Waern är besläktad med åtskilliga judiska familjer, däribland även Bonnier). 1853 lyckades det Waern att i riksdagen genomdriva beslut, som gjorde judarna socialt likställda med den inhemska befolkningen i fråga om bosättningsrätt i alla Sveriges städer. "Adeln, prästerna och borgarna i riksdagen förenade sig om ärendet, *under det bönderna fortfarande nekade sitt bifall.*" Genom en 1860 utfärdad förordning bereddes även tilllåtelse för judar att slå sig ned på landsbygden och där köpa egendom. Följande år bekommo judarna ytterligare rättigheter. "Den 16 februari 1870 är för judarna i Sverige en klang- och jubeldag, ty då uppnåddes omsider det slutliga målet för deras likställighetssträvanden. Riksdagen beslöt nämligen att lämna alla främmande trosbekännare rätt att inneha sådana statstjänster, vilka ej lågo inom det kyrkliga området — med undantag för statsrådsämbeten (en jude, som skenbart växlat religion, kunde dock för länge sedan vara statsråd!). Därjämte fingo de rättighet att inväljas i riksdagen." Man må dock bemärka, att i den dåtida, av judarna redan behärskade riksdagen, funnos i första kammaren 18 och i andra kammaren 58 riksdagsmän, vilka röstade mot judarna.

Från denna tid börjar den judiska "storhetstiden" i Sverige. Från denna tid börja judarna att på alla områden av svenskt liv vara de verkliga härskarna. Huru stort detta herravälde i dag är — därtill skola vi återkomma. Nu vilja vi endast ha sagt: mot folkviljan ha judarna kommit till herraväldet i Sverige — men genom folkviljan, i första linjen genom de svenska böndernas vilja, skall landet bliva befriat från detta herravälde! Tiden härför är kommen.

Gu.

Nationalismen och judefrågan

(Forts. fr. sid. 1.)

ända till Amerikas kuster, nordiskt skapande blod, nordisk organiserande kultur. Sålunda skapades t. ex. det stora ryska riket. Världen har även i senare tid Sverige att tacka för mycket; må vi blott erinra oss Gustaf II Adolf och Axel Oxenstjerna. Och i dag? Det förefaller som om den skapande nordiska anden vore utslocknad hos svenska folket. Ty i dag är Sverige berömt endast genom finansspekulationer och svindlerier av mest skilda slag. Är detta svenskt? Nordiskt? Nej. Men likväl förhåller det sig så — och detta därför att sedan en viss tid tillbaka det icke är svenska folket, icke den nordiska rasen, icke den nordiska kulturen vilka härska i Sverige.

Här komma vi till den judiska frågan. Det är en gemen lögn, när någon säger, att det icke finnes någon judefråga i Sverige. Det existerar en dylik och den är av allra största betydelse, ty judarna utgöra hos oss det ledande överskiktet. I 150 år, varunder judarna förpestat detta land, hava de förstått — omedelbart eller genom släktskap med ledande svenska familjer — att taga ledningen av regeringen, av det ekonomiska livet, av hela kulturen, ja av det religiösa livet i sina händer. De ha dödat den nordiska anden i vår kultur, ha avnationaliserat oss, ha påtvingat vår nations ansikte den vidriga masken av sin internationalism. Och när vi tala om nationell och social befrielse av vårt folk — tala vi i första linjen om befrielse ur det judiska oket. Ty allt som i dag trycker vår nation — politiskt, socialt, kulturellt — kommer från judarna. Och om den skapande kraften hos den nordiska anden här skenbart är utslocknad och vårt folk därför ej förmår prestera några större historiska gärningar — är detta därför att judarna undertrycka vår nations nordiska krafter. Vi hava ej längre någon oavhängighet, ingen frihet. Vi äro slavar under judarna och deras maktsystem.

Många folk och stater ha gått under till följd av slaveri under judarna. Detta var i synnerhet fallet med nationer, där endast de ledande skikten voro av nordisk ras. När dessa ledande skikt av judarna utrotats eller berövats sitt blods renhet, försvann den en gång stora och starka statsbildningen från historiens scen. Men i Sverige äro folkmassorna nordiska — och dessa låta sig ej lätt utrota. Därför finnes möjlighet att rädda den svenska nationen.

Man måste blott återge det ledande skiktet i vårt land det nordiska blodets renhet. Det är: alla judar och förjudade skola avlägsnas från ledande ställningar i regering, i partier, ja, överhuvud i det offentliga livet; det skall göras ett slut på det judiska inflytandet i svensk kultur (judarna själva veta mycket väl, hur stort detta är; därför skriver den judiske historikern H. Valentin i "Judarnas historia", att våra dagars kultur i Sverige är "svensk-judisk"). Ur vårt folks nordiska massor skall ett nytt ledande skikt framväxa.

Bort med judarna! Svensk — i överensstämmelse med blodet och anden — regering. Svensk statsform. Svenska begrepp inom religion, moral och rätt. Svenska seder. Svensk lösning av de sociala problemen. Svensk vetenskap, litteratur och konst. *Detta är — nationalism!*

Tor.

"Väpnat uppror"

Den tidigare omnämnda boken "Bewaffneter Aufstand", som med ett förkrossande bevismaterial och autentiska dokument avslöjar den internationella kommunismens undermineringsarbete, har nu utkommit i svensk översättning på Svea Rikes förlag under titeln "Väpnat uppror!". Behållningen av bokens försäljning går helt och hållet till kommunismens bekämpande i landet.

HITLER
Av *S. Dmitrievsky.* Inalles 7 häften à .... 30 öre

Hermann Göring
En levnadsteckning av *M. Sommerfeldt* .... Kr. 2:—

Väpnat uppror
Av *Dr. A. Ehrt.* Autentiska avslöjanden av de kommunistiska förberedelserna till väpnat uppror vid tidpunkten för den nationella revolutionen i Tyskland. Rikt illustr. .... Kr. 2:—

Skräckskildringarna
äro lögnpropaganda säga de tyska judarna själva. Autentiska uttalanden och dokument. Av *J. Trachtenberg* .... Kr. 4:—

Nationalsocialismen framför portarna
Av professor *Sixten Belfrage.* Illustr. .... Kr. 2:75

Folkresningen i Tyskland
Av *R. Engdahl* och *E. G. Westman* .... Kr. 2:50

Viljans triumf
Ett minnesalbum belysande Hitlers kamp och seger. 138 bilder med tysk text .... Kr. 0:95

Svea Rikes Bokhandel
Odengatan 42 — Stockholm —
Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

Judarnas läge i Tyskland

Den judiska pressen världen runt skriar våldsamt om "förföljelser", som judarna i det nya Tyskland utsättas för. Man berättar, att de från sina tidigare olika anställningar bortjagade judarna utlämnats till undergång, ja till hungersnöd. Men hur förhåller det sig i verkligheten?

Ställa vi först frågan: *vad* voro egentligen före den nationella revolutionen dessa nu från sina befattningar fördrivna judar inom ramen av det tyska riket? De voro *det härskande överskiktet*. Av dem eller av personer, fullständigt beroende av dem, besattes alla ledande poster i den statliga och kommunala apparaten, i politiska och fackliga organisationer, på kulturlivets alla områden etc. Hänsynslöst gingo dessa judar på sin tid till makten. De härvid använda medlen voro av sådan art, att under revolutionsdagarna 1919 Paul Landau — själv jude, ehuru en uppriktig människa — förtvivlad yttrade: "Om tyska folket visste vad vi judar under kriget gjort, skulle man slå oss till döds på gatorna!"

Då dessa judar kommo till makten, blevo de stora tyranner. De kände, att de voro ett för tyska folket helt främmande överskikt, vilket ej framvuxit organiskt ur folkets massa utan på konstlad väg placerats vid ledningen. Deras rationalistisk-materialistiska världsuppfattning var främmande och fientlig mot den tyska folksjälens idealistiska förnimmelse. Därför kunde de blott regera diktatoriskt, ehuru under masken av "demokratisk frihet", med våld påtvingande tyska folket för dess väsen främmande levnadsformer, med blodig terror undertryckande varje äkta tyskfolklig rörelse.

Resultaten av det judiska herraväldet i Tyskland känner hela världen: I början av 1933 stod Tyskland inför ett fullständigt sammanbrott, inför kommunistisk revolution. Det är därför fullt förklarligt, att tyska folket i sin nationella revolution i första linjen vänt sig mot detta judiska överskikt och befriat sig från dess tyranni. Det är också förklarligt, att tyska folket i sin fortsatta kamp för nytt liv, vilket bör gestaltas i överenskommelse med dess eget väsen och önskan, ej kan betjäna sig av detta alltid organiskt fientliga överskikt. Därför ha i enlighet med folkviljan så många judar av den nationella regeringen avlägsnats från sina poster. Detta var logiskt, förnuftigt och rätt!

Ställa vi en annan fråga: hur ha de andra, mestadels av judar organiserade och ledda revolutionerna förhållit sig mot den gamla regimens härskande skikt? Ha dessa revolutioner månne sörjt för, pensionerat eller på annat sätt tryggat tillvaron för dem som burit upp de störtade skikten? Ha dessa revolutioner försökt bedöma varje enskild representant för de bekämpade överskikten efter hans personliga gärningar? Intet sådant! Man har alltid bemödat sig att totalt tillintetgöra och utrota det gamla härskande skiktet från ovan till grunden. Lyckades man ej fullständigt uppnå detta genom massmord, arkebuseringar och förvisning, dömde man resterna av de förutvarande härskarna till hungersdöden. Så var det under den "stora" fransk-judiska revolutionen (Lyon- och Nantesmassakrerna, septemberdagarna i Paris, lagarna mot aristokraterna, de andliga etc.). Så är det i dag i den sovjet-judiska revolutionen i Ryssland. Förordningarna från sovjetregeringen i dessa dagar — alltså ännu efter 15 års revolution — säga: de "främmande sociala skikten", d. v. s. företrädarna för de gamla överskikten jämte alla deras avkomlingar, få icke ha något arbete i sovjetstaten och äro således utlämnade till ständig hungersnöd och utdöende. Ja, så är det i revolutioner, där judar äro ledarna. Men något sådant observeras icke av den judiska världspressen, därmed sysselsätter den sig ej, liksom den ej bekymrar sig om läget för de miljoner arbetslösa som berövats sitt bröd endast och allenast genom det judiska världsherraväldet, genom den judiska kapitalismens naturvidriga metoder.

Men hur är det i Tyskland? Studerar man den nya lagen för tjänstemannaståndets återupprättande, finner man att den tyska nationella revolutionen i vidaste grad sörjer för sina organiska fiender, för det från sina anställningar avlägsnade judiska överskiktet. Och förövrigt: en mängd judar ha alls icke fördrivits från sina poster.

Enligt § 3 i den citerade lagen äro alla de judar undantagna bestämmelsen om avskedande, vilka den 1 augusti 1914 innehade tjänsteanställningar, ävensom de vilka under världskriget kämpade vid fronten för Tyskland eller dess allierade, eller vilkas fäder eller söner stupade i kriget. Med dem som kämpade i världskriget äro vidare alla de likställda vilka deltagit i striderna i Baltikum, i Oberschlesien, mot spartakisterna samt mot fienderna till den nationella regeringens tillkomst. Hur långt den i § 3 stipulerade undantagsrätten i verkligheten når framgår redan därav att av 2.000 judiska rättsanställda i Berlin upprätthålla f. n. 1.200 sina befattningar liksom förut.

Vidare: alla avskedade judiska tjänstemän, vilka fullgjort en minst 10-årig tjänstetid, tillförsäkras enligt § 8 i lagen en pension. Enligt § 13 garanteras de efterlevande förmåner efter samma måttstock. Lagen tillämpas jämväl i fråga om domare, lärare vid offentliga skolor, däri inbegripna lärare vid vetenskapliga högskolor. Enligt § 9 äger inrikesministern tillsamman med finansministern rätt att mildra dess bestämmelser angående beräknande av tjänstetid samt fastställande av pension. I § 16 är dessutom helt generellt bestämt, att finansiella lättnader kunna lämnas inom ramen av de allmänna föreskrifterna, om vid genomförandet av lagen obillig hårdhet skulle begås.

Härtill må ännu framhållas, att det vidsträckta fältet av köpenskaplig verksamhet alltjämt står helt öppet för judarna i Tyskland.

Hur leva då judarna i dag i Tyskland? Går man genom Kurfürstendamm eller besöker man de eleganta och dyra restauranterna i Berlins omgivning, kan man fastställa att juden, alla pogromrykten och berättelser i den utländska judiska pressen till trots, nu liksom tidigare fullkomligt obehindrat rör sig och att han där alltjämt är det förhärskande elementet.

Så förhåller det sig med behandlingen av det förutvarande härskande skiktet i Tyskland! Vad visar detta? Att den tyska revolutionen icke endast varit den mest disciplinerade och oblodiga samt till sina motiv ädlaste revolution som någonsin ägt rum utan att den även i fråga om undvikande av hårdhet mot sina motståndare gått så långt som det överhuvud är förenligt med de uppställda målen. Ariern är ädel och storsinnad, i kampen som i segern!

Vad skall då skriet i den judiska världspressen över de judiska tjänstemännens "hungersdöd", över "ohyggliga förföljelser" etc. betyda? De äro ju lögner, infama lögner!

Dessa lögner hava ett bestämt mål: världsjudendomen vill hetsa andra folk mot det tyska; den vill politiskt isolera och omringa Tyskland; den vill föra sin planmässiga ekonomiska bojkott mot Tyskland allt längre och vidare. Och detta allt för att tillintetgöra den tyska nationens befrielseverk.

Men det skall icke lyckas judarna. Förståelsen för de sanna förhållandena i Tyskland växer, trots alla judiska lögner, undan för undan i världen. De andra folken äro redan tillräckligt trötta på det ruinerande judiska herraväldet. Folken på hela Guds jord vakna — och se med klara ögon, att Tyskland i dag heroiskt kämpar för hela mänsklighetens frihet och lycka. *I denna kamp bör och skall Tyskland stödjas av alla ärliga människor!*

Ansgar.

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Svenska Bokhandeln

MALMÖ.

Postgiro 37 522 Tel. 182 16

Specialaffär för Nat.-socialistisk litteratur.

Den hemliga världsregeringen: av Spiridovich. Kr. 2: 50.

Den Judiska framgångens gåta: av R. Stoltheim. Kr. 2: —.

Förlåten faller (Zions vises hemliga protokoll). Kr. 2: 50.

Begär förteckning.

Storbankerna över lagen

(Forts. fr. sid. 1.)

bank endast med Kungl. Maj:ts tillstånd förvärva aktier m. m. och enligt övergångsbestämmelserna äro bankerna skyldiga senast före 1938 års ingång realisera alla av dem ägda aktier. Genom dessa bestämmelser var det — såsom uttryckligen framhäves — meningen att avskaffa det osunda system med dotterbolag, varigenom bankerna sig själva och näringslivet till skada kunde spekulera med insättarnas sparade medel. Men Skandinaviska bankens dotterbolag, Hereditas, som kommit i likvidationsläge och i varje fall måste avveckla före ingången av 1938, ställer sig icke den nya lagens bestämmelser till efterrättelse. I stället rekonstruerar Skandinaviska banken på sätt ovan nämnts sitt dotterbolag Hereditas genom att tillskjuta nära 2.000.000 kr. samt avskriva förbindelser å c:a 2.500.000 kr. — allt av allmänhetens pengar.

Men varför tillgriper banken en sådan utväg? Den vill skydda sina direktörer, vilka samtidigt suttit som styrelseledamöter i Hereditas. I händelse av bolagets likvidation hade nämligen fru Tellander domstolsvägen kunnat rulla upp frågan om trolöshet mot huvudman och på våra domare kunde banken ej utöva samma press som på övriga myndigheter — våra domare betraktas tydligen ännu ej som fullt "demokratiserade". Genom bolagets rekonstruktion uppnås, att *preskription* erhålles å styrelseledamöternas försyndelser. Allmänheten skall betala — för att de skyldiga skola undgå ansvaret för sina handlingar.

Man frågar sig: har Skandinaviska banken företagit denna transaktion i samförstånd med regering och bankinspektion? I så fall drabbar ett stort ansvar dessa myndigheter. Och hur har regeringen kunnat förena sin socialistiska tro med slik lakejtjänst åt storkapitalet?

Utvecklingen ger allt flera belägg för det bestående samarbetet mellan marxism och storkapitalism. I den femmannakommitté, som tillsatts för aktiebolagslagens revidering, återfunnos advokaten Axel Forssman och direktören Martin Waldenström (bägge gifta med judinnor och Skandinavbanken närstående, den senare även styrelseledamot) sida vid sida med direktören i Kooperativa förbundet Albin Johansson. Kommitténs uppgift skulle vara att skärpa kontrollen över bolag till undvikande av sådana osunda företeelser, som Kreugersvindeln blottat, samt förhindrande av ett upprepande av dylika. Här om någonsin torde valet av ledamöter skett efter principen "bocken till trädgårdsmästare".

Vi sågo Ivar Kreuger med varm hand utdela subsidier till samtliga partiers valfonder. Är det månne allmän praxis inom storbanksvärlden under rådande Demokrati att med allmänhetens medel stödja varje regering vid makten, oberoende av partifärg? Det ser icke bättre ut. Säkert är, att denna marxismens och storkapitalismens förenade gastkramning utgör en kräftskada, som angripit samhället intill märgen. Endast ett hävdande av rättens, hederlighetens, pliktkänslans och fosterlandskärlekens oförgängliga värden kan rädda oss ur de olyckor, som denna osunda allians framskapat.

Frihetsrörelsen förankras i bygderna

(Forts. fr. sid. 1.)

tolka rörelsens karaktär och uppgift, skall fastslås, att ingen tvekan här råder. Dess väg ligger klar och är: Den av Gud givna i Sanning och Rättfärdighet — enda vägen till sann frihet. Vad vi vilja är: En nationell utveckling i kristlig anda! Lögnens ande skall vika för Sanningens och vårt folk frigöras från den falska ideologi, som genom förjudad press, litteratur, konst och radio fått makt över våra känslor och tankar. Sveriges folk skall befrias ur den hemligt regerande internationella judendomens asiatiska förtryckarvälde; den bedrivna judiska utplundringen av vårt folk genom banker och börser, monopol, truster och karteller skall stoppas och ett ekonomiskt självständigt svenskt näringsliv återupprättas. Vårt folk skall vända tillbaka till sin nordiska tradition och historien, å vilken grund nationens fortsatta tillvaro gestaltas i nationell och social gemenskap. Söndringens politiska system — förbrytares verk! — skall vika för enighetens och solidaritetens med Sanning och Rätt som ledande principer; svenska statsmaktens auktoritet skall återupprättas på grundval av intresserepresentation och kvalificerat inflytande samt utvecklingen å skilda områden återföras till svenska banor.

I enlighet härmed måste sanningen i sin helhet inför folket. Förutsättningen för en hållfast nationell nyordning är, att intet försummas vid grundläggningen och att konsekvenserna jämväl av de i gången tid av de högsta ansvariga begångna avsteg från pliktens och rättens väg dragas. Svenska folkets frihetsrörelse av i dag har intet gemensamt med den från Sydeuropa stammande dynastien Bernadotte, under vars beskydd judarna mot folkets intresse och landets väl beretts sin nuvarande ödesdigra, illegala maktställning i landet; i den regerande dynastiens ställe bör träda en svensk dynasti av nordisk ras, vilken av blodet känner solidaritet med folket. Frihetsrörelsen har heller intet gemensamt med det judaiserade, korrumperade överklasskikt, med vars hjälp det folkfientliga judiska förtrycket i frihetens missbrukade namn upprättats och vidmakthållits i Sverige. Ur folkets massa, främst bondeklassen, skall en ny ledande klass, en ny, andens adel växa fram, av blodet samhörig med vårt nordiska folk — och taga ledningen av dess fortsatta öden.

Kampen går vidare!

Detaljhandeln i det nya Tyskland

Den nationalsocialistiska regimen ägnar ett särskilt intresse åt den tyska detaljhandeln. Från regeringshåll ha utlovats åtgärder i syfte att värna om den tyska köpmannanäringen, bl. a. genom att bekämpa gatuhandel, kringföringshandel och överhuvud varje form av handel som ej äger rum från eget varulager. Allt under förklaring, att den tyska detaljhandeln härefter skall hållas fri från "artfrämmande element".

Beslut har fattats om upprättande av "Händlerkarte", varenligt för framtiden endast de som äga en köpmannamässig utbildning skola få etablera sig som detaljhandlare. Det tyska bankväsendets omdaning sker med detaljhandelns intressen för ögonen, och dessa anses bäst betjänade av medelstora banker.

*

"Zionistprotokollens" äkthet

Den schweiziska tidningen *Schweizerbanner* polemiserar i sitt n:r 15 med överrabbinen dr. Marcus Ehrenpreis i Stockholm angående "Zionsprotokollens" äkthet och framhåller att det är överflödigt att strida om äktheten av denna bok, vars hela innehåll genom händelserna själva bevisats riktigt. De i "protokollen" uttalade profetiorna ha faktiskt ord för ord gått i uppfyllelse.

*

"Funkis" överges i Tyskland

Den av Israels barn i senare tid runt om bland folken lancerade bolsjevikisk-antinationella orientaliska byggnadsstilen — i Sverige känd under namnet "funkis" — har icke att räkna med någon framtid i det nya Tyskland. Härom vittnar tydligt den av Berlins distriktsborgmästarekonferens nyligen beslutade framställningen till stadens överborgmästare om utfärdande av bestämmelser för byggnadspolisen mot "de orientaliska byggnader med platta tak", vilka särskilt förekomma i olika villasamhällen.

BREVLÅDA

"Vän av omutad rättvisa"

Förf. uppmanas att personligen sätta sig i förbindelse med redaktionen och garanteras anonymitet.

Red. av Nationen.

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr 3: —.

Världskrig hotar

Av General Ludendorff.

Kr. 1:50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.

4:de fullständiga upplagan.

Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg

Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

ONSDAGEN DEN 1 NOVEMBER 1933

Vida Världen

Humanistisk föregångsman

Vid studium av listan över varandra nyårsgratulerande (år 5694) israeliter i Judisk Krönika numro 9 fann man även namnet Sandler. En närmare granskning visade dock, att det icke var Hans Excellens Utrikesministern, tidigare Svensk Statsminister, utan en hans namne — förmodligen en nära släkting — som offentligt lyckönskade sina trosfränder. Men den lilla annonsen gav i alla fall en intressant ledtråd vid bedömandet av Hans Excellens' stora po-

litisk-humanistiska gärning och ej minst hans senaste "glänsande succès" nere i Genève, där han å Svenska Regeringens vägnar protesterat mot Hitlers behandling av judarna och krävt nya åtgärder till tryggande av "den judiska minoritetens" ställning i världen.

Under begeistring och våldsamma applåder åhörde N. F.-församlingen Hans Excellens' deklaration: "vi äro alla medlemmar av samma mänsklighet", något som de Heliga Fäderna i Genève tidigare ej visste, liksom hans tal: "det finnes obestridliga mänskliga värden, vilkas skyddande och bevarande N. F. i fredens och mänsklighetens namn icke kan försumma". Särskilt var, menade talaren, situationen svår för sådana minoriteter som judarna, vilka sakna statlig organisation. Vid dessa ord måste dock den stora majoriteten av församlingen haft svårt att bevara en allvarlig uppsyn — men ack, vederbörande äro så tränade i förställningens konst. Att det officiella Sverige glatt sig åt den stora hänförelsen i Genève över Hans Excellens' hävdande av humanismen, var ju blott naturligt.

Humanisten Richard Sandler gjorde sig, som vi veta, känd och uppskattad av Demokratien för sin ideologi långt före detta. Han är Marxismens förste "vetenskaplige" auktoritet i vårt land och i denna egenskap har han till svenska språket översatt juden Marx' "Der Kapital". Stor berömdhet vann han som finansminister i den gamle Brantings regering, då han till ett husen Wallenberg och Bonnier närstående finanskonsortium bortslumpade Svenska Statens egendom i Spritmonopolet, de 400 stamaktierna, till det löjliga priset 400,000 kr. Hans andra humanistiska bragd var hans aktiva medverkan till det svenska nationalförsvarets nedskrotning — vilket skedde i en tid då Israel ännu hade säkert hopp om att här kunna genomföra sin bolsjevikiska revolution, som beräknades komma att gå som en dans; bara militären — hindret för de anstormande röda! — komme bort.

Längre fram framträdde Richard Sandler som talesman för upprättandet av Ungdomens Hus i Sverige. Varför skulle icke Ungdomen få sitt hus, när Folket hade fått sitt? Vid ett möte å Victoriasalen i Stockholm i början av 1928 pläderade han varmt för Ungdomens Hus samt inlade en protest emot, att endast "kulturell dans" skulle få idkas i detsamma. "Själv kan jag inte dansa annat än jazz", förklarade han. Och den dög! Ja, som jazzdansör är Hans Excellens en kapacitet, det veta vi; och vi kunna mycket väl förstå, att det för honom skulle vara en stor besvikelse, om det jazzande Genève på grund av Tysklands avfärd från denna stad för någon tid framåt skulle gå miste om sin hittillsvarande roll som centrum för de humanistiska världssträvandena.

Såsom den rättrogne israelit Hans Excellens tydligen är sympatiserar han ej med den monarkiska idén i gojims land. I sitt "stora" anförande vid 1928 års riksdag i anslutning till den kommunistiska motionen om republiks införande i Sverige yttrade han: "Sveriges demokrati äger självfallet att bestämma över sitt statsskick i alla dess delar. I vårt rikes angelägenheter bestämmer numera en arbetarklass, som saknar alla monarkiska traditioner och som är republikanskt inställd". Ja, det var då! I dag smila Demokratiens Herrar för militären, vari de se sitt enda stöd mot det vaknande folket. I dag våga Herrarna icke komma med programpunkter, som direkt utmana det nationella medvetande.

Oaktat vi veta, att Hans Excellens icke uppskattar vår tidning — Han betecknade för en av våra vänner 1928 Nationen som "en tidning utan minsta betydelse" — hoppas vi Han senterar detta lilla bidrag till den allmänna hyllningen.

*

Judebolsjevismens underminerings-arbete

I en av dr. Otto Wilhelm Helltorff, Berlin, publicerad översikt angående den bolsjevikiska agitationen bland skolungdomen under den republikanska regimen återfinnes en lista å föredragande och lärare vid "marxistiska arbetarskolan", som tydligt visar vilket folkelement som dominerat den ifrågavarande undervisningen i marxismens eget hemland. Inte minst för vår Kungliga Marxistiska Regerings ledamöter, som berömma sig av att vara rättrogna marxister, bör det vara av intresse att se var deras höga auktoriteter i trosläran höra hemma. Av de 45 lärarna vid "marxistiska arbetarskolan" voro följande 21 fullblodsjudar: prof. Alfons Goldschmidt, prof. Einstein, advokat Frei, dr. Fritz Ausländer, Erich Bär, dr. Reni Begum, Hans Eisler, dr. Paul Friedländer, Carl Grünberg, Egon Erwin Kisch, Curt Kläber, Jürgen Kuczynsko, Alfred Kurella, Berta Lask, dr. Fritz Löwentahl, Willi Münzenberg, dr. Theo Neubauer, Curt Sauerland, dr. Fritz Schiff, Paul Schürman och Lore Seligman.

I läroboken för "proletärisk ungdoms förbindelse" förekommer under punkt D "Upplysning i frågor om proletäriskt lefnadssätt", varest barnen från 12 års ålder upplysas om alla metoder för fosterfördrivning. Det totala tillintetgörandet av sedlighet och religion utgjorde huvudmålet för denna ungdomsundervisning. Samma avsikt låg till grund för "Arbetarteaterförbundets" 52 agitationstrupper och "De proletärisk-revolutionära skriftställarnas förbund", vilka nästan uteslutande leddes av judar (Osborn, Wolkenstern, Herwarth, Walden, Glaeser, Goldschmidt etc.).

Vidare hade inrättats ett "Förbund för revolutionära bildande konstnärer" och ett annat för "socialistisk uppbyggnad", vilka jämte andra stodo i intim förbindelse med de sovjetryska fackkollegerna. Införandet av bolsjevikisk film samt Tysklands indragande i de ryska storstädernas radioområden bidrogo ytterligare till det tyska folkets demoralisering.

Den tyska utredningen förtjänar uppmärksamhet även hos oss, alldenstund metoderna från den världsrevolutionära judendomens sida äro desamma i alla länder!

*

Den ariska kampsymbolen

Ett nytt irritationsmoment har inträtt i folkens liv, skapande en ny världssituation, fylld av krigshot och fruktansvärda faror. Tidens makthavare i mörkret kalla irritationsmomentet "hatkorset", medan dess anhängare hylla det som *solkorset*, vilket

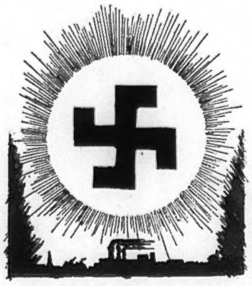

sedan äldsta tider utgjort symbolen för de ariska folkens kamp i ljuset.

Tysklands folk vågade åter höja den urgamla ariska symbolen, och till svar härpå gick en storm av raseri och förföljelse genom hela den judaiserade världen mot folket vilket "återgått till barbariet". Detta folk skulle genom bojkott tvingas på knä inför Juda och om detta ej lyckades genom ett nytt världskrig förintas.

Efter detta program äro världens politik och diplomati i dag inställda. Men de äro dömda att misslyckas, ty folken befinna sig i uppvaknande. Lögnens herravälde lider mot sitt slut, och Sanningens, bebådat genom solkorset, gör sitt intåg.

*

Synagogans "mystik"

Den judiska världsregeringens härvarande agent, överrabbinen och föreståndaren för Mosaiska församlingen i Stockholm Marcus Ehrenpreis har synbart irriterats av våra avslöjanden rörande vederbörandes "religiösa" verksamhet i Sverige. Att döma av hans offentliga betraktelse över religionernas kris i Mosaiska församlingens sessionssal måndagen den 16 oktober. Meningen skulle vara att påvisa vad som

enade och skilde i den kristna och den judiska religionen samt den nöd, vari all religion nu råkat. Någon verklig klarhet rörande de diametrala motsatserna mellan de bägge konfessionerna bjöds naturligtvis ej utan endast en mängd teoretiska spekulationer, men den blandade publiken — judar såväl som svenskar — senterade livligt "den mästerliga improvisationen" (Sv. D.), i synnerhet när han konstaterade, att varken judar eller kristna efterlevde den gudomliga moralens bud — då "publiken log i samförstånd".

Förklaringen till Talmuds många elaka ord om kristendomen låg, framhöll talaren, i folkens tidigare omänskliga behandling av judarna. Här citerade överrabbinen en gammal rabbins ord: "vi judar ha utgjutit bläck och ni kristna blod!" — ett fördomsfritt sätt att vända upp och ned på sanningen. Hela historien är ett vittnesbörd om att det är judarna vilka varit blodsutgjutarna. Jämför i vår tid världskriget och de judisk-bolsjevikiska revolutionerna!

Det enande draget hos judendomen och kristendomen var framför allt Gamla Testamentet (med vilken judiska folkkrönika kristendomen i verkligheten dock intet har att skaffa). Jesus är nu i judarnas ögon vorden "en rabbin med upphöjda idéer och ett upphöjt sinnelag"; men vad judarna alltjämt vända sig emot är, enligt E., att han skulle varit en gud. (Men själv framställde Jesus sig som gudsinspirerad, men icke som Gud). Vidare fördömde judarna Jesu "asociala" inställning, då han satte individen högst och vände sig direkt till de fattiga och olärda i ringaktning mot den fariseiska lärdomen.

Klarläggningen av den judiska "religionens" verkliga natur uteblev dock. Här gällde det en ren mystik, menade överrabbinen, som endast de invigda troende hade möjlighet att fatta:

"Inom alla religioner finnes liksom en dörr, genom vilken endast de troende, som tillhöra denna religion, komma — de som ha nyckeln. Vi ha endast att ödmjukt böja oss inför detta faktum och resignerat tiga — vi ha kommit till det innersta i en religion, till dess mystik. Också vi judar fordra respekt för det som hos vår religion är det oförklarliga och för den oinvigde obegripliga."

Mystiken, varom Marcus Ehrenpreis talar, är ingalunda så svårfattlig, vad den judiska religionen beträffar. Talmud och andra judiska "religionsböcker" lämna full klarhet i detta stycke. Här endast några få utdrag ur den stora mängden "religiösa" lärosatser i Talmud:

"Det är judens plikt att edligen bekräfta, att de judiska religionsskrifterna ej innehålla något fientligt mot de kristna... Den som förråder blott en del av den judiska tron är en otrogen, vilken vi måste hata och förgöra."

"Gud har givit världen och gojim (icke-judarna) åt judarna."

"Alla folk på jorden och allt som på jorden finnes tillhör judarna."

"Juden begår ingen stöld, han tager endast vad som är hans."

"Den kristne och all hans egendom är uteslutande judens egendom."

"Gud har befallt judarna att taga ockerräntor av gojim (icke-judarna) och att utrota dem."

"Att döda en otrogen (icke-jude) är ingen synd. Den som glömmer den gudlöses (icke-judens) blod, bringar Gud ett behagligt offer. Jesus och hans anhängare tillhöra de gudlösa."

"Att döda anhängarna av nasaréen (Kristus), vilka förneka Talmuds muntliga tradition, är förtjänstfullt."

"Vi böra, där så möjligt är, döda de bästa bland de kristna."

"Djurens avföda är såsom främlingarnas (icke-judarnas). Paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk."

En snygg religion! "Mystiken" är icke längre någon mystik, Herr Överrabbin Ehrenpreis.

*

Judeinvasion ej populär i Holland

Medan regeringarna och deras representanter i N. F. och andra internationella välfärdsinrättningar, "världspressen" m. fl. företrädare för de judebehärskade "folkstyrena" rasa av förbittring över det nationalsocialistiska Tysklands "omänskliga förföljelser mot judarna", förmärkas inom folken i allmänhet ingen större trängtan efter att få spela rollen av hjälpare och räddare. Detta märkliga förhållande påvisades av minister Goebbels i Genève, vilket naturligtvis av "världspressen" ansågs synnerligen taktlöst — ty Genève är ju blivet ett Lögnens hemvist par préférence. Sverige tycks vara ett av de få länder, där de styrande sätta en ära och glädje i att få taga sig an "de olyckliga offren".

Bl. a. meddelas från Holland om ett växande missnöje bland befolkningen över den starka tillströmningen av tyska judiska flyktingar. Interpellerad av en riksdagsmedlem har regeringen sett sig nödgad förklara, att "en oinskränkt tillströmning av utländska affärsmän under rådande förhållanden icke är önskvärd". Från detta erkännande och till positivt handlande ligger dock ett stycke väg. Men påtryckningen från de egna landsmännen är så kraftig, att det kan hända att regeringen blir tvingad att göra något. I ett till ekonomiministeriet från fyra holländska handelskamrar överlämnat memorandum krävs, att "någonting göres för att förhindra, att gränsområdena översvämmas med utlänningar, vilka genom sina osunda affärsmetoder utgöra en fara för landets egna köpmän".

Man börjar tydligen litet varstans komma på det klara med, att det verkligen finnes en judefråga.

*

Från oroshörnan Palästina

Senaste månadernas stora invasion av tysk-judiska flyktingar i Palästina har lett till nya oroligheter och demonstrationer av den arabiska befolkningen, vilken anser sig haft hemortsrätt i landet långt innan judarna först "togo det i besittning". För Englands regering ställer det sig allt svårare att infria det grandiosa löftet från världskriget att skänka judarna Palästina såsom "nationellt hem". Å ena sidan pocka all världens judar på "löftets fulla infriande", å den andra motsätta sig ara-

berna med hela muselmanska världen bakom sig ökad judisk invandring.

Men araberna, som tydligen aldrig åtsports vid redigeringen av texten till Versaillesfördraget, säga: "vi ha redan alltför många judar i vårt land". Trots att brittiske överkommissarien förbjudit demonstrationer, proklamerat belägringstillstånd och mobiliserat alla landets disponibla trupper och polisavdelningar, anordna araberna stora demonstrationer i Jerusalem, varvid militär och polis måste inskrida. I Jerusalem såväl som ute i landet kom det till allvarliga sammanstötningar med många skadade. "Jerusalem liknar ett befästat läger" — rapporterade korrespondenterna till de svenska judetidningarna.

"Löftet", varmedels ententen tillförsäkrades den judiska världskapitalismens definitiva stöd för Tysklands krossande och sin egen "seger" i världskriget, artar sig till en allt farligare black om foten å det stolta Britannien, som vill stå väl med både judar och muselmän. Men denna situation blir i längden ohållbar. Araber och judar äro av gammal tradition som eld och vatten, vilka ej låta sig förena. Framtiden får utvisa vem av parterna som blir slutlig innehavare av landet.

*

Engelsk opposition mot judeväldet

Enligt vad "The Post" erfar ur pålitliga källor förberedes inom olika konservativa kretsar en kampanj mot den inflytelserike judiske statsmannen lord Reading, tidigare vicekonung av Indien. Lord Reading beskylles för att använda sitt inflytande till att driva regering och parlament in i en anti-Hitler-rörelse och göres ansvarig för Chamberlains tal i underhuset mot Tyskland. De oppositionella konservativa anse, att lord Readings aktivitet kan komma att bringa Storbritannien i en mycket svår situation och varna mot "den fara som den judiska finansens inflytande å brittisk utrikespolitik genom lord Readings person utgör för Storbritannien".

LÖSNUMMERPRIS i Sverige: 25 öre
i Finland: 4 mark

NATIONEN

Utkommer den första i varje månad.

N:R 12 (257) FREDAGEN DEN 1 DECEMBER 1933 ÅRG. 10

Återställ näringslivets frihet

och arbetslösheten försvinner

Den bankägda industrien en nationalolycka — Bankerna måste återgå till enbart penningförvaltande verksamhet

Arbetslösheten är vorden en konstant företeelse i de flesta kulturländer. År efter år har de arbetslösas armé ökats och blivit till en allvarlig fara för samhällets lugn. För att förebygga rent revolutionära utbrott från de förtvivlade element, som rekrytera denna armé, ha staterna tvingats till stora ekonomiska uppoffringar, lagda på de besutnas skuldror. Åtgärder ha även i alla länder vidtagits för minskande av arbetslösheten samt ökande av arbetstillfällena, antingen genom nedskrivning av valutan, varigenom exporten underlättats, eller genom kontingentering av importen eller genom andra drastiska åtgärder. Allt detta visade sig dock mer eller mindre ineffektivt.

Om vi jämföra arbetslösheten sådan den framträder i olika länder, kunna vi göra vissa iakttagelser. I länder, där jordbruket är folkets huvudsakliga inkomstkälla, är arbetslösheten mindre framträdande. Så t. ex. i Frankrike. Arbetslösheten är alltså till sin natur framför allt en industriell företeelse. Vi kunna vidare bemärka, att arbetslösheten härjar svårare i den mån ett land är högt industriellt utvecklat. En viss betydelse måste härvid tillmätas den omständigheten, att efter världskriget i dessa länder standardiseringen av industrien — vilket betyder att maskinerna i allt högre grad fått ersätta den manuella kraften — gått fram med hittills oanad hastighet. Så t. ex. i Tyskland.

Fackföreningarnas politik att oberoende av konjunkturerna framtvinga oförändrade eller rent av höjda löner måste anses ha bidragit till den pågående krisen. Det kan vara tillräckligt att här peka på kommunalarbetarna och byggnadsarbetarna i Stockholm. En bonde söker få ut så mycket som möjligt av det jordstycke han brukar; men när konjunkturerna dala förstår han att draga till svångremmen, skära ned alla onödiga utgifter och nöja sig med att leva på sin gård, som dock ger honom livets nödtorft och tak över huvudet, under kanske än intensivare arbete. Men detta är en mentalitet som är främmande för den marxistiskt skolade och inställda arbetaren, vilken ofta fordrar, att hans under högkonjunkturen uppnådda levnadsstandard under inga förhållanden sänkes.

Men det finnes — åtminstone i Sverige — ännu en faktor, som bär en stor skuld till det nuvarande läget, nämligen: storbankernas förhållande till industrien. Genom krisen har en stor del av denna kommit i händerna på penninginstituten. Under krigsåren, då bankerna lågo inne med stora mängder rörliga medel, som de endast med svårighet kunde finna användning för, uppmuntrade de på ett osunt sätt bolagens lånebehov. Själva bidrogo bankerna genom sina dotterbolag, som kallades emissionsbolag, till att påskynda denna utveckling. Någon emissionsverksamhet i verklig mening drevo dessa emissionsbolag sällan; dess uppgift var för det mesta av rent spekulativ art. Emissionsbolagen övertogo redan existerande företag, sammanslogo dem med andra, drevo — stundom genom att på en gång utdela under årtionden sammansparda medel, som behövdes som rörelsekapital — utdelningarna i höjden, gjorde i tidningarna och på börsen reklam för aktierna och sålde sedan ut dem till onaturligt uppdrivna kurser. Det är onödigt att här nämna några

(Forts. å sid. 7.)

GOEBBELS

Josef Goebbels är den yngste bland det nationalsocialistiska Tysklands ledande personer. Han var sextonårig gymnasist, när det stora kriget utbröt. Något över tjugu år gammal upplever Goebbels den marxistiska revolutionen. Krigs- och revolutionsårens erfarenheter dana hastigt av en yngling en mogen och målmedveten man. Han kände: stora strider förestå ännu fäderneslandet och för dessa strider måste han rusta sig. Med lidelse och okuvlig energi störtade han sig på vetenskapliga studier: filosofi, historia — han ville veta, huru och varför hans folk råkat i detta läge, huru och var man hade att finna nya vägar för dess historia, vägar till befrielse och återuppståndelse. Han studerar i Bonn, Freiburg, Würzburg, Heidelberg,

(Forts. å sid. 7.)

Herr Roosevelts politik

Det står nu fullt klart, att alla de förhoppningar, som knutits till den amerikanske presidenten Roosevelts person, voro falska förhoppningar. Vi tänkte, att denna människa verkligen ville reformera Amerika i nationell och social anda, verkligen ville rycka sitt land ur de judiska bank- och börsbanditernas giriga händer, krossa huvudet på den judiska maktens giftiga orm. Men så är det icke. Ehuru herr Roosevelt förstår att mycket slugt maskera sitt verkliga ansikte och sina innersta planer, ser man likväl i dag fullt tydligt vad han och hans regering äro. En tjänare, ett verktyg för den judiska makten — detta och intet annat är frimuraren Roosevelt. Och om någon vill skåda hans regerings avbild, må han gå till Åkerlundska villan i Diplomatstaden: där sitter nu "amerikanske" ministern, en Roosevelts vän. En fullblodsjude — och av sådana judar består herr Roosevelts hela faktiska regering med krigsjobbaren Baruch i spetsen. Vad slags politik driver och kan en sådan regering driva? Judisk politik! Det vill säga en sådan som oundvikligt vänder sig mot den amerikanska nationens intressen.

Man säger: Roosevelt kämpar i dag mot den amerikanska storfinansens hela korrumperade system. Det är icke sant. Roosevelt kämpar endast mot det kristna kapitalet — till favör för det judiska. Mot vem riktades Roosevelts första angrepp? Mot den kristne finansmannen Morgan. De judiska bankirerna — de egentliga skaparna av hela korruptionen, hela förfallet i amerikanskt liv — har Roosevelt lämnat i ro. Ännu mer: ledarna för den judiska storfinansen, judarna Baruch och Warburg, gjorde han till sina huvudrådgivare i "kampen". Mot vem kämpar Roosevelt i dag? Mot Ford och de bakom honom stående kretsarna. Men Ford är en av de största kristna industriföretagarna — och därtill en förbittrad fiende till judarna. Därför kämpar Roosevelt mot honom — därför vill han ruinera honom. Mot de amerikanska banditerna för Roosevelt däremot en kamp blott på papperet. Och varför? Därför att banditerna mestadels äro judar och stå i intimaste affärsförbindelser med den judiska finansen och regerande personer. Allt detta är tillräckligt betecknande. Det uppenbarar riktlinjerna för Roosevelts politik: kristligt och endast kristligt kapital vill han tillintetgöra, för att skapa en monopolställning för det judiska kapitalet.

Man säger: Roosevelt vill införa ett slags statskapitalism. Det betyder: statsmakten bekommer diktatoriska fullmakter på alla det ekonomiska livets områden. Genom tvångsåtgärder äger staten tvinga det privata initiativet att följa de statliga planerna för produktion och fördelning. I nödfall ställas de privata företagarna under statlig kontroll, ja förstatligas; den privata egendomen får med andra ord indragas, göras till statlig egendom. Så ter sig statskapitalismen i sin fulländade form.

Det kan vara en viss nytta med statskapitalism — för viss tid, inom vissa ramar — om statsledningen, som genomför densamma, är nationell, arbetar i nationens intresse. Annorlunda ställer det sig, när statsmakten ligger i judiska händer, såsom i dag är fallet i Amerika. Då blir statskapitalismen ett raffinerat och grymt system till utplundrande av nationens alla krafter och till folkets fullständiga förslavande till fördel för den judiska kapitalismen.

Roosevelts "statskapitalism" är en judisk uppfinning och i realiteten detsamma som Stalin-Kaganovitschs "statskapitalism" — samma "statskapitalism", som av auktoritativa frimurareorgan betecknas som ett av världsfrimureriets slutmål. Den som vill veta varifrån "reformerna" i höggradsfrimuraren Roosevelts plan hämtats — liksom även de bolsjevikiska sovjetryska "reformerna" — må studera Zions Vises Protokoll. Där uttalas, att grunden för gojims (de kristnas) självständighet ligger i deras privategendom. Man måste helt beröva de kristna deras egendom — och sedan skola de också förlora sin självständighet och för evig tid bliva judiska slavar. Att genomföra detta, är endast möjligt genom diktatorisk statsmakt.

I Ryssland har det redan skett. I Amerika skall Roosevelt nu genomföra det. Stora mängder av den kristna befolkningen hava redan genom hans regeringsåtgärder — dollarinflation etc. — ruinerats. Och denna politik fortsätter ända till den fullständiga ekonomiska katastrofen, tills de kristna helt berövats sin egendom. Och judarna skola endast bliva rikare och mäktigare. De känna ju på förhand alla sin regerings åtgärder — de hava redan för länge sedan sålt sina papper och papperspengar samt hopat guld i sina händer. Nu föra de sitt guld till Europa eller låta det ligga i Amerika som främmande europeisk egendom. När alla Amerikas kristna ruinerats och gjorts till statsmaskinens slavar — då kommer det judiska guldet tillbaka. Allt i Amerika blir då för spottstyvrar uppköpt med judiskt guld — judarna bliva allenahärskare över hela den amerikanska jorden med dess rikedomar och människor. Detta är syftet med herr Roosevelts politik!

Det är mycket symboliskt, att just i dag, då Roosevelt regerar och sätter sina statskapitalistiska planer i verket, sovjetjuden David Litvinov-Finkelstein inträffat i Waschington och "amerikanska" regeringens judar högtidligen erkänt "ryska" regeringens judar. Högst symboliskt: ty i båda länderna gå nu judarna mot samma mål under samma Zions Vises fana. Varför skulle de då icke även formellt förena sig?

Den amerikanska nationen har ännu ej sagt sitt sista ord om herr Roosevelts politik. Men den började att tala: genom farmarnas skott, som riktades mot Roosevelts agenter, genom arbetar- och bondeoroligheter. Vi hoppas, att den amerikanska nationens sista ord skall bliva sådant, att Roosevelts politik ramlar samman som ett korthus och att Amerika för alltid må befrias från det judiska herraväldet.

V.

Sann demokrati

Människornas benägenhet att vilja se till det yttre bär sin stora andel i skulden till den situation av oro och nöd som råder i världen. Man stirrar sig blind på formeln, försummande innehållet, ser i materien allt, glömmande det väsentliga: anden! Och därav komma bakslagen i utvecklingen. Frestaren lyckades även att vinna gehör för sin gudlösa lära. Människorna lockades bort från sitt innersta väsen — till den ohöljda materialismen, utan att förstå att de därmed äventyrade sitt själsliga liv och gåvo sig satanismen i våld. Verkligheten visar vart detta leder. Världen erbjuder i dag en anblick, som i mycket torde erinra om det läge som rådde vid tiden för Kristi födelse.

Årtusendens erfarenheter intill vår tid lära, att det av Kristus förkunnade sanningsevangeliet ensamt kan föra till ett bättre tillstånd — till frid och fred på jorden. Nu randas Sanningens tidsålder. Gudlöshetens ande, nyss så majestätisk, tvingas tillbaka och i dess ställe rycker den sanne Guden fram till herraväldet. Själviskhetens, lögnens och hatets demon tvingas ge vika för solidaritetens, sanningens och kärlekens upphöjda ande. I denna process inom andens värld ligger lösningen av tidens stora problem förborgad. Ingen människa undgår att beröras därav. Alla tvingas att taga ställning i den avgörande striden, som för all tid skall befästa Gudsandens herravälde på jorden.

Ytliga betraktare mena, att endast en formell styresförändring erfordras. Demokratien har visat sig odugling och måste bort! Giv oss en diktator, som kan bringa ordning och reda i allt! Men vad hjälper en ändrad styrelseform, om den destruktiva anden fortfar att härska? En sådan förändring skulle blott leda till, att vi kommo ur askan i elden. Nej, vad som behöves i tiden är en ny anda på alla områden av folkets liv och verksamhet, inom det offentliga livet och förvaltningen. Folkstyrets form är en andrahands-, en lämplighetsfråga för varje nation för sig.

Läget ställer sig här högst olika. Där nationer äro sammansatta av olika raser och där stater inom sina ramar förena flera folk, kan ett diktatoriskt styre vara nödvändigt. Den högre, ledande ras, vilken bildat en sådan nation eller stat, kan behöva använda sig av diktatoriska former för att ena blandade, lägre stående folkmassor och bringa dem till en högre kulturnivå. Så var det i forntidens stora riken, vilka grundades av det nordiska överskiktet — i Romerska riket, i Ryssland och intill senaste tid i Englands koloniala rike. Annorlunda förhåller det sig med Sverige och den svenska nationen. Denna består till sin övervägande massa av en enda ras: den nordiska, den mest högtstående ariska rasen. Massan av vår nation är jämbördig, likartad till väsen och mål och något behov av tvång ovanifrån för att bringa den till enighet och enhetlig verksamhet föreligger icke. Tvärtom utvecklar sig vår nation fullständigare ju friare den i sin helhet liksom varje enskild medborgare är.

För Sverige är demokratien — systemet med vidsträckt frihet och inflytande å samhällsangelägenheterna för den enskilde medborgaren — den naturliga styrelseformen. Men hava vi icke i dag demokrati i detta land? Nej! Vårt nuvarande styrelseskick, som kallar sig demokrati, är ingen verklig demokrati: det är en under masken av utländska, oss främmande "demokratiska" former beslöjad diktatur. Vår nation är icke längre fri och kan icke utveckla sig i enlighet med sina inre behov och mål. Finanskapital och av detta korrumperade politiska partier och institutioner regera i dag diktatoriskt vårt folk och sträva efter att utbygga sitt regemente till en ännu hårdare diktatur. Och det värsta är: denna diktatur är icke svensk, icke nordisk — den ligger i händerna på en oss främmande, fientlig ras. Vi äro slavar under judendomen.

Men detta vilja vi icke längre vara. Vi vilja och skola själva regera vårt land under formen av en nordisk demokrati, en svensk demokrati av jämbördiga, där folkets bästa krafter ha möjlighet att komma till sin rätt i ledningen. Den härskande, i demokratiens dräkt beslöjade judiska diktaturen, den *falska demokratien*, måste bort och avlösas av en svensk, *sann demokrati*. Den judiska anden skall drivas ut ur vårt samhälle och Kristi ande anammas!

PRESSKONSERTEN

"Moskva i medvind"

Den revolutionära judendomen firar det ingångna avtalet mellan Moskva och Washington, d. v. s. mellan de judiska härskarna i U. S. A. och de judiska härskarna i Sovjetunionen, som en stor seger. Vårt ledande svenska judeorgan, Bonniers *Dagens Nyheter* (h.) noterar det glädjande faktum i en ledande artikel under ovanstående rubrik. Tidningen refererar den hälsning, som presidenten i det bolsjevikiska Ryssland, Kalinin, genom radion riktat till "Förenta staternas stora nation", hälsningen utsänd genom alla Amerikas stationer:

De två länderna höra samman och med hänsyftning på Amerikas de jure-erkännande av sovjetregeringen uttalar Kalinin sin glädje över att det nu lyckats att *föra* dem samman. Då nu alla konstlade hinder för ett vidsträckt och mångsidigt utbyte mellan de båda länderna bortfallit, har någonting utförts som inte bara är till nytta för de direkt intresserade parterna utan för "hela mänsklighetens ekonomiska och kulturella framåtskridande och för världsfredens tryggande". Kalinin förklarar sig ha den fasta tron, att ett nytt skede nu inträder i utvecklingen.

De experter, fortsätter tidningen, som äro presidenten Roosevelts rådgivare (de judiska bankirerna Baruch, Warburg, Kuhn och Loeb m. fl.) och under de senaste åren ivrigt propagerat för en amerikansk planhushållning efter ryskt mönster ställa nu i utsikt ett betydande uppsving: de mest sangviniska räkna med minst 500 miljoner dollar om året, under förutsättning att krediterna med statens stöd kunna ordnas. Huru det nu må gå med dessa förhoppningar — Förenta staternas de jure-erkännande är ett faktum.

Först och främst innebär Amerikas erkännande att Sovjetunionen definitivt tar plats som jämställd medlem i stormaktssocieteten. Washingtonregeringens erkännande är en stor triumf för Sovjetunionen, dess största diplomatiska triumf hittills. Det vinnes i samma stund som det nazistiska Tyskland vill övertyga världen att det gjort mänskligheten en ovärderlig tjänst genom att rädda den från kommunismen. Vad Hitler har att inhämta av de nya förbindelserna mellan Moskva och Washington är att Amerika inte vill erkänna den påstådda räddningsbragden av det enkla skälet att den är uppdiktad.

Utrikeskommissarien Litvinov prisas nu i höga toner för sin utomordentliga diplomati. Men det är inte Litvinovs utan nazistregimens förtjänst att Sovjetunionen nu blivit en faktor av första graden i europeisk diplomati och ingår som ett led i en konstellation som alltmera påminner om vad man i Tyskland under åren före krigsutbrottet kallade "inringning".

Även med hänsyn till Sovjetunionens ställning i Fjärran Östern kommer Amerikas erkännande i det psykologiska ögonblicket. I Ostasien föreligger en utpräglad rysk-amerikansk intressegemenskap i förhållande till Japan. Det har varit sorgligt ställt med Sovjetunionens motståndskraft på detta långa avstånd från det europeiska Ryssland, och Japan har kallblodigt utnyttjat den gynnsamma konjunkturen. Amerikas erkännande av Sovjetregeringen kan i Tokio inte uppfattas annat än som en varning. Det ökar Sovjetunionens prestige i Fjärran Östern — liksom i Europa — och öppnar möjligheter för en diplomatisk samverkan mellan de båda länderna.

Man ser av detta helt visst auktoritativa uttalande i det ledande svenska judeorganet vilka väldiga förhoppningar judendomen fäster vid det ingångna avtalet mellan U. S. A. och Sovjetunionen. Betecknande är det citerade yttrandet av president Kalinin, att de båda stormakterna *höra samman* och det nu även lyckats att *föra dem samman* — vilket först blivit möjligt genom etablerandet av den judiska bankirdiktaturen i Washington i Roosevelts namn. Av särskilt intresse är slutligen Dagens Nyheters förklaring, att den uppnådda överenskommelsen mellan "antikapitalistiska" och den kapitalistiska stormakten är att betrakta som ett direkt motdrag och ett underkännande av det nationalsocialistiska Tysklands uppträdande mot Sovjetunionen, d. v. s. mot den judiska bolsjevismens strävanden att begrava Europa och världen i blodig röd revolution.

Sydsvenska Dagbladet och sanningen

Den judaiserade svenska dagspressen skyr inga medel när det gäller att offentligt misstänkliggöra den fosterländska frihetsrörelsens arbetande krafter och organ. Ett nytt bevis härpå fick man av ett uttalande å särdeles framskjuten plats i *Sydsvenska Dagbladet* (h.) mot vår tidning, som sanningslöst beskylles som "förfalskare av sanningen". Den citerade tidningen skriver:

Förfalskare av sanningen äro de nazistiska bladen här i landet, vilka med den gamla beprövade Fäderneslandsjournalistiken nedsvärta och beljuga allt och alla. Ett typiskt sådant fall föreligger nu i ett blad, som benämner sig "Nationen", där Sydsvenska Dagbladet Snällposten åberopas såsom vittne på att "Karl Otto Bonnier personligen äger 500 av samtliga 5,000 aktier i T. T. samt 60 av samtliga 1,800 aktier i Radiotjänst". Uppgiften att något dylikt skulle stått i S. D. S. är rena osanningen. Den ledande artikeln, som det värda bladet åberopat, uppvisade i stället, att varken herr Bonnier personligen eller någon medlem av hans familj äger en enda aktie i de nämnda företagen. Exemplet är typiskt för den s. k. politiska propaganda, som bedrives av de svenska nationalsocialisterna.

Sydsvenska Dagbladets ohemula beskyllning mot vår tidning saknar all reell grund. Våra ord i artikeln "Judeherraväldet inom press och radio" lydde ordagrant, såsom envar som önskar kan övertyga sig genom studium av Nationens nummer 10 d. å.:

Tidningen (Sydsvenska Dagbladet) redogör för de formella ägorättsförhållandena i Tidningarnas Telegrambyrå och Aktiebolaget Radiotjänst, varav framgår att herr Karl Otto Bonnier personligen äger 500 aktier av samtliga 5,000 aktier i T. T. samt 60 aktier av samtliga 1,800 aktier i Radiotjänst.

Vi vidhålla vårt påstående, att det av Sydsvenska Dagbladets ledande artikel, "Radiotjänst och T. T.", införd i tidningens nummer 231 den 27 augusti d. å., tydligt framgick, att herr Karl Otto Bonnier personligen äger de omnämnda aktieposterna, vilket han också i verkligheten gör. Vi citera ordagrant ur Sydsvenska Dagbladets artikel:

Vad först Telegrambyrån beträffar är den ett aktiebolag med 5,000 aktier, fördelade på 142 aktieägare, vilka utgöras av tidningsföretag av alla färger inom den svenska pressen. Dagens Nyheter, vars största aktieägare är bokförläggare Bonnier, äger av de 5,000 aktierna icke mera än 500, alltså 1/10!... Vad därefter beträffar Radiotjänst har detta bolag 1,800 aktier, fördelade på 53 aktieägare, av vilka 11 representera radioindustrien och de övriga 42 svenska tidningar i olika delar av landet. Att herr Bonnier genom sina pengar skulle kontrollera Radiotjänst är lika osant, som samma påstående beträffande Telegrambyrån. Av Radiotjänsts 1,800 aktier äger sålunda Dagens Nyheter endast 60 stycken.

Enligt till Kungl. Patent- och Registreringsverket ingiven rapport från Dagens Nyheters Aktiebolags ordinarie bolagsstämma den 26 mars 1927 — den senaste tillgängliga rapporten vid vårt besök i verket — innehade bokförläggaren Karl Otto Bonnier vid nämnda tidpunkt 553 av representerade 779 aktier i Aktiebolaget Dagens Nyheter. Detta ägorättsförhållande betyder, att herr Bonnier praktiskt taget personligen äger Dagens Nyheter och detta betyder i sin tur, att Dagens Nyheters intressentskap i Radiotjänst och T. T. praktiskt taget är herr Bonniers personliga intressentskap. Men det var icke detta som var huvudsaken i vår artikel i augustinumret, vari vi tillbakavisade Sydsvenska Dagbladets m. fl. dagstidningars osannfärdiga påstående, att herr Bonnier saknade allt inflytande inom de nämnda bägge institutionerna. Det är tydligen på sin plats att erinra om vårt yttrande i detta stycke:

'Sydsvenskans relaterade uppgifter rörande aktieinnehav och styrelsemedlemskap i aktiebolagen Tidningarnas Telegrambyrå och Radiotjänst ha närmast formellt intresse. Huru många tidningar äga Bonnier och judarna genom bulvaner och banker inom olika partier? Uppgifterna rubba i intet avseende det faktum, att herr Bonnier sedan åtskilliga år utövat den bestämmande makten inom både T. T. och Radiotjänst. Detta är praktiskt taget känt av varje svensk publicist (också Sydsvenskans ägare och redaktörer!). Det är likaså allmänt känt, att herr G. Reutersvärd — gift med judinnan Elin Lamm — innehar posten som samtidig verkställande direktör i T. T. och Radiotjänst på grund av herr Bonniers vilja och att herr Reutersvärd utövar denna dubbelfunktion under herr Bonniers ständiga kontroll. De "delägande" landsortstidningarnas intressen synas i senare tid ha inskränkt sig till att stå väl hos Pressbyråns mäktige ägare, herr Karl Otto Bonnier, som har tidningsförsäljningen i landet i sin hand.

Vi överlåta åt läsarna att bedöma vem som i denna sak farit med osanning och förfalskning inför allmänheten, Nationen eller Sydsvenska Dagbladet. Det är betecknande, att varje påvisande av verklighetsförhållandena i fråga om judiskt inflytande inom svensk press, svensk politik och svensk kultur av vissa "svenska" dagstidningar skall betecknas som "förfalskning", "lögn" och "fädernelandsjournalistik". Men allmänheten är lyckligtvis icke längre så blind som Judas agenter i dagspressen alltjämt föreställa sig. En dag kommer den också att reagera. Ve då Lögnens apostlar!

En judisk bekännelse

Huru allvarlig man inom judiska kretsar i verkligheten anser sin sak efter den misslyckade "röda" kommunistattacken mot Tyskland och Hitlers övertagande av makten framgår av ett uttalande av judeledaren Manfred Reifer i Bukovina under rubriken "Die Schicksalsfrage der deutschen Juden" i den judiska *Zernowitzer Zeitung*. Dr. Reifer, som uppenbarligen finner spelet förlorat för Israel, vädjar till rasfränderna att i denna ödesdigra stund söka se verkligheten i ansiktet:

Varje folk, och i all synnerhet det tyska, önskar att dess ungdom uppfostras i dess egen anda. Men medan stora delar av tyska folket kämpade för upprätthållandet av sitt väsen, fyllde vi judar Germaniens gator med vårt tjut. Vi utgåvo oss för att vara världsförbättrarna och sökte med våra idéer påverka det offentliga livet. Vi skrevo jul- och påskartiklar i pressen och serverade tyska folket dess religion i våra fat. Judiska komponister trängde in i kyrkan och skrevo kyrkomusik, judiska målare ledde den tyska ungdomen till konsten, judiska diktare talade till tyska folket och sökte symbolisera den tyska konsten. Och mot detta förjudande av den ariska konsten, av det tyska väsendet, värjde sig nationen. Vi spelade med tyska folkets heligaste ägodelar och drevo därtill ofta gäck med det som för nationen var heligt. Vi framställde oss alla som tyska folkets moraliska domare och utgöto ur fulla skålar satir över den tyska mikels huvud. Tecknaren George Grosz drog med sin "Ecce homo" hela tyska folket i smutsen och stannade ej ens inför den tyska guden. Vi ville vara profeter å Germaniens hedniska åkrar och glömde oss så långt, att det måste bliva till vår egen skada. Och mot detta reste sig den tyska nationen, revolterade; den ville själv dana sitt öde och själv bestämma över sin framtid, över sina barns framtid. Och detta får man icke förtänka den! Det rotlösa världsborgardömet, som hade judar till förkämpar, trodde sig besitta kraften att kunna inplantera Jesajas' idéer å Germaniens gator och med Amos (gammaltestamentlig profet) kunna omstörta Valhalla. Stundom lyckas det, men de begrava sig och det judiska folket under spillrorna av en sammanstörtande värld. Vi måste lära att förstå historiens gång, vi måste lära att se sanningen i ansiktet — och draga de sista konsekvenserna.

Det av dr. Reifer skildrade tillståndet i Tyskland före den nationalsocialistiska revolutionen har sin motsvarighet också i vårt land. Hos oss har i senare tid det kulturella förjudningsarbetet försiggått under judarna Marcus Ehrenpreis' och Karl Otto Bonniers högsta ledning.

En abonnemangsblankett

medföljer detta nummer till en del av tidningens läsare och uppmana vi alla som önska prenumerera å Nationen för 1934 att i god tid före årsskiftet verkställa abonnemang.

Kurt Lindberg, Boktryckeriaktiebolag. Stockholm

NATIONEN

Redaktör och ansvarig utgivare: ELOF ERIKSSON.

Adress: Box 1145, Sthlm 16. Postgirokonto 3643.

A b o n n e m a n g s p r i s:
Helår .... kr. 4:—
Halvår .... „ 2:—

A n n o n s p r i s:
40 öre per mm. Rabatt vid större annonsering.

N A T I O N E N tillhandahålles i Finland av **Allmänna Pressbyråns** kontor i Helsingfors, Vasa och Åbo.

Wallenberg-diktaturen

Planer på en utvidgning

En nationell våg går fram över världen, närmast som en reaktion mot judendomens i kommunismens gestalt forcerade planer på samhällenas omstörtning i blod. Den nya, nationella strömningen, präglad av den sanna nationella och sociala gemenskapens anda, nådde också vårt land, nyskapande och restaurerande. Den tog sig här bl. a. uttryck i tillkomsten av politiska nybildningar samt i omredigeringar av de gamla partiernas program och paroller. Nya perspektiv erbjödo sig med oanade möjligheter, och allt flera krafter uppenbarade sig för tillrättaläggande av det vardande nya.

Att också samma internationellt orienterade storfinansiella krafter, vilka i egenskap av "stat i staten" härskat under "demokratien" och mot vilkas illegala verksamhet den frambrytande folkrörelsen ytterst är riktad, skulle söka draga denna under sitt välde, var naturligt. Vi ha även tidigare varnat mot spekulationer i dylik riktning, vilka, om de lyckades, skulle äventyra rörelsens upphöjda syften samt ytterligare låsa oss fast vid en förhatlig, ofri regim under storfinansens spira.

Det är på sin plats att ånyo uttala ett varningens ord. De vilka under "demokratien" varit svenska folkets verkliga styresmän äro: bankdirektören Marcus Wallenberg och judiske bokförläggaren Karl Otto Bonnier såsom representanter för sina respektive finanshus och -intressen. Dessa hava sedan lång tid tillbaka utgjort Sveriges hemliga regenter, vilka delat makten mellan sig. Alla riksviktiga avgöranden hava träffats i Stockholms Enskilda Banks direktionssal — Sveriges Hemliga Regeringskansli, där förutom medlemmar av huset Wallenberg m. fl. jämväl judarna bokförläggare Tor Bonnier och generalkonsul Josef Sachs hava säte och stämma. I Enskilda Bankens direktionssal ha beslut fattats om regeringsskiften samt ventilerats regeringsprogram, utnämningar inom den högre stats- och hovförvaltningen etc.

Under intryck av den nationella folkrörelsen befinna sig för dagen det högerorienterade huset Wallenbergs politiska aktier i hausse, medan det vänsterorienterade huset Bonniers dala i baisse. Allt tyder även på, att finspunna trådar löpa mellan det gyllene palatset vid Kungsträdgården och flertalet organisationer som f. n. äro verksamma för en nationell restauration, trådar som jämväl torde sträcka sig till vissa "nationalsocialistiska" kretsar. När tiden är inne, skulle en nationell samling på vid bas etableras mellan de olika organisationerna och krafterna under ledning av en skenledare — generaldirektör Nils Wohlin — samt en "auktoritativ nationell" nyordning upprättas. Med Marcus Wallenberg som verklige ehuru som hittills osynlig diktator i förbund med frimureriets spetsar.

Men Sveriges folk har haft nog av storfinansiell diktatur. Det vill nu åter komma i besittning av sin frihet och sitt oberoende, sin fulla suveränitet!

Stockholms stads långivning till "hyresgästerna"

Blind för alla ekonomiska lagar styr socialdemokratiska majoriteten i Stockholm valmännen mot arbetslöshet och ruin — till glädje för Moskvas svenska representation. En översikt över senaste årens gärningar ger en dyster föreställning om verkligheten och visar vad partisinne, okunnighet och enskild profithunger i samverkan kan åstadkomma. Ett belysande exempel är Hyresgästernas sparkasse- och byggnadsförening. Denna förening, som i själva verket blott är ett ämbetsverk för partibelöningar, har av Stockholms stad tillskansat sig förmåner, som komma att visa sig ytterst betungande för skattebetalarna. Men när bubblan en dag brister, ha naturligtvis ledarna redan dragit sig ur spelet.

Det är en gammal god regel, att en byggherre någon gång gör en paus för att överblicka sin ställning och göra slutuppgörelse med leverantörer och borgenärer. Under den byggnadsperiod, som nu får anses avslutad, har konstaterats, att de byggherrar som ständigt påbörjat nya byggen i de flesta fall ändat med katastrof. Man har anledning förmoda, att samma öde skall drabba "hyresgästerna", då deras fortsatta verksamhet ej kan motiveras med behovet av nya bostäder utan endast som en utväg att in i det sista genom ny skuldsättning söka balansera en svag ställning. Redan nu äro de avgifter, som måste betalas av föreningens medlemmar pr lägenhet och kvm. golvyta, i de flesta fall betydligt högre än de vilka privata husvärdar betinga sig. Om man vidare betänker, att de privata husägarnas räntebörda tillför det allmänna avsevärda inkomster, medan hyresgästföreningens skulder blott höja skattesedlarna och medför för staden svårbedömliga risker, är det uppenbart, att detta engagemang är av högst dubiös natur ur Stockholms stads och skattebetalarnas synpunkt.

Då det varken genom offentliga handlingar eller genom muntliga förfrågningar hos vederbörande visat sig möjligt erhålla besked om storleken av de utlämnade lånen, kan endast ett approximativt uppskattat belopp anges, vilket av allt att döma f. n. icke understiger 50,000,000 kronor. Subventionen av s. k. billiga bostäder och lån till "hyresgästerna" upp till 90 % å gamla taxeringsvärden samt med en f. n. uppskattad realisationsförlust å minst 25,000,000 kronor är i sin mån ägnad att belysa det system, som f. n. för spiran i huvudstadens fullmäktige. Huru länge skall det tolereras?

Ekon.

Varför nedtystades spioneriaffären?

I samband med uppdagandet av den stora finska spioneriaffären meddelades i tidningarna, att fru Mary Martin — som uppenbart i första hand arbetat i Sovjets tjänst — jämväl bedrivit spionage i Sverige. Inom svensksinnade kretsar var man naturligtvis intresserad av att veta i *vilken grad* den Martinska spioneriligans verksamhet kunnat skada svenska intressen, och *vilka* som här varit inblandade. Men plötsligt blev det helt tyst i affären. De närmare upplysningar, som bort kunna väntas från polisen, uteblevo.

Man frågar sig nu: varför begrovs hela denna affär så plötsligt i tystnad? Är man på vederbörande myndighetshåll av den uppfattningen, att saken ej angår den svenska allmänheten? Eller har man tagit intryck av eventuella önskemål från utländskt håll, som i nuvarande internationella läge helst ser, att saken ej offentligt beröres? Vår polismyndighet bör kunna lämna svar å dessa frågor.

"Nordisk enhetsfront" mot nationalsocialismen

Den skräck, som gripit judendomen över nationalsocialismens seger i Tyskland, tager sig bl. a. uttryck i en strävan inom den judiska parlamentarismens partier i Skandinaviens stater för skapande av en "nordisk enhetsfront" mot den söderifrån hotande faran. De dominerande partiernas, socialdemokratiens och högerns, ledare resa fram och åter mellan Stockholm, Oslo och Köpenhamn, hållande "stora" tal och beredande folken på det som komma skall. Inför den "antisemitiska faran" försvinner allt eventuellt inbördes groll mellan de härskande i Nordens stater. Endast i intimaste inbördes förening tro sig dessa i stånd att kunna skydda den judiska maktställningen. Ja, toner framkomma, som tyda på, att man för detta syftemål rent av vore redo att offra alla de nationella symbolerna. Man går så långt, att man t. o. m. talar om en "nordisk enhetsstat" i stället för de hittillsvarande.

Att det icke rör sig om några lösa hugskott utan om högst allvarliga reella politiska planer visar det stora anförande, som i dagarna hållits av prof. Tage Friis vid universitetets årsfest i Köpenhamn i närvaro av danske konungen, kronprinsen, andra kungliga samt representanter för främmande makters diplomatiska representanter. Prof. Friis erinrade om, att den nordiska enhetsstaten varit på tal vid olika tillfällen i historien, ehuru hittills icke kommit till realiserande. Men nu såg det ut som om tiden skulle vara inne: "Man får icke blunda för att det som sker i Tyskland och Ryssland kan göra problemet brännande, om Norden kan bestå. Kanske kan ett tryck utifrån tvinga oss att skapa en ny form av skandinavism, en nordisk enhetsstat i stil med planen från år 1863".

Talet om det som sker "i Ryssland" är endast ett försök att blanda bort korten och föra de breda lagren bakom ljuset. Ty så länge det endast rörde sig om den bolsjevikiska faran, förnummos inga sådana toner. Detta, kommunismen, var dock den moderna judiska parlamentarismens stora slutmål, gentemot vilket intet av de judiska politiska partierna i någon av Nordens stater tidigare på något sätt sågs aktivt reagera, tvärtom! Nej, denna "nordiska enhetsfront", denna nu propagerade "nordiska enhetsstat" är uteslutande riktad mot det nationalsocialistiskt-antisemitiska Tyskland samt mot den nya lärans, nationalsocialismens, intåg i Nordens riken. Man förstår, att den kommande avgörande striden blir hård och att de i de skandinaviska länderna regerande judiska överskikten komma att uppbjuda alla sina krafter till förhindrande av folkens begynta uppvaknande.

Nordens anda i det nya Tyskland

"Söderns, särskilt medelhavskulturens krafter och förhållanden ha alltför länge härskat i Tyskland", skriver "Nordische Zeitung". "Det gäller att göra slut på detta tillstånd och få upp ögonen för att Norden ger oss vår kraft och egenart. Vi ha därför tagit till vår uppgift att verka för att göra de nordiska krafterna bestämmande för tyska folket samt söka föra Nordens närbesläktade folk närmare varandra."

U. S. A:s ukrajnare protestera

Som protest mot U. S. A:s erkännande av sovjetunionen anordnade 7,000 i New York bosatta ukrainare omedelbart efter tillkännagivandet ett demonstrationståg genom staden. Tåget angreps av kommunister och judar, varvid en mängd personer sårades, däribland också polismän. I en resolution, som antogs vid ett möte efter demonstrationen, yrkades, att president Roosevelt skall kräva garantier för att ukrainarna i Sovjetunionen icke utsättas för förföljelser. En illusorisk förhoppning!

Frihetsrörelsen i fara

Provocerande frimurareaktion. — Endast Lindholm visar klara linjer

I vår artikel "Frihetsrörelsen förankras i bygdema", införd i Nationens förra nummer, framhölls nödvändigheten av rörelsens fördjupande ute hos folket samtidigt som ett varningens ord uttalades mot de strebrar och spekulanter, vilka i senaste tid uppenbarat sig inom den söndrade organisation som tagit till sin uppgift att genomföra det folkbefriande verket i Sverige. Det framstod allt tydligare, att starka krafter voro i verksamhet i syfte att länka folkrörelsen in på vilse vägar, krafter vilka skickligt förstodo att utnyttja organisationsledarnas politiska oerfarenhet.

Framför allt varnade vi mot försöken att "militarisera" rörelsen under ledning av högre officerare utan sinne för de ideologiska värdena. Ett direkt provokatoriskt moment insmugglades därmed i folkrörelsen. Det sörjdes för, att den röda pressen försågs med material, varmed de marxistiska massorna kunde hetsas mot rörelsen och en miljö skapas, vilken erbjöd möjligheter för spekulationer i diktatorisk regimförändring — till folkfrihetens inskränkande. Detta spel, vari frimureriet av ålder är en sådan mästare!

Vi vägrade att tro de fantastiska uppgifterna i regeringspressen om planerade "nazistuppmarscher" under överste Ekströms ledning mot landets största städer för erövrande av marxismens fästen med svärdet, ehuru vi väl visste att det militära psyket ej är främmande för slika kampmetoder. Vi kunde icke tänka oss, att man å militärhåll skulle våga att söka introducera den råa "krigarandan" i det ideellt betonade folkrörelsen. Men så tyckes det verkligen förhålla sig med vissa frimurarbetonade militära kretsar, intimt förbundna med Nationella Ungdomsförbundet och en del "nationalsocialistiska" kretsar. Där opererar som bäst en viss överste Grafström — enligt uppgift nära lierad med överste Ekström — med en "kamporganisation" av "fanvakter", "frontkämpar" etc.

Den till "nazistöverste" förklädde frimuraröversten Grafström — broder av 10:e graden — reser f. n. land och rike omkring för åvägabringande av den söndrade folkrörelsens samling å en "nysvensk" front, vilken skulle taga den avgörande striden mot marxismen — på äkta frimurarmanér. Överste Grafström jämte medöverstar, landshövdingar, bankirer o. a. spetsfigurer och representanter för den gamla "borgerliga" "nationalismen" i ny förklädnad hava sin egen originella syn på nationalsocialismen liksom det nationella problemet överhuvud. Frimureriet är för dem en barmhärtighetsinstitution av högsta rang, någon rasfråga existerar icke, det ariska begreppet är en fantasiprodukt o. s. v. Man behöver icke höra mera. Denna politiserande societet räknar med att — naturligtvis med hjälp av dess egna provokatoriska åtgärder — frågan om en "parlamentarisk diktatur" under en viss statsmans ledning snart skall vara en politisk aktualitet. Då skulle tiden vara inne för vederbörande att handla — och regera. Men leken icke med elden, Herrar Borgare! Utmanen icke den svenska folkvreden! Saken kan eljest lätt få en utgång, som I helst icke skulle önska.

Från den fria och oberoende ställning Nationen intagit och även framdeles ämnar intaga i de fosterländska idéernas tjänst hava vi med bekymmer åsett den inblandning av främmande element, som på sistone skett inom rörelsen. Den motståndskraft som från organisationsledarnas sida i regel visats herrar provokatörer och spekulanter, har varit förvånande ringa. Såvitt vi kunnat finna är Sven Olof Lindholm, ledaren av Nationalsocialistiska Arbetepartiet, den ende av organisationsledarna som haft omdöme och kraft nog att hålla vederbörande utanför. Vi anse det även vara vår plikt att öppet utsäga detta. Vi hava icke alltid kunnat gilla herr Lindholm, men hans begångna misstag ha uppenbart i regel bottnat i hans ungdomlighet — men detta är ett fel som plägar utjämnas med åren. Lindholm är ärlig, besjälad av sann hängivenhet för idéerna. Han följer sin egen väg — stundom en smula obalanserat — utan att se åt höger eller vänster. Han viker icke från idealen, kompromissar icke, har klara linjer och mål. När man skådar spelet och ynkedomen runt omkring, kan man ej underlåta att uppskatta dessa Lindholms ådagalagda solida personliga egenskaper.

Vi anse oss ha så mycket större skäl att i dagens läge uttala denna vår mening, då från den ledande borgerlig-"nazistiska" klickens sida (överste Grafström, greve Eric von Rosen m. fl.) ett intensivt arbete som bäst bedrives i syfte att politiskt misstänkliggöra Lindholm som "nationalbolsjevik", "antikristlig" etc. därför att han ej låtit snärja sig av den företagna frimurar-judisk-jesuitiska aktionen.

Kristlig världsåskådning

"Adolf Hitlers stat står på den positiva kristendomens grund", yttrade riksbiskop Müller i sitt tal vid Lutherfesten i Eisenach, fortsättande:

"Om någon icke vill höra om Kristus, så är detta i hans eget intresse att beklaga och om han antar en världsåskådning utan Kristus, så får han på sitt sätt uppleva vart detta i längden för. Man har sökt framställa den historiska utvecklingen som om kristendomen vuxit fram ur judendomen, och man säger, att Kristus var en jude och att kristendomen därför är judisk. De som tänka så borde läsa evangeliet. Kristendomen har fötts i kamp mot judendomen och har blivit stor i denna kamp. Judendomen är ännu i dag kristendomens bittraste fiende. Den som icke vill gå Alljudas ärenden bör inträda i Kristi stridsmäns leder".

Man har nästan svårt att fatta, att i vår av lögn och mörker fördunklade värld dessa sanningsord öppet utsagts från ett stort folks officiella andliga ledare.

Judarna i "republiken Tyskland"

Betecknande för det judiska inflytandet i Tyskland före den nationalsocialistiska revolutionen var judarnas representation inom rättsväsen och offentliga verk.

I Berlins advokatkammare räknades bland 33 medlemmar 21 judar och 12 arier. I Moabits sjukhus i Berlin voro av 6 överläkare 3 judar och 3 arier, av 16 läkareassistenter 10 judar och 6 arier, av 12 hjälpläkare 6 judar och 6 arier. I Neuköllns sjukhus i Berlin voro av 4 överläkare 2 judar och 2 arier och av 14 läkareassistenter 10 judar och 4 arier. I Berlin-Friedrichshains sjukhus voro av 20 assistentläkare 12 judar och 8 arier och av 12 hjälpläkare 8 judar och 4 arier. — Talande siffror!

Det vore av intresse att få en motsvarande sammanställning av förhållandena vid våra svenska sjukhus, särskilt i huvudstaden, där tendensen starkt lutar åt samma håll som den gjorde i Republikens Tyskland.

Tjeckoslovakien skyddar sig

Regeringen i det judestyrda Tjeckoslovakien har — följande kabinettet Dollfuss glorifierade exempel — förbjudit och upplöst tyska nationalsocialistiska arbetarpartiet såsom "statsfientligt". Samtidigt förbjöds tyska nationalpartiet såsom "misstänkt för att vilja ingå i det tyska nationalsocialistiska arbetarpartiet".

Kyrkans svek

Ansvaret för den nuvarande förfallsutvecklingen drabbar tungt kyrkans män, som undvikit att se sanningen i ansiktet och upplysa folket i Kristi anda. En svensk statskyrkopräst varnade på sin tid denna tidnings ledning för att röra vid kyrkans lära. Det fanns, menade han, många uppenbara oriktigheter i Bibeln, men det vore farligt att röra vid dem: ty man riskerade då, att allt rasade samman.

Statskyrkoprästens ord voro förvisso betecknande för läget. Vår religionsstiftare Jesus Kristus fordrade, att sanningen skulle förkunnas för folken; men de som skulle vara kallade att fullfölja Hans verk i egenskap av själasörjare tvekade av fruktan för tidens mäktige — och kanske även av rädsla för att "allt skulle rasa samman". De böjde sig för Lögnens gyllene majestät och förtego, där de ej direkt vanställde Sanningen. Och följden blev, att kyrkan råkade i Kristi fienders våld och alltmer blev ett redskap i Antikrists, den människofientliga judendomens tjänst.

Åter och åter se vi representativa kyrkomän uppträda till försvar för de falska grundstycken, varmed den kristna läran under judiskt inflytande beblandats och varigenom den berövats sin skapande kraft. Man försvarar det gudlösa folket, som spikade Sanningsfursten på korset, beslöjar och skyddar dess fortsatta sataniska illgärningar bland människorna samt uttalar i Kristi missbrukade namn sina förkastelsedomar över dem som i dag djärvts återupptaga kampen för Sanning och Rätt. Man återupprepar den förjudade kyrkans lögn, att Gamla testamentet är den historiska grundvalen för Nya testamentet liksom att den förkristliga uppenbarelsen samt de böcker, vari denna framlägges, äro en väsensdel av den genom Kristus fulländade gudsuppenbarelsen.

Talet om Gamla testamentet som historisk grundval för det Nya är absurt, då detta "gamla" testamente är en efter Kristus tillkommen skapelse, framsprungen ur de rabbinska skrivkamrarna. Lans von Liebenfels påvisar i sitt huvudverk "Bibliomystikon", att det s. k. gamla testamentet i verkligheten är den till judisk urkund förfalskade hemliga skriften av urarisk härkomst, i vilken intet annat behandlas än den arioheroiska, den i begynnelsen enda och då gudsliknande mänsklighetens ursprung och förfall. Det är oförklarligt, att våra lärda kyrkomän ej inse, att profeternas böcker härröra från en annan ande, som står oändligt över allt vad den judiska anden kunnat åstadkomma. Den allvarlige forskaren kan ej heller undgå tanken, att de omtalade profeterna måste ha varit ariska människor.

En av de dogmer, varå den förjudade kyrkan stöder sin principiellt judevänliga ståndpunkt, är det gamla påståendet, att Jesus Kristus, den kristna religionens stiftare, var jude; och till stöd härför åberopas evangeliernas så olyckligt konstruerade stamträd, vilka i väsentliga punkter avvika från varandra och som dessutom — om de verkligen vore beviskraftiga — så fullständigt slå hela dogmen om den jungfruliga födelsen i spillror.

Enligt evangelierna var Jesus galliléé, och galliléerna voro icke judar utan amoriter. De talade icke hebreiska språket utan den galliléiska dialekten av aramäiska språket. Nyare språkforskare, däribland Julius Fürst, påvisa, att aramäiskan var en avart av den stora indogermanska språkstammen, och Frenzolf Schmid säger: "Denna avart uppstod genom de arisk-attalantiniska kolonisterna i Galliléen och senare genom de efter Kristus från Europa till Palästina utvandrade ariska, indogermanska bosättarna under inflytande av Palästinas arisk-iraniska och även av främmande raser påverkade medinvånare". Schmid fastställer vidare, att namnet Jesus under alla förhållanden icke stammar från semitiskan utan från det indogermanska ordförrådet, som är uppbyggt på det arisk-attalantiniska ordförrådet.

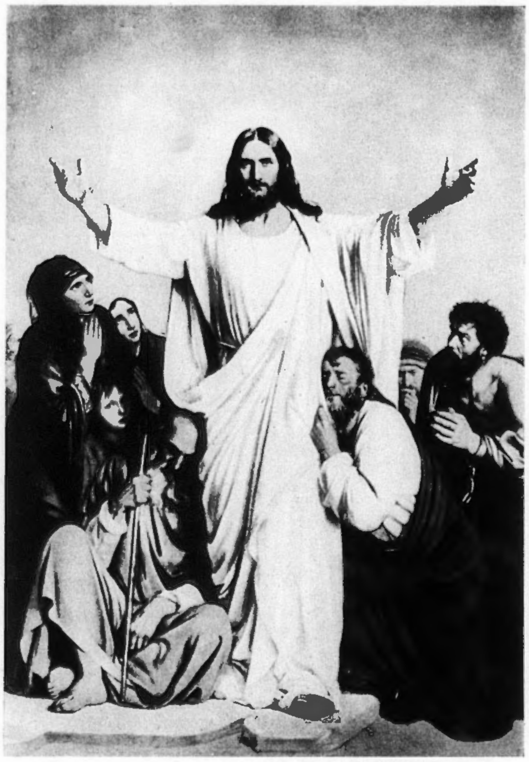

För de enkla ariska människorna — vilka alltmera vänt sig bort från den förjudade kyrkan, som ej motsvarade deras själsbehov — står det klart, att den i Gamla testamentet som Israels nationalgud skildrade guden, hämnd- och rasdemonen "Jehova" — vilken tillbedes i våra "kristna" kyrkor! — intet kan ha gemensamt med Kristi Himmelske Fader. Man överslätar de i Gamla testamentet inmängda vidriga, omoraliska judiska krönikeberättelserna med att detta testamente "naturligtvis icke är ofullkomligt". Genom det tvungna erkännandet av de gammaltestamentliga berättelsernas "ofullkomlighet" förfaller dock teorien om deras gudomliga uppenbarelsekaraktär. Ty Gud är fullkomlig liksom allt som utgår från Honom. Och gudsmänniskan Jesus' mission kan omöjligen ha varit att bygga vidare på judarnas vilse gudsföreställningar utan måste i stället ha varit att just tillintetgöra dessa. Han uppställde även gentemot det judiska dyrkandet av en. renodlat materialistisk lagreligion den rent idealistiska urariska gudsföreställningen.

Men judarna och främst bland dem rabbinen Paulus sökte bemäktiga sig Jesusläranss för dem ofattbara andeinnehåll och strävade därvid att ur densamma avlägsna allt för den judiska rasen skadligt. Sålunda uppstod den meningslösa oorganiska förbindelsen mellan Jesusläran och judeläran. Till befästande av denna onaturliga förbindelse insmugglades senare i såväl Gamla testamentet som evangelierna alla dessa ställen, vilka framställa skenbara sammanhang mellan de båda delarna — och den ario-heroiska Jesusläran påklistrades falsk ursprungsetikett från judendomens demontro.

Den kristna kyrkan gör sig skyldig till en oerhörd förbrytelse mot Gud och mänskligheten genom att sanktionera denna gigantiska svindel, varigenom kristendomen förfalskats och berövats sin andliga kraft och vilken väsentligen bidragit att skapa det tillstånd av andlig misär, som i dag råder ej endast i vårt land utan i så gott som hela den civiliserade världen. Huru länge skola Sveriges kyrkomän förbli glömska av sin plikt?

Judiskt väsen kontra ariskt

Trenne faktorer tvinga oss att taga ställning mot judendomen och dessa äro: 1) judarnas främmande väsen i förhållande till oss, 2) judarnas stridssätt, 3) den judiska imperialismen.

Den judiska ***imperialismen*** vore icke så mycket att frukta, om judarna voro av vårt blod och om de i sin kamp mot ariervärlden kände begreppen ära och aktning. Deras ***stridssätt*** förtjänade ej heller större avseende, om icke deras innersta väsen härvid så motbjudande kom till uttryck och deras mål bestod i att påtvinga alla folk sin högst tvivelaktiga världsåskådning. Judarnas ***främmande väsen*** skulle dock aldrig kunna verka så förhärjande, om icke detta folk uppnådde sina framgångar med så fördärvliga medel och samtidigt utvecklade en sådan fruktansvärd expansionskraft. Förhandenvaron av en enda av de nämnda faktorerna vore orsak och rättfärdigande nog för en skarpt avböjande ståndpunkt gentemot den judiska penetrationen.

Judarnas främmande väsen yppar sig naturligtvis ej endast i det yttre — kroppsligen — utan framför allt i det inre — andligen — och medför, att t. o. m. en invasion av kineser eller negrer vore lättare att fördraga än judendomens i tysthet planerade världsherradöme. Den kroppsliga olikheten är i regel så påfallande, att det icke tarvas någon vetenskap för dess fastställande. Den kommer till uttryck ej endast i kroppens byggnad utan också i bruket av enskilda kroppsdelar, såsom vid gående, vid tal etc. Hur outplånlig denna olikhet är brukade från katedern belysas av den judiske professorn Eduard Ganz: "Dop och t. o. m. korsning äro utan all betydelse; vi förbliva också i den hundrade generationen judar, liksom för tre tusen år sedan. Vi förlora icke rasens karaktär ens i den tiofaldiga korsningen; vid varje förening med en kvinna dominerar vår ras och ur densamma utgå unga judar." Den ariska världen vet, att professor Ganz' yttrande motsvarar verkligheten. Även David Trietsch konstaterar i "Illustrierter Jüdischer Kalender" 1924/25: "Många bedömare av judiska företeelser — vänner såväl som fiender — vilja gärna göra gällande, att judarna äro människor som de andra och ej väsentligt skilda från dem. Men detta är icke riktigt. Vi hava icke endast en annan andlighet utan också en annan kroppslighet. Vi hava väsentligt andra födelse- och dödlighetssiffror, vi reagera väsentligt annorlunda inför klimat och sjukdomar. Därtill hava vi en särskild mission, vartill motsvarighet ej finnes på jorden."

Detta för oss väsenfrämmande tänkande och kännande återfinna vi tydligast och krassast i judarnas religiösa alster. Jämsides med de specifika rasegenskaperna, vilka härröra från den under årtusendens nomadliv praktiserade inaveln, förblir det väsentliga hos judendomen dess enastående religion, vilken utgör en blandning av sällsamma moralregler, fantastiska sanitära föreskrifter samt ett särskilt slag av hemlig politisk lära. Det är känt, att denna lära framställer judarna som ett "utvalt folk", vilket kallats att tillträda världsherraväldet samt underkuva alla andra folk. Huru heter det ej så vackert i deras heliga bok: "Deras (icke-judarnas) konungar skola bliva edra slavar och deras furstinnor edra tjänarinnor!"

*

Dessa "heliga böcker" föreligga i band på band, vilka kasta ett mer än egendomligt ljus över detta folks moral och tänkesätt. Såsom karaktäristiskt för dess mentalitet må återges några regler angående judens förhållande till kvinnan och sexualbegreppet. Så får man i Schulchân-Arûch — det dukade bordet! — de fyra lagböcker, vilka utgöra ett sammandrag av Talmud, läsa rent avskräckande detaljer. Redan tredje avsnittet i första boken, "Orach-Chajim (livets väg), innehållande judarnas religiösa författning", befattar sig med de primitivaste av alla kroppsfunktioner. Dess titel är: "Över tillvägagångssättet på avträdet." Efter anförande av en mängd tekniska detaljer föreskrives: "Förrättar man sitt behov å en fri plats, må man sätta sig mellan nord och syd, men icke mellan öst och väst (emedan templet stod där). Men kasta vatten kan man även mellan öst och väst." I samma avdelning återfinnes föreskriften: "Man får icke heller sova med sin hustru mellan öst och väst". Kvinnan blir således i den judiska "religionen" i viss grad likställd med avträdet.

De offentliga bönerna i synagogan och de flesta ceremonierna nödvändiggöra minst tio personers närvaro, enär detta antal enligt rabbinernas mening erfordras för att draga Guds uppmärksamhet till sig. (Talmud, traktat Meghilla, fol. 23; Sanhedrin, fol. 2.) Dock, "om nio män och en miljon kvinnor äro församlade, äger ingen församling rum, emedan kvinnorna äro ett Intet". Men om en yngling på 13 år och en dag kommer tillstädes, så ändrar sig allt och "menigheten är en helig". Den judiske filosofen Otto Weininger skrev i sitt 1903 utgivna arbete "Geschlecht und Charakter": "Den rene mannen är Guds, det absoluta Någots avbild. Kvinnan, även kvinnan i mannen, är symbolen för Intet". "Kvinnorna hava ingen tillvaro och ingen essens, de finnas icke till därför att de Intet äro."

De judiska religiösa lagstiftarna synas också livligt ha intresserat sig för missbrukandet av barn. I Aboda fara 37 a står det: "Våra visa säga, att en kvinna är lämplig för äkten-

Ett andens Lützen!

Upp, barn av Gustaf Adolfs jord!
Ett andens Lützen stånda skall,
som frälsar Luthers frihetsord
för evigt ifrån fall.
Vad sköld av järn, vad spjut av stål
en gång försökt på blodig färd,
är i förklarad glans nu mål
för tankens hjältesvärd.

Re'n Mikael i höjden står
med vingar utav norrskensbrand,
och klangen av basunen når
allt närmare vårt land.
Det susar i vårt krigsstandar,
det gyllene, det himmelsblå,
och runorna från forna dar
i helgonskimmer stå.

Till strid, till strid som asa Tor
mot nattens jättehär,
mot ringlad Midgårdsorm, som bor
i lustar och begär!
Till strid, till strid på liv och död
mot dimbeslöjat signeri,
för fängelser uppfostrad nöd
och guldsmitt barbari!

Se, fädrens andar blicka ned
från segervagnar genom skyn,
keruber flyga led vid led
ur morgonrodnans bryn;
Han kommer hög, han kommer klar,
vår längtans stora dag, med bud,
att sanning, ***sanning*** *segrat har,*
att Gud är ***ljusets*** *Gud.*

Victor Modin

skapligt umgänge först sedan hon fyllt tre år och en dag". Traktat Ridda V, 4, behandlar jämväl missbrukandet av flickor under tre år. (Theodor Fritsch: "Die Staatsfeindlichkeit der jüdischen Lehre", sid. 18, Hammerverlag, Leipzig.)

Till dessa ohyggligheter är blott att säga: det avgörande i kulturmänniskans liv är förhållandet mellan det andliga och naturdrifterna. Ju högre en ras står, desto mer underordnas de naturliga böjelserna högre mål. Att låta naturdriften verka utan hämning, leder till kaos. Vi arier respektera urkraftens skapande förmåga. Vi hava förädlat naturdriften till kärlek. Ur denna födes obundenhet av tiden och odödlighet; den ger oss tillvaro och framtid. Ve dem, som blott söka ögonblickets njutning, vilka skända kärleken till ren sinnlighet. Denna kraft som skapar världar, men också förstör världar! Den som är utan mål tilltalas av kaos, och den som skenbart saknar mål dyrkar kaos — såsom hos oss. Den gestaltande kraften är Gud, Skaparen, kärlekens symbol. Det motsvarar tänkesättet hos oss arier att giva urkraften en mening, som är något för mer än smackande behag eller reagenser av fysiologiska behov. Men dessa andra, för vilka kärleken blott är ett "stereometriskt problem", vilja påtvinga oss sina känslor och tankar. Den "erotiska revolutionen" skall sättas i scen — ryggmärgens revolution mot hjärnan.

Härav kommer även förändringen i åskådningar under senare tid. Ett symptom: dansen var för oss en glädje vid utförandet av rörelser och kroppens behärskande — och nu har den blivit ett erotiskt preludium. Och ännu ett: geniets andliga skapande skall förklaras uteslutande av reflexer från ryggmärgen. Tiden är för allvarlig för att vi skulle ha rätt att tiga över dessa ting. Vi ha valt de anförda exemplen till åskådliggörande av motsatsförhållandet mellan de bägge raserna därför att denna judens inställning till kvinnan och könsproblemet för oss medfört de allvarligaste konsekvenser. Ty om juden redan till den grad ringaktar sin kvinnliga stamförvant såsom hans lagreligion föreskriver, vad skall då den ariska flickan vara för honom? Vi få en aning därom av det ställe i Kabbala (Sepher Halk., sid. 156), vilket — reviderat efter vetenskaplig undersökning av dr. Jakob Ecker — återfinnes i dr. Justus' (en omvänd jude vid namn Briemann) "Judenspiegel" sid. 97:

"Det är underbart, att jungfrublod av de orena, klipoth (icke-judinnor) likväl är ett så väldoftande offer för himlen. Ja, utgjutandet av icke-judiskt jungfrublod är ett lika heligt offer som de finaste kryddor och ett medel att försona sig med Gud och bliva delaktig av Hans nåd. Den Heliga Skrift menar således: det är underbart, att utgjutandet av blodet av jungfrun, personligen oren och klipa (icke-judinna), likväl kan vara ett så dyrbart offer."

Jehova kan vara nöjd! Men allt detta är icke vår ande liksom ej heller vårt kött.

*

De tanklösa invända alltjämt: "de judiska lagböckerna hava dock ingen bindande kraft för de moderna judarna". Det må dock bemärkas, att Talmud och Schulchân-Arûch av religiösa motiv hava bindande laglig kraft för minst 18 miljoner judar. Men också de övriga, de föregivet assimilerade, bära dessa lagböckers tendenser såsom rasinstinkt inom sig. Denna nedärves hos dem biologiskt. De må låta döpa sig eller bliva konfessionslösa — envar som är av blodet har inom sig möjligheten till samma tankar och känslor. Ty Talmud skapades av den judiska anden och icke den judiska anden av Talmud. Om det också kan givas ett utträde ur den konfession som erkänner Talmud som sin högsta lag — ett utträde ur den judiska andligheten gives icke! Talmud utgör endast ett skriftligt fixerande av den judiska andligheten. Och skulle det en gång undantagsvis ha utseende av, att någon övervann sin judendom och anslöt sig till oss i tankar och känslor — hos hans barn och barnbarn skall det judiska blodet och därmed även den judiska anden åter komma i dagen. Tusenfaldig erfarenhet lär oss detta. Det må finnas och ha funnits också s. k. ädla judar, ja sådana, vilka utfört verkligt positiva gärningar till mänsklighetens höjande — de äro dock för få att kunna motväga allt det ohyggliga onda, som de andra bragt över oss och alltjämt så göra. Vi hava ej rätt att låta fördärva vår samlade kultur, vårt folk, vårt blod — endast av rättshänsyn till ett litet fåtal. För några "sympatiska" judars skull kunna vi icke uppge den av den samlade judenheten oss påtvingade kampen. Vad skulle man väl sagt i det av det judiska frimurardömet framdrivna världskriget, om det i skyttegraven förklarats: "på den skjuter jag icke, han är mig sympatisk; jag skjuter blott på den andre". Varje jude måste vara ansvarig inför oss för det onda som hans folk dagligen bringar över oss. Om vi endast halvvägs betänka konsekvenserna, kunna vi icke lämna en jude tillträde till den äktenskapliga och folkliga gemenskapen.

Den som ej vill tilltro tecknen å främmande väsen må aktge å judarnas egna försäkringar, ej på några medeltida rabbiners utan å moderna judiska lärdas och politikers. Huru juden i sitt innersta tänker om oss arier säger oss den som en nationalgestalt av högsta vishet firade Achâd Haam (den beryktade, från Ukraina stammande, i London för något år sedan avlidne rabbinen Ginzberg, vilken tillskrives författandet av de Herz framlagda "protokollen") i sin 1923 å Judiska Förlaget i Berlin utgivna bok "Am Scheidewege" (II band, sid. 103—104): "Under hela den tid diaspora (förskingringen) varat brukade våra fäder — trots alla kristliga förföljelser och all nöd — tacka Gud för att han skapat dem som judar. Aldrig hörde man, att en jude skulle frågat: 'Vilken anledning har jag att glädja mig över min judendom?' Eller ens: 'Varför är jag jude?' Alla visste helt enkelt såsom ett självklart axiom, att det på Skapelsens stege gavs olika trappsteg: mineralier, växter, djur, människor och allra överst judarna".

*

Och den som ej vill läsa Talmud och Schulchân-Arûch skall finna precis samma tankegångar i de av den citerade judeledaren Achâd-Haam påverkade "Zions Vises Protokoll". Det är verkligen en stor skada, att vår ras i kampen för hävdandet av sin ställning hittills så föga befattat sig med judendomens hemliga läror och maktplaner; mycket lidande skulle annars besparats de ariska folken. Den nyligen bortgångne Theodor Fritsch, tysk-folkliga rörelsens ålderman, yttrade orden: "Icke den judiska rasen, icke den fast sammanfogade judiska nationaliteten, icke den judiska religionen, icke det hemliga samspelet av de judiska kapitalmakterna lämnar nyckeln till det i dag faktiskt bestående judiska världsherraväldet utan en annan omständighet, vilken hittills undgått världens ögon: den *hemliga statsorganisationen,* som trots förskingringen förenar alla jordens judar till en orubblig politisk gemenskap". Emellanåt förråder den sig av segerövermod, såsom t. ex. vid Rathenaus oförsiktiga bekännelse, att "trehundra människor (judar), vilka inbördes känna varandra, ensamma regera hela världen". Ännu oförbehållsammare talar den judiske skriftställaren dr. Jakob Klatzkin i den judiska tidskriften "Der Jude" n:r 9 1916, där han företräder den ståndpunkten att Israel aldrig kan gå under så länge det sammanhålles av sin religiösa laggivnings fasta band. På denna grundval vore den judiska anden stark nog att kunna värja och hävda sig gentemot värdfolkens alla nationalandar. I fortsättningen ger Klatzkin oss tillfälle skåda judendomens väsen sådant det avspeglar sig i den äkta judens själ:

"Gåtan i vår fortbestående förskingring är att söka i vår religion. Denna är den makt, som söndrade oss från alla folk och som, trots all förskingring, enade. De *yttre* gettomurarna, som uppfördes av våra fiender, hade aldrig kunnat åstadkomma det. Men de *inre* murarna, som grundats i vår religion och som vi medtagit på vår vandring och å de platser där vi bosatt oss utbyggt allt fastare, dessa rörliga 'Jakobs tält' är det som överallt tryggat åt oss ett eget hem.

Den judiska religionen är rik på former, som i vår verkliga och skenbara tillvaro binda och känneteckna oss som enhet. Den är dock — i motsats till andra religioner — ingen idélära utan *laglära.* I våra lagar hava vi stadgat rätten till vår självbestämning. Vi hava förlorat vår yttre stat, men icke vår statsförfattning; vi räddade denna samtidigt såsom flyttbar stat, vilken även i förskingringen möjliggjorde ett slags nationell autonomi.

Väl måste många lagar efter förlusten av vår stat komma ur funktion, men i det stora hela förblev likväl vår lagförfattning i kraft. Enbart den judiska kodexen behärskade och gestaltade vårt liv i alla dess yttringar. *Blott den judiska lagskipningen var för oss bestämmande.* Landets lagväsen hava vi icke anropat och vi ha icke godkänt dess kodex. Blevo dess lagar oss påtvingade, hava vi betraktat dem såsom onda ödets skickelser, vilka vi städse bemödat oss att åsidosätta och kringgå. De behöllo i egenskap av 'Gseroth' (ödet) karaktären av ett 'gudlöst herrskap', även när vi voro nödsakade att genom formeln 'gojimregeringens lag är giltig lag' sanktionera dem. Därför blev 'mossaren' (angivaren), vilken angav en jude för (gojim-)regeringen betraktad som förrädare, dömd och utesluten ur församlingen.

Våra exilfurstar (gaonim, rabbinim) voro icke andliga och själasörjare, de voro föreståndare och förvaltare av våra gemensamma angelägenheter; de voro domare (dajanim); de voro de översta myndigheterna i vår exilstat. Deras domstolar hade befogenhet att även fastställa straffdomar.

Vår lagförfattning bevarade åt oss i förskingringen egenartade religiösnationella förvaltningsformer, vilka i sina funktioner och institutioner omfattade många förvärvsgrenar, även om vissa 'vid landet bundna påbud' i främlingslandet icke kunde finna någon användning.

Vi voro icke en trosgemenskap; vi bildade en inom sig sluten rätts- och förvaltningsgemenskap. Icke så mycket det religiösa och sedliga läroinnehållet i judendomen som *de konkreta formerna i vår statsförfattning skilde oss från alla nationer,* i vilkas mitt vi uppslagit våra tält. Vi vilade icke på värdfolkets vilodagar och firade icke dess minnesdagar, delade icke dess glädje och dess lidande och *bekymrade oss icke om den främmande statens välgång.* En stark mur, upprättad av oss själva, söndrade oss från landsfolket, och bakom muren *levde en judisk stat i miniatyr".*

Denna Klatzkins bekännelse säger egentligen allt beträffande judendomens väsen och syften samt motsvarar — trots modern judeemancipation och för skenets skull företagna förändringar — det faktiska tillståndet i dag precis som på gettots tid. Den är bekännelsen till staten i staten, hemligheten med judendomens framgång. Mot bakgrunden av dessa fakta bör också överrabbinen Ehrenpreis' nyligen offentligt avgivna förklaring ses, att svenskarna måste böja sig för den "judiska religionens mystik" och i okunnighet respektera, enär vi sakna förutsättningar att kunna förstå densamma. Härtill svaras: sedan sanningen i dessa stycken uppenbarats, bjuder det ej längre svenskarna någon svårighet att förstå arten av denna "mystik", hur otrolig den än kan förefalla deras ariska medvetande.

*

Till allt detta kommer ytterligare en omständighet: att vi här ha att göra med ett folk, vars idéer och tankegångar till väl 90 % skilja sig från vår egen ras' etiska, moraliska och ideella strävanden. Judafolket har rakt motsatta kulturideal mot oss, emedan judisk tradition och ariskkristlig tradition aldrig haft något gemensamt med varandra. Härav kommer sig, att judendomen framför allt kunde bliva så farlig just för oss arier. Ty vi äro de *vertikala,* judarna de *horisontala.*

Vi äro det gotiska uppbyggandets människor; vi vilja en bred basis och en i himlen nående spets; envar må intaga sin ordningsmässiga plats, med rättigheter och plikter! Judarna äro alltid för det teoretiska likhetsmakeriet, för att i den så uppkomna smutsiga gröten kunna fiska under virrvarret. Vi arier kämpa, så länge som vi lyckats bevara oss från förruttnelse, för idealismen; judendomen är uteslutande inställd på materialism och nationalism. Vi vänta domen på den andra sidan; de räkna endast med denna sidan. Vi älska vår ur det förgångna framvuxna kultur; de äro bärarna av en modernt verkande sken-civilisation. Vi leva av arbetet, i vilket vi hava vår glädje, liksom gesällen i den tidiga medeltiden inlade hela sin själ i framställandet av ett mästerstycke. Juden lever av spekulationen, av fördelar som hans spekulativa ande förskaffar honom. Vi arier äro de öppenhjärtliga; de andra äro de återhållsamma.

W.

Judarna i Babylonien

I

Den judiska religionens ursprung

597—586 före Kristus fördes judarna som bekant i landsflykt från Jerusalem till Babylonien. "Bortsett från den egyptiska kolonien, de förskingrade inom det judaiserade området och de genom slavhandel i världen fördrivna utgjorde detta land det judiska folkets samlade dåtida bestånd", säger en judisk historiker.[1] I Palästina kvarblev endast lantbefolkningen, som hade mycket obetydligt judiskt blod: "huvudsakligen rester av de gamla invånarna — stammar, vilka hebréerna underlagt sig".[2]

När judarna efter erövringen av Babylonien genom perserkonungen Cyrus fingo tillåtelse återvända till sin hemort (537 f. Kr.), flyttade blott en mycket obetydlig del av de babylonska judarna tillbaka till Palästina; flertalet föredrog att stanna i det kulturellt och i affärsavseende blomstrande nya hemlandet. Härigenom blevo judarna i Palästina — rättare sagt i Judéen, eftersom judarna vid denna tid endast bosatte sig där — en ringa minoritet av befolkningen. Men också denna lilla judiska minoritet i Judéen förlorade allt mer sitt blods renhet och sin nationella egenart. Rasblandningar blevo en allt vanligare företeelse inom alla judiska skikt, de övre såväl som de undre. Äktenskapliga skilsmässor blevo på modet; många judiska kvinnor övergåvos av sina män; judarna togo sig mycket hellre hustrur ur de främmande folken. Särskilt gifte sig judarna med döttrar av amorit- och filistérstammarna (övervägande av nordisk härstamning).[3] "Dessa blandningar", säger den judiske historikern Dubnov, "hotade det judiska blodets och den judiska religionens renhet med den allra största fara".[4]

Då beslöto sig de babylonska judarna för ett inskridande: Judéen skulle reformeras och återerövras åt judendomen. Denna mission åtog sig den babylonske judiske prästen Esra, och han erhöll härför de vidaste fullmakter av den persiske konungen;[5] detta var för de babylonska judarna lätt att genomdriva, då de redan vid denna tid spelade en ledande roll inom det persiska riket. 458 före Kristus begav sig Esra till Palästina. Senare, 445, erhöll han till hjälp Nehemia — också en babylonsk jude, som beklädde en framskjuten ställning i den persiska politiska förvaltningen och som kom till Judéen i egenskap av perserkonungens ståthållare. De judiska reformerna i Judéen genomfördes alltså ej endast genom prästerligt inflytande av Esra utan även genom politiska våldsmedel — med den persiska statsmaktens understöd.[6] Men Esras planer sträckte sig ännu längre: han ville giva Judéen nytt judiskt blod, åtminstone återställa rasrenheten i de ledande skikten. Därför fordrade han en ny invandring av babylonska judar till Palästina. Men denna plan lyckades icke: endast 1,500 babylonska judar — huvudsakligen män och ett obetydligt antal leviter och tempeltjänare — följde Esra. De babylonska judarna voro emot utvandringen: de kände sig bättre till freds och mäktigare i det persiska Babylonien samt fruktade att genom vidsträckt utvandring skada sin ledande ställning inom det persiska riket såväl som hela den dåtida judendomen. Redan vid denna tid betraktade de babylonska judarna Babylonien som "diasporas (förskingringens) moder"[7] och sig själva som judendomens centrum, reservoaren för det rena judiska blodet och den judiska tron. Därför voro de missnöjda över t. o. m. den obetydliga utvandring, som Esra lyckats iscensätta. Senare levande rabbiner måste ofta taga Esra i försvar, och deras sätt att försvara honom var högst intressant och betecknande. Sålunda yttrade vid ett tillfälle rabbinen Juda ben Jecheskeel (220 eft. Kr.), att den fromme Esra endast kunde ursäktas därför att *han förde familjer av tvivelaktig härstamning från Babylonien till Judéen, på det att de kvarvarande skulle skyddas från blandning med dem.*[8] De babylonska judarna ville alltså icke hava något orent blod — men för Judéen passade också det tvivelaktiga blodet. Vi ha här ännu ett tecken på att Judéen redan vid denna tid icke betraktades som judendomens centrum.

Esras reformer bestod i första rummet däri, att han förbjöd blodblandning. Listor uppgjordes å alla familjer, där hustrurna voro av främmande blod; på dessa listor kommo många gamla och förnäma judiska familjer, däribland också prästerliga. De äldstes råd dekreterade, att alla blandäktenskap skulle upplösas; hustrurna av främmande blod och deras barn landsförvistes. Om någon ej frivilligt lydde, brukades våld. "Dessa offer voro", säger den judiske historikern Dubnov, "nödvändiga för att befästa den upplösta nationalkroppen."[9] *"För bevarande av renheten hos rasen, religionen och den egenartade folkliga kulturen var det nödvändigt att ur den judiska nationen utesluta alla element av främmande blod."* Sålunda fastställdes redan vid denna tid av judarna principen om rasens renhet som den första förutsättningen och enda möjligheten för en nation att kunna bevara sin egenart, sitt ansikte. Det bör observeras, att judarna i dag förneka denna princip — för de andra folken. Men för sig själva fasthålla de alltjämt vid densamma. Ännu i dag upprepa de för sig orden av den store engelske juden Benjamin Disraeli, "earl of Beaconsfield": "Ingen får med likgiltighet behandla rasprincipen, rasfrågan. Den är nyckeln till världshistorien ... *Språk och religion göra ingen ras — blodet gör den".*[10]

Rasrenhetens princip fastslogs av Esra i form av en evig lag. 444 f. Kr. offentliggjordes av Esra bearbetade Thora (fem Moseböcker) — denna, såsom de judiska historikerna förklara, "gudomliga konstitution för det judiska folket".[11] *Härmed var grundstenen lagd till den judiska religionen.* Genom denna Esra-Thora blev blandäktenskap förbjudna för judarna för evig tid.[12]

Men man må icke glömma, att blandäktenskapen redan i nära 80 år i vid utsträckning praktiserats i Judéen, varigenom blodets renhet bland den judiska minoriteten i detta land starkt skadats. Esra fann knappt några rena judar mera i Judéen. De 1.500 judar, som han medfört från Babylonien, hade ju icke förstklassigt blod i sina ådror. Därför var det ej heller i framtiden möjligt, trots alla Esras lagar och åtgärder, att inom ramen av den judiska minoriteten bland Judéens befolkning åstadkomma ett renande av det judiska blodet och därmed även av den judiska kulturen. Babylonien förblev, såsom nämnt, judiskt centrum. Judéen förblev för alltid endast en filial av den babylonska judendomen, en koloni — såsom Egypten, Syrien o. s. v. Jerusalems judar betraktade själva de babylonska som sin aristokrati, sitt ledande skikt. Under den romerska tiden sade judarna i Jerusalem: "Den judiska befolkningen i de romerska länderna förhåller sig i fråga om sin härstamning gentemot den i Judéen som blandad deg till det rena mjölet; Judéen själv är också blott deg i förhållande till Babylonien".[13]

Det faktum, att judarna i Judéen under epoken före Esra så hastigt begynte förlora sitt blods och sin kulturs renhet, är mycket betecknande. Det betyder, att judarna intill den babylonska landsflykten — närmare bestämt: intill den persiska epoken — voro en formlös, för främmande inflytanden lätt mottaglig massa: *ingen färdig nation* — utan fast grundad kultur, utan klar religion. Endast i Babylonien fördes judarna till idén om rasrenhetens nödvändighet. Endast i Babylonien utvecklades de till en nation, förstodo sig själva, utvecklade sin egenart, grundade sin egendomliga religion, bekommo sin världserövrande, imperialistiska organisation och ideologi. En panegyrisk historiker på den judiska kulturens område skriver: "Den judiska kulturen bygger vidare på den babylonska andens verk, denna ande, som i känslan av en imperialistisk makt vågar att behärska folkens liv och världen". Judendomen strävade icke efter att erövra världen medels vapenmakt, utan "med en oerhörd, alla själens krafter samlande energi strömmar Judas trängtan till makt i religionens form".[14] Och genom denna religion blev till slut i våra dagar världen erövrad av judarna.

Ansgar.

1 Josef Kastein. "Eine Geschichte der Juden", s. 92.
2 Werner Sombart. "Die Juden und des Wirtschaftsleben", s. 410.
3 Hans F. R. Günther. "Rassenkunde Europas", s. 174—175.
4 S. Dubnov. "Geschichte des jüdischen Volkes". B. 1, § 73.
5 S. Dubnov. "Geschichte des jüdischen Volkes", B. 1. § 74. Ed. Meyer. "Die Entstehung des Judentums." Ed. Meyer. "Der Papyrusfund von Elephantine."
6 S. Dubnov. "Geschichte ..." B. 1, § 75.
7 S. Dubnov. "Geschichte ..." B. 1, § 65.
8 Graetz. "Geschichte der Juden", 4. s. 321.
9 S. Dubnov. "Geschichte ..." B. 1, § 75.
10 Disraeli. "Endymion". B. 11, s. 18—21.
11 S. Dubnov. "Geschichte ..." B. 1, § 76.
12 S. Dubnov. B. 1, § 76.
13 Graetz. "Geschichte ..." 4. 273.
14 F. Munkle. "Der Geist der jüdischen Kultur", s. 633—634.

Tidningspressen i folkets tjänst!

Bland de många betydelsefulla lagar, som den nya regimen i Tyskland redan hunnit framlägga, förtjänar den utfärdade journalistlagen särskild uppmärksamhet. Genom densamma tillförsäkras den tyske journalisten absolut inre oavhängighet. Han blir varken ansvarig inför tidningsutgivaren eller några som helst intressegrupper utan endast inför nationen samt erhåller största möjliga mått av självförvaltning och egna domstolar.

För att vara tysk journalist fordras enligt lagen, att vederbörande är tysk medborgare, uppfyller arierparagrafens bestämmelser, har fyllt 21 år, är fackligt utbildad samt har de egenskaper som erfordras för att kunna utöva ett intellektuellt inflytande på offentligheten. Tillstånd till utövande av yrket erhålles genom införande i journalisternas yrkeslista.

Journalisterna skola ha till uppgift att på ett sanningsenligt sätt framställa de problem de behandla samt bedöma dem efter bästa förstånd. De äro särskilt förpliktade att ur tidningarna utesluta allt som på missvisande sätt förblandar egennyttiga syften med allmännyttiga eller som är ägnat att försvaga tyska riket utåt eller inåt, sårar andras religiösa känslor samt strider mot en tysk människas heder och värdighet.

Journalisterna bära själva det yrkes-, straff- och civilrättsliga ansvaret för det intellektuella innehållet i tidningen, såvitt de själva författat det eller beslutat dess införande. Andra personers straff- och civilrättsliga ansvarighet är därmed icke utesluten. Huvudredaktören är ansvarig för tidningens innehåll i dess helhet. Genom införandet i yrkeslistan blir varje journalist medlem av "Reichsverband der deutschen Presse". Riksförbundet, vars ledare utnämnes av rikspropagandaministeriet, skall bl. a. organisera journalistutbildningen, underhålla yrkesdomstolar samt på annat sätt tillvaratarga journalisternas intressen.

En liknande lag behöves också i vårt land!

Hedersvakt vid fru Görings grav

I sitt fanatiska hat mot hakkorset — ljusets kors — skyr Juda intet medel. Från ministerpresidenten Görings senaste besök i Sverige kunde pressen notera, att han på gatan i Stockholm attackerats av en dess agent, som titulerade honom "arbetarmördare". Men man nöjde sig ej härmed utan lät strax efteråt "en herre nattetid fara" (Dag. Nyh.) till Lovö kyrkogård för att skända fru Görings grav, å vilken ministerpresidenten placerat en blomstergärd i form av ett hakkors.

Men behjärtade svenska män, som kände skam och vrede över den vanära som tillfogats det svenska namnet, ryckte in och anordnade en hedersvakt vid graven till förhindrande av fortsatt skändande. Vi återge här en fotografisk bild av hedersvakten vid graven. Sedermera har dock ministerpresidenten beslutat att hämta sin avlidna hustrus, fru Karin Görings stoft till Tyskland, i vars jord det nu skall vila. På judiskt håll har man fått sin vilja fram — man slipper nu kanske se den fruktade och hatade mannen så ofta i Sverige. Men fru Göring är därför icke borta från vårt land. De band, som binda denna ädla svenska kvinna vid Sverige och dess folk, skola efter detta blott än mera stärkas. Minnet av fru Göring skall i tacksamhet bevaras av det nya Sverige, för vilket hon framstår som ett lysande föredöme i nordiskt, sant kvinnligt sinnelag.

Tysklands bondestånd återupprättas

Den nationalsocialistiska "riksarvgårdslagen" trädde den första oktober i kraft. Enligt denna är bonde (Bauer) detsamma som ägare av en arvgård, medan ägare av andra markegendomar, begagnade till lantbruk eller skogsbruk, kallas lantbrukare (Lantwirt). Övriga beteckningar äro förbjudna. Bonde kan endast den vara som har tyskt medborgarskap och är av tyskt eller stambesläktat blod, vilket i tvivelaktiga fall avgöres av "Anerbengericht".

Den nya lagen åsyftar att bevara bondeståndet såsom det tyska folkets märg. Bondgårdarna skyddas mot överdriven skuldsättning och styckning. En bondgård skall vara minst så stor att en familj kan leva därpå och högst 250 har (= 500 tunnland). Den skall odelad tillfalla arvingarna, i första rummet arvslåtarens söner, medan övriga avkomlingar underhållas och uppfostras till myndig ålder på gården. De senare få även en motsvarande yrkesutbildning och utrustas vid giftermål eller då de bli självständiga i motsvarande mån för gårdens medel. Den förmögenhet bonden äger utöver gården behandlas enligt allmän rätt.

Det nationalsocialistiska Tyskland har med antagandet av "riksarvgårdslagen" visat vägen för bondefrågans lösning i andra länder, där man brottas med enahanda problem.

Litteratur

Unmoral in Talmud (Omoral i Talmud). Av Alfred Rosenberg, Deutscher Volkverlag, dr E. Boepple, München. Pris 80 pfg.

Detta av tyska nationalsocialistiska partiets utrikesminister utgivna verk, vilket på beställning hos Svea Rikes Bokhandel kan bekommas från förlaget i München, är utomordentligt viktigt och aktuellt. Efter genomläsandet av de framlagda utdragen ur den judiska läro- och bekännelseboken förstår envar, att det för arierna icke kan ges annat än kamp mot judarna och det judiska väsendet. I varje ord glöder det outsläckliga hat mot allt icke-judiskt, som gör kännedomen om Talmudbuden så nödvändig för oss alla. Även den oförbätterligaste "judevän" måste reagera inför de fakta, som här blottas.

L.

Boknyheter!

VÄPNAT UPPROR. Autentiska avslöjanden av den judiska kommunismens underminerings-arbete. Av pastor A. Ehrt .. Kr. 2:—

HITLER. Av S. Dmitrievsky. Översatt till svenska av C.-E. Carlberg. 7 illustr. häften à .... 30 öre

HERMANN GÖRING. Av Martin Sommerfeldt. Översatt till svenska av Birgitta von Rosen. Rikt illustr. Tysk uppl. 300,000 ex. Pris Kr. 2:—

STORFINANSENS SYNDER. En viräkning med världskapitalismen. Av Theodor Fritsch. .... Kr. 1:25

RESAN TILL DET OKÄNDA LANDET. Tyskland 1933. Av F. von Wilamowitz-Moellendorff .... Kr. 2:—

SOVJETS PARADIS. En flyktings berättelse från nutidens Gehenna .... Kr. 2:—

FOLKRESNINGEN I TYSKLAND. Av P. Engdahl och E. G. Westman Kr. 2:50

FRIMURERIET. Av N. Eggis. 6 häften ...... à 75 öre

KOLLEKTIVMÄNNISKAN. En antimarxistisk studie. Av M. Hentzel .... Kr. 1:25

LUTHERSKA REFORMATIONEN KRÄVER FORTSÄTTNING. Av prof. emeritus Ernst B. Almquist .... Kr. 1:25

RAGNARÖK. Av Richard Hejll. (Obs. Nedsatt pris.) .... Kr. 4:—

FIGURER och RÖSTER. Av lektor Karl Stjernkrantz. Kr. 3:—

SVEA RIKE

Odengatan 42 — Stockholm

Telefon 30 42 85 — Postgiro 4024

Begär katalog och prospekt!

NATIONEN i landsorten

Nationens vänner ute i landet uppmanas att välvilligt lämna sin medverkan till tidningens ökade spridning genom att vidtala tidningsförsäljare å resp. platser, som ej redan föra tidningen, att åtaga sig försäljning av densamma i kommission.

Återställ näringslivets frihet

(Forts. fr. sid. 1.)

namn. De som förlitade sig på bankernas uppgifter och förlorade sina pengar — och de voro många — kunna nog nämna åtskilliga namn. Allt detta skapade en misstro för aktieplaceringar, som varar ännu i dag och som ytterligare ökats genom kreugerkraschen, där bankernas vilja och förmåga att förstå industrien icke framstår i någon särskilt lysande dager. Genom detta hade den enda sunda vägen till kapitalanskaffning, som står industrien öppen — aktieteckning — spärrats. Endast lånevägen återstod, och denna ledde direkt till att bankerna förr eller senare, när krisen allt mera skärptes, fingo övertaga en stor del av industrien.

Hur skötte sig nu bankerna och deras direktörer i denna situation? Deras verksamhet hade ju hittills bestått uti att förvalta pengar, diskontera växlar och driva därmed förenad lovlig verksamhet. Till att förstå industriens art och säregna betingelser saknade de alla kvalifikationer, och de lade därför på densamma enahanda synpunkter som för dem varit bestämmande i deras penningförvaltande verksamhet. Härigenom kommo de att göra denna period till ett av de bedrövligaste kapitlen i svenskt näringslivs historia. De förstodo icke, att den byråkratiska slentrian, som utmärker bankverksamheten, icke kan få göra sig bred inom näringslivet. De förstodo icke, att en ledares mångåriga erfarenhet är mera värd än hans förmåga att skriva smakliga rapporter. De förstodo icke, att det i ett företag kan finnas en goodwill i form av en skicklig arbetarstam, av en inarbetad marknad, av utprovade metoder som ej, liksom taxeringsvärden, kunna fixeras i pengar. De förstodo icke — i motsats till bonden, som vi nyss talat om — att det ej alltid bör vara blott fråga om profit utan om att lotsa ett företag fram även genom hårda stormar. De förstodo icke, att liksom det personliga är det högsta i historien, så är det det enda bärande inom ett affärsföretag. I stället sökte de räddningen i det, som är all sund industris undergång: trustbildningen, vilken dödar företagareandan, en av den svenska rasens stora tillgångar. Och vi måste komma ihåg, att endast företagareandan kan skapa nya verksamhetsområden och arbetstillfällen. Större koncerner bildades genom sammanslagningar och all konkurrens dödades och förföljdes. Vi finna här en av förklaringarna till den egendomliga förbindelsen mellan bankerna och marxismen. Liksom den senare fordrar monopol på arbetskraft åt fackföreningarna, så fordra bankerna monopol på arbetstillfällen inom de rayonger, där av dem ägda verk finnas. En mängd små och medelstora företag, av stor betydelse för industriens sunda utveckling och lärlingsutbildningen inom olika yrken, stängdes på detta sätt av bankerna.

De misstag, som bankerna begingo, voro både stora och allvarliga. Följderna ha också blivit katastrofala även på det sociala området, då kontakten mellan cheferna och arbetarna brustit, enär ofta nog de förra utsetts — och ombytts — av bankdirektörerna efter deras nycker och på grunder, som varit för industrien fullkomligt främmande. Där stå vi nu! Bankerna sitta fortfarande kvar med sina stora oräntabla industriengagemang, som nog till en icke oväsentlig del varit skulden till att de under de senaste tretton åren måst avskriva en miljard kronor — och avskrivningarnas och bankkraschernas tid är kanske ännu ej förbi! Vad kan göras för att råda bot på dessa missförhållanden?

Vad som först och främst måste ändras är den nuvarande bankregimen. Bankerna måste återgå till att bli penningförvaltande verk, de få icke längre vara jobbarföretag. Bankdirektörerna måste upphöra att vara rovriddare, som, skyddade av statsmakterna, kunna tillåta sig vilka brottsliga handlingar som helst. Ett önskemål bör även vara, att vid sidan av storbankerna provinsbanker åter uppblomstra, vilkas ledningar äro fullt förtrogna med hemtraktens ekonomiska förhållanden och genom de av hemtraktens befolkning sparade och dem anförtrodda kapitalen äro i tillfälle tillgodose hemtraktens penningbehov. Likaså är det ett önskemål, att den belåning — ibland högbelåning — av aktier, som bankerna omhuldat, då den varit både lättskött och lukrativ, måtte inskränkas, då den direkt uppmuntrat jobberiet. Vidare måste pengarna, som nu stå på bankernas olika räkningar, drivas ut i rörelsen och som aktieteckningar direkt komma näringslivet till godo. Hur det skall kunna ske och hur allmänhetens misstro mot sådana placeringar skall kunna övervinnas, blir nog en svårlöst fråga, efter de senaste tjugo årens bittra erfarenheter. En sak, som från statens sida borde kunna göras, är att genomföra en lagstiftning, som medger en möjligast effektiv revision av olika företag. Men ingen kontroll, ingen revision kan vara fullt effektiv mot durkdrivna pirater. Vad som måste genomföras framför allt annat är en reningsprocess i nationell anda, som obarmhärtigt gallrar ut alla mindervärdiga element från ledareställningar och som i stället dit placerar hederliga yrkesmän, vilka förstå och känna att industrien är ett livsviktigt led i folkgemenskapen.

Broschyren

Kristus var ej jude

erhålles på beställning direkt från Nationens förlag mot insändande av 25 öre per ex. Antingen i brev (frimärken) eller å postgiro 3643, Box 1145, Stockholm 16.

Dr. Neander Nilssons börd

Nya Dagligt Allehanda har under senaste månaderna innehållit en rad långrandiga utläggningar rörande den nya, nationalsocialistiska utvecklingen i Tyskland av kyrkoherden dr. Neander Nilsson. Dr. Nilssons pekoralistiska spekulationer i ett ämne, som han uppenbart saknar varje förutsättning att kunna bedöma, äro av sådan art, att man förvånat sig över att han och hans tidning överhuvud velat ge offentlighet däråt. Man har haft svårt att tänka sig annan förklaring till utläggningarna än att författaren handlat på grund av blodssolidaritet med det ömt försvarade judiska folket. I en av sina senaste artiklar, "Tillbaka till blodet!", införd i N. D. A. 19/11, 33, låter han även förstå, att antagandet är riktigt:

"Denna förföljelse mot det judiska blodet tar sig ytterst egendomliga uttryck. Judiskt blod förekommer ju litet varstans. Hur skall man kunna veta, att man själv icke är smittad?"

Dr. Neander Nilsson behöver säkert icke utbjuda frågan till offentlig undersökning för sitt eget vidkommande. Hans skriftställarskap röjer tillräckligt tydligt den judiska anden.

Judendomens organisation i Sverige

Det finnes i Sverige ett stort nät av judiska organisationer. Främst komma de mosaiska församlingarna, vilka utöva den högsta ledningen religiöst, kulturellt och politiskt över hela den svenska judendomen. I spetsen för de mosaiska församlingarna stå rabbinerna, vilka mestadels hitsänts från utlandet och här representera den judiska världsmakten. Högste ledare för den svenska judendomen är den galiziske överrabbinen i Stockholm, Marcus Ehrenpreis. En mycket aktiv roll spelar vidare Malmö-rabbinen E. Berlinger.

De mosaiska församlingarnas förvaltningsorgan äro förlagda till synagogorna. Centrum för hela Sverige är Stockholms-synagogan och Mosaiska församlingen, Wahrendorffsgatan 3, invid Enskilda banken. Där rymmas de stora arkiven, varest de judiska dokumenten bevaras, stora bibliotek, judiskt kansli etc. Här beslutas och härifrån utgå alla stora judiska aktioner i Sverige. Härifrån insamlas t. ex. i dag "hjälp" till de tyska judarna eller rättare sagt kampen mot Tyskland, vilken nämnda aktion ledes av en viss Fürstenberg. Härifrån bekomma den judiska Bonnier- och övriga pressen liksom de judiska herrarna i regeringsställning, i banker, industrier o. s. v. de nödiga anvisningarna. Härifrån utgår också det judiska propagandaarbetet.

Under Mosaiska församlingens hägn verkar bl. a. ett Judiskt Bildningsinstitut, i vilket hållas regelbundna föredrag av rabbin Ehrenpreis, docent Hugo Valentin, "svenske" konstprofessorn Isaak Grünewald, amiralitetsrådet Henrik Wolff, fil. lic. Abraham Brody, teol. dr. Torsten Ysander m. fl. Av rabbin Ehrenpreis utgives "Judisk Tidskrift" i Stockholm (redaktion: Rättviksvägen 30, Nockeby. Redaktionssekreterare Ragnar Aberstén-Schiratzki). Dessutom utges i Stockholm av de judiska "unga" nationalisterna tidskriften "Judisk Krönika" (redaktion: Odengatan 43, III), utgivare Simon Brick, huvudredaktör Daniel Brick och redaktionskommitté: Stig Bendixon, Isaak Grünewald, Bernhard Tarschys, Hugo Valentin, Josef Zacharias.

De judiska tidskrifterna understödas rikligt med annonser från välvilligt stämda firmor. Bland annonserna finnas en del nog så intressanta. Carl Larssons slakteri kungör t. ex., att dess "koscheravdelning" (avdelningen för enligt judiska föreskrifter tillåtna varor) förestås av magister J. Zucker; i "Judisk Krönika" reklameras "trolleriséanser i föreningar, sällskap m. m." av Max Hofzinser från Norrköping — "Kunglig Hovillusionist". (Det var oss verkligen en nyhet, att också ett dylikt ämbete finnes vid vårt kungliga hov.)

I Stockholm finnas vidare följande officiella judiska föreningar: Skandinavisk-Judiska Ungdomsförbundet, Zionistföreningen, Judiska Klubben, Judiska Akademiska Klubben, Judiska Kvinnoklubben. I Göteborg: Israelitiska Ungdomsföreningen, Zionistföreningen, Wizo. I Malmö: Zionistföreningen, Zionistiska Ungdomsföreningen Herzlia, Judiska Kulturella Klubben i Skåne, Judisk Ungdom o. s. v. Härjämte spela judarna, trots sitt icke-officiella deltagande, den ledande rollen i det "svenska" frimureriets alla organisationer med underlydande "sällskapsklubbar" m. m.

Goebbels

(Forts. fr. sid. 1.)

Köln, Frankfurt, München. Han har det icke lätt under sina studieår. "Det obetydliga underhållet från hans fader, en utmärkt pedagog och lärare, räcker ej till någon särskild hjälp. I veckor är torrt bröd, en tallrik soppa och en kopp té den unge studentens enda näring." Han bor i ett torftigt kyffe.[1] Men det skadar icke, tvärtom: så vänjer sig en människa vid umbäranden, blir ännu bättre rustad för en svår livskamp... I Heidelberg erhåller Goebbels sin doktorsgrad.

I München är Goebbels en regnig afton närvarande vid en politisk församling. Det är Adolf Hitler som talar. "Han talar om tyska folkets nöd och inhamrar i de församlades hjärtan ett nytt mod, en ny trotsighet, en ny tro." Med ens vet dr. Joseph Goebbels vad hans livsuppgift är. Han ser med en fullkomlig klarhet, att denne obekante man där uppe en dag skall leda det tyska riket... När Adolf Hitler slutar, går dr. Joseph Goebbels fram till mötesledarens bord och sätter sitt namn under det formulär, varå står tryckt: "Nationalsocialistische Deutsche Arbeiterpartei". Han är 25 år gammal och har stora erfarenheter och insikter. Från detta ögonblick har han också ett stort mål: national-socialistisk revolution.

Han är rhenländare. Beger sig till sin hembygd. Till Ruhrområdet. Överlever där kampen mot de tysk jord besättande fransmännen. Lär sig här, att det alltid, när det gäller fosterlandet, icke ges några klasser, ingen skillnad mellan borgare och proletär, arbetare och företagare, bonde och baron; det ges blott söner av fosterlandet, en enig folkgemenskap, som blott består av bröder och i gemensam kamp är beredd till allt och kan uppnå allt.

I sin hemortsstad grundar Goebbels den första cellen av nationalsocialistiska rörelsen. 1924 blir han redaktör för "Völkische Freiheit" i Elberfeld. 1925 startar han tillsammans med Gregor Strasser "Nationalsocialistischen Briefe". Denna tidskrift erhåller snart det största inflytande. I den kommer redan Goebbels hela personlighet till synes. Icke förgäves har denna människa börjat sitt liv och sin kamp i kolets och järnets land, i den tyske arbetarens land: "detta glasklart tänkande huvud", detta "glödande vulkaniska hjärta" förstår och känner vad som är sann national-socialism. "Med järnhård konsekvens fasthåller han vid linjen, att *sann nationalism utan sann socialism icke är tänkbar.*"

Nationalisten Goebbels är en övertygad socialist — och därför lyckas honom även vad som förut ej lyckats någon annan: att göra det "röda", "proletäriska" Berlin national-socialistiskt.

Den 9 november 1926 kommer Goebbels till Berlin för att på uppdrag av Hitler övertaga ledningen av Berlins national-socialistiska organisation. Egentligen finnes där ingen organisation: allt är förfallet. "Några hundra national-socialistiskt tänkande människor, av vilka envar hade sin mening om den verkliga nationalsocialismen — det var Berlins NSDAP 1926." Efter 5 år är Berlins national-socialistiska organisation den mäktigaste i Tyskland, Hitlerrörelsens största och starkaste stöd. Många tusen medlemmar av partiet stå i slutna leder, hundratusental anhängare följa det vid demonstrationer och val. "Ett under har skett", sade åtskilliga som bevittnat utvecklingen. Men det var intet under — det var en självklar gärning av en människa, som i tjänandet av en stor idé utvecklat sig till en genial organisatör.

I dag sitter dr. Goebbels i det gamla Leopold-palatset i Berlin: han är riksminister för propaganda och folkupplysning. Hans uppgift är: att öppna Tysklands samlade folksjäl för den national-socialistiska idén; att uppbygga en ny tysk kultur. Om Hitler är grundaren av en ny tro i vår epok, så bör Goebbels vara denna tros förste apostel. Och han är det. "Själarnas trollkarl" — benämnes han av folkmassorna. Och detta är riktigt — emedan han förstår vad folkmassornas själar i dag behöva. Nationalisten Goebbels är en socialist, en folklig revolutions son och kämpe. Hans nations folkmassor väl är för honom det första och största målet. "Vi hava icke blivit ministrar — yttrade han vid ett tillfälle — för att gå ifrån folket, vi äro nu först rätt folkets tjänare. Vi förbliva i folket!"

D.

[1] Wilfrid Bade. Joseph Goebbels. Ch Kolemans Verlag, Lübeck 1933.

Tysklands nya rättsordning

Den nya tyska lagstiftningen, som skall föreligga färdig om 4 à 5 månader, kommer att innebära djupgående förändringar i hittills gällande lagstiftning på olika områden. Den s. k. oansvariga anonymiteten tolereras icke längre inom handelsrätten utan den ansvarige enskilde personen träder i stället för koncerner och aktiebolag, vilket medför att en helt ny aktierätt måste införas.

Nyordningen avser att skapa en helt ny rättsordning. Den tar icke först och främst sikte på förbrytarna utan på samhället, vilket skall skyddas mot förbrytelser. Man vill skydda den sunda och livskraftiga delen av befolkningen mot dekadans och mot alla de individer och tendenser, som ligga under en mänsklig och kulturell nivå. Moral och rätt göras identiska. Samhället skall ej först avvakta de samhällsskadliga elementens handlingar, innan lagstiftningen ingriper; de skadliga elementen oskadliggöras från början genom avskiljning.

De hårdaste straffen skola utgå för förbrytelser mot staten, näringslivet och statens militära försvarssäkerhet, varjämte folket får stärkt rättsskydd mot alla omoraliska påverkningar. Rasrenheten skall upprätthållas genom sterilisering av vaneförbrytare och mindervärdiga individer.

Den judiska världssolidariteten

Den amerikanska hjälpfonden "för nödlidande judar i Tyskland" har nu passerat siffran 2 miljoner dollars. I detta stycke kunde judarna förtjäna att stå som ett föredöme för andra folk, men så är också hela deras världsställning baserad på denna solidaritet.

De storfinansiella svindlerierna

Med anledning av artiklarna om Hereditassvindeln ha vi mottagit flera insändare, som ge uttryck åt sin indignation över de påvisade förhållandena. Vi hade ämnat införa ett av de insända bidragen, belysande transaktionerna inom ett annat stort svenskt företag, i detta nummer, men måste av utrymmesskäl låta anstå därmed till ett följande nummer.

BERGTAGNA

Ger en klar inblick i spelet bakom kulisserna på den judiska världsteatern.

Kr 3: —.

Världskrig hotar

Av General Ludendorff.

Kr. 1:50.

Förlåten faller

eller Zions Vises Hemliga protokoll.

4:de fullständiga upplagan.

Kr. 2:50.

Sändes mot postförskott.

K. V. Lindeberg

Box 65, Härnösand

Redaktör: ELOF ERIKSSON
Adress: Postfack 1145,
Stockholm 16.
Postgiro 3643.

NATIONEN

PRENUMERATIONSPRIS:
Helår .... Kr. 4: —
Halvår .... „ 2: —
LÖSNUMMER 25 ÖRE.

FREDAGEN DEN 1 DECEMBER 1933

Vida Världen

Diktatorn

Diktaturen har blivit en modesak runt om i världen. Människor, som ha svårt för att finna sig till rätta med "demokratiens" "allas regemente", längta efter "en stark personlighet" — som kan tänka och handla i de mångas ställe. Det är så bekvämt och behagfullt att själv slippa tänka! Ehuru det kan synas orättvist att lasta "demokratiens" Upplysningsväsen — Karl Otto Bonnier — för att ej ha gjort sitt bästa för tillgodoseende av vårt behov av bekvämlighet på området. I varje fall har man begynt tröttna på enformigheten och vill omväxling. Och inom Finansen lär man ej vara obenägen att gå med på en liten formell förändring.

Litet var går nu omkring och letar efter en diktator — som kan befria oss från mångväldet och ordna allt till allmän belåtenhet. Den ene har ett förslag till sysslan, den andre ett annat, och grälet diktatorsaspiranterna och deras anhängare emellan blir allt livligare. Man blott förvånas över blindheten bland de sökande — att de ännu ej upptäckt diktatorn mitt ibland oss, honom som redan länge under allt "mångväldet" dikterat vårt folks öden, må vara under med Bonnier delad makt: Marcus Wallenberg.

Men diktator Marcus föredrager att på finansmannens vis regera bakom kulissen. Vi tro dock knappast, att Sveriges folk i längden vill vara med på detta styre, som det redan haft tillfälle pröva under mera modesta former, men befunnit odugligt. Finansherraväldet har haft sin gyllene tid bland folken!

*

Från samarbetet Marxismen — Kapitalismen

Hans Bolsjevikiska Härlighet proletärbankir Olof Aschberg — som efter Allm. Sparbankskuppen och andra lyckade affärer numera räknas till franska huvudstadens högre societet — var nyligen i Stockholm och demonstrerade sina dyrbara ikoner — stulna från de i blod ödelagda ryska kyrkorna — inför den entusiastiska Fria Pressen. Händelsen kom att erinra oss om hur det gick till när samme israelitiske finansgeni fick uppslaget att ta hand om svenska arbetareorganisationernas kassor för sin berömda "Nya Banken".

En dag 1912 reste tvenne svenska gentlemän ut på en lusttripp till Södern. De voro: bemälde Olof Aschberg och Herman Lindkvist, Ordförande i Svenska L. O. Den senare var inbjuden på trippen, och hade bara att njuta — proletärbankiren betalade. Efter hemkomsten berättade Lindkvist för en av sina vännor, att resan var underbar. Det var en annan och långt ljuvligare atmosfär än den han var van vid.

Och så begav det sig, att de bägge svenska resenärerna efter intagen läcker måltid en afton sutto ute på terrassen av ett Rivierahotell, vid det blå Medelhavet njutande "aveen" och havannan. Plötsligt gjorde "den store arbetarvännen" (Kilboms karaktäristik av Aschberg i F. D. P.) Lindkvist ett förslag att donera 100,000 kr. till Stockholms Folkets Hus. Lindkvist blev på en gång överraskad och behagligt berörd av det gentila erbjudandet. Men det vara bara ett litet obetydligt villkor fästat vid donationen: arbetarorganisationerna skulle placera sina medel i Aschbergs "Nya Bank"! Lindkvist betänkte sig ett ögonblick. Dock, varför inte? Och accepterade tacksamt.

Det stannade dock ej vid donationen! Den ädelmodige givaren utfäste sig därjämte att till fackföreningspamparna utbetala en procent å alla belopp som insattes i "Nya Banken" — ett löfte som även, enligt vad vi erfara ur säker källa, korrekt uppfylldes.

*

De verkliga världsrevolutionärerna

I den från kyrkligt håll i Newyork utgivna veckotidskriften "Amerika", 13 maj d. å., offentliggör en akademiker, som ägnat sig åt specialstudium av de revolutionära rörelserna under de senaste 25 åren, en intressant artikel över sina rön i ämnet.

"Jag har kommit till den övertygelsen", säger han, "att judarna, andligt ledda av Karl Marx, den nutida kommunismens fader och grundare, spelat den tongivande rollen i den s. k. socialistisk-kommunistiska rörelsen ej endast i Tyskland utan i alla länder. Judar och kommunister synas alltid finna överensstämmelse".

I yttrandet fastslås vidare det karakteristiska förhållandet, att de ortodoxa judarna, vilka nu så starkt vända sig mot Hitler-Tyskland, knappast hade ett enda ord att säga till protest mot kommunisterna, som mördade tusentals präster i Sovjetryssland och konfiskerade kyrkans egendom i Spanien och Mexico — ej haft ett ord av invändning gentemot de revolutionära åtgörandena av de besoldade judisk-kommunistiska agitatorer, vilka i alla länder på kominterns uppdrag förbereda revolutionen. Hur är något sådant möjligt? Hur kan denna tystnad förklaras?

Kanske Herr Ström i Kungliga Regeringsorganet kan lämna svar på frågorna!

*

Talmud inför polsk rätt

Ett sensationellt rättsfall rapporteras från kretsrätten i Sandomierz, där den judiska rättvisan öppet råkat i konflikt med den i polska samhället officiellt gällande. Om också fallet för vår tid får betecknas som ganska sällsynt — man bemödar sig ju numera på allt sätt att undvika ett offentligt belysande av judarnas dubbla statsanhörighet! — är det därför ej mindre belysande.

En jude vid namn Samuel Unger stod anklagad för att ha dräpt sin son. Inför rätten förklarade han, att sonen lyft sin hand mot honom och att han i överensstämmelse med Talmuds föreskrifter, vilka han genom noggrant studium väl kände, var tvungen att dräpa sonen utan blodsutgjutelse. Den polska kretsrätten ansåg sig emellertid tvungen följa den polska och icke Talmud-lagen samt dömde Unger till 8 års fängelse.

I betraktande av det stora judiska inflytandet i Polen kan förväntas, att domen aldrig kommer att gå i verkställighet. Någon svårighet att reparera "missödet" föreligger naturligtvis icke.

*

Israels "gudamission"

Den ariska människan har svårt att tro, att den "heliga" judiska religionen verkligen kan innehålla sådana satser som: "Gud skapade världen endast för judarna", "den kristne och all hans egendom tillhör juden", "Gud har befallt judarna att taga ockerräntor av gojim (icke-judarna) och utrota dem", "det är förtjänstfullt att döda anhängarna av Nazaréen (Kristus)", "paradiset tillhör endast judarna, helvetet är bestämt för alla andra folk" etc. Utvecklingen visar dock, att Talmuds bud icke äro teoretiska spekulationer blott utan att de på ett fruktansvärt sätt motsvaras av den levande verkligheten.

Den tid vari vi leva lämnar fullt tydliga vittnesbörd härom. Genom de av judendomen iscensatta, finansierade och ledda katastrofakterna världskriget och världsrevolutionen, slaktades under loppet av några få år 20 à 30 miljoner icke-judiska människor, varav huvudparten i sin bästa ålder. Det var

meningen, att den "röda" världsrevolutionen — finansierad av U. S. A:s ledande judiska storbankirer — skulle komma det av Israel åstundade universella *kaos* åstad, varigenom hela den gamla världsordningen på olika nationalstaters grund sloges i spillror och "en ny värld" efter dess sinne via III internationalen uppbyggdes — det judiska världsriket. I den första överrumplingen tycktes det gå efter beräkning, men efter hand som folken hunno besinna sig och komma till klarhet om vad saken gällde, vaknade självbevarelsedriften hos dem — och de reste sig till försvar.

Det "heliga" Israel befinner sig vid slutet av sin "gudamission". Dess eget verk har börjat gå i spillror — och ur Kaos resa sig åter de förtryckta och härjade folken till nytt liv, ny kraft och ny hoppfull verksamhet.

*

Vandringens slutmål?

Händelserna i samband med Hitlers övertagande av makten i Tyskland har åter aktualiserat frågan om judarnas öde. Hundratusenden tyska judar vilja

utvandra till bättre marknader, men det visar sig svårare än man trott att placera dem. Ingenstädes är man särskilt trakterad av att få mottaga dem, ty folken över lag ha börjat komma underfund med arten av deras "välsignelserika" verksamhet.

Varje folk har redan — om också ej officiellt — sitt judeproblem att brottas med och en väsentligt ökad invandring skulle ytterligare komplicera detsamma, förvärrande de snart sagt allestädes rådande svåra inre förhållandena. De judevänliga regeringarna tvingas även till en viss varsamhet vid utfärdandet av nya inresetillstånd. Och i judarnas "nationella hem" — som tilldelats dem av Versailles som extra betalning för lämnad finansiell hjälp till ententen under världskriget mot Tyskland — motsätta sig araberna med den muselmanska världen bakom sig ökad judisk invandring.

Inför denna utveckling erbjuder sig den frågan: Var skall man göra av judarna, detta folkens plågoris? Efterhand som problemet allmänt aktualiseras — vilket snart kan väntas! — kommer kravet på en universell och slutgiltig lösning av judefrågan att uppstå. Under sin tusenåriga vandring på jorden har detta folk på ett för hela mänskligheten ödesdigert sätt visat sin oförmåga att föra ett normalt och lojalt liv inom och tillsammans med andra folk, och dessa ha till slut intet annat att göra än taga konsekvenserna av sina upplevda ohyggliga erfarenheter.

Utanför Afrikas östkust ligger landet — ön Madagaskar — som lär vänta på att en dag få mottaga "vandringsfolket", när dess vandrings saga är slut, när de andra folken ej längre vilja vara med om denna allt förhärjande och förtärande vandring — när Israels stolta "världssjälvhärskardröm" äntligen gått om inte.

*

Dolfuss "hjälppolis"

Den judestyrda världens förklarade statsmannagunstling i Europa förbundskansler Dollfuss har all möda att upprätthålla ordningen och sin maktposition i Österrike, som allt mer hotas av Hakkorset. Nu berättas, att "diktatorn" också sett sig nödsakad gå i författning om anskaffande av en alldeles speciell "hjälppolis" till ställningens stärkande.

Österrikiska regeringen har nämligen hänvänt sig till de judiska frontsoldaternas förbund och föreslagit detsamma att tillhandagå staten med en "hjälppolis" å 150 medlemmar. Man kan utgå ifrån, att den österrikiska judendomen gärna accepterar förslaget, som ger den ytterligare ett tillfälle att hålla efter de "antisemitiska pestsmittarna". Dollfuss' hänvändelse visar tydligt på vilken sida han stöder sig i sin "heroiska kamp" för "Österrikes frihet och oberoende".

*

Fascismen i Lichtenstein

Nu har även det lilla furstendömet Lichtenstein fått sin fasciströrelse. "Lichtensteinscher Heimatdienst" uppställer krav på, att den gamla partistaten skall försvinna, en ny valmetod införas etc. I programmet ingår bl. a., att varje form av ateist- och bolsjevikpropaganda skall förbjudas.

*

Det vaknande Polen

De polska myndigheterna sågo sig i början av november nödsakade att på obestämd tid stänga Warschaus universitet. Anledningen till inskridandet var, att allvarliga sammanstötningar ägt rum mellan medlemmar av den förbjudna antisemitiska nationaldemokratiska organisationen samt medlemmar av ungdomslegionen, som politiskt tillhör Pilsudskis läger. Stridens vågor gingo ofta synnerligen höga i universitetets salar, varvid knivar och andra tillhyggen kommo till användning och många skadades.

Den judevänlige diktatorn Pilsudski har genom Warschauuniversitetets stängande fått en tids husfrid för de besvärliga polska studenterna, som ej vilja vara med om landets fortsatta förjudande.

*

Trots myndigheternas förföljelser mot det nationaldemokratiska partiet och dess anhängare medels förbud, häktningar, stängning av samlingslokaler etc. synes den antisemitiska rörelsen i Polen stadd i stark frammarsch. Partiets huvudorgan "Gazeta Warszawska" offentliggör en utförlig redogörelse för det judiska inflytandet i landet. Bl. a. nämnes, att bland Warschaus läkare ej mindre än 600 äro av judisk börd.

Judefrågan är, skriver tidningen, ett av grundproblemen på det politiska nationella programmet. Partiets program måste utan hänsyn eller tvekan genomföras. De polska städerna ha allt mera blivit judiska städer. Judedömets snabba tillväxt har gått hand i hand med det handelsekonomiska förfallet och judarnas framträngande inom handeln måste stoppas. Den judiska minoriteten i Polen räknar 3 miljoner och är därmed landets näst största minoritet.

*

"Nazistterrorn"

Redan långt före Hitlers tillträde till makten reagerade Världssamvetet i den judiska pressen i alla länder våldsamt mot den ohyggliga "nazistterrorn" i Tyskland. Också våra ledande "nationella" och "kulturella" organ gjorde vad i deras makt stod för att bibringa de breda lagren den uppfattningen, att Hitler och hans folk voro veritabla bödelsdrängar. Och flertalet tidningsläsare, som saknade förutsättningar att kunna bedöma uppgifternas tillförlitlighet, trodde det skrivna ordet och upprepade i samtal man och man emellan vad de läst i sin tidning.

I verkligheten låg dock saken till på ett helt annat sätt än de "borgerliga" och "proletära" tidningarna sökte göra troligt. Sanningen hade såsom alltid under rådande juderegim ställts på huvudet. Det var icke Hitler och hans folk som voro våldsmännen utan de av judendomen beskyddade kommunisterna, vilka bevisligen ofta utförde sina ogärningar i nazistisk förklädnad. Detta i sådana fall, där det gällde våldsaktioner, avsedda att kasta en skugga på den nationalsocialistiska rörelsen. I det

stora övervägande antalet fall av rena mord och mordförsök rörde det sig dock om på kommunistledningens direkta order iscensatta kommunistöverfall på nationalsocialister, vilka överfall också i "världspressen" i regel — i den mån de omnämndes — utgåvos för "nazistterror". Och det betecknande var, att de republikanska tyska myndigheterna i vidaste utsträckning sågo genom fingrarna med våldsdådens utövare, medan ofta de angripna ställdes till rättsligt ansvar.

I den på Svea Rikes förlag utkomna boken "Väpnat Uppror" av dr. Adolf Ehrt lämnas en uttömmande skildring av det underjordiska förberedelsearbetet för den kommunistiska omstörtningen i Tyskland — en bok som bör läsas av varje svensk! Vi få här bl. a. veta, att under åren 1928—1933 (januari) 20,319 nationalsocialister sårats på grund av överfall från kommunistiskt håll och att under åren 1923—1933 (januari) 200 nationalsocialister mördats genom överfall av kommunister. Bland dessa 200 var även nationalhjälten Horst Wessel, av vars mördare, Albrecht Höhler, här återgives en — för den bolsjevikiska andligheten karakteristisk — bild. Från 1931 till 1932 steg antalet sårade från 6,307 till 9,715 och antalet mördade från 42 till 82. Den ständigt stigande kurvan av mördade nationalsocialister utgjorde enligt "Väpnat Upprors" författare "ett av de mest uppskakande vittnesbörden på de kommunistiska förberedelserna till uppror". Mot bakgrunden av dessa siffror kan man tänka sig vilka förlustsiffror det väpnade upproret skulle fört med sig — om icke Hitler och hans män i sista ögonblicket ryckt in på arenan och tagit ledningen av Tysklands öden i sina händer.